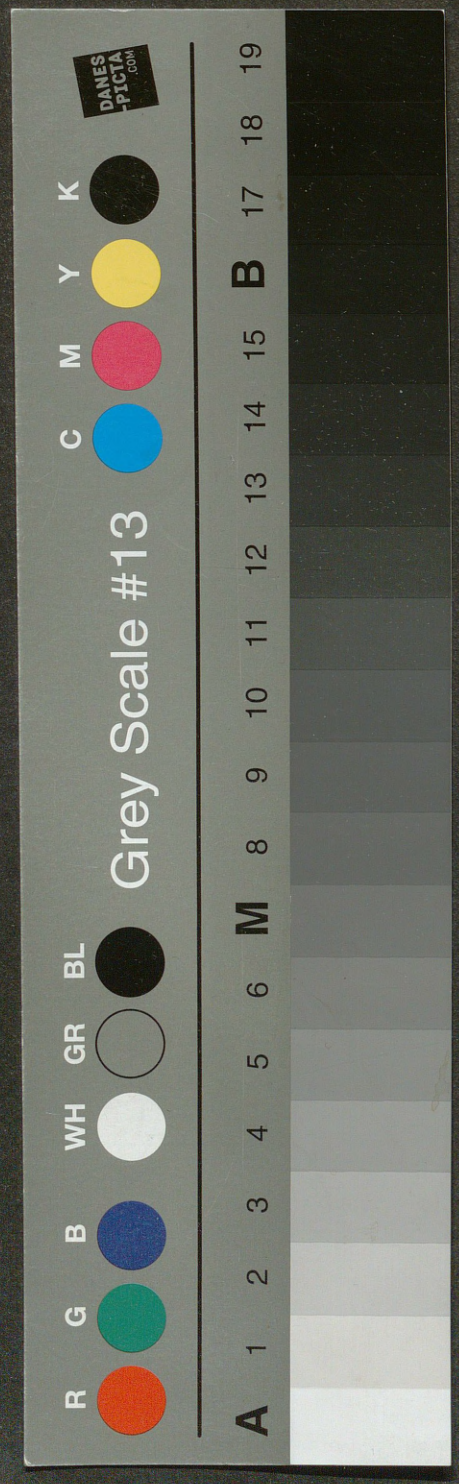
Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Colour Chart #13

DANES-PICTA.COM

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

IA

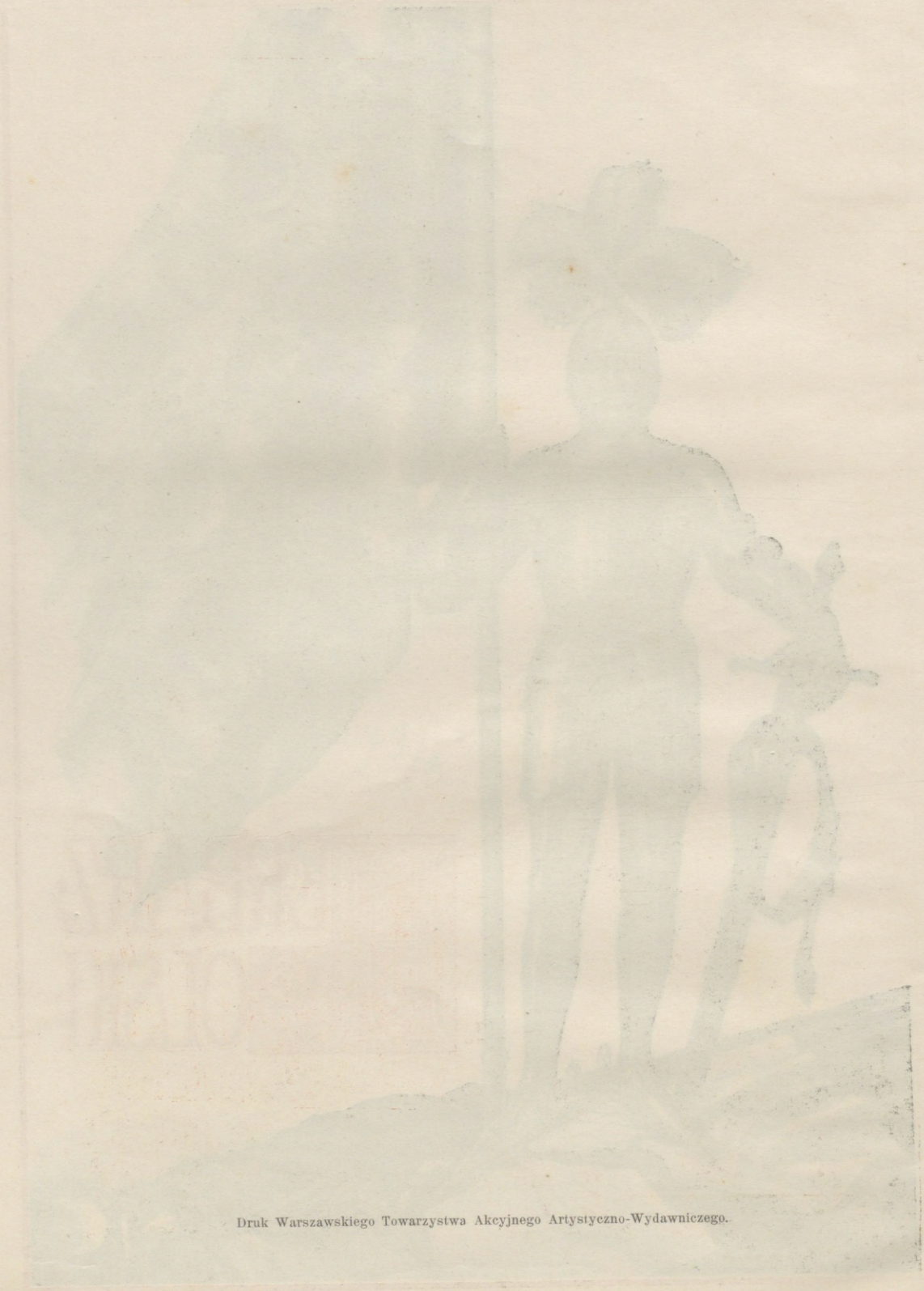
Tom IV.

WARSZAWA
Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie.
G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.
1901.

Дозволено Цензурою
Варшава, 10 Апрѣля 1901 года.

3079/3

HERBARZ·
POLSKI·

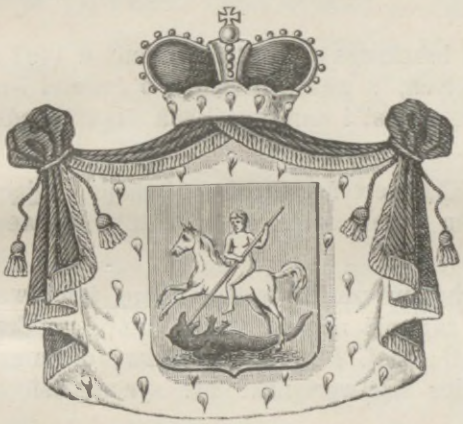

Druk Warszawskiego Towarzystwa Akcyjnego Artystyczno-Wydawniczego.

C.

(Dalszy ciąg).

CZETWERTYŃSCY KSIĄŻĘTA herbu KSIĄŻĄT RUSKICH (Święty Jerzy v. Pogoń Ruska), to jest w polu czerwonem jeździec nagi, na białym koniu, tratujący i kopią zabijający czarnego smoka, rozciągniętego pod nogami konia. Pieczęcie jednak Iwana i Wasila Fedorowiczów z 1542 r. i pieczęć Hrehorego, syna Eustachego, z pierwszej połowy XVII-go wieku, przedstawiają znaki obok zamieszczone (Piek. Her. Pol.). Tematy te herbowe, półksiężyc, gwiazda i krzyże, czy miecze, powtarzające się także w herbach książąt Ostrogskich i Nieświckich, każą się domyślać, że domy te książęce są wspólnego pochodzenia. Według źródeł przytoczonych przez p. Wolffa, Czetwertyńscy mają pochodzić od ks. Jarosława na Włodzimierzu Wołyńskim, syna Światopełka, wielkiego księcia kijowskiego, zmarłego 1113 r. i dlatego zwyczajem powszechnym XVII-go wieku, przybrali sobie za przydomek imię domniemanego przodka *Światopełk*. Pierwszym z tej rodziny, który się zwał Czetwertyńskim, jest książę Aleksander, żyjący w końcu XIV-go stulecia. Czyim był synem, niewiadomo. Jedyną o nim wzmiankę, znajdujemy pod 1387 r. Ośmiu książąt ruskich ręczyło w tym roku Władysławowi Jagielle, za Olechną Dmitrewiczem; pomiędzy nimi znajduje się także kniaź Aleksandro Czetwertyński (Cod. Epist. s. XV).

Herb książąt Czetwertyńskich.

Znaki pieczętne książąt Czetwertyńskich: Iwana i Wasila Fedorowiczów, z 1542 r. i Hrehorego, z pierwszej połowy XVII-go wieku.

Heraldycy przyznawają księciu Aleksandrowi Czetwertyńskiemu trzech synów: Iwana, przezwanego Pucjatą, Jerzego Sokolskiego i Fedora, od którego już pochodzić mają Czetwertyńscy. Książę Aleksander, o ile z aktów sądzić można, miał tylko dwóch synów: Iwana i Michajła.

Starszy, Iwan, ale nie Pucjata, bo żyjący w tymże czasie kniaź Iwan Pucjata, był synem Semena, znajduje się w liczbie świadków, którzy podpisali nadanie Aliszowa, uczynione na rzecz Czartoryskiego, przez wielkiego księcia Świdrygiełłę, w 1446 r. (ML. 36), oraz nadanie Chodopiacz Paszkowi, przez tegoż wielkiego księcia, w 1451 r. (Arch. Sang.). Książę Iwan pozostawił trzech synów: Aleksandra, Juriego i Fedora. Książę Juri Iwanowicz Czetwertyński, otrzymał Rohaczówek w powiecie łuckim; Aleksander Jag. potwierdził mu to nadanie 1499 r. (ML. 5 f. 211). Tenże książę Juri otrzymał od brata swego Aleksandra, zapis jednej trzeciej części majątku, którą to darowiznę potwierdził mu Aleksander Jag., w 1495 r. (ML. 5 f. 67).

Książę Juri był 1502 r. starostą włodzimierskim, a umarł bezdzietnie już w 1503 r. Żonie jego, a swej siostrzenicy, zapisała księżna Aleksandrowa Sanguszkowa, 1-o v. Andrzejowa Wołowiczowa, 300 kóp groszy na Zwiniaczu. Ta sama księżna zastawiła im za 40 kóp groszy podwórze zwiniackie w zamku łuckim, którą to sumę, wyrok starosty łuckiego z 1504 r., nakazuje ks. Andrzejowi Sanguszce spłacić bratu ks. Jerzego, księciu Teodorowi Iwanowiczowi (Arch. Sang. I f. 119 i 150).

Książę Fedor, będąc namiestnikiem bracławskim, został wysłany w 1492 r. przez Aleksandra Jag. w poselstwie do Wołoch, z uwiadomieniem o śmierci Kazimierza Jagiellończyka (Źr. Dz. X). W 1494 r. jest i namiestnikiem dźwinogrodzkim (Arch. Sang. I).

Drugim synem księcia Aleksandra Czetwertyńskiego był Michajło, żyjący w połowie XV-go wieku, o którego istnieniu wiemy tylko z darowizny, zeznanej przez jego wnuczkę, na rzecz męża.

Bohdana, córka księcia Fedora Michajłowicza Czetwertyńskiego, żona Iwana Andrejewicza, podskarbiego dwornego, zapisała mężowi swoje działy na Czetwertni, Łukomi i Wyszkowie, w 1524 r. (ML. 15 f. 356). Akt powyższy dostarcza nam jednocześnie dowodu, że książę Fedor Czetwertyński był synem księcia Michajła.

Książę Juri Czetwertyński, drugi syn ks. Michała, miał syna Wacława i dwie córki: Hannę, żonę Onoszki, i Fedkę, która była za Bohdanem Chreptowiczem. Po śmierci Iwana Chreptowicza, syna Bohdana, otworzył się w 1528 roku spadek w Czetwertni i Lutohoszczy. Podług wyroku króla Zygmunta, wydanego w tymże 1528 r., przedstawili prawa swoje do tego spadku: Iwan Andrejewicz, podskarbi dworny, z żoną księżną Bohdaną Fedorówną Czetwertyńską, szwagrowie jego, książęta: Wasil, Fedor i Andrej Fedorowicze Czetwertyńscy i książęta: Wasil, Sołtan i Juri Michajłowicze Sokolscy z jednej strony, z drugiej zaś ziemianie łuccy: Fedor Onoszkowicz i Iwan Rusin, z trzeciej nakoniec—Nastazya, córka Iwana Chreptowicza. Onoszkowicz zeznał, że dobra te spadły na niego po matce ego, a córce ks. Juriego Czetwertyńskiego. Podskarbi, Czetwertyńscy i Sokolscy wyjaśnili natomiast, że król Kazimierz Jag. wypędził z tych dóbr ojca Fedora

Onoszkowicza, ponieważ Onoszko, idąc za poradą żony, pragnącej posiąść cały majątek, zabił szwagra swego, a jej brata, księcia Wacława Czetwertyńskiego. Fedka, druga siostra księcia Wacława, który w wyroku nazwanym jest bratankiem ojców występujących w tej sprawie Czetwertyńskich i Sokolskich (Akta XIII), znajdowała się podówczas u czernic w Czetwertni, skąd ją wziął pan Bohdan Chreptowicz i poślubił, a król Kazimierz przysądził jej te dobra. Król Zygmunt przysądził, po wysłuchaniu zeznań wszystkich stron, dwie trzecie tych dóbr Czetwertyńskim, Sokolskim i podskarbiemu, a jedną trzecią oddał Nastazyi Chreptowiczównie, która je zapisała swemu mężowi, Wasilowi Czaplicowi (ML. 16 f. 294). W wyroku tym, książę Fedor Michajłowicz Czetwertyński, nazwany księciem Wyszkowskim od Wyszkowa, część którego posiadał. Z aktu tego widoczne, że Sokolscy stanowią jeden dom z Czetwertyńskimi. Bliskość Sokola od Czetwertni domysł ten potwierdza. Herbu Sokolskich nie znamy. Ks. Michał Aleksandrowicz Czetwertyński, oprócz Fedora i Juriego, miał jeszcze syna Michajła, który się już Sokolskim przezwał.

Wspomniany wyżej książę Fedor Michajłowicz Czetwertyński, świadczy na wyroku starosty łuckiego, Piotra Janowicza, wydanym w 1488 r. w sprawie Kierdeja i 1494 r. w Łucku (ML. 6 f. 240 i Arch. Sang. I). W 1537 r. sprzedał Iwan Waśkowicz Belikowicz Kozłowo, w powiecie włodzimierskim, które ojciec jego nabył od ks. Fedora Czetwertyńskiego (ML. 36 f. 50).

Książę Fedor Michajłowicz pozostawił czterech synów: Wasila, Semena, Fedora i Andreja, oraz córkę Bohdanę, żonę Iwana Andrejewicza, podskarbiego dwornego. Przekonywa nas o tem powołany wyżej wyrok króla Zygmunta z 1528 r., dotyczący Czetwertni i Lutohoszczy.

Książę Semen Fedorowicz, świadek przy sprzedaży Pliskowa w 1510 roku (Arch. Sang. III), widocznie w czasie wydania wyroku z 1528 r. już nie żył.

W 1512 r. wymieniono książąt: Wasila i Fedora Fedorowiczów Czetwertyńskich, jako świadków, na zapisie Sanguszków (Malin. i Przezdz.).

Książę Wasil Fedorowicz Czetwertyński, dworzanin królewski, został wprowadzony do Zubowiec w 1504 r. (Arch. Sang. I); dał on księciu Zasławskiemu w 1514 r. powyższą wieś, za co od niego otrzymał dwór malinowski i tatarynowski (ML. 11 f. 1059). Król Zygmunt potwierdził mu w 1532 r. nadanie Tylawki, w powiecie krzemienieckim, a w 1534 r. był książę Wasil sędzią, w sprawie książąt Lubeckich z Widynickimi (ML. 24 f. 375 i 20 f. 1053).

Książę Juri Michajłowicz Sokolski, bezżenny i bezdzietny, ze względu na to, że bratankowie jego źle się z nim obchodzili, gdy przeciwnie Czetwertyńscy, zawsze mu dawali dowody swej życzliwości, zapisał w 1539 r. ks. Wasilowi Fedorowiczowi Czetwertyńskiemu i synom jego, książętom: Daniłowi i Matfiejowi, jedną trzecią część dóbr swoich, które był po ojcu i matce odziedziczył. W akcie tym nazywa Sokolski Wasila Czetwertyńskiego bratem (ML. 30 f. 434 i 37 f. 146). Darowizna ta dała powód do długiego procesu z Sokolskimi, który się ciągnął przez 1540 r. (ML. 39 f. 12). W 1541 r. król Zygmunt odroczył rozpoznanie sprawy ks. Wasila Fedorowicza i synów jego: Daniła i Matfieja, o prawo pobierania cła w Czetwertni (ML. 29 f. 165). W 1545 roku posiadał sam książę Matfiej Czetwertyński wsie: Stożek, Antonowce i Tylawkę, w powiecie krzemienieckim, które ojciec jego, książę Wasil, był niegdyś od króla Zygmunta otrzymał

(Rew. Z. Krzem.). Widocznie, ojciec i brat Daniel, przed tym rokiem już poumierali.

Książę Matfiej, komisarz królewski 1546 r. (Arch. Sang. IV), dworzanin królewski 1548 r. (Gr. Ant. f. 72), umarł w 1562 r., będąc sprawcą starostwa łuckiego, w czasie nieobecności ks. Bohusza Koreckiego (Arch. I. Z. Ros. VI. 1 i Op. Łuc. 2036). Książę Matfiej żonaty był 1-o v. z Maruchną Wańkowiczówną Łahodowską, 2-o v. z Eudoksyą Fedorówną Wahanowską. Z pierwszej żony syn Janusz, z drugiej córka Hanna, żona księcia Janusza Zbaraskiego, wojewody bracławskiego.

Książę Janusz procesuje w 1565 r. macochę swoją Eudoksyę, o zwrot majątków zapisanych mu przez ojca (Op. Łuck. 2093 f. 6). Janusz zaślubił w 1569 r. Bogdanę Siemaszkównę (Op. Łuck. 2043); umarł w 1570 r. W tymże roku jeszcze w miesiącu Styczniu, kwituje go żyd Misanowicz z odbioru sumy, należącej mu się od jego teścia, Wasila Siemaszki, sędziego łuckiego, a już w miesiącu Czerwcu tegoż roku, układa się pozostała po nim wdowa, Bohdana z Siemaszków, z siostrą jego Hanną, o spadek po nim pozostały. Bohdana Siemaszkówna wyszła za Grzegorza Wołłowicza w 1571 r. (Op. Łuck. 2044 i 2045). Po nastąpionej śmierci ks. Janusza w 1570 r., wnoszą manifest do grodu łuckiego: Aleksander i Zacharyasz Łahodowscy, meldując swoje prawa do majątku pozostałego po ich siostrze, Maruchnie Maciejowej i zaraz wkrótce następuje układ między nimi, ks. Eudoksyą, wdową po ks. Macieju i ks. Hanną, jej córką (Op. Łuck. 2044). Ks. Maciejowa posiadała w 1570 r., w powiecie łuckim, Podrzecze, Jarowice i Antonowce z siedmioma wsiami (Jabł.).

Linia na Starej Czetwertni.

Książę Fedor, trzeci syn ks. Fedora Michałowicza, otrzymał w 1514 r. od króla Zygmunta wsie: Ujmy i Cewelicze, po zdrajcy Wasilu Glińskim (ML. 11 f. 1055 i Arch. I. Z. Ros. I). W 1529 r. zapisał na powyższych wsiach i na Łokaczu, 1,000 kóp groszy żonie Olenie, córce Fedka Chreptowicza, podskarbiego ziemskiego (Arch. Sang. III). Na potrzeby wojenne dostarczał w 1528 r. sześciu jeźdźców. Pieczęć jego przyłożona w 1523 r. na zamianie dóbr dokonanej przez Sanguszków, przedstawia gwiazdę, nad którą półksiężyc, lub półpierścienia, a weń wetknięte dwa miecze, lub krzyże (Arch. Sang. III f. 257).

Książę Fedor pozostawił trzech synów: Michała, Iwana i Wasila, którzy przed 1537 r. sprzedali połowę swoją Chłapotyna ks. Sanguszce, co król potwierdził w 1539 r. (Arch. Sang. IV), a w 1542 r. sprzedali wszystkie trzy wsie, wyżej wymienione, temuż ks. Sanguszce. W akcie tym wzmiankowana młodsza ich siostra Ohrenia, panna, inne już za mąż wydane i wyposażone (Arch. Sang. IV). Jedną z tych sióstr była Bohdana, żona księcia Wojny Trysteńskiego - Woronieckiego (Kniaź.).

Książę Wasil Fedorowicz dostarczał w 1528 r. na potrzeby wojenne 12 koni (Akta XIII). Dalsze losy ks. Wasila i Michała nieznane, a ks. Iwan, któremu matka już przed 1537 r. z wiana swego 300 kóp zapisała, zabity został przez braci swoich (stryjecznych) książąt: Lwa i Wasila Andrzejewiczów. Wdowa ks. Iwana,

Maryna Kisielówna, zyskała na zabójców wyrok i z powodu niezapłacenia główszczyzny, wwiązaną została w ich części Borowicz i Hołuzy (Op. Łuck. 2035 i 2038). Procesują ją znów wskutek tego matka i siostry zabójców, ale bezskutecznie i dobra przy ks. Iwanowej zostały. Wznowili sprawę szwagrowie: książęta Jakób i Jacek i chcą za spłatą 400 kóp odebrać od niej dobra ich braci, Wasila i Lwa, zabójców Iwana, ale ks. Maryna przyjęcia pieniędzy odmówiła w 1575 r. (Op. Łuck. 2049). W 1570 r. Moszek Aronowicz pozwał ks. Marynę Kisielównę, Iwanową Czetwertyńską i synów jej: Piotra, Fedora, Dmitra i Ostafiego, o zapłacenie długu, a inny żyd pozwał ją z synami: Piotrem i Fedorem w 1571 r. (Op. Łuc. 2044 i 1045).

Rodowód Czetwertyńskich wyprowadza gałąź na Starej Czetwertni od Ostafiego, dając mu za ojca jakiegoś urojonego Fedora (Nies.), czy Wasila (Kniaź.), który miał być bratem ks. Matfieja. Taki brat Matfieja nie istniał, a dowodzi tego sprawa o spadek po ks. Hannie Matfiejównej z Czetwertyńskich Zbaraskiej, do którego przystępują wszyscy dalsi Czetwertyńscy, co nie byłoby miało miejsca, gdyby księżna Hanna, miała spadkobierców po rodzonym stryju pochodzących. P. Wolff, znalazłszy dwie luźne wzmianki, o jakimś ks. Ostafim i szukając jego ojca, oparł się na aktach nazywających Hrehorego, syna Ostafiego, bratem Stefana i Fedora, synów Jacka i uważając ich za braci stryjecznych tegoż Hrehorego, dodaje Andrzejowi, ojcu Jacka, jeszcze jednego syna, tego Ostafiego. Nam się ta kwestya inaczej przedstawia.

Jedynym dotąd znanym z aktów Ostafim, jest właśnie pozwany z braćmi przez żyda 1570 r. Ostafi, syn zabitego Iwana i Maryny Kisielównej (Op. Łuck. 2044). Dlaczegóż więc szukać i tworzyć innego, kiedy i do niego obydwie wzmianki p. Wolffa odnieść się właściwie dadzą. Włada on 1583 r. dobrami: Hołużą, Borowiczami, Brehowem, Lutohoszczą i Kopylem, któremi władała 1570 r. matka jego, księżna Iwanowa (Źr. Dz. XIX). Nazwanie zaś syna jego Hrehorego, bratem Fedora i Stefana, choć był tylko ich dalekim bratankiem, niczego nie dowodzi, często bowiem używano uogólnionego wyrazu brat, dla oznaczenia dalszego krewnego. P. Wolff mówi wprawdzie, że występował on w procesie po Marynie ze Świszczowskich, babce jego i babce Stefana i Fedora (Kniaź. f. 46), ale w zacytowanych aktach wymienia tylko Fedora i Stefana, braci rodzonych (Ibid. f. 42). Znaną i nam jest ta sprawa z wyroku trybunału lubelskiego z 1636 r., ale także spotykamy w niej tylko Stefana i Fedora (Woł. VI B f. 34). Tak więc uważamy Ostafiego Iwanowicza, za protoplastę starszej linii rodu Czetwertyńskich, nazywanej na Starej Czetwertni.

Ostafi z nieznanej żony zostawił syna Hrehorego, który 1608 r. procesuje się z ks. Jakóbem Andrzejewiczem, o dobra Hołuzę (Woł. II f. 243).

Hrehory, ożeniony z Martą v. Maryanną Wkryńską (Woł. VI C f. 254; Kij. III C f. 239), zeznał zapis w 1622 r. na utrzymanie duchownego w Jarowicy (Arch. I. Z. Ros. I. 6), a w 1635 r. otrzymał spuściznę post infames w województwie kijowskiem (M. 181 f. 100). W tymże roku kwitował w imieniu swojem i syna Zacharyasza, z dwóch summ księcia Stefana Czetwertyńskiego; z jednej, należnej im po ks. Zbaraskich, urodzonych z ich siostry ks. Anny Maciejównej Czetwertyńskiej, z drugiej, powierzonej ks. Stefanowi w depozyt (Woł. VI A f. 520). Posłował kilka razy na sejm, a 1639 r. jest podkomorzym łuckim. Pozostawił synów: Zacha-

ryasza i Wacława i córki: Helenę za Zygmuntem Wyleżyńskim, Maryannę za Andrzejem z Wysokiego Kaszowskim, Teofilę za Władysławem Niemiryczem i Apolonię. Trzy żyjące z tych córek, Maryanna, córka już zmarłej Niemiryczowej, syn Wacław i potomstwo Zacharyasza, procesowani są 1654 r. przez Krasińską, jako sukcesorowie, dzieci i wnuki Hrehorego (Woł. VII A f. 39).

Z synów Hrehorego, ks. Zacharyasz, starosta raciborowski 1638 r., podsędek łucki 1646 r., pisał się z województwem wołyńskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Z Reginy Chrenickiej (Woł. V B f. 154), córki Michała, pozostawił synów: Andrzeja, Hieronima, Grzegorza i córki: Teodorę Konstantową Kałusowską, Maryannę i Eufrozynę, których pozwała Krasińska 1654 r., jako sukcesorów ks. Hrehorego (Woł. VII A f. 92 i 227).

Z nich: Andrzej, rotmistrz królewski 1665 r. (Zap. Lub. 49 f. 194) i syn jego Jerzy, procesowani przez Wyszotrawków o Majków 1682 r. (Woł. IX f. 190).

Hieronim, wspólnie z Wacławem, otrzymał konsens królewski 1662 r., na wykupienie z rąk Wojny - Orańskiego dóbr lennych Życzyna i Ustejkowszczyzny, w województwie czerniechowskiem (Sig. 5 f. 120). Hieronima zdaje się żoną była 1658 r. Ewa Wielogłowska, córka Krzysztofa, sędziego grodzkiego sandeckiego, wdowa po Tyburcym Bartlińskim.

Grzegorz, pod imieniem Gedeona, prawosławny episkop łucki i ostrogski 1663 r., obrany metropolitą kijowskim 1685 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 5), odłączył się od patryarchy konstantynopolitańskiego i przyjął pierwszy zwierzchnictwo patryarchy moskiewskiego. W Polsce ogłoszony za banitę, gdyż objął władzę, nie otrzymawszy na to przywileju królewskiego. Umarł w 1690 r.

Książę Wacław, drugi syn Hrehorego, dziedziczący na Starej Czetwertni (Pam. I. i Bracł. XIV f. 731), 1662 r. łowczy wołyński, 1666 r. chorąży żytomierski, otrzymał w 1662 r. wspólnie z bratankiem swoim Hieronimem, konsens królewski, na wykupienie z rąk teścia swego, Wojny - Orańskiego, dóbr lennych Życzyna i Ustejkowszczyzny, w województwie czerniechowskiem (Sig. 5 f. 120). W 1681 r. był deputatem na trybunał lubelski, z województwa wołyńskiego (Zap. Lub. 59 f. 972). Z Ludwiki Wojnianki Orańskiej, wspólnie z którą procesowany jest przez Saczkową 1684 r. (Woł. IX f. 462), pozostawił córkę Aleksandrę, żonę Stefana Diakowskiego 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 35) i synów: Stefana (w zakonie Sylwestra) i Gabryela, którzy sprzedali Starą Czetwertnię Hulewiczowi 1711 roku (Bracł. XV f. 1187). Jan, podkoniuszy litewski 1699 r., miał być również synem Wacława.

Sylwester, 1702 r. ihumen monasteru staroczetwertyńskiego, 1706 r. nominat episkop prawosławny białoruski, mścisławski, orszański i mohilewski, wykonał w 1707 r. przysięgę na spełnianie obowiązków biskupich (Arch. I. Z. Ros. I. 4). Umarł w 1728 r. Wraz z bratem Gabryelem procesował Hulewicza 1712 r., o niewnoszenie funduszu należnego monasterowi czetwertyńskiemu św. Spasa (Kij. VIII f. 1308).

Ks. Gabryel, katolik, podsędek bracławski 1715 r., żonaty 1-o v. z Barbarą ze Stępkowskich 1705 r., 2-o v. z Ludwiką z Morawińskich 1731 r. (Bracł. XIV f. 1082 i XVI f. 353), pozostawił synów siedmiu: Michała, Władysława, Aleksandra, Światosława, Stanisława, Stefana i Włodzimierza, których razem z ojcem pro-

cesują Jan i Bogumiła z ks. Czetwertyńskich Radzimińscy w 1731 r., zapewne siostra i szwagier (Czerniech. f. 1141).

Ks. Michał, syn Gabryela, w 1733 r. poseł województwa bracławskiego i starosta życzyński, podpisał konfederacyę generalną waszawską w tymże roku (Obl. Warsz. 49 f. 422). W 1740 r. został podkomorzym bracławskim. W 1758 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 27). Z Heleny Żurakowskiej, która w 1765 r. procesuje się z rodzeństwem mężowskiem o spadek po Stanisławie (Bracł. XVII f. 1873), nie pozostawił potomstwa.

Ks. Władysław, syn Gabryela, starosta utajkowski i podkomorzy królewski 1766 r. (Bracł. XVII f. 1908 i 1959), z Katarzyny z Radzimińskich miał dwóch synów: Felicyana i Michała Aleksandra.

Ks. Felicyan, kasztelan czerniechowski, kawaler orderu Orła Białego i Św. Stanisława 1792 r., z Justyny Karszanki miał córki: Honoratę za Gracyanem Lenkiewiczem i Fortunatę za N. Wróblewskim, oraz syna Ferdynanda, zmarłego dzieckiem.

Ks. Michał Aleksander, poseł województwa bracławskiego 1774 r., nabył w tymże roku starostwo tuszyńskie, od Konstancyi z Bruchenthalów Skarbkowej, przyszłej swojej małżonki (DW. 91 f. 589 i 96 f. 1113; Kancl. IV f. 63 i Sig. 32). W tymże 1774 r. otrzymał z dóbr pojezuickich Hubin, w powiecie włodzimierskim (Kancl. 54 f. 183). W 1775 r. poseł bracławski, otrzymał prawem emfiteutycznem starostwa żytomierskie i tuszyńskie (V. L.), a wykupił wspólnie z żoną w 1777 r. Skaszyn i Świętosławice z rąk Mikorskich (DW. 93 f. 376). Około 1782 r. odstąpił starostwo żytomierskie Ponińskiemu. W 1791 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Synowie jego:

1) Ks Marcin Aleksander, ur. 1778 r. (metr. w Lubarze), ożeniony z Bibianną Chmielewską, z której:

a) Ks. Heliodor, ur. 1813 r. w Żołudku (metr. w Niemirowie), właściciel Horyńgrodu, ożeniony z hr. Amelią Stadnicką, pozostawił córki: ks. Stanisławę, zaślubioną Wacławowi Mazarakiemu, ks. Augustynę, żonę ks. Janusza Czetwertyńskiego i ks. Oktawię, żonę Augusta Mazarakiego.

b) Ks. Edmund, ur. tamże 1814 r. (metr. w Niemirowie z 1815 r.), ożeniony z hr. Kamilą Stadnicką; z niej synowie: Olgerd, ur. w Wyższej Pohoryłej 1845 r. (metr. w Starym Konstantynowie), zaślubił w 1883 r. Antoninę z Sagatowskich, Witold, ur. 1850 r., zaślubił hr. Maryę Potocką, wdowę po hr. Adamie Rzewuskim, Edward, ur. w Wyższej Pohoryłej 1851 r., zaślubił w 1885 r. Zofię z Beyzymów i Ryszard, ur. 1855 r. (metryki w Starym Konstantynowie).

2) Ks. Franciszek, zmarły 1818 r., z Karoliny Malińskiej pozostawił syna Włodzimierza, ur. 1808 r. (metr. w Międzyrzeczu), kamerjunkra dworu cesarsko-rosyjskiego.

Książę Aleksander, syn Gabryela, podsędek bracławski 1744 r., podkomorzy bracławski 1765 r., w 1764 r. marszałek konfederacyi i poseł województwa bracławskiego, podpisał z temże wojew. elekcyę Stanisława Augusta. Żonaty z Joanną Ostrowską, h. Ślepowron, wspólnie z nią otrzymał konsens królewski w 1767 r., na wykupienie dzierżawy pułtowieckiej z rąk Potockich (Kancl. 32 II f. 33 i 34 III f. 1). Synowie jego: Gabryel, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., Marceli Józef (DW. 104 f. 1057), kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., żonaty z siostrą stryjeczną Barbarą, wdową po Jakóbie Korsakowie, Wincenty, żonaty z Teresą z Kurdwanowskich i Klemens.

Książę Świętosław, syn Gabryela, ożeniony 1739 r. z Anną Ostrowską (Bracł. XVII f. 1335), miał kilka córek, z których: Helena, za Dorożyńskim, Rozalia, za Szymonem Bykowskim i Elżbieta, za Feliksem Kanutem Malińskim i synów trzech: Janusza, kawalera orderu Św. Stanisława 1789 r. (V. L.), Floryana i Marcina. Ten ostatni, właściciel Berliniec, ożeniony z Małgorzatą Ledóchowską, pozostawił dwie córki: Klementynę, 1-o v. za ks. Eugeniuszem Lubomirskim, 2-o v. za baronem Ungern-Sternberg, marszałkiem kopylskim i Martynę, oraz synów trzech: Z nich:

1) Eustachy, właściciel Płoski, ur. w Bołozówce 1803 r. (metr. w Szumsku), ożeniony 1831 r. z Julią Jaroszyńską, miał córki: Olgę, 1 v. za ks. Augustem Czetwertyńskim 1856 r., 2-o v. za hr. Władysławem Ponińskim, generałem wojsk włoskich 1863 r., Annę za Ludwikiem Roy de Loulay, deputowanym francuskim i Michalinę, żonę bar. Karola Gautier de Confiengo, zmarłą 10-go Maja 1895 r. w Nicei, oraz synów: Janusza, ur. 1842 r. w Płosce (metr. w Ostrogu), ożenionego z ks. Augustyną Czetwertyńską w 1870 r. i Augusta, ur. tamże w 1844 r.

2) Janusz, ur. 1805 r., kapitan artyleryi b. wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari, umarł w Tarbes 1837 r.

3) August, ur. 1816 r. (metr. w Ostrogu), właściciel Majkowa, oficer gwardyi wojsk cesarsko-rosyjskich, zaślubił 1856 r. ks. Olgę Czetwertyńską, z której syn Edward umarł w wieku dziecinnym, a wdowa wyszła 2-o v. za hrabiego Władysława Ponińskiego.

Książę Stanisław, syn Gabryela, ożeniony z Eufemią Suchorską, córką Stanisława i Agnieszki z Wielhorskich (Bracł. XVI f. 768 i 1099), pozostawił córkę Barbarę, 1-o v. za Jakóbem Korsakowem, 2-o v. za księciem Marcelim Czetwertyńskim.

Książę Stefan, syn Gabryela, miał być żonaty z Bośniacką, z której synowie: Adam i Józef. Aniela, córka Adama, za ks. Stanisławem Czetwertyńskim.

Książę Włodzimierz, syn Gabryela, starosta utajkowski i kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., ożeniony z Teresą Bośniacką (Bracł. XVII f. 1388), miał kilku synów: Antoniego Stanisława, Janusza Mikołaja, Józefa, żonatego z Józefą Orzęcką, Michała, kawalera orderu Św Stanisława 1791 r. i Karola, z których jedynie po Antonim Stanisławie pozostało potomstwo. Marya, ich siostra.

Antoni Stanisław (DW. 92 f. 209), właściciel Markowicz, poseł bracławski 1772 i 1775 r. (V. L.), znakomity mówca, nie przyjął ofiarowanego mu starostwa ulanowskiego na prawie emfiteutycznem. Przeciwnik konstytucyi 3-go Maja, a stronnik konfederacyi targowickiej. W 1785 r. kawaler orderu Św. Stanisława, został w 1790 r. kasztelanem przemyskim. Zginął w Warszawie 1794 r. Z pierwszej żony, Tekli Kampenhauzenówny, podkomorzanki włodzimierskiej, zaślubionej w 1775 r., zmarłej w Markowiczach 1781 r., pozostawił dwie córki: Maryę za hr. Dymitrem Lwowiczem Naryszkinem, łowczym wielkim dworu cesarsko-rosyjskiego i Joannę za Wyszkowskim, brygadyerem b. wojsk polskich i syna Borysa, ożenionego z ks. Nadieżdą Gagarynówną, z której ma ośmioro dzieci: Borysa, Włodzimierza, żonatego z hr. Olgą Guriew, po której synowie: Borys, ur. 1849 r., ożeniony 1885 r. z Wierą Kazakow, ma z niej córki: Eudoksyę i Nadieżdę i Sergiusz, ur. 1853 r., żonaty 1-o v. z Katarzyną Szupińską, 2-o v. z Aleksandryną z Jessipowów, Nadieżdę za ks. Aleksandrem Trubeckim, Praskowię za ks. Sergiuszem Szczerbatowem, Elżbietę za bar. Aleksandrem Rozenem, Maryę, Wierę i Natalię, żonę ks. Dymitra Szachowskiego.

Z drugiej żony, Kalety z Chołoniewskich, kasztelanki buskiej, z którą zeznał zapis dożywocia w 1791 r. (DW. 107 f. 982), synowie: Konstanty i Gustaw.

Ks. Konstanty, ur. 1792 r. w Warszawie, właściciel Skidel, marszałek gubernialny grodzieński, szambelan dworu cesarsko-rosyjskiego, żonaty z ks. Karoliną Czetwertyńską, pozostawił synów: Włodzimierza, ur. w Grodnie 1830 r., Jerzego, ur. tamże 1832 r., oficera wojsk rosyjskich i Stanisława, ur. 1838 r. w Wilnie, właściciela Skidel, szambelana dworu cesarsko-rosyjskiego. Ten ostatni ożeniony 1874 r. z hr. Maryą Broel Plater, właścicielką Borkowic, zmarłą 1-go Marca 1895 r. w Skidlach, ma z niej syna Konstantego, ur. 1875 r. i córki: Maryę, zaślubioną 1895 r. Stefanowi Dembińskiemu, Jadwigę, zaślubioną 1897 r. Józefowi hr. Tyszkiewiczowi i Stefanię.

Gustaw, ur. w Warszawie 1794 r., mianowany senatorem na ogólnem zebraniu departamentów warszawskich 1846 r., umarł w Warszawie 1851 r.

Linia na Starej Czetwertni, ma przyznany tytuł książęcy w Cesarstwie, 1843, 1858, 1860 i 1875 r.

Linia na Nowej Czetwertni.

Książę Andrzej, czwarty syn Fedora Michałowicza, zastawił był bratu swemu Fedorowi, połowę ojczystego Chłapotyna (ML. 37 f. 249), następnie pozwolił ks. Sanguszce wykupić ją od bratanków swoich, synów Fedora, którzy równocześnie sprzedali swoją połowę tych dóbr temuż ks. Sanguszce, przed 1537 r. Nabycie to, król Zygmunt potwierdził ks. Sanguszce w 1539 r. (Arch. Sang. IV) [1]). Książę Andrzej obowiązany był dostarczać na wojnę 4 konie. Żonaty był z Maryną Swiszczowską, a w 1636 r. wnukowie jego, dochodzą po niej spadku. Z żony tej zostawił synów: Wasila, Lwa, Jakóba, Jacka i kilka córek. Wasil i Lew zabili swego brata (stryjecznego) ks. Iwana Fedorowicza, którego wdowa, Maryna Kisielówna, przewiodła na nich prawo i za niezapłaconą główszczyznę została 1560 roku wwiązaną w ich części Borowicz i Hołuży (Op. Łuc. 2035). Księżna Marya Andrzejowa chciała odebrać te majątki pod pozorem, że były wyznaczone przez króla na posagi jej córkom, ale twierdzenia nie dowiodła i odsądzoną została 1561 r. (Op. Łuc. 2035). Następnie chciała ona (omyłką w Op. Łuc. 2038 nazwana Owdotją) wykupić część dóbr swych synów, Lwa i Wasila, od Zahorowskiego, który temu się oparł 1564 r., a gdy i części Jarowicy zastawionej księżnej Maciejowej, odebrać nie mogła, syn jej ks. Jacek, część tę zajechał i siłą zajął w 1566 r. (Op. Łuc. 2040).

Z synów ks. Andrzeja, ks. Lew, umierając, wziął winę zabójstwa ks. Iwana na siebie, co matka Marya Lewkówna zeznała 1564 r., a wskutek tego Wasil został uniewinniony (Kniaź.).

Ks. Jakób, zawarł 1570 r. umowę przedślubną, z Bogdaną Horainówną, o za-

---

[1]) P. Wolff nazywa dziedzica Chłapotyna Aleksandrem (Kniaź. f. 37) i dodaje przez to ks. Fedorowi jeszcze jednego syna, gdy tymczasem i metryka litewska (37 f. 249) i oryginalne potwierdzenie królewskie (Arch. Sang. IV f. 212), wyraźnie wymieniają Andrzeja.

ślubienie jej córki Hanny. W tymże roku, już jako żonie swojej, zapisał Hannie sumę na Borowicach, Hołuży i Jarowicy (Op. Łuc. 2044). W 1608 r. procesuje się z ks. Hrehorym Ostafiewiczem o dobra Hołużę (Woł. II f. 243), był następnie leśniczym pińskim (Kniaź.) i zostawił tylko córki, z których: Nastazya, żona Mikołaja Chrynickiego i Zofia, żona Adama Proszyckiego, sprzedały ks. Stefanowi Żywotów, Teleżyńce, Skałę, Buchajowce etc. w województwie bracławskiem (Kij. III D f. 71). Z innych córek, od których i ich sukcesorów, ks. Stefan skupił prawa spadkowe po Zbaraskich, znane są: Marusza, żona Macieja Rohozińskiego, Magdalena Hrehorowa Jarewska, obie wdowy 1631 r.; Owdotja, żona Pawła Ordy, zmarła przed 1632 r. i Katarzyna Złobina (Czerczycka). Zofia Proszycka miała być 1-o v. za Łąckim, 2-o v. za Janowskim (Kniaź.).

Ks. Jacek, czwarty syn Andrzeja, dziedzic na Jarowicy, wykonał przysięgę wierności po przyłączeniu Wołynia do Korony w 1569 r. Po Jacku idą Stefan i Fedor, którzy w 1627 r. wspólnie ze Zbaraskimi procesowani są przez ks. Ostrogskich, o ewikcyę w sprawie oczyszczenia Chłapotyna, Berezdowa etc. Chłapotyna połowa sprzedaną była przez Andrzeja, ojca Jacka (Wol. V A f. 198). Siostrą ich była Anna, żona Jana Stradomskiego 1606 r. (Kniaź.).

Ks. Fedor, wspólnie z żoną, Maruszą z Mikulińskich, wdową po Fedorze Kopiewskim, procesuje Sieniawskich 1630 r., o napad i zrabowanie poddanych Kitajgrodzkich (Bracł. VII f. 653). W 1634 r. nabywa pewną sumę od bratanka swego Mikołaja, syna Stefana (Zap. Lub. 34 f. 562). W 1640 r. wspólnie z żoną procesuje Kalinowskich o 30,000 fl., zapisanych mu przez Adama Kalinowskiego (Kij. V f. 814). W 1636 r. razem z bratem Stefanem poszukują na Swiszczowskich sumy 6,000 flor., z powodu niewydzielenia babce ich, Maryannie ze Swiszczowskich, ks. Andrzejowej Czetwertyńskiej, jednej czwartej części Świszczowa i Nadczyc, jako posagu (Woł. VI B f. 36). Umarł bezdzietny, zapisując Kopciówkę, Kamienohorki, Siadki i Siance, dzieciom bratanka swego Mikołaja, kasztelana mińskiego, a Kniaziokrynicę, drugiemu bratankowi swemu Stefanowi.

Ks. Stefan, syn Jacka, dziedzic na Borowiczach i Nowej Czetwertni, Komajgrodzie (Komargrodzie) i Tomaszpolu (Woł. V A f. 153 i M. 181 f. 234), poborca województwa wołyńskiego 1613 i 1615 r. (V. L. i Woł. III f. 304), chorąży bracławski 1622 r., a podkomorzy 1625 r., w latach 1631—1633 skupił od współsukcesorów prawa ich do spadku po Zbaraskich, a 1636 r. z bratem Fedorem dochodził spadku po babce na Swiszczowskich. Żonaty 1-o v. z Anną Bokijówną 1607 roku (Kij. II A f. 189 i Woł. II f. 320), 2-o v. z Anną z Mikulińskich 1-o v. Jarmolińską, 1616 roku, zmarłą 1638 r. (Kniaź.) i 3-o v. 1639 r. z Katarzyną z Leszniewa, 1-o v. Charlińską, starościną łucką (Zap. Lub. 46 f. 630 i Arch. I. Z. Ros. IV. I), z pierwszej żony pozostawił synów: Aleksandra, Mikołaja i Eliasza; z drugiej — Jana i córkę Petronellę, a z trzeciej Stefana. Mikołaja, Eliasza i Jana wymienia rozgraniczenie Komajgrodu z dobrami Zamoyskiego z 1636 r. (M. 181 f. 234).

Ks. Aleksander zginął w Prusach, zabity przez Szwedów.

Ks. Eliasz, rotmistrz królewski (M. 179 f. 175), przez lat 17 walczył ze Szwedami, Kozakami i Tatarami. Umarł w 1640 r., a nagrobek jego z Lublina podał nam Starowolski. Eliasz, wspólnie z bratem Mikołajem, sumę spadłą na nich po matce i bracie Aleksandrze, odstąpili Boruchowskiemu 1634 r. (Woł. V B f. 661).

Ks. Jan v. Janusz, właściciel Skały 1643 r. (Woł. VI C f. 39), żonaty z Zofią Czuryłówną, córką Mikołaja (Kij. Vl C f. 316), właściciel połowy Bortnik, wspólnie z siotrą, Petronelą z Czetwertyńskich Adamową Przedborową Koniecpolską, właścicielką drugiej połowy Bortnik i Wyszkowiec, procesuje 1645 r. Bajbuzę i Żytkiewicza, o odgraniczenie tych dóbr od Wielkich Buszyniec (Bracł. XII f. 428). Ta Petronela wyszła następnie za Jana Kaszowskiego (M. 191 f. 24).

Ks. Stefan, syn Stefana, z trzeciej jego żony, właściciel Żywotowa i Kniażej Krynicy, deputat województwa wołyńskiego na trybunał koronny, kwitował Wołczkiewicza 1667 r., w imieniu bratanków swoich, Mikołaja i Aleksandra, synów Mikołaja (Zap. Lub. 50 f. 1211 i 51 f. 90). W 1680 r. zastawił przedmieście łuckie, alias Wolę, Kossakowskiemu (Woł. IX f. 115). Jako chorąży wołyński, podpisał z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana III-go. Proces toczący się w 1715 roku między Stefanem, wnukiem brata jego Mikołaja, z Konopackimi i Krasickimi, o spadek po nim poucza, że Stefan, chorąży, żonaty był z Reginą z Wysokiego Kaszowską i że córki jego: Konstancya, była 1-o v. za Józefem Wyżyckim, starostą tymbargskim, 2-o v. za Janem Kaszowskim, podkoniuszym litewskim, a Katarzyna za Karolem Krasickim, kasztelanem chełmskim (Bracł. XIV f. 977 i XV f. 1404 i 1470).

Ks. Mikołaj, syn Stefana, podkomorzego bracławskiego, w 1634 r. zcedował pewną sumę stryjowi Teodorowi (Zap. Lub. 34 f. 562), a w 1645 r. procesuje go Stanisławski, o zbiegłych do Kośnicy poddanych (Bracł. XIII f. 587). W 1664 r. dopełnił działu dóbr z bratem Stefanem. Rotmistrz królewski, został 1649 r. kasztelanem mińskim. Z ks. Domicelli Lwównej Sołomereckiej, pozostawił trzech synów: Stefana, Mikołaja Adama i Aleksandra Hilarego (Kij. VI C f. 86 i Zap. Lub. 47 f. 192 i 50 f. 179). Ks. Stefan, był rotmistrzem królewskim 1666 r., a ks. Mikołaj Adam i Aleksander Hilary, procesują Szczepkowskiego 1664 r., o spadek po Romanie Hościkim (Kij. VI F f. 198). W 1678 r. kwitowali stryja swego Stefana, ze zdanego rachunku i odbioru kosztowności (Woł. XV A f. 13).

Ks. Mikołaj Adam, kasztelanic miński (Bracł. XIV f. 685), na Komajgrodzie i Nowej Czetwertni, z Konstancyi Kossakowskiej pozostawił córkę Domicellę, żonę 1-o v. Andrzeja Ledóchowskiego, podstolego wołyńskiego, 2-o v. żonę Józefa Olizara, stolnika kijowskiego i syna Stefana, dziedziczącego na Nowej Czetwertni. W 1715 r. tenże ks. Stefan dochodzi spadku po dziadzie swoim stryjecznym ks. Stefanie, chorążym wołyńskim (Bracł. XV f. 1404 i 1470).

Ks. Stefan, 1715 r. podczaszy bracławski, został w tymże roku stolnikiem, lecz nominacya ta do skutku nie doszła. W 1718 r. jest podkomorzym bracławskim. Z Zofii Pepłowskiej miał córki: Domicellę, zakonnicę i Maryannę, oraz synów: Felicyana Stefana, Antoniego Włodzimierza, Janusza i Wawrzyńca, którzy w 1742 i 1746 r. procesują stryjenkę swoją Olizarową (Bracł. XVI f. 673 i Czerniech. f. 1366 i 1477).

Ks. Wawrzyniec, starosta rastowiecki, pozostawił syna Ignacego, zmarłego bezdzietnie, nad którym w 1753 r. sprawował opiekę stryj jego Felicyan, a 1761 r. drugi stryj Włodzimierz (Bracł. XVI f. 1121 i XVII f. 1399, 1814 i 1816).

Ks. Antoni Włodzimierz, podkomorzyc bracławski, starosta woronowski 1761 r., z Anieli z Czermińskich pozostawił syna Kajetana, po ojcu od 1778 roku starostę woronowskiego, któremu matka odstąpiła w 1783 r. dobra Kumanów,

Dachnówkę i Jędrzejówkę, w powiecie kamienieckim (Kanc. 51 II f. 203 i 55 f. 165; DW. 99 f. 1239).

Ks. Kajetan, poseł bracławski, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1773 r. szambelan Stanisława Augusta, 1786 r. kasztelan lwowski, kawaler orderu Orła Białego 1790 r. i Św. Stanisława 1783 r.

Ks. Felicyan Stefan, podkomorzyc bracławski, starosta daniszewski, ożeniony z Katarzyną Jełowicką, pozostawił córkę Teklę i synów: Stefana, Janusza Tomasza i Antoniego Jana Nepomucena, którzy w 1757 r. ustanawiają plenipotenta, a 1768 r. procesują Łaszcza. W 1767 r. Antoni procesuje brata Janusza, podkomorzego królewskiego, o działy (Bracł. XVII f. 1399, 1473, 1814, 1816, 1820, 1927 i 1941).

Ks. Janusz Tomasz, ur. 1743 r., podkomorzy królewski 1767 r., pisał się z województwem wołyńskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Kawaler orderu Św. Stanisława 1777 r., a Orła Białego 1789 r., kasztelan czerniechowski 1785 r., z ks. Joanny Jabłonowskiej pozostawił synów: Józefa, Ludwika i Dymitra. Z nich:

Ks. Józef, szambelan Stanisława Augusta 1791 r., ożeniony z Salomeą Chołoniewską, zostawił z niej córki: Kamillę za Adamem hr. Chołoniewskim i Zofię, za hr. Franciszkiem Starzeńskim.

Ks. Dymitr, zmarły 1859 r., z Zofii ze Sliźniów pozostawił córkę Karolinę, za ks. Konstantym Czetwertyńskim i Eleonorę za hr. Wincentym Tyszkiewiczem.

Ks. Ludwik, ur. 23-go Sierpnia 1775 r. (metr. w Tomaszpolu z 1786 r.), wprowadzony do Komargrodu, w powiecie jampolskim, 1814 r., ożeniony z Idalją Grocholską, pozostawił czterech synów: Borysa, Władysława, Kaliksta i Ludwika, z których dwom, Kalikstowi i Władysławowi, oddał ojciec w 1834 r. Komargród i Tomaszgród.

1) Ks. Borys, koniuszy dworu cesarsko - rosyjskiego i marszałek powiatu jampolskiego, zmarły w Dreznie 1863 r., żonaty z hr. Narcyzą Olizarówną, córką Narcyza, z której córki: Ida, żona Stanisława Brykczyńskiego, zmarła we Lwowie 1867 r., Jadwiga, żona Stanisława Karskiego, właściciela Włostowa, kamerjunkra dworu cesar.-rosyj. i Olga, żona hr. Stanisława Czapskiego, zmarła w Dreznie 1861 r.

2) Ks. Władysław, ur. w Komargrodzie 9 Kwietnia 1806 r., ożeniony z hr. Honoratą Olizarówną, córką Narcyza, z której synowie: Stefan i Emanuel, ur. w Komargrodzie 13 Grudnia 1851 r. Ten ostatni żonaty z Maryą z Wesslów, pozostawił córki: Zofię i Maryę.

3) Ks. Kalikst, ur. w Komargrodzie 13 Października 1809 r. (metr. w Tomaszpolu), oficer b. wojsk polskich, ożeniony 1836 r. z Zofią Kropińską, córką Ludwika, generała b. wojsk polskich i poety, z której synowie: Ludwik, ożeniony z Maryą Zagórską, zmarł w Penzie 1867 r. i Włodzimierz, ur. 15 Września 1837 r. w Woronczynie (metr. w Kisielinie), właściciel Kulikowiec, Komarowa, Woronczyna i Suchowoli.

Ks. Włodzimierz, radca komitetu Towarz. Kred. Ziems., zaślubił 10-go Lipca 1872 r. hr. Maryę Uruską, właścicielkę Milanowa, córkę hr. Seweryna, z której ma synów: Seweryna, ur. 18 Kwietnia 1873 r. w Warszawie, ożenionego 1898 r. z Zofią Przeździecką, z której córki: Marya i Barbara, Włodzimierza, ur. 9 Czerwca 1874 r. w Warszawie i Ludwika, ur. 12 Lutego 1877 r. w Milanowie, oraz córki: Zofię, zaślubioną 1896 r. hr. Władysławowi Zamoyskiemu, Maryę i Wandę.

Książę Włodzimierz z dziećmi i ks. Emanuel, mają przyznany tytuł książęcy w Cesarstwie 1886 r.

Rodowód książąt Czetwertyńskich.

Aleksander 1387 r.

Iwan 1446 r.
- **Aleksander**
- **Juri** starosta włodzimierski 1502 r.
- **Fedor** namiestnik bracławski 1492 r.

Michajło
- **Fedor** 1488 r.
  - **Wasil** dworzanin królewski 1504 r.
    - **Danilo** 1539 r.
    - **Matfiej** dworzanin królewski 1548 r. ż. a) Maruchna Łahodowska b) Eudoksya Wahanowska
      - **Janusz** † 1570 r. ż. Bohdana Siemaszkowa
      - **Hanna** ks. Januszowa Zbaraska
  - **Semen**
  - **Fedor** ż. Olena Chreptowiczówna 1529 r.
    - **Michajło** 1542 r.
    - **Iwan** ż. Maryna Kisielówna 1560 r.
      - **Piotr**
      - **Teodor**
      - **Dymitri**
      - **Ostafi** 1570 r.
        - **Hrehory** podkomorzy łucki 1639 r. ż. Maryanna Wkryńska
    - **Wasil** 1542 r.
    - **córki:** 1. Ohrenia 2. Bohdana ks. Woroniecka
  - **Bohdana** M. Iwan Andrejewicz podskarbi dworny 1528 r.
- **Juri**
  - **Wacław**
  - **Hanna** Onoszkowa
  - **Fedia** Chreptowiczowa
- **Michajło**
  - **Wasil**
  - **Sołtan**
  - **Juri** S o k o l s c y

Andrzej 1528 r. ż. Maryna Świszczowska
- **Wasil** 1560 r.
- **Lew** 1560 r.
- **Jakób** leśniczy piński ż. Hanna Horainówna 1570 r.
  - **córki:** 1. Marusza Rohozińska 2. Magdalena Jarewska 3. Katarzyna Złobina 4. Eudoksya Ordzina 5. Nastazya Chrynicka 6. Zofia Proszycka
- **Jacek** 1569 r.
  - **Stefan** podkomorzy bracławski 1625 r. ż. a) Anna Bokijówna b) Anna Mikulińska c) Katarzyna z Leszniewa
    - **Aleksander**
    - **Mikołaj** kasztelan miński 1649 r. ż. ks. Domicella Solomerecka
      - **Stefan** rotmistrz królewski 1666 r.
      - **Mikołaj** Adam 1664 r. ż. Konstancya Kossakowska
        - **Stefan** podkomorzy bracławski 1718 r. ż. Zofia Pepłowska
          - **Felicyan Stefan** starosta daniszewski ż. Katarzyna Jełowicka
            - **Stefan** 1757 r.
            - **Janusz Tomasz** kasztelan czerniechowski 1785 r. ż. ks. Joanna Jabłonowska
              - **Ludwik** ur. 1775 r. ż. Idalia Grocholska
                - **Józef** szambelan dworu polskiego 1791 r. ż. hr. Salomea Chołoniewska
                  - **córki:** 1. Kamilla hr. Chołoniewska 2. Zofia hr. Starzeńska
                - **Borys** koniuszy dworu cesar-rosyj. † 1863 r. ż. hr. Narcyza Olizarówna
                  - **córki:** 1. Ida Brykczyńska 2. Jadwiga Karska 3. Olga hrabina Czapska
                - **Władysław** ż. hr. Honorata Olizarówna
                  - **Stefan**
                  - **Emanuel** ż. Marya z Wesslów 1883 r.
                    - **Zofia**
                    - **Marya**
                - **Kalikst** ur. 1809 r. ż. Zofia Kropińska 1836 r.
                  - **Ludwik** † 1867 r. ż. Marya Zagórska
                  - **Włodzimierz** ur. 1837 r ż. hr. Marya Uruska 1872 r.
                    - **Seweryn** ur. 1873 r. ż. Zofia Przeździecka
                      - **Marya**
                      - **Barbara**
                    - **Włodzimierz** ur. 1874 r.
                    - **Ludwik** ur. 1877 r.
                - **Ludwik** ż. Helena Janka
                - **Dymitr** ż. Zofia Silzień
                  - **córki:** 1. Karolina ks. Czetwertyńska 2. Eleonora hr. Tyszkiewiczowa
              - **Tekla**
              - **Antoni** Jan Nepomucen kasztelan bracławski 1790 r. ż. Anna Ryszewska
                - **Józef** Kalasanty
                - **Gotfryd** ż. hr. Marya Plater
                  - **Emilia** ks. Sayn-Wittgenstein 1835 r.
                - **Rajmund**
                - **Stanisław**
                - **Leopold** ż. Kazimiera Łubianka
                  - **córki:** 1. Katarzyna 2. Tekla
                  - **Janina** M. Adolf Jełowicki 1864 r.
            - **Domicella** zakonnica
            - **Maryanna**
            - **Antoni** (Włodzimierz starosta woronowski 1761 r. ż. Aniela Czermińska
              - **Kajetan** kasztelan lwowski 1786 r.
            - **Janusz**
            - **Wawrzyniec** starosta rastowiecki
              - *Ignacy*
        - **Domicella** 1-o v. Ledóchowska 2-o v. Olizarowa
      - **Aleksander** Hilary 1664 r.
    - **Eliasz** rotmistrz królewski † 1640 r.
    - **Jan** ż. Zofia Czuryłówna 1643 r.
    - **Petronella** 1-o v. Koniecpolska 2-o v. Kaszowska
    - **Stefan** chorąży wołyński 1674 r. ż. Regina Kaszowska
      - **córki:** 1. Konstancya 1-o v. Wyżycka 2-o v. Kaszowska 2. Katarzyna Krasicka
  - **Jan** ż. Zofia Czuryłówna 1643 r.
  - **Anna** Stradomska
- **Jakób** leśniczy piński ż. Hanna Horainówna 1570 r.
  - **córki:** 1. Marusza Rohozińska 2. Magdalena Jarewska 3. Katarzyna Złobina 4. Eudoksya Ordzina 5. Nastazya Chrynicka 6. Zofia Proszycka
- **Jacek** 1569 r.
  - **Stefan** podkomorzy bracławski 1625 r. ż. a) Anna Bokijówna b) Anna Mikulińska c) Katarzyna z Leszniewa
    - **Aleksander**
    - **Mikołaj** kasztelan miński 1649 r. ż. ks. Domicella Solomerecka
      - **Stefan** rotmistrz królewski 1666 r.
      - **Mikołaj** Adam 1664 r. ż. Konstancya Kossakowska
        - **Stefan** podkomorzy bracławski 1718 r. ż. Zofia Pepłowska
          - **Felicyan Stefan** starosta daniszewski ż. Katarzyna Jełowicka
            - **Stefan** 1757 r.
            - **Janusz Tomasz** kasztelan czerniechowski 1785 r. ż. ks. Joanna Jabłonowska
              - **Ludwik** ur. 1775 r. ż. Idalia Grocholska
                - **Józef** szambelan dworu polskiego 1791 r. ż. hr. Salomea Chołoniewska
                  - **córki:** 1. Kamilla hr. Chołoniewska 2. Zofia hr. Starzeńska
                - **Borys** koniuszy dworu cesar-rosyj. † 1863 r. ż. hr. Narcyza Olizarówna
                  - **córki:** 1. Ida Brykczyńska 2. Jadwiga Karska 3. Olga hrabina Czapska
                - **Władysław** ż. hr. Honorata Olizarówna
                  - **Stefan**
                  - **Emanuel** ż. Marya z Wesslów 1883 r.
                    - **Zofia**
                    - **Marya**
                - **Kalikst** ur. 1809 r. ż. Zofia Kropińska 1836 r.
                  - **Ludwik** † 1867 r. ż. Marya Zagórska
                  - **Włodzimierz** ur. 1837 r ż. hr. Marya Uruska 1872 r.
                    - **Seweryn** ur. 1873 r. ż. Zofia Przeździecka
                      - **Marya**
                      - **Barbara**
                    - **Włodzimierz** ur. 1874 r.
                    - **Ludwik** ur. 1877 r.
                - **Ludwik** ż. Helena Janka
                - **Dymitr** ż. Zofia Silzień
                  - **córki:** 1. Karolina ks. Czetwertyńska 2. Eleonora hr. Tyszkiewiczowa
              - **Tekla**
              - **Antoni** Jan Nepomucen kasztelan bracławski 1790 r. ż. Anna Ryszewska
                - **Józef** Kalasanty
                - **Gotfryd** ż. hr. Marya Plater
                  - **Emilia** ks. Sayn-Wittgenstein 1835 r.
                - **Rajmund**
                - **Stanisław**
                - **Leopold** ż. Kazimiera Łubianka
                  - **córki:** 1. Katarzyna 2. Tekla
                  - **Janina** M. Adolf Jełowicki 1864 r.
            - **Domicella** zakonnica
            - **Maryanna**
            - **Antoni** (Włodzimierz starosta woronowski 1761 r. ż. Aniela Czermińska
              - **Kajetan** kasztelan lwowski 1786 r.
            - **Janusz**
            - **Wawrzyniec** starosta rastowiecki
              - *Ignacy*
        - **Domicella** 1-o v. Ledóchowska 2-o v. Olizarowa
      - **Aleksander** Hilary 1664 r.
    - **Eliasz** rotmistrz królewski † 1640 r.
    - **Jan** ż. Zofia Czuryłówna 1643 r.
    - **Petronella** 1-o v. Koniecpolska 2-o v. Kaszowska
    - **Stefan** chorąży wołyński 1674 r. ż. Regina Kaszowska
      - **córki:** 1. Konstancya 1-o v. Wyżycka 2-o v. Kaszowska 2. Katarzyna Krasicka
  - **Anna** Stradomska
- **córki:** 1. Marusza Rohozińska 2. Magdalena Jarewska 3. Katarzyna Złobina 4. Eudoksya Ordzina 5. Nastazya Chrynicka 6. Zofia Proszycka
- **Stefan** podkomorzybracławski 1625 r. ż. a) Anna Bokijówna b) Anna Mikulińska c) Katarzyna z Leszniewa
  - **Aleksander**
  - **Mikołaj** kasztelan miński 1649 r. ż. ks. Domicella Solomerecka
    - **Stefan** rotmistrz królewski 1666 r.
    - **Mikołaj** Adam 1664 r. ż. Konstancya Kossakowska
      - **Stefan** podkomorzy bracławski 1718 r. ż. Zofia Pepłowska
        - **Felicyan Stefan** starosta daniszewski ż. Katarzyna Jełowicka
          - **Stefan** 1757 r.
          - **Janusz Tomasz** kasztelan czerniechowski 1785 r. ż. ks. Joanna Jabłonowska
            - **Ludwik** ur. 1775 r. ż. Idalia Grocholska
              - **Józef** szambelan dworu polskiego 1791 r. ż. hr. Salomea Chołoniewska
                - **córki:** 1. Kamilla hr. Chołoniewska 2. Zofia hr. Starzeńska
              - **Borys** koniuszy dworu cesar-rosyj. † 1863 r. ż. hr. Narcyza Olizarówna
                - **córki:** 1. Ida Brykczyńska 2. Jadwiga Karska 3. Olga hrabina Czapska
              - **Władysław** ż. hr. Honorata Olizarówna
                - **Stefan**
                - **Emanuel** ż. Marya z Wesslów 1883 r.
                  - **Zofia**
                  - **Marya**
              - **Kalikst** ur. 1809 r. ż. Zofia Kropińska 1836 r.
                - **Ludwik** † 1867 r. ż. Marya Zagórska
                - **Włodzimierz** ur. 1837 r ż. hr. Marya Uruska 1872 r.
                  - **Seweryn** ur. 1873 r. ż. Zofia Przeździecka
                    - **Marya**
                    - **Barbara**
                  - **Włodzimierz** ur. 1874 r.
                  - **Ludwik** ur. 1877 r.
              - **Ludwik** ż. Helena Janka
              - **Dymitr** ż. Zofia Silzień
                - **córki:** 1. Karolina ks. Czetwertyńska 2. Eleonora hr. Tyszkiewiczowa
            - **Tekla**
            - **Antoni** Jan Nepomucen kasztelan bracławski 1790 r. ż. Anna Ryszewska
              - **Józef** Kalasanty
              - **Gotfryd** ż. hr. Marya Plater
                - **Emilia** ks. Sayn-Wittgenstein 1835 r.
              - **Rajmund**
              - **Stanisław**
              - **Leopold** ż. Kazimiera Łubianka
                - **córki:** 1. Katarzyna 2. Tekla
                - **Janina** M. Adolf Jełowicki 1864 r.
          - **Domicella** zakonnica
          - **Maryanna**
          - **Antoni** (Włodzimierz starosta woronowski 1761 r. ż. Aniela Czermińska
            - **Kajetan** kasztelan lwowski 1786 r.
          - **Janusz**
          - **Wawrzyniec** starosta rastowiecki
            - *Ignacy*
      - **Domicella** 1-o v. Ledóchowska 2-o v. Olizarowa
    - **Aleksander** Hilary 1664 r.
  - **Eliasz** rotmistrz królewski † 1640 r.
  - **Jan** ż. Zofia Czuryłówna 1643 r.
  - **Petronella** 1-o v. Koniecpolska 2-o v. Kaszowska
  - **Stefan** chorąży wołyński 1674 r. ż. Regina Kaszowska
    - **córki:** 1. Konstancya 1-o v. Wyżycka 2-o v. Kaszowska 2. Katarzyna Krasicka
- **Anna** Stradomska

Zacharyasz podsędek łucki 1646 r. ż. Regina Chrenicka
- **Andrzej** rotmistrz królewski 1682 r.
  - **Jerzy**
- **Hieronim** 1662 r.
- **Grzegorz** w zakonie Gedeon metropolita kijowski 1685 r.
- **córki:** 1. Teodora Kałusowska 2. Maryanna 3. Eufrozyna

córki: 1. Helena Wyleżyńska 2. Maryanna Kaszowska 3. Teofila Niemiryczowa 4. Apolonia

Wacław chorąży żytomierski 1666 r. ż. Ludwika z Wojnów Orańskich
- **Stefan** w zakonie Sylwester, episkop mścisławski, orszański i mohilewski 1707 r.
- **Gabryel** podsędek bracławski 1715 r. ż. a) Barbara Stępkowska b) Ludwika Morawińska
  - **Aleksander** podkomorzy bracławski 1765 r. ż. Joanna Ostrowska
    - **Gabryel** 1790 r.
    - **Marceli Józef** 1790 r. ż. ks. Barbara Czetwertyńska
    - **Wincenty** ż. Teresa Kurdwanowska
    - **Klemens**
  - **Świętosław** ż. Anna Ostrowska
    - **Janusz** 1789 r.
    - **Floryan**
    - **Marcin** ż. Małgorzata Ledóchowska
      - **córki:** 1. Helena Dorożyńska 2. Rozalia Bykowska 3 Elżbieta Malińska
    - **August** ur. 1816 r. ż. ks. Olga Czetwertyńska
      - **Edward**
    - **córki:** 1. Klementyna 1 v. ks. Lubomirska 2 v. Ungernsternberg 2. Martyna
  - **Stanisław** ż. Eufemia Suchorska
    - **Barbara** 1-o v. Kossakowska 2-o v. ks. Czetwertyńska
  - **Stefan** ż Bośniacka
    - **Adam** ż. Aniela ks. Czetwertyńska
    - **Józef**
  - **Włodzimierz** starosta utajkowski ż. Teresa Bośniacka
    - **Antoni** Stanisław kasztelan przemyski 1780 r. ż. a) Tekla Kampenhauzenówna b) Koleta Chołoniewska
      - **Janusz**
      - **Józef** ż. Józefa Orzęcka
      - **Michał**
      - **Karol**
      - **Marya**
    - **Konstanty** ur. 1792 r. szambelan cesar.-rosyjski ż. ks. Karolina Czetwertyńska
      - **Borys** ż. ks. Nadieżda Gagaryn
        - **Borys** ur. 1850 r. ż. Wiera Kozakow
          - **Eudoksia**
          - **Nadieżda**
        - **Włodzimierz** ż. hr Olga Guriew
        - **Sergiusz** ur. 1853 r. ż. a) Katarzyna Szupińska b) Aleksandryna Jessipow
      - **córki:** 1. Marya hr. Naryszkinowa 2. Joanna Wyszkowska
      - **Włodzimierz** ur. 1830 r.
      - **Jerzy** ur. 1832 r.
      - **Stanisław** ur. 1838 r. szambelan cesar.-rosyj. ż. hr. Marya Broel-Plater
        - **Konstanty** ur. 1875 r.
        - **córki:** 1. Marya Dembińska 2. Jadwiga hr. Tyszkiewiczowa 3. Stefania
      - **córki:** 1. Klara 2. Eliza 3. Rytta
    - **Gustaw** senator 1846 r.

Heliodor ur. 1813 r. ż. hr. Amelia Stadnicka
- **córki:** 1. Stanisława Mazarakowa 2. Augustyna ks. Czetwertyńska 3. Oktawia Mazarakowa

Edmund ur. 1818 r. ż. hr. Kamila Stadnicka
- **Olgierd** ur. 1845 r. ż Antonina z Sagatowskich
- **Witold** ur. 1850 r. ż. hr. Marya Potocka
- **Edward** ur. 1851 r. ż. Zofia z Beyzymów
- **Ryszard** ur 1855 r.

Włodzimierz ur. 1808 r. szambelan cesar.-rosyjski

Janusz ur. 1842 r. ż. ks. Augustyna Czetwertyńska

August ur. 1844 r.

córki: 1. Olga 1 v. ks. Czetwertyńska 2 v. hr. Oonińska 2. Anna Roy de Loulay 3. Michalina bar. Gautier

Franciszek ż. Karolina Malińska

Eustachy ur. 1803 r. ż. Julia Jaroszyńska

Jauusz ur. 1805 r.

Marcin Aleksander ur. 1778 r. ż. Bibianna Chmielowska

Ferdynand

córki: 1. Honorata Lenkiewiczowa 2. Fortunata Wróblewska

4) Ks. Ludwik bezdzietny z Heleną Janka.

Ks. Antoni Jan Nepomucen, syn Felicyana, szambelan Stanisława Augusta 1765 r., stolnik bracławski 1772 r., chorąży dźwinogrodzki i generał-adjutant królewski 1774 r. (Kancl. 54 f. 38), chorąży winnicki 1782 r., chorąży bracławski 1783 roku, w końcu kasztelan bracławski 1790 r., poseł z województwa bracławskiego 1774 i 1788 r., rotmistrz kawaleryi narodowej 1786 r. (Sig. 35 f. 260), kawaler orderu Sw. Stanisława 1787 r., a Orła Białego 1791 r. W 1774 r. otrzymał z dóbr pojezuickich Solniki, w województwie podlaskiem i Markowice (Kancl. 54 f. 38 i 215). W 1801 r. sprzedał część Borowicz, Hruziatynia, Tumina i Hradzic bratu ciotecznemu, Michałowi Jełowickiemu (DW. 113 f. 98), a 1793 r. rozdzielił majątek swój, składający się z Kołodeńka, Suffczyna, Januszgrodu, Krzyżopola, Antopola, Capówki, Komajgrodu, Lipówki etc., w województwie bracławskiem, Sieliszcz, Wyższej Rudni, Kamiennego i Wury, w powiecie owruckim, pomiędzy żonę. Annę z Ryszewskich (DW. 94 f. 123), a dziećmi: Józefem Kalasantym, Gotfrydem, Rajmundem, Stanisławem, Leopoldem, Katarzyną i Teklą. Opiekę nad dziećmi powierzył Cesarzowej rosyjskiej (M. 291 f. 423). Z nich:

Ks. Gotfryd, żonaty z hr. Maryą Platerówną, córką Tadeusza i Teodory z Górskich, pozostawił córkę Emilię, zaślubioną 1835 r. księciu Jerzemu Sayn-Wittgenstein, generałowi wojsk rosyjskich.

Ks. Leopold, ożeniony z Kazimierą Łubianką, miał z niej córkę Janinę, zaślubioną 1864 r. Adolfowi Jełowickiemu.

Nie znaleźli pomieszczenia w rodowodzie: Księżniczka Bohdana, ciotka ks. Anny z Putiatów Massalskiej, która po niej dziedziczyła 1562 r. (Op. Łuc. 2036). 2036). Księżniczka Helena, wdowa po Mikołaju Siemaszce 1646 r., której dzieci były pod opieką ks. Grzegorza (Czerniech. f. 112). Ks. Adam, który otrzymał konsens królewski 1769 r., na wykupienie Kruszeniówki, w powiecie kamienieckim, z rąk Potockiego (Kancl. 47 II f. 35). Ks. Elżbieta, żona N. Mierzwińskiego, 1761 roku (Bracł. XVII f. 1808). Ks. Domicella, żona Józefa Czarneckiego, starosty karolińskiego, około 1790 r. (M. 289 f. 288).

(Rodowód książąt Czetwertyńskich — patrz obok).

Herb Nieczuja.

CZEWILOWIE h. NIECZUJA w W. Ks. Litewskiem. Bartłomiej Czewil z synami: Nikodemem, Leonem, Karolem i Adamem, syn Aleksandra, wnuk Jana, a prawnuk Jana Jakóba, właściciela dóbr Lewkiszki w 1693 roku, legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1820 roku.

CZEŻOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Stanisław udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., a wnuk jego Hipolit i prawnuk Adam, w Wydziale Stanów 1853 r. (Goł.).

Herb Jastrzębiec.

CZĘSTOCCY z Częstocic, w powiecie sandomierskim, według Długosza h. *Habdank*. Wszerad z Częstocic w końcu XIV-go wieku miał należeć do napadu Toporczyków na klasztor sieciechowski (Dług. Lib. Ben.). Michał z Częstocic 1363 r. w Krakowie. Tenże Michał, pozwał biskupa i kapitułę krakowską, o naruszenie granic Częstocic od Szewny i umarł w czasie procesu, syn zaś jego Paszko, godzi się 1408 r. z biskupem (KKK.).

Paszko z Częstocic, z bratem Wojciechem z Wodziradu, ręcząc za brata Piotra i siostry i Jan i Ścibor z Klonowa, sprzedali części swe w Częstocicach 1414 r. Mikołajowi i Tomkowi z Częstocic (Akta Sandom.). Tomasz z Częstocic rozgranicza dobra swe od Świrny 1447 r. (Arch. Sang. II).

Jakób Częstocki, kanonik katedralny krakowski 1453 r. Jan, syn Jana, 1470 r. na uniwersytecie krakowskim.

CZĘSTOSZOWSCY z Częstoszowic h. OLAWA „unius liliae rosae", w powiecie książkim. Bracia: Krystyn i Skronek z Częstoszowic i Mściszek z Kunaszówki, mają w latach 1376—1382 częste sprawy w sądzie krakowskim. Krystyn zmarł 1382 r., a wdowa po nim i syn Jakusz, zeznali działy z Mściszkiem 1385 r. (St. Pr. P. P. VIII). Jakusz, w 1405 r. zeznaje znów dział Dąbrowy i różnych pól z Mściszkiem i bratową jego Małgorzatą, wdową Włodkową.

Po jednym z tych braci zostały córki: Katarzyna, żona Mikołaja Morawca i Elżbieta, żona Dobiesława z Konar. Ci ostatni spadek swój po Katarzynie, t. j. połowę Częstoszowic i czwartą część Kunaszówki, sprzedali w 1436 r. Morawcowi. Jakusz sprzedał Głogowiany za 150 grzywien Piotrowi Książkiemu, który poruszony litością i dbając o zbawienie swej duszy, umierając, zwraca mu połowę tej wsi w 60-ciu grzywnach, 1409 r. (Helc. II).

Tenże Jakusz, zaświadczając 1414 r. w Krakowie, szlachectwo Mozgawity, nazywa swój herb *Olawą* i opisuje go, że przedstawia *jedną lilię różową* (St. Pr. P. P. VII). W 1418 r. występuje wdowa jego Stachna, a 1436 r. Piotr i Jakób, synowie jego (Helc. II). Piotr Częstoszowski, 1439 r. podpisał konfederacyę Spytka z Melsztyna (Cod. Ep. XV), a żona jego Jadwiga, sprzedała w 1443 r. część swą Brzostku.

Trzecim bratem ich był zapewne Stanisław Częstoszowski, współdziedzic Kunaszówki (Lib. Ben.), którego wdowa Jadwiga, procesuje 1470 r. Jakóba Mnińskiego (Helc. II).

z CZĘSTOSZOWIC vel z Cząstowia (?) h. DĘBNO Andrzej zaświadcza szlachectwo Jana z Oleśnicy (Helc. II 2474 i 2476).

CZĘSTUNIEWSCY z Częstuniewa, w powiecie grójeckim. Borzym z Częstuniewa 1409 r. Żegota z Częstuniewa procesuje Chabdzińskiego 1415 r. Jan z Częstuniewa 1413 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób i Aleksy, bracia z Częstuniewa, 1430 r. (Zs. Grój. 1 A f. 14 i 27; 1 B f. 31). Jakób, komornik czerski w latach 1472 — 1474, zastępował na sądach w Czersku podkomorzego 1491 r., a podsędka 1493 r. (Zs. Warec. 1 B f. 239 i 254; 1 C f. 126 i 156). Piotr, zastępował nieobecnego podsędka 1474 r. (Ibid. 1 B f. 254). Piotr, z żony Katarzyny,

pozostawił syna Jakóba i córkę Annę, 1-o v. Rosochowską, 2-o v. żonę Stanisława z Lisowa 1540 r. Jakób, komornik czerski 1511 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 327; 11 f. 358 i 15 f. 18). Stanisław, Jakób, Andrzej i Helena, dopełnili działu Częstuniewa w 1490 r. (Zs. Grój. 4 A f. 257).

CZIPSER v. CZIPSAR Stanisław, rajca krakowski, otrzymał indygenat w Krakowie 1532 roku, a to na podstawie dyplomu cesarza Karola, w którym tenże poświadcza, że cesarz Maksymilian obdarzył Czipsera szlachectwem (M. 48 f. 85).

CZMACHOWSCY z Czmachowa, w powiecie poznańskim. Sławęta 1388 r., a Mrokota i Jaktor 1397 r., mają sprawy w Poznaniu (Leksz.). Beata w 1523 r. dochodzi spadku po Janie Czyżowskim (St. Pr. P. P. VI. 233, 319, 359 i 395).

CZOBOTOWIE w województwie ruskiem. Zapiski sądowe lwowskie z lat 1445 — 1456 wspominają o Iwaszku Czobotowiczu, Ihnacie Czobocie na Ryczychowie i Berilu Czobocie z Hrożany (AGZ. XIV). Ryczychow otrzymali Fedor Żuk i bracia, Chodor i Ihnat Czobotowie, w 1445 r., od wielkiego księcia Swidrygiełły, z polecenia królewskiego (Gr. Ant. f. 10).

Herb Dołęga.

CZOCHAŃSCY h. DOŁĘGA z Czochań, w powiecie zambrowskim. Pierwszym znanym właścicielem Czochań był Wirzchon. Wacław, żył 1423 r. Paweł i Wojciech, bracia, 1447 r. Mikołaj, syn Wszebora, 1447 r. W 1456 r. spotykamy braci: Mikołaja, Pawła, Jakóba, Borutę, Macieja i Świętosława. Grzegorz, syn Macieja, 1503 r. Wojciech, syn Mikołaja i Stanisław, syn Świętosława, 1504 r. Stanisław i Stefan, synowie Boruty, układają się z Wojciechem i Grzegorzem, synami Macieja, w 1514 r. Po Stanisławie, synie Boruty, szedł Piotr, żyjący 1521 r.

Michał, syn Wszebora, zeznał zapis bratu Markowi w 1504 r. Synowie Michała: Jan, Kalikst i Bogdan 1521 roku. Szenbor z Czochań 1497 r. Marek i Andrzej, synowie Krystyna, w 1527 r. (Akta Łomż. i Zambr.; Mil.).

Konstanty, syn Kazimierza, wnuk Jana, potomek Mikołaja, dziedzica Czochań, w 1505 roku, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1855 r. (A. b. Her.).

CZOCHRAJSCY legitymowali się ze szlachectwa na Podolu: Wincenty i Urban z synem Witalisem, synowie Stanisława, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Jana, w 1843 r. Bolesław, syn Urbana, w 1845 r., a Konstanty, syn tegoż Urbana, w 1856 r. (Spis.).

CZOCHRONOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy, koroną szlachecką przykrytej, w polu srebrnem krokiew czerwoną, pomiędzy trzema gło-

Herb Czochronów.

wami dziczemi; nad koroną, na podstawie naprzemian czarnej i srebrnej, koń biały. W pobocznicach dwa charty białe, na smyczach. Pod tarczą godło: „Virtute et labore“.

Stanisław Czochron, właściciel Punina w powiecie kościańskim, 1694 roku (Herb. Kr.). Tomasz, sekretarz Stanisława Augusta (MP.).

Kazimierz, syn Kazimierza i Katarzyny Łagowskiej, wnuk Tomasza, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

[CZOGOŁOW N., podkomorzy rosyjski, kawaler orderu Orła Białego 1754 r.]

CZOKOŁDOWIE h. PAPRZYCA w ziemi bielskiej. Jan Radziwiłł, podczaszy litewski, potwierdził w 1523 r. przywileje Aleksandra i Zygmunta Jag., nadające ziemie Tymoszowi, Fedorowi i Sakowi Czokołdom (Mil.).

CZOŁCZYCKI Malisko, otrzymał od Władysława Warneńczyka w 1442 r. Czołczyce (Czułczyce), w ziemi chełmskiej (Proch.). Anna, wdowa po Maliszczu (sic) z dziećmi, sprzedała 1447 r. te dobra Maciejowi Smokowi z Sielca, chorążemu chełmskiemu, który nabył także ich część, za części Mołoduszyna, od braci Janusza Czecha i Sidora w 1448 r. (Proch.). W 1441 r. Kuśma i Olefirko z Czołczyc, zamienili tę wieś na Kalnofosty, ze Ściborem z Wiszni (AGZ. XIII). Paweł Smok z Czołczyc 1512 r. (Akta XIX).

CZOŁCZYŃSCY h. ŁODZIA z Czołczyna, w powiecie szadkowskim. Spotykamy w powiecie przedeckim Bartłomieja, syna Macieja, w 1625 r. (Gr. Przed. 69 f. 212). Aloizy, syn Franciszka i Rozalii Wichrowskiej, wnuk Jana, dziedzica Orynic, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 roku (A. b. Her.).

CZOŁDAŃSCY h. BARANIA GŁOWA. Maciej i Jerzy, świadkowie przy wywodzie szlachectwa Janczyńskiego w Piotrkowie 1603 roku (Wyr. Piotrk. 58 f. 1443).

CZOŁHAŃSCY vel CZOŁCHAŃSCY herbu SAS z Czołhań, w powiecie żydaczowskim. Olechno, Iwaszko i Kostko, dziedzice Czołhań, zaprzysięgli w 1540 roku wraz z sześciu świadkami, w grodzie żydaczowskim, swoją genealogię, że pochodzą od Dragina Wołocha, który otrzymał w 1399 roku prawem lennem Czołhany i zostawił syna Chwydora, a ten Iwaszka, ich ojca (Gr. Sanockie 19 f. 795). Fedko, 1439 roku w imieniu siostry swej, Maruszy Juriowej, kwito-

wał ks. Michała i żonę jego, Maryę z Olszanicy, z wiana. Fedor pisał się Czołhańskim z Pukienic. W 1462 r. należy do opieki Daniłowiczów, a 1464 r. podpisał konfederacyę ziemi lwowskiej przeciwko Odrowążom. Córka jego Małgorzata, wyszła 1470 r. za Iwanka z Huhernik, a syn Iwaszko wraz z ojcem procesuje się ze starostą przemyskim. Drugim synem Fedora był zapewne Fedor, który zabezpieczył posag żonie, Matronie Wiercieńskiej, w 1478 r. (AGZ. XII, XV).

Eliasz, sprzedał 1497 r. Rudę w lwowskiem za 450 grzywien Węgleńskiemu (AGZ. XV). Jan i Olechno, podpisali podanie do metropolity kijowskiego w 1539 r. (Akta Zap. Ros. II). Jan i Konstanty, bracia, dziedzice Czołhań 1545 r. (M. 67 f. 278). Iwan, Walenty i Wasil, dziedziczyli na Czołhaniach w 1578 r. (Paw.). Andrzej, Jan i Wasil, synowie Jana, Gabryel, Jan i Walenty, synowie Grzegorza, w 1579 r. Kost, Hawrył, Iwan, Andrzej, Drach i Wasil, synowie Iwana, w 1581 r. Hawryło, żonaty z Anną Dubrawską 1586 r. (Wyr. Lub. 3 f. 873; 9 f. 544; 30 f. 131 i 230).

Herb Sas.

Andrzej posiadał w 1583 r., w powiecie krzemienieckim, Nowostawce i wsi 12 (Jabł.). Tenże Andrzej, z Maryi Jarmolińskiej, pozostawił synów: Adama, Romana, Andrzeja, oraz córki: Maruchnę Kuberską i Hannę. Wymienione dzieci Andrzeja procesują się z Sieniutą w 1593 i 1595 r. (Woł. I f. 63 i 95; Zap. Lub. 28 f. 515 i 29 f. 317).

Andrzej, syn Andrzeja, sprzedał Krężnicę w województwie lubelskiem Szczuckiemu w 1626 r., a w roku następnym zeznał zapis dożywocia z żoną, Zuzanną ze Skromowic. W 1630 r. jest wojskim włodzimierskim i właścicielem Jawidz i Sarny (Zap. Lub. 29 f. 317; 30 f. 849; 33 f. 112 i 561).

Adam, syn Andrzeja, żonaty z Maruszą Bohowitynówną Kozieradzką, dziedziczką Koleśnik, w powiecie łuckim, pozostawił synów: Stanisława, Adama i Jana Karola, którzy wspólnie ze stryjem Andrzejem, wojskim włodzimierskim, dziedziczyli na Leszczanach, Koczowy i Wygnanicach w 1624 r. i kwitowali Jarmolińskich w 1630 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1 i Zap. Lub. 28 f. 515 i 33 f. 561).

Jan Karol, 1642 r. scholastyk lwowski i sekretarz królewski, 1644 r. opat koronowski, 1662 r. sufragan łucki, zmarł 1664 r. (Zap. Lub. 36 f. 625; 38 f. 42 i 200; 39 f. 6; 44 f. 96; 47 f. 917 i 46 f. 820).

Brat jego Adam, wspólnie z nim odstąpił pewną sumę Leśnowolskiemu 1642 r. Zofia z Grochowskich, kasztelanka przemyska, wdowa po Adamie, sprzedała części na Targowisku i Widaczu 1666 r. (Zap. Lub. 38 f. 200 i 50 f. 1602). Synowie Adama z Grochowskiej: Piotr, Jan i Felicyan 1665 r. (Ibid. 47 f. 917). Jan, ożeniony z Maryanną z Wisłockich, pozostawił synów: Aleksandra, Stefana i Jana, których w 1686 r. kwitowali Strutyńscy (Gr. Żydacz. Prot. 5 f. 371). Paweł, syn Aleksandra, podstolego chełmskiego, właściciela Steniatynia, wystąpił w 1703 r. przeciwko Wąsowiczowi, komendantowi chorągwi Warszyckiego, o szkody przez chorągiew zrządzone (Gr. Bels. 259 f. 200). Drugi syn Aleksandra Jan Wawrzyniec 1701 r. (Bracł. XIV f. 921).

Walenty, podstarości czechryński 1615 r. Stefan, Andrzej, Mikołaj i Paweł, synowie Jana, pozwali Sapiehę o zwrot sumy w 1616 r. (DW. 45 f. 1939). Jerzy i Jan, synowie Mikołaja, w 1654 r. (Zap. Lub. 49 f. 511). Andrzej, żonaty był z Anną Kaszowską, zmarłą przed 1626 r. (Kij. III C. f. 155). Adam, Jan, Barbara i Katarzyna, sukcesorowie Stanisława, posesorowie Tajkur 1627 r. (Woł. V A f. 99). Katarzyna, wdowa po Stefanie Aksaku 1650 r. (Kij. VI E f. 6). Barbara za Wawrzyńcem Pepłowskim, podkomorzym podolskim, a Konstancya za Kazimierzem Aksakiem, skarbnikiem kijowskim 1698 r. (Kij. VIII f. 477 i IX f. 1). Helena, wdowa po Teodorze Jankowskim 1689 r. (Kij. VIII f. 83). Samuel otrzymał od króla 1650 r. dom we Lwowie (AGZ. X. 4349); z Jadwigi z Lichowa pozostawił on syna Michała, żyjącego w 1661 r. (V. L.). Konstanty, syn Jakóba, 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 402). Aleksander, Jan, Rafał, Stanisław i Stefan, pisali się z województwem ruskiem na elekcyę Augusta II-go, a Franciszek z ziemią łomżyńską. N., cześnikowi bydgoskiemu, nakazał król wypłacić 40,000 fl. hetmanowi polskiemu koronnemu na wojsko w 1711 r. (AGZ. X. 6631). Stanisław, podczaszy kijowski 1713 r.

Żyjący w 1726 r. Piotr, syn Antoniego i Antoniny z Duninów Wąsowiczów, podczaszanki inowłodzkiej (Gr. Bełs. 318 f. 59), pozostawił synów: Wincentego i Piotra, oraz kilka córek. Piotr, żonaty z Józefą Chmielewską, nabył Radonie 1796 r. (DW. 111 f. 660).

Maurycy Czołhański, syn Wincentego i Pelagii Ciszewskiej, wnuk Piotra, dziedzica Dąbrówki-Radoni 1793 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1849 r. (A. b. Her.).

Stanisław, miecznik bielski, z Franciszki Nehrebeckiej pozostawił: Samuela, zmarłego przed 1776 r. bezdzietnie, Konstancyę za Józefem Chądzyńskim, cześnikiem dobrzyńskim, Teresę za Franciszkiem Karbowskim i Aloizego, miecznika bielskiego, żonatego z Ewą Chodykiewiczówną, córką Marcina, burgrabiego halickiego i Katarzyny Jachowiczównej, z którą zeznał zapis dożywocia w 1761 r. (Gr. Żydacz.).

Dzieci Aloizego: Honorata, 1-o v. Ostrowska, 2-o v. Józefowa Horodyska, Barbara, 1-o v. Karolowa Hilzerowa, 2-o v. Tadeuszowa Pawlikowska, Stefan i Józef, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1783 r.

Po Stefanie zostali: Ignacy, Karol i Antonina za Schletzerem.

CZOŁKIEWICZOWIE Stanisław i Stefan z powiatu kowieńskiego, Jerzy, Konstanty i Stefan z powiatu upickiego, podpisali się 1700 r. na zjeździe walnym pod Olkinikami. Józef z powiatu mozyrskiego, podpisał akt konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego 1764 r. (V. L.).

z CZOŁMOCHOWA w powiecie kaliskiem, Jan i Mikołaj, w sądzie w Pyzdrach 1399 r. (Leksz.).

CZOŁNICZEWSKI N., został podsędkiem poznańskim 1545 r.

CZOŁOWIŃSKI Aleksander, łowczy podlaski 1651 r.

Herb Sas.

CZOŁOWSCY h. SAS z Czołowic, w powiecie lwowskim. Oleszko Domienikowicz z Czołowic 1446 r. we Lwowie. Sienko 1457 r. Iwaszko 1466 r. tamże. Jurgi i Hryćko, bracia rodzeni, zastawili 1468 r. część Czołowic za 30 grzywien Sienkowi z Michałowic. Grzegorz, alias Hryćko Czołowski, zasądzony 1492 r. przez bratankę swoją, Beatę z Czołowic, żonę Mikołaja z Hownowa, na zwrot dóbr jej po ojcu. Pozostała wdowa po Hryćku, Fenna z Uherca, z synami: Kostkiem, Maruszą i Wasilkiem, pozwali 1498 r. Abrahama z Uherc, o wypędzenie ich z Uherc. Jerzy Czołowski 1470 r., Jan 1499 r., Mikołaj 1500 r. we Lwowie (AGZ. XIV i XV). Sprawę Jerzego z Ostrowskim poleca król staroście lwowskiemu 1592 r. Bartosz wraz z innymi dzieli się Schodnią i Kropiwnikiem 1608 roku (AGZ. X. 2584 i 3101). Adam, syn Jerzego, sprzedał Litatyń Swiczyńskiemu 1600 r. (Zap Lub. 12 f. 180).

Dymitr i Michał, synowie Mikołaja, sprzedali w 1754 r. część swoją w Hordyni Konstantemu Czołowskiemu (Gr. Przem.). Kasper i Michał, synowie Aleksandra, mają w 1756 r. sprawę z Boruchowiczem, o sumy należne mu od ich ojca (Gr. Lwow.). Franciszek, umarł 1756 r., pochowany w kościele OO. Bernardynów w Sokalu.

Bazyli, syn Aleksandra i Maryanny Srokowskiej, wdowiec, spisał w 1771 roku intercyzę przedślubną z Maryanną Szałko-Czaykowską, córką Andrzeja i Maryanny z Hordyńskich. Bazyli, z pierwszej nieznanej nam żony, pozostawił syna Aleksandra, właściciela na Dobrzanach, żonatego 1-o v. z Teresą Ankwiczówną, 2-o v. z Maryanną Srokowską. Z pierwszej żony synowie jego: Kasper i Michał, z drugiej — Jan i Bazyli. Michał, ożeniony z Anną Srokowską, miał synów: Antoniego i Aleksandra. Jan, żonaty z Zofią Ortyńską, miał synów: Bazylego, po którym syn Grzegorz i Stanisława.

Bazyli, z drugiej żony, Maryanny Szałko-Czaykowskiej, miał synów: Stefana, Tomasza, Jana i Grzegorza. Jan, zmarły 1830 r., ożeniony z Maryanną Czajkowską, pozostawił córkę Annę, żonę Pawła Winnickiego. Grzegorz, z Maryi Horodyskiej, miał synów: Konstantego, Michała, Jana i Mikołaja, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1835 r.

Kasper, ożeniony z Maryanną Berynda-Czajkowską, pozostawił dwóch synów: Jana, zmarłego 1815 r. i Andrzeja. Obaj udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w ziemstwie przemyskiem.

Jana z Julianny Kłosowskiej potomstwo:

1) Antoni, żonaty z Barbarą Pawłowską, córką Kazimierza i Maryanny ze Strońskich, 2-o v. Skalską, miał syna Romana, który służąc w wojsku austryjackiem, zastrzelił się 1841 r.

2) Klemens Jerzy bezdzietny.

3) Joanna za Mikołajem Pohoreckim.

4) Jan, po którym zostało potomstwo.

Andrzej, żonaty z Józefą Kłosowską, siostrą swej bratowej, pozostawił syna Józefa, ożenionego z Maryą z Czajkowskich.

Jan, z Maryanny Mielkiewicz - Bilińskiej, pozostawił syna Jana, ożenionego z Julianną Jarosiewicz - Bilińską, którego syn także Jan, z Heleny Słotyło-

Bilińskiej, miał synów: Jacka i Bazylego, wylegitymowanych ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Jacek, z Maryanny Deszevy, pozostawił syna Jana, którego synowie: Michał i Antoni, urodzeni z Katarzyny Bilińskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1851 r. Tymoteusz, drugi syn Jacka, paroch w Bilinie, z Anny Dobrzańskiej miał syna Mikołaja, ożenionego z Franciszką Gasperską, którego syn Aleksander, zaślubił Olimpię Bogucką, córkę Rafała i Zuzanny Petrowicz. Ich dzieci: Aleksander Rafał, historyk i archiwista miasta Lwowa, Jadwiga, zmarła panną, Bolesław Karol, ożeniony z Anną Geyer, z której syn Stefan Aleksander, Kazimiera za dr. Władysławem Szydłowskim i Helena.

Michał, Jan i Szczepan Łastowicze - Czołowscy, dziedziczący na Czajkowicach, synowie Jana i Maryanny Pasławskiej, wnukowie Dmitra, a prawnukowie Mikołaja, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1808 r. w Wydziale Stanów.

Kasper, Antoni, Aleksander, dwóch Bazylich i Stanisław, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r. (Goł.).

CZOŁOWSCY z Czołowa, w powiecie radziejowskim. Mikołaj, syn Piotra z Bozacina, dał w 1317 r. za zgodą syna swego Jana i innych synów, wieś swą Czołowo, do osadzenia na prawie niemieckiem Tomaszowi sołtysowi. Jaśko z Czołowa dostał 1318 roku od ks. Jadwigi Łokietkowej sześć lat wolności dla Czołowa (Rz. M.).

CZOŁOWSCY prawdopodobnie z Czołowa, w powiecie konińskim. Akta poznańskie i pyzdrskie z końca XIV-go wieku wspominają o Jarosławie i Dobiesławie Czołowskich (Leksz.).

CZOŁPIŃSCY z Czołpina, w powiecie brzeskim - kujawskim. Wojciech 1441 r. w Radziejowie. Jakób, świadczy w Brześciu 1464 r. (Rz. M.). Grzegorz, procesuje Czarnotulskiego 1497 r., a Albert ma złożyć zakład 1498 r., że żyć będzie w zgodzie z Władysławem, kanonikiem poznańskim (St. Pr. P. P. VII. 174, 195, 218 i 253).

Stanisław i Bartłomiej, synowie Macieja, posiadają 1552 r. wójtostwo w Rybnie, w starostwie przedeckiem (M. 82 f. 37). Stanisław, żonaty z Zuzanną z Wietrzychowskich 1569 r., pozostawił synów: Marcina, Macieja i Jakóba. Z nich: Jakób, właściciel Ossówka, zeznał 1616 r. zapis dożywocia z żoną, Magdaleną z Łąckich, a Maciej, burgrabia grodzki przedecki 1606 r., żonaty z Zofią Skarbkówną, pozostawił synów: Stanisława, Jana, Wojciecha i Stefana, żyjących w powiecie przedeckim 1625 r. (Gr. Przed. 1 f. 191; 18 f. 21; 30 f. 83; 41 f. 205; 42 f. 407; 62 f. 502 i 503; 67 f. 165, 490, 590 i 743; 69 f. 201).

Po Bartłomieju szedł syn Jan, który od wsi Strzygi często Strzyskim się zwał (Ibid. 10 f. 11 i 12; 41 f. 19).

CZOMOŁOŃSKI Tadeusz podpisał manifest szlachty litewskiej de illegitimitate trybunału 1763 r.

CZOPIŃSKI Jan pisał się z ziemią chełmską na elekcyę Augusta II-go.

CZOPOWSCY. Dawid Czopowski z Czopowic, syn Ihnata, zeznał w 1524 r. testament; żonaty był z Zuzanną Rudymówną, z której miał syna Stefana (Akta VI).

Prokop i Andrzej Czopowscy, synowie Potapa, otrzymali od Zygmunta Augusta ziemię nieosiadłą nad rzeką Irszą, w województwie kijowskiem, powiecie owruckim (Kij. XI f. 390).

Na ziemi tej, nazwanej Czopowice, dziedziczyli w 1683 r. potomkowie Wasila i Dawida, mianowicie: Samuel, Wasil, Isaja, Andrzej, Tymofiej, Semen Ruczenko, Denis, Maksym, Roman i Hryćko Czopowscy (Arch. I. Z. Ros. III. 2 i Op. Kij. 2). Stanisław, podstarości łucki, posiadał Słonwę w powiecie krzemienieckim 1583 r. (Jabł.). Maciej pisał się z województwem wołyńskiem na elekcyę Jana III-go.

CZOPOWSCY. Stanisław, Maciej, Jan, Jakób, Mikołaj i Wojciech, synowie Benedykta, sprzedali Czopowo v. Kawęczyn w 1582 r., przed aktami przedeckimi (Gr. Przed. 30 f. 279 — 282). Czopowo to już nie istnieje. Po Janie było dwóch synów: Paweł i Marcin, z których pierwszy sprzedał w 1603 r. stryjowi Mikołajowi, a w 1605 r. od niego odkupił Czopowo i Wolę Rgielewską (Gr. Przed. 51 f. 306; 53 f. 82 i 69 f. 48). Ta ostatnia wieś leży w powiecie łęczyckim.

CZORBOWIE h. POGONIA. Jan, generał wojsk rosyjskich, ożeniony z ks. Amelią Lubomirską, zostawił syna Konstantego. Konstanty pułkownik wojsk cesarsko-rosyjskich, zaślubił w Porycku 1837 r. ks. Idalię Sapieżankę, córkę Mikołaja, z której córka Marta, żona Władysława Okęckiego i synowie: Konstanty w zgromadzeniu Zmartwychwstańców i Jan, ożeniony 1871 r. z hr. Różą Żółtowską, córką Franciszka i Zofii z hr. Zamoyskich.

[CZORMBARKOWIE mieszczanie lwowscy. Akta lwowskie z 1455 r. wspominają o braciach, Mikołaju i Janie (AGZ. XIV).]

CZORNA Jan, właściciel kamienicy przy ul. Nowomiejskiej w Warszawie, którą uwolniono na sejmie 1676 r. od wszelkich stanowisk (V. L.).

Herb Kolumna.

CZORNOHUBOWSKI Jan, wpływa do procesu Waśkowskich i Uszczapowskich, w 1617 r. (Arch. I. Z. Ros. IV. 1).

CZORTKOWSKI Jan, podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała.

CZOSNOWSCY h. KOLUMNA, dawniej *Pierzchała*, czyli *Roch*, pochodzą z Czosnowa, leżącego w ziemi warszawskiej. W XVII-m wieku zaczęli się pisać z Obór. Jedna ich linia otrzymała w 1887 r., tytuł hrabiowski włoski. Dadźbóg i Warsz, bracia z Czosnowa, dopełnili działu dóbr w 1423 r. Dadźbóg wziął Łaźniewo i Wolę, z rzeką Wisłą koło Czosnowa, a Warsz Czosnowo z jeziorem. W akcie tym wspomniana granica stryja ich Jana z Czosnowa (M. 3 f. 32 i 9 f. 60). W 1425 r. Dadźbóg, Warsz i zapewne ten stryj ich Jan, robią nowy dział dóbr, przyczem Jan wziął połowę Czosnowa,

Liczewa i Łaźniewa i całą część Woli Czosnowskiej (M. 3 f. 50). Ów Jan zeznaje w tymże 1425 r,, że jest herbu Pierzchała (M. 3 f. 48).

Offka i Jachna, córki Dadźboga, a żony Andrzeja i Trojana, braci z Sokołowa, zrzekły się w 1441 r. swej ojcowizny i macierzyzny na rzecz rodzeństwa swego, Macieja, Annę i Jadwichnę (M. 3 f. 259). Anna i Jadwiga sprzedały w 1452 roku bratu swemu stryjecznemu Dadźbogowi ojcowiznę swą, w Wolicy Czosnowskiej i z tą częścią, którą trzymał w zastawie Zdzisław, starosta zakroczymski. Sprzedaż tę zaaresztował zaraz Błażej z Czosnowa i spór zakończył się tem, że Warsz sprzedał całą bliskość swą po bracie rodzonym Dadźbogu w Łaźniewie, Woli i Czosnowie (Maciej, syn Dadźboga, umarł bezdzietnie) Błażejowi 1452 r., ale zachował sobie i synowi Dadźbogowi, prawo odkupu w ciągu lat dziesięciu (M. 4 f. 7). Dadźbóg otrzymał 1471 r. od ks. Bolesława prawo niemieckie dla Czosnowa i Woli Małockiej (M. 9 f. 5). Dorota, córka Jana z Czosnowa, pewno stryjeczna Dadźboga i Warsza, żona Jakóba z Bedlska, kwitowała 1452 r. brata Jana z posagu (M. 4 f. 1).

Mikołaj Jarosicz (Janosicz?), syn Jana, zapisał 1468 r. jedną grzywnę czynszu rocznego z Czosnowa plebanowi z Leszna (M. 18 f. 181).

Jan z Czosnowa, zapisał 1485 r. kolegiacie św. Jana w Warszawie trzy grzywny czynszu rocznego z dóbr swych Czosnowo, Łaźniewo i Wola, a w 1502 r. dopełnił działu dóbr między synami: Stanisławem, Mikołajem, i Jakóbem. Stanisław i Jakób wzięli Łaźniewo, w powiecie błońskim, a Mikołaj Czosnowo (M. 9 f. 172 i 18 f. 138).

Stanisław, syn Jana z Czosnowa, żonaty 1490 r. z Dorotą Drwalewską, córką Jerzego (Zs. Grój. 4 A f. 263).

Król Zygmunt, na prośbę posłów mielnickich, ustanowił im urząd podkomorzego w 1547 r., a pierwszym podkomorzym został Aleksy Czosnowski (ML. 62 f. 463). Był on w 1556 r. i starostą garwolińskim. W 1564 r. nabył Baczkowo od Zwolskiego (Zs. Gr. Czers. 31 f. 622). Pozostała po nim wdowa, Zofia z Raczków, syn Arnulf i córki: Aurelia, 1-o v. za Stanisławem Cieciszewskim 1560 r., 2-o v. za Stanisławem Ossowińskim 1591 r. i Maryna za Jakóbem Cieciszewskim 1566 r. (Wyr. Lub. 42 f. 5; Perp. Czers. 1 A f. 168 i Zs. Gr. Czers. 26 f. 896 i 34 f. 5). Maciej procesuje się na Podlasiu z Kalinowskim 1545 r. (ML. 58 f. 272). Syn jego Jan, współwłaściciel Czosnowa 1580 r. (Paw.).

Zdzisław Czosnowski, starosta zakroczymski 1450 r., w którym dostał prawo niemieckie dla Czosnowa i Małocic (M. 4 f. 102), chorąży warszawski 1471 r., a sędzia ziemski warszawski 1473 r. Pieczęć jego z 1473 r., znajdująca się w bibliotece hr. Zamoyskich, przedstawia Pierzchałę. Jego synami byli: Stanisław i Aleksy, którzy w 1484 r. sprzedali Cieciszewo Oborskiemu (M. 18 f. 17) i tegoż roku otrzymali prawo stawania w sądzie tylko przed księciem (M. 9 f. 166).

Stanisław, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim, sędzia ziemski zakroczymski 1496 roku. Regestra poborowe z 1580 r. wykazują, że jeden z jego synów Stanisław, żył jeszcze w tymże roku i był właścicielem Czosnowa i Małocic (Paw.).

Rafał, drugi syn Stanisława (Dud. Warsz. 15 f. 341), wojski płocki 1535 r., podkomorzy ciechanowski i starosta samborski 1540 r., otrzymał w tym ostatnim roku surrogatora na podkomorstwo (M. 57 f. 183).

Aleksy, chorąży warszawski, pozostawił z żony Katarzyny (Paw.), dwóch synów: Stanisława i Jana (Zs. Gr. Czers. 4 f. 49; 7 f. 162 i 9 f. 244). Katarzyna, pozostała wdowa po Stanisławie, w imieniu dzieci swoich: Jana, Piotra, Stanisława, Krzysztofa, Alberta, Małgorzaty i Anny, kwituje Boglewską w 1554 r. (Zs. Gr. Czers. 18 f. 23 i 21 f. 133).

Jan, syn Stanisława, miał dwóch synów: Gabryela, który wziął w zastaw Czeczotkę 1607 r. (DW. 34 f. 999) i Andrzeja. Ten ostatni przyznał dług Kiełpińskiemu 1606 r. (DW. 33 f. 977 i 1716). Spotykamy Andrzeja, żonatego 1621 r. z ks. Teodorą Rużyńską; znajduje się on w powiecie żytomierskim 1629 roku (Bracł. V f. 358 i Op. Żyt. 9). Gabryel zmarł wcześnie, bo już w 1614 r. synowie jego: Jan, Stefan, Gabryel i Wiktoryn, procesowani są przez Wolskiego (DW. 42 f. 49).

Krzysztof, syn Stanisława, miał dwóch synów: Jana i Adama. Jan sprzedał Mikołajowi część Czosnowa 1625 r. W 1624 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Jeżewską. Czy to nie ten sam Jan był łowczym warszawskim, bo w 1659 r. Władysław, syn niegdy Jana, łowczego warszawskiego, sprzedał Żelechów, Kembłów, Guzówkę etc. bratu Mikołajowi (Zap. Lub. 46 f. 49). Tego zapewne Władysława żona, Zofia Kopczewska, 1-o v. Wojciechowa Drewnowska, wraz z siostrą swą, Zerzyńską, sprzedała 1670 r. dobra ojczyste Harachwosty, Kopce etc. Radlińskim (Gr. Łuc.).

Żyjący w 1681 r. Hipolit, syn Władysława, pozostawił z Barbary Zerzyńskiej, syna Władysława, który zeznał zapis dożywocia 1732 r. z żoną, Katarzyną Pilikówną, córką Jana i Eufrozyny Żochowskiej, 1-o v. Stankiewiczową, 2-o v. Szczawińską, miecznikową bracławską (DW. 56 f. 614; 68 f. 431 i Perp. Czers. 25 f. 59). Jan i Abraham, bracia Hipolita, 1694 i 1695 roku (DW. 58 f. 1414 i 59 f. 274).

Adam, zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą Łasicką, 1625 r. (DW. 47 f. 694, 952 i 1070).

Stanisław, syn Stanisława, właściciel Jasienicy, w powiecie warszawskim, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Uwielińskiej, córce Hieronima, w 1561 r. (Zs. Gr. Czers. 29 i 32 f. 247). Ów Stanisław wraz z Pawłem dziedziczył na Jasienicy 1580 r. (Paw.). W 1592 r. Stanisław został stolnikiem warszawskim, przypuszczam, że to on, bo innego w tymże czasie nie spotykam. W 1605 roku był właścicielem Olszewnicy (DW. 32 f. 999). Synów Stanisława dwóch: Andrzej i Wojciech.

Wojciech, syn Stanisława, właściciel wsi Jaźwie i Miąse, w powiecie warszawskim, które wydzierżawił bratu Andrzejowi w 1607 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Kłembowskich, w 1608 r. (DW. 34 f. 749 i 35 f. 96). Z niej synowie: Stanisław, Marcyan, Andrzej i Adam. Trzej pierwsi zawarli układ z Adamem, synem Krzysztofa, w 1632 r., a Adam zeznał zapis dożywocia z żoną Krystyną 1635 r. (DW. 48 f. 954 i 1984). Marcyan i Andrzej dopełnili działu Małocic w 1638 r. Ten ostatni zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Piwówną, 1642 r. (DW. 49 f. 725 i 2289), a Marcyan z żoną Anną, 1635 r. (DW. 48 f. 1572 i 1985). Marcyan, w 1647 r. ustanowił opiekę nad dziećmi: Stanisławem, Janem, Łukaszem, Maryanną i Petronellą (DW. 50 f. 1650). Stanisław i Łukasz wspólnie z Abrahamem Czosnowskim, dopełnili działu Czosnowa w 1659 r. (DW. 52 f. 1746), a w ro-

ku następnym, części swoje na Czosnowie, Małocicach, Czeczotce i Chawłoszczyznie sprzedali Baryczce (M. 201 f. 495).

Stanisław, syn Marcyana, właściciel Dębinki (DW. 61 f. 679), podczaszy zakroczymski 1674 r., pisał się z ziemią nurską na elekcyę Jana III-go. W 1683 r. był i podstarościm warszawskim. Mianowany w 1686 r. stolnikiem warszawskim, podpisał wspólnie z synem swoim Franciszkiem, stolnikiem nowogrodzkim, obiór Augusta II-go. W 1693 r. sprzedał Stanisław synowi Franciszkowi Przykory (DW. 58 f. 465). W 1699 r. rezygnował z urzędu stolnika, który otrzymał Franciszek, urodzony z Klary z Wolińskich (DW. 59 f. 365). Franciszek zeznał zapis dożywocia z żoną, Brygidą z Komońskich, w 1693 r. (DW. 58 f. 989 i Perp. Czers. 14 C f. 349), umarł w 1706 r.

Andrzej, syn Stanisława, wojski liwski 1605 r., dopełnił z bratem Wojciechem działu Czosnowa w 1606 r. (DW. 33 f. 411 i 37 f. 511). Właściciel Lipiny, Jasienicy i Tuł, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Załuską, 1-o v. Rzewuską, w 1608 i 1618 r. (DW. 34 f. 907; 39 f. 18; 46 f. 281 i 319). Nabył on Okuniew od Leszczyńskiego w 1613 r. (Zap. Lub. 20 f. 383). Andrzej umarł w 1619 r., pozostawiwszy liczne potomstwo, bo córki: Zuzannę, żonę Mikołaja Warszewickiego 1624 roku i Annę, żonę Wawrzyńca Załuskiego 1620 r., oraz synów siedmiu: Mikołaja, Tomasza, Jana, Samuela, Stanisława, Macieja i Hieronima. Tomasz i Jan sprzedali bratu Mikołajowi części swoje na Czosnowie i Małocicach w 1621 r., a Samuel w 1631 r., Mikołaj i Tomasz, w imieniu siostry swej Załuskiej, zezwolili na sprzedaż dóbr Nadolne 1620 r. Samuel sprzedał Wisoczę w powiecie zambrowskim 1628 r., a Mikołaj, Stanisław i Maciej, sprzedali Czeczotkę 1638 r. Maciej zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Chawłowskiej, 1637 r. (DW. 46 f. 1076 i 1535; 48 f. 736; 49 f. 637 i 1041; M. 179 f. 19 i 23; Perp. Czers. 9 f. 498). W 1629 r. Brzoska pozywa wszystkich synów Andrzeja, wojskiego i brata jego Wojciecha (Zap. Lub. 32 f. 292).

Mikołaj, syn Andrzeja, odkupił od Oborskich część Czosnowa i Małocic w 1620 r., a w roku następnym zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Rzeszewskich (DW. 46 f. 975 i 1264). W 1647 r. Maryna z Czosnowskich Izbińska, zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz Zofii z Rzeszewskich, wdowy po Mikołaju i synów jej: Andrzeja, Wawrzyńca i Franciszka (DW. 50 f. 1652).

Andrzej, syn Mikołaja, zeznał zapis dożywocia z żoną, Petronellą Szałapską, 1686 r. (DW. 56 f. 1667). Syn ich Andrzej Mikołaj, kwituje Staniszewskiego 1726 r. (Perp. Czers. 20 f. 99 i 22 f. 226).

Wawrzyniec, syn Mikołaja, z nieznanej małżonki miał córkę Zofię i synów czterech: Samuela, Seweryna, Andrzeja i Franciszka Mikołaja, którzy pisali się z ziemią warszawską na elekcyę Jana III-go. Stanisław Czosnowski, cześnik warszawski, sprzedał część swoją na Czosnowie 1654 r. Franciszkowi, synowi Mikołaja i Samuelowi, Sewerynowi Andrzejowi i Zofii, dzieciom Wawrzyńca. Franciszek Mikołaj, syn Wawrzyńca, wprowadzony do pewnych dóbr w 1665 r. Czy to nie będzie on w 1659 r. dworzaninem królewskim, żonatym z Konstancyą Gozdzką, wdową po Linczewskim (DW. 52 f. 534; 53 f. 752; M. 201 f. 186). Seweryn, skarbnik podlaski i Andrzej, dziedziczyli na Jaźwiach i Szczepanku w 1691 r. Seweryn, żonaty 1680 r. z Anną z Wolskich (DW. 55 f. 1148; 57 f. 1251). Andrzej, zabezpieczył w 1691 r. posag na Szczepanku żonie, Zuzannie z Mleczków, córce Stani-

sława (DW. 57 f. 1254 i 1267). Andrzej z Mleczkównej, miał syna Stanisława, który sprzedał Szczepanek Sobolewskiemu (DW. 107 f. 168). Stanisław ten, miecznik trembowelski, ożeniony z Katarzyną Opacką, łowczanką łomżyńską, zostawił synów: Marcina, Ignacego i Józefa. Po Józefie została córka Róża, za Kazimierzem Mleczkiem, szambelanem Stanisława Augusta. Ten to Józef, zwany też miecznikiem trembowelskim, był posesorem Bychawki w latach 1774 — 1775 (Gr. Lubels.). Marcina, cześnika drohickiego i Teresy Strzemboszówny, synowie: Franciszek i Antoni, w imieniu siostry swej, Anieli Ignacowej Miecznikowskiej, kwitują Antoniego Strzembosza 1779 r. (DW. 95 f. 515). Antoni zostawił syna Pawła, dziedzica Rządnowa w przasnyskim i córkę Zofię za Duczymińskim. Pewnie potomek tego Pawła, także Paweł, bo właściciel Rządnowa, syn Antoniego, zaślubił w Warszawie 1900 r. w kościele Św. Aleksandra, Maryę z Mleczków, córkę Henryka i Teresy z Pruszaków.

Franciszek, syn Mikołaja, 1678 r. łowczy warszawski, żonaty w tymże roku 1-o v. z Heleną Wojnianką, a 1679 r. 2-o v. z Katarzyną Słońską, wspólnie z którą sprzedał Miąse i Łysobyki Sobolewskiemu (DW. 55 f. 784, 858, 910 i 1101), z drugiej żony pozostawił córkę Franciszkę, żonę Piotra Zakrzewskiego 1732 r. i syna Stanisława, któremu matka 2-o v. Kazimierzowa Dąbrowska, skarbnikowa rożańska, odstąpiła służące jej dożywocie w 1703 r. (DW. 68 f. 439 i Perp. Czers. 16 B f. 265 i 15 f. 494).

Stanisław, podsędek warszawski 1710 r., ożeniony z Anną Królewską, córką Mikołaja, podczaszego brzeskiego litewskiego, nie żył już w 1728 r. (DW. 61 f. 1282; 67 f. 311 i 70 f. 1250).

Tomasz, syn Andrzeja, cześnik warszawski 1638 r., zabezpieczył posag żonie, Maryannie z Gniewoszów, w 1621 r. W 1632 r. nabył Kobiele od Kłembowskiego. W 1638 r. wspólnie z bratem Janem i bratankami, Andrzejem i Wawrzyńcem, sprzedał Święcice Stanisławowi (DW. 46 f. 1354; 48 f. 869 i 49 f. 857). Umarł w 1639 r. Tomasza synowie: Aleksander i Abraham.

Aleksander, kanonik poznański, nabył od brata swego Abrahama wieś Tuły w 1652 roku, którą mu następnie w 1654 r. odprzedał (DW. 51 f. 2110 i 52 f. 648).

Abraham, wojski warszawski 1658 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Opackich, córką Alberta, chorążego warszawskiego, w 1650 r. (DW. 51 f. 1098). Ich potomstwo: Tomasz, Stanisław, Albert (Wojciech), Anna, żona Ignacego Gadomskiego, wojskiego warszawskiego, Konstancya, żona Wawrzyńca Poniatowskiego i Helena (Zap. Tr. Piotrk. 32 f. 1418). Tomasz, Stanisław i Wojciech, synowie Abrahama, zawarli układ z Opackimi w 1685 r. (DW. 56 f. 1450). Tomasz pisał się z ziemią warszawską na elekcyę Jana III-go. Brat jego Stanisław, łowczy warszawski 1692 r., marszałek koła rycerskiego w 1696 r. (DW. 59 f. 630), sprzedał Wolę Roszkowską Płochockiemu, w 1692 r. (DW. 58 f. 163). W 1697 r. pisał się z ziemią warszawską na elekcyę Augusta II-go. W 1688 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Petronellą z Łuszczewskich (DW. 57 f. 64). W 1699 roku jest już kasztelanem warszawskim. W 1713 r. nabył dom w Warszawie przy ulicy Jezuickiej (DW. 62 f. 258). W akcie tym nazwany Stanisławem Janem. Umarł w 1720 r. Córka jego Ewa, z mężem Adamem Stanisławem Rostkowskim, kasztelanicem wiskim, zeznała w 1716 r. zapis wzajemnego dożywocia

i pokwitowała ojca z posagu (DW. 62 f. 832), syn zaś Józef, podczaszy warszawski 1718 r., układa się ze swą matką Petronellą z Łuszczewskich, 2-o v. żoną Bazylego Zagwojskiego, w 1726 r. W tymże samym roku kwituje Michała Szymanowskiego, starostę wyszogrodzkiego, z odbioru 30,000 fl. otrzymanych za jego córką, a swoją żoną Barbarą (M. 256 f. 3 i DW. 66 f. 42). Umarł w 1735 r., a pozostała po nim wdowa odstąpiła w 1757 r. część na Chajętach córkom swoim: Krystynie, żonie Jana Chryzostoma Krajewskiego, z którym zawarła umowę przedślubną w 1745 roku i Józefie, żonie Ludwika Mokronowskiego (M. 230 f. 445 i 227 f. 299).

Wojciech, trzeci syn Abrahama, będzie zapewnie identycznym z Wojciechem Karolem, ożenionym z Konstancyą Słupecką 1664 r. (Gr. Trębow.), ojcem Antoniego, kasztelana wyszogrodzkiego i Kazimierza, o których niżej.

Jan, syn Andrzeja, po bracie Tomaszu cześnik warszawski 1639 r., zmarły w tymże samym roku, zabezpieczył posag żonie, Reginie z Kossobudzkich, w 1621 roku (DW. 46 f. 1536 i 1547). W 1624 r. nabył Lipiny i Czmuchowiec w powiecie warszawskim od Drużbicza (M. 172 f. 280). Po śmierci Reginy, zaślubił Jadwigę z Leżenicy, wspólnie z którą procesował Niewieścińskich (Zap. Lub. 39 f. 410). Pozostała po nim wdowa Jadwiga, zapisała w 1639 roku na szpital św. Łazarza 3,000 fl. na Lipinach (DW. 49 f. 1249 i 1296). Z pierwszej żony, córka Zofia, za Feliksem Staniszewskim 1644 r. (Perp. Czers. 10 f. 480), z drugiej — syn Mikołaj, żonaty w 1630 r. z Anną Służewską, 2-o v. w 1652 r. z Maryanną Służewską. Sprzedał on Lipiny i Czmuchowiec Grzybowskiemu w 1652 r. (DW. 48 f. 38; 51 f. 1982 i 1988).

Jan, syn Mikołaja, potwierdził w 1678 r. dział dóbr sporządzony między jego matką, Maryanną ze Służewskich, 2-o v. Kurowską, a braćmi jego, Andrzejem i Franciszkiem. Siostry ich: Zuzanna i Teresa 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 83).

Franciszek, sędzia grodzki i podstarości kamieńczykowski, został w 1710 roku łowczym nurskim, umarł bezdzietnie. Teresa, siostra jego, żona Macieja Płochockiego, pisarza ziemskiego warszawskiego (DW. 112 f. 297).

Andrzej zostawił dzieci: Franciszka Jana, skarbnika podlaskiego, Andrzeja i Katarzynę, którzy zeznali cesyą na rzecz Kurowskiej 1693 r. (DW. 58 f. 594 i 603).

Z tych Franciszek, skarbnik, podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go, a z żony, Eleonory z Piotrowskich, pozostawił syna Stanisława, piszącego się już Kolumną z Obór Czosnowskim, a który wspólnie z siostrą, Anną Bielińską, sprzedał część Małocic 1745 r. Józefowi Czosnowskiemu, kasztelanicowi warszawskiemu, któremu w 1750 r. odstąpił także prawa swe do spadku po Andrzeju Czosnowskim, skarbniku warszawskim, bracie swoim stryjecznym (DW. 71 f. 427 i 73 f. 13 i 224).

Stanisław, syn Andrzeja, wojskiego liwskiego, po bracie Janie cześnik warszawski 1639 r. i rotmistrz królewski, podał w 1652 r. regestr obywateli miasta Warszawy, idących na wojnę pod Beresteczko (DW. 51 f. 1768). Żonaty był dwukrotnie; z pierwszą żoną, Dorotą ze Skierdowskich, zeznał zapis dożywocia w 1638 roku, drugiej — Annie Opackiej, zabezpieczył posag w 1639 r. (DW. 48 f. 1632; 49 f. 97, 1008 i 1185). W 1647 r. nabył Jasienicę, a w 1654 r. sprzedał Czosnowo (DW. 50 f. 1721 i 52 f. 534).

Syn jego Franciszek, piszący się z Obór, zapisał sumę dla kościoła w Okuniewie w 1688 r. W 1696 r. jest cześnikiem warszawskim; w roku następnym pisał się z ziemią warszawską na elekcyę Augusta II-go. Następnie w 1701 r. wojski warszawski, z Maryanny Sawickiej, pozostawił córkę Teresę, żonę Jacentego Cieciszewskiego, pisarza liwskiego (DW. 57 f. 1085; 59 f. 539; Perp. Czers. 14 D. f. 28 i 21 f. 32).

Wojciech Karol, pisany w aktach to jednem, to drugiem imieniem, a czasem obydwoma, ożeniony z Konstancyą Słupecką, która wraz z siostrami swemi sprzedała część Złotnik w trębowelskim Ulińskiej 1664 r. (Gr. Trębow. z 1664 i 1671 r.

Syn ich Antoni, ożeniony z Anną Mańczukiewiczówną, ormianką ze Lwowa (zwaną w aktach stale Mańczukowską), córką Mikołaja Szymona i Eufrozyny z Nurkiewiczów, zapisał jej 1713 r. dożywocie na całym majątku (Gr. Lwows.). W 1720 r. wspólnie z żoną, Anną Mańczukowską, otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa ulanowskiego z rąk Piasoczyńskiego (M. 222 f. 449). W 1744 roku kasztelan wyszogrodzki, nie żył już w 1747 r. Synowie jego: Józef, Ignacy i Jan v. Jan Antoni, kwitują się wzajemnie z Grocholskimi w 1766 r. (Bracł. XVI f. 490 i DW. 85 f. 695 i 87 f. 425). Wszyscy trzej posłowie, Józef z województwa bracławskiego, Ignacy z województwa podolskiego, a Jan z województwa bracławskiego, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Córka Antoniego Felicyanna, za Janem Antonim Czarneckim, kasztelanem bracławskim. Druga córka Serafina, była Karmelitanką. Miał być jeszcze i czwarty syn Kazimierz, kanonik kijowski.

Józef, kasztelanic wyszogrodzki, starosta ulanowski, z mocy konsensu królewskiego z 1740 r., wykupił starostwo winnickie z rąk Kalinowskiego, za konsensem królewskim z 1754 r. W 1756 r. otrzymał pozwolenie wydzierżawienia obu starostw (Sig. 27). W 1759 r. otrzymał pozwolenie ustąpienia starostwa winnickiego bratu Ignacemu, od którego takowe przeszło do Jana i ten ostatni za konsensem królewskim z 1764 r., odstąpił je znów bratu Józefowi (Sig. 27, 29 i 30; Bracł. XVII f. 1684). W 1765 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną po Woroniczu (Sig. 30), a w 1767 r. pozwolenie na wyrób towaru leśnego w starostwie winnickiem (Kancl. 32 II f. 91). W 1777 r. rezygnował z rotmistrzostwa (Kancl. 57 f. 165). Kawaler orderu Św. Stanisława 1781 r., umarł w 1782 r. Z Maryanny Ługowskiej, która dowiodła szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1786 r., córka jego Anna wyszła za Dominika Potockiego.

Ignacy, syn Antoniego, starosta salnicki, z mocy konsensu królewskiego z 1782 r., otrzymał jus communicativum na toż starostwo dla żony, Maryanny z Załuskich, kuchmistrzówny litewskiej, w 1758 r. (Sig. 27). W 1774 r. z dóbr pojezuickich otrzymał Dołhałówkę, w powiecie krzemienieckim (Kancl. 54 f. 123). W 1782 r. będąc i generał-majorem wojsk koronnych, kwitował w imieniu dzieci swoich Załuskiego, starostę chęcińskiego, a 1788 r. zawarł umowę przedślubną z Gabryelem Skarbkiem, o wydanie za niego córki Tekli i wypłacenie za nią posagu 50,000 fl. (DW. 98 f. 1160 i M. 289 f. 322). Oprócz córki Tekli, pozostawił Ignacy syna Wincentego i córki: Zofię za Gabryelem Porczyńskim, Ludwikę za Wincentym Skrzyńskim i Annę za Michałem Łopotem.

Wincenty, rotmistrz kawaleryi narodowej, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r. i strażnik polny koronny 1792 r., trzy razy związki małżeńskie ponawiał.

Z pierwszej żony, Henryki Poniatowskiej, syn Janusz, ożeniony z Laurą Górską. Po rozwiedzeniu się z drugą, Zofią Potocką, ożenił się z Teresą Dłużniewską, z której syn Józef Wincenty, żonaty z Julią Sobańską. Tego syn Aleksander, właściciel Dżuryna.

Jan, kasztelanic wyszogrodzki, chrzczony 1724 r. w Cudnowie, w 1760 r. pułkownik wojsk koronnych (18 Lipiec Sig. 27), tegoż roku otrzymał konsens na wykupienie Ceceniówki i Pisarzówki od Popielów, 1763 r. starosta winnicki, 1765 r. ceceniowski, 1766 r. szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św Stanisława 1791 r., otrzymał 1766 r. wspólnie z żoną, Teresą z Garczyńskich, Pisarzówkę w powiecie krzemienieckim (Kancl. 54 f. 123). Z niej córka Antonina, żona Tadeusza Błędowskiego, majora wojsk koronnych. Z nim rozwiedziona w 1793 r. (DW. 109 f. 1194). Z drugiej żony, hr. Tekli Skarbkówny, miał Jan córki: Franciszkę za Michałem Rudzkim i Wiktoryę za Kajetanem Trzebińskim, oraz synów: Aloizego, ur. 1783 r., Jacentego, ur. 1785 r., Antoniego, ur. 1787 r. i Jana, ur. 1791 r.; po Antonim nie zostało potomstwa.

Jacenty, właściciel Honorówki na Podolu, żonaty 1-o v. z Maryą Bobrowską, 2-o v. z Natalią Żeromską, pozostawił z pierwszej żony córkę Laurę, za hr. Leonem Ledóchowskim i syna Wacława, właściciela Bożykowiec na Podolu, ur. 1825 r., ożenionego w 1848 r. z Anną Sariusz Zaleską, z której syn Zdzisław, ur. 12-go Maja 1858 r., zaślubił we Lwowie 8-go Września 1886 r. hr. Maryę Zofię Skarbkównę, córkę Henryka, z której córka Janina Marya, ur. w Warszawie 4-go Sierpnia 1887 r. Z drugiej żony, Żeromskiej, miał Jacenty córki: Helenę, żonę Antoniego Narkiewicza Jodko, Zofię za hr. Karolem Ledóchowskim i Antoninę za hr. Mieczysławem Pinińskim, oraz synów: Tadeusza, właściciela Pisarzówki na Wołyniu, żonatego z Maryą Hołowińską, Adama, właściciela Hrabiówki na Wołyniu, żonatego z Elżbietą Grabowską, córką Michała, 1-o v. Maurycową Poniatowską, z której córki: Elżbieta i Adamina i Marcina, właściciela Korostawów na Wołyniu, ożenionego 16-go Czerwca 1894 r. w Krakowie, z Maryą Rakowską, córką Aleksandra.

Jan, brat Jacentego, marszałek powiatu krzemienieckiego, z Maryi Jełowickiej, zmarłej 1896 r., pozostawił córkę Anielę, żonę Zygmunta Radzimińskiego, oraz synów: Karola, ożenionego z Krystyną Jaroszyńską, córką Henryka, z której córka Marya i syn Eustachy, Piotra, żonatego z Bronisławą Falkowską, Jakóba, Kazimierza, Izydora, żonatego z Maryą bar. Lenval, którą zaślubił w Wiedniu 1893 r., z niej córki: Helena i Marya, i Franciszka, żonatego z ks. Maryą Puzynianką z Narola w Galicyi.

Żyjący w 1887 r. potomkowie Antoniego, kasztelana wyszogrodzkiego, otrzymali od króla włoskiego Humberta tytuł dziedziczny hrabiowski.

Kazimierz, brat Antoniego, kasztelana wyszogrodzkiego, z żony Teofili z Ledóchowskich, miał syna Antoniego, ożenionego z Różą Brzuchowską. Córka Antoniego Zofia, 1-o v. Dąbrowska, cześnikowa latyczowska, 2-o v. Stefanowa Bąkowska, chorążyna owrucka, zeznała w 1767 r. z tym drugim mężem zapis dożywocia (Gr. Krzem.). Synowie Antoniego: Szymon i Sebastyan, dowiedli szlacheckiego pochodzenia we Lwowie 1782 r.

Szymon, z regenta grodzkiego winnickiego, miecznik winnicki 1765 r., wojski 1766 r. i burgrabia 1773 r., w końcu cześnik 1774 r. Sebastyan, regent ziem-

ski bracławski 1765 r. Jakób, syn Szymona, dowiódł szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1829 r.; umarł bezdzietny, dwukrotnie żonaty, 1-o v. z ks. Puzynianką, 2-o v. z Modestą Cieńską.

Piotr Kazimierz z Obór, z regenta grodzkiego warszawskiego, skarbnik podlaski 1672 r., pisał się z ziemią warszawską na elekcyę Jana III-go. W 1687 r. jest sędzią ziemskim warszawskim. W tym ostatnim roku żona jego, Elżbieta z Rusockich, kwitowała ojca swego Franciszka, z odbioru posagu (Perp. Czers. 14 A f. 260). W 1677 r. oboje małżonkowie zeznali zapis dożywocia (DW. 55 f. 609). Stanisław, stolnik nowogrodzki, pisał się z ziemią warszawską na elekcyę Augusta II-go. Andrzej, czy nie syn Andrzeja z Szałapskiej, skarbnik podlaski 1728 r., zawarł umowę 1732 r. z Franciszką z Czosnowskich Zakrzewską, dotyczącą jej posagu (DW. 68 f. 439). Andrzej, prawdopodobnie syn Andrzeja i wnuk Andrzeja, skarbnik warszawski 1731 r., po którym brał spadek brat jego stryjeczny Stanisław, syn Franciszka z Piotrowskiej (DW. 73 f. 224).

Maciej, pisał się z ziemią nurską na elekcyę Augusta II go. Władysław, cześnik wiski, z Maryanny Karneszteferówny, miał syna Kaspra i córki: Petronelę za Romualdem Ciszkiewiczem, Rozalię za Adamem Kossobudzkim i Franciszkę za Janem Hermanem, metrykantem skarbu koronnego; kwitowali oni Potockich i Sołtyków z odbioru sumy w 1752 r. (DW. 74 f. 218).

Feliks i Walenty, synowie Franciszka, wnukowie Marcina, prawdopodobnie cześnika drohickiego, o którym było wyżej, dowiedli szlachectwa swego w Królestwie 1837 i 1839 r.; Walentego zaś syn Benedykt w 1848 r. Benedykt, ożeniony z Anielą Sołtykówną, zostawił dwóch synów i kilka córek; z nich Wincenty, urzędnik Towarzystwa Ubezpieczeń, ur. 1828 r., zmarł 1878 r., Marya zmarła 1898 r. Antoni, brat Franciszka, miał synów: Tytusa i Tadeusza, wylegitymowanych 1839 roku. Tadeusza z Tekli Rudnickiej syn Hipolit, dowiódł szlachectwa w 1839 r. (A. b. Her.).

Jadwiga Janowa Kłembowska 1606 r. Zofia Krzysztofowa Chawlowska 1606 r. (DW. 33 f. 1036 i 1797). Jadwiga, córka Stanisława Czecha Czosnowskiego, 1-o v. Janowa Doukont, 2-o v. Samuelowa Gintowska, sukcesorka Stanisława, podstolego warszawskiego i Krzysztofa Czosnowskich, sprzedała część Czosnowa, Małocic etc. Marcinkowskiemu 1633 r. (M. 180 f. 595). Helena, wdowa po Stanisławie Dąbskim, podczaszym płockim, w 1649 r. żona Mikołaja Wskrzyńskiego. Maryanna, wdowa po Janie Suchorzewskim, łowczym warszawskim, w 1680 r. Zuzanna Zygmuntowa Zabłocka 1707 r. Pudencyanna za Aleksandrem Walickim, 1798 r. Ewa Stanisławowa Klukowska 1733 r. (Perp. Czers. 13 f. 689; 16 A. f. 308; 21 f. 105 i 23 A f. 153).

Jan, syn Walentyna i Rozalii Zdanowskiej, wnuk Michała, prawnuk Jana, syna Stanisława, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

CZOSNOWSCY v. CIOSNOWSCY h. POMIAN, dziedziczyli na Powierciu i Leśniczy w powiecie konińskim. Zygmunt, wspólnie z bratem Rafałem, zastawili w 1546 r. część Powiercia i Leśniczy Komorowskiemu. Zygmunt pozostawił córkę Katarzynę za Wojciechem Sadowskim i synów: Hieronima, Stanisława i Melchiora (Gr. Przed. 14 f. 47, 48 i 550; 5 f. 34 i 10 f. 138).

Po Hieronimie było trzech synów: Jan, Stanisław i Wojciech, którym dziad ich Zygmunt zapisał pewną sumę w 1546 r. Wojciech i Stanisław sprzedali Chylino Janowi 1556 r., który je odprzedał Rafałowi w 1563 r. Stanisław zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Komorowskich, w 1593 r. Jan, syn Wojciecha, wziął w zastaw Wolę Pirową 1625 r. (Ibid. 9 f. 365; 15 f. 351; 41 f. 430; 69 f. 225 i 330). Wojciech dziedziczył na Powierciu 1576 r. (Paw.).

Herb Pomian.

Stanisław, syn Hieronima, zapisał pewną sumę Melchiorowi, synowi Zygmunta, w 1576 r. (M. 113 f. 450). Stanisław, syn Zygmunta, w powiecie konińskim 1572 r. (M. 109 f. 781). Grzegorz, Wojciech, Sebastyan i Melchior, wzięli w zastaw młyn w Powierciu 1572 r. (Gr. Przed. 21 f. 140). Stanisław, syn Marcina, procesuje Ruszkowskiego 1571 r. (Ibid. 20 f. 22). Stanisław, syn Siegfryda, nabył Komorowo 1589 r. Krzysztof, syn Stanisława, sprzedał Ponętowo 1624 r. Krzysztof z Barbary z Chełmickich, miał syna Stanisława (Ibid. 37 f. 30 i 68 f. 90; 73 f. 211, 281 i 284; 70 f. 398 i 564; 72 f. 55 79 i 482; 71 f. 150). Hieronim, pisarz królewski 1597 r. Krzysztof, syn Mikołaja, w 1615 r. (Ibid. 45 f. 31 i 61 f. 16). Stanisław, miecznik brzeski, pisał się z województwem brzeskiem-kujawskiem na elekcyę Jana Kazimierza. W 1650 r. jest podczaszym. Wojciech, Jakób i Andrzej 1667 r. Andrzej z województwem brzeskiem-kujawskiem podpisał obiór Jana III-go. Świętosław 1678 r. Aleksander 1658 r. (Gr. Przed. 76 f. 397; 78 f. 144 i 74 f. 204).

CZOTOWSCY w powiecie przedeckim. Wojciech i Jan, synowie Jakóba, procesują Dziewczopolskiego 1576 roku (Gr. Przed. 25 f. 99). Będą to pewnie *Czetowscy*.

CZTAMSKI Jan pisał się z wojew. płockiem na elekcyę Jana Kazimierza.

CZTARZYŃSCY Marcin i Wojciech, podpisali z województwem płockiem, obiór Jana Kazimierza.

Herb Leliwa.

CZUBIŃSCY h. LELIWA z Czubina w powiecie warszawskim. Andrzej, zwany Czubin, skarbny warszawski 1350 roku (KWP.). Jan z Czubina, syn Aleksego, otrzymał różne przywileje dla tych dóbr od ks. Bolesława Mazowieckiego w 1482 r. (M. 9 f. 147). Stanisław, właściciel Brwinowa, dopełnił w 1557 r. działu między dziećmi swemi: Mikołajem, Floryanem i Janem, urodzonemi z pierwszej żony, a Stanisławem, Piotrem, Krzysztofem, Andrzejem, Małgorzatą i Dorotą, urodzonemi z drugiej żony (M. 89 f. 200). Dziedziczyli na Brwinowie: Piotr, syn Stanisława, 1611 r., Maciej, syn Jakóba, 1613 r., Stanisław, ożeniony z Jadwigą z Dańkowskich, który część swoją tamże sprzedał synowi Hieronimowi w 1620 r.

Hieronim w tymże roku zabezpieczył na Brwinowie posag żonie, Jadwidze z Ołtarzewskich. Jan, syn Mikołaja, dziedzic na Brwinowie 1623 r. (DW. 39 f. 683; 41 f. 489; 46 f. 871 i 972; 47 f. 100).

Dziedziczyli na Czubinie w 1580 r.: Maciej, syn Stanisława i Małgorzata, wdowa po Wojciechu (Paw.). Stanisław, syn Jana, zeznał zapis dożywocia z żoną Jadwigą w 1606 r. (DW. 33 f. 278). Stanisław, syn Mikołaja, z żony Katarzyny pozostawił synów: Waleryana, Jakóba, Wojciecha, Krzysztofa i Andrzeja, dziedziczących na Siestrzeni w 1614 r. (DW. 41 f. 685; 42 f. 244 i 48 f. 1450). Zofia za Mikołajem Janowskim 1613 r. (Perp. Czers. 4 f. 259).

Maksymilian Czubiński, udowodnił świadkami pochodzenie swoje szlacheckie w Warszawie 1636 r., nie przedstawił jednak herbu, którego używał (DW. 49 f. 52).

CZUBOWSCY legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Józef, syn Stefana, wnuk Szymona, prawnuk Kazimierza, w 1854 r. (Spis.).

CZUCHARSCY. Małgorzata za Kołudzkim 1620 r. (Gr. Przed. 66 f. 204). Wojciech Czucharski podpisał z województwem poznańskiem elekcyę króla Michała. Jacek, cześnik bielski 1672 r.

CZUCHOWSCY. Jakób Czuchowski podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała, a Aleksander obiór Augusta II-go. Czuchowiec leży w powiecie warszawskim.

CZUDNIKOWSCY, patrz *Cudnikowski*.

CZUDNOWSKI Krzysztof, syn Stanisława, kwitowany w grodzie przedeckim przez Łętkowskiego 1625 r. (Gr. Przed. 69 f. 192).

CZUDOWSCY v. CUDOWSCY h. LELIWA. Stanisław, wspólnie z żoną Anną, posiadał Hołodki w starostwie barskiem 1615 r. (Źr. Dz. V). Stanisław, w województwie bracławskiem, procesuje Niemiryczów o najazd 1637 r. (Bracł. IX f. 35). Stanisław, z Anny Trębickiej, pozostawił synów: Samuela i Jana, żyjących w województwie bracławskiem 1759 r. (Bracł. XVII f. 1603).

Herb Leliwa.

Jan, podsędek mścisławski, poseł województwa mścisławskiego 1623 r. (V. L.). Marcin Jan, sekretarz królewski i sędzia wojskowy, za wyświadczone usługi krajowi tak przez niego, jako też przez pięciu jego braci, poległych w różnych wyprawach, dobra lenne Kuścin, w powiecie nowogrodzkim leżące, a przez niego posiadane, prawem wieczystem otrzymał (V. L.). Aleksander, Samuel i Jan, podpisali z województwem nowogrodzkiem elekcyę króla Michała.

Samuel, już sędzia ziemski mścisławski, pisał się na obiór Jana III-go, a Michał i Piotr z województwem nowogrodzkiem podpisali elekcyę Augusta II-go. Jan, syn Michała, sędzia grodzki smoleński 1765 r., żonaty z Franciszką z Bułha-

rynów 1769 r. (Akta XII). Sprzedał on Rutki Poniatowskiemu 1772 r. (DW. 89 f. 793). Tadeusz, starosta prusiński, podpisał manifest szlachty litewskiej w 1763 r. Był on następnie 1767 r. oboźnym, 1770 r. miecznikiem, w końcu 1787 r. sędzią grodzkim słonimskim. Józef, z krajczego oboźny słonimski 1773 r. Michał, szambelan Stanisława Augusta 1785 r. Marya, córka Kazimierza Czudowskiego i Julii z Niewiarowskich, zaślubiła 1900 r. w Warszawie Jana Dembowskiego.

CZUDZINOWICZ Aleksander, pisał się z województwem wołyńskiem na elekcyę Władysława IV-go, a Samuel na obiór króla Michała. Patrz *Cudinowicz*.

CZUDZINOWSCY v. CUDZYNOWSCY z Czudzinowic (dziś Cudzynowice) w powiecie krakowskim. Ubisław, kustosz skalbmierski i kanonik Św. Michała w Krakowie 1332 r. Już w końcu XIV-go wieku wieś ta zamieszkaną była przez licznie rozrodzoną szlachtę. W 1400 r. zapozwał Piotr z Dembna jedenastu dziedziców Czudzinowic przed sąd wielkorządcy krakowskiego, pozwani nie stawili się, ale na odwrót pozwali Piotra z Dembna, o niesłuszne ciąganie ich przed sąd grodzki, kiedy dobrze wie, że im służy prawo ziemskie, jako szlachcie i zyskali na niego wyrok w 1401 r., skazujący go na zapłacenie każdemu z nich i sądowi kary piętnadziestej (St. Pr. P. P. VIII. 10934 — 10936; Helc. II. 739).

Szlachta ta należała do różnych rodów i tak: Jakób 1420 r., Stanisław, syn Marcina, 1425 r. i Piotr 1430 r. są herbu *Janina*; Jan 1424 r., Jan i Łukasz 1453 r. herbu *Kołomasz;* Marcin Kaczka 1435 i 1453 r. i Jan 1453 r. h. *Turzyna;* bracia: Mikołaj i Jakób 1469 r. h. *Radwan* (St. Pr. P. P. VII). Odróżniali się od siebie przydomkami, które z czasem u niektórych przeszły w nazwisko, jak u Slizów. Inni znów odrzucili przezwisko, a utrzymali się przy nazwisku Czudzinowskich. Z tych Stanisław, ożeniony z Beatą z Hermanowa, ma w 1490 r. sprawę we Lwowie. Jan 1500 r. tamże (AGZ. XV). Stanisław Lasota, syn Macieja, ma sumę u Mikołaja Reja 1531 r. Stanisław, dworzanin Zygmunta Augusta 1548 r. (M. 74 f. 334).

CZULEJEWSKI Stanisław w powiecie przedeckim, żonaty 1653 r. z N. Świecińską (Gr. Przed. 73 f. 440).

CZULICCY h. CZEWOJA z Czulic, w powiecie proszowskim. Jan z Czulic, 1385 r. komornik sądowy krakowski, z żony Heleny, której w 1388 r. zabezpieczył 80 grzywien posagu i wiana na Czulicach, zostawił synów: Imrama, zwanego młodszym i Jana, oraz córki: Katarzynę i Hankę, żyjących w 1398 r. (St. Pr. P. P. VIII).

Brat ich stryjeczny, Imram starszy, częste ma z niemi sprawy w 1400 r. Ożeniony jest 1398 r. z Piechną, wdową po Klemensie z Rawlowic. W 1399 r. kupił część Czulic za 200 grzywien od Wawrzyńca z Zabawy (St. Pr. P. P. VIII). O nim to pisze Długosz: Imram Czulicki, znakomity rycerz, zginął 1410 r. pod Grünwaldem. Imram junior udowodnił w 1409 r. w Krakowie swoje szlachectwo i przedstawił, że jest *de armis duorum babatorum, cruce intermedio, proclamationis Czawoy* (Helc. 1204 i 1210). Tegoż roku przyznaje mu Rafał ze Słupowa, sta-

rosta czerkaski, 80 grzywien, za nabyte od niego dobra na Podolu, Sdzalów i Mikulice (Helc. II. 1212).

Jan z Czulic, 1423 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Czulicki, dziedzic Czulic i Czernichowa w połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Mikołaj Czulicki, altarysta w Krakowie 1428 r. Jan Czulicki, właściciel Żelazówki w powiecie wiślickim 1508 r. (Paw.). Tomasz Czulicki zabezpieczył posag żonie Zofii w 1654 r. (DW. 52 f. 623).

CZULSCY h. LELIWA. Walenty Konstanty, kanonik chełmski, pisarz stolicy Apostolskiej 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 1561). Ludwik Bertrand, lektor św. Teologii, Dominikanin w Górze 1703 r. (Perp. Czers. 16 B f. 303). Jakób kwituje Winnickiego 1765 r. (DW. 85 f. 118).

CZUŁAJEWSCY. Józef z synami: Michałem, Kazimierzem, Janem i Piotrem; Franciszek i Kazimierz z synami: Janem i Antonim, synowie Łukasza, wnuki Michała; Ignacy, Józef i Erazm, synowie Antoniego, wnuki Antoniego, a wszyscy prawnuki Mikołaja, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1843 r. Adam zaś, syn Ignacego, 1861 r. Józef, Wojciech, Maryanna, Emilia, Aniela i Maciej, dzieci Kazimierza, w latach 1866—1876 (Spis.).

CZUŁKIEWICZ Józef pisał się z powiatem mozyrskim na elekcyę Stanisława Augusta.

CZUPA przyjął na zjeździe w Horodle 1413 r. herb *Korczak*.

CZUPURNA Stanisław, marszałek dworny w. ks. Witolda 1396 r. W 1409 r. raz ziemskim nazwany (ML. 24 f. 20).

CZURKOWSCY. Jerzy Czurkowski, zasłużony wojak, umarł 1630 roku. Pochowany u Franciszkanów w Wilnie (Star. Mon.). Krzysztof i Michał pisali się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go.

Herb Korczak.

CZURYŁOWIE h. KORCZAK. Pochodzenie Czuryłów od Iwoni, brata Dymitra, podskarbiego i marszałka koronnego jest niewątpliwem. Dymitr, podskarbi koronny i brat jego Iwan v. Iwonia z Kleczczy, otrzymali w 1377 r. od króla Ludwika Goraj i Kraśnik z przyległościami (KDM. III). Iwan, świadek w 1378 r. przy sprzedaży Klimuntowa (KDM. I). W 1385 r. Czuryło Brodowski darował ks. Fedorowi Ostrogskiemu swoje sioło Brodowo pod Ostrogiem, z warunkiem pamiętania o duszy jego i jego żony (Arch Sang. I). Koło 1435 roku ks. Andrzej Fedorowicz Ostrogski zastawił Tuczampy bratu swemu Czuryle, podkomorzemu halickiemu (Kniaź.). Nasuwa się tu pytanie, czy ten Czuryło Brodowski nie jest identycznym z Iwonem z Kleczczy, a wtedy żona ks. Fedora

Ahafia, byłaby jego córką i otrzymała w posagu Brodowo. Procz, Aleksander, Andrzej i Mikołaj, znani synowie Iwona, procesują w 1400 r. Beatę, wdowę po podskarbim (St. Pr. P. P. VIII). Wymienieni bracia dopełnili działu dóbr w 1405 r. (Gorais), a Andrzejowi dostały się Stojanice w ziemi przemyskiej, z których się Czuryłowie pisali.

Tenże Andrzej, ale już Czuryło, właściciel Stojanic, sprzedał Czerepin w powiecie lwowskim Dawidowskiemu 1410 r. (AGZ. II f. 61). Synów tego Andrzeja dwóch: Jan i Andrzej, właściciele Stojanic; procesują oni 1446 r. Bibelskiego (AGZ. XIII. 2794).

O Janie znajduję dwie wzmianki; w 1448 r, otrzymał różne majątki prawem zastawnem na Podolu, a w 1456 r. procesuje się z Chodorowskim (M. 10 f. 33 i AGZ. XIV. 3684).

Andrzej, podkomorzy halicki 1436 r., z pierwszej żony miał syna Jana seniora, z drugiej—Elżbiety, Jana juniora i Andrzeja. Wymienieni bracia, z których Andrzej był wówczas jeszcze nieletnim, dopełnili działu dóbr w 1462 r. Jan starszy, wziął Rogoźno, Rostków i Tuligłowy, a dwaj młodsi otrzymali Krulin, Dmitrowice, Koniuszki, Kumatycze, Włostków i Samicze. Stojanice, Ujkowice, Chmielnik i Rudołowice nie podlegały podziałowi. Jan starszy trzymał je w posagu swej matki (AGZ. XIII. 4852). Jednocześnie Jan młodszy ustanowił opiekę nad swoim majątkiem, w osobach matki, Jana Gorajskiego i (brata?) Andrzeja Czuryły z Goraja.

Jan starszy Czuryło umarł bezdzietnie, a spadkobiercę jego Jana młodszego ze Stojanic, pozwał wierzyciel Jana starszego w 1468 r. (AGZ. XIII. 7107). Jan Czuryło wystąpił 1494 r. z procesem bliższości do opieki nad Bóbrką i Andrzejem Wnuczkiem, ale się przy licytacyi nie utrzymał (AGZ. XV).

W 1487 r. spotykamy starostą niepołomickim i dzierżawcą siedleckim Czuryłę (Helc. 4325; 4334; 4384). Dziedziczył on na Wygnanowie, a Kazimierz Jag. zapisał mu w 1490 r. pewną sumę na Stanisławicach i Cikowicach (Bart.). Z późniejszych aktów wiemy, że było mu na imię Michał. Raz w 1502 r. nazwany Janem, a w 1503 r. Andrzejem (M. 19 f. 79 i 20 f. 92). W tym ostatnim roku był i burgrabią i łowczym krakowskim. W 1515 r. odstąpił synowi Stanisławowi burgrabstwo krakowskie (M. 30 f. 113).

Michał, pozostawił trzy córki: Elżbietę, żonę Mikołaja Koły z Dalejowa 1512 r., Barbarę i Zofię; dwom ostatnim wyznaczył posagi w 1515 r. (M. 26 f. 100 i 30 f. 88). Synów jego także trzech: Stanisław, Andrzej i Piotr, dziedziczących w 1523 r. na Wygnanowie (M. 33 f. 829 i 37 f. 438). Może też jego czwartym synem był Floryan, kanonik wrocławski, który w 1519 r. został kanonikiem krakowskim.

Andrzej, właściciel Wroczkowa 1525 r. (St. Pr. P. P. VI. 511).

Piotr, zabezpieczył posag żonie, Annie Suchorąbczance (zapewne Suchorabska z Suchejraby) w 1538 r. (M. 54 f. 346).

Stanisław, po ojcu burgrabia 1515 r., a łowczy krakowski i starosta niepołomicki 1517 r. (M. 29 f. 491), zabezpieczył w tym ostatnim roku posag żonie, Barbarze z Ossolińskich (M. 29 f. 630). W 1520 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie burgrabstwa krakowskiego Bonerowi (M. 37 f. 44); nie odstąpił

jednak takowego, bo jeszcze w 1524 r. z tytułem łowczego i burgrabiego występuje (M. 37 f. 559). Stanisław dziedziczył na Książnicach w 1548 r. (M. 76 f. 50). W 1549 r. rozporządza majątkiem swoim na rzecz synów: Marcina, łowczego krakowskiego, Erazma, kanonika kurzelowskiego i Mikołaja (M. 78 f. 37) i otrzymuje prawem lennem Pierzchowiec, w powiecie krakowskim (M. 77 f. 268). W 1550 r. odstąpił starostwo niepołomickie synowi Marcinowi (M. 78 f. 76). Zofia, córka Stanisława, za Janem Wrzosowskim 1547 r. (M. 73 f. 152).

Marcin, po ojcu łowczy krakowski i starosta niepołomicki, piszący się z Wygnanowa, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Morskich, w 1539 r. (M. 54 f. 126 i 59 f. 218). Z niej syn Jan, zmarły zaraz po urodzeniu 1560 r. (Star. Mon.). W 1562 r. zeznał tenże Marcin zapis dożywocia z żoną, Zofią z Dembian, córką Walentego, kasztelana krakowskiego (Gr. Krak. 81 f. 233), która następnego roku już jako wdowa po nim, kwitowała ojca i braci, a w 1566 r. jest 2-o v. za Jaroszem Lanckorońskim.

Andrzej, syn Andrzeja ze Stojanic, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Będzie to pewnie wnuk Andrzeja, podkomorzego halickiego. Dziedzic na Stojanicach 1515 r. (Paw.), w 1502 r. stolnik przemyski, 1503 r. burgrabia krakowski, w końcu z podkomorzego kasztelan przemyski 1510 r. W 1523 r. nabył Wielopole (M. 37 f. 411). Żył jeszcze w 1528 r. Siostra jego Beata, za Piotrem Zaklika (St. Pr. P. P. VI. 379), a córka Barbara za Krzysztofem Pileckim 1552 r. (M. 82 f. 141).

Syn jego Jan, umarł przed 1527 r., w którym Anna, pozostała po nim wdowa, procesuje ojca jego o wypędzenie jej z Racławówki (St. Pr. P. P. VI. 379). Ów Jan pozostawił córkę. Czy nie będzie nią Katarzyna Czuryłówna, żona Stanisława Płazy 1578 r.

Mikołaj, drugi syn kasztelana (M. 44 f. 811), z Katarzyny Herburtówny Odnowskiej, siostry Mikołaja, wojewody krakowskiego, pozostawił dwie córki: Annę, żonę Stanisława Maciejowskiego, kasztelana sandomierskiego 1563 roku i Elżbietę, żonę Jakóba Herburta (M. 83 f. 231 i 233; 97 f. 34), oraz syna Marcina. Ten ostatni, właściciel Stojanic 1589 r. (Paw.), znakomity wojownik, dworzanin królewski 1583 r. (Wyr. Lub. 16 f. 727), na sejmie konwokacyjnym 1587 r. mianowany został rotmistrzem (V. L.). Za odznaczenie się pod Połockiem, otrzymał w 1579 r. Horyńkowce i Oryszkowce, w powiecie trembowelskiem (M. 119 f. 211). Z Anny Jazłowieckiej, wojewodzianki podolskiej, pozostawił Marcin synów czterech: Jerzego, Mikołaja, Marcina i Andrzeja, oraz dwie córki: Annę 1-o v. Stanisławowę Kaszowską, 2-o v. Janowę Odrzywolską i Katarzynę, 1-o v. Stanisławowę Kunatową, 2-o v. Janowę Boguszową. Wymienieni synowie odstępują pewne prawa Gintowskiemu w 1611 r., a wspólnie z siostrami, procesowani są przez Golskiego w 1612 r. (Zap. Lub. 19 f. 516; M. 184 f. 16 i Bracł III f. 1170).

Jerzy, posiadacz Hadyńkowiec i Oryszkowiec, z Zofii Fredrówny, miał córkę Maryannę za Michałem Stanisławskim 1638 r. (M. 148 f. 278; 184 f. 16 i Wyr. Lub. 71 f. 860).

Mikołaj, stolnik sanocki 1625 r., odstąpił bratu swemu Andrzejowi, podczaszemu halickiemu, Koziłowce, Popowce etc. w 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 308). Z Zofii Lanckorońskiej, siostry Stanisława, wojewody podolskiego (Zap. Lub. 13 f. 62 i 27 f. 180), pozostawił synów dwóch: Stanisława, kanonika lwowskiego 1653

roku, następnie biskupa ortosieńskiego i Mikołaja, zmarłego bezdzietnie już 1652 r., oraz córki: Annę, żonę Aleksandra Dzieduszyckiego, kasztelana lubaczowskiego, Eufrozynę, żonę Hieronima Ossolińskiego, Elżbietę, żonę Adama Dzierżka i Zofię, 1-o v. księżnę Januszowę Czetwertyńską, 2-o v. Mikołajowę Kazimierzowę Kossakowską.

Marcin, z Barbary Firlejówny, kasztelanki radomskiej, miał córki: Katarzynę, żonę Mikołaja Jarmolińskiego i Barbarę, żonę Andrzeja Stadnickiego, podczaszego sanockiego. Drugą żoną Marcina była Krystyna Świątopełkówna Bolestraszycka, której bracia zrzekają się zapisów szwagra na rzecz Mikołaja Czuryły, w 1623 r. (Zs. Przem.).

Andrzej, podczaszy halicki, żonie swej, Maryannie Przerembskiej, zapisał w 1625 r. na dobrach swych 15,000 fl. posagu. W 1632 r. oddał bratankom, Stanisławowi i Mikołajowi, swój majątek, a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Bądzyńskiego 1646 r.

W 1647 r. Stanisław, Mikołaj, Anna Dzieduszycka, Eufrozyna Ossolińska, Elżbieta Dzierżkowa, Zofia ks. Czetwertyńska, dzieci Mikołaja; Barbara Stadnicka i Katarzyna Jarmolińska, córki Marcina; Eufrozyna ze Stanisławskich Potocka, córka Maryanny Czuryłówny, a wnuka Jerzego, pozwani zostali jako sukcesorowie Anny z Czuryłów Odrzywolskiej, przez Leszczyńską, o zwrot klejnotów wartujących 40,000 fl., a zastawionych Odrzywolskiemu w 11,000 fl. (Kij. VI C f. 316; VI F f. 66 i 90; Bracł. XI f. 490; Zap. Lub. 19 f. 516; 35 f. 313; 43 f. 1104 i M. 184 f. 16).

Zdaje się, że Andrzej, kasztelan przemyski, oprócz wymienionych synów, miał jeszcze syna Stanisława, podkomorzego lwowskiego, o którym tylko jedną wzmiankę znalazłem, mianowicie, że po jego śmierci, nastąpionej w 1545 r., objął ten urząd Herburt.

Byli i na Litwie Czuryłowie. Stefan Andrejewicz Czuryłowicz, sprzedał Wyczołki Sapieże, w 1512 r. (ML. 7 f. 656). Imię Andrzeja, powtarzające się wciąż u Czuryłów Korczaków, każe się domyślać, że i ten Stefan do nich należał.

W Galicyi dowiedli swego szlachectwa i wpisani w tabelę magnatów 1782 roku, Wincenty, Jan i Onufry Czuryłowie h. Korczak z odmianą, synowie Józefa i Zofii z Lipskich (Goł.).

Herb Rawicz.

CZURYŁOWIE h. RAWICZ ze wsi Czuryły w powiecie łukowskim. Jakób Czuryło, domownik Piotra Lubrańskiego, w 1476 r. (Helc. 4152). Mikołaj, Scibor, Kasper i Malcher, dziedziczyli na Czuryłach, w 1552 r. (Paw.). Stanisław, Mikołaj i Jadwiga, dzieci Mikołaja, 1579 r. (Wyr. Lub. 1 f. 315). W 1580 r. właścicielami tej wsi byli: Stanisław, sędzia grodzki łukowski i Józef z braćmi (Paw.). Wojciech, syn Ścibora, instygator łukowski, w 1593 r. Paweł, syn Wawrzyńca, 1596 r. (Wyr. Lub. 56 f. 231 i 69 f. 443).

Niektórzy z tych Czuryłów, od wsi Olendy, obok Czuryłów leżącej, zwali się Czuryłami Olendzkimi. Tak się pisał Stanisław, sędzia grodzki łukowski 1581 r. i Jan, któremu

Władysław IV-ty wydał list żelazny w 1637 r. (AGZ. X. 3960). Józef, towarzysz chorągwi włóczników 1777 r. (DW. 93 f. 813). Patrz *Olendzki.*

CZUSZOWSCY h. GRZYMAŁA z Czuszowa, w powiecie dzisiejszym miechowskim. Jan, Dzierżek i Wichna z Czusowa, procesowali 1388 r. o część Czuszowa Hankę z Proszowic. Inna część Czuszowa była w ręku Jakusza z Sudołu, nabyta od Blandów z Bolowa w 1388 r. (St. Pr. P. P. VIII). Wichna, żona Wojciecha z Trątnowic, potwierdziła w 1399 r. sprzedaż części Czuszowa Niemście, zdziałaną przez braci jej, Jana i Jakusza.

Herb Grzymała.

Jakusz, ożeniony 1397 r. z Beatą Dziwiszówną z Dalowic (Ibid.). Syn jego Jan, 1412 r. na uniwersytecie krakowskim. Dersław z Czuszowa, miał sprawę w Krakowie z Niemstą w 1437 r. Marcin, właściciel Jakubowic w powiecie wiślickim 1508 r. (Paw.). Szaszowski procesuje Barbarę, wdowę po Marcinie i synów jej, Jana i Adama, w 1530 r. (St. Pr. P. P. VI. 425).

Paweł, kanonik krakowski i sekretarz królewski 1532 roku (Gram. Ant. 154). Jan i Stanisław, synowie Adama i Zofii Dziewieckiej, zawierają układ z rodzicami i babką, w 1588 r. (Zs. Wiśl. 29 f. 12).

[CZWORDOWICZ Jan, przed 1763 r. sekretarz królewski, żonaty był z Maryanną Szczucką, łowczanką czerniechowską (DW. 84 f. 353).]

CZWYRDZIŃSCY. Agnieszka, wdowa po Janie Czwyrdzińskim, wyprawiła z dóbr swych oprawnych na Kołaczkowie pieszego, na wojnę wołoską, w 1497 r., a Dorota, także wdowa po Janie Czwyrdzińskim, konnego na wojnę turecką w 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 413 i 518).

Herb Prawdzic.

CZYCHROWSCY v. CZICHROWSCY v. CYCHROWSCY v. CICHROWSCY h. PRAWDZIC, ze wsi Czyhry, w powiecie grójeckim. W późniejszych już czasach powstały Czychry i Wola Czychrowska, w powiecie wareckim i Czychry w powiecie warszawskim. W 1438 r. Prawda z Czycher, ustanawia pełnomocnikiem swoim syna Sasina. Ninota, brat Prawdy, ma syna Jana, procesującego się z Kobylińskim w 1438 r. Sasin Czychrowski, syn Jana, poręcza za bratem Andrzejem w 1437 r. Jan, przyznaje należność Niemierzy, synowi Mikołaja, w 1477 r. Niemierza dopełnił działu Czycher z bratem Zygmuntem w 1504 r. (Zs. Grój. 1 A f. 50, 53, 56 i 147; 3 f. 217; Zs. Gr. Czers. 25 A f. 117).

Zygmunt, miał synów dwóch: Pawła i Aleksego. Paweł, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Sebrańskiej, w 1547 roku (Zs. Gr. Czers. 15 f. 163). Żył jeszcze w 1581 r. Syn jego Wojciech, miernik czerski 1615 r. (DW. 45 f. 309; Perp.

Czers. 5 f. 118). Aleksy trzy razy związki małżeńskie ponawiał. W 1545 r. zabezpieczył posag żonie, Annie Kłopockiej, a w 1553 r., Zofii z Sikut. Trzecią jego żoną była Zofia Kalska. Jako wdowa po nim, zastawia w 1572 r. prawa swoje do Czycher, synowi mężowskiemu Mikołajowi, urodzonemu z Kłopockiej (Zs. Gr. Czers. 14 f. 88; 18 f. 57 i 40 f. 766).

Mikołaj, Jan i Anna, dzieci Aleksego, odstępują pewną sumę Stanisławowi Czychrowskiemu, w 1574 r. (Zs. Gr. Czers. 43 f. 73). Mikołaj, żonaty 1581 r. z Urszulą Grabowską, pozostawił syna Stanisława, który sprzedał młyn w Czychrach 1630 r. i córkę Dorotę, żonę Stanisława Wygnańskiego 1623 r. (Ibid. 48 D f. 309; Perp. Czers. 6 f. 592 i DW. 48 f. 58).

Erazm z Czycher, pozostawił dwóch synów: Feliksa i Stanisława. Stanisław procesuje Jana 1562 r., a Feliks wystawia oblig w 1527 r. (Zs. Gr. Czers. 8 f. 141 i 30 f. 32). Barbara z Gołaszewskich, wdowa po Feliksie, wspólnie z synami, Adamem i Mikołajem, procesuje Skulskiego o zadanie ran w 1563 r. Siostra ich Katarzyna, za Mikołajem Czaplińskim (Ibid. 30 f. 216, 552 i 570; 31 f. 777). Małgorzata z Rudzieńskich, córka Aleksego, wdowa po Stanisławie, dziedzicu na Czychrach, w powiecie wareckim, odstępuje w 1529 r. swój posag córce Annie, żonie Jana Grabskiego. Jan i Rosław, synowie Stanisława, dopełnili działu Czycher w 1529 r. (Zs. Warec. 4 f. 272, 360 i 361).

Rosław, zabezpieczył posag w 1532 r. na Woli Czychrowskiej żonie, Druziannie Czaplickiej, córce Józefa, wojskiego łomżyńskiego (Zs. Warec. 5 f. 57). Druzianna po śmierci Rosława, wyszła za Jana Zbierskiego, z województwa sieradzkiego (Ibid. 9 f. 121).

Jan, niewiadomo czy z tej samej żony, Róży Kochanowskiej, matki Serafina i Pawła, pozostawił jeszcze synów: Walentego, Mikołaja i Stanisława, oraz córki: Zofię, żonę Stanisława Zawiszy z Gołosz 1555 r., Jadwigę i Elżbietę, żonę Walentego Boguskowskiego 1564 r. (Zs. Warec. 7 f. 640; 8 f. 546 i 10 f. 20).

Walenty, zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą Omiecińską, córką Jana, w 1581 r. (Zs. Warec. 12 f. 43).

Stanisław, zabezpieczył posag na Czychrach i Woli w 1559 r. żonie, Annie Korabiewskiej, córce Feliksa z Woli Babskiej, z rawskiego. Wojciech, syn jego, pozostawił synów trzech: Piotra, dziekana i proboszcza lekneńskiego, Feliksa i Waleryana, którzy procesują w 1645 r. Giżyckich, o 400 kóp groszy posagu babki ich Korabiewskiej, zabezpieczonych na Czychrach, oraz o Boguskowo (Zs. Warec. 27 f. 830 i 923; 28 f. 155; 30 f. 88 i 103). Feliks, cześnik bełski, umarł w 1660 roku.

Serafin, kanonik gnieźnieński 1577 r., pisarz królewski 1572 r., umarł w 1581 r., a brat jego Paweł, kanonik kujawski, wystawił mu nagrobek w katedrze gnieźnieńskiej (Zs. Gr. Czers. 31 f. 820; 41 f. 282; Kor. i Star. Mon.).

Mikołaj, zeznał dział z bratem Stanisławem w 1562 r. Zabezpieczył on posag żonie, Katarzynie z Klukowskich, córce Jana, w 1555 r. Synowie jego: Jan i Rosław, w 1570 r. nieletni, zawarli układ ze stryjem Stanisławem. Siostra ich Dorota, za Jerzym Michałowskim w 1578 r. (Zs. Warec. 8 f. 529; 10 f. 801 i 11 f. 476; Zs. Gr. Czers. 28 f. 576 i 38 f. 492). Rosław, żonaty 1588 r. z Katarzyną Czyszkowską, cześnikówną liwską (Zs. Warec. 14 f. 70). Jan, z nieznanej małżonki, pozostawił córkę Barbarę, żonę 1-o v. Stanisława Dunina Szpota 1592 roku,

2-o v. Wojciecha Zaboklickiego 1625 r., oraz synów: Pawła, Kazimierza, Władysława i Stanisława, których siostra kwitowała w 1592 r. z odbioru posagu (Perp. Czers. 1 A f. 264 i 7 f. 277). Z nich Stanisław, żonaty w 1637 r. z Maryną Sebrańską, pozostawił córkę Annę, żonę Pawła Goliana 1672 roku (Ibid. 9 f. 419 i 13 f. 400).

Czychry, w powiecie grójeckim, posiadali w 1576 r. Róża z synami, Mikołaj, syn Feliksa, Maciej, Aleksy i Paweł; Czychry i Wolę, w powiecie wareckim trzymał Mikołaj, a Czychry, w powiecie warszawskim, Jan z braćmi (Paw.). Dorota Leszczyńska, wdowa po Macieju, 1580 r. (Zs. Gr. Czers. 47 f. 1119). Maciej, syn Mikołaja, w 1629 r., a Wojciech, syn Stanisława, w 1643 r., sprzedali części swoje na Czychrach (Perp. Czers. 8 f. 304 i 10 f. 109). Potencya za Jakóbem Kalickim, a Dorota za Kasprem Jordanowskim przed 1621 r. (Ibid. 7 f. 349). Kasper, pisarz grodzki rawski 1629 r., żonaty z Elżbietą z Machnackich, wdową po Wawrzyńcu Zamoyskim (Ibid. 10 f. 581). Helena za Stanisławem Damieckim 1673 r. (Ibid. 13 f. 456).

CZYCZEWSCY Zygmunt, Jan, Piotr, Łukasz i Stanisław, w powiecie przedeckim, procesują Poleńskiego 1571 r. (Gr. Przed. 20 f. 46 i 60).

CZYMBAJEWICZOWIE h. WARNIA. Michał, dziedzic Studzionki 1748 r., miał syna Daniela, a ten Bilata, ożenionego z Maryanną Lebiedź. Syn jego Jakób, wraz z synem swoim Abrahamem, urodzonym z Heleny Bazarewskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1851 r. Wnukowie zaś Jakóba, po drugim synie Selimie, urodzeni z Rozalii Falkowskiej: Jan, Leon, Albert, Stefan i Józef, w 1857 r. (A. b. Her.).

CZYŃSCY v. CZIŃSCY. Paweł, syn Piotra, sprzedał poddanego Szaniawskiemu 1724 r. (DW. 65 f. 583). Mikołaj pisał się z województwem sieradzkiem na elekcyę Stanisława Augusta.

z CZYRLI w księstwie cieszyńskiem h. *Bielina* (potem Albaluna, dziś Alabanda). Pan Konrad z Czyrli, w orszaku ks. Jana Raciborskiego 1386 r. Michał Długi v. Lang, dziedzic Czyrli, mieszczanin krakowski, naganiony w szlachectwie przez Ziemaka z Jaczkowic, okazał list księcia Kazimierza Cieszyńskiego, w obec którego dziad Michała, Jan z Czyrli, dowiódł swego szlachectwa i herbu „medie lune et in eadem media luna capitis cum collo equini (koniowa szyja)“ zawołania Bielina. Wskutek tego przyznano jemu i braciom jego szlachectwo w 1403 roku.

Michał, ożeniony z bogatą mieszczką krakowską, wdową po Winku, kupił w 1398 r. czwartą część wójtostwa w Wieliczce, a w 1404 r. dostał od króla w długu 297 grzywien, wójtostwo w Kleparzu, przedmieściu krakowskiem. Od 1399 r. do 1416 r. jest prawie stale rajcą krakowskim. W 1421 r. sprzedał wójtostwo kleparskie, a 1423 r. kupił Trzebinię wieś i kopalnię, do wspólki z Janem z Tarnowa, od Jerzego Szwarca. Syn jego Michał, poręcza 1421 r. sprzedaż wójtostwa. Córka Nawojka, wyszła za Wawrzyńca Zarębę z Kalinowy, kasztelana, potem wo-

jewodę sieradzkiego (Helc. II). Bratem jego był zapewne Bartosz z Czyrli, ławnik 1416 r., potem wójt krakowski, zmarły 1434 r. (Najst. Ks. Krak.).

Floryan, syn Mroczesława z Czyrli, 1434 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr z Czyrliszki, z księstwa cieszyńskiego, tegoż herbu Bielina, zaświadczył szlachectwo Grzymality 1448 r. w Krakowie (Helc. II).

CZYRMIEŃSCY w województwie ruskiem. Jan na sądach we Lwowie 1455 roku. Jan, w ziemi halickiej 1474 r. (AGZ. XIV i XII). Patrz *Czermieńscy.*

z CZYRNIEWA Andrzej, podsędek halicki, umarł w 1499 r. Patrz *Czerniejowscy.*

z CZYRNIEWIC Andrzej Rzeszotko, uratowany w końcu XIV-go wieku od niesprawiedliwego wyroku, przez Andrzeja Ciołka, wojewodę mazowieckiego, swego nieprzyjaciela (Mon. Pol. III f. 267).

CZYRSKI Ulas w województwie wołyńskiem, żonaty 1611 r. z Katarzyną Jakowicką (Woł. II. 678).

CZYRYKOW Potap Hrehoriewicz, dworzanin królewski 1541 roku (ML. 29 f. 291).

CZYSZKOWSCY v. CZISZKOWSCY v. CISKOWSCY h. POWAŁA v. OGOŃCZYK z Czyszkowa w powiecie czerskim. W 1407 r. dziedziczyli na Czyszkowie Gościrad i Trojan (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 3). Mroczesław z Czyszkowa, procesuje w 1436 r. Katarzynę, wdowę po Mikołaju i syna jej Piotra. Ów Mikołaj, miał jeszcze synów: Pawła i Mikołaja, którzy w 1448 r. zeznają oblig, oraz Jana i Macieja, na rzecz których siostra ich Małgorzata, zrzekła się majątku ojcowskiego w 1436 r. (Ibid. 1 B f. 162; Zs. Grój. 1 A f. 32 i M. 3 f. 186).

Herb Ogończyk

Jan, z rodzonymi braćmi, synowie niegdy Mikołaja, dziedzice Czyszkowa, Zawady i Sulbin, w ziemi czerskiej i Mroczesław z Czyszkowa, otrzymali w 1476 r. od ks. Konrada Mazowieckiego różne wolności dla dóbr swoich (KM.). Jan, ksiądz, był pisarzem ziemskim wyszogrodzkim 1475 r.

Mikołaj, starosta garwoliński 1469 r., pozostawił synów: Andrzeja, Jana, oraz córki: Katarzynę, żonę Piotra Zawiszy i Annę, żonę Daćboga z Sienicy, które w 1494 r. zrzekły się majątku rodzicielskiego na rzecz braci (M. 60 f. 48). Wszystkie dzieci Mikołaja układają się z Dudzkim w 1478 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 247). Andrzej, był chorążym łomżyńskim 1510 r., a zakroczymskim 1524 r. Raz wymieniony chorążym wyszogrodzkim w 1513 r. Wkrótce po nim, bo w 1526 r., chorążym zakroczymskim jest Jakób. Jan, syn innego Jakóba, zeznaje oblig na Oborskiego, w 1518 roku (Ibid. 4 f. 426).

W 1545 r. Stanisław, cześnik liwski i Jan, bracia, dopełnili działu. Stanisław, był właścicielem Rudy i Sulbin, a Jan Czyszkowa, Czyszkówka, Zawady i Górki (Paw. i Zs. Gr. Czers. 12 f. 85).

Jan, żonaty 1-o v. z Anną Cieciszewską, córką Aleksego, w 1549 r., 2-o v. z Anną z Łosiów, kasztelanką wyszogrodzką, której w 1562 r. wieś Zawady zapisał (Zs. Gr. Czers. 30 f. 104 i 691; 53 f. 1328). W 1580 r. ustanowił Jan opiekę nad dziećmi swemi: Krystynem, Józefem, Anną, Zofią, Katarzyną i Małgorzatą, w osobie drugiej swej żony Łosiówny (Ibid. 45 f. 34). Anna, córka Krystyna, żona Mikołaja Giżyckiego, późniejszego kasztelana czerskiego, w 1608 r. Józef, żonaty z Anną z Łysakowskich, 2-o v. żoną Stanisława Cieciszewskiego, w 1599 r. Anna, za Adamem Głoskowskim 1593 r. Katarzyna za Andrzejem Lesiowskim 1606 r. (Perp. Czers 11 f. 122; 1 A f. 319; 1 B f. 212; 3 f. 8 i 121).

Stanisław, cześnik liwski 1532 r., cztery razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszej żonie, Dorocie Wilckiej, chorążance ciechanowskiej, zabezpieczył posag w 1541 r., a drugiej żonie, Katarzynie z Trojanowskich, w 1552 r. Trzeciej żonie, Katarzynie z Uwielińskich Mysłowskiej, zapisał sumę na Sulbinach i Rudzie w 1564 r. Ostatnią jego żoną była Krystyna Łętowska, w 1575 r. (Zs. Gr. Czers. 25 B f. 326; 25 C f. 183; 31 f. 62; 42 f. 153 i 43 f. 510). Umarł w 1576 r. W 1571 r. zastawił poddanych najstarszemu synowi Kasprowi i żonie jego, Dorocie ze Zwolskich.

Stanisław, w imieniu syna Jana, urodzonego z Doroty Wilckiej i synów: Krzysztofa i Hieronima, urodzonych z Trojanowskiej, wyznacza w 1571 r. posag córce Małgorzacie. Kasper, obowiązuje się w 1573 r. utrzymywać siostry swoje: Dorotę, Zofię, Katarzynę i Urszulę, do chwili ich zamążpójścia (Ibid. 39 f. 577, 764; 40 f. 228 i 44 f. 375).

Z córek cześnika, Małgorzata była już w 1571 r. wdową po Stanisławie Kałuskim, podsędku liwskim; Zofia wyszła za Jana Lichowskiego 1578 r.; Katarzyna była żoną Rosława Czychrowskiego 1588 r., a Urszula Rosława Żukowskiego 1589 r. (Ibid. 39 f. 725; 14 f. 78; 57 f. 519 i Zs. Warec. 14 f. 70).

Jan, syn cześnika, miał synów trzech: Piotra, Feliksa i Krzysztofa, oraz córkę Annę, żonę Samuela Braneckiego, w 1601 r. Piotr i Feliks, zamieniają młyny i stawy w Sulbinach w 1622 r., a Feliks odstępuje bratu Krzysztofowi staw, zwany Nowy.

Feliks, zapisał w 1645 r. 600 fl. konwentowi Franciszkanów w Warce, do którego wstąpił syn jego Szymon. Z Maryanny Gorzeńskiej synowie Feliksa: Szymon, Franciszek i Stanisław Jan, oraz córka Zofia, żona Mikołaja Minostowskiego w 1652 r., której synowi, a swemu siostrzeńcowi, sprzedał w 1683 r. Stanisław Jan część Dobrzeńca i Ciołkowa. Franciszek, zeznał w 1676 r. z żoną, Teresą z Rudzieńskich, zapis dożywocia. Z niej syn Krzysztof, żyjący jeszcze w 1722 r. (Perp. Czers. 2 f. 121; 5 f. 121; 6 f, 376 i 377; 10 f. 530 i 531; 11 f. 536, 386, 515, 566, 572 i 584; 13 f. 258, 493 i 630; 14 A f. 53 i 19 f. 201).

Krzysztof, syn Jana, a brat Feliksa, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Giżycką, w 1615 roku. Z niej córka Anna, żona 1-o v. Piotra Błędowskiego 1652 r., 2-o v. Grzegorza Rudzkiego 1668 r. i synowie: Mikołaj i Aleksander, którzy dopełnili działu dóbr Ruda, Taluba, Sulbiny i Jeleniec, w 1653 r. Mi-

kołaj, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Sienickich, w 1651 r., a Aleksander z żoną, Maryanną z Giżyckich, w 1653 r. Aleksander i Stanisław podpisali z ziemią rawską elekcyę króla Michała.

Anna, córka Aleksandra, żona Andrzeja Brzozowskiego, zrzekła się majątku ojcowskiego w 1679 r., na rzecz matki i brata Kazimierza. Władysław i Piotr, synowie Mikołaja, sporządzili dział Rudy i Taluby i wyznaczyli posag siostrze Konstancyi, w 1685 r.

Piotr, syn Mikołaja, podczaszy trembowelski, zeznał zapis dożywocia z żoną, Joanną z Izbińskich, w 1698 r. Z niej córka Róża, 1-o v. Kazimierzowa Sokołowska, 2-o v. Pawłowa Dzwonkowska, w 1739 r. Miała ona wyjść w 1738 r. za Michała Opackiego, ale małżeństwo to do skutku nie doszło.

Adam, syn Piotra, skarbnik stężycki 1735 r., zaślubił w 1731 r. Felicyannę Opacką. W 1751 r. sprzedał on Rudę Gieżyckiemu. Joanna po śmierci męża Piotra, podczaszego trembowelskiego, wyszła za Skrzypkowskiego, następnie za Bojemskiego, a w końcu za Dobrzynieckiego (Perp. Czers. 14 C f. 154; 21 f. 210 i 218; 23 B f. 142; 24 f. 341; 25 f. 33; 27 f. 31; 15 f. 7; 23 B f. 142 i 24 f. 110; DW. 72 f. 1320).

Stanisław, syn Adama, skarbnika stężyckiego, miał syna Aleksego, ożenionego z Agnieszką Pawłowską, po którym syn Tomasz w 1839 r., a Julian, wnuk, po drugim jego synie Adamie, z Anieli Rożanowskiej, w 1845 r., dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego w Królestwie (A. b. Her.).

Hieronim, syn Stanisława, cześnika liwskiego, wyznaczył w 1583 r. opiekunów synom swoim: Janowi i Wojciechowi, którym w 1610 r. oddał części swoje na Sulbinach, Rudzie i Jeleńcu (Zs. Gr. Czers. 51 f. 154 i Perp. Czers. 3 f. 300).

Jan, z Anny z Domaniewskich, pozostawił córkę Krystynę, żonę Andrzeja Sikorskiego 1640 r., oraz synów: Mikołaja, Andrzeja, Józefa i Marcina.

Józef, nabył od swej siostry, Krystyny Sikorskiej, części na Żabieńcu, Trąbkach i Głoskowie, w 1663 r. Część swoją na Żabieńcu odstąpił bratu Mikołajowi, w 1670 r., a nabył w 1676 r. Ostrybór i Zalesie. Z Maryanny Dłużewskiej, z którą zeznał zapis dożywocia w 1652 r., miał dwie córki: Teofilę za Janem Dybowskim, a Urszulę za Waleryanem Chojeckim w 1685 r, (Perp. Czers. 10 f. 169; 11 f. 538; 12 f. 322; 13 f. 325 i 496; 14 A f. 130 i 189).

Mikołaj, syn Jana, żonaty 1-o v. z Zofią z Dłużewskich, której w 1649 r. zabezpieczył posag, 2-o v. z Katarzyną z Wolęckich, 2-o v. Karską, pozostawił córki: Maryannę za Jacentym Braneckim 1678 r. i Katarzynę, żonę Krzysztofa Iwanowskiego w 1698 r. (Perp. Czers. 16 A f. 43 i 13 f. 579), oraz synów: Piotra, Pawła, Franciszka, Cyryla, Rajmunda, Stanisława, Antoniego i Józefa, z których Antoni i Józef, urodzeni z Wolęckiej. Piotr, właściciel na Sulbinach 1682 r., miecznik nurski 1687 r., żonaty z Katarzyną z Chodakowskich (Perp. Czers. 11 f. 150; 14 A f. 25; 14 D f. 117 i Zap. Lub. 68 f. 420). Paweł, pozostawił syna Stanisława. Stanisław, żonaty w 1682 r. z Anną Biernacką, sprzedał Braneckiemu połowę Żabieńca w 1716 r. Franciszek, żonaty 1-o v. z Maryanną Wielowiejską, 2-o v. z Heleną z Rędzinów 1698 r., z pierwszej żony pozostawił synów: Krzysztofa i Józefa. Krzysztof zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną ze Służewskich, w 1706 r., a Józef, syn Franciszka, wnuk Mikołaja, zapisał w 1713 r. 1,000 fl. stryjom swo-

im: Cyrylowi i Rajmundowi—Dominikanom, Stanisławowi, Antoniemu i Józefowi, oraz bratu stryjecznemu Stanisławowi, synowi Pawła (Perp. Czers. 14 B f. 8; 14 D f. 115 i 117; 16 A f. 33; 17 f 28; 18 f. 5 i DW. 62 f. 1040).

Andrzej, syn Jana, sprzedał Feliksowi część swoją na Sulbinach i Jeleńcu, w 1649 r. W 1689 r. został wojskim łomżyńskim. Syn jego Kazimierz, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Żabickich, w 1683 r. Nabył Magierową Wolę w 1690 r., a Gąski w 1699 r. Na tym ostatnim majątku zapisał sumę Karmelitom warszawskim. W 1700 r. jest miecznikiem nurskim (Perp. Czers. 11 f. 185; 14 A f. 67; 14 C f. 36; 15 f. 153 i 154). Jadwiga, córka Kazimierza, 1-o v. za Franciszkiem Szałapskim 1696 r., 2-o v. za Wojciechem Kożuchowskim 1723 r., 3-o v. za Franciszkiem Łastowieckim 1729 r, a syn Jan Aleksander, miecznik nurski, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Kamińską, w 1711 r. Józef, syn tego ostatniego, skarbnik radomski 1758 r., skarbnik sandomierski 1768 r., sprzedał Gąski i Magierową Wolę Lubomirskiemu w 1766 r., a w akcie tym wymienił, że jest synem Jana i Kamińskiej, a wnukiem Kazimierza i Żabickiej. Z Maryanny z Bombeków, syn jego Jacenty, w 1788 r. odstąpił Wolę Pętkowską bratu Antoniemu, a wspólnie z matką kwitował Dobrosławskiego 1789 r. (Perp. Czers. 14 C f. 378; 17 f. 102, 239 i 246; 19 f. 328; 21 f. 197; 18 f. 23; DW. 85 f. 965; 87 f. 921 i 105 f. 979; Leg. Austr.). Karol, syn Jacentego, urodzony z Konstancyi Jastrzębskiej, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Marcin, syn Jana, sprzedał stryjowi Feliksowi część swoją na Sulbinach i Jeleńcu w 1654 r. W 1658 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką ze Słanków, córką Pawła. Synowie jego: Jan i Franciszek. Ten ostatni zeznał zapis dożywocia 1721 r. z żoną, Elżbietą z Rędzinów, córką Kazimierza i Anny z Bonieckich. Jan, żonaty 1690 r. z Teresą Rudzieńską, wdową po Franciszku, synie Feliksa, pozostawił trzech synów: Antoniego, Józefa i Marka, którym matka zapisała w 1699 r. 3,000 fl. Z nich Józef, żonaty 1-o v. z Zuzanną Baranowską, z którą zeznał zapis dożywocia w 1725 r., 2-o v. z Justyną Magnuszewską 1731 r., z pierwszej żony pozostawił synów: Jana i Andrzeja, z drugiej syna Stanisława i córki: Salomeę, Katarzynę i Zofię. W 1753 r. dzieci z dwóch żon zrodzone, procesowały się między sobą i w końcu sąd polubowny wyznaczony został dla rozsądzenia tych sporów. Salomea była w 1756 r. żoną Augustyna Kozierowicza, podczaszego smoleńskiego, a Zofia żoną N. Goliana 1757 r. (Perp. Czers. 11 f. 683; 12 f. 70; 19 f. 79 i 102; 14 C f. 6; 16 A. f. 144; 20 f. 89; 22 f. 12; 27 f. 277; 28 f. 31; 29 f. 460, 495 i 625; 30 f. 327 i 424). Antoni, syn Ludwika z Zofii z Rutkiewiczów, wnuk Jana, prawnuk Józefa, w 1838 r., a synowie jego, Juliusz i Paweł, w 1844 r. legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Stanisław, niewiadomo czyj syn, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Gzowskich, w 1600 r. Córki jego: Katarzyna za Adamem Popławskim w 1637 r., a Barbara za Janem Karwowskim w 1646 r. Synowie: Tomasz i Wojciech. Ten ostatni zeznał zapis dożywocia z żoną, Teofilą Rudzieńską, w 1643 r., a Tomasz, żonaty w 1648 r. z Maryanną Staniszewską, córką Mikołaja, miał z niej synów: Stefana, Jana i Kazimierza. Stefanowi ojciec oddał czwartą część Sulbin, Gorazdów i Jeleńca, w 1663 r. Jan z bratem Stefanem wzajemnie sobie sprzedają części na Gorazdach, Sulbinach i Jeleńcu w 1677 i 1681 r. Kazimierz zeznał w 1681 roku zapis dożywocia z żoną, Heleną z Sikorskich. Stefan, zapisał żonie, Annie

Orłównie, dożywocie na Sulbinach i Jeleńcu w 1681 r. Syn jego Wojciech, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Grotowską, w 1710 r. Z niej córka Katarzyna i syn Lukwik, którzy wspólnie z matką zawierają układ z Adamem Czyszkowskim w 1740 r. Ludwik, dziedzic na Sulbinach i Gorazdach, żonaty w 1741 r. z Katarzyną z Dybowskich, miał z niej synów: Izydora i Jana, oraz córki: Barbarę i Teresę, żonę Karola Turowicza 1766 roku (Perp. Czers. 2 f. 19; 9 f. 434; 10 f. 418 i 644; 11 f. 87; 12 f. 323; 13 f. 550, 695, 718, 719 i 724; 17 f. 186; 25 f. 225; 32 f. 220; 33 f. 30 i 104; 36 f. 444).

Michał, syn Tomasza, ale urodzony z Maryanny ze Świerczewskich, nabył w 1703 r. część Sulbin, od Władysława, syna Mikołaja. Syn jego Stanisław, ur. 1698 r. w parafii Garwolińskiej, starosta dobczycki, miał z Katarzyny Czyszkowskiej syna Antoniego Jana, ur. w Dobczycach 1739 r. (metr. w koś. Św. Jana w Warszawie), którego synowie: Jan Wojciech, ur. 1766 r. i Antoni Stanisław, ur. 1771 roku w parafii Niepołomickiej.

Elżbieta, wdowa po Janie Trzebińskim 1610 r. (Perp. Czers. 3 f. 331). Agnieszka, żona Franciszka Staniszewskiego 1688 r. (Ibid. 14 A f. 332). Marcyanna, wdowa po Janie Kobylskim 1720 roku (Ibid. 19 f. 22). Marcyan, żonaty z Konstancyą z Zerzeńskich 1700 r. (Ibid. 16 A f. 330). Adam, burgrabia wieluński 1779 r. Krzysztof, Mikołaj i Władysław, pisali się z ziemią czerską na elekcyę Augusta II-go.

Herb Trzaska.

CZYSZKOWSCY h. TRZASKA z Czyszek, w ziemi łomżyńskiej i z Czyszek w ziemi rożańskiej. Jan z Czyszek, z powiatu ostrołęckiego, ziemi łomżyńskiej, urodzony z Katarzyny Chełstowskiej, a ożeniony z Jadwigą Janikowską, z opoczyńskiego, zostawił synów: Jana i Kaspra, którzy w 1614 r. dowiedli w Warszawie swego szlacheckiego pochodzenia i herbu. Swiadczący im Jakób Czyszkowski z Czyszek, ziemi rożańskiej, syn Pawła, zeznał, że ojciec ich był jego bratem. Drugim ich świadkiem był Jakób, syn Macieja z tychże Czyszek (DW. 43 f. 244).

CZYŻ Kirik, rotmistrz królewski, otrzymał prawem lennem Ostrów i Chochły w 1635 r. (M. 180 f. 404). W 1627 r. jest współdziedzicem Czermna w Opoczyńskiem (Gr. Opocz.).

CZYŻAKOWSCY. Ildefons, syn Eugeniusza, wnuk Jana, prawnuk Michała, praprawnuk Michała, syna Konrada, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1845 r. (Spis.).

CZYŻEWICZOWIE h. DRYA. Antoni, subdelegat grodzki mielnicki, był właścicielem Swiniarowa, w ziemi mielnickiej, w połowie XVIII-go wieku (Herb. Kr.). Wnuk jego Józef, syn Konstantego i Barbary z Lipskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

CZYŻEWICZOWIE v. CZYŻOWIE w W. Ks. Litewskiem. Seńko Czyżewicz, otrzymał od Kazimierza Jag. dwanaście kóp litewskich z myta kijowskiego,

w 1485 r. (ML. 4 f. 338). Lew Semenowicz Czyż, procesuje Kołątaja o Babniewo 1534 r. (ML. 26 f. 112). Tenże Lew, dzierżawca ejszyski 1536 r. i worniański 1539 r., dostarczał 12 koni na wyprawy wojenne w 1528 r. (ML. 21).

Maryna, wdowa po Wojciechu Czyżewiczu, wniosła z synami: Stanisławem i Janem, zażalenie w 1517 r. na dwóch drugich synów mężowskich: Andrzeja i Aleksandra, o wypędzenie jej z majątku (ML. 10 f. 595). Aleksander i Jan Czyżewicze, bojarowie wileńscy, wspólnie z wdową po bracie Stanisławie, prowadzą proces z Prońskim 1533 r. (ML. 19 f. 199).

Andrzej Czyżewicz, ożeniony z wdową po ks. Hlebie Jurjewiczu Prońskim (Kniaź.), miał dwóch synów: Mikołaja i Jana, którzy mają proces z Wiażewiczem 1542 r. Ów Mikołaj Andrejewicz, ale Czyż, był w 1550 r. w służbie podczaszego Radziwiłła (ML. 43 f. 329 i 66 f. 1035).

Aleksander Wojciechowicz Czyżewicz, chorąży memeski, ma w 1547 r. sprawę z Janem Jurjewiczem Czyżewiczem i z żoną jego, Hanną Jurjewną Narbutówną (ML. 63 f. 264). Stanisław Aleksandrowicz, chorążyc memeski, w 1574 r. (Arch. Dubr. 14).

Stanisław Wojciechowicz Czyż v. Czyżewicz, bojar wileński, zapisał żonie Katarzynie, jedną trzecią część dóbr swoich. Król Zygmunt potwierdził jej ten zapis w 1534 r. Pozostawił on synów: Dobrogosta, Wojciecha i Maciejka, którzy procesują w 1546 r. matkę swoją Katarzynę, 2-o v. Boguszewską (ML. 24 f. 752; 48 f. 43 i 63 f. 99).

Józef Czyżewicz z synami: Henrykiem i Józefem, Stefan z synami: Ksawerym i Feliksem, synowie Jana, wnuki Andrzeja, prawnuki Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1838 r., a Antoni i Kazimierz, synowie Ksawerego, w 1889 r. Mieczysław Czyżewicz, syn Władysława i Anieli z Wojtkiewiczów, zaślubił 1899 r. w Dąbrowy na Wołyniu, Maryę Kaszewską, córkę Lucyana i Maryi z hr. Czarneckich.

CZYŻEWSCY h. DRYA z Czyżewa, w powiecie konińskim. Anna, wdowa po Stanisławie Czyżewskim, wyprawiła z ojcowizny swej, Sadowia, w województwie kaliskiem, konnego na wojnę turecką, w 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 649). Stanisław, pleban w Kossocicach 1530 r. (Ibid. VI. 469). Urszula za Kiełczewskim 1564 r. Zygmunt, Piotr, Jan, Stanisław i Wawrzyniec, w powiecie przedeckim 1571 r. (Gr. Przed. 14 f. 261; 19 f. 21 i 20 f. 22).

Herb Drya.

Stanisław i Katarzyna, właściciele Czyżewa, w 1579 r. (Paw.). Jan, syn Stanisława, kwituje mieszczan z Koła 1648 r. (Gr. Przed. 72 f. 487). N., nabył od Wąsowiczów Witkowo w rawskiem, 1654 r. (DW. 52 f. 453). Aleksander i Seweryn pisali się z województwem sieradzkiem na obiór króla Michała, a Andrzej, Stanisław i Franciszek z temże województwem, a Maciej z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Piotr, syn Franciszka i Maryanny z Palinowskich, sprzedał Piotrkowskiemu część Piotrkowic w 1725 r. (DW. 65 f. 1028). Franciszek, Andrzej i Stanisław, pokwitowani przez Lubowidzkiego 1721 r. Franciszek i Michał, bracia, kwitują Szatkowskiego 1763 r. Ksawery zeznał testament w 1773 r. (Gr. Przed. 84 f. 218; 90 f. 364 i 91 f. 339).

Ignacy, kanonik kujawski, syn Antoniego, kwituje Skórzewskiego 1791 r. (DW. 107 f. 697). Ignacy, syn Franciszka i Katarzyny ze Zdzienickich, sprzedał część swoją na Zdzienicach bratu Antoniemu, w 1793 r. (DW. 109 f. 961). Ksawery, chorąży kawaleryi narodowej 1793 r. (MP.).

Seweryn sprzedał Słodków w województwie sieradzkiem bratu Aleksandrowi 1688 r. Stanisław, właściciel Słodkowa i Szawłowic, w województwie kaliskiem, 1744 r. Ignacy, sprzedał Białe-Łąki w ziemi halickiej 1773 r. Franciszek Andrzej, właściciel Imielinka, w województwie gnieźnieńskiem, 1787 r. (Herb. Kr.). Aleksander, dziedzic Słodkowa, miał syna Stanisława, a ten dwóch synów: Jana i Józefa. Aloizy, syn Ludwika i Agnieszki Myszkowskiej, a wnuk Jana i Józef, syn Sylwestra, a wnuk Józefa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 i 1838 r.

Po Sewerynie, bracie Aleksandra, zostało dwóch synów: Andrzej i Stanisław. Po Andrzeju potomkowie: Antoni, syn Jana, w 1844 r., a Karol, syn Jana i Tekli z Cisowskich, wnuk Jana, brata Antoniego, w 1860 r., legitymowali się ze szlachectwa; po Stanisławie zaś prawnuk Marcin, syn Jana i Ewy Maleszewskiej, wnuk Pawła, w 1845 r. (A. b. Her.).

Andrzej z Imielinka, zostawił z Joanny Trzcieńskiej syna Józefa, a Ignacego z Białej-Łąki, syn Sebastyan z Maryanny Piskorskiej syna Wincentego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. (A. b. Her.).

Wyżej wymieniony Karol, syn Jana, właściciel Przespolewa, z żony, Zofii z Truszkowskich, ma syna Władysława, ur. 1867 r.

CZYŻEWSCY h. JASTRZĘBIEC. Kajetan Czyżewski, syn Józefa i Maryi Sawickiej, wnuk Józefa i Marceli Sawickiej, Fabian, Sebastyan i Jan Nepomucen, synowie Stanisława i Agnieszki z Romerów, legitymowali się 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim i pilznieńskim.

Herb Jastrzębiec.

Stefan z synami: Janem i Kazimierzem i Mikołaj, synowie Antoniego, wnukowie Jakóba, prawnukowie Kazimierza, właściciela dóbr Smolno-Lipniszki w 1730 roku, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej w 1820 r.

Herb Pobóg.

CZYŻEWSCY h. POBÓG z Czyżewa w powiecie nurskim. W 1578 r. posiadali Czyżewo Kościelne liczni właściciele, z których regestra poborowe wymieniają: Andrzeja, Mikołaja i Stanisława. Czyżewo-Nowa-Wieś była własnością Macieja i Marcina Czyżewskich, a Czyżewo Rusz, w części Adama i Jakóba Czyżewskich (Paw.). Wojciech z ziemią nurską, a Jan z województwem brzeskiem-litewskiem, podpisali obiór króla Michała. Piotr, Tomasz, Adam i Wojciech pisali się z ziemią nurską na elekcyę Augusta II-go.

Wojciech, żonaty z Anną z Kasprzyckich 1722 r. (Perp. Czers. 19 f. 231). Paweł, syn Stanisława i Jadwigi z Jabłonowskich, nabył części na Pogroszewie 1745 r. Tenże Józef Paweł, burgrabia grodzki warszawski, syn Stanisława z Czyżewa Kościelnego i Jadwigi z Jabłońskich, nabył części na Otrębusach w 1759 r. (DW. 71 f. 139 i 83 f. 210). Piotr, porucznik regimentu gwardyi konnej koronnej 1781 r. (DW. 97 f. 275). Cypryjan, burgrabia grodzki nowogrodzki 1788 r. Jakób, burgrabia grodzki czerniechowski 1790 r. Maciej, ożeniony z Konstancyą z Dmochowskich 1781 r.

Paweł i Maciej, synowie Franciszka i Scholastyki Dąbrowskiej, wnukowie Macieja, prawnukowie Stanisława, dziedzica Czyżewa-Chrapek 1719 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1847 r. (A. b. Her.).

Po zmarłych w rejencyi płockiej, za czasów pruskich, Franciszku Czyżewskim i Konstancyi z Dmochowskich Czyżewskiej, pozwani do spadku po 1810 r. Stanisław, Cypryjan, Maciej i Paweł Czyżewscy, Ewa Andrzejowa i Aniela Ignacowa Łuniewskie, Katarzyna Franciszkowa i Maryanna Józefowa Godlewskie, Magdalena Kołakowska, Antonina Wojtkowska i dzieci nieżyjącej Rozalii Antoniowej Boguckiej.

CZYŻEWSCY h. TOPÓR, patrz *Czyżowscy*.

CZYŻEWSCY w gubernii podolskiej wylegitymowani ze szlachectwa: Michał z synem Narcyzem, Józef Erazm z synami: Sewerynem i Heliodorem, Franciszek, Antoni, Maciej i Karol, synowie Marcina, wnuki Stanisława, prawnuki Szymona, w 1843 r. Marceli zaś, syn Józefa Erazma, 1864 r. Leon, Wincenty i Mikołaj, synowie Franciszka, 1860 r., Michał i Józef, synowie Antoniego, 1866 r., Hipolit, syn Macieja, 1867 r., Cezary, Jerzy, Jan i Narcyz, synowie Narcyza, 1891 r. (Spis.).

z CZYŻEWA, w powiecie gostyńskim, Maciej, sędzia ziemski rawski 1432 roku.

Herb Godziemba.

z CZYŻEWIC Marcin, świadczy w procesie wytoczonym Krzyżakom 1339 r.; przysięgę złożył w Uniejowie (Lites.).

CZYŻOWIE h. GODZIEMBA w W. Ks. Litewskiem. Brali przydomek „*Mintowt*“, a pisali się z Woronny. Wasil Bohdanowicz Czyż, dworzanin królewski 1516 r., otrzymał od króla Zygmunta w 1522 r., cztery nieosiadłe wsie w powiecie nowogrodzkim (ML. 11 f. 913 i 12 f. 122). W 1524 r. został koniuszym dwornym litewskim, w 1525 r. był dzierżawcą ańskim, a w 1530 r. krzyczewskim. Na ekspedycye wojenne dostarczał w 1528 r. 25 koni (ML. 21). Z żony, ks. Hanny Fedorównej Czartoryskiej, której ojca kwitował z posagu w 1537 roku (Arch. I. Z. Ros. VII. 1), pozostawił trzech synów: Semena, Iwana i Lwa, którzy sprzedali w 1540 r. Jesmanowi Wenecyą, w powiecie połockim leżącą (ML. 29 f. 295 i 38 f. 83).

W 1552 r. nie żyje już Iwan, a pozostali dwaj bracia procesują Ajzakowicza (ML. 65 f. 321).

Adam Lwowicz Czyż, zapisał w 1556 r. trzecią część dóbr swoich żonie, Teodorze Sapieżance, wojewodziance nowogrodzkiej (Sap.).

Żdan, brat Wasila, procesuje się z Sapiehą 1533 r. (ML. 26 f. 91). Furs Czyż i syn jego Konstanty, procesują się z Lesznickim 1568 roku (Op. Łuck. 2093 f. 33).

Jan Mintowt Czyż z województwa wileńskiego, sekretarz królewski 1589 r. (V. L.). Andrzej, sędzia grodzki grodzieński 1613 r. Michał, poseł województwa wileńskiego, podpisał elekcyę Władysława IV-go, a Jakób pisał się z województwem witebskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Żoną jego była Raina Kowalewska (Ist. Jur. Mat. XXI). Elekcyę króla Michała podpisali: Andrzej, Samuel, Józef i Kazimierz z województwem wileńskiem, Jan, podstoli wendeński, z ziemią chełmską, a Piotr i Krzysztof, podstoli mścisławski, z województwem brzeskiem-litewskiem.

Hilary, cześnik lidzki 1641 r., podkomorzy wileński 1653 r., żonaty z Barbarą z Żochowskich (Akta XV), miał syna Kazimierza (V. L. 1662 r.), także podkomorzego wileńskiego 1671 r. Krystyna Chreptowiczówna, urodzona z Frąckiewiczówny, była za Czyżem, podkomorzym wileńskim (Akta XII f. 398). Być może, że za Kazimierzem. Jan, sekretarz królewski, rewizor zamku mścisławskiego 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXIV). Andrzej, łowczy wendeński i Jan Kazimierz, podstoli wendeński, żonaci z dwoma siostrami Bądzyńskiemi, córkami Franciszka. Pierwszy z Maryanną, drugi z Anną (Zap. Lub. 51 f. 512 i 1079 i 56 f. 528). Krzysztof z Woronny, podczaszy mścisławski, z województwem brzeskiem-litewskiem, a Michał z województwem nowogrodzkiem, pisali się na elekcyę Jana III-go.

Hieronim, stolnik smoleński 1686 r. Jan, syn Stanisława, stolnik wileński, nabył Spikłosy 1697 r. (Zap. Lub. 64 f. 563 i 67 f. 39). Krzysztof Mintowt Czyż i Samuel z lidzkiego, podpisali się na zjeździe pod Olkinikami 1700 r. Dwóch Janów podpisało z województwem wileńskiem elekcyę Augusta II-go. Jeden z nich żonaty 1699 r. z Katarzyną Staniszewską z czerskiego (Perp. Czers. 15 f. 137). Krzysztof, sędzic ziemski wileński 1698 r. (Akta XIII). Rachela, wdowa po Krzysztofie Borzęckim 1728 r. Jan z Woronny, starosta propojski 1729 r. Bogusław z Woronny, sędzia grodzki wileński 1733 r. Paweł, stolnik smoleński 1759 r. Paweł z Woronny, podczaszy i sędzia grodzki brzeski-litewski 1765 r., następnie stolnik 1774 r., a wojski brzeski-litewski 1778 r., jako poseł województwa brzeskiego-litewskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Elekcyę tę podpisali z województwem wileńskiem: Józef, sędzic grodzki wileński i Franciszek, krajczy wileński. Ów Franciszek, następnie sędzia ziemski wileński 1765 r. Bogusław z Woronny, horodniczy Jego Król. Mości, podpisał manifest szlachty litewskiej w 1763 r. Aniela z Czyżów Potemkinowa, pierwsza przełożona Maryawitek od 1737 r., zmarła 1786 r.

Piotr, z województwa witebskiego, zeznał testament w 1763 roku. Dzieci jego: Jerzy, Augustyn i Urszula (Ist. Jur. Mat. XIX). Kazimierz Wiktor, porucznik wojsk rosyjskich, sprzedał w 1773 r. Woronnę Józefowi, strażnikowi wileńskiemu (DW. 90 f. 368). Rafał, syn Pawła, podówczas stolnika brzeskiego, zawarł umowę z Wilczyńskim 1775 r. (DW. 92 f. 922). Rafał był z czasem pisarzem

ziemskim brześciańskim (Akta XIV). Stanisław, skarbnik starodubowski 1781 r. Kasper na Woronny, koniuszy wileński 1786 r., sędzia grodzki i poseł wileński na sejm czteroletni 1788 r., podwojewodzy 1792 r., marszałek powiatu wileńskiego 1797 r. (Akta VIII), marszałek gubernialny wileński 1805 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. Jan, major kawaleryi narodowej 1793 r. (DW. 109 f. 139).

Samuel i Antoni, 1829 r. oficerowie b. wojsk polskich. Konrad, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1857 r.

Wymieniony wyżej Kasper Mintowt Czyż, marszałek gubernialny wileński, zmarły 1825 r., z synami: Franciszkiem, Michałem, Mateuszem, Joachimem, Józefem i Janem i brat jego Jan, z synem Wiktorynem, legitymując się 1817 roku w Wilnie przedstawili, że są synami Kazimierza, wnukami Filona, prawnukami Mikołaja, praprawnukami Matysa, prapraprawnukami Mikołaja, właściciela Niedroszli w 1599 r. Z synów Kaspra:

Franciszek, asesor sądu głównego wileńskiego, żonaty z Teofilą Radziszewską, córką Michała, miał córkę Aleksandrę za Weyssenhoffem i syna Henryka. Ten ostatni ożeniony z Barbarą Szwykowską, pozostawił czterech synów: Jana, Henryka, Wacława i Edwarda. Z nich Wacław, ur. 1852 r., żonaty z Maryą Rossochacką, córką Antoniego, ma z niej syna Maryana, ur. 1898 r. Edward, brat Wacława, żonaty z Józefą Pizani.

Mateusz, asesor sądu głównego wileńskiego, żonaty z Teresą z Kostków, pozostawił siedem córek, z których: dwie z kolei żony Józefa Korwin Kurkowskiego, trzecia za Zabielskim, czwarta za Weyssenhoffem, piąta za Hurczynem, szósta za Brodowskim.

Józef, oficer b. wojsk polskich, pozostawił syna Kaspra, żonatego z Wirginią Benisławską, z której synowie: Władysław, Józef, Leon i Piotr.

Córki Kaspra: Aniela za Feliksem Downarowiczem i Konstancya za Józefem Łappą.

Marcin Czyż, właściciel w 1571 r. Nietaży, pozostawił syna Krzysztofa, a ten Stanisława, którego syn Władysław, miał syna Jakóba. Tego synowie: Antoni z synami: Aleksandrem i Michałem i Ignacy, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1804 r.

Stanisław z synem Ignacym, Michał, Ignacy z synem Tadeuszem, Józef z synem Janem i Bogusław, legitymując się ze szlachectwa w Wilnie 1798 roku przedstawili, że są synami Stefana, wnukami Bogusława, a prawnukami Krzysztofa, właściciela Nurca i Telatycz w 1680 r.

CZYŻOWIE v. CZYŻEWICZOWIE. Bogdan Czyż, którego przodkowie byli bojarami Gasztoldów i należeli do zamku gieranojnowskiego, uznany został przez Zygmunta III-go 1590 r. za szlachcica powiatu oszmiańskiego (Akta XIII). Hanna Marcinówna Janowa Czyżewiczowa i synowie jej, Bartłomiej i Stanisław, sprzedali pewne grunta w powiecie oszmiańskim Roskiemu 1545 r. (Arch. Dubr. IV). Bartosz Mikołajewicz Czyż, z żoną, Urszulą z Naruszów, skupuje w latach 1571 — 1575 Łostaje w oszmiańskiem (Jank. Pow. Oszm.). Stanisław Janowicz, ale Czyż, ziemianin oszmiański: miał dwie siostry: Różę za Oleksem Białousowi-

czem i Zofię za Janem Steczkowiczem 1584 r. (Arch. Dubr. XIV). Jerzy Stanisławowicz Czyż, ziemianin oszmiański, wspólnie z żoną, Maryną Hrynkiewiczówną, sprzedał Wołodźkowo, w powiecie oszmiańskim, Stabrowskiemu, w 1637 roku (Ibid. VIII).

Jan, Gabryel i Katarzyna, żona Rafała Iwaszkiewicza, rodzeństwo Czyżowie, w powiecie oszmiańskim, 1670 r. (Ibid. VIII). Stanisław, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 607). Stanisław, rotmistrz oszmiański, Adam, Andrzej i Antoni, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.). Stanisław, łowczy oszmiański 1780 r.

CZYŻOWIE. Marcin Konstantynowicz Czyż z Niecieczy, odźwierny królewski, otrzymał w 1522 r. Doszkowszczyznę (ML. 12 f. 42). W 1534 r. otrzymał szlachectwo, a do herbu swego przypuścił go Paweł Grzywa. Herb ten przedstawia w polu czerwonem złotą strzałę, nad nią dwa złote krzyże (ML. 53 f. 85). W 1547 r. Zygmunt August potwierdził jego testament, z którego okazuje się, że miał córkę Małgorzatę (ML. 62 f. 304).

Herb Janina.

CZYŻOWSCY h. JANINA z Czyżowa w ziemi sandomierskiej, zdaje się tego samego, co i Półkozice. Pełka Zambr z Czyżowa, chorąży krakowski 1351 r., sędzia ziemski sandomierski 1362 r., jest nim jeszcze w 1392 r. W 1377 r. tenże Pełka, ale z Kuchar, prowadzi w imieniu całego rodu Janinów układy, z arcybiskupem gnieźnieńskim i Grzymalitami i doprowadza do zgody w Uniejowie (KWP.).

Syn jego Dzierżek, świadczy w 1372 roku w Pilźnie (KDM. I), a 1392 r. sprzedaje Przewrotnę i Porembę w ziemi sandomierskiej, za 300 grzywien, Janowi z Tarnowa (Arch. Sang. II).

Drugim synem sędziego będzie pewno Pełka z Czyżowa Czyżowski, który 1398 i 1399 r. ma różne sprawy w Krakowie (St. Pr. P. P. VIII), a 1399 r. sprzedał ojczyste swe dziedzictwo Łękawicę w pilznieńskiem Janowi z Tarnowa, za 150 grzywien, konia i bróg żyta, wartości 50 grzywien.

Bratem sędziego mógł być Wydżga z Czyżowa, świadczący w Sandomierzu 1377 r. (KDM. III), a potem jeszcze kilka razy do r. 1388.

Herb Półkozic.

CZYŻOWSCY h. PÓŁKOZIC z Czyżowa w powiecie sandomierskim. Żyjący w początkach XIV-go wieku Stanisław z Broniszowa, miał kilku synów, z których Michał, Michałek Niedźwiedź, był pisarzem królewskim 1364 r., kanonikiem krakowskim 1369 r., kantorem włocławskim 1368 r. i zmarł 1387 r., a Paszko Niedźwiedź, dziedzic wraz z matką Klarą Niewiatrowic 1356 r, Bogumiłowic, Broniszowa i Chmielowa, stał się protoplastą Broniszowskich, Bogumiłowskich

i Czyżowskich. Zmarł on przed 1369 r., w którym synowie jego, Michał i Grzegorz, zyskali potwierdzenie ugody o Niewiatrowice z 1356 r. (KWP. III). Z synów Paszka Niedźwiedzia:

Paszko z Broniszowa, Maciejowa i Bogumiłowic, kasztelan połaniecki 1410 roku, sędzia ziemski krakowski 1413 r., zmarł bezdzietnie 1436 r.

Jasiek z Bogumiłowic i Broniszowa, kasztelan czechowski 1413 r., był protoplastą Broniszowskich.

Grzegorz z Maciejowa, Chmielowa i Bogumiłowic, zmarł bezdzietnie przed 1402 r. (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

Michał, podstoli sandomierski i podsędek krakowski 1392 r., chorąży sandomierski 1395 r., sędzia ziemski krakowski 1397 r., kasztelan lubelski 1403 r., kasztelan sandomierski 1411 r., miał nabyć podług Długosza Czyżów, gdzie wybudował kościół i z tej miejscowości pisać się zaczął. W 1403 r. zawarł on układ z synem Janem i córką Wiochną (M. 12 f. 230).

Syn jego Jan (Helc. II. 2153), piszący się z Czyżowa, 1433 r. kasztelan, a 1435 r. wojewoda sandomierski, 1437 r. wojewoda krakowski, w końcu 1438 r. kasztelan i 1440 r. starosta krakowski. Był on za Warneńczyka namiestnikiem królewskim na Małopolskę i województwo ruskie, z prawem mianowania urzędników. Starostwo sandomierskie posiadał w latach 1431 — 1437. Przed rokiem 1430 był już żonatym z Jadwigą, córką Jana Głowacza z Leżenicy (Arch. Oester. Gesch.). Z Barbary zaś Odrowążówny ze Sprowy, pozostawił syna jedynego Jana, właściciela licznych włości, jako to: Czyżowa i Działoszyc (Helc. II. 3944 i 3972 i Dług.). Matka w imieniu swojem i jego, zastawiła Wolicę Pęcławskiemu i zastaw ten potwierdził sąd ziemski sandomierski w 1430 roku (Zb. Dok. Przeźdz.). W 1459 r. był jeszcze małoletnim (Helc. II. 3618).

Jan, zmarł bezdzietnie 1475 r. w Kole, odprowadzając Jadwigę, córkę Kazimierza Jag., wydaną za ks. bawarskiego (Dług.). Pomnik jego w katedze krakowskiej przechował nam Starowolski. Z zapisek z 1437 r. (Helc. II) wynika, że kasztelan miał braci, musieli jednak młodo pomrzeć, a do spadku po Czyżowskich przystępują w latach 1523—1527 potomkowie siostr jego: Ostrorogowie, Śmigielscy, Pawłowscy i Gośłupscy (St. Pr. P. P. VI). Patrz z *Bogumiłowic*.

Herb Topór.

Podług heraldyków naszych, Jan Czyżowski, kasztelan krakowski, miał mieć córkę, wydaną za Zaklikę z Mydlnik i Międzygórza, który po śmierci Jana, syna kasztelana, odziedziczywszy Czyżów i Działoszyce, Czyżowskim się pisał. Patrz *Czyżowski* h. *Topór*.

CZYŻOWSCY często CZYŻEWSCY h. TOPÓR idą od Zaklików z Mydlnik i Międzygórza. Podług heraldyków naszych, jeden z Zaklików, zaślubił córkę Jana Czyżowskiego h. Półkozic, kasztelana krakowskiego i wziąwszy za nią Czyżów, z Czyżowa pisać się zaczął, a potomkowie jego Czyżowskimi zwać się poczęli. Zdaje się, że pierwszym z tego rodu, właścicielem Czyżowa, był Jakób Zaklika z Międzygórza, kasztelan chełmski 1484 r.

Hieronim Zaklika z Czyżowa, syn jego, sprzedał połowę dóbr działoszyckich Ostrorogowi, którą wyrok wydany w 1525 r. uznał jako nie należącą do masy spadkowej po Czyżowskim (St. Pr. P. P. VI. 319). Tenże Hieronim, sprzedał połowę Jasieńca Szczekockiemu 1501 r. (Rad. Inscr. Decr. VII f. 835). Regestra poborowe z 1508 r. przedstawiają Hieronima jako właściciela Czyżowa (Paw.). Żonaty był on z Anną z Sienna (M. 68 f. 266).

Jan Zaklika z Czyżowa, właściciel Czyżowa zamku i Woli Chrzanowskiej, w 1525 r. (M. 38 f. 330).

Stanisław Zaklika z Czyżowa, kasztelan połaniecki 1563 r. Synowie jego: Zygmunt, Mikołaj, Stanisław i Hieronim (M. 131 f. 126) i córka Anna, za Mikołajem Koniecpolskim, kasztelanem rozpierskim, zmarła 1584 r. (Pam. o Koniecpolskich).

Zygmunt, kasztelan połaniecki 1574 r., kasztelan bełski 1577 r., żonaty z Anną z Koniecpolskich (M. 113 f. 46 i 128), nie pozostawił potomstwa.

O Mikołaju wspomina Bielski, że jeździł do Turcyi 1589 r. W tymże roku był podczaszym chełmskim i wspólnie z żoną, Zofią z Czernych, córką Piotra, dobra spadłe nań po bracie Zygmuncie, kasztelanie bełskim, sprzedał Gniewoszowi (Zap. Lub. 5 f. 78). W 1594 r. był chorążym chełmskim.

Stanisław, właściciel Tuczamp, zastawił te dobra Pilchowskiemu 1581 r. (Ibid. 2 f. 491).

Hieronim, z Zofii Zborowskiej, córki Mikołaja, pozostawił trzech synów: Aleksandra, Hieronima i Krzysztofa, którzy układają się ze Stobieckim 1609 r. (Ibid. 18 f. 481). Aleksander, dziedzic na Wojsławicach i Śmiłowie, przyznaje dług Mogilnickiemu 1615 r. (Ibid. 21 f. 775). Żonaty z Elżbietą Petejówną, pozostawił syna Zygmunta (Kor. I f. 188 i Zap. Lub. 41 f. 501), kanonika warszawskiego i płockiego, sekretarza królewskiego 1649 r. (V. L.), biskupa lacedemońskiego, sufragana płockiege, w końcu biskupa kamienieckiego 1663 r. Hieronim, syn Hieronima, właściciel Krzczonowic 1584 r. (Zap. Lub. 3 f. 585). Stanisław, właściciel Wojsławic 1628 r. (Ibid. 31 f. 385). Zygmunt podpisał z województwem sandomierskiem obiór króla Michała, a Aleksander, Franciszek i Zygmunt, pisali się z temże województwem na elekcyę Jana III-go, a Andrzej podpisał z województwem krakowskiem obiór Augusta II-go.

Stefan, łowczy łucki, nie żył w 1701 r. Aleksander, podczaszy bracławski 1715 r., kasztelan połaniecki 1737 r. Żona jego, Franciszka Straszewska, stolnikówna dobrzyńska, zrzekła się w 1723 r. ojcowizny i macierzyzny (Gr. Krak. 339 f. 1165). Żył jeszcze w 1756 r.; nagrobek ma w Sandomierzu. Aleksandra z Czyżowa, ultimo voto Kazimierzowa Ossolińska, kasztelanowa czechowska, wdowa, zrzekła się dożywocia w 1731 r. (Grodz. Wieluń.). Teresa za Antonim Morskim 1748 r. (Gr. Nowokorcz.).

Kajetan, Józef, Konstanty, Józefa i Maryanna Czyżewscy, dzieci Józefa, stolnika nowogrodzkiego i Magdaleny Ciesielskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

Franciszek z Czyżowa Czyżowski, chorąży gąbiński (?), protestował przeciwko elekcyi sędziego 1691 r. Hipolit i Marcin Czyżowscy, synowie Franciszka i Urszuli z Bykowskich, dopełnili w 1712 r. działu dóbr Powyje, Woli Ciborowej

i Woli Matusowej, w ziemi rawskiej, a Podrzeczan w powiecie brańskim. Hipolit odstąpił w 1739 r. pewną sumę synowi Andrzejowi, towarzyszowi chorągwi pancernej. Andrzej, żonaty z Katarzyną Wierzbicką, pozostawił syna Ignacego, ur. 1747 r. (Metr. w Mordach), którego syn Melchior miał dwóch synów: Dominika i Romana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1854 r. w gubernii podolskiej. Konrad, syn Dominika, legitymował się tamże w 1869 r. (Akta Leg. Gal. i Spis.).

Jacek z Czyżowa Czyżowski, z województwa rawskiego, nabył w 1738 r. od Miłoszewskiego Radwanowice, w powiecie krakowskim i z Magdaleny z Chełmu (de Hełm?), pozostawił syna Sylwestra Kaspra, ur. w parafii Minogskiej 1740 r. Tego z Anny Bartlewiczówny syn Franciszek, ur. w parafii Tczyckiej 1777 r., legitymował się ze szlachectwa za rządów austryjackich.

CZYŻOWSCY z Czyżowa w powiecie wiślickim. Henryk z Czyżowa, zabezpieczył w 1405 r. 300 marek posagu, Agnieszce z Kozłowa, córce Mszczuja, żonie syna swego Spytka (Zap. Ziems. Wiślic. 1 f. 138). Mikołaj z Czyżowa, zabezpieczył posag żonie Annie, w 1442 r., a żonie Elżbiecie, w 1446 r. (Ibid. 1 f. 101 i 108). Jan z Czyżowa, zapisał 150 marek żonie Annie, na części Czyżowa, w 1453 roku (Ibid. 1 f. 309). Stanisław, Jan i Jan dictus Bronisz, dziedzice Czyżowa, nabyli w 1475 i 1480 r. część Czyżowa i Zagorzyc, od brata swego Mikołaja (Ibid. I f. 452 i 487). Stanisław i Jan z Czyżowa, zwani Broniszowie, procesują w 1494 r. szwagra swego, Fryderyka Kamienieckiego, żonatego z ich siostrą Agnieszką (M. 15 f. 82). Jan Bronisz z Czyżowa, sprzedał grunta tamże Zborowskiemu w 1528 r. (Zap. Ziems. Wiśl. 1 f. 879).

CZYŻOWSCY w województwie ruskiem, z Czyżowic w powiecie przemyskim. Stanisław z Czyżowic, zabezpieczył żonie Annie, 52 grzywny posagu, na swej części Czyżowic, w 1437 r. Ten Stanko Zun, umarł po 1460 r., a wdowę Annę pozwał brat jego, Prokop Kościej, o spadek, siostrzeniec zaś jęgo Taras ze Srok, spłaca jej posag i wiano w 1466 r. Spadek biorą także siostrzeńcy jego, Michno i Fiedor.

Iwan v. Iwanek Czyżowski, brat Stanka, zganiony przez Stadnickiego, dowodzi szlachectwa w Przemyślu 1439 r. i herbu „*koło z trzema wręby chmara*“. W 1440 r. zastawia część dóbr swych Czyżowice i Wodniki bratu Rychlikowi, a 1447 r. z bratem Stankiem, ręczy za Mzurowskim.

W 1440 r. Eljasz, władyka przemyski, oddaje swym sukcesorom: Iwanowi Czyżowskiemu, Radkowi z tychże Czyżowic, popu z Wielinicz i Iwaszkowi Jamwrowiczowi (Jamburowiczowi) połowę Sudkowicz, którą wysłużył i dwa dwory w Wodnikach, jako działy ich macierzyste. Dobra te sprzedali oni zaraz w 1441 r. za 250 grzywien Piotrowi z Grochowiec. Iwanek ożeniony jest z Brześciańską, siostrą Miklasza i Mirczy, w 1460 r., a syn jego Ihnatek, już 1449 r. występuje (AGZ. XIII).

Piotr, syn Jana i Maryanny Niewodzkiej, zostawił z Maryanny Skomorowskiej synów: Mikołaja i Jana. Tego ostatniego z Joanny Mogilnickiej, synowie: Sebastyan i Karol, wraz ze stryjem Mikołajem, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim bełskim.

Herb Bończa.

CZYŻYKOWSCY h. BOŃCZA z Czyżykowa w ziemi lwowskiej. Oleszko Hrudkowicz z Czyżykowa 1407 i 1410 r. Piotr Hrudkowicz, właściciel Czyżykowa 1441 r. Wdowa po nim Anastazya. Synowie z pierwszej żony: Iwaszko, zwany też Hrudkowicz, Jan i Sienko 1451 r.

Jan, ożeniony z Annną Kierdejówną ze Spikłoss i Hurmania, która kwitowała 1471 r. braci rodzonych z macierzyzny (AGZ. XIV. 219, 462, 470, 476 i 2643 i AGZ. XV). W 1531 roku nakazany został dział Czyżykowa, między Janem Czyżykowskim, a Spirydionem Zamoyskim.

Piotr Czyżykowski, sprzedał w 1544 r. część swoją na Czyżykowie Wąsowiczowi (Zap. Lwows. 22 f. 512 i 545). W 1549 r. Leonard Czyżykowski procesuje się z Dawidowskim (AGZ. X. 465 i 812).

Benedykt, Andrzej, Dominik, Wincenty i Stanisław Czyżykowscy, herbu Bończa, legitymując się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1809 r., przedstawili, że są synami Macieja, wnukami Krzysztofa, a prawnukami Franciszka, rotmistrza wojsk koronnych w 1709 r.

D.

Herb Jastrzębiec.

DABIŻA v. DABISZ. Gabryel Dabisz, za odznaczenie się w licznych okazyach wojennych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1658 r. Był on porucznikiem chorągwi Franciszka Dziewanowskiego i przez niego przyjętym został do herbu *Jastrzębca*.

Maksym Dabiża, został w 1721 r. rotmistrzem chorągwi lekkiej wołoskiej i otrzymał od ks. Dominika Lubomirskiego Czerniawkę (Gr. Humańsko-Dźwinogr. z 1802 r.). Syn jego Eustachy, pozostawił syna Jana, który w 1802 r. manifestował się w sądzie dźwinogrodzko-humańskim, że jest synem Eustachego, wnukiem Maksyma, a prawnukiem Bazylego. Jan i synowie jego: Teodor, Wincenty i Cyryan, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1802 r., ale nie udowodnili pochodzenia swego od Gabryela, uszlachconego w 1658 r. Po Teodorze został się syn Jakób (z Teki I. Poraja).

DABY Wojciech podpisał z województwem ruskiem elekcyę Augusta II-go

DAĆBÓG v. DADZIBÓG, cześnik czerski 1321 r. *Daćbóg*, podkomorzy płocki 1345 r. Pewnie ten sam Daćbóg, wojewoda i starosta płocki 1349 r. Herb jego *Kozioł* w lewo (RM.).

DAĆBÓG h. PNIEJNIA. Jan, syn Andrzeja z Zofii z Karwowskich, o którym Bronisław Grabia, podkanclerzy, zaświadcza w 1597 r., że jest szlachcicem h. Pniejnia (DW. 22 f. 26).

DACHNO Fedorowicz, dworzanin hospodarski 1566 r. (Op. Włodz. 923).

DACHNOWICZOWIE h. KORCZAK w województwie wołyńskiem. Dachno Wasilewicz, namiestnik upicki, ostrogski i kozieliski ks. Konstantego Ostrogskiego, nabył dom w Wilnie od Korsaka 1529 r. (ML. 36 f. 65). W 1533 r. został klucznikiem, horodniczym i mostowniczym łuckim, a 1536 roku jest i starostą krzemienieckim. Umarł w 1538 r. Pieczęć jego zachowała się przy dokumencie z 1534 r. (Arch. Sang. III f. 469). Pierwszą jego żoną miała być Marya Fedorówna, krewna ks. Konstantego Ostrogskiego, który wydając ją za mąż, dał jej Raznicę nad Styrem. Wdowa po nim Nastazya, wspólnie z synami, Wasilem i Harasimem, sprzedali dom w Wilnie Świniuskiemu 1540 r. (ML. 36 f. 66).

Herb Korczak

Harasim Dachnowicz, starościc krzemieniecki, właściciel Wojnicy, Poddubiec, Wilkoszczy i Zubylna, w 1561 r., umarł nie pozostawiwszy potomstwa, bo spadek po nim, złożony z dziesięciu wsi, wzięły w 1566 r. siostry jego, Magdalena Hulewiczowa, chorążyna wołyńska i Katarzyna Bohuszewiczowa Koleśnicka (Op. Łuck. 2035, 2042 i 2093).

Andrzej, komornik graniczny włodzimierski 1613 r.; żona jego, Helena Dobroniska, w 1605 r.

Kazimierz i Mikołaj Dachnowiczowie Haciccy, pisali się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Jana III-go.

DACHNOWICZOWIE v. DOCHNOWICZOWIE w województwie wołyńskiem. Pasko, otrzymał od Świdrygiełły dobra Derń, z trzema przysiołkami, Berestków i Jabłonnę, co mu Kazimierz Jag. potwierdził w 1445 r. W 1451 r. jest on starostą włodzimierskim. Z córek jego: Fedya wyszła za Wasila Chreptowicza i zapisała mężowi Jabłonnę, druga zaś N., była żoną ks. Michała Hołowni Ostrożeckiego. Potomkowie tych córek prowadzą długie spory o działy w dobrach Derń, Oderady i innych (Arch. Sang. I i III).

Herb Ślepowron.

DACHNOWSCY h. SLEPOWRON z Dachnowa w powiecie bełskim. Jan z Dachnowa i drugi Jan, także z Dachnowa, świadczą 1437 r. w Przemyślu (AGZ. XIII). Jakób zapozwał kmieci Rusinów z Hlumpczy, o zabicie brata jego Hermana z Jutriłowa. Jan Dachnowski procesuje się ze Ściborem z Wiszni 1448r. (AGZ. XIV. 2072). Marya, wdowa po Stanisławie Wrzeszczu Żelechowskim 1598 r. (AGZ. X. 2815). Jan Karol, autor Herbarza polskiego z 1634 r.

DACHOWSCY h. ŁODZIA z Dachowa w powiecie poznańskim. Dzierżek z Dachowa, na sądach w Poznaniu 1398 r. (Leksz.). Anna wyprawiła z Dachowa kon-

Herb Łodzia.

nego na wojnę czeską 1474 r. (St. Pr. P. P. VII. 695). Anna, córka Macieja, za Mikołajem Cieleckim, który jej oprawia posag i wiano w 1559 r. (Res. Pozn.). Wojciech i Stanisław Dachowscy, właściciele Dachowa w 1580 r. (Paw.). Wojciech z województwem poznańskiem pisał się na elekcyę Władysława IV-go. Jan, syn Jana, sprzedał Morownicę Cieleckiemu w 1622 r. (Res. Pozn. f. 177). Jakób i Kazimierz, podpisali z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała.

Michał, syn Walentego, wprowadzony w 1698 r. do części Kulczyna w powiecie łuckim, odziedziczonego po ojcu, sprzedał tę część, w imieniu swojem i syna Jana, w 1744 r. Wesołowskiemu (Gr. Łuc.). Jan, urodzony z Heleny Modlibowskiej, spisał testament 27-go Marca 1768 r., w którym wspomina stryja swego Józefa, kapitana wojsk saskich i brata Grzegorza (Gr. Nakiels. z 1769 r.). Tego Jana, z Ewy Prusinowskiej, syn Kazimierz, komornik graniczny warszawski 1785 roku, a żytomierski 1790 r., z żony, Brygidy Morawickiej, miał córkę Józefę Niewiadomską i synów: Władysława, ur. 1786 r., zmarłego bezdzietnie i Aleksandra, ur. 1778 r. (metr. w Lachowicach z 1780 r.), wprowadzonego po śmierci ojca do dóbr Chejłowy i Matwijówki w 1818 r., marszałka powiatu lipowieckiego 1820 r., który nabył w 1801 r. dobra Leśkowa z przyległościami w gubernii kijowskiej, a żonaty był, z Genowefą Gruszecką, córką Karola i Pelagii z Trembińskich. Synowie jego: Karol, ur. w Leśkowej 1823 r., zmarł bezpotomnie i Kazimierz, ur. 1822 r. tamże (metr. w Monasterzyskach z 1829 r.), zmarły 1894 r., po którym z Zofii ze Zbyszewskich syn Tadeusz, ożeniony 1898 r. z Maryą Wołodkowiczówną, córką Józefa i Anieli z Zasławskich Romanowskich, a przybraną córką Konstantego i Heleny z Drzewieckich Wołodkowiczów, z której córka Helena. Córki Kazimierza: Marya, Leonia za Józefem Iżyckim i Anna, żona barona Artura Schmidta Zabierowa.

Druga linia Dachowskich, idzie po Mikołaju, stolniku łukowskim, który wspólnie z żoną, Maryanną z Poletyłłów, sprzedał w 1683 r. Szarniówkę, w województwie kijowskiem, Newelskiemu (Gr. Łuck.). Józef, ich syn, ur. 1728 r. (metr. w Żwańczyku), z Joanny Pruszyńskiej pozostawił syna Eustachego, ur. w Hlibowie 1758 r. (metr. w Kopijowie), skarbnika drohickiego, który darował w 1796 r. synowi swemu Janowi 16,000 fl., złożonych w banku Teppera (Zs. Łuc.). W akcie tym wymienia, że jest synem Józefa, a wnukiem Mikołaja.

Herb Leliwa.

Jan, ur. 1781 r., ożeniony z Wiktoryą Niezabitowską, pozostawił syna Bazylego i córkę Nadzieję.

Szymon, drugi syn Eustachego, pozostawił syna Jana, podchorążego 1-go kozackiego ukraińskiego pułku, w 1817 r.

Ci Dachowscy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1825 r. (z Teki I. Poraja).

DACKIEWICZOWIE h. LELIWA na Żmudzi. List królowej Bony, pisany w 1541 r., do pisarza kowieńskiego Jaczkowicza, wymienia Bartłomieja Dackiewicza, szlachcica (Gr. Kowieńs. z 1797 r.).

Marcin Jakóbowicz Dackiewicz i żona jego Zofia, sprzedali w 1694 r. Ibiany - Stankuny, Szymonowi Jakóbowiczowi Dackiewiczowi i żonie jego, Magdalenie Iwanównie (Zs. Kowieńs. z 1695 r.) Szymon, testamentem sporządzonym w 1716 r. (Zs. Kow.), zapisał powyższe dobra synom swoim, Stefanowi i Janowi. Stefan, też same dobra, testamentem z 1775 r. (Zs. Upic. z 1790 r.), oddał synowi Nikodemowi, zapisując córce swej Agacie, 1,000 fl. Jerzy, syn Nikodema, ur. 1774 r., z żony Franciszki, pozostawił syna Tadeusza, ur. 1808 r. (metr. z kośc. Wędziagolskiego), a ten ostatni miał syna Jerzego, ur. 1842 r. Tadeusz z synem Jerzym, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1848 r.

Stanisław Wojciechowicz Dackiewicz, testamentem sporządzonym w 1752 r., kazał się pochować na cmentarzu Wobolnickim, a dobra swe Łapińce, w powiecie upickim, zapisał synom swoim: Andrzejowi, Jerzemu, Stefanowi i Michałowi, obowiązując ich utrzymywać matkę swą Zofię (Zs. Upic.).

Andrzej, z synem Mikołajem, Jerzy, Stefan i Michał, sprzedali w 1781 r. Łapińce Woroniczowi (Zs. Upic.). Mikołaj, syn Andrzeja, żonaty z Wiktoryą z Kudrewiczów, pozostawił syna Tadeusza, ur. w Ejgirgołach 1779 r. (metr. w Kownie), a tego, z Jadwigi z Hryniewiczów, syn Władysław, urodzony w Jurborgu 1829 roku.

Stefan, syn Stanisława, pozostawił syna Ignacego Pawła, ur. w Popielanach 1798 r. (metr. na Antokolu w Wilnie), żonatego z Antoniną z Sadowskich, z której synowie: Aleksander, ur. w Wilnie 1821 r., Kazimierz Józef, ur. tamże 1823 r. i Jan Władysław, ur. tamże 1829 r. Po Aleksandrze, z Pauliny z Lachowiczów, pozostał syn Wincenty Józef, ur. w Wilnie 1848 r. (z Teki I. Poraja).

DACKIEWICZOWIE h. NOWINA na Żmudzi. Jakób Walentynowicz Dackiewicz, sprzedał w 1732 r. połowę Dackiewicz bratu Bartłomiejowi. Tenże Jakób, z Zofii z Pietraszewiczów, pozostawił syna Marcina, który odziedziczone po ojcu dobra Dowczany, zapisał testamentem z 1753 r., synowi swemu nieletniemu Tomaszowi (Zs. Upic.). Tomasz dobra te sprzedał w 1786 r. Żołkiewiczom (Gr. Upic. z 1790 r.), a z Elżbiety Zamorówny, pozostawił czterech synów: Dominika, ur. w Dowczanach 1770 r., Antoniego, ur. tamże w 1776 r., Sylwestra, ur. tamże 1780 r. i Stanisława, ur. tamże 1783 r. (metr. w Srzednicy).

Herb Nowina.

Dominik, z Maryanny Grabowskiej, miał dwóch synów: Wincentego, ur. w Dowczanach 1801 r. i Sylwestra Jerzego, ur. 1810 r. (metr. z kośc. Wilkijskiego). Po Wincentym, żonatym z Agnieszką Szukiewiczówną, zostało dwóch synów: Andrzej Szymon, ur. w Gajdeliszkach 1830 r. i Józef Kazimierz, ur. tamże 1833 r.

Antoni, syn Tomasza, z Jozafaty Ibiańskiej, miał syna Franciszka Jana, ur. w Kiełpszyszkach 1827 r. (metr. z kośc. Wilkijskiego).

Sylwester, syn Tomasza, z Anny z Underowiczów, pozostawił dwóch synów: Franciszka Leopolda, ur. w Gajdeliszkach 1824 r. i Leona Jerzego, ur. tamże 1837 roku (z Teki I. Poraja).

DACZEWSCY h. ŚLEPOWRON. Piotr Daczewski, horodniczy brzeski, testamentem z 1733 r., kazał się pochować w Rożanym Stoku, córce swej Annie, zapisał 2,000 fl. posagu, a nad synami ustanowił opiekę (Gr. Grodz. z 1735 roku). Synów tych miał dwóch, urodzonych z Ewy Pietkiewiczówny: Franciszka, ur. w Zaścianku 1717 r. i Jana Tomasza, ur. tamże 1719 r. (metr. z kośc. Dąbrowskiego). Siostra ich Anna, wyszła za Jana Kononowicza. Ewa z Pietkiewiczów Daczewska, otrzymała w 1754 r. konsens królewski, na odstąpienie Zaścianka, w ekonomii grodzieńskiej i Nierośna, synowi Janowi, półkownikowi wojsk królewskich i córce, Annie Kononowiczowej. Jan i małżonkowie Kononowiczowie otrzymali w 1757 roku konsens królewski, na odstąpienie Nierośna, Franciszkowi Daczewskiemu, żonatemu z Anną z Kononowiczów.

Herb Ślepowron.

Wincenty Maciej, syn Franciszka, ur. w Zaścianku 1756 r., rotmistrz grodzieński 1801 r., z Jozafaty v. Józefy z Boczarskich, pozostawił trzech synów: Stanisława, ur. w Jałowce 1788 r., Jana, ur. 1793 r. (metr. z kośc. Sidrzańskiego) i Józefa Wilhelma, ur. w Harasimówce, 1801 r. (metr. w Dąbrowie). Jan, z Zofii Siezieniewskiej, miał syna Bolesława, ur. 1830 r. (metr. z kośc. Nowodworskiego).

Franciszek Izydor, drugi syn Franciszka z Kononowiczówny, ur. w Nierosnej 1766 r., ochrzczony w Dąbrowie (z Teki I. Poraja).

Antoni Daczewski, legitymował się w 1802 r. ze szlachectwa w gubernii wileńskiej i przedstawił, że ojciec jego Franciszek, był właścicielem Nierośna i Turnowszczyzny w 1756 r. Prawdopodobnie był on synem wyżej wymienionego Franciszka z Kononowiczówny.

[DADANI Mikołaj, w swojem i brata Michała imieniu, kwitował Jabłońskiego w grodzie warszawskim 1796 r. (DW. 111 f. 20).]

DADZIBOG h. POBÓG. Mikołaj, syn Andrzeja, z województwa lubelskiego, zabezpieczył 3,000 fl. żonie swej, Reginie z Rosińskich, córce Dymitra, w 1604 roku (Zap. Lub. 15 f. 18). Anna za Michałem Gabryelem Pisarskim, podczaszym mielnickim, 1698 r. (Perp. Czers. 15 f. 68).

DADZIBOWSKI N., podstoli czerniechowski, umarł w 1723 r.

[DAGOBERT Ludwik Kazimierz, sekretarz królewski, w 1690 roku (DW. 57 f. 1021).]

DAGOCKI Mikołaj, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

DAHLENOWIE. Andrzej, porucznik, Ignacy, Jan, Józef, Karol i Antoni, chorążowie wojsk pruskich, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 roku (V. L.). Z nich:

Ignacy Dahlen (Feliks Ignacy), syn Fryderyka i Maryanny de Eulowich (metr. z kośc. Św. Jana w Warszawie z 1771 r.), porucznik pruskich huzarów czarnych, zaślubił 1-o v. 1797 r. w kościele ewangielickim Serejskim Wiktoryę Konarską, a 2-o v. w 1814 r. w Lipsku, w powiecie dąbrowskim, Maryannę z Augustowskich Wolską. Z pierwszej żony, syn Wiktor Dionizy, ur. 1798 r. w Mirosławicach, ożeniony z Maryą z Berondów, miał syna Alfonsa Ignacego, ur. w Warszawie 1834 r. Z drugiej żony, syn *Jan* Ignacy Maryan, ur. 1814 r. w Filipowie, w powiecie dąbrowskim. Alfons, z Leonory Popławskiej, z gubernii kowieńskiej, miał córkę Józefę Maryę. Jan, zaślubił w Warszawie, 1839 r., Karolinę Zakrzewską i z niej pozostawił syna Józefa, ur. 1845 r. w Białaszewie. Fryderyk miał córkę Józefę.

Ignacy w 1839 r., Wiktor, Jan i Alfons 1848 r., a Józef 1864 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Antoni, kapitan b. wojsk polskich, z Józefy z Danielskich miał trzech synów: Wacława Michała, ur. w Mińsku 1819 r., Seweryna Walentego, ur. tamże 1825 r. i Aleksandra, ur. tamże 1829 r. Wszyscy trzej wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Andrzej, z Łucyi z Łazarowiczów, miał syna Konstantego, ur. 1801 roku w Gośminnem (metr. w Jasionicach), wylegitymowanego ze szlachectwa w 1838 r. (A. b. Her. i Teka I. Porąja).

DAHLKOWIE. Chrystyan Dahlke, ober-inżynier i pułkownik artyleryi koronnej 1748 r. (Sig. 28), następnie generał major wojsk koronnych, był komendantem Kamieńca w 1759 r., w którym córkę swą, Konstancyę Maryannę, urodzoną z Elżbiety Bombekównej, wydał za Aleksandra Mycielskiego, późniejszego generała wojsk koronnych i Jakób, oberstlejtenant buławy polnej koronnej, otrzymali indygenat w 1775 r.

Józef, porucznik wojsk koronnych 1780 r. (MP.). N., ożeniony z Esterą Linowską, 1798 r.

Herb Krzywda.

DAJEWSCY. Mikołaj Wincenty Dajewski 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim, a Jan i Stanisław, w Wydziale Stanów galicyjskich 1826 i 1836 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie.

DAJNOWSCY v. DAYNOWSCY h. KRZYWDA, z Dajnowa w województwie trockiem. Szczęsny Dajnowski, właściciel Dajnowa, testamentem z 18-go Grudnia 1661 r., zapisał dożywociem połowę tych dóbr żonie, Dorocie Jackiewiczównie Hryńkowiczównie, a drugą połowę synowi Aleksandrowi. Córkom, Reginie i Justynie, wyznaczył po 100 flor. posagu (Zs. Troc.). Pozostała po nim wdowa, testamentem sporządzonym w 1683 r., trzymaną przez siebie połowę Dajnowa, jak również różne sumy, zapisała synowi.

W testamencie tym są wzmiankowani: Jan Stefanowicz, Dawid Kazimierz i Adam Jan Dajnowscy (A. Tryb. Gł. Lit.

24 f. 1268). Aleksander, testamentem z 18-go Listopada 1702 r., zapisał Dajnowo synowi Dominikowi, urodzonemu z Katarzyny z Pacewiczów, a córkom: Reginie, Katarzynie, Maryannie i Magdalenie, wyznaczył po 100 fl. (Zs. Troc. z 1705 r.).

Dominik, ur. w Dajnowie w 1690 r. (metr. w Poporciach), żonaty 1-o v. z Maryanną N., 2-o v. z Weroniką Frejs, pozostawił synów: Marcina, Tadeusza, Antoniego i córki: Maryannę, Annę, Katarzynę i Konstancyę.

Antoni, rotmistrz województwa trockiego 1794 r., zaślubił w Poporciach 1781 r., Annę Joannę Łapińską i z niej miał synów: Ignacego, Józefa Joachima i córki: Wiktoryę, Kunegundę, Annę i Jozafatę. Z drugiej żony, Maryanny Szlazówny, syn Piotr Ludwik, ur. w Władykiszkach 1810 r. (metr. w Żyżmorach). Testamentem, sporządzonym w 1815 r., zapisał synom Dajnowo, a córkom wyznaczył, po 500 fl. posagu.

Ignacy, ur. w Dajnowie 1789 r., z Tekli z Zawadzkich, pozostawił trzech synów: Wiktora Krzysztofa, ur. w Dajnowie 1819 r., Edwarda Jana, ur. tamże 1821 r. i Eustachego, ur. tamże 1827 r.

Józef Joachim, ur. w Dajnowie 1796 r., z Heleny Czyżówny, miał syna Nikodema, ur. 1820 r. (metr. w Glinkiszkach), żonatego 1-o v. z Anną Pawłowską, córką Michała i Doroty z Marcinowskich, 2-o v. z Rozalią Wasiukiewiczówną. Z pierwszej żony, syn Kazimierz Władysław, z drugiej synowie: Aleksander Nikodem, ur. w Wilnie 1845 r. (metr. w kośc. Św. Rafała), Władysław, ur. tamże 1856 r. (metr. w kośc. Św. Jakóba) i córki: Antonina i Anna.

Kazimierz Władysław, ur. w Wilnie 1838 r. (metr. w kośc. Sw. Rafała), z Wincenty z Bugliców, pozostawił syna Bolesława Aleksandra, urodz. w Wilnie 1870 r. (metr. w kośc. Ostrobr.).

Dajnowscy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1798 r., a w Cesarstwie 1848 i 1860 r. (z Teki I. Poraja).

DAKISZEWICZOWIE. Paweł Dakiszewicz, skarbnik witebski 1785 roku. Michał, łowczy mścisławski 1789 r.

Herb Godziemba.

DAKNIEWICZOWIE h. GODZIEMBA. Dekret wywodowy Deputacyi Szlacheckiej gubernii wileńskiej z 1799 r. wspomina, że Roman Dakniewicz, otrzymał w 1542 roku od króla Zygmunta, pięć włók w Dubiach, w województwie mińskiem.

Bonifacy Dakniewicz, dobra Sawiciszki, w powiecie upickim, w części odziedziczone po ojcu Floryanie, a w części nabyte od braci swoich rodzonych, Jakóba i Grzegorza, darował w 1758 r. synowi Michałowi. Dobra zaś Gierwiaty, nabyte w 1741 r. od Jamontów, zapisał w 1781 r. żonie swej, Katarzynie z Bortkiewiczów, po której śmierci, miały przejść na syna Michała (Zs. Upic. z 1758 r. i Gr. Telsz. z 1791 r.).

Michał, ręcząc za synów swoich: Mateusza, Chryzostoma i Jana, sprzedał w 1781 r. Sawiciszki Szymanowskiemu,

a synowie jego, Mateusz i Chryzostom, sprzedali Gierwiaty w 1791 r. Gosztowtowi (Zs. Upic. z 1781 r. i Gr. Telsz. z 1791 r.). Z synów Michała:

Mateusz, z Katarzyny z Ernestów, miał syna Mikołaja, ur. 1799 r. (metr. w Żagorach), żonatego z Anną z Szucipiów, z której synowie: Michał Wincenty, ur. 1823 r. i Feliks Wincenty, urodz. w Dawginiach 1829 r. (metryki w Szakinowie).

Chryzostom, żonaty 1-o v. z Katarzyną Dyrzyskiniec, 2-o v. z Katarzyną Wołodko, z pierwszej żony pozostawił syna Kaspra, a z drugiej—syna Kazimierza. Kasper, ur. 1780 r. (metr. z kośc. Nowożagorskiego), z Marty ze Skirów, pozostawił dwóch synów: Tomasza, ur. 1806 r. i Adama, ur. 1809 r. (metr. w Szakinowie). Tomasza, z Anny z Wasilewskich synowie: Tadeusz, ur. 1845 r. i Serafin, ur. 1846 r. (metr. w Szakinowie).

Jan, z Judyty z Burbów, miał czterech synów: Józefa, Aleksandra, Bonifacego i Michała. Z nich:

Józef, ur. 1779 r. (metr. w Starożagorach), z Magdaleny Jurewiczówny, pozostawił dwóch synów: Piotra Józefa, ur. w 1816 r. (metr. w Żagorach) i Józefa, ur. w 1818 r. (metr. w Szakinowie).

Aleksander, ur. 1797 r. (metr. z kośc. Krupieńskiego), z Wiktoryi z Grabolewskich, pozostawił syna Aleksandra, ur. 1834 r. (metr. w Kurszanach).

Bonifacy, ur. 1799 r. (metr. z kośc. Krupieńskiego), z Anny z Lewinów, pozostawił synów: Józefa Bonifacego, ur. w Okmianach 1834 r. i Bonifacego, ur. tamże, 1836 r. (z Teki I. Poraja).

DAKOWSCY z Dakowa, w województwie poznańskiem. Floryan i Jan, świadczą w Poznaniu 1389 roku. Floryan, kanonik poznański 1399 r. Gerward i Tworzyan, na sądach w Kościanie 1394 r. Wilk, Floryan, Jan i Grzymko, dziedzice Dakowa, 1398 r. (Leksz.). Piotr Szymon, rotmistrz królewski 1612 r. (DW. 40 f. 1444).

DALANOWSCY h. BOŃCZA, z Dalanowa, w powiecie ciechanowskim. Krystyn i Jan z Dalanowa pod Płońskiem, h. Bończa, świadkowie przy wywodzie szlachectwa 1425 r. (M. 3 f. 58). Feliks i Piotr Dalanowscy, synowie Jana, kwitują Świętochowskiego 1614 r. (DW. 42 f. 1211).

Herb Junosza.

DALEBOR, podkoniuszy ks. Henryka krakowskiego i szląskiego, w 1234 r. Komes Michał Daleborowicz, w orszaku ks. Henryka szląskiego, 1257 r. (KWP.).

DALECCY h. JUNOSZA. Gabryel, Bazyli Michał i Fedora Dalecka Myszkowska (sic), Samuelowa Lawdańska, dzieci Bohdana Daleckiego, dziedzica Dalekiej - Niwy, w województwie mścisławskiem, nadanej ich przodkom przez księcia Michała Lingwieniewicza, wnoszą w 1664 r. manifest, do grodu mścisławskiego, o zrabowaniu ich w 1654 roku i zniszczeniu przywilejów, przy zdobyciu Mścisławia (Ist. Jur. Mat. XXV).

Inny Bazyli Dalecki, bo syn Olimpiusza, testamentem z 1664 r., zapisał Daleką-Niwę synom swoim, Jakóbowi i jego synom: Samuelowi i Aleksandrowi i Bazylemu (Gr. Mścisł.). Samuel, odstąpił w 1732 r. część Dalekiej-Niwy, synowi starszemu Teodorowi, zachowując resztę dla siebie i synów swoich młodszych, Jana i Wincentego (Gr. Mścisł.). Teodor, testamentem sporządzonym w 1762 r., odziedziczoną po ojcu Samuelu Daleką-Niwę, zapisał synowi Antoniemu, pod obowiązkiem spłacenia należnego długu, Jerzemu Daleckiemu, rotmistrzowi województwa mścisławskiego. Antoni długu nie spłacił, a sprzedał te dobra Jerzemu w 1770 roku (Gr. Mścisł.).

Wincenty, syn Antoniego i Maryanny z Mitkiewiczów, ur. 1777 r. (metr. z kośc. Zośnieńskiego), ożeniony z Teofilą Zienkowiczówną, córką Jana, której ojciec w 1821 r. darował poddanego z Chłyszczewa (Zs. Czerykows.), miał z niej synów: Tomasza, ur. 1812 r., Piotra, ur. 1822 r., Floryana, ur. 1828 r. i córki: Julię, Zofię i Aleksandrę. Wymieniony wyżej Wincenty, z bratem Mikołajem, a także Felicyan i Teodor, synowie Pawła, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Jakóba Bazylewicza i Mikołaj, Józef z synem Hieronimem, Teodor z synami: Stanisławem i Ambrożym, synowie Jana, wnuki Aleksandra, prawnuki wzmiankowanego Jakóba, wraz z całym szeregiem innych Daleckich, idących po braciach stryjecznych Olimpiusza, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii mohilewskiej 1807 roku.

Hrehory Dalecki, syn Jana, pozostawił synów: Jana i Józefa, z których Jan, chorąży wojsk rosyjskich, ożeniony z Brygidą Rodziewiczówną, miał syna Stefana, ur. 1810 r. (metr. w Witebsku).

Stefan, urzędnik ministeryum marynarki w Petersburgu, ożeniony 1-o v. z Anettą z Landrinów, 2-o v. z Zofią ze Stahl'ów, z pierwszej żony pozostawił syna Włodzimierza, ur. w Petersburgu 1842 r., z drugiej — synów: Piotra, ur. tamże 1845 r., Eugeniusza, ur. tamże 1847 r. i córkę Zofię (metryki w kośc. Św. Stanisława).

Jan Dalecki, ożeniony z Bogumiłą Dembińską, syn Michała, regenta granicznego brasławskiego i Barbary z Łopacińskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1845 r. Syn jego Feliks i córki: Matylda za Adamem Grąbczewskim, a Sabina za Nikodemem Zczelskim.

Według dekretu wywodowego, Deputacyi Szlacheckiej gubernii mińskiej, Michał, regent brasławski, na który to urząd wykonał przysięgę w 1780 r. (Gr. Droh. z 1791 r.), był synem Jana, wnukiem Bohdana, żyjącego w 1748 r., prawnukiem Felicyana, żyjącego w 1708 r., praprawnukiem Jana, syna Michała, właściciela Purwir w 1630 r. Bohdan miał drugiego syna Bonifacego, po którym został się syn Wincenty.

Inna linia Daleckich, dziedziczyła na Beynarach, w powiecie brasławskim. Jan, syn Krzysztofa, testamentem sporządzonym w 1764 r., Beynary odziedziczone w części po ojcu i nabyte od Strzeszkowskich i Łabuciów, zapisał synom swoim: Antoniemu, Maciejowi i Janowi, urodzonym z Rozalii z Kwintów (Gr. Brasł.), którzy sprzedali je w 1771 r. Ogińskiemu (Magd. Nieśwież.). Z synów Jana:

Antoni, ur. 1737 r. (metr. w Brasławiu), ożeniony z Franciszką Pukińską, nabył w 1803 r. pewne grunta w Chostach, w powiecie dziśnieńskim, od Florya-

na i Anny z Daleckich Zagórskich (Zs. Brasł.). Synów jego dwóch: Kazimierz i Wincenty. Kazimierz, rotmistrz mścisławski, zeznał w 1815 r. zapis dożywocia na Ostrówku z żoną, Anną z Nowodworskich (A. Sąd. Pow. Białost.-Sokols.). Drugą jego żoną była Benigna z Krupowiczów. Z pierwszej żony, syn Józef Antoni, ur. w Dawgieliszkach 1812 r., z drugiej — syn Michał, ur. 1820 r. Wincenty, ur. 1787 r. (metr. w Brasławiu), wspólnie z żoną, Anną z Nawsuciów, nabył w 1829 r. Bielawino od Wańkowicza (Zs. Brasł.). Synów jego trzech: Wiktor Kajetan, ur. w Rokitach 1832 r. (metr. w Godutyszkach), Antoni, ur. tamże 1834 r. (metr. w Zadziewiu i Waleryan Konstanty, ur. 1838 r. (metr. w Miadzole).

Maciej, z Katarzyny z Bemów, miał trzech synów: Juliana, Józefa i Ignacego. Juliana, z Justyny Rutkowskiej, syn Edward Aleksander, ur. 1821 r. (metr. w Twereczu). Józefa, z Zuzanny z Bomeyków, synowie: Aleksander, ur. w Kombalu 1823 r. (metr. w Fabianowie), Symforyan Konstanty Wincenty, ur. w Antozikach 1825 r. (metr. w Dryświatach), Konstanty Józef, ur. tamże 1829 r. i Izydor, ur. tamże 1831 r. Ignacego, z Rozalii Szaniawskiej synowie: Łucyusz Burhard, ur. 1826 r. (metr. w Dryświatach) i Norbert, ur. w Miłunach 1830 r., ochrzczony w Brasławiu (z Teki I. Poraja).

z DALECHOWEJ, w powiecie książkim. Akta krakowskie, z końca XIV-go wieku, wspominają Jana 1376 r., Wojciecha 1381 r., Ninogniewa, zdaje się Poraitę, który się pisał też z Jakubowa (St. Pr. P. P. VIII).

z DALECHOWIC, w powiecie proszowskim. Akta krakowskie wspominają Pietrasza 1379 r., Pawła 1387 r., Marcina, Jana i Goska 1388 r., a wdowę Jachnę 1398 r. (St. Pr. P. P. VIII).

DALESZ, podstoli ks. Mistuja pomorskiego w latach 1281 — 1294, v. podstoli świecki (Bibl. Zam. Dypl.; RM.). Bracia jego: Niemir, podkomorzy świecki 1281 r. i Paweł, podkomorzy świecki 1292 r.

Herb Kotwicz.

DALESZYŃSCY h. KORCZAK. Kajetan, syn Jana i Maryanny Koźmińskiej, ur. 1812 r. (metr. w Boguszycach), wnuk Stanisława, właściciela Gzikowa w województwie sieradzkiem, 1761 r. (Gr. Sier.), udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 r. (A. b. Her).

Bardzo być może, że w skutek niewiadomości, idąc za Niesieckim, podali za swój herb Korczak, kiedy właściwie są Kotwiczami, tem pewniej, że Stanisław sprzedając Gzikow Lipskim w 1761 r., wymienił, że jest synem Stanisława z Radomicka, z którego się Daleszyńscy Kotwiczowie pisali.

DALESZYŃSCY h. KOTWICZ z Daleszyna, w powiecie kościańskim. Pisali się z Radomicka. Przy instalowaniu się Franciszka Piotra, syna Franciszka z Radomicka i Zofii Falęckiej, na kanonię gnieźnieńską w 1685 r., świadkowie przysięgli zeznali, że jest herbu Kotwicz (Kor.). Łukaszewicz

podał daty śmierci kilku członków tej rodziny, z nagrobków znajdujących się w Starym Gostyniu, gdzie się chowali Franciszek, umarł 1668 r., a syn jego kanonik 1689 roku.

Jan Daleszyński, właściciel Daleszyna i Malewa 1580 r. (Paw.). Jan z Radomicka, pisarz ziemski poznański 1633 r., podsędek 1647 r., w końcu sędzia ziemski poznański. Poseł na sejm 1629 r. i deputat na trybunał radomski. Deputat na trybunał koronny 1641 r., komisarz do rozgraniczenia Wielkopolski od Szląska i Marchii 1661 r. Umarł w 1672 r. Syn jego Baltazar (Zap. Lub. 40 f. 984). Jan, pisarz ziemski wschowski 1672 r., a pisarz ziemski poznański 1673 r. Jan, z pisarza grodzkiego poznańskiego, podsędek poznański 1690 r.

Andrzej, podług Łukaszewicza, podsędek wschowski, umarł 1655 r. Jan i Franciszek z województwem kaliskiem, a Stanisław, Jan i Mikołaj, z województwem poznańskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Andrzej z Radomicka pisał się z województwem kaliskiem na elekcyę Augusta II-go, a Mikołaj na obiór Stanisława Augusta. Wojciech z Radomicka, pisarz grodzki koniński, właściciel Bojanic 1720 r. Franciszek z Radomicka, podczaszy wyszogrodzki, ożeniony z Konstancyą Radolińską 1720 r. (Rel. Gr. Kal. 82 f. 941 i 1183). Józef, komisarz do rozgraniczenia dóbr, z sejmu 1775 r.

[DALET de hrabia Piotr Mikołaj Karol, pełnomocnik Bielińskiego 1770 r. (Perp. Czers. 34 f. 175).]

DALEWIŃSKI Jan, sprzedał Wielką Wolę Bieleckiemu 1670 roku (DW. 54 f. 36).

DALEWSCY h. KRUCYNI. Sebastyan Dalewski, wniósł do grodu warszawskiego w 1670 r. taryfę poborów (DW. 54 f. 2137). Marcin Franciszek, notaryusz apostolski 1657 r. (AGZ. X. 4677). Był on kanonikiem chełmskim i proboszczem lubomelskim. Umarł 1670 r. w Rzymie, gdzie bawił w sprawach swojej dyecezyi. Pochowany w kościele św. Stanisława.

Michał Dalewski, wprowadzony 1692 r. do dóbr Wołki, w ziemi mielnickiej, odziedziczonych po ojcu Wojciechu (Gr. Mieln.) Szymon, syn Michała, ręcząc za syna swego małoletniego Jakóba, sprzedał w 1711 r. Wołki Bobrownickiemu (Gr. Mieln.). Podług dekretu wywodowego Deputacyi Szlacheckiej, gubernii grodzieńskiej, Michał, syn Wojciecha, miał się rodzić w 1640 r, syn jego Szymon w 1680 r., a tego syn Jakób, w 1709 r., wszyscy w parafii Czermnińskiej (Czermno), powiatu opoczyńskiego. Szymon, zaślubił w 1706 r. Ewę Owsianicką.

Jakób, syn Szymona, nabył w 1776 r. od Wereszczaków część Połonnego Grodu i Czernieczna, w powiecie brzeskim (Zs. Brzes. z 1777 r.). Był on już poprzednio właścicielem części tego majątku, skoro wspólnie z synami swoimi, Józefem i Michałem, prowadził o takowy proces z Lutostańskim, w 1772 r. Jakób, żonaty z Justyną z Jurewiczów, oprócz wymienionych, miał jeszcze syna Franciszka. Z nich:

Józef, ur. 1748 r., rotmistrz kobryński 1792 r., miał czterech synów: Jana, ur. 1782 r., ożenionego z Maryą Sawicką, zamieszkałego w Brzozowcu, w powiecie brzeskim, Adama, ur. 1789 r., bezżennego, Benedykta, młodo zmarłego i Franciszka, ur. 1796 r. Synowie Józefa, nie pozostawili męskiego potomstwa.

Michał, ur. 1749 r., miał syna Jana Piotra, ur. 1793 r., ożenionego z Konstancyą Kuźmicką, z której syn Józef, ur. 1819 r.

Franciszek, ur. 1768 r. (metr. w Kuplinie), właściciel części Połonnego Grodu, towarzysz 29-go pułku przedniej straży, wojsk W. Ks. Litewskiego 1789 r., żonaty 1-o v. z Anną Pawłówną, z której córka Franciszka, żona Michała Jagiełły, 2-o v. z Anną z Miłaszewiczów, z której synowie: Ambroży i Antoni, zmarli w dzieciństwie i Antoni *Dominik*, ur. w Jaworowie 12-go Sierpnia 1792 r., żonaty z Dominiką Narkiewiczówną, miał z niej córkę Zuzannę Ksawerę i synów: Franciszka, ur. 1825 r., Aleksandra, ur. 1826 r. (metryki w Rudnikach), Konstantego, ur. 1835 r. (metr. w Solecznicy) i Tytusa Jakóba, ur. w Wilnie 1840 r. (metr. w kośc. Św. Jana). Zuzanna Ksawera, zmarła w Warszawie 1900 r. Legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1847 r.

Inna linia Dalewskich, legitymowała się ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1804 r. Brali oni, niewiadomo z jakiego tytułu, przydomek *Dunin*, przysługujący jedynie Łabędzicom. Andrzej Dunin Dalewski, syn Macieja Dunina i Anny z Przysłockich, towarzysz chorągwi pancernej, wprowadzony został w 1752 roku do dóbr Grzybów, Chlebczyn, Bińduga i Rzewuskie, po ojcu odziedziczonych (Gr. Mieln.). W 1759 r. wziął dymisyę, z rangą chorążego wojsk koronnych (Ibid.). Jan, Antoni i Stanisław, synowie Andrzeja Dunina Dalewskiego, chorążego i Marcyanny z Myszewskich, sprzedali wymienione dobra Ossolińskiemu w 1792 r. (Zs. Mieln.). Z nich:

Jan, ur. 1756 r., legitymował się wspólnie z braćmi ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1804 r., a z drugiej żony, Magdaleny z Metelskich, pozostawił syna Pawła, ur. w Janiszówce 1810 r. (metr. w Stawiszczach).

Antoni, ur. 1761 r., ożeniony z Anną Mondrzewską, córką Macieja, miał z niej córki: Alekandrę, Teresę i Maryannę.

Stanisław, ur. 1764 r., z Teresy Cichockiej, miał czterech synów: Józefata, ur. w Janiszówce 1804 r., Aleksandra, ur. tamże 1806 r., Jacentego, ur. tamże 1813 r. i Jana, ur. tamże 1815 r. Aleksandra, z Justyny Zalewskiej v. Zaleskiej, synowie: Józef Faustyn, ur. w Bohatyrce 1834 r. (metr. w Stawiszczach) i Dominik, ur. tamże 1836 r.

Ci Dalewscy legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1843 r. (z Teki I. Poraja).

z DALIKOWA w powiecie łęczyckim. Jan 1397 r. (Łęcz.). Jan, pisarz ziemski łęczycki 1419 r. Stanisław, syn Jakóba, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim.

DALIŃSCY h. WŁASNEGO w W. Księstwie Litewskiem. Herb ich przedstawia strzałę rozdartą żeleźcem do góry. Po każdej stronie strzały gwiazda (Piek. f. 250. 9).

DALKIEWICZOWIE h. KRZYWDA, dziedziczyli na Kamieniu, pod Owruczem, który dostał się im, wskutek zaślubienia Eufrozyny Wasylkowskiej, przez Franciszka Dalkiewicza. O majątek ten, toczył się proces w 1781 r. w ziemstwie owruckiem. Taż Eufrozyna z Wasylkowskich Dalkiewiczowa, wzięła w 1687 r. w zastaw, dwóch włościan z Jazberynu, od Potockiego (Gr. Owr.). Syn ich Stanisław, zeznał w 1717 r. intercyzę przedślubną, z Krystyną z Surynów Bartłomiejową Kilińską, o zaślubienie jej córki Zofii. Ślub odbył się w tymże roku (Gr. Owr. z 1719 r.). Proces o Kamień z 1781 r. poucza, że Stanisław Dalkiewicz, miał syna Jozefa i córkę Annę, za Szymonem Mroczkiem, a Józef z Marcyanny Guławskiej pozostawił: Benedykta, Michała, Gabryela, Aleksandra, Annę i Aleksandrę, którzy wspólnie z matką, wprowadzeni zostali do Kamienia, w 1787 r. (Gr. Owr.).

Herb Krzywda.

Michał, właściciel Kamienia, burgrabia zambrowski 1795 r., tytułowany w metrykach urodzeń synów swoich, stolnikiem wendeńskim, cześnikiem liwskim i regentem ziemskim owruckim, z Aleksandry z Janowskich, miał synów: Rafała, Stefana Wiktora, ur. w Kamieniu 1795 r., Jana Nepomucena, ur. tamże 1798 r., Erazma, Teodora, Paulina Aloizego Dominika, ur. tamże 1805 r., Aleksandra Kazimierza, ur. tamże 1807 r. i Dawida Tomasza Juliana, ur. tamże 1812 r. (metryki w Owruczu). Rafał, z Joanny z Danowskich, miał syna Michała, ur. w Mojujkach 1830 r. (metr. z kośc. Iwanowskiego), po którym z pierwszej żony, Heleny z Grepaczewskich, syn Mieczysław Franciszek, ur. w Wiszniewczynie 1861 roku (metr. w Smotryczu), z drugiej — Celestyny Petard, zaślubionej w Kijowie 22-go Lipca 1873 r., synowie: Antoni Onufry, ur. w Kijowie 1871 r. i Rafał Bolesław, ur. tamże 1879 r.

Dalkiewiczowie mają przyznane szlachectwo w Cesarstwie 1834 r. (z Teki I. Poraja).

DALLERALI Franciszek Paulin, kapitan wojsk koronnych, otrzymał indygenat 1685 r. (V. L.).

z DALOWIC v. DALEWIC, w powiecie proszowskim. Wieś ta, należała do licznej szlachty różnych rodów. W 1385 r. dziedzicami Dalowic byli: Wojciech, Jan, Maciej i Andrzej (St. Pr. P. P. VIII). W tymże czasie, dziedziczyli tamże, Bodziek, Falisław, Mroczek, Augustyn, Jakób, Petronella, wdowa Jarosławowa, Pełka, z matką Zdzisławą z Gnatowic i wielu innych.

Mieczsław z Dalewic, procesuje się w 1399 r. z Gniewoszem, podkomorzym krakowskim (St. Pr. P. P. VIII). Mieczsław nabył potem Nową Wieś i dał początek rodzinie Nowowiejskich h. Nowina. Z tychże Dalowic pisał się Gniewosz h. Kościesza, słynny oszczerca królowej Jadwigi (patrz *Gniewosz*). Dersław z Dalewic, zganił w 1425 r. Nałęcza (St. Pr. P. P. VII). Maciej Dalewski nabył w 1538 roku część Starzyn (Akta Krak.).

DAMAVUJ, skarbnik łęczycki 1247 r. Patrz *Dominik.*

DAMECCY h. PRUS II-gi. Łukasz i Zygmunt, podpisali z województwem kaliskiem, obiór króla Michała, a Adam, Antoni i Wojciech, pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go. Stefan Damecki, z powiatu upickiego, podpisał się na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700 r. Michał, cześnik bracławski 1712 r. Michał, syn Jana, wnuk Józefa, dowiódł szlachectwa i herbu Prus II-gi, przed deputacyą wywodową gubernii podolskiej, w 1803 r. Tenże Michał, osiadł potem w gubernii kijowskiej i tam z synami: Albinem i Lwem, wpisany do ksiąg szlacheckich.

Herb Prus II gi.

Samuel Damecki, nabył w 1728 r. za 7,000 fl. od Jakóba Wnorowskiego, Mieszkuciszki Wnorowskie, w powiecie oszmiańskim (Zs. Oszm. z 1729 r.). Synowie jego: Paweł, Tomasz i Mateusz, dopełnili w ziemstwie oszmiańskiem 1779 r., działu majątku po ojcu pozostałego. Tomasz wziął Mieszkuciszki, a dwaj drudzy, sumy pieniężne. Paweł, żonaty był z Barbarą Staniewiczówną, Tomasz z Maryanną Bohdanowiczówną, a Mateusz z Antoniną z Jotejków. Tego ostatniego synowie: Tomasz, Adam i Antoni, legitymowali się ze szlachectwa w 1800 r.

Andrzej, syn Tomasza Samuelowicza, ur. w 1763 r. (metr. w Holszanach), sprzedał w 1790 r. Mieszkuciszki, Dominikowi Narkiewiczowi (Zs. Oszm.). Z Maryanny z Mackiewiczów, synów pozostawił trzech: Franciszka, Stefana, zmarłego bezpotomnie i Waleryana Jerzego.

Franciszek, ur. 1788 r. (metr. w Holszanach), z Jozafaty z Jasiewiczów, miał synów czterech: Ignacego, ur. w Mieszkuciszkach 1819 r., Eliasza, ur. w Kuropatowszczyznie 1821 r., Antoniego, ur. tamże 1827 r. i Kajetana, ur. tamże 1838 r. (metryki w Holszanach).

Waleryan Jerzy, ur. 1798 r. (metryka w Holszanach), z pierwszej żony, Wincenty z Jasiewiczów, miał dwóch synów: Kazimierza Andrzeja, ur. w Miszkuciszkach 1827 r. i Tomasza Hipolita, ur. tamże 1829 r., z drugiej—Rozalii z Jasiewiczów, trzech synów: Mateusza, ur. w Miszkuciszkach 1833 r., Piotra, ur. tamże 1837 r. i Izydora, ur. tamże 1839 r. (metryki w Holszanach).

Synowie Franciszka i Waleryana Dameckich, legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1853 r. (z Teki I. Poraja).

DAMĘCKI Stanisław, podkluczy łucki 1565 roku (Op. Łuck. 2039), to pewnie *Damięcki.*

z DAMIANIC h. SZRENIAWA, w powiecie proszowskim. Damianice, to jedna ze starych gniazdowych wsi Szreniawitów, z niej wyszli Kmitowie, w niej mieli działy Kurowscy, Kuropatwowie z Grodziny i inni, a dziedzice jej byli patronami kościoła w Koniuszy.

Oprócz tych większych rodzin, spotykani w końcu XIV-go wieku współdziedzice tej wsi, Andrzej 1379 r., Jasiek 1385 r., Wojsław v. Wojtek 1396 r. i Jakusz 1398 r., prawdopodobnie także do Szreniawitów należą (St. Pr. P. P. VIII.). Kmita stary, dzieląc się z synem Jaśkiem dobrami w 1364 r., zatrzymał sobie połowę Damianic. Syn jego, z drugiej żony, także Kmita, sprzedał tę połowę klejnotnikowi swemu Przybysławowi z Grodziny, w 1392 r. (Arch. Sang. II), a osiadłszy w Woli, dał początek młodszej gałęzi Kmitów, dotąd istniejącej. Przybek, piszący się odtąd z Damianic i Grodziny, żył jeszcze w 1420 r., a wdowa po nim Offka, jest potem współpatronką kościoła w Koniuszy.

Mikołaj z Damianic, prowadził swoją chorągiew na wojny i w 1414 r. pozwany został przez Jaśka z Wirzbna, o zwrot szkód poniesionych w służbie pod jego chorągwią, stracone trzy konie, proce i różne rzeczy, wartości 20 grzywien (Helc. II). Pietrasz, po 1420 r. współpatron kościoła w Koniuszy. Ten sam pewno Pietrasz, dawniej Damiański, h. Szreniawa, zawołania Oczele, świadczy w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa w 1434 r. (St. Pr. P. P. VII).

z DAMIANOWA w powiecie lelowskim (dawniej Damianów Lubochowy, dziś Damiany). Bracia, Andrzej i Miroszek z Damianowa, dowiedli w 1389 r. szlachectwa h. *Wąż*, zawołania *Zachorz*. Oprócz nich dziedziczyli tam Jasiek i Przecław 1376 r., Piotr 1387 r., Budek 1398 r., Maciej, 1400 r., Stanisław, syn Jakusza 1400 r. (St. Pr. P. P. VII). Andrzej, procesuje się 1471 r. z Świętochną, żoną Jana z Borowa, dziedziczką części Damianowa i Wygnanowa. Stanisław, syn Piotra de Damiany, 1478 r. na uniwersytecie krakowskim.

DAMIAŃSCY h. JASTRZĘBIEC. Adam, Antoni i Stanisław, pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go.

Jan, w ziemi halickiej udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku (Goł.).

DAMICCY h. WARNIA i h. WĘŻYK z Damic, w powiecie proszowskim. Mikołaj Górny z Damic, syn Tomasza, świadczył przy wywodzie szlachectwa 1398 roku i sam zganiony w 1413 r. przez proboszcza miechowskiego, dowiódł szlachectwa h. *Raków*, zawołania *Warnia*. Miał on syna Tomasza, którego syn Jan, zganiony w 1451 r. przez Mikołaja z Turska, dowodzi szlachectwa listem oczyszczającym dziada. Tomasz, syn Wojtka, dowiódł tegoż herbu w 1419 r., a świadczy razem z Andrzejem 1439 r. Do tegoż rodu należą: Marcin, Jakób i Mikołaj, świadczący w latach 1447 i 1449 r. (St. Pr. P. P. VII).

Stanisław, Mikołaj i Nawój z Damic i Wilczkowic, mają sprawy w sądzie krakowskim 1397 r. Z nich Nawój, w 1404 r. świadczy przy wywodzie szlachectwa i oświadcza, że jest h. *Wąż*, zawołania *Zachorz*. Syn jego Mikołaj, naganił 1419 r. Raka z Damic. Drugim pewno jego synem był Sułek, który sprzedał w 1399 r. część swoją Trantnowic, po matce Jachnie, a w 1416 r. wymienia swój herb *Wężyk* zawołania *Zachorz*. Z tegoż rodu idą: Mikołaj z Damic 1448 r. i Jakób Damicki 1468 r. (St. Pr. P. P. VIII).

Oprócz tych, wymieniają akta krakowskie z końca XIV-go wieku: Marcina, Macieja, Leska, Andrzeja, a dalej 1399 r., Marcina, Adama i Klemensa, którzy

sprzedali część Damic, za 6 grzywien, klasztorowi św. Andrzeja w Krakowie. Jan z synami: Michałem i Stanisławem, pozwani w 1429 r. przez Marcina, o zrządzone szkody (Ibid. i Helc. II).

DAMIĘCCY h. DĄBROWA z Damięt, w powiecie ciechanowskim i ostrołęckim. Jakób i Mateusz, synowie Stanisława, otrzymali konsens królewski w 1557 r., na odstąpienie młyna na Osownicy Kobylskiemu (M. 89 f. 353). Wojciech, podpisarz grodzki ciechanowski 1611 r. (DW. 39 f. 1455). Stanisław, wspólnie z żoną, Heleną z Czychrowskich, nabył część Biejkowa w 1673 r. Elżbieta, córka Stanisława, wyszła za Jakóba Zaleskiego w 1663 r. (Perp. Czers. 13 f. 456 i 12 f. 297). Pisali się na obiór króla Michała: Jakób i Piotr z ziemią rożańską, a elekcyę Augusta II-go podpisali z ziemią ciechanowską: Andrzej, Grzegorz, Jakób, Marcin, Mikołaj, Piotr, Sebastyan i Stanisław, z ziemią łomżyńską: Adam, Dominik, Paweł i Walenty, a z ziemią nurską, Adam.

Wojciech Damięcki, syn Piotra, właściciel Czajek, w ziemi zakroczymskiej, żonaty 1-o v. z Maryanną N., 2-o v. z Ewą Wyrzykowską, córką Jana, której w 1701 r. zapisał 300 fl. na Czajkach (Gr. Zakr. 110 f. 353). Z pierwszej żony syn Tomasz, ur. w Woli Wierzbowskiej 1700 roku (metr. w Koziczynku), z drugiej — synowie: Franciszek, Andrzej i Wojciech.

Herb Dąbrowa.

Tomasz, syn Wojciecha, pozostawił syna Sebastyana, właściciela Damięt, w powiecie ostrołęckim, który zapisał w 1741 r., na tychże dobrach, pewną sumę, żonie swej, Joannie Dzbyńskiej, córce Piotra (Gr. Zambr. ks. 78). Grzegorz, syn Sebastyana, nabył w 1765 r. Chmielówkę od Rudzińskiej (Gr. Ciechan. Wiecz. 133 f. 55), a z Wiktoryi z Celińskich, miał synów: Leonarda, ur. w Damiętach-Przastach 1763 roku (metr. w Sońsku), Tomasza i Stefana i córkę Teklę, za Franciszkiem Zaruskim. Leonard, szambelan dworu polskiego i generalny rewizor prowincyi mazowieckiej, nabył Slasy i Jaciążek od Krajewskiego, w 1795 r. Z Maryanny z Rzechowskich, pozostawił dwóch synów: Adama, ur. w Slasach 1807 r. i Fortunata, ur. tamże, w 1818 r. (metryki w Węgrzynowie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1838 i 1842. Stanisław Antoni Leonard, syn Adama i Maryanny z Zielińskich, podkomorzanki nurskiej, ur. 1831 r., wylegitymowany w 1852 r. Tomasz, brat Leonarda, burgrabia grodzki ciechanowski 1782 r., chorąży kawaleryi narodowej 1787 r., pułkownik 1790 r., w końcu generał-adjutant komisyi wojskowej 1792 r., zeznał w 1787 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną z Rogowskich, chorążanką warszawską. Stefan, ich brat, był porucznikiem kawaleryi narodowej (DW. 102 f. 981; 103 f. 1229 i 1233; 106 f. 827; 108 f. 425 i 110 f. 1387).

Franciszek, syn Wojciecha, żonaty 1-o v. z Teresą Jezierską, 2-o v. z Anną Gąsecką, wdową po Mateuszu Bieńkowskim i po Mateuszu Kruszyńskim, zmarłą bezdzietnie przed 1717 roku (Gr. Ciechan. Wiecz. 110 f. 77), z pierwszej żony pozostawił syna Kazimierza, urodz. w Bieńkach-Żarnych 1710 r. (metr. w Sońsku), którego syn Antoni, ur. w Damiętach-Przastach 1756 r. (metr. w Sońsku), z pier-

wszej żony, Józefy z Damięckich, miał syna Seweryna, ur. w Damiętach - Narwotach 1797 r., z drugiej—Józefy z Milewskich, syna Ferdynanda, ur. tamże w 1812 roku, (metryka w Sońsku), obu wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1842 roku.

Andrzej, syn Wojciecha, kwitował Żmijewskiego w 1748 r., z odbioru sumy (Gr. Ciechan. Wiecz. 124 f. 6). Syn jego Wojciech, ur. w Maruszach 1741 r. (metr. w Sońsku), z Franciszki z Gąseckich, pozostawił syna Józefa, ur. w Maruszach 1776 r., którego syn Jan, ur. z Cecylii Załuskiej 1816 r. w Maruszach, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie.

Wojciech, syn Wojciecha, sprzedał w 1772 r. część swoją dziedziczną w Maruszach Wielkich Niesłuchowskiemu (Gr. Ciechan. Wiecz. 143 f. 7). Syn jego Fabian, kwitował w 1796 r. brata swego Franciszka, z odbioru spadku po rodzicach (Zs. Ciechan. 177 f. 113). Fabiana, z Maryanny z Brzosków, syn Jan Gwalbert, ur. w Maruszach 1814 r. (metr. w Sońsku), legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1848 r.

Walenty Damięcki, syn Marcina, zapisał w 1777 r. na Damiętach sumę żonie swej, Apolonii z Mierzejewskich, córce Antoniego (Zs. Ostroł. 31 f. 189). Syn jego Szymon, ur. w Damiętach 1785 r. (metr. w Goworowie), z Maryanny z Chełstowskich, miał syna Andrzeja Piotra, ur. w Damiętach 1825 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. (z Teki I. Poraja).

Wojciech, proboszcz w Pustelniku 1791 r. (DW. 107 f. 527). Paweł, żonaty z Franciszką z Damięckich 1796 r. (DW. 111 f. 833).

DAMIŃSKI Jan, w województwie wołyńskiem 1605 r. (Woł. II f. 153).

Herb Łabędź.

DAMUJOWSCY h. ŁABĘDŹ z Damujowic, w powiecie opoczyńskim. Pietrasz, syn Krystyna z Damujowic, dokonał działu dóbr z braćmi stryjecznymi, w 1354 r., na mocy którego wziął Damujowice z Wolami, Trzebinią i Krzczonowem, całe Ruszkowice i połowę Przystałowic, w ziemi sandomierskiej i połowę Lubsina i Potułowa na Kujawach, wraz z połową prawa patronatu kościoła w Piotrkowie (KDM.). W 1368 r. w orszaku królewskim jest w Skrzyńsku, a 1374 r. w Radomiu. Potomkowie jego, sprzedali Damujowice, alias Wygnanów, Mszczujowi ze Skrzynna, staroście opoczyńskiemu i nazwisko Damujowskich zarzucili. Używał go jeszcze w połowie XV-go Dersław, dziedzic Krzczonowa (Lib. Benef.); był on synem Mikołaja z Krzczonowa 1440 r. (Akta Radoms.). Inni, dali początek Karwickim, Krzczonowskim i Strzeszkowskim. W 1423 r. czterej bracia: Jan, Andrzej, Włodek i Krystyn, podzielili się dobrami ojczystemi: Strzeszkowicami, Trzebinią i Karwicami (Akta Opocz.).

Przyjął zaś nazwisko Damujowskiego, Jan Mszczuj ze Skrzynna, syn Mszczuja, starosty opoczyńskiego, który w dziale z bratem Tomaszem wziął Damujowice, alias Wygnanów, część Wielkiego Skrzynna, Lipnę, Żelazowicę i pół starostwa opoczyńskiego. Tenże sam Mszczuj, pisał się i Skrzyńskim

w 1460 roku i może od niego idą Łabędziowie Skrzyńscy. Od brata jego Tomasza, poszli Brzezińscy. W 1453 roku oprawił Mszczuj, żonie Jadwidze, 460 grzywien posagu i wiana na Wielkim Skrzynnie i Lipnie. Ta Jadwiga, już wdowa 1461 r., kwituje z 200 zł. węg. Jana z Pąchowa. Dzieci ich, Jan i Anna, nabyli Trzebinię w 1462 r. (KDM.; Rad. Decr. Inscr. IV f. 269; Rad. Inscr. 1 f. 239; Opocz. Decr. 1 f. 192; 2 f. 485; Zap. Ziems. Krak. 11 f. 356). O tym Janie Damujowskim, dziedzicu Damujowic, alias Wygnanowa i Trzebini, wspomina Długosz (Lib. Benef).

Wawrzyniec Damujowski, dziedzic Trzebini i Wygnanowa, w 1508 roku (Paw.). Nazywali się oni także Wygnanowskimi.

DANABORSCY h. TOPÓR z Danaborza, w powiecie kcyńskim, należą do rodu Pałuków. Zbilut z Danaborza, nabył w 1361 r. Krotoszyn, należący do opactwa w Łeknie (M. 87 f. 2). Bratem jego pewnie był Tomisław z Golańczy, sędzia ziemski kaliski 1363 r., który w tymże roku będąc chwilowo i sędzią poznańskim, nazwany jest Domaborzem (KWP.). Włodek z Danaborza, wojewoda gniewkowski 1388 r., był nim już 1386 r., choć nazwany wtedy wojewodą kujawskim (Lites.). Wraz z bratem Zbilutem, są dziedzicami Dembogóry pod Kcynią, w 1392 r. (KWP.). Żoną jego była Elena z Czarnkowa, córka Jana, sędziego poznańskiego 1395 r. (Leksz.).

Herb Topór.

Andrzej z Danaborza, kasztelan kamiński 1424 r., wojewoda kaliski 1428 r. Andrzej z Danaborza, otrzymał zapis od króla na Brzeskiewicach, w 1440 r., a 1430 r. konsens, na wykupno Podstolic od Szaffrotów (Inw. Arch. Kor. i Rz. M.).

Włodek (Władysław), starosta nakielski 1440 r. i kasztelan 1456 r., żonaty z ks. Katarzyną, córką ks. Wacława na Raciborzu i Małgorzaty z Szamotuł, pozostawił córkę Febronię, żonę Mikołaja Działyńskiego, wojewody inowrocławskiego i synów dwóch Janów, starszego i młodszgo. Włodek, razem z Mikołajem ze Ściborza, dostali od króla w 1456 r. do strzeżenia zamek człuchowski i umawiają się między sobą i z królem, o sposób obrony, załogę, żołd i wspólną obronę z Tucholą (KWP.). W 1458 r. dostał 1,000 zł. węg. na Budzyniu i Podstolicach w kcyńskim, należne mu za obronę Człuchowa. W 1459 r. przyrzeka mu król na czas wojny, 2,500 zł. węgiers. rocznie, na żołd i obronę zamku i w razie odzyskania Chojnicy, Fredlandu i Hamersteinu, oddać je w zarząd. Widocznie obiecanych sum nie dostawał i płacił sobie sam, zajeżdżając i grabiąc dobra duchowne arcybiskupie, zakonne i niektórych panów świeckich. W 1460 r. król przebacza mu te grabieże i oddaje mu w zastaw, w długu 12,000 zł. węg., zamek Człuchow, miasto Chojnicę, Fredland i Hamerstein, które ma odebrać nieprzyjacielowi (Cod. Ep. XV). W 1462 roku pobił Krzyżaków pod Świecem, ale wkrótce znów zaczął jakieś intrygi, przeciw królowi i w 1465 r. zbuntował 500 jazdy pod pozorem niewypłaconego żołdu (Dług. Hist.). Zaspokojony, przeprasza króla i składa w 1465 r. przysięgę wierności (Cod. Ep. XV). Mimo tego, nie przestał intrygować i schwytany przez Szamotulskiego, generała wielko-polskiego, ścięty został w Kaliszu 1467 r. W 1470 r.

obaj synowie Włodka, jeszcze nieletni, otrzymali konsens królewski, na ustąpienie różnych królewszczyzn Działyńskiemu (Inw. Arch. Kor.).

Jan senior, kasztelan rogoziński i Jan junior, bracia, dopełnili działu dóbr w 1493 r. (M. 15 f. 164). Starostwo nakielskie obaj trzymali, tytułując się starostami. Jan junior, ręczy za Grudzińskim 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 102 — 105). Jan senior, kasztelan rogoziński, udał się z własnym orszakiem na wojnę turecką 1498 r. (Ibid. 601 i 647). Umarł w 1518 r., pozostawiwszy z Petroneli v. Piotruszy Oporowskiej, wojewodzianki brzeskiej, której zabezpieczył posag w 1483 roku (M. 14 f. 58), synów: Andrzeja i Krzysztofa, oraz córki: Zofię, żonę Michała Białośliwskiego, Katarzynę, żonę Macieja Tuczyńskiego, Elżbietę, żonę Macieja Łukowskiego i Annę. W 1531 r. matka rozdzieliła swój posag między córki (M. 44 f. 916). Po śmierci Jana, z powodu nieletności jego synów, surrogatorem nakielskim był ich szwagier, Michał Białośliwski, w 1521 r. (M. 37 f. 135). W 1525 r. Andrzej i Krzysztof, rozdzielili między sobą starostwo nakielskie. W 1526 r. Andrzej, zabezpieczył posag żonie, Zofii z Kleczewa (M. 42 f. 30 i 40 f. 41). Andrzej, umarł starostą nakielskim w 1530 r., a starostwo to otrzymał po nim szwagier jego, Maciej Łukowski. Córką Andrzeja, musiała być Gertruda, żona Janusza Kościeleckiego, wojewody sieradzkiego i generała wielkopolskiego, w 1562 r. (Conv. Warsz. 1 A f. 10), gdyż starostwo nakielskie przeszło do Kościeleckich, na którem Danaborscy znaczną sumę zapisaną mieli.

DAŃCEWICZ Jan, podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go, a Jan i Kazimierz Dańczewiczowie, podpisali tęż elekcyę z księstwem żmudzkiem.

DANECCY h. LELIWA. Tomasz, w powiecie oszmiańskim, 1764 r. (V. L.). Wojciech, proboszcz w Pawłowie, odstępuje różne ruchomości w 1781 r., bratankowi swemu Adolfowi i żonie jego, Juliannie z Kozłowskich (DW. 97 f. 184). Pisali się także czasem Danieckimi, jak Jakób, komornik graniczny zatorski 1597 r. i drugi Jakób, 1621 r. w Krakowie (Akta Krak.).

Herb Leliwa.

Ten drugi Jakób, ale Danecki, z viceregenta ziemskiego i grodzkiego siewierskiego, został komornikiem granicznym siewierskim w 1630 r. (Gr. Siew. Inscr.). Syn jego Józef, subdelegat grodzki siewierski, pokwitowany został w 1703 r. przez Góreckiego, z odbioru sumy należnej temuż, przez ojca jego (Ibid.). Józef miał syna Wojciecha, ur. 1684 r., a ten, Macieja, ur. w 1716 r., po którym pozostał syn Jan, ur. w 1756 r. (metryki ich oblatowane w Gr. Piotrk. 18-go Lutego 1790 r.). Jan, ożeniony z Teklą Wodzińską, miał trzech synów: Kaspra Melchiora *Baltazara*, Józefa *Franciszka* i Walentego Faustyna.

Baltazar, ur. w Gorzkowiczkach 1791 r. (metr. w Gorzkowicach), z Anieli z Trepków, pozostawił dwóch synów: Hipolita, ur. w Ogrodzonej, w powiecie piotrkowskim, 1821 r. (metr. w Mileszkach) i Józefa, ur. w Porszewicach 1822 r. (metr. w Górkach).

Franciszek, ur. w Bełdowie 1793 r., ksiądz, proboszcz w Mileszkach, w powiecie łęczyckim.

Walenty, ur. w Brodni 1808 r. (metr. w Buczku), zmarły w Wilczkowie 1848 r., zaślubił w Kazimierzu 1844 r. Bogumiłę Orzechowską i z niej zostawił syna Henryka, ur. w Wilczkowie 11-go Lipca 1846 r.

Hipolit, Józef i Franciszek, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w 1849 r. (z Teki I. Poraja).

DANEFELDT Józef, skarbnik czerwonogrodzki 1740 r.; syn jego Antoni, 1783 r. (DW. 99 f. 754). Floryan, Antoni, Wiktor, Kilian, Tomasz i Konstanty, w ziemi lwowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r.

DANEYKOWIE v. DANEJKOWIE h. SAS dziedziczyli na Daneykach, w województwie mińskiem.

Stefan Janowicz Fedkowicz Daneyko, ziemianin królewski, województwa nowogrodzkiego, dworzanin królewski 1650 r., właściciel Tuhanowicz i Cieniewicz, które w 1675 r. zwolnione zostały przez hetmana polnego Radziwiłła, od wszelkich podatków i ciężarów, testamentem sporządzonym w 1679 r., zapisał Cieniewicze dożywociem żonie swej, Katarzynie Borodziczównie, po której śmierci miały przejść na synów: Michała, Kazimierza, Władysława i Jana; córkom zaś swoim: Justynie Hieronimowej Siemiradzkiej, Joannie, narzeczonej Łukasza Haciskiego, Helenie i Klarze, wyznaczył pewne sumy.

Herb Sas.

Kazimierz, podstoli parnawski, sprzedał w 1696 r. część Cieniewicz bratu Władysławowi, który wskutek bezpotomnej śmierci Michała i Jana, został wyłącznym właścicielem tego majątku (A. Tr. Gł. Lit. z 1712 r.).

Władysław, syn Stefana, łowczy inflancki, właściciel Cieniewicz i Korosny, testamentem z 1740 r. zapisał dożywocie na połowie Korosny żonie, Eleonorze z Kmitów; starszemu synowi Adamowi, urodzonemu z pierwszej jego żony, Heleny Szepietówny, oddał Cieniewicze, a młodszym: Felicyanowi, Franciszkowi, Cypryjanowi, Michałowi, Antoniemu i Kazimierzowi Korosnę. Córki z pierwszej żony: Teresa Dominikowa Hreczynina i Helena Zubowska, otrzymały po 2,000 fl. posagu. Młodsza córka Ludwika, miała otrzymać takiż posag; wyszła następnie za Rochockiego (Gr. Nowogr. z 1750 r.). Z synów Władysława:

Adam, testamentem z 1763 r., zapisał Cieniewicze synom swoim: Joachimowi, Hipolitowi i Tadeuszowi, z których dwaj ostatni sprzedali w 1782 r. Cieniewicze, Cypryjanowi Daneyce. Córki Adama: Anna, Kornelia, Helena i Elżbieta. Po Tadeuszu pozostał syn Michał, ur. w Lidzie 1800 r.

Michał, w zakonie Piotr, Franciszkanin.

Felicyan, nabył od braci swoich: Franciszka i Cypryjana, część ich Korosnej, a wskutek działu, sporządzonego w 1757 r. z bratem Adamem, otrzymał na swój udział Korosnę, Romany i Milacze (Gr. Nowogr. z 1758 r.). W 1755 roku

łowczy inflancki, został obrany z województwa nowogrodzkiego deputatem, na Trybunał Główny Litewski. W 1756 r. łowczy lidzki, w 1765 r. sędzia ziemski nowogrodzki, w końcu prezydent ziemstwa nowogrodzkiego, testamentem sporządzonym w 1790 r., zapisał córce swej, Maryannie Michałowej Tukałłowej, sędzinie grodzkiej lidzkiej, 62,000 fl., a synom swoim: Józefowi i Teodorowi, dobra przez siebie posiadane i domy i place, w Lidzie i Nowogródku (Zs. Nowogr. z 1793 r.). Wymienieni synowie Felicyana, dopełnili w 1799 r. w ziemstwie nowogrodzkiem, działu dóbr po ojcu pozostałych, na mocy których Józef wziął Zapole, Peczołowce, Obręby, w powiecie lidzkim i place w Nowogródku i Lidzie, a Teodor — Korosnę, Cieniewicze i Daneyki i plac w Nowogródku.

Józef, oddał w 1819 r., dzieciom swoim: Felicyanowi, Aleksandrowi, Józefie i Felicyannie, różne sumy, po żonie swej, Róży z Turczyłłów i dobra Minakowszczyznę (Zs. Nowogr.). Felicyan, urodzony w Lidzie, 1810 r., a Aleksander, 1813 r. Tego ostatniego metryka w kościele Horodyskim.

Ta linia Daneyków ma przyznane szlachectwo w Cesarstwie, 1858 r.

Druga linia Daneyków pochodzi od Andrzeja Zdanowicza Daneyki, który w 1657 r. zapisał 400 fl. na Daneykach, żonie swej, Helenie z Miezinów (Gr. Nowogr.). Synowi jego Marcinowi, staroście wojcieszyńskiemu, zapisała w 1722 r. sumę 20,000 fl. Nieciszewska (Gr. Słonim.). Antoni, syn Marcina, sprzedał w 1762 roku Niezabitowskiemu, Brykowszczyznę, Kirkowszczyznę i Leonowicze, za 145,000 flor. (Gr. Nieświeżs.). Synowie jego: Tadeusz, Ignacy, Wincenty, Fryderyk, Michał, Józef i Jan, legitymowali się ze szlachectwa w 1798 r., przed Deputacyą Wywodową Szlachecką w Wilnie. Z nich:

Wincenty, z chorążego podporucznik regimentu pieszego, generała artyleryi W. Ks. Litewskiego, w 1790 r., następnie porucznik tegoż regimentu w 1792 r., w końcu kapitan, miał syna Aleksandra, ur. 1793 r., który w 1821 r. nabył Janowicze: Synowie jego: Maurycy Eustachy, ur. 1820 r. i Cezary Jan, ur. 1830 r. (metryki w Konsys. Wileńs.).

Józef, ur. 1769 r. (metr. w kośc. Horodyskim), pozostawił czterech synów: Aleksandra Augustyna, Józefa Rajnolda, Ottona Konstantego i Antoniego.

Aleksander Daneyko, z synami: Maurycym i Cezarym, legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1834 r.

Trzecia linia Daneyków, pochodzi od Stefana Daneyki, ziemianina królewskiego, województwa nowogrodzkiego, który w 1680 r. oddał dobra Daneyki synowi Janowi (Zs. Nowogr.).

Jan, podstarości nowogrodzki, ciężko raniony przez poddanych Uniechowskiego w 1702 r., umarł w tymże roku, a pozostała po nim wdowa, Katarzyna Mieleszkiewiczówna i synowie jego: Józef Kazimierz i Jerzy, procesują o to Uniechowskiego w 1703 r. (A. Tr. Gł. Lit.). Dekret Komisyi Radziwiłłowskiej, z 1836 roku, poucza, że Józef Kazimierz, żonaty z Heleną Bykowską, miał dwóch synów: Macieja i Daniela. Po Macieju szedł syn Zacharyasz, po którym zostało trzech synów: Leon, Jan i Bazyli. Daniela syn Joachim, miał syna Jozafata. Po Jerzym, szedł syn Stefan, a po nim: Maciej, Kazimierz i Aleksander. Macieja synów trzech: Tomasz, Ignacy i Piotr, a Kazimierza synów dwóch: Antoni i Grzegorz.

Józef Kazimierz, podstarości nowogrodzki i Jerzy, synowie Jana, podstarościego nowogrodzkiego, sprzedali w 1711 r. Daneyki Sielickiemu (Zs. Nowogr.).

Józef Kazimierz oddał w 1746 r. synom swoim: Maciejowi i Danielowi, sumę należną mu ze sprzedaży Daneyków, a zabezpieczoną na Kamionce (Zs. Nowogr.). Maciej i Daniel, wspólnie ze stryjecznym swoim bratem Stefanem, synem Jerzego, procesowali w 1749 r. Sielickich o Daneyki (Gr. Mińs. z 1796 r.). Maciej, w 1764 r. towarzysz chorągwi hetmana wielkiego litewskiego, pozostawił syna Zacharyasza, ur. 1778 r. (metr. w Smolewiczach). Zacharyasz, z pierwszej żony Maryanny, miał syna Leona, ur. 1814 r., a z drugiej — Joanny, synów: Jana, ur. 1817 r. i Bazylego, ur. 1822 r. (metr. tamże).

Leon, z Maryanny Bocianowskiej, pozostawił trzech synów: Pawła, urodz. w Studzionku 1840 r. (metr. w Łohojsku), Antoniego, ur. w Gradzie 1850 r. i Tytusa, ur. tamże 1860 r. (metryki w Ziembinie). Pawła, z Maryi z Kaszowskich, synowie: Julian, ur. w Gradzie 1873 r. i Józef, ur. w Kostiukach 1876 r. (metr. w Ziembinie).

Jan, syn Zacharyasza, miał czterech synów: Antoniego, ur. w Kładkach 1847 r., Piotra, ur. tamże 1848 r., Stefana, ur. tamże 1852 r. i Michała, ur. w Studziankach 1854 r. (metryki w Kosinie). Po Piotrze idzie syn Tadeusz, ur. w Studziankach 1872 r.

Bazyli, syn Zacharyasza, z Urszuli Abramowiczówny, ma czterech synów: Wincentego, ur. w Gradzie 1849 r., Stanisława, ur. tamże 1857 r., Antoniego, ur. tamże 1864 r. i Jana, ur. tamże 1868 r. (metr. w Ziembinie).

Jerzy, syn Jana, podstarościego nowogrodzkiego, odstąpił w 1746 r. należną mu sumę ze sprzedaży Daneyków, synowi Stefanowi (Zs. Nowogr.). Stefan, pozostawił synów trzech: Macieja, ur. 1765 r., Kazimierza, ur. 1768 r. i Aleksandra, ur. 1770 r.

Maciej, z żony Maryanny, miał trzech synów: Tomasza, Ignacego i Piotra. Tomasz, ur. 1817 r. (metr. w Smolewiczach), pozostawił synów pięciu: Daniela, ur. w Dubowikach 1838 r., po którym syn Arseniusz, ur. tamże 1865 r., Pawła, ur. tamże 1843 r., Michała, ur. tamże 1848 r., Stefana, ur. tamże 1858 r. i Piotra, ur. tamże 1861 r. (metryki w Smolewiczach). Ignacy, ur. 1820 r., miał syna Justyna, ur. w Dubowikach 1868 r. Piotr, ur. 1823 r., pozostawił synów trzech: Pawła, ur. 1854 r., Franciszka, ur. 1862 r. i Grzegorza, ur. 1863 r. (metryki w Smolewiczach).

Kazimierz, drugi syn Stefana, miał dwóch synów: Antoniego i Grzegorza. Po Grzegorzu pozostało dwóch synów: Jan, ur. w Dubowikach 1848 r. i Bazyli, ur. tamże 1862 r.

Linia ta Daneyków ma przyznane szlachectwo w Cesarstwie w latach: 1867, 1874, 1881 i 1885 (z Teki I. Poraja).

DANGIEL v. DANIEL Fryderyk, kanonik i oficyał warszawski, w latach 1606–1611 (DW. 33 f. 1623 i 39 f. 265).

DANGLOWIE h. DANGIEL, baronowie pruscy. Herb ich przedstawia w polu zielonem, owalną tarczę srebrną, na niej, na takimże pasie dwa liście winne złote. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Tomasz Michał, znakomity przemysłowiec warszawski, wyniesiony do godności szlacheckiej na sejmie 1790 r., dyplom z herbem powyższym w 1792 r.

otrzymał (Sig. 37 f. 148 i ML. 220 A f. 482). Ów Tomasz Michał, zmarły w 1808 r., pochowany w Raszynie, z Zofii Anny Krauzówny, zmarłej w 1816 r., pozostawił synów: Piotra Kazimierza, ur. 1782 r., który objął po ojcu słynną fabrykę powozów w Warszawie i zmarł bezżenny 1810 r. i Tomasza Adama, ur. 1-go Kwietnia 1791 r., zmarłego w 1857 r., właściciela Gołkowa i Głoskowa i córek siedem: Julię, za Fryderykiem Aleksandrem Moldenhawerem, Maryannę, 1-o v. za Sakowiczem, 2-o v. za Montresorem, podpułkownikiem b. w. pols., 1818 r., Wilhelminę, 1-o v. za Franciszkiem Masson 1820 r., a 2 v. za Józefem Kondrackim, Annę, za Łukaszem Jaskólskim, kapitanem b. wojsk polskich 1818 r., Elżbietę, za Józefem Jezierskim, zmarłą już 1818 r., Ludwikę, za Ignacym Trzcińskim i Karolinę, za Janem Ordęgą.

Herb Dangiel.

Tomasz Adam, ożeniony z hr. Krystyną Beatą Salisch, pozostawił trzy córki: Martynę za Tetznerem, Celestynę, zmarłą 1857 r., za Julianem Radzińskim, Maryę, zmarłą 1868 r., za Wincentym Walewskim i synów trzech: Tomasza, Jana i Zygmunta Wincentego.

A. Tomasz, ur. 1825 r., właściciel Czernic, w gubernii kaliskiej, ożeniony z bar. Józefą Zachert, z której synowie:

1) Tomasz, ur. 1851 r., właściciel Łubny, zaślubił w 1879 r. Anielę Bandkie - Stężyńską i ma z niej syna Józefa, ur. 1883 r.

2) Stanisław Zygmunt, ur. 1854 r., właściciel Chojnego, ożeniony 1888 r. z Maryą Zawadzką z Kutna.

3) Edward Karol, ur. 1871 r. i córka Marya, zaślubiona w 1883 r. Ludwikowi Kiwerskiemu, a po rozwodzie z nim, 2-o v. Ignacemu Lipskiemu.

B. Jan, właściciel Głoskowa, zabity 1863 r.

C. Zygmunt Wincenty, ur. 2-go Maja 1836 r., kandydat nauk kameralnych, uniwersytetu petersburgskiego, vicereferendarz Rady Stanu Królestwa, właściciel Głoskowa, żonaty 1-o v. z Karoliną Krzywicką, córką Juliana, 2-o v. z Maryą Tarasowiczówną, córką Konstantego. Z pierwszej żony syn Zygmunt, urodzony 1867 r., z drugiej—córki: Jadwiga i Wanda.

DANICHOWSCY h. LEW. Piotr Danichowski, syn Jakóba, właściciel Wiktun-Poszyl, w powiecie rosieńskim i Koczan, w powiecie oszmiańskim, z Wiktoryi z Chełchowskich, pozostawił syna Adama, właściciela po ojcu powyższych dóbr, ożenionego z Katarzyną z Koczanów, który testamentem sporządzonym w 1734 r., zapisał Koczany synowi Michałowi, a Wiktuny-Poszyle, żonie i synom: Michałowi i Kazimierzowi (Zs. Żmudz. z 1735 r.). Kazimierz kwitował brata Michała w 1752 r. z summ, należnych mu z Koczan (Gr. Rosieńs. z 1753 r.), a w 1777 roku wspólnie z żoną, Konstancyą z Linkiewiczów, nabył prawo dożywocia na Obrębie-Pankiniszkach, służące Małkowskiemu (Zs. Rosieńs.). W 1793 r., sprzedał wspólnie z bratem Witkuny Twirbutowi (Gr. Rosieńs.).

Józef Kazimierz, syn Kazimierza, ur. 1780 r. (metr. w Czekiszkach), wspólnie z żoną, Urszulą z Grabowskich, nabył w 1820 r. część Witkun-Poszyl, od Ra-

tomskich (Zs. Rosieńs.). Synów jego czterech: Jan, ur. w Witkunach 1807 r., Benedykt Piotr, ur. tamże 1814 r., Stanisław Floryan, ur. tamże 1821 r. i Konstanty Jan, ur. tamże 1823 r. (metr. w Średnicy). Jan, z Emilii z Rymkiewiczów, pozostawił syna Medarda Albina, ur. w Rosieniach 10-go Maja 1834 r. Czterej synowie Józefa i Medard Albin, legitymowali się ze szlachectwa w cesarstwie 1851 r. (z Teki I. Poraja).

DANICKI Stanisław, dzierżawił część Rożyna, w powiecie włodzimierskim, 1577 r. (Jabł. f. 70).

DANIECCY h. PRUS II-gi. Jan Daniecki, nabył Podmokłe w 1615 roku. Stanisław, szlachcic ziemi warszawskiej 1652 r. (DW. 43 f. 1167 i 51 f. 1770). Adam i Jakób, pisali się z ziemią ciechanowską na elekcyę Władysława IV-go, a Wojciech i Zygmunt, z ziemią rożańską, na obiór Jana Kazimierza. Wiktoryn, w województwie ruskiem 1620 roku (AGZ. X. 3327). Mikołaj, kanonik kamieniecki i Aleksander, bracia, 1653 roku (Zap. Lub. 43 f. 1090).

Herb Dangiel Danieleckich.

DANIELECCY h. WŁASNEGO DANGIEL. Herb ten przedstawia w polu zielonem, na pasie srebrnym, dwa liście winne złote, wierzchołkami ku sobie zwrócone. W szczycie hełmu, trzy pióra strusie.

Jakób Danielecki, wziął w dzierżawę Brzozdowiec, w województwie ruskiem, 1596 r. (AGZ. X. 2751). Marcin, pisał się z województwem lubelskiem, na elekcyę Augusta II-go. Ludwik, vicesgerent sądowy krzemieniecki 1778 r.

Andrzej, właściciel Pukarzewa, w pow. piotrkowskim, 1771 r., miał syna Tomasza, po którym synowie: Antoni, żonaty z Matyldą Modlińską i Franciszek, żonaty z Konstancyą Wilską. Herman, syn Antoniego, w 1837 r., a Teofil, syn Franciszka i Ignacy, syn Ignacego i Anieli Kurowskiej, a wnuk powyższego Franciszka, w 1856 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

Herb Rola.

DANIELEWICZOWIE v. DANILEWICZOWIE herbu ROLA w W. Ks. Litewskiem. Prawdopodobnie przodkiem tej rodziny jest Daniel, który na zjeździe w Horodle, przyjął za herb Rolę. Michał Danilewicz, dworzanin króla Zygmunta, procesuje się w 1508 r. ze sługami putnymi dubowieńskiego traktu (ML. 8 f. 490). Grzegorz Danilewicz, sędzia grodzki łucki 1576 r.

Aleksander Danielewicz, syn Marcina, nabył w 1687 r. od Klonowskiego Stokliszki, w województwie trockiem (Gr. Kijows. z 1708 r.). W 1695 r., odstąpił pewną sumę, należną od Głowackiego, synowi swemu Rochowi (Gr. Brzes. Kujaw. z 1791 r.). Roch, z Teresy z Markowskich, pozostawił syna

Józefa (metr. w Sieradzu), instygatora Trybunału Koronnego Piotrkowskiego, który zabezpieczył w 1787 r. pewną sumę żonie swej, Maryannie z Lewandowskich, córce Jana i Wiktoryi z Jabłońskich (Zapisy Tr. Piotrk. 75 f. 56) i z niej pozostawił synów: Walentego, ur. 1788 r. (metr. w Piotrkowie), Piotra Franciszka, Rocha i Tomasza, ur. 1799 r. w Kotlinach (metr. w Kurowicach). Z nich:

Piotr Franciszek, ur. 1789 r. (metr. w Piotrkowie), zaślubił w 1823 r. Barbarę z Fihauzerów, córkę Felicyana ze Szląska, rozwiedzioną z Aleksym Gaszyńskim i z niej miał synów: Romana Wojciecha, ur. 1825 r., Konrada, ur. 1828 r., Ludwika, ur. 1831 r. i córkę Pelagię.

Roch, ur. 1793 r. (metr. w Piotrkowie), podoficer pułku 4-go strzelców konnych, zaślubił w Łowiczu 1825 r. Katarzynę Wrońską, córkę Józefa i Magdaleny z Matyaszewskich, ur. w Rosprzy 1803 r. i z niej pozostawił syna Jana Wincentego, ur. w Sieradzu 1825 r. (z Teki I. Poraja).

Piotr Franciszek i Walenty, 1844 r., Tomasz, 1854 r., Jan Wincenty, 1861 r. i Roman Wojciech, 1862 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

DANIEWSCY. Stanisław Daniewski i syn jego Szymon, nabyli w 1737 r. w grodzie czchowskim, od Jana Daniewskiego, część Dańkowiec. Szymon Daniewski, część drugą tychże dóbr, nabył w 1754 r., w grodzie czchowskim, od Melchiora Daniewskiego. Jakób, prawdopodobnie syn Szymona, w imieniu swojem i dzieci swoich: Nikodema, Piotra, Aleksandra, Franciszka, Karola, Jadwigi i Praksedy, sprzedał powyższe dobra w 1796 r. (Gr. Czch.).

Pius, syn Nikodema i Elżbiety z Niedźwieckich, ur. w Mojsiejkach 1820 r. (metr. w Iwankowie), zaślubił w Nieżynie 1845 r., Zofią Ekeblad i z niej pozostawił syna Leona, ur. w Nieżynie 1846 r. i córkę Olgę (z Teki I. Poraja).

DANIKOWSKI Marcin, podsędek rawski 1552 r., będzie pewnie *Dańkowskim* h. Półkozic.

DANILECCY v. DANIŁECCY. Michał i Wawrzyniec Daniłeccy, synowie Krzysztofa i Anny z Gliniec, procesują ks. Poryckiego 1628 r. Anna z Gliniec, 2-o v. za Kasprem Pepłowskim (Woł. V B f. 238 i VI B f. 314).

Danileccy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii grodzieńskiej, w 1827 roku i udowodnili, że Dominik Danilecki, właściciel Mićkuniec, w powiecie lidzkim, w 1713 r., miał dwóch synów: Antoniego, ur. w 1737 r. i Jana, ur. 1739 r. Po Janie pozostał się syn Stanisław, ur. w 1772 r., którego syn Albert, ur. 1813 r. Drugi syn Stanisława, Jan Rajmund, ur. z Elżbiety z Kosikowskich w Dereczynie, 31-go Sierpnia 1830 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Cesarstwie 1847 r. (z Teki I. Poraja).

DANILEWICZOWIE v. DANIELEWICZOWIE h. LELIWA. Piotr Danilewicz v. Danielewicz, syn Jana, żonaty 1-o v. z Maryanną Benedyktówną Butrymówną Strawniówną, wdową po Marcinie Witkiewiczu, 2-o v. z Magdaleną z Lutyków, właściciel Bugień, Dronsuć, Kondrać i Lutyk, w powiecie telszewskim, testamentem sporządzonym w 1685 r., trzecią część tych dóbr zapisał żonie, a dwie

trzecie dzieciom: Jakóbowi, Jerzemu, Ewie, urodzonym z pierwszej żony, i Pawłowi, Justynie, Helenie i Marcie, urodzonym z drugiej. Miał on jeszcze córkę Elżbietę, urodzoną z pierwszej żony, za Danielem Danielewiczem i braci: Daniela i Jakóba, z których drugiemu, zlecił opiekę nad dziećmi (Zs. Żmudz. z 1686 r. 26 I).

Jakób Danilewicz, syn Piotra, ożeniony z Martą z Dargiewiczów v. Darginowiczów, w części odziedziczone po ojcu, a w części nabyte od brata Jerzego, powyższe dobra, zapisał w 1740 r, żonie i dzieciom swoim: Józefowi, Janowi, Wiktorowi i Maryannie. Miał on jeszcze syna Floryana, żonatego z Barbarą z Piotrowiczów, po którym pozostał syn Andrzej i córka Marta. Wspomina o nich w testamencie z 1746 r., pozostała wdowa po Jakóbie (Zs. Żmudz. z 1740 r. 30. IV).

Herb Leliwa.

Józef, syn Jakóba, żonaty z Agatą Wambutówną, córką Jana, darował w 1787 r. Bugienie, Dronsucie i Kondracie, synowi swemu Franciszkowi (Zs. Telsz.), ożenionemu z Maryanną Pikturno, z której syn Józef, ur. 1782 r. (metr. w Szatach), z piewszej żony, Maryanny z Warpuciańskich, miał syna Juliusza Franciszka, ur. w Ukrynach 1830 r. (metr. w Żydykach), a z drugiej, Anny z Popreckich, syna Józefa, ur. tamże 1845 r.

Jerzy, syn Piotra, z Gertrudy Tyszkówny, miał dwóch synów: Feliksa i Józefa (metryki w Siadach z 1767 i 1778 r.). Feliks, żonaty z Barbarą Pacewiczówną, pozostawił dwóch synów: Józefa, ur. 1804 r. (metr. w Kalwaryi) i Józefa Antoniego, ur. w Dzisnie 1806 r.

Po Józefie, z Marcyanny z Zubowiczów, synowie: Antoni Julian, ur. w Ukrynach 12-go Kwietnia 1833 r., Józef Ignacy, ur. tamże 28-go Marca 1840 r., Teofil, ur. w Bugieniach 16-go Lutego 1844 r., Kleofas, ur. tamże 7-go Pazdziernika 1845 roku i Stanisław Lucyan, ur. tamże 3-go Listopada 1847 r. (metryki w Żydykach).

Po Józefie Antonim, z Bogumiły z Kozłowskich, syn Sylwester Kazimierz, ur. w Lejtaniszkach 27-go Lipca 1836 r. (metr. w Józefowie), z Leokadyi z Bejnarowiczów ma syna Józefa, ur. w Adamowie 26-go Kwietnia 1868 r. (metryka w Krasławiu).

Danilewiczowie h. Leliwa, legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1856 i 1877 r. (z Teki I. Poraja).

Herb Ostoja.

DANILEWICZOWIE v. DANIELEWICZOWIE herbu OSTOJA, w W. Ks. Litewskiem, prawdopodobnie pochodzą od Iwaszka Iwanowicza Danilewicza, dworzanina królewskiego, który otrzymał od króla Zygmunta, nieosiadłe wsie Nieżyłowy i Teszyłowy, w powiecie markowskim, w 1511 r. Iwaszko miał brata Fedora, dworzanina królewskiego 1523 r. Obaj dostarczali na ekspedycye wojenne trzy konie (ML. 8 f. 715 i 15 f. 224).

Paweł Danilewicz, podsędek wileński, pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Był on następnie w 1663 r. sędzią ziemskim i starostą inturskim. Syn jego Adam Karol, sędzia grodzki wileński, umarł przed 1686 r., w którym wdowa po nim, Leonia Konstancya z Hertzdorfów, układa się z Sapiehami, o dług należny jeszcze ojcu jej męża, Pawłowi (Sap.).

Jan Hieronim, Paweł Jerzy, Roman, podstoli oszmiański i starosta inturski i Mikołaj, miecznik wilkomierski, następnie podstarości w 1672 r., z województwem wileńskiem, a Paweł z księstwem żmudzkiem, podpisali elekcyę króla Michała. Z nich Roman, następnie chorąży oszmiański, pisał się z powiatem oszmiańskim na obiór Jana III-go. W 1680 r. podkomorzy oszmiański, z żoną, Katarzyną Pacówną, wojewodzianką trocką, wziął w zastaw od szwagra Korciany na Żmudzi (Pac.). Syn ich Piotr, był w 1691 r. słuchaczem akademii wileńskiej. Córka Teresa, żona Krzysztofa Sulistrowskiego, zmarła w 1723 r. W testamencie swym, spisanym w 1710 r., Katarzyna z Paców wspomina jeszcze synów: Michała i Kazimierza. Z nich Michał, starosta plotelski, wyznaczony z sejmu 1703 r. komisarzem od Węgier, żonaty z Eleonorą Zenowiczówną, podkomorzanką połocką (Pac.), miał syna Franciszka, w 1740 r. starostę plotelskiego, który sprzedał w 1742 r. Bohdanów w oszmiańskiem Czechowiczom (Jank.), a w 1741 r. odstąpił część swoją na Danilewiczach, w powiecie upickim, braciom swoim: Michałowi, Janowi, Jakóbowi i Mikołajowi (A. Wójt. Dynaburgs.).

Franciszek v. Franciszek Stefan, żonaty z Anną z Nowkuńskich, dla której wyjednał dożywocie na starostwie plotelskim, w 1744 r., pozostawił syna Franciszka v. Tadeusza Franciszka, pułkownika wojsk litewskich, chorążego oszmiańskiego w 1765 r., który wspólnie z synem swoim Michałem, podpisał konfederacyę generalną W. Ks. Litewskiego w 1764 r. (V. L.). Drugim synem Franciszka, chorążego oszmiańskiego, był Adam, który wspólnie z matką, Anielą z Mirskich, kwitował w 1770 r. Michałowskich z sumy należnej jeszcze jego dziadowi Franciszkowi, staroście plotelskiemu (Gr. Wileńs.).

Adam, z Joanny z Malinowskich, miał synów: Wincentego *Michała*, urodz. w Wilnie 1792 r. (metr. na Łukiszkach) i Tomasza, z których pierwszy, legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1835 r.

Wincenty *Michał*, z Katarzyny z Szymkiewiczów, pozostawił syna Juliusza Bronisława, ur. w Nowiance 19-go Sierpnia 1849 r, (metr. w Konwaliszkach).

Michał, 1776 r., a Mikołaj, 1789 r., sędziowie grodzcy smoleńscy.

Konstanty, prawdopodobnie najstarszy syn Michała, starosty plotelskiego, wprowadzony został w 1704 r., po śmierci ojca, do Sulżyna, w powiecie owruckim (Gr. Owr.). Syn jego Jan, ur. w Przewrociu 1720 r. (metr. w Kitajgrodzie), sprzedał w 1758 r. Felińskiemu, część Sulżyna, odziedziczoną po ojcu Konstantym i dziadzie Michale (Gr. Żytom.). Z Zofii z Wietwickich, pozostawił syna Aleksandra, ur. w Słobódce 1765 r., którego z Teresy z Krasnopolskich potomstwo: Wincenta, ur. 1807 r. (metr. w Hrymiaczce), Robert, ur. 1810 r. (metr. w Jarmolińcach) *Gorgoniusz* Józef, ur. 1813 r. (metr. w Jarmolińcach), Stefan *Arseniusz*, ur. w Zalesiu 1818 r. i Paulina Justyna, ur. tamże, w 1820 r. Gorgoniusza, z Wiery Aleksandrówny, syn Eufemiusz, ur. w Lipowcu 1845 r.

Potomkom Konstantego, przyznano szlachectwo w Cesarstwie 1850 r.

Michał Danilewicz, ziemianin królewski województwa mińskiego, być może, syn Michała, starosty plotelskiego, dobra Sakowicze, w temże województwie, odziedziczone po stryju Gabryelu, darował w 1721 r., synowi swemu Franciszkowi (A. Tr. Gł. Lit.). Franciszek, dobra te darował w 1758 r., synowi swemu Kazimierzowi, zachowując dla siebie i syna młodszego Michała, Wielkie Uzły, w powiecie oszmiańskim (Ibid.). Kazimierz, w imieniu swojem i syna Jana, sprzedał Sakowicze Wojewódzkiemu, w 1782 r. (Gr. Mińs.). Jan, syn Kazimierza i Katarzyny ze Szwykowskich, ur. w Syrajciach 1764 r. (metr. w Telszach), z pierwszej żony, Anastazyi N., miał synów: Michała Jakóba, ur. 1790 r. (metr. w Rzeczycy) i Franciszka, ur. 1792 r. (metr. w Brasławiu), a z drugiej — Tekli z Mackiewiczów, syna Tomasza, ur. 1794 r. (metr w Dziśnie). Wincenty, syn Michała Jakóba, ur. 1830 r. (metr. w Nawozie) i Jan, syn Tomasza i Franciszki z Karnickich, ur. w Widzach 1819 r., mają przyznane szlachectwo w Cesarstwie 1856 r.

Samuel Danilewicz, rotmistrz brasławski, testamentem z 1670 r., zapisał Wodopol, v. Tułowo, w województwie witebskiem, synowi swemu Janowi (Gr. Witeb. z 1670 r. i Zs. Witeb. z 1768 r.). Jan z żoną, Łucyą z Białonowiczów, darowali powyższe dobra w 1710 r., synowi swemu Onufremu, kapitanowi wojsk królewskich (Zs. Witeb.). Dominik, łowczy smoleński i Jan, chorąży wojsk koronnych, synowie Onufrego, wprowadzeni zostali w 1741 r. do tychże dóbr, po ojcu odziedziczonych (Gr. Wit. z 1741 r. i Zs. Wit. 1768 r.). Dominik, łowczy, z synami swoimi: Janem, Antonim, Franciszkiem i Piotrem i Jan, chorąży wojsk koronnych, z synem Michałem, sprzedali w 1768 r. dobra Wodopol v. Tułowo, Pociejowi (Zs. Witeb.) i legitymowali się ze szlachectwa w 1773 r., w sądzie ziemskim dynaburgskim.

Jan, syn Dominika, łowczego smoleńskiego, z Katarzyny ze Zborowskich, miał dwóch synów: Wincentego, ur. 1805 r. i Antoniego, ur. 1807 r. (metr. w Józefowie). Wincenty, ożeniony z Konstancyą Podskoczym, pozostawił pięciu synów: Aleksandra Wincentego, ur. w Stropie 1836 r., Ignacego, ur. w Józefowie 1838 r., Jerzego, ur. w Lejtaniszkach 1850 r., Stanisława, ur. tamże 1853 r. i Antoniego, ur. w Starym Dworze 1856 r. (metryki w Józefowie).

Antoni, syn Dominika, ożeniony z Anną Ostrowską, miał synów: Wincentego, ur. 1804 r., Michała, ur. 1810 r., Stefana, ur. w Roszczynowie 1814 r. i Józefa, ur. 1815 r. (metryki w Józefowie). Wincentego, z Karoliny z Horodeckich, syn Sylwester Mikołaj, ur. w Kozińcach 1840 r. (metr. w Elernie). Michała i Teresy z Marcinkiewiczów, syn Wiktor, ur. w Putreniszkach 1847 r. (metr. w Elernie). Stefana i Antonelli z Rogowskich, syn Stanisław, ur. w Liwczanach 1857 r. (metr. w Indrycy). Józefa i Donaty z Niemirów, synowie: Antoni, ur. w Liwczanach 1855 r. i Julian, ur. tamże 1860 r. (metr. w Indrycy).

Franciszek, syn Dominika, z Elżbiety Budzinowskiej, miał dwóch synów: Jana, ur. 1814 r. (metr. w Józefowie) i Floryana Dominika, ur. w 1821 r. (metr. w Elernie).

Michał, syn Jana, a wnuk Onufrego, z Urszuli z Grzybowskich, miał pięciu synów: Józefa Antoniego, ur. 1797 r., Tadeusza, ur. 1799 r., Antoniego, ur. 1804 r., Wincentego, ur. w 1808 r. i Ignacego, ur. 1810 r. (metr. w Józefowie). Z nich: Józef Antoni, ożeniony 1-o v. z Urszulą N., 2-o v. z Bogumiłą Kozłowską, z pierwszej żony, pozostawił syna Wincentego, ur. w Murawkach 1827 r., z dru-

giej — synów: Sylwestra Kazimierza, ur. w Lejtaniszkach 1836 r., Bonifacego Nikodema, ur. tamże w 1839 r. i Mikołaja Adama, ur. tamże w 1846 r. (metryki w Józefowie). Antoni, żonaty z Zuzanną z Truskowskich, pozostawił dwóch synów: Adama Michała, ur. 1843 r. i Piotra, ur. w Janopolu 1854 r. (metryki w Elernie).

Marcin Danilewicz, syn Józefa, skarbnik kowieński 1746 r., testamentem sporządzonym w 1750 r., zapisal Sokoleńszczyznę, w powiecie oszmiańskim, synom swoim, Kazimierzowi i Leonowi, pod obowiązkiem zapłacenia pewnej sumy starszym dwom swoim braciom, Tadeuszowi i Józefowi (Gr. Kowieńs.). Kazimierz, syn Marcina, stał się wyłącznym właścicielem powyższych dóbr, które testamentem z 1770 r., zapisał synom swoim: Kazimierzowi i Marcinowi. Żona jego, Katarzyna z Kontowtów, otrzymała zapis 200 talarów (Gr. Kow.). Wymienieni synowie Kazimierza, sprzedali te dobra w 1787 r. Juchnowiczowi (Zs. Kow.).

Kazimierz, syn Kazimierza, ożeniony z Anną Rożyńską, pozostawił córkę Katarzynę i synów: Wincentego, Andrzeja, Kazimierza, Tadeusza i Benedykta. Z nich Andrzej, ur. 1792 r. (metr. w Szadowie), żonaty z Józefą Borodziczówną, nabył w 1824 r. połowę Przystowian v. Miciun, w powiecie upickim, od Pisanki (Zs. Upic. z 1825 r.). Synowie jego: Teodor Aloizy, ur. w Miciunach 1834 r., Aleksander Kasper, ur. tamże 1836 r., Rafał Ferdynand, ur. w Podziunach 1841 r. (metryka w Konstantynowie) i Waleryan, urodz. w Miciunach 1844 r. (metryka w Szadowie).

Marcin, syn Kazimierza, żonaty z Anastazyą ze Skaczkowskich, pozostawił córkę Reginę i synów: Marcelego, Dominika i Ignacego. Ten ostatni, ur. 1804 r. (metr. w Szawlach), odziedziczoną po matce i bracie Dominiku, Naborowszczyznę, sprzedał w 1832 r. Bitowtowi. Z Wandy z Kozubskich jego synowie: Jan Władysław, ur. w Teopolu 1842 r., Ignacy Tomasz, ur. tamże 1843 r. (metr. w Ejragole), Kazimierz, ur. w Łanczukowie 1847 r. (metr. w Opitołokach) i Marceli Karol, ur. w Drotkolnie 1851 r. (metr. w Eiragole).

Ta linia Danilewiczów ma przyznane szlachectwo w Cesarstwie 1840, 1853 i 1854 r.

Inna znów linia Danilewiczów, tegoż herbu, pochodzi od Marcina Danilewicza, którego syn Jan, był właścicielem Gudzian, w województwie trockiem. Dobra te, Kazimierz, syn Jana, zapisał w 1719 r. synowi swemu Tadeuszowi (Zs. Oszm. z 1720 r.). Tadeusz, rotmistrz województwa trockiego i żona jego, Petronela z Sopoćków, nabyli Lewszany, w 1775 r. (Zs. Troc.). Dobra zaś Piełaniszki, otrzymał Tadeusz w 1785 r. (ML. Ks. Spr. Publ. 32 f. 274). Tenże Tadeusz, dobra Gudziany i Lewszany, odstąpił w 1777 r. synom swoim: Szymonowi, rotmistrzowi trockiemu, Wincentemu i Józefowi (Gr. Oszm.). Oprócz wymienionych synów, miał jeszcze Tadeusz córkę Helenę, żonę Andrzeja Wirpszy w 1779 r.

Szymon, syn Tadeusza, rotmistrz trocki 1775 r., z synami swoimi: Antonim, Józefem, Cypryjanem i Marcinem, i bratem Wincentym, z synami: Franciszkiem i Jakóbem, sprzedali w 1790 r. Gudziany Dąbrowskiemu, za 30,000 fl. (Zs. Troc.). Szymon miał jeszcze syna Onufrego, urodzonego po 1790 r.

Antoni, syn Szymona, komornik rzeczycki, część swoją na Lewszanach sprzedał Kurminom, w 1817 r. (Zs. Troc.). Z Katarzyny z Kondratowiczów, jego

potomstwo: Józef, Mikołaj, Aleksander, Kornelia, Aniela, Tekla, Scholastyka i Feliks.

Józef, syn Szymona, sprzedał część swoją na Lewszanach, w 1804 r. Był on kapitanem b. wojsk polskich.

Cypryjan, syn Szymona, żonaty 1-o v. z Rozalią z Wersockich, 2-o v. z Rozalią z Korsaków, z pierwszej żony pozostawił syna Antoniego Macieja, ur. w Piękienikach 1822 r. (metr. w Nowych Trokach), z drugiej — synów: Adama, ur. 1830 r. (metr. w Rudominach) i Józefa, ur. w Wilnie 1846 r. (metryka w kośc. św. Jana).

Onufry, syn Szymona, z Anny Rondomańskiej (metr. w Puniach z 1803 r.), ożeniony z Teresą z Januszkiewiczów, pozostawił syna Zygmunta, ur. w Wawerce 1831 r., którego z Teresy z Grużewskich potomstwo: Kazimierz Antoni, ur. w Słobodzie 1860 r. (metr. w Kownie), Benedykt Michał, ur. w Petersburgu 1864 r. (metr. w kośc. św. Katarzyny) i Jadwiga.

Wincenty, syn Tadeusza, miał dwóch synów: Jana Franciszka i Jakóba, proboszcza w Kołtynianach. Sprzedali oni w 1834 r. Krupieliszki v. Walkinie, w powiecie wileńskim, Iwanowskiej. Dobra te nabyli od Pomarnackich w 1832 roku. Jan Franciszek v. Franciszek, ur. 1781 roku (metr, w Derewni), pozostawił trzech synów: Jerzego Jakóba, ur. w Krupieliszkach 1819 r., Kazimierza Tomasza, ur. tamże 1821 r. i Wiktora, ur. tamże w 1831 r.

Józef, syn Tadeusza, właściciel Jodzienian-Szłowian, w 1777 r., pozostawił synów: Adolfa, Tadeusza i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1819 r.

Ta linia Danilewiczów ma przyznane szlachectwo w Cesarstwie 1859, 1862, 1881 i 1882 r. (z Teki I. Poraja).

DANIŁŁO h. LELIWA Krzysztof, ziemianin księstwa żmudzkiego, dobra swe, Berże Jonelaycie, testamentem z 1724 r., zapisał synowi swemu Kazimierzowi, urodzonemu z Elżbiety z Romaszkiewiczów w Lawdach, 1694 r. (metr. w Widuklach i Zs. Żmudz. z 1724 r.). Kazimierz, żonaty 1-o v. z Konstancyą Przyałgowską, 2-o v. z Krystyną Krzytucką, nabył z drugą żoną Giełżyce Miedniki, w 1746 roku (Zs. Żmudz.). Synów jego pięciu: Kazimierz, Antoni, Franciszek, Maciej i Tadeusz i córek dwie: Teodora i Magdalena. Czterem pierwszym, zapisał testamentem, sporządzonym w 1760 r., Berże i Giełżyce, wyznaczając córkom po 800 talarów holenderskich posagu (Zs. Żmudz.). Wymienieni bracia, sprzedali w 1762 r., zapisane im przez ojca dobra, bratu Tadeuszowi (Ibid.).

Herb Leliwa.

Kazimierz, syn Kazimierza, ur. 1715 r., testamentem sporządzonym w 1792 r., majątek swój rozdzielił między synów: Andrzeja, Michała i Franciszka (Gr. Żmudz. z 1793 r. Z nich:

Andrzej, syn Kazimierza, żonaty z Elżbietą z Narmontów, otrzymał w 1782 r. od jej rodziców, Józefa i Gertrudy z Hrycewiczów Narmontów, Łomie Kazbaryny (Zs. Żmudz.).

Dzieci ich: Józef, Walenty, Teodor, Chryzostom, Scholastyka i Anna Juszkiewiczowa, dopełnili w 1824 r. podziału majątku, po nich pozostałego. Józef i Walenty Daniłłowie, wzięli Kazbaryny i Kwityniszki, a pozostali bracia i siostry, sumy pieniężne (A. Sąd. Pow. Rosieńs.). Z nich: Walenty, ur. w Kazbarynach 1782 roku (metr. w Botokach). Teodor, ur. w Łomiach 1791 r. (metr. w Botokach). Chryzostom, ur. w Kazbarynach 1793 r., ożeniony z Joanną z Iżdykiewiczów, pozostawił syna Kajetana, ur. 7-go Sierpnia 1835 r. w Żokajniach (metr. w Girdyszkach), którego z Pauliny z Jagminów, syn Antoni Mamert, ur. w Szachajciach 11-go Maja 1868 r.

Michał, syn Kazimierza, żonaty z Maryanną v. Marcyanną Hryniewiecką, miał trzech synów: Franciszka, Piotra Feliksa i Onufrego. Z nich: Franciszek, ur. w Horajniach 1782 r. (metr. w Korklanach), ożeniony z Agnieszką z Bieniulewiczów, pozostawił dwóch synów: *Franciszka* Jana, ur. w Wojtkajciach 1814 r. i Jozafata, ur. w Obwajczach 1816 r. (metryki w Ławkowie). Po *Franciszku* Janie, z Franciszki z Rodowiczów, jest dwóch synów: Jan, ur. w Pożwojciach 15-go Maja 1852 r. i Edward, ur. tamże 16-go Marca 1854 r. (metryki w Chwejdanach). Piotr Feliks, ur. w Girajniach 1788 r. (metr. w Krożach), z Łucyi ze Skowzgirdów, miał dwóch synów: Józefa Ignacego, ur. w Giełżycach 1839 r. i Ferdynanda, ur. tamże w 1844 r. (metryki w Twerach). Onufry, ur. w Girajniach 1789 r. (metr. w Krożach), z Barbary z Putzamentów, miał dwóch synów: Kleofasa Jozafata, ur. w Giełżycach 1812 r. i Eustachego Mateusza, urodz. tamże 1825 r. (metr. w Poszylach). Kleofas Jozafat, z Barbary z Lidakiewiczów, pozostawił trzech synów: Adolfa Wincentego i Edwarda, bliźniaków, ur. w Kiejdanach 22-go Stycznia 1850 r. i Kleofasa, ur. tamże 12-go Stycznia 1870 r.

Franciszek, syn Kazimierza, ur. 1749 r., ożeniony z Petronelą z Narmontów, siostrą swej bratowej, wspólnie z nią darował w 1806 r. synom swoim, Jerzemu i Karolowi, część Łomi Kazbarynów (A. Sąd. Pow. Rosieńs.). Jerzy, z Krystyny z Juszkiewiczów, miał dwóch synów: Ferdynanda Ewarysta, ur. w Kazbarynach 1807 r. i Nikodema Bartłomieja, ur. tamże w 1811 r. (metryki w Botokach). Po Ferdynandzie Ewaryście, z Józefy z Piasewiczów, pozostał syn Władysław Nikodem, ur. w 1845 r. Karol, żonaty z Urszulą N., pozostawił dwóch synów: Bonawenturę, urodzonego w Kazbarynach 1807 roku i Sotera, ur. tamże w 1809 r.

Antoni, syn Kazimierza, a wnuk Krzysztofa, ur. w Użumiedziu 1719 roku (metr. w Krakinowie), z Barbary z Norgiałłowiczów, miał syna Jana, ur. 1757 r. (metr. w Niemoksztach), żonatego z Weroniką v. Wiktoryą z Druktejniów, z której pozostawił dwóch synów: Bonifacego, ur. w Narwojniach 1780 r. i Kazimierza, ur. tamże 1791 r. (metr. w Szylelach).

Bonifacy, z Wiktoryi z Narmontów, miał sześciu synów: Kazimierza, ur. w Strygajciach 1811 r. (metr. w Ławkowie), Wincentego Kaspra, ur. w Podwożnikach 1816 r. (metr. w Chwejdanach), Antoniego, ur. tamże 1817 r., Bonifacego Juliana, ur. tamże 1821 r, Józefa, ur. tamże 1823 r. i Aleksandra, ur. tamże 1826 roku. Po Antonim, z Maryanny z Anikowiczów, pozostał się syn Piotr, ur. w Gudelach 29-go Czerwca 1840 r. (metr. w Worniach), a po Józefie, z Ewy z Charewiczów, pozostało czterech synów: Bonifacy, Franciszek, Michał, ur. w Aukszto-kajwnie 1868 r. i Józef, ur. w Wilsgach 1875 r. (metr. w Krupiu).

Kazimierz, z Magdaleny z Narmontów, miał syna Józefa, ur. w Pronimie 1829 r., którego syn Julian, ur. 1851 r., z Ewy z Wojciechowskich, pozostawił dwóch synów: Antoniego, ur. w Kulach, 16-go Października 1876 r. i Wincentego, ur. w Skobuciach 26-go Maja 1883 r.

Daniłłom przyznano szlachectwo w Cesarstwie 1851, 1852, 1859, 1874, 1884, 1887, 1888 i 1889 r. (z Teki I. Poraja).

DANIŁO, dworzanin książąt ruskich, Fediuszka, Urkona (Hurki) i Romana, 1418 r. w sądzie krakowskim (Helc. II f. 1592). *Daniło*, otrzymał Horosowce, w powiecie kamienieckim, 1448 r. (M. 10 f. 31). *Daniło* i jego sukcesorowie, otrzymali od Kazimierza Jag. prawem lennem, pustynie Kopistryn i Werchniaki, w województwie bracławskiem, 1448 r. (AGZ. V.). *Daniło*, bojar kniehini Julianny Kobryńskiej, wojewoda grużewski, świadek na zapisie na cerkiew 1465 r. (Gr. Brzes. z 1738 r.). *Daniło* Fedkowicz, dworzanin Aleksandra Jag., otrzymał od niego włość Briahimską, w powiecie czerkaskim. Król Zygmunt potwierdził mu to nadanie w 1508 r. (ML. 8). *Daniło* Girdewicz, otrzymał od ks. Semena Kobryńskiego Przyszychwosty; król Zygmunt potwierdził to nadanie w 1509 r. Jeskowi Danilewiczowi (ML. 8 f. 524). *Daniło* Iwanowicz Irtyszczewicz, otrzymał w 1507 r. od ks. Fedora Jarosławicza Pińskiego, Połkotycze w powiecie pińskim. Synowie jego: Iwan i Semen Danilewicze okazali to nadanie 1559 r. przy rewizyi puszcz królewskich. Semen, żonaty z Hanną Wasilewską. *Daniło* Semenowicz, dworzanin królewski 1532 r. (ML. 24).

DANIŁOWICZ h. ROLA Kasper, w ziemi halickiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w 1783 r. Prawdopodobnie należy do domu Danilewiczów tegoż herbu.

DANIŁOWICZOWIE h. SAS, z Zaderewiec w powiecie żydaczowskim. Daniło Daćbogowicz, dziedzic Zaderewiec, otrzymał w 1371 r. od królowej Elżbiety, za usługi świadczone królowi Ludwikowi, wsie: Lisowice, Dyrynę i Hrehorów, graniczące z jego majętnością (KDM. III). Tenże Daniło Daćbogowicz Zaderewicki, otrzymał w 1394 r. od Jagiełły Czachrowo, Zahwozdzie i Dziurów (potem Żurów), z trzema przysiołkami w halickim i żydaczowskim powiatach, z warunkiem służby wojskowej, w dwie kopie i dziesięciu strzelców (Arch. Sang. I). Żyje on jeszcze 1415 r., w którym obecny przy uposażeniu kościoła w Żydaczowie, przez Świdrygiełłę. Syn jego Dymitri, właściciel Rudy, prowadził spór graniczny z Dzieduszyckimi, około 1430 r. i świadczył w Żydaczowie 1435 r. (Akta Zap. Ros I. i AGZ. III).

Herb Sas.

Daniło miał i więcej synów, a jeden z nich wziął działem Czachrowo i po nim szedł zapewne Iwaszko Czachrowski, stryj i opiekun wnuków Dymitra 1462 r.

Dymitr, z żony Jurkowskiej h. Grzymała, siostry Pawła, zostawił dwie córki: Dorotę, za Mikołajem Sieniawskim i Katarzynę, za Janem Nienczyńskim i syna Jana. Że Jan

i te siostry jego, byli dziećmi Dymitra, poucza nas akt zeznany, w sądzie ziemskim halickim, w 1463 r., w którym Katarzyna Nienczyńska, jest wyraźnie nazwaną córką Dymitra z Żurowa. Aktem tym mąż jej zabezpiecza 720 grzywiem posagu i wiana (AGZ. XII. 3096/9). Że matka ich, była siostrą Pawła Jurkowskiego, dowodzi proces spadkowy Sieniawskich po tym Pawle, rodzonym wuju Doroty (AGZ. XV. 2174 i 2175).

Jan Daniłowicz, świadczący we Lwowie 1455 r. (AGZ. XIV. 3389), z żony Małgorzaty, pozostawił synów czterech: Mikołaja, Piotra, Dymitra i Jana, o czem nas przekonywa spisany we Lwowie 1462 r. projekt układu, mającego się zawrzeć między opiekunami dzieci Jana Daniłowicza, a Sieniawskim (AGZ. VII).

O Mikołaju Janowiczu, dziedzicu na Lachowie v. Rudzie, znajdują się wzmianki w aktach halickich pod 1475 r. i lwowskich pod 1470 r. (AGZ. XII i XV f. 460).

Dymitri Janowicz, dziedzic na Żurowie i Rudzie, dopełnił w 1484 r. z Prokopem z Malechowa działu dóbr po wuju (właściwie po dziadzie wujecznym) swoim Jurkowskim. Na mocy tego działu, dostały mu się wsie Wołków i Kuhajów, w powiecie lwowskim (AGZ. VII). Żonaty 1479 r. z Jadwigą Sieniawską, córką Guntera, sędziego lwowskiego (AGZ. XV f. 326 i 500), pozostawił syna Michała, dziedzica na Żurowie, który w 1507 r. procesuje się z Paniowskim, a 1518 roku z Ottą z Chodcza. W 1527 r. wraz z całą szlachtą okręgu żydaczowskiego i stryjskiego, oskarżył sędziego halickiego, o odmowę wymiaru sprawiedliwości (AGZ. X. 210 i St. Pr. P. P. VI. 121 i 389). Syn jego Stanisław, procesował Radzanowskiego 1569 r. (AGZ. X. 1485). Był on chorążym lwowskim, lecz data jego urzędowania jest mi nieznaną. Nie żył już w 1589 r., w którym pozostała po nim wdowa, Katarzyna ze Szczekarzowic Tarłówna, właścicielka Oleska, wspólnie z synami swoimi, Janem i Mikołajem, procesują się w Trybunale lubelskim (Wyr. Lub. 34 f. 305 i 529). Córki Stanisława: Jadwiga, Anna i Elżbieta (Wyr. Lub. 3 f. 783 i 9 f. 189). Z córek tych Jadwiga, była żoną 1-o v. Michała Stanisławskiego. podkomorzego podolskiego, a 2-o v. Hieronima Łaskiego, wojewodzica sieradzkiego (Arch. Lubomirskich). W Żydaczowie są pomniki zmarłych dzieci Stanisława i Katarzyny: Kaspra 1570 r., Katarzyny 1576 r. i Elżbiety 1581 r.

Jan, chorążyc lwowski, dziedzic na Olesku, starosta korsuński i czehryński 1597 r., krajczy królowej Anny, łowczy bełski 1599 r., krajczy koronny 1600 r., starosta bełski 1605 r., kasztelan lwowski 1612 r., w roku następnym wojewoda ruski. W 1616 r. otrzymał pozwolenie na założenie miasta Kryłowa, w starostwie czehryńskim, a miasto obdarzone zostało prawem magdeburskiem, jarmarkami i targami (Arch. I. Z. Ros. V. 1). Za konsensem królewskim z 1618 r., odstąpił starostwo bełskie Oleśnickiemu (M. 161 f. 199). W 1619 r. i starosta buski. W 1622 roku ma potwierdzoną erekcyę m. Lisianki, w województwie kijowskiem (M. 168 f. 179). W 1627 r. dopełnił fundacyi kościoła w Rudzie (AGZ. X. 3489). W 1623 r., wyznaczony został z sejmu komisarzem, do utrzymania w porządku wojska zaporoskiego.

Jan, wojewoda ruski, dwa razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną, była Katarzyna Krasicka, drugą Zofia Żółkiewska, córka kanclerza i hetmana koronnego (Kij. III. E f. 71). Z pierwszej żony były dwie córki: Katarzyna i Marcyanna. Pierwsza wychowana przez wuja swego, Marcina Krasickie-

go, wojewodę podolskiego, otrzymała od niego w 1616 r. bogatą wyprawę i 20,000 fl. posagu (M. 160 f. 118). Była ona żoną Andrzeja Firleja, starosty kazimierskiego. Druga córka wojewody, z Krasickiej, której podług pamiętników o Koniecpolskich, było na imię Marcyanna, wyszła za Stefana Koniecpolskiego. Z drugiej żony Żółkiewskiej, miał wojewoda synów: Stanisława i Jana, oraz córki: Zofię Teofilę, żonę Jakóba Sobieskiego, kasztelana krakowskiego i Dorotę, ksienię Benedyktynek we Lwowie. W 1614 r. otrzymała Zofia z Żółkiewskich dożywocie na starostwie mostowskim (M. 157 f. 2); służyło jej dożywocie również i na starostwach: korsuńskiem i czehryńskiem, które odstąpiła synowi swemu Stanisławowi, za konsensem królewskim z 1631 r. (Arch. I. Z. Ros. V. 1). Odstąpiła mu również i starostwo mostowskie. Zofia umarła w 1634 r., a nagrobek jej z Żółkwi podał nam Starowolski.

Stanisław, wojewodzic ruski, starosta korsuński i czehryński 1631 r., otrzymał w 1627 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Jelca różnych królewszczyzn w województwie kijowskiem (M. 173 f. 427); w 1633 r. kwitował Iskrę (Zap. Lub. 34 f. 59). W 1634 r. otrzymał w dożywocie różne wsie ze starostwa bełskiego (M. 180 f. 362). Powróciwszy z obcych krajów, wystawił zaraz swoim kosztem 1000 jeźdźców, na ekspedycyę moskiewską, z któremi dzielnie się sprawiwszy, pozyskał względy Władysława IV-go. Na ekspedycyę pruską wystawił regiment pieszy, następnie rzucił się na Tatarów, których kilkakrotnie zgromił, lecz w końcu mając ubitego konia pod sobą, dostał się w ich ręce i Kantymir kazał własnemu synowi ściąć mu głowę, w 1636 r. Pochowany w Żółkwi, a nagrobek jego podał nam Starowolski.

Jan, drugi syn wojewody, umarł w młodości 1618 r., pochowany w Wilnie, w kościele św. Michała (Star. Mon.).

Zofia Teofia, żona Jakóba Sobieskiego, procesuje Wiśniowieckiego 1642 r. i 1647 r., o zabór dóbr w województwie kijowskiem (Kij. V f. 610 i VI B f. 52). W 1651 r. przelała prawa swe do Szczurowic, na Marka Sobieskiego (AGZ. X. 4436). Dorota Magdalena, ksieni Benedyktynek lwowskich, opisała obowiązki czynszowników Brozinowskich 1670 roku. Żyła jeszcze w 1686 r. (AGZ. X. 5166 i 5959).

Mikołaj na Żurowie, syn Stanisława, chorążego lwowskiego, starosta drohobycki 1599 r., które to starostwo żona jego, Helena ze Służewa Uchańska, wojewodzianka bełska, od matki swej, Anny z Herburtów, za konsensem królewskim z 1596 r. otrzymała, w 1607 r. starosta czerwonogrodzki, w 1609 r. obożny koronny i starosta chełmski, 1610 r. starosta bielski, 1611 r. podskarbi nadworny koronny, 1614 r. po bracie Janie, kasztelan lwowski, w 1615 r. starosta samborski. W tymże roku przyznano dożywcie i żonie jego na starostwie czerwonogrodzkiem (M. 158 f. 208). W 1617 r. podskarbi wielki koronny, 1619 r. starosta parczowski, 1622 r. starosta krasnostawski. Jeździł z Zygmuntem III-cim do Szwecyi w 1593 r. i w czasie rokoszu Zebrzydowskiego przy nim stawał. Umarł w 1624 r., pochowany w Uchaniu, gdzie mu synowie pomnik wystawili (Star.). Od niego to w Warszawie nazwaną została ulica Daniłowiczowską, na której sobie wspaniały pałac wystawił. Z Heleny Uchańskiej (M. 140 f. 209), pozostawił podskarbi trzy córki: Zofię, żonę 1-o v. Adryjana Radzimińskiego, starosty liwskiego, 2-o v. Pawła Sapiehy, podkanclerzego litewskiego 1631 r., 3-o v. Łukasza Opalińskiego,

marszałka wielkiego koronnego. Z tym ostatnim zeznała zapis dożywocia w 1636 roku (Perp. Czers. 8 f. 404 i 559; M. 182 f. 449 i 489; 185 f. 585 i 201 f. 470); Izabellę, żonę Jerzego Ossolińskiego, kanclerza koronnego 1621 r. i Annę, żonę Kaspra Zebrzydowskiego. W 1652 r. wnieśli manifest do metryki koronnej o spadek po niej, brat jej Mikołaj, podstoli koronny i synowie pozostali po drugich jej braciach, mianowicie Jan Karol i Władysław, synowie Piotra, Jan Aleksander, starosta olsztyński, syn Stanisława i Mikołaj, syn Franciszka (M. 192 f. 555). Synów zaś miał podskarbi pięciu: Jana Mikołaja, Piotra, Stanisława, Mikołaja i Franciszka. W 1621 r. podskarbi, wspólnie z synami, obierał plenipotentów w Lublinie. W 1624 r., wymienieni jego synowie, obierali plenipotentów, a w 1626 r. kwitowali Skopowskiego (Zap. Lub. 25 f. 33; 28 f. 1072 i 29 f. 392).

Jan Mikołaj, syn Mikołaja, podskarbiego koronnego, często w aktach wprost Janem nazywany, otrzymał starostwo chełmskie od ojca za konsensem królewskim z 1617 r. (M. 161 f. 107). W 1620 r. podstoli koronny, otrzymał od ojca swego w 1624 r. Rostok, Dypultycze i Mołodocin, w ziemi chełmskiej, to jest późniejsze starostwo rostockie (M. 171 f. 152). W tymże samym roku otrzymał pensyi 2000 florenów (M. 171 f. 118). W 1627 r. podskarbi nadworny koronny i administrator ceł ruskich (AGZ. X. 3487). W 1631 r. starosta przemyski i kolski, w 1632 r. podskarbi wielki koronny, starosta samborski, drohobycki i czerwonogrodzki, otrzymał w 1634 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Szczawińskiego, starostwa błońskiego. W 1636 r. starosta ratneński, korsuński i czehryński, a 1645 r. doliński. Podskarbim wielkim został 28-go Kwietnia 1632 r., na dwa dni przed śmiercią Zygmunta III-go. W 1632 r. otrzymał konsens królewski, na ustąpienie starostwa chełmskiego Jałowieckiemu, a 1637 r., na odstąpienie starostwa czerwonogrodzkiego, bratu Franciszkowi i żonie tegoż, Elżbiecie Sapieżance. Był nim jednak jeszcze w 1649 r., w którym umarł. Pochowany w Lublinie. Z dwóch żon: Elżbiety z Bnina Opalińskiej i Zofii Tęczyńskiej, nie pozostawił potomstwa. Z Elżbietą Opalińską, zeznał zapis dożywocia w 1627 r. (Zap. Lub. 30 f. 362; 37 f. 101; 43 f. 89 i M. 178 f. 439). W 1638 r. druga jego żona, Zofia z Tęczyńskich, otrzymała dożywocie na starostwach: ratneńskiem i błońskiem. Umarła w 1655 r. (M. 185 f. 14 i 15 i Nekrolog Strzeliński).

Piotr, drugi syn Mikołaja, podskarbiego koronnego, starosta parczowski, które to starostwo odstąpił mu ojciec, za konsensem królewskim z 1621 roku. W 1634 r. podstoli koronny, w 1636 r. stolnik koronny i starosta krzemieniecki, w końcu krajczy koronny 1638 r. Trzymał i starostwo wyżgrodzkie, które w 1642 roku odstąpił Tyszkiewiczowi. Umarł w 1645 r. Piotr, dwa razy związki małżeńskie ponawiał; pierwszą jego żoną była Katarzyna Beata Szamotulska, z którą zeznał zapis dożywocia w 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 894 i 30 f. 708); drugą — ks. Krystyna Wiśniowiecka, 1-o v. Mikołajowa Malińska. W 1636 r. oboje małżonkowie układają się z Czesławskim (Zap. Lub. 35 f. 677; M. 188 f. 107 i 190 f. 9; Woł. VI. A f. 178 i Czerniech. f. 84). Piotr, z pierwszej żony Szamotulskiej, pozostawił córkę Helenę Urszulę, z drugiej, ks. Wiśniowieckiej, synów: Jana Karola i Władysława Wincentego, oraz córkę Urszulę (Zap. Lub. 47 f. 22 i 28 f. 1040; Woł. VII. C f. 80; Sig. 3 f. 235).

Helena Urszula, 1-o v. za Teodorem Karolem hr. Tarnowskim, starostą krzepickim 1646 r., 2-o v. za Kazimierzem Sapiehą, starostą krzepickim i mołkateń-

skim, 3-o v. za Jackiem Michałowskim, stolnikiem rożańskim 1655 r., 4-o v. za Samuelem Prażmowskim 1661 r., chorążym nadwornym koronnym, następnie wojewodą płockim. W 1664 r. zeznała zapis dożywocia z Prażmowskim. W 1647 r., będąc wdową po Tarnowskim, kwitowała braci swoich (M. 190 f. 261; Zap. Lub. 50 f. 7 i Perp. Czers. 12 f. 272 i 431). Urszula, w 1668 r. żona Jana Potockiego, wojewody bracławskiego, procesowana wspólnie z bratem przez Bobiatyckich. W 1678 r., będąc żoną Władysława Józefa Sapiehy, wojewody mińskiego, potwierdza darowizny przez przodków uczynione, Bazylianom w Krechowie (Woł. VIII. A. f. 675 i AGZ. X. 5594).

Jan Karol, syn Piotra (Zap. Lub. 44 f. 91), prawdopodobnie po ojcu starosta parczowski, 1656 r. rotmistrz królewski, odstąpił Tyśmienicę Gołuchowskiemu (M. 200 f. 24). W 1676 r. został krajczym koronnym i starostą lubelskim. W 1678 roku jest podskarbim nadwornym koronnym. Wspólnie z synem swoim Piotrem Franciszkiem, pisał się z województwem lubelskiem na elekcyę Jana III-go. Żona jego, Felicyanna z Wilkowa, otrzymała w 1659 r. dożywocie na starostwie parczowskiem (M. 201 f. 183). W 1676 r. otrzymał Jan Karol konsens królewski, na odstąpienie starostwa parczowskiego synowi Piotrowi Franciszkowi, który jednak dopiero w 1683 r., już po śmierci ojca, jest starostą parczowskim i lubelskim. Piotr Franciszek umarł w 1685 r., nie pozostawiwszy potomstwa.

Władysław Wincenty, syn Piotra, otrzymał w 1663 r. konsens królewski, na ustąpienie Pecynówki Żegalińskiemu (Zap. Lub. 48 f. 709; AGZ. X. 4888).

Stanisław, syn Mikołaja, podskarbiego koronnego, był w 1622 r. dworzaninem królewskim. Król wydał w tymże roku ojcu jego pozwolenie, na oddanie mu starostwa czerwonogrodzkiego (M. 168 f. 257). Starostwo to jednak otrzymał dopiero po śmierci ojca, w 1624 r. W 1627 r. zastawił Gródek i Teptuchów (Zap. Lub. 33 f. 997). Umarł w 1632 r., pozostawiając z Maryanny Siemaszkówny z Hubkowa i Tuczyna, córki Mikołaja, syna Jana Aleksandra i córkę Izabellę. Maryanna z Siemaszków procesuje się z Kaszowskim w 1628 r., a wspólnie z dziećmi pozwana przez Pocieja w 1635 r., o zbiegłych poddanych do Berezna, a Jan Aleksander i Izabella, pozywają w 1642 r. Zamoyską, o najazd gruntów, należących do Tuczyna, a w 1646 r. procesują się z Franciszkanami w Korcu (Woł. V B f. 242 i VI A f. 174; Kij. V f. 18 i Czerniech. f. 114). Izabella, której opiekunami byli: Mikołaj, Jan Karol i Władysław Daniłowiczowie, wyszła za Stanisława Koniecpolskiego, kasztelana lubaczowskiego (Bracł. XIV f. 24 i 754; XV f. 1416).

Jan Aleksander, starosta olsztyński 1650 r., zastawił Bystrzycę Parysowi, w 1652 r. (Zap. Lub. 43 f. 390). Umarł w 1654 r., w którym żona jego, Barbara z Tarłów, kasztelanka wiślicka, występuje w procesie z Leszczyńskim, jako wdowa po nim. Z Tarłówną zeznał zapis dożywocia w 1649 r. Nie pozostawił potomstwa, a wdowa po nim wyszła za Jerzego Lubomirskiego, marszałka wielkiego koronnego (Woł. VII. A f. 119 i IX f. 89; Zap. Lub. 42 f. 7 i 43 f. 54; DW. 51 f. 587).

Mikołaj, czwarty syn Mikołaja, podskarbiego koronnego, wspólnie z bratem Janem Mikołajem i bratankiem Janem Aleksandrem, pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. W 1645 r. podstoli koronny i podkomorzy chełmski, 1652 r. starosta czerwonogrodzki. W 1658 r. otrzymał list przypowiedny na 100 koni (Sig. 1 f. 45). W tymże roku otrzymał nominacyę na kasztelań-

stwo chełmskie, wskutek niedokładnej informacyi o śmierci Broniewskiego. Nominacya ta nie przyszła do skutku i Mikołaj pozostał podstolim, z którego to urzędu awansował na podczaszego koronnego w 1664 r. Starostą przemyskim był w 1653 r., a starostą hrubieszowskim w 1658 r. W 1650 r., otrzymał po śmierci brata Jana Mikołaja, Kropiwniki, Kościelniki i Koniuszki, w ziemi przemyskiej (M. 191 f. 277). Umarł podczaszym koronnym i podkomorzym chełmskim, przed 4-m Lutego 1676 r. (Sig. 13). Mikołaj, z żony Apolinaryi Niemojewskiej, pozostawił syna Adama, młodo zmarłego i cztery córki: Zofię Annę, żonę 1-o v. Jana Cetnera, starosty lwowskiego, 2-o v. Zygmunta Dąbskiego, wojewody brzeskiego; Izabellę, żonę Ostafiego Tyszkiewicza, podkomorzego brzeskiego. Obie siostry kwituje Matczyński w 1681 r., a Tyszkiewiczowa spadek po Czerskiej, odstępuje Dąbskiemu w 1688 r.; Petronellę, żonę Jana Tyszkiewicza, 1661 r. i Rozalię niezamężną, 1661 r., a która potem miała wyjść za Korycińskiego (Woł. VII C f. 216; X f. 332; M. 238 f. 5 i 240 f. 52; AGZ. X 6158 i 6180).

Franciszek, piąty syn Mikołaja, podskarbiego koronnego, wspólnie z żoną, Elżbietą Sapieżanką, podkomorzanką włodzimierską, zaślubioną w Lublinie 1636 r., otrzymał w 1637 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk brata Jana Mikołaja, starostwa czerwonogrodzkiego (M. 182 f. 337). Starostą tym spotykam go w 1643 r. Musiał umrzeć młodo, bo już w 1652 r. starostą czerwonogrodzkim, jest brat jego Mikołaj. Z Sapieżanki, miał jednego syna Mikołaja Franciszka, dziedzica na Żurowie i Andrzejowie (Zap. Lub. 61 f. 1223), którego Bartoszewicz mylnie robi podstolim koronnym już w 1655 r. Ten Mikołaj, do 1663 r., nie piastuje żadnego urzędu i w aktach występuje jako syn Franciszka, starosty czerwonogrodzkiego (M. 192 f. 555; Zap. Lub. 43 f. 1042; 44 f. 59 i 217; Sig. 3 f. 114 i 7 f. 77). W 1666 roku jest dopiero starostą czerwonogrodzkim, a w 1670 r. otrzymał wspólnie z żoną, Zofią (z Grabianków), konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Potockim (Sig. 11 f. 123). W 1672 r. jest starostą boreckim; w tymże roku otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Dołpotowa, w ziemi halickiej, Sołtykowi (AGZ. X. 5339). W 1683 r. jest krajczym koronnym, w 1686 r. starostą lubelskim i parczowskim, w 1687 r. wojewodą podolskim. W 1689 r. już nie żył (Zap. Lub. 65 f. 571).

Trzy razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną, była Joanna Potocka, 1661 r., drugą — Zofia z Grabianków, w 1666 r., z tą się rozwiódł, trzecią—Eufrozyna Skibicka, z której synowie: Aleksander i Jan, oraz córki: Franciszka i Maryanna (Zap. Lub. 47 f. 533; 50 f. 815; 57 f. 213; 65 f. 571 i 66 f. 361; M. 217 f. 106). Córki jego miały wyjść: pierwsza za Piaseczyńskiego, starostę nowogrodzkiego, druga za Rybińskiego, starostę czerniechowskiego.

Aleksander, syn wojewody podolskiego, pomimo, że ojciec jego otrzymał już w 1686 r. konsens królewski, na odstąpienie mu starostwa parczowskiego (Sig. 14), dopiero po śmierci ojca takowe otrzymał; jest nim w 1690 r., w którym był również rotmistrzem królewskim (Zap. Lub. 66 f. 45). W 1717 r. wspólnie z żoną, Anną z Denhoffów, procesuje się z Działyńskimi (Czerniech. f. 527). W 1729 roku Anna Daniłowiczowa, a więc Denhoffówna, otrzymała dwa konsensy królewskie, na odstąpienie starostwa parczowskiego; pierwszy na rzecz córki Joanny i męża jej, Chryzostoma Załuskiego, drugi—na rzecz córki Konstancyi i męża jej Andrzeja Małachowskiego (Sig. 20 i 22). Aleksander nie żył już w 1723 r. (Bracł.

XV f. 1960), a Denhoffówna, wdowa po nim, trzymała starostwo parczowskie. Tymczasem w 1732 r. Wiśniowiecki, kasztelan krakowski, otrzymał wójtostwo w Ostrowie, w starostwie parczowskiem, po śmierci Doroty z Rybczyńskich, wdowy po Aleksandrze Daniłowiczu, staroście parczowskim (M. 258 f. 12). Jest więc tu jakieś bałamuctwo, które rozwiązać trudno. Być może, że ową Barbara z Rybczyńskich, była pierwszą żoną Aleksandra i z nim rozwiedziona. W 1730 r. Wiśniowiecki otrzymał starostwo parczowskie po śmierci z Działyńskich Daniłowiczowej (Sig. 22). I tu pomyłka, Daniłowiczowej z Działyńskich nie było i pewnie tu mowa o Denhoffównie, która zmarła, nie odstąpiwszy starostwa parczowskiego córkom. Aleksandra córki: Joanna, żona 1-o v. Chryzostoma Załuskiego, starosty lubelskiego, 2-o v. Józefa Siedleckiego, starosty jodłowskiego i Konstancya, żona 1-o v. Andrzeja Małachowskiego, starosty smotryckiego, 2-o v. Jana Kantego Potockiego, kasztelana bracławskiego, procesują się w 1746 r. o Berezno, z siostrą Maryanną, żoną Feliksa Potockiego, starosty krasnostawskiego (Czerniech. f. 1119 i 1480; Bracł. XV f. 1960).

Jan, brat Aleksandra, właściciel Hrehorowa, starosta borecki, procesuje Bielskich w 1725 r. (Woł. XI f. 1518). Starostą już był w 1690 r. Z Ludwiki Dzieduszyckiej, pozostawił syna Franciszka, wspólnie z którym procesuje w 1731 r. córki brata Aleksandra, o dobra Daniłowiczowskie spadkowe (Czerniech. f. 862 i Bracł. XV f. 1736; XVI f. 360). Franciszek, ostatni tego rodu, umarł bezpotomnie.

DANIŁOWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem, używają h. SAS. W. Ks. Zygmunt nadał Czabutowszczyznę Daniłowi, którą w 1523 r. posiada Bohdan Daniłowicz (ML. 14 f. 445). Zofia, siostra Stanisława, za Stanisławem Narbutem, w 1561 roku (M. 95 f. 496). Michał, ziemianin połocki 1623 r. (Ist. Jur. Mat. XXIII). Jarosz Daniłowicz, zastawił dobra swe Abramowszczyznę w mścisławskiem, przed 1654 r. Gąsiorowskiemu. Paweł Bohdanowicz Daniłowicz, wnosi w 1663 r. manifest do grodu mścisławskiego, o spaleniu mu ruchomości i przywilejów w Krzyczewie 1655 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Franciszek, pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go. Józef, z powiatu brasławskiego, podpisał się na walnym zjeździe pod Olkinikami. Barbara, żona Dawida Markiewicza, pisarza skarbowego, 1721 r. (Sap.). Mateusz i Jan, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim w 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 604 i 610). Józef, podpisał manifest szlachty litewskiej w 1763 r. (V. L.). Łukasz, podpisał z województwem mścisławskiem obiór Stanisława Augusta.

Szymon, syn Jerzego, wnuk Ambrożego Hrehorowicza, dziedzica Trep, w powiecie krożskim, pokwitowany przez siostry w 1701 r., zostawił syna Jakóba, który odziedziczone dobra Trepy - Dyrginie, darował synowi Antoniemu w 1761 r., oddalając od nich dwóch drugich synów, Jana i Teodora. Po Teodorze został syn Józef, a po Antonim, dziedzicu Trep, rotmistrzu krożskim w 1786 r., synowie: Jerzy, pijar, pod imieniem Rafała, rektor kolegium wileńskiego. Józef, sędzia graniczny telszewski, dziedzic dóbr Powondenie-Bohuszyszki i Kalikst, regent podkomorski brasławski, profesor uniwersytetu wileńskiego, marszałek powiatu telszewskiego, dziedzic dóbr Powondenie-Tuhanowszczyzna w powiecie telszewskim i Łojowa w rzeczyckim.

Jan, najstarszy syn Jakóba, komornik województwa smoleńskiego 1768 r., rotmistrz starodubowski 1773 r., zostawił synów: Hieronima i Benedykta Joachima. Hieronim, wraz ze stryjecznymi bracmi, wywiódł się ze szlachectwa w 1804 r., przed deputacyą wywodową gubernii wileńskiej. Benedykt Joachim zaś, urodzony 1774 r. (metr. w Wołkowyszkach), z synami: Janem Józefem, ur. 1819 r., Wincentym Joachimem, ur. 1821 r. i Leonardem Kalikstem, ur. 1824 r. (metryki w kośc. nowodworskim), dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego 1832 r., przed deputacyą wywodową obwodu białostockiego (z Teki M. E. Brensteina).

DANIŁOWSCY h. SAS. Walenty Daniłowski, viceregent grodzki siewierski 1710 r., syn Jana i Katarzyny z Jawora, wnuk Jana i Zofii z Kosina, wyznaczył w 1723 r. opiekę dzieciom swoim, Maciejowi i Katarzynie, w osobach: żony swej, a ich matki, Agaty z Chełstowskich i brata swego, Ignacego (Gr. Siew. Inscr. Orig. 1 f. 169). Maciej, dworzanin królewski, syn Walentego, zeznał w 1772 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Długołęskich (Ibid. 4 f. 695). Syn ich Jakób, ur. 30-go Czerwca 1769 r. w Długołęce (metr. w Sieluniu), właściciel Budnej, zaślubił w Rożanie 1796 r., Helenę Dziedzicką i z niej pozostawił synów: Teofila, Leonarda, Kazimierza *Augustyna*, Sabbę i córkę Helenę za Kierszem. Z nich: Kazimierz *Augustyn*, ur. w Jaskułowie 27-go Sierpnia 1803 r. (metr. w Smogorzewie), zaślubił w Chęcinach 1827 r., Annę Barbarę Józefę Maier i z niej pozostawił synów: Jana, Juliusza i Władysława, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1847 roku (z Teki I. Poraja).

Herb Sas.

Inna linia Daniłowskich, pochodzi od Andrzeja z Daniłowa Daniłowskiego, skarbnika orszańskiego, syna Józefa i Maryanny z Zakrzewskich, wnuka Jana, prawnuka Sebastyana, który w 1699 r. kwitował w grodzie nurskim Pęczkowskiego, a w 1720 r. wprowadzony został do Wieliczki i Ryciowszczyzny, odziedziczonych po rodzicach (Gr. Żytom.).

Ten Andrzej, syn Józefa i Maryanny Zakrzewskiej, otrzymał w 1707 r. od wuja swego, Zacharyasza Zakrzewskiego, część dóbr Pohoryły (Gr. Owruckie), a z Anastazyi Ustrzyckiej, pozostawił syna Józefa, cześnika wieluńskiego, porucznika królewskiego, który sprzedał w 1738 r. Ryciowszczyznę Kotlińskiemu, a wprowadzony został do Pohorył w 1749 roku (Gr. Żytom. i Gr. Owruc.).

Aleksander, syn Józefa i Anny ze Spendowskich, ur. w Szumsku 1738 r., kwitował w grodzie kijowskim 1765 r. Dębickiego, w 1772 r. sprzedał w grodzie owruckim Pohoryły Hulewiczowi, a testamentem sporządzonym w 1820 r., zapisał sumę 20,000 fl., jedynemu swemu synowi Andrzejowi, ur. z Maryi z Bagińskich (A. Sąd. Pow. Włodz.). Andrzej, ur. 1798 r. w Załuchowie (metr. w Kamieniu Koszyrskim), nabył w 1834 r. część dóbr Huty Lisowskiej, od Grotthuzowej (Ar. Izby Sąd. Cyw. Wołyńs.), a z Benigny z Hulewiczów, pozostawił dwóch synów: Antoniego Kajetana, ur. w Podrzyczu 1831 r. (metr. z 1832 r.) i Justyna *Władysława*, ur. tamże 1832 r. (metr. w Kamieniu Kosz.), wylegitymowanych ze szlachectwa w Cesarstwie 1847 i 1851 r. (z Teki I. Poraja).

Anna, córka Marcina, żona Jana Mierzejewskiego 1594 r. Kasper, syn Dominika, ożeniony z Dorotą Mierzejewską 1639 r. (Gr. Ostroł.) Jan, podpisał z ziemią ciechanowską elekcyę Władysława IV-go, a Jan, z ziemią rożańską pisał się na obiór Jana Kazimierza. Jan, w województwie kijowskiem 1650 r. (Kij. VI E f. 13). Andrzej, z ziemi rożańskiej, elektor króla Michała. Jan, z powiatu kowieńskiego, podpisał się na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700 r.

Znak herbowy Danisiewiczów.

DANISIEWICZÓW herb, podług Kojałowicza, przedstawia znak obok zamieszczony (Piek. f. 264).

z DANISZEWIC h. WIZA. Jan, z bratem i synowicą Katarzyną, procesując się z Klemensem, nawzajem sobie przyganili i Jan dowiódł w Sieradzu 1398 roku, że jest h. *Wiza*. Z uwagi, że w tej samej okolicy, wśród tych samych ludzi, zganiony Jan z Gąsek, dowiódł herbu Kliza (Cliza), przedstawiającego włócznię, przypuszczam, że herb jest ten sam, tylko jedno z zawołań mylnie odczytane (Pis. Dz. Pols. IX. Pot.).

DANISZEWICZOWIE. Szymon, syn Michała, nabył pewne grunta na Szamotach 1723 r. (DW. 65 f. 13).

DANISZEWSCY h. CHOLEWA z Daniszewa, w powiecie ostrołęckim. Stanisław Dąbiec z Daniszewa, podsędek wyszogrodzki 1422 r. Córka jego Anna, żona Abrahama Borkowskiego, zrzeka się w 1445 r. majątku rodzicielskiego, na brata Jana (M. 3 f. 320). Stanisław, kanonik pułtuski 1456 r. Kazimierz, pisarz skarbu koronnego 1657 r. (M. 199 f. 114). Teresa, za Stanisławem Olszowskim 1735 roku (Perp. Czers 24 f. 8).

Herb Cholewa.

W województwie brzeskiem kujawskiem, powiecie przedeckim, Andrzej Jan Cedro Daniszewski i żona jego, Franciszka z Izbińskich, kwitowani w 1726 r. W tymże roku, tenże Jan Andrzej, zapisał pewne sumy córkom swoim: Teresie i Ludwice (Gr. Przed. 85 f. 96 i 97; 86 f. 192). Ludwika, w 1732 r. żona Władysława z Obic Jawornickiego, chorążego lidzkiego (DW. 68 f. 522). Andrzej Jan, w 1728 r. stolnik parnawski i komornik graniczny wyszogrodzki (DW. 67 f. 340). Antoni, syn jego, zeznał w 1742 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Wolskich. Tenże Antoni, wprowadzony do Szczkowa, w 1737 r., a do Dziewczopola, w 1748 r., nabytego od Pogonowskich (Gr. Przed. 88 f. 46 i 389; 87 f. 310). Synowie jego: Aleksander i Szymon, których kwituje Zajączkowa w 1766 r. Aleksander na Dziewczopolu 1759 r. Szymon, ur. w Kadzidłowie 1740 r. (metr. w Grabowie), żonaty z Eleonorą z Badowskich, właściciel posesyi przy ulicy Koźlej w Warszawie 1790 r. (Ibid. 90 f. 34 i 435; 99 f. 191). Szymon, był wyznaczony komisarzem do rozpoznania sporu, z sejmu 1775 roku (V. L.).

Marcin, syn Szymona, ur. w Błoniach 1781 r., z Wiktoryi z Gąsiorowskich miał czterech synów: Józefa Nikodema, ur. w Rosochy 1812 r., Antoniego Dezyderego, ur. tamże 1815 r., Bonawenturę Aleksego, ur. tamże 1817 r. i Fabiana *Wincentego*, ur. tamże 1820 r. Marcin w 1837 r., a Wincenty w 1846 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

Karol Daniszewski, chorąży husarski wojsk litewskich i piwniczy starodubowski 1736 r., testamentem sporządzonym w 1740 r., dobra Milotany, w województwie trockiem, zapisał synom swoim: Stanisławowi i Antoniemu, wyznaczając córce Maryannie, 7,000 fl. (A. Magist. Wileńs. z 1796 r.). Michał, Józef i Dominik, synowie Stanisława, komornika trockiego, powyższe dobra, w części odziedziczone po ojcu, a w części nabyte od stryja Antoniego i syna jego Jakóba, sprzedali w 1786 r. Bokijowi (Gr. Wileńs.). Z wymienionych synów Stanisława i Katarzyny z Baków:

1) Michał, ur. w Cesarce 1756 r. (metr. w Widzieniszkach), ożeniony 1-o v. z Agnieszką Konopacką, 2-o v. z Anną N., z pierwszej żony, pozostawił syna Józefa Aloizego, ur. 1804 r. (metr. w Mejszagole), z drugiej synów: Michała i Kazimierza, bliźniaków, ur. w Wilnie 1806 r. (metr. w kościele śś. Piotra i Pawła, na Antokolu). Józef Aloizy, z Karoliny z Prokopowiczów, miał czterech synów: Jana Ignacego, ur. w Krzywach 1831 r., Michała Jozafata, ur. tamże 1833 r.. Adolfa Piotra, ur. w Wilkince 1842 r. i Juliana Piotra, ur. w Krzywach 1846 r. (metryki w Korwiach). Michał, żonaty z Katarzyną z Butkiewiczów, miał dwóch synów: Andrzeja Mikołaja, ur. w Wilnie 1827 r. (metr. w kośc. OO. Bernardynów) i Ksawerego, ur. tamże 1831 r. (metr. w kośc. śś. Piotra i Pawła na Antokolu). Kazimierz, ożeniony z Anną z Arciszewskich, pozostawił syna Andrzeja Franciszka, ur. w Wilnie 1832 r. (metr. w kośc. OO. Bernardynów).

2) Józef, ur. w Radwaniszkach 1763 r. (metr. w Giedroiciach), skarbnik mścisławski, żonaty 1-o v. z Apolonią Gierałowiczówną, 2-o v. z Felicyanną Gierałowiczówną, 3-o v. z Marcyanną Chrzczonowiczówną, z pierwszej żony miał syna Franciszka Andrzeja, z drugiej — syna Aloizego, a z trzeciej — synów: Floryana i Justyna. Franciszek Andrzej, ur. 1793 r. (metr. w Podbrzeziu), z Antoniny z Rudzkich, pozostawił trzech synów: Antoniego Konstantego, ur. 1815 r., Norberta Eustachego, ur. w Waroniszkach 1818 r. (metr. w Podbrzeziu) i Ksawerego, ur. w Nodredziach 1825 r. (metr. w Janiszkach). Aloizy, ur. w 1800 r. (metr. w Podbrzeziu). Floryan, ur. 1803 r. (metr. tamże), ożeniony z Katarzyną z Chomiczów, pozostawił pięciu synów: Józefa Stefana, ur. w Wiciunach 1823 r. (metr. w Korwiach), Jana Łukasza, ur. w Kłaniańcach 1836 r. (metr w Kiernowie), Stanisława Marcina, ur. w Kłaniańcach 1838 r. (metr. w Mejszagole), Adolfa, ur. tamże 1843 r. i Floryana Jerzego, ur. tamże 1845 r. Justyn, ur. 1809 r., z Weroniki Januszowskiej, miał syna Kazimierza i córkę Weronikę.

3) Dominik, ur. w Radwaniszkach 1765 r. (metr. w Gedroiciach), komornik wileński i rotmistrz wilkomierski 1792 r., krajczy oniksztyński 1794 r., komornik wilkomierski 1796 r., żonaty z Teklą Suchocką, pozostawił syna Bogusława, ur. 1801 r. (metr. w Siesikach).

Ta linia Daniszewskich legitymowała się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej, w 1833 r.

Antoni, syn Karola, a brat Stanisława, z Konstancyi z Milewskich, miał syna Jakóba Antoniego, ur. 1771 r. (metr. w Szyrwintach), ożenionego z Zuzanną z Bieńkiewiczów, z której pozostawił dwóch synów: *Andrzeja* Mateusza i *Kazimierza* Józefa. *Andrzej* Mateusz, ur. w Kiemlu 1802 r. (metr. w Szyrwintach), z Rozalii Świetlikowskiej, miał córkę Zuzannę i synów: Hipolita Hieronima, ur. w Jodelach 1829 r. i Kazimierza, ur. w Jodelach 1834 r. (metryki w Szyrwintach). Kazimierz, ur. 1816 r., z Moniki ze Sperskich, miał synów: Romualda, ur. w Jodelach 1840 r. i Leona Adolfa, ur. w Czerniszkach 1844 r. (metryki w Szyrwintach).

Potomkowie Karola Daniszewskiego, mają przyznane szlachectwo w Cesarstwie 1850 i 1860 r. (z Teki I. Poraja).

Jan Daniszewski, żonaty z Anną Bogdziewiczówną, miał syna Adama, ur. 1634 r. (metr. w Gedroiciach), który testamentem, sporządzonym w 1680 r., dobra swe Pokolnie, leżące w powiecie wilkomierskim, zapisał synowi swemu Jerzemu (Gr. Wilkom.). Jerzy, żonaty z Agatą Surwiłłówną, powyższe dobra, po ojcu odziedziczone, zapisał testamentem z 1763 r. synom swoim: Marcinowi i Kazimierzowi (Zs. Wilkom.). Marcin, z synem Janem Erazmem i w imieniu nieletniego syna Józefa, sprzedał te dobra w 1794 r. Kuleszy, za 12,500 fl. (Gr. Wilkom.). Jan Erazm, z Anny z Reissów, pozostawił córkę Teklę Dorotę Idę, ur. 1844 r. i synów: Jana Ferdynanda Edwarda, ur. 1830 r. i Karola Ferdynanda Emila, ur. 1840 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Cesarstwie 1858 r. (z Teki I. Poraja).

Paweł Daniszewski, syn Mikołaja, sprzedał w 1680 r. cząstkę na Daniszewie, w powiecie ostrołęckim, Marcinowi Daniszewskiemu, synowi Mikołaja (Zs. Ostrołęc. 21). Maciej, syn Marcina, część swoją na Daniszewie, sprzedał w 1698 r. Zbierzchowskiemu (Gr. Ostr. 134). Jacenty, syn Macieja, sprzedał część swoją na Daniszewie Suskiemu, w 1723 r. (Zs. Ostr. 22) i zamieszkał w Knyszynie, gdzie mu się urodził syn Wawrzyniec w 1758 r. Wawrzyńca, z Ewy Gałeckiej, synowie: Tomasz, ur. w Knyszynie 1794 r., Antoni, ur. tamże 1798 r., Jan, ur. tamże 1800 r., Andrzej, ur. tamże 1806 r. i Kazimierz, ur. tamże 1815 r. (z Teki I. Poraja).

Tomasz, z województwem poznańskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go, ale czy do tych Daniszewskich należy, nie jest wiadomem.

Herb Rudnica.

DANISZEWSCY h. RUDNICA. Maciej Daniszewski, z żoną Agnieszką z Kotowskich, dobra Szczerbiny, w powiecie żytomierskim, odziedziczone po ojcu Ignacym, odstąpił synowi swemu Stanisławowi, w 1740 r. (Zs. Kijow.). Stanisław, sprzedał w 1765 r., powyższe dobra Drużbackiemu (Gr. Kij.). Syn jego Jan, ur. w Kozinie 1788 r., z Anny z Szumanów, pozostawił syna Jana Juliana Władysława, żonatego 1-o v. z Emilią Oborską, z nią rozwiedziony, 2-o v. z Jadwigą Karwosiecką, którego synowie: Władysław, Wacław i Witold, urodzeni z pierwszej żony, a Kazimierz Jan z drugiej, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

Inni Daniszewscy, tegoż herbu brali przydomek „*Tumiłło*". Z nich Jan Tumiłło Daniszewski, procesował w 1710 r. Lisieckich. Był on synem Teofila i ur. się w 1679 r. Syn

jego Stefan, ur. 1703 r. (metryki w Kamieniu), nabył w 1768 r. Dubniki i Lewidany, w województwie wileńskiem, od Rodziewiczów (Magd. Trocka z 1769 r.). Stanisław i Mateusz, synowie Stefana, sprzedali w 1785 r. Lewidany Pietkiewiczowi (Ibidem).

Stanisław, syn Stefana, z Anny Białuńskiej miał synów: Jakóba Onufrego, Andrzeja, którego syn Adam i Ignacego, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1820 r. Jakób Onufry, ur. 1777 r. (metr. w Malatach), z Krystyny z Wolskich, pozostawił trzech synów: *Jana* Wincentego, ur. w Inturkach 1808 r., Ignacego, ur. tamże 1814 r. (metr. tamże) i Wincentego Jakóba, ur. w Sużanach 1821 r. (metr. w Niemenczynie). Jan, zmarły w Wilnie 24-go Kwietnia 1869 r., z Anny z Rudzkich, miał synów: Pawła, *Jana* Piotra, ur. w Wilnie 1862 roku, Stanisława, ur. tamże 1869 r. i córki: Józefę i Helenę. Ignacy, zmarły w Niemenczynie 10-go Lipca 1882 r., z Teofili z Janiszewskich, miał dzieci: Wincentego, ur. 1842 r. w Niemenczynie, Józefa, Pelagię i Michalinę. Wincenty Jakób, zmarły w Wilnie 12-go Lipca 1881 r., z Katarzyny z Sienkiewiczów, córki Hilarego, pozostawił córkę Stefanię.

Mateusz, syn Stefana, testamentem sporządzonym w 1794 r., sumę 6,000 fl., pochodzącą ze sprzedaży Lewidan, zapisał synom swoim: Onufremu, *Wincentemu* Piotrowi i Michałowi (Zs. Oszm.). Wincenty, z Barbary z Cześnickich, miał trzech synów: Cypryjana, ur. w Ciechanowiszkach 1815 r., Karola, ur. tamże 1817 r. (metr. w Suderwie) i *Józefa* Wiktoryna, ur. w Mieżańcach 1820 r. (metr. w Kiernowie). Po Cypryjanie, z Justyny z Sajewiczów, pozostali synowie: Wincenty Zygmunt, ur. w Talkowie 28-go Maja 1843 r. (metr. w Hanuszyszkach) i Kazimierz Wiktor, ur. w Wysokim Dworze 16-go Kwietnia 1847 r. (metr. w Użugościu). Po Józefie, z Teodory z Kordziuków, pozostali synowie: Władysław, ur. w Nikranach 25-go Czerwca 1844 r., Józef, ur. tamże 13-go Marca 1846 r., Jozafat, ur. tamże 19-go Marca 1848 r., Rajmund, ur. w Talkowie 31-go Sierpnia 1851 r. i Mieczysław, ur. tamże 16-go Sierpnia 1855 r. (metryki w Hanuszyszkach).

Ci Daniszewscy, mają zatwierdzone szlachectwo w Cesarstwie 1845, 1859, 1860 i 1890 r. (z Teki I. Poraja).

Ludwik Daniszewski w województwie kijowskiem 1691 r. (Kij. f. 154).

DANISZEWSCY h. TACZAŁA z Daniszewic w województwie sieradzkiem, powiecie radomskim. Klemens z Daniszewic, dowiódł swego szlachectwa w Piotrkowie 1398 r. i herbu Taczała, który przedstawia żórawia (*approbat miliciam quam Taczała vocavit et żóraw clenodium*) (Pis. Dz. Pol. IX f. 281). Mikołaj, tegoż herbu, świadczy w Sieradzu w latach 1421 — 1427 (Łag.), a Piotr, 1426 r. w Krakowie. Klemens, syn Piotra, jest w 1447 i 1452 r. na uniwersytecie krakowskim, a 1461 r. księdzem przy katedrze krakowskiej.

DANISZOWSCY h. SAS. Bazyli, Jan, Michał, Mikołaj i Maksymilian, w ziemi przemyskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r.

DAŃKIEWICZOWIE h. PRAWDZIC. Tak ich przynajmniej Polaczek, w swoim spisie zamieszcza. Marcin Dańkiewicz, rotmistrz województwa trockie-

go, cześnik parnawski 1774 r., skarbnik grodzieński 1786 r., konsyliarz konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego, otrzymał w 1789 r., z dóbr pojezuickich Kotrę, w powiecie grodzieńskim. W 1813 r. był chorążym i sędzią granicznym grodzieńskim Testamentem sporządzonym w tym ostatnim roku, zapisał Kotrę żonie, Maryannie z Chreptowiczów i dzieciom swoim: Janowi, Romualdowi, Antoniemu i Karolinie (A. Sądu Gł. Grodz. II-go Depart. z 1815 r.).

Jan, ożeniony z Teresą z Rużewiczów, miał z niej syna Juliana Ignacego Kazimierza, ur. 1814 r. (metr. w Wysokim Dworze). Karolina, córka Marcina, za Bogatką (z Teki I. Poraja).

DAŃKOWSCY v. DANKOWSCY h. PÓŁKOZIC, z Dańkowa, w powiecie rawskim. Zdaje się, że Marcin Danikowski, o którym wyżej, podsędek rawski 1552 r., do tej rodziny należy. W 1579 r. Dańków był własnością Floryana i Macieja Dańkowskich (Paw.). Zofia, córka Marcina, za Adamem Belskim 1601 roku (Perp. Czers. 2 f. 180). Waleryan i Jan, synowie Mikołaja, zastawiają Białowioskę w 1607 r. (DW. 34 f. 183). Waleryan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Dziaduskich, w 1612 r. (Perp. Czers. 4 f. 181). Pisał się on z województwem rawskiem, na elekcyę Władysława IV-go. Anna, córka Gotarda, otrzymała zapis od Słączyńskiego, w 1640 r. Aleksander, Bartłomiej, Jan, Stefan i Stanisław, synowie Wawrzyńca, nabyli w 1647 r. od brata Wawrzyńca, Franciszkanina w Warszawie, schedę jego na Dańkowie (Perp. Czers. 10 f. 210 i 746). Wojciech, malarz królewski 1659 r. (DW. 52 f. 1514). Anna, żona Wojciecha Sułkowskiego 1659 r. Jan, z ziemią rawską, a Łukasz, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Zofia, za Aleksandrem Ulenieckim 1683 r. Petronella Franciszka, za Maksymilianem Grzegorzewskim 1694 r. (Perp. Czers. 14 C f. 218 i 42 f. 507). N., towarzysz chorągwi wojewody ruskiego, uwolniony z niewoli tatarskiej w 1668 r. Tomasz, poborca czopowego i szelążnego 1780 r., żonaty z Maryanną z Gawłowskich w 1793 r. (Ibid. 36 f. 238 i 42 f. 507).

Herb Półkozic.

Andrzej Aloizy Dańkowski, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie lwowskiem 1782 r.

Michał Franciszek Dańkowski, vicesgerent grodzki piotrkowski 1754 r. (Gr. Piotrk. Inscr. 56 f. 4 i 99), miał syna Andrzeja, ur. w Bałuczu 1758 r. (metr. w Borzewicach), którego syn Michał, ur. 1797 r. (metr. tamże), naczelnik komory celnej w Służewie, ze Scholastyki Rzeszotarskiej, pozostawił syna Lucyana Michała, ur. w Lubieniu 1828 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1850 r.

Jan Dańkowski, syn Aleksandra, właściciel Kapic Starych, zapisał w 1750 roku żonie swej, Maryannie z Konopków, córce Jana, sto tynfów (Gr. Wiskie Inscr. 65 f. 273).

Michał, syn Jana, na tychże dobrach zapisał w 1768 r. przyszłej swej żonie, Antoninie z Dydyńskich, wdowie po Grzegorzu Raciborskim, 150 fl. (Ibidem

127/70 f. 114). Michała synów dwóch: Maciej, ur. w Kapicach Starych 1769 r. i Stanisław, ur. tamże 1774 r. (metr. w Kobylinie).

Maciej, z Teresy z Grabowskich, miał synów: Jana i Leonarda, bliźniaków, urodzonych w Kobylinie - Cieszymach 24-go Maja 1794 r. Adam, syn Jana i Eleonory z Idźkowskich, ur. w Kobylinie-Cieszymach 25-go Grudnia 1831 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1832 r.

Stanisława, z Teresy z Łapińskich, syn Baltazar, ur. w Cieszymach 1800 r., zaślubił w Kobylinie 26-go Listopada 1827 r. Katarzynę Wnorowską, córkę Bonifacego i Anieli z Grodzkich i z niej pozostawił syna Ignacego, ur. we Wnorach-Wypychach 1-go Lutego 1830 r. (metr. w Kobylinie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. (z Teki I. Poraja).

DANKOWSKI Wacław, ziemianin oświecimski, ręczył z innymi w 1492 r. za króla Jana Olbrachta, Dubowieckim (Bon.).

[DANKWART świadczy w Pyzdrach w latach 1390—1397 (Leksz.). Baltazar, Jezuita 1645 r., pozostawił kilka prac w druku].

DANOWSCY h. KRZYWDA z Danowa, w powiecie wiskim, którą to wieś posiadali w 1577 r. Paweł, syn Macieja i Maciej, syn Rafała (Paw.). Maciej, pisał się z ziemią wiską, na elekcyę Jana Kazimierza, a Wojciech, na obiór króla Michała. N., skarbnik wiski, umarł w 1659 r. Maciej Kazimierz, podczaszy wiski 1658 r., żonaty z Anną Lesiowską, pozostawił córkę Agnieszkę, żonę Macieja Potrykowskiego 1703 r. Zeznał on testament w grodzie warszawskim 1662 r. (Perp. Czers. 16 B f. 295 i DW. 53 f. 286). Rezygnował z urzędu w 1672 r. i już bez tytułu podpisał elekcyę Jana III-go, którą również podpisał z ziemią wiską Wojciech, komornik graniczny wiski. Maciej, syn Mateusza, nabył część wsi Bzury w 1670 r. (DW. 54 f. 1121). N., podczaszy nurski 1667 r. Wawrzyniec, wspólnie z synem Janem Ferdynandem, zarzucili nieszlachectwo Brzosce, w 1692 roku (DW. 58 f. 303). Mateusz, Paweł, Piotr, Władysław, komornik ziemski wąsoski, Wojciech i Tomasz, podpisali z ziemią wiską, elekcyę Augusta II-go.

Herb Krzywda.

Wojciech, syn Wojciecha, komornik graniczny wiski 1685 r. (DW. 56 f. 1409), pozostawił trzech synów: Władysława, Tomasza i Ignacego, którzy w 1711 r. dopełnili działu dóbr Koniecki - Kąpskie, po ojcu odziedziczonych (Gr. Wąsoskie C. 1).

Władysław, syn Wojciecha, z miecznika latyczowskiego, cześnik wiski 1697 r., łowczy 1702 r., podstarości i podczaszy 1705 r., w końcu pisarz ziemski i grodzki wiski 1710 r., miał trzech synów: Michała, Wojciecha i Adama.

Michał, syn Władysława, podpisarz ziemski i grodzki wiski 1732 r., żonaty z Kunegundą z Tańskich, córką Jana, podstolego nurskiego (DW. 67 f. 155).

Wojciech, syn Władysława, dziedzic dóbr Ożary - Olszany, procesował się z Opackimi, w 1740 r. (Gr. Zambr. Relat. 72). Żonaty 1-o v. z Ewą Jeziorkowską, 2-o v. z Anną Porowską, z pierwszej żony pozostawił synów: Augustyna i Jakóba, z drugiej — syna Jana. Augustyn, ur. w Ożarkach 1732 r. (metr. w Rutkach), z Maryanny z Rychłowskich, miał syna Stanisława, dziedzica na Dąbrowie Wielkiej, ur. w Obrębskiem (?) 1767 r. (metr. w Rosochatem), którego syn Polikarp Paweł, ur. z Anieli Dąbrowskiej, w Dąbrowie Wielkiej 1812 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. Jakób, brat Augustyna, ur. w Ożarkach, (metr. z 1755 r. w Rutkach), z Rozalii z Grodzkich, miał dwóch synów: Leopolda *Stanisława*, ur. w Ożarkach 1794 r. i Tomasza, ur. tamże 1801 r. Po Tomaszu, z Joanny Brulińskiej, córki Piotra i Anny z Szepietowskich, zaślubionej w Rutkach 9-go Lutego 1823 r., pozostał syn Stanisław, ur. w Ożarkach 19-go Stycznia 1848 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1875 r. Jan, przyrodni brat poprzednich, ur. w Danowie (metr. z 1772 r. w Rajgrodzie).

Adam, syn Władysława, regent grodzki wiski 1760 r., właściciel Kubry, zabezpieczył na tym majątku Skrodzkiemu 1000 fl. (Gr. Wąsosk. C. 8). Żonaty 1-o v. z Rozalią N., 2-o v. z Agnieszką z Waszkiewiczów, 3-o v. z Maryanną N., z każdej z nich pozostawił syna. Mikołaj, syn Adama i Rozalii, ur. w Danowie 1780 r. (metr. w Rajgrodzie), z Ewy Bukowskiej, miał dwóch synów: Adama, ur. w Kossówce 1809 r. i Wawrzyńca, ur. tamże 1819 r. (metr. w Rajgrodzie). Antoni, syn Adama z Waszkiewiczówny, ur. w Danowie 1789 r. Jan, syn Adama i Maryanny, ur. w Kossówce 1797 r. (metr. w Grajewie). Antoni i Jan, synowie Adama i Adam i Wawrzyniec, synowie Mikołaja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Tomasz, syn Wojciecha, a brat Władysława, cześnik żytomierski i regent wąsoski 1711 r.

Antoni i Adam, synowie Tomasza, zapisali w 1713 r. Karmelitom konwentu wąsoskiego sto tynfów (Gr. Wąsos. C. 2 f. 19). Antoni, z Jadwigi z Kownackich, miał syna Dominika, ur. w Pomianach 1751 r. (metr. w Rajgrodzie), a z drugiej żony, Maryanny N., syna Piotra Pawła, ur. w Brzozowie 1763 r. (metr. w Białaszewie). Po Dominiku, z Klary Kuligowskiej, pozostał syn Franciszek Ksawery, ur. w Łoszewie 1794 r. (metr. w Grajewie), a po Piotrze Pawle, z Anny z Jaworowskich, pozostał syn Grzegorz, ur. w Budnem. Obaj wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1838 i 1839 r.

Andrzej, syn Adama, zapisał w 1736 r. na Danowie 1500 fl. córce swej Maryannie, urodzonej z Katarzyny z Wagów i jej narzeczonemn, Stanisławowi Filipkowskiemu (Gr. Wąsos. C. 5).

Jan, syn Andrzeja, dziedzic na Danowie, część swoją tamże i na Filipkach, sprzedał w 1736 r. (?) siostrze swej Maryannie, żonie Baltazara Tyszki (Gr. Wosos. C. 5). Syn jego Jan, ur. w Danowie 1776 r. (metr. w Rajgrodzie), zaślubił 1798 r. w Grajewie, Elżbietę Żmijewską i z niej miał syna Ignacego, ur. 1803 r., ożenionego z Maryanną Żurawską, z której syn Kazimierz Jakób, ur. 1842 r., wspólnie z ojcem, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1859 r.

Wojciech i Jan Danowscy, synowie Stanisława, dopełnili w 1662 r. działu dóbr po ojcu pozostałych. Wojciech wziął Koniecki i Kownaty, a Jan — Danowo (Gr. Wąsoskie).

Wawrzyniec i Adam, synowie Jana, nabyli w 1673 r. od siostr Turowskich, część ich młyna na Brzoskach (Gr. Kolińs. f. 412). Wawrzyniec pozostawił synów czterech: Jana, Jakóba, Piotra i Szymona, których siostra Maryanna, żona Pawła Zakrzewskiego z Dębówki, kwitowała w 1709 r. z odbioru posagu (Ibid. 72 f. 239). Tomasz, syn Jana, nabył w 1715 r. część Klimaszewnicy od Klimaszewskiego (Gr. Wąsos. 44 f. 231) i z żony Maryanny, pozostawił syna Marcina, ur. w Klimaszewnicy 1730 r. (metr. w Białaszewie), ożenionego z Urszulą Kamieńską, z której synowie: Wojciech i Antoni. Wojciech, ur. w Klimaszewnicy 1759 r., z Antoniny Rydzewskiej, miał syna Józefa, ur. tamże 1787 r., po którym z Anny z Szymanowskich, syn Ferdynand, ur. tamże 1823 r. Antoni, ur. w Klimaszewnicy 1768 r, z Ewy Kozikowskiej, miał syna Stanisława, ur. tamże 1790 r., po którym z Maryanny Klimaszewskiej, syn Jan, ur. tamże 1819 r.

Szymon, syn Wawrzyńca, zapisał na Danowie w 1719 r., przyszłej swej małżonce Maryannie, córce Walentego Wagi, 1,500 tynfów (Gr. Kolińs.). Syn ich Teodor, ur. w Danowie 1734 r. (metr. w Lachowie), ożeniony z Franciszką ze Smoleńskich, pozostawił dwóch synów: Jakóba, ur. w Danowie 1780 r. i Stefana *Jana*, ur. tamże w 1790 r.

Jakób i Jan, synowie Teodora, w 1838 r., Ferdynand, syn Józefa, w 1848 r., a Jan, syn Stanisława, w 1854 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (z Teki I. Poraja).

Borzym, Janusz, Andrzej i Falanta z Danowa, w ziemi łomżyńskiej, sprzedali część Danowa w 1437 r. Maciej i Stanisław, synowie Pawła, Marcin, Maciej, Jakób, Piotr, Bartłomiej i Urban, nabyli część Bagienic w 1483 r. (Mil.). Andrzej, Marcin, Stefan, Jakób, Idzi i Jan, synowie Tomasza, w 1684 r. (Zap. Lub. 61 f. 62). Z nich: Andrzej i Jakób pisali się z ziemią łomżyńską na elekcyę Augusta II-go. Jan, z ziemią bielską, a Jakób i Teodor, z ziemią łomżyńską, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Gabryel, miecznik sanocki 1790 r.

DANOWSCY w Prusach. Paweł, otrzymał w 1445 r. 40 włók w Czerlinie. Stanisław i Piotr Rozumowie, Bartosz, Jan, Wojtek, Mikołaj i Klimek, bracia Danowscy, synowie Jakóba, oraz Stanisław, otrzymali w 1480 r. 20 włók w Danowie, w powiecie piskim (Kętrz.).

DANOWSKI Juri, bojar plotelski 1546 r. (ML. 61 f. 77).

DANTYSZEK Jan, podobno pochodził z rodziny niemieckiej, zdawna osiedlonej w Prusiech. Dziad jego, podupadły majątkowo, osiadł w Gdańsku, gdzie i ojciec jego zamieszkiwał, stąd nazwisko Dantyszek, to jest Gdańszczanin, które Jan przybrał. Ukończywszy akademię krakowską, puścił się w daleką podróż do Włoch, wysp greckich, a nawet Palestyny. Już w akademii zasłynął ze znajomości łacińskiego języka i rymotwórstwa, a podróż rozwinąwszy jego umysł i nauka kilku obcych języków sprawiły, że gdy wrócił do kraju, król Zygmunt wziął go na swój dwór. Używany do prac dyplomatycznych, okazał w tym kierunku wielkie zdolności.

W 1515 r. towarzyszył królowi na zjeździe w Prezburgu i Wiedniu. Następnie poseł przy cesarzu Maksymilianie, otrzymał od tegoż szlachectwo. Po kil-

kunastu latach poselstw zagranicznych, wróciwszy do kraju, z kanonika warmińskiego został biskupem chełmińskim w 1530 r., a obrany następnie biskupem warmińskim 20-go Września 1537 r., został potwierdzony przez Papieża 11-go Stycznia 1538 r. w tej godności. Umarł w Heilsbergu 1548 r.

DARDECCY. Franciszek Dardecki, cześnik mścisławski i brat jego Jan 1719 r. (Bracł. XV. f. 1710).

DARECCY. Samuel, w województwie brzeskiem litewskiem 1700 r. (Akta IV). Jerzy, urzędnik ołycki 1701 r. (Woł. IX f. 1874).

[DAREMBSKI Jan, w imieniu swojem i dzieci: Józefa, ur. z pierwszej żony, Anny z Witkowskich, tudzież Franciszka i Magdaleny, ur. z drugiej żony, Maryanny, 1-o v. Biesiadeckiej, dworek przy ulicy Nowolipie w Warszawie sprzedaje Izbińskiemu, w 1756 r. (DW. 80 f. 64).]

DAREWSCY v. DAROWSCY h. SZRENIAWA z przydomkiem Weryha, pochodzą z Weryhowa w województwie mińskiem, a wzięli nazwisko od Darewa, w województwie nowogrodzkiem, na którem dziedziczyli. Zwali się często wprost Weryhami.

Jan, syn Bazylego, Weryha Darewski, ziemianin królewski województwa nowogrodzkiego, dopełnił w 1638 r. działu dworów Fedkowskiego i Bohdanowskiego w Darewie, z Janem Hrehorowiczem Darewskim. Działy te wspominają o żonie Hrehorego, Teodorze Wadaszyńskiej, drugim jego synie Bazylim i o Konstantym Darewskim. Dział ten podpisał za chorego ojca Jana, syna Bazylego, syn jego Floryan (Zs. Wileńs. z 1771—1773. 4214).

Herb Szreniawa.

Jan, syn Bazylego, miał drugiego syna Aleksandra, dziedziczącego na Darewie, po którym, z Maryanny Żmijewskiej, pozostali synowie: Stanisław i Dominik. Procesowali się oni 1684 r. z Piotrem Weryhą Darowskim (Gr. Now. 12522 f. 1098). Stanisław, ożeniony z Zuzanną Kudrawcówną, za którą otrzymał Wieprzyszki, w powiecie kowieńskim. Tego syn Jan, żonaty z Zofią Poczapowską, za którą wziął Poczapów, w powiecie pińskim, dobra Wieprzyszki, odziedziczone po rodzicach, odstąpił w 1738 r., synowi swemu Antoniemu (Zs. Kowieńs.).

Antoni, budowniczy oszmiański 1748 r., zaślubił na Podolu Ludwikę Makowiecką, córkę Stefana i z niej pozostawił synów: Jana i Ignacego i córkę Elżbietę. Ignacy, ur. 25-go Marca 1770 r. (metr. w Krzywczach), przeniósł się na Podole, gdzie nabył w 1798 r. część Wańkowiec, w pow. uszyckim, a w 1806 r. część Dolinian, w pow. mohilowskim, gdzie zamieszkał. Umarł w Suboczu 17 Kwietnia 1849 r., pochowany w Kitajgrodzie. Z Felicyi Sieprawskiej, córki Wiktora, pozostawił córkę Pelagię, żonę Aleksandra Maszewskiego i syna Hipolita Antoniego, ur. w Wańkowcach 16 Stycznia 1801 r., właściciela Subocza i Kołaczkowiec, w powiecie uszyckim, a Wę-

selca i Rydki, w powiecie proskurowskim, deputata, podolskiego szlacheckiego deputackiego zebrania, ożenionego z Kamillą z Gumowskich, corką Jakóba i Elżbiety z Zadarnowskich, zmarłego w Suboczu 4-go Grudnia 1890 r., pochowanego w Kumanowie.

Ignacy z synem Hipolitem Antonim, w 1842 r., a dzieci Hipolita Antoniego: *Leon* Kazimierz Franciszek, *Jerzy* Wincenty Maryan Beniamin, Antonina, Elżbieta, Franciszka, Filipina i Marya, w 1864 r., legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Z dzieci Hipolita Antoniego:

Antonina, wyszła w Suboczu za Józefa Ochockiego, Elżbieta, 1874 r. za Mieczysława Dzikowskiego i Franciszka 1876 r. za Norberta Kobielskiego.

Leon Kazimierz Franciszek, ur. w Suboczu 20-go Lutego 1850 r. (metr. w Kitajgrodzie), zmarły 4-go Grudnia 1890 r. w Weselcu, pochowany w Kumanowie, otrzymał od ojca swego w 1880 r. Subocz i Kołaczkowce, a 22-go Sierpnia 1876 r. zaślubił Stanisławę Maryę Palkowską, córkę Tytusa z Sadek i Feliksy z Jakubowskich. Z niej córka Marya, zmarła w Weselcu 1894 r. i syn Kazimierz Julian Antoni, ur. w Suboczu 16-go Lutego 1882 r.

Jerzy Wincenty Maryan Beniamin, ur. 10-go Kwietnia 1863 r. w Suboczu (metr. w Kitajgrodzie), właściciel Ustronia w Zakaukazkim kraju, pod Kutaisem, zaślubił 30 Lipca 1898 r., Wandę Sewerynę Ochocką córkę Józefa i z niej ma córkę Wandę i syna Janusza Kazimierza, ur. w Ustroniu 4-go Marca 1901 roku (metr. w Kutaisie).

N. Darewski, skarbnik połocki, zginął pod Oszmianą.

W 1774 r. dziedziczyli na Darewie, Jozafat, Jakób i Antoni, bracia Werykowie Darewscy (Zs Nowogr. z lat 1773 — 1774).

Jan, żonaty 1793 r. z Teresą Miecznikowską (DW. 109 f. 918).

Adam i Anna, dzieci Grzegorza i Anny z Grudzińskich, wspólnie z matką i stryjem i opiekunem, Pawłem Darewskim, procesują się 1645 r. z Laskowskim (Bracł. VI. C. f. 469). M. Darewski, poseł województwa podolskiego i Michał Hieronim, z powiatem mozyrskim, podpisali obiór Stanisława Augusta. Franciszek, generał wojsk koronnych na Rusi, ożeniony z Rozalią Hinkówną, łowczanką podlaską, 1-o v. Władysławową Lipińską, 2-o v. Krzysztofową Rzeszowską. Syn ich Jerzy, kapitan i chorąży wojska koronnego 1765 r., podpułkownik i generał adjutant 1776 r. (MP.).

Antoni, syn Jerzego, oficer legii polsko-włoskiej, w końcu generał brygady, dyrektor w komisyi rządowej wojny 1829 r., zostawił syna Edwarda, ożenionego z Emilią Płużańską, którego córka Adela, wyszła 1868 r. za Jana Kownackiego. Zenon, podpułkownik inżynieryi, zmarł w 1867 r.

DARGOLEWSCY h. WŁASNEGO. Herb ich, podług Niesieckiego, przedstawia w polu czerwonem miecz ostrzem na dół, nad nim księżyc z rogami opuszczonymi. W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Rodzina ta miała zamieszkiwać województwo chełmińskie.

DARGUSZOWIE Franciszek i Marcin, podpisali manifest szlachty litewskiej, w 1763 r. (V. L.).

DARGWOYNIOWIE h. ŻNIN, który przedstawia na tarczy lit. S. Jerzy Dargwoyn, właściciel Dargwoyn, w powiecie telszewskim, miał syna Józefa, który sprzedał Dargwoynie Gasztowtom, w 1713 r. (Zs. Szawels. z 1789 r.). Syn jego Szymon, zeznał testament w 1758 r. (Magd. Worniańs. z 1759 r.), z którego się okazuje, że pozostawił syna Józefa. Tego syn Ludwik, legitymował się ze szlachectwa w 1803 r., przed Deputacyą Wywodową Szlachecką Wileńską. Ludwik, był właścicielem Gintyl, w powiecie telszewskim i pozostawił dwóch synów: Wincentego i Dionizego Apolina (z Teki M. E. Brenszteina).

z DARNOWA, w powiecie kościańskim. Komes Wielisław 1312 r. (KWP.). Piotr, 1393 r. w sądzie w Poznaniu, a 1397 r. w Kościanie (Leksz.).

z DARONICH GÓREK w gnieźnieńskiem. Jasiek, 1386 r. sędzia polubowny w sprawie opata byszowskiego (KWP.). Tenże Jasiek, z synami: Maciejem i Stanisławem, pozwani 1399 roku przez Chabielińskich, o 30 grzywien posagu (Leksz.).

z DAROWIC, w ziemi przemyskiej. Drohobysz Dronowicz 1436 r. Onaczko i Dron, bracia rodzeni z Darowic, sprzedali w 1438 r. dworzyszcze swoje Siepielowskie, z młynem w Darowicach, za 80 grzywien Piotrowi Grochowskiemu (AGZ. XIII.). Z tych Darowic pisali się Działoszowie, patrz *Działoszowie*.

DAROWSCY h. NAŁĘCZ mieli być, podług Niesieckiego, w województwie lubelskiem. Czy nie do nich należałoby zaliczyć Jana, rotmistrza królewskiego 1606 r. i Jana, żonatego z Dorotą ze Śladkowa 1623 r. (Zap. Lub. 16 f. 253 i 27 f. 406). Czy to nie będą *Darowscy*, o których niżej.

DAROWSCY h. OSTOJA w W. Ks. Litewskiem, w województwie nowogrodzkiem, gdzie od Darewa, często Darowem zwanego, mieli wziąść nazwisko swoje. Łukasz, syn Stanisława, wspólnie z żoną Dorotą i córką Barbarą, procesuje Zbijewskiego o dobra Horodyskie 1552 r. (ML. 65 f. 303). Baltazar, podczaszy połocki 1652 r. Wincenty Tadeusz, podczaszy połocki, zapisał w 1670 r. żonie, Katarzynie z Zakrzewskich, dobra Świło, Psuje, Dywniki i Starosiele w połockiem (Ist. Jur. Mat. XXV). Andrzej, łowczy nowogrodzki, podpisał elekcyę Jana III-go. Stanisław, z województwem mścisławskiem, pisał się na obiór Augusta II-go, a Piotr, z powiatem słonimskim na elekcyę Stanisława Augusta. Józef, rotmistrz oszmiański i Feliks, skarbnikowicz nowogrodzki, 1783 r. w oszmiańskiem (Jank.).

DAROWSCY h. ŚLEPOWRON z przydomkiem *Weryha*. Zygmunt, towarzysz pancerny, dzielny wojownik pod Sobieskim, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.). Ożeniony z Maryą Trzcińską, zmarł w 1700 r., zostawiwszy dwóch synów: Szymona i Michała Władysława. Michał Władysław, podstarości i sędzia grodzki oświecimski i zatorski, z łowczego podstoli trembowelski 1748 r., żonaty 1-o v. z Zofią Winnicką, 2-o v. z Maryanną Tęgoborską, wdową po Stanisławie

Dąbskim (Czerniech. f. 1438), następnie 3-o v. z Teofilą Wielowiejską, 1-o v. Władysławową Wołk Łaniewską. Córki jego: Apolonia, żona Józefa Sobolewskiego, podczaszego mielnickiego i Maryanna, żona Maksymiliana Gaudentego Stradomskiego, stolnika bracławskiego; obie wdowy w 1779 r., kwitowały Dembińskiego (Gr. Krak. 392 f. 181). Najstarszą jego córką, z Winnickiej, była Aniela, za Józefem Poniatowskim.

Szymon, starszy syn Zygmunta, rotmistrz wojsk koronnych i skarbnik owrucki, komisarz królewicza Konstantego, obierał plenipotentów w Trębowli 1714 r. Wspólnie z bratem Michałem, manifestował się w 1718 r., przeciwko Mogilskiemu (Gr. Tremb.), a wspólnie z żoną, Konstancyą z Domańskich, wprowadzony został w 1720 r. do Chmielówka, Dobrochoszcz i Matfiejkowiec, zastawionych im przez Chamców (Gr. Kamien.). Synów jego kilku: Adam, Jan, Kazimierz, Marcin i Mikołaj, z których tylko trzej pierwsi pozostawili potomstwo.

Herb Ślepowron.

I. Adam, syn Szymona, porucznik pancerny, z regenta grodzkiego oświecimskiego, podstoli trembowelski 1740 r., komornik ziemski podolski 1741 r., podsędek podolski 1748 r., żonaty z Elżbietą Drohomirecką, córką Bazylego i Maryanny z Brzezickich, 1735 r. (Grodz. Kamien. i Bracł. XVII f. 1897). Poseł województwa podolskiego, podpisał obiór Stanisława Augusta. Zmarł w 1779 r., zostawiwszy pięciu synów: Marcina, Jana, Andrzeja, Faustyna i Franciszka, którzy dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia, w sądzie ziemskim lwowskim, w 1782 r. (Goł.). Z nich:

A) Andrzej, kanonik kamieniecki.

B) Faustyn, regent grodzki latyczowski, właściciel dóbr Sobole, w powiecie kamienieckim.

C) Franciszek, komornik graniczny podolski 1763 r.

D) Marcin, ur. 1737 r. (metr. w Husiatyniu), komornik graniczny podolski 1783 r., generał adjutant królewski, z żony, Joanny Łaskarzewskiej, pozostawił dwóch synów: młodszego Franciszka, ożenionego z Hubicką i Adama, ur. 1782 r. (metr. w Kamieńcu), którego, z Tekli Węglińskiej, syn Franciszek Józef, ur. w Siemikowcach 1818 r., wylegitymowany ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1847 r., ożeniony z Podlewską, zmarł w Humaniu 1877 r.

E) Jan, komornik ziemski podolski 1742 r., miecznik 1765 r., wojski większy 1767 r., łowczy, następnie cześnik latyczowski 1774 r., pisarz ziemski 1778 r., a podsędek podolski 1787 r., ożeniony z Maryanną Gorzewską, pozostawił trzech synów: Kajetana, Karola i Marcelego, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1836 r., właścicieli Koraczyniec, w powiecie uszyckim. Z nich:

a) Kajetan, ur. 1784 r. (metr. w Wońkowcach), podsędek kamieniecki, z żony, Karoliny Domaniewskiej, pozostawił czterech synów, wylegitymowanych ze szlachectwa wraz z ojcem w gubernii podolskiej. Z nich:

1) Karol Seweryn, ur. w Rachnach Polowych 1809 r. (metr. w Krasnem), z Julii Cybulskiej, ma syna Stefana, ur. 1848 r. (metr. w Pikowie), ożenionego z Anną Wilczyńską, z której synowie: Karol, ur. w Zazowie 1873 r. i Artur, ur.

w Bużance 1879 r., wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej w 1884 r. i córki: Laura za Hoffmanem i Marya.

2) Gustaw, ur. 1812 r. (metr. w Krasnem z 1813 r.), z Józefy z Deynekinów, zostawił syna Kajetana, ur. w Salnicy 1844 r. (metr. w Kopijowie), ożenionego z Wincentą Kajserówną, którego synowie: Gustaw Zygmunt, ur. w Kajetanówce 1870 r. (metr. w Zwinogrodce) i Adam, ur. w Humaniu 1876 r., wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej 1885 r. i córka Aurelia, 1-o v. Kajserowa, 2-o v. Wojciechowska.

3) Jan, ur. 1816 r, (metr. w Krasnem), ożeniony z Olgą Zalutyńską.

4) Kazimierz, ur. w Jurkówce 1819 r. (metr. w Krasnem), którego z N. Domańskiej, córka Emilia.

b) Karol, ur. 1785 r. (metr. w Wońkowcach z 1799 r.), marszałek powiatu uszyckiego, z Katarzyny Maszkiewiczównej, pozostawił córki: Izabellę Bemową i Pelagię Sabińską, oraz pięciu synów, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii podolskiej, z których.

1) Aleksander, ur. w Tomaszówce 1815 r. (metr. w Tynnie), zmarły w Berlinie 1875 r., pozostawił syna Aleksandra i córkę Janinę, w zakonie Niepokalanek w Jazłowcu.

2) Jan, ur. w Tomaszówce 1817 r. (metr. w Tynnie), dziedzic Tetyjowa, z Maryi z Boguszów, ma syna Zygmunta i córkę Maryę Helenę, za Dominikiem Moraczyńskim, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1865 r.

3) Stanisław, ur. w Tomaszówce 1818 r. (metr. w Tynnie), bezdzietny z żoną, Rozalią Padlewską, która zmarła 1879 r. we Lwowie, w zakonie Sercanek.

4) Karol, ur. w Chodorowcach 1819 r. (metr. w Żwańcu), dziedzic Żerdzi na Podolu, ożeniony z Marceliną Kotowiczówną, która owdowiawszy została zakonnicą i fundowała klasztory Niepokalanek w Jazłowcu i Jarosławiu i jest przełożoną generalną tego zgromadzenia. Syn ich Józef, umarł dzieckiem, a córka Karolina wyszła za Stanisława hr. Dzieduszyckiego,

5) Adam, ur. w Chodorowcach 1820 r. (metr. w Żwańcu), dziedzic Łobaczewa, ożeniony z Anielą Zapolską, ma syna Karola, którego żona Marya i dzieci: Adam, Tadeusz, Karol i Aniela, wywiedli się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1894 r. i córkę Katarzynę, za Antonim Żółkiewskim, zmarłą 1879 r.

c) Marceli, ur. 1787 r. (metr. w Wońkowcach z 1799 r.), kapitan wojsk polskich w 1812 r., z Laury Starzyńskiej, miał syna Wacława Włodzimierza, ur. w Owsianikach 1826 r. (metr. w Mężyrowie), wylegitymowanego ze szlachectwa wraz z ojcem w gubernii podolskiej i córki: Waleryę Skibicką, Ewelinę Grocholską i Eugenię Dominikowę Krokowską.

II. Jan, syn Szymona, viceregent grodzki oświecimski, ożeniony z Katarzyną Gniadkowską, miał córkę Elżbietę, żonę Jana Psarskiego i synów: Jana i Szymona, którzy podpisali z województwem krakowskiem, obiór Stanisława Augusta.

Jan, syn Jana, komornik graniczny proszowski 1775 r., pisarz grodzki 1780 r., a podstarości nowokorczyński 1783 r., podsędek ziemski sandomierski 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., miał dwie żony, Joannę Bystrzonowską i Izabellę Zapolską. Z pierwszej żony jego synowie: Michał, ur. w 1770 r. (metr. w Krakowie z 1787 r.) i Feliks, ur. 1774 r. (metr. w Krakowie w kośc.

Sw. Anny z 1787 r.). Z drugiej—syn Teodor, ur. w Pilaszkowicach (metr. w Częstoborowicach z 1790 r.). Oprócz synów miał jeszcze Jan kilka córek, z których Tekla, zaślubiła Felicyana Szeliskiego, a Ludwika, zmarła 1853 r., hr. Lanckorońskiego. Z synów:

1) Michał, właściciel Wołkowiec, w powiecie płoskirowskim, z żony N. Kadłubińskiej, zostawił córkę Honoratę Cywińską i syna Jana.

2) Teodor, dziedzic Pilaszkowic, miał syna Zygmunta, zmarłego młodo, w 1865 r.

3) *Feliks* Jan Piotr, właściciel Giebułtowa, oficer kościuszkowski 1794 r., zaślubił w Bychawie 2-go Sierpnia 1802 r., Agnieszkę Czarnołuską i z niej miał syna Kaspra, ur. w Starej Wsi 1805 r. (metr. w Bychawie). Następnie zaślubił Klotyldę Rakowską i z niej pozostawił synów: Wacława, ur. 1813 r., Jana, ur. 1814 r. i córki: Klotyldę, Urszulę i Honoratę, żonę Floryana Warzyckiego. Kasper, zmarły 1841 r., z Anny Fiutkiewiczówny v. Fiutowiczówny, pozostawił synów: Józefa Pawła, ur. w Kielcach 1836 r., Kazimierza Alfonsa, ur. tamże 1839 r. i córki: Maryannę i Balbinę, bliźnięta, ur. tamże w 1841 r. Wacław, z Aleksandry Darowskiej, pozostawił syna Stanisława, ożenionego z Władysławą Komarnicką, z której syn Bolesław, ur. 1880 r.

Szymon, drugi syn Jana, viceregenta oświecimskiego, komornik graniczny biecki 1769 r., z podpisarza grodzkiego krakowskiego, miecznik 1775 r. i pisarz grodzki 1776 r., a pisarz ziemski krakowski 1783 r., właściciel Niezwojowic, zmarł 1785 roku, pozostawiwszy z żony, Urszuli Trzebińskiej, synów: Józefa, Sotera i Aleksandra (DW. 102 f. 1059) i córkę Joannę, żonę Feliksa Skórkowskiego. Z synów:

Soter, ur. 1778 r. (metr. w Palesznicy), dziedzic Balic, prezes rady powiatowej krakowskiej, kamerjunkier dworu cesarsko-rosyjskiego, zmarł 1816 r.

Józef, syn Szymona, pisarza ziemskiego krakowskiego, ur. w Krakowie 1780 r. (metr. w kośc. Panny Maryi), żołnierz kościuszkowski, z Felicyi z Walewskich, pozostawił córki: Klementynę, żonę hr. Władysława Stadnickiego, zmarłą 1865 r. i Teodorę, kanoniczkę w Warszawie, potem żonę Eustachego Marylskiego i synów: Bolesława, porucznika 4-go pułku ułanów, kawalera krzyża Virtuti Militari, zmarłego we Lwowie 1874 r., ożenionego z Klementyną z Gozdowiczów i Józefa, porucznika 4-go pułku strzelców konnych, rannego pod Grochowem 1831 r., zmarłego 1849 r., po którym, z Heleny Mieroszewskiej, synowie: Roman i Adam, zmarli młodo, Bolesław, inżynier i córki: Helena, Marya i Barbara.

Aleksander, trzeci syn Szymona, ur. 1784 r. (metr. w Palesznicy), porucznik dragonów austryjackich, ożeniony z Wiktoryą Rylską, pozostawił córki: Aleksandrę za Wacławem Darowskim, Urszulę i Maryę i synów: Szymona Juliana, bezdzietnego z Radwańską i Mieczysława. Mieczysław, porucznik jazdy poznańskiej, adjutant generała Dembińskiego, w wyprawie na Litwę 1831 r, ożeniony 1-o v. z Anielą, 2-o v. z Euzebią Gozdowiczównami, z których miał dzieci sześcioro: 1) Janusza. 2) Mieczysława, ożenionego z Jadwigą Załęską, z której córki: Gabryela i Rozalia. 3) Ludwika, zmarłego 1863 r. w Krakowie. 4) Kazimierza, rannego pod Grochowiskami 1863 r., zmarłego 1870 r. we Lwowie. 5) Wandę, zaślubioną Zdzisławowi Onyszkiewiczowi, zmarłą 1874 r. we Lwowie i 6) Rozalię, zmarłą 1879 r.

III. Kazimierz, syn Szymona, ożeniony z Franciszką Starzyńską, miał synów: Aleksandra i Franciszka. Ten ostatni, z Felicyanny Skarzyńskiej, zaślubionej w Krakowie w kościele Wszystkich Świętych, 1785 r., pozostawił dwóch synów: Augustyna, dziedzica Olszy pod Krakowem, po którym, z Maryi Lubowieckiej, syn Zygmunt, ożeniony z Fihauzerówną i córka Józefa, za Anastazym Maszewskim i Wincentego, sekretarza senatu rzeczypospolitej krakowskiej, kapitana b. wojsk polskich, kawalera Krzyża złotego wojskowego polskiego, zmarłego 1862 roku, którego, z Tekli z Trzebińskich, syn Feliks, dziedzic Mydlnik i Trzcińca, zmarły 1861 r., pozostawił z Zofii Walewskiej, synów: Adama, znanego literata, Władysława i córki: Maryę i Zofię, żonę Bohdana Kuszla.

Jerzy, poseł województwa podolskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Karol, regent grodzki krakowski 1773 r.

DARSKI Jan, wprowadzony 1787 r. do Radwanowic, w powiecie krakowskim, legitymował się ze szlachectwa w 1804 r. za rządów austryjackich.

DASZ, Dassius, podsędek poznański 1366 r.

DASZCZYŃSCY h. ŁABĘDŹ w W. Ks. Litewskiem. Mikołaj, ziemianin mścisławski, żonaty z Oleną Rakowską 1665 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Dominik Daszczyński, podpisał z województwem kijowskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Po zmarłym bezpotomnie Janie, który nie zostawił ani bliskich, ani dalszych sukcesorów, otrzymał spadek prawem kaduka Jerzy Wirpsza. Wspomina o tem konstytucya z 1775 r. (V. L. VIII f. 512).

Wawrzyniec Daszczyński, właściciel w 1744 r. dóbr Dziauksze, pozostawił syna Szymona, a ten Franciszka, po którym synowie: Jan i Piotr, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1820 r.

DASZEWSCY h. JUNOSZA z Daszewic, w powiecie poznańskim. Jan Daszewski, właściciel Daszewic, o którym akta poznańskie z końca XIV-go wieku często wspominają (Leksz.). Tenże Jan, 1405 r. w Kościanie, zaświadcza szlachectwo Jarosławskich (Pis. Dz. Pols. IX).

DASZKIEWICZOWIE v. DASZKOWICZOWIE. W 1476 r. zeznał Iwan Chodkiewicz, że nie ma prawa do łowów w lasach i puszczach swego bratanka Iwaszka Daszkowicza i jeżeli tam kiedykolwiek polował, to zawsze za jego pozwoleniem. Podobne zaświadczenie wydał w 1485 r. kniaź Zasławski, temuż Iwaszkowi i bratu jego Olechnie (ML. 23 f. 436). Daszko, ojciec Iwana i Olechny, mógł być nie rodzonym a przyrodnim bratem Chodkiewicza, urodzonym z jednej matki. Iwaszko był w 1480 r. klucznikiem, a Olechno łowczym witebskim.

W tym samym czasie właśnie i w tych stronach, w rodzinie zwanej przez heraldyków, od przezwiska noszonego przez jednego jej członka, *Pstrucz* v. *Pstruch*, żyli bracia Iwaszko i Olechno Daszkowicze, wnukowie Iwana, dziedzica Czerei. Wiadomości p. Wolffa (Kniaź. f. 671) o nich, kończą się na 1476 r. Wszystko przemawia za tem, że to identyczne osobistości z temi bratankami Chodkiewicza.

Ostafi Daszkowicz, ów dzielny wojownik, o pochodzeniu którego tak mało wiemy, był prawdopodobnie synem Iwaszka Daszkowicza, klucznika witebskiego. Do tego twierdzenia upoważnia nas zapis, zeznany przez Ostafiego w 1515 r., na rzecz monasteru Przeczystej Bogarodzicy w Kijowie, a w którym nazwał siebie Ostafem Iwanowiczem Daszkiewiczem (ML. 39 f. 102). To pochodzenie jego, zatarte długą niewolą, a następnie służbą w Moskwie, tłómaczy nam także węzły pokrewieństwa, które go łączyły z możnymi domami na Litwie. Ostafi przewodził wojsku, w nieszczęśliwej rozprawie pod Mścisławiem w 1500 r., w której legło na placu do 7,000 Litwinów i jeżeli nie w tym roku, to w 1502 r., dostał się do niewoli (Kar. VI). Niemirycz, w relacyi swojej z 1510 r., dotyczącej spisku Glińskiego, wzmiankuje, że ostrzegał ks. Konstantego Ostrogskiego, iż wielki książę moskiewski, Wasil Iwanowicz, ma przysłać do Glińskiego, Polaka zmoskwiciałego, więźnia, Ostafa Daszkowicza (ML. 8 f. 604).

Ostafi zeznał w 1514 r. zapis wsi Gwozdowa, na pustyński monaster (Arch. Zap. Ros. II.), a w 1515 r. cytowany wyżej zapis na monaster w Kijowie i pisał list do króla Zygmunta, w sprawie siostrzenicy swej, żony Olizara (Pod. i Woł. II f. 119). W 1528 r. jest starostą kaniowskim i czerkaskim, a w kilka lat później, otrzymał jeszcze dzierżawy, czeczerską i propojską. Umarł bezdzietny 1535 r., gdyż król Zygmunt postanowił w 1536 r., że wszystkie pozostałe po nim dobra, przechodzą na Bohdanę, żonę Olizara Wołczkowicza, córkę siostry jego Miłochny Niemirowej (ML. 28 f. 108). Siostra jego Miłochna, była 1-o v. za Borysem Tyszkiewiczem (Pod. i Woł. II f. 119).

DASZKIEWICZOWIE v. DASZKOWICZOWIE h. KORYBUT i h. LELIWA w W. Ks. Litewskiem. Pierwsi używają przydomku „*Korybut*" i używają herbu tej nazwy, tak jak jest na rysunku przedstawionym, lub też na barkach księżyca, kładą strzałę bez piór, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Pierwszym z Daszkiewiczów, co zaczął używać przydomku „*Korybut*", był Wincenty, elektor Stanisława Augusta. Czy Daszkiewiczowie używający h. Korybut, stanowią jeden dom z Daszkiewiczami Leliwitami, nie jest wiadomem, jak również, od którego z licznych Daszków pochodzić mogą. P. Wolff, wyprowadza Daszkiewiczów h. Korybut od Daszka Romanowicza Hładkiego, dworzanina królowej Bony 1548 r., utrzymując, że potomkowie jego Daszkiewiczowie, używali przydomku „*Hładki*", dopóki go w drugiej połowie XVIII-go wieku, nie zamienili na przydomek „*Korybut*" (Kniaź. f. 654).

Licznych Daszkiewiczów spotykanych w XVI i XVII wieku, nie wiedząc jakiego herbu używali, pod jedną rubryką zamieszczam.

Król Zygmunt pozostawił w 1511 r. Waśka Daszkowicza, nadal na urzędzie horodniczego kowieńskiego, a w 1518 r. potwierdził mu nadanie kilku wsi, w powiecie kowieńskim (ML. 12 f. 14).

Fedko Daszkowicz, ziemianin bracławski, zeznał przed Aleksandrem Jag., że dziad jego Herman, wysłużył u wielkiego księcia Witolda wsie: Kliszczewo, Szandyrewo, Tryścieniec, Tywrów, Wołczkowce, Nestorowce i inne. Król potwierdził mu to nadanie w 1505 r. (ML. 5).

Sidor Daszkowicz, bojar królewski, ma sprawę z Glińskim o Bożanowo 1517 r. (ML. 10 f. 288).

Aleksander Daszkiewicz, syn Bohdana, procesuje w 1647 r. Bałabanów o 1,000 fl., należnych ojcu jego, a odstąpionych mu przez siostry, Krystynę, żonę Tomasza Bosarowicza i Marynę, żonę Piotra Sładyjewskiego (Kij. VI. C f. 385). Krzysztof, żonaty z Marcyanną Cedrowską 1658 r. (M. 199 f. 121). Hrehory, z województwem ruskiem podpisał elekcyę Augusta II-go.

DASZKIEWICZOWIE h. KORYBUT. Stanisław i Jan, z województwa nowogrodzkiego, podpisali się w 1700 r. na walnym zjeździe pod Olkinikami. Stanisław, miecznik smoleński, wziął w zastaw 1708 r. od Sapiehów Szewele (Sap.). Michał Kazimierz na Daszkach w województwie nowogrodzkiem, 1719 r. (Akta IV). Paweł Aleksander na Daszkach i Antoni, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim w 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 607 i 609). Mikołaj, żonaty z Zuzanną Moszyńską 1748 r. (Bracł. XVI f. 898). Andrzej, krajczy smoleński 1755 r. Wincenty, pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Tenże Wincenty, regent grodzki nowogrodzki 1770 r. Leon Antoni, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Władysław, kapitan, a następnie podpułkownik gwardyi litewskiej, syn Józefa, miecznika smoleńskiego i Katarzyny z Haciskich, zapisał 1775 r. dożywocie żonie swej, Weronice Barwulskiej, córce Kazimierza (DW. 92 f. 49 i 110 f. 912). Nereusz, krajczy mścisławski 1788 r. Jerzy, miecznikowicz nowogrodzki 1783 r. (Akta V). Marcin, skarbnik grodzieński 1786 r.

Herb Korybut Daszkiewiczów.

Aleksander Korybut Daszkiewicz, udowodnił w ziemstwie lwowskiem pochodzenie swoje szlacheckie, 1782 roku (Goł.). Tenże Aleksander Walenty zostawił syna Jana 1797 r. i córki: Józefę Orańską, Zuzannę Sokulską, Eleonorę Krokowską, Rozalię Świeżawską, Konstancyę Domaradzką, Maryannę Kłobukowską i Wiktoryę Malawską

Jan, Józef, Adam, Karol, Augustyn i Zefiryn Wiktor, Korybut Daszkiewiczowie, h Korybut, synowie Antoniego, wnukowie Jana, prawnukowie Kazimierza, a praprawnukowie Marcina, właściciela dóbr Rutka, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1800 r.

Ludwik Kazimierz Daszkiewicz, łowczy nowogrodzki, odstąpił prawa swe w 1766 r., do dóbr rodzinnych Busowno i Chyliny, w ziemi chełmskiej, Teodozemu Daszkiewiczowi, łowczemu brasławskiemu i bratankowi jego Aleksandrowi, skarbnikowi halickiemu (Zs. Grodzieńs.). Z aktu tego, dowiadujemy się, że zmarły bezpotomnie Fedor Daszkiewicz, miał brata Józefa, po którym zostało się dwóch synów: Kazimierz i Stefan. Ten ostatni miał dwóch synów: Mikołaja i Teodozego v. Bohdana. Po Mikołaju, szedł syn Aleksander, skarbnik halicki, a po Teodozym, który podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r., z Wiktoryi z Popielów, pozostał syn Antoni, piszący się Korybutem Daszkiewiczem, pułkownik wojsk koronnych, właściciel Bortnowa i Wólki Bortnowskiej, w województwie wołyńskiem, które w 1778 r. sprzedał bratu stryjecznemu Aleksandrowi, skarbnikowi halickiemu (Legit. Austr.).

Kazimierz, syn Józefa, miał syna Mikołaja, łowczego nowogrodzkiego. Nabył on w 1731 r. wspólnie z żoną, Apolonią z Micutów, Dziemitkowo, w powiecie

grodzieńskim (Gr. Grodz.). W 1742 r. Stefan Jelec, kwitował z odbioru 60-u dukatów Ludwika, Stanisława, Felicyana, Hilarego, Jana i Antoniego, synów Mikołaja (Gr. Grodz.). Stanisław, był w 1765 r. łowczym grodzieńskim, a w 1770 r. i sędzią grodzkim.

Ludwik v. Ludwik Kazimierz, Korybut Daszkiewicz, syn Mikołaja, będąc w 1767 roku koniuszym grodzieńskim, został deputatem na Trybunał Główny Litewski. W 1769 r. został sędzią grodzkim grodzieńskim, a w 1783 r. był podstarościm. Żonaty z Anną Maryą Wierzbicką (Akta XII), wspólnie z nią otrzymał w 1755 r. w dożywocie Strubki, z ekonomii grodzieńskiej. Synów jego trzech: Józef, Ignacy i Wiktor.

I. Józef, syn Ludwika Kazimierza, kadet i podoficer gwardyi pieszej W. Ks. Litewskiego 1763 r., chorąży 1769 r., został w 1788 r. podstolim grodzieńskim. Właściciel Wołnicy, Położewicz, Budzienicz, Piotrowicz etc., w powiecie bobrujskim, z Katarzyny z Bykowskich, córki Kazimierza, pozostawił syna Stefana i córki: Fortunatę, Franciszkę Owsianą, Barbarę Głuską i Elżbietę Duchnowską. Podstolina grodzieńska, testamentem sporządzonym w 1837 r., zapisała wszystkie dobra, w powiecie bobrujskim leżące, synowi Stefanowi, córkom po trzy tysiące rubli, a wnukom swoim, Hektorowi i Tytusowi, synom Stefana, folwark Nadzieję, w powiecie borysowskim (A. Sąd. Pow. Bobrujs.). Stefan, ur. w Położewiczach 1782 r. (metr. w Hłusku), był marszałkiem powiatu bobrujskiego 1820 r. Z Ludwiki Nowickiej, oprócz wymienionych synów: Hektora i Tytusa, bliźniaków, ur. 1817 r. (metr. w Hłusku), miał jeszcze córkę Stefanię.

II. Ignacy, syn Ludwika Kazimierza, koniuszy grodzieński 1769 r., miecznik 1772 r., podczaszy grodzieński 1777 r., poseł na sejm z powiatu grodzieńskiego 1780 r., podstoli grodzieński 1786 r., sędzia grodzki miński 1787 r., następnie podstarości miński, został w 1791 r. kasztelanem mścisławskim, a w roku następnym otrzymał order Sw. Stanisława. W 1795 r. został rzeczywistym radcą stanu i prezesem Izby Cywilnej gubernii mińskiej. Żonaty 1-o v. z Franciszką Grochowską, 2-o v. z Ludwiką Unichowską, nie żył już w 1798 r., w którym ustanowioną została opieka nad jego dziećmi: Franciszkiem, Ferdynandem i Teresą, urodzonemi z drugiej żony (A. 2-go Dep. Sądu Gł. Gub. Mińs.). Oprócz nich miał jeszcze synów: Kazimierza, porucznika kawaleryi narodowej, W. Ks. Litewskiego, Ludwika, Franciszka i córkę Maryę, urodzonych z pierwszej żony. Z nich:

Ludwik, ur. w Boryczewie 1778 r. (metr. w Klecku), deputat wywodowy powiatu borysowskiego, z Dominiki z Bartoszewiczów, pozostawił syna Maksymiliana Wawrzyńca, ur. w Moczuliszczach 1815 r. (metr. w Bobrzu).

Franciszek, ur. w Rusinowiczach 1783 r. (metr. w Mińsku), z Florencyi z Moszyńskich, miał syna Hipolita Adama, ur. w Hłusku 1810 r.

Ferdynand, z Katarzyny z Sołtanów, pozostawił syna Tadeusza Erazma, ur. w Szklancach 1833 r.

III. Wiktor, syn Ludwika Kazimierza, szambelan Stanisława Augusta 1782 r., nabył w 1785 r. od brata swego Ignacego, prawa jego do Dziemitkowa (Zs. Grodz.). Z Katarzyny z Marcinkiewiczów, syn jego Andrzej, ur. 1765 r. (metr. w Jeziorach), komornik piński 1791 r., nabył w 1807 r. Radziwiszki, w powiecie upickim. Z Teresy z Ciechanowiczów, jego synowie: Karol, ur. 1807 r. (metryka

w Rydze), rotmistrz wojsk cesarsko - rosyjskich i Aleksander, ur. 1809 r. (metr. w Birżach), sztabs-rotmistrz wojsk cesarsko-rosyjskich, sprzedali w 1827 r. Radziwiliszki (A. Sąd. Głów. Wileńs.).

Herb Leliwa.

Maksymilian Wawrzyniec, 1830 r., Stefan z synami: Hektorem i Tytusem, 1838 r., Ferdynand z synem Tadeuszem, 1840 r., a Aleksander i Karol, synowie Andrzeja i Piotr Klemens, syn Ignacego i Anny, ur. 1784 r. (metr. w Pińsku), w 1842 r., legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie (z Teki I. Poraja).

DASZKIEWICZOWIE h. LELIWA. Szymon Daszkiewicz, podpisał z województwem trockiem elekcyę Augusta II-go. Szymon, syn Szymona, Jerzy i Bartłomiej, synowie Jakóba, a wszyscy wnukowie Stanisława, a prawnukowie Samuela, dziedzica dóbr Paszkilwicze i Pocelunel w 1714 r., legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1820 r.

Bazyli Daszkowicz, w sądzie ziemskim, a Jan, w sądzie grodzkim lwowskim, legitymowali się ze szlachectwa, w 1782 r. (Goł.).

DASZKO, starosta przemyski 1344 r., o którym Długosz wspomina, że pomagał Tatarom w niszczeniu Polski, pragnąc oswobodzić Ruś z pod panowania Kazimierza.

DASZKO, podkomorzy czerski 1326 r. *Daszko*, cześnik warszawski 1343 r.

DASZKO Tubaczowicz, marszałek w. ks. Swidrygiełły 1437 r.

DASZKOW książę, otrzymał indygenat 1776 r. (V. L. VIII f. 919).

DATNOWSKI Maciej, żonaty 1599 r. z Jadwigą, córką Jana Kisiela (Akta VIII.).

Herb Pierzchała v. Roch.

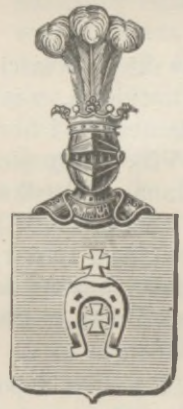
DAUKIEWICZ Marcin, rotmistrz trocki 1779 r. (Akta XIII). Prawdopodobnie był on potomkiem Isipa *Daukowicza*, który w 1547 r. został marszałkiem tatarskim, szlaku ajlarskiego (ML. 62 f. 214).

DAUKSZOWIE v. DOUKSZOWIE v. DAUXOWIE h. PIERZCHAŁA v. ROCH w W. Ks. Litewskiem. Kinunt i syn jego Dauksza, podpisali pokój wieczny Litwy z Polską 1401 r. Dauksza, przyjął 1413 r. na zjeździe w Horodle za herb Pierzchałę. Aleksander Dauksza, pisał się z województwem nowogrodzkiem, a Kazimierz, Stefan i Wincenty, komornik kowieński, Doukszowie, z województwem trockiem, na elekcyę Augusta II-go. Jan i Kasper, z powiatu wilkomierskiego, pod-

pisali konfederacyę generalną warszawską 1764 r. Michał, sędzia ziemski upicki 1765 r. Józef, kapitan artyleryi koronnej 1766 r. (DW. 87 f. 473). Józef Douksza podpisał z ziemią drohicką, obiór Stanisława Augusta. Antoni, podczaszy trocki (DW. 108 f. 10), z Franciszki Grąbczewskiej, pozostawił dwóch synów: Pawła, bezdzietnego i Ignacego (DW. 96 f. 678). Ten ostatni, podstoli buski, zeznał w 1782 r. zapis dożywocia z żoną Teresą, córką Wojciecha Stefensa i Petronelli z Masłowskich (DW. 98 f. 1252). W 1796 r. nabył Ignacy Prusinowice od Sanguszków (DW. 111 f. 940).

Józef, skarbnik owrucki, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w ziemstwie przemyskiem.

Dwie linie Daukszów legitymowało się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej, a mianowicie: W 1816 r. Jerzy z synami: Adamem i Kazimierzem, syn Jana, wnuk Stanisława, prawnuk Kazimierza, praprawnuk Jana, którego ojciec Mikołaj, był właścicielem dóbr Daukszyszki i Dowginie, w 1639 r. W 1832 r. Justyn Kazimierz, Jerzy z synami: Franciszkiem Józefem i Julianem Wincentym i Jan Bonifacy, synowie Antoniego, a Wincenty Piotr i Jan Kazimierz, synowie Józefa, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Macieja, którego ojciec Samuel, był w 1683 r. właścicielem Dowgiń.

Herb Lubicz.

DAVKSZEWICZOWIE v. DAUKSZEWICZOWIE h. LUBICZ. Stanisław Daukszewicz, bojar oszmiański i żona jego Barbara, wybudowali i uposażyli kościół w Wołmie, 1474 r. (Żyw. Bisk. Wil.). Mikołajowi, ziemianinowi swemu, potwierdził w 1539 r. król Zygmunt, nabycie różnych włości (ML. 30 f. 504).

Antoni Davkszewicz, z synem Wojciechem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1820 r. i udowodnił, że jest synem Józefa, wnukiem Ignacego, a prawnukiem Jana, właściciela dóbr Kniazikowszczyzna, w 1702 r.

Herb Trąby.

[DAWIDOWICZ Mustafa, otrzymał patent na rotmistrza, w 1782 r. (MP.).]

[DAWIDOWICZ Łazarz Krzysztof, mieszczanin lwowski, został tłómaczem języków oryentalnych w temże mieście, w 1672 r. (M. 209 f. 594).]

DAWIDOWICZ Mitko, bojar smoleński, otrzymał od Kazimierza Jag. trzy wsie, w powiecie smoleńskim (ML. 4).

DAWIDOWICZOWIE h. TRĄBY w województwie wileńskiem. Bartłomiej i Gabryjał, ziemianie królewscy powiatu wileńskiego 1549 r. (ML. 65 i 66). Andrzej Dawidowicz, syn Jana, bratankowie jego: Andrzej, Samuel i Stanisław, synowie Mikołaja i siostra jego Zofia, żona Pawła Dowmonta Sie-

sickiego, sędziego ziemskiego wilkomierskiego, skarżą w 1599 r. Gintowta, o pochwycenie spadku po Podbereskim, ich krewnym (Akta VIII). Stanisław, podstarości upicki 1595 r. Salomon z Gania, poseł 1638 r., stolnik wilkomierski i podstarości żmudzki i Stanisław, sędzia grodzki wilkomierski, pisali się z województwem wileńskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Stanisław i Władysław, z temże województwem podpisali obiór króla Michała. Jan, z powiatem lidzkim, podpisał elekcyę Jana III-go, a Benedykt, manifest szlachty litewskiej 1763 r. Samuel, został porucznikiem w wojsku koronnym 1778 r. (MP.). Michał, syn Piotra i Jadwigi ze Szparzewskich, zeznał w 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką z Remiszewskich, córką Józefa (DW. 107 f. 647).

Jan, z województwem sieradzkiem pisał się na elekcyę Stanisława Augusta. Tenże Jan, subdelegat grodzki piotrkowski 1775 r. (V. L.).

DAWIDOWICZOWIE Stanko i Iwaszko, za odznaczenie się w walce z Tatarami, otrzymali w 1451 roku pustkowie Jaszczniska, w powiecie lwowskim (AGZ. V.).

DAWIDOWSCY h. PRUS III-ci z Dawidowa, w ziemi lwowskiej. Właściwym ich herbem jest *Turzyna*, bo Jakusz, syn Floryana z Dawidowa, zganiony przez Kemlicza ze Szląska, dowiódł w Krakowie 1424 r. szlachectwa i herbu półtora krzyża z krzywizną, zawołania Turzyna (St. Pr. P. P. VII). Trzy pieczęcie Stanisława, sędziego, z lat 1435 i 1436 i dwie pieczęcie Jana, podsędka, z lat 1503 i 1504, przedstawiają Prusa II-go (AGZ. V i IX). Dr. Franciszek Piekosiński, na pieczęci Mikołaja z 1592 r., widzi podkowę (Tabl. 17 nr. 122), co znów jest zbliżone do Prusa III-go. Sami Dawidowscy wylegitymowali się w Galicyi i na Litwie, z herbem Prus III-ci (Goł. Pol.).

Herb Prus III.

Ostaszko z Dawidowa, nabył w 1410 r. Czerepin, w powiecie lwowskim, od Czuryły (AGZ. II). W 1413 r. zapisał dom i grunt we Lwowie Dominikanom. W 1420 r. zwraca zajęte łąki Janowi z Zubrzy i jeszcze 1427 r. świadczy we Lwowie. Stanisław, starosta samborski 1422 r., w następnym roku już nim nie był, sędzia ziemski lwowski 1430 r., zapisał Dominikanom lwowskim w 1442 r., trzy kopy groszy dochodu rocznego z Dawidowa (AGZ. II.). W 1431 r. spalili mu ludzie Swidrygiełły dwór i zrabowali dobra, o co skarży się Jagiełło, w liście do brata (Cod Ep. XV.). W 1439 r. miał wystawić kościół w Dawidowie. Pozostawił on z żony Jadwigi, córki: Zofię, żonę Ścibora z Wiszni, sędziego lwowskiego 1444 r., zmarłą bezdzietnie przed 1468 r. (AGZ. XII) i Annę, żonę Jana Stpicznika z Bolszowa, miecznika halickiego i synów: Mikołaja, Stanisława i Jana.

Mikołaj, dziedziczył na Orpinie i stąd zwany Orpińskim, otrzymane od króla w 150 grzyw. Pelapelniki i Jarosławice, zastawia w 1442 r. Bratkowiczowi (AGZ. XII.). Zmarł wcześnie, pozostawiwszy z żony Świętochny synów: Matysa i Michała, których opiekunem był Ścibor z Wiszni (AGZ. XIV. 150, 1941, 1948,

1498, 2500, 6, 7, 16 i 3779). Maciej, od wsi Orpina, raz w sądzie lwowskim 1453 roku Orpinowskim nazwany (Ibid. 2810 — 2814). Michał Dawidowski z Orpina, procesuje w 1470 r. Strumiłłę.

Jan, syn Stanisława, dopełnił działu dóbr z bratem Stanisławem, w 1464 r. Jan wziął Nowosielce, Żórawniki, Czerleniów, Kujdańce etc., a Stanisław, otrzymał Dawidów, Czerepów i Szaniów (AGZ. II.). Jan i dzieci po braciach jego, Mikołaju i Stanisławie, dziedziczą 1468 r. po Zofii, żonie Scibora z Wiszni, a to z prawa bliskości (AGZ. XV.). Jan, piszący się z Nowosielec i Żórawnik, żył jeszcze 1472 r. i zostawił, z żony Anny, syna Stanisława, dziedzica Nowosielec i Żórawnik w 1493 r.

Stanisław, syn sędziego, dziedzica Dawidowa w 1456 r., spłaca Głuchowskiemu 50 grzywien wypożyczonych, na wykupienie żony z niewoli tatarskiej, 1465 r. zastępuje sędziego grodzkiego lwowskiego. Zostawił on syna Jana, który w 1492 r. z bratem stryjecznym Stanisławem, ugodził się o spadek po rodzonej ciotce, Annie Bolszowskiej (AGZ. XV.). W 1503 r. jest on podsędkiem lwowskim, następnie sędzią ziemskim lwowskim, umarł w 1512 r. Barbara, córka Stanisława, za Jurszą Łabętą 1466 r. (AGZ. II.). Jan i Andrzej, odgraniczają w 1566 r. dobra swoje Dawidów, Czerepin, Manapińce, Manaster, Szapin i Kropiatyn, od Gonczar i Winniczek (Akta Lwow. podkomorskie). Andrzej, dziedzic całego klucza Dawidowskiego, po bezpotomnej śmierci brata Jana, pozostawił córki: Annę, za Janem Czepowskim, sędzią ziemskim lwowskim i Jadwigę, za Krzysztofem Kłodnickim (Zs. Lwow. z 1617 r.). Sebastyan i Albert, mają sprawę w sądzie lwowskim 1599 r. (AGZ. X. 2836).

Mikołaj, dożywotnik Chodakowic w 1545 r., posiadał wspólnie z synami: Janem i Mikołajem, Chodorowicę i Kłodziniec w 1553 r. (M. 67 f. 323 i 84 f. 210). Ewa, córka Jana, za Mikołajem Dawidowskim 1572 r. (M. 110 f. 365). Zdaje się, że ta sama Ewa była 2-o v. za Brzeskim (Wyr. Lub. 9 f. 519). Zofia, córka Jana, za Gabryjelem Bojanowskim 1599 r. (Perp. Czers 1 B f. 361). Jan, Konstanty i Stefan, synowie Konstantego, w 1746 r. (Czerniech. f. 1495). Adam i Wawrzyniec, pisali się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Stanisława Augusta.

Wincenty i Tadeusz, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, w Wydziale Stanów we Lwowie, 1788 r. (Goł.).

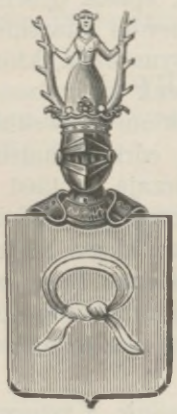
W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa w 1853 r.: Karol i Józef, synowie Andrzeja, wnukowie Tomasza i synowie tegoż Karola, Henryk i Karol, (po przyjęciu wyznania wschodniego Michał). W 1854 r. Karol, syn Wiktora, wnuk Andrzeja, prawnuk Tomasza. W 1870 r. Bronisław Karol i Antonina Wanda, dzieci wymienionego Henryka (Spis.).

DAWIDSONOWIE h. ZŁOTY JELEŃ w W. Ks. Litewskiem. Jan Dawidson, właściciel dóbr Druja i Ukaźn 1652 r., pozostawił syna Jakóba, a ten Waleryana, po którym zostało dwóch synów: Józef i Piotr. Antoni Justyn, syn Józefa, z synami: Antonim Piotrem, Hilarym Justynem, Cypryjanem Kilianem, Tadeuszem Romualdem i Franciszkiem i Wincenty, syn Piotra, z synami: Ignacym Hipolitem Kazimierzem, Konstantym Fabianem Aloizym i Wiktorem Adamem Piotrem, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w gubernii wileńskiej 1836 r.

DAWIŁOWICZOWIE h. SULIMA. Fedor Dawiłowicz z Witebska i bracia jego: Saul, Emanuel i Grzegorz, otrzymali w 1526 r. szlachectwo, a Służewski i Gamrat przypuścili ich do herbu Sulima (M. 42 f. 107).

[DAWISSON Wilhelm, naczelny doktór Jana Kazimierza w 1666 roku (M. 369 f. 287).]

DAWROWSCY h. NAŁĘCZ w Wielkiem Księstwie Litewskiem. Andrzej Władysławowicz Dawrowski, ziemianin królewski województwa nowogrodzkiego, odstąpił w 1684 r. majątek swój Wiedźmie, czyli Dawrów, synowi Janowi, a Pyreszów synowi Jerzemu (Akta Tryb. Głów. Litews. z 1687 r.). Ci synowie Andrzeja, z których Jan, umarł bezdzietny, byli zrodzeni z Anny Korsakówny. Daniel i Anna z Witkowskich Dawrowscy, odziedziczony Peryszów po ojcu Jerzym, a Dawrów po stryju Janie, ręcząc za syna swego Józefa, żonatego z Agatą z Niewęgłowskich, sprzedali w 1754 roku Ejsymonttom (Gr. Wileńskie). Michał, syn Józefa, ale z drugiej jego żony, Maryanny Lenartówny, ur. w Janowie 1783 r. (metr. w Skorulach), żonaty 1-o v. z Maryanną Siedlecką, 2-o v. z Franciszką Hryniewiczówną, z pierwszej żony pozostawił syna Antoniego, ur. 1818 r. w Wilnie, z drugiej — synów: Aleksandra Lucyana i Mikołaja Hermana, ur. tamże w 1830 r. Michał z wymienionymi synami, legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1834 r. (z Teki I. Poraja).

Herb Nałęcz.

DAWSZKIEWICZOWIE v. DAWSKIEWICZOWIE herbu SAS. Krzysztof Dawszkiewicz, właściciel dóbr Wertulany 1642 r., pozostawił syna Samuela, a ten Andrzeja, którego syn także Andrzej, miał syna Piotra. Tego synowie: Kasper z synem Ignacym i Stanisław, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1811 r.

Kazimierz Dawskiewicz, cześnik starodubowski 1711 r.

DAYBEL, patrz *Deybel a Hamerau.*

DAYGIEL Dominik, w powiecie słonimskim, 1764 r. (V. L.).

DĄBEK v. DOMBEK Fryderyk, podpisał, z województwem brzeskiem kujawskiem, obiór króla Michała, a Dominik, pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

z DĄBIA, w powiecie łęczyckim, h. LUBRZA. Sławięta z Dąbia, zaświadcza szlachectwo Poboga z Domanikowa, w Radomiu 1416 r., przyczem oświadcza, że jest herbu *Krzyż bez przewiercia jednego w podkowie*, zawołania *Lubrza*, a 1417 roku świadczy tak samo w Sieradzu Bujnemu (Pis. Dz. Pols. IX. Pot. i Łag.).

z DĄBIA h. WĄŻ, w powiecie lelowskim. Mikołaj Wązik z Dąbia, świadczy w Opocznie 1361 r. Dziwisz, procesuje się 1376 r. z Kuczkowskim, a 1377 r. świadczy przy dziale Tczienieckich. Ninota, procesuje się 1388 r. z Mikołajem ze Starzyn. Sam 1389 r., a razem ze Stanisławem z Dąbia 1404 r., zaświadcza szlachectwo swego współherbownika w Krakowie (St. Pr. P. P. VII i VIII). Stefan z Dąbia świadczy 1420 r. w Książu, Wężykowi z Dziewięcin; a 1425 r. ręczy za Tworowskim. Tego samego Stefana Dąbskiego, spotykam zapewne w latach 1436 — 1439 w Sanoku i Przemyślu; jest on posesorem Czaszyna, w ziemi sanockiej.

z DĄBIA, w powiecie szczyrzyckim. Klemens z Dąbia, z matką Wiąchną i siostrami: Wichną, Gretą i Machną, sprzedał w 1399 r. część swą w Dąbiu, za 100 grzywien Zbyszkowi ze Stadnik (St. Pr. P. P. VIII).

z DĄBIA, w powiecie brzeskim, z którego potem poszli Godziembowie Dąmbscy. Komes Dobiesław, wojski kujawski, z Modlibogą, wdową po bracie swoim Skarbimirze i synem ich Marcinem, sprzedał w 1299 r. wieś ojczystą Skarbiewo w bydgoskiem, za 75 grzywien opatowi byszewskiemu, z czego 10 grzywien darował za grzechy brata i swoje. Dobiesław ten należał do rodu panów z Kościoła (de Lapidea Ecclesia) (Dok.).

DĄBIEŃSCY v. DĄMBIEŃSCY v. DEMBIEŃSCY z Dąbia, w ziemi czerskiej. Mikołaj i Jan, bracia rodzeni z Dąbia i dobra ich Dąbie, w okręgu czerskim, otrzymali wraz z innymi ziemianami, różne wolności, od księcia Konrada w 1476 r. (KM.). Maciej i Jadwiga, żona Jakóba Wysokińskiego 1495 r., dzieci Jana z Dąbia (Zs. Gr. Czers. 3 f. 91). Jan, Mikołaj, Marcin, Paweł i Feliks, synowie Macieja, Jan, Andrzej i Tomasz, synowie Tomasza, Marcin, syn niegdy Mikołaja, Walenty, syn niegdy Jana i Aleksy, syn Łukasza, wszyscy z Dąbia, zeznają różne akta w grodzie czerskim, w latach 1524 — 1531 (Ibid. 5 f. 40; 7 f. 513; 8 f. 76 i 167; 10 A f. 64 i 489).

Z tych Marcin, syn Macieja, zwał się Dąmbskim; żonaty był z Zofią z Raduczyna (Ibid. 10 A f. 88 i 437).

Władysław Dąmbieński v. Dembieński z Dąbia, zapisuje w 1572 r. synom swoim: Stanisławowi i Janowi, urodzonym z pierwszej jego żony, Zofii z Miedzechowskich, posag ich matki (Ibid. 14 f. 146). Z drugiej żony, Reginy z Falęckich, synowie jego: Andrzej, Jakób, Maciej i Aleksander (Perp. Czers. 5 f. 292). Andrzej, Maciej i Aleksander, dopełnili działu dóbr w 1603 r. (Ibid. 2 f. 379). Katarzyna, córka Władysława, za Stanisławem Rożeckim, 1583 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 556).

Andrzej, syn Władysława, żonaty 1-o v. z Agnieszką Jastrzębską, 1615 r., zeznał zapis dożywocia z drugą żoną, Elżbietą Staniszewską, w 1627 r. Dzieci jego: Jakób, Marcin, Seweryn, Mikołaj i Maryanna, w 1650 r. żona Wojciecha Bonieckiego Dziedziczyli oni na Gruszczynie. W 1635 r. obwinieni byli o zabójstwo Grabowskiego (Zs. Warec. 20 f. 368; 21 f. 207; 24 f. 205; 25 f. 163, 287 i 199; Perp. Czers. 7 f. 477 i 11 f. 373). Seweryn, żonaty z Katarzyną z Chodakowskich, zeznał z nią zapis dożywocia w 1649 r. Syn jego Jakób, zabezpieczył posag na

Gruszczynie, żonie swej, Teresie ze Skulskich, w 1677 r. (Perp. Czers. 11 f. 243 i 13 f. 547).

Jakób, syn Władysława, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Rososkich, w 1615 r. (Zs. Warec. 21 f. 206), a Maciej, syn Władysława, z żoną, Jadwigą ze Służewskich, w 1610 r. (Perp. Czers. 3 f. 366). Adam, żonaty z Katarzyną z Czermińskich, w 1638 r. (Ibid. 9 f. 490).

DĄBKOWIE. Franciszek Fryderyk Dąbek, rotmistrz królewski, zmarły przed 1721 r., z Barbary Żachczyńskiej, pozostawił córkę Jadwigę, Benedyktynkę we Lwowie (Gr. Lwows. z 1721 r.).

Herb Korczak.

DĄBKOWSCY v. DĄMBKOWSCY h. KORCZAK, pochodzą od Boratyńskich, a nazwę swą wzięli od wsi Dąbkowice v. Dubkowice, w ziemi przemyskiej. Boratyń i Dąbkowice otrzymał od ks. Lwa ruskiego, Matfiej Kaldofowicz w XIV wieku (KDM.). Andrzej z Boratyna, syn Wołczka, podsędka przemyskiego, działem z braćmi w 1448 r. wziął Dubkowce czyli Dąbkowice i z nich pisać się począł. W 1447 r. zapisał żonie swej Katarzynie, 200 grzywien posagu i wiana (AGZ. XIII). Syn jego Marcin, jest w 1468 r. na uniwersytecie krakowskim. Anna Dąbkowska, jest właścicielką Dąbkowic 1508 roku, a Wojciech, dziedzicem części Zamiechowa, w ziemi przemyskiej, w 1589 roku (Paw.). Stanisław i Wojciech, synowie Mikołaja, dziedzice Dubkowic 1590 r. (Wyr. Lub. 38 f. 36).

Antoni, Norbert, Kasper i Ignacy, synowie Stanisława i Józef, syn Ludwika, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

Herb Lubicz.

DĄBKOWSCY v. DĄMBKOWSCY h. LUBICZ, pochodzą z Dąbek, w powiecie ostrołęckim. Świętosław z Dąbek, 1441 r. Krystyn i Maciej z Dąbek, sprzedali cząstkę na Czartoryi 1459 r. Grzegorz z Dąbek h. Lubicz 1483 r., a Mikołaj, syn Bronisza, 1492 r. (Mil.). Jan Dąbkowski, syn Wojciecha z Dąbek, procesuje Gołockiego 1543 r. (Gr. Płoc. 8 f. 270). W 1694 r. Adam, syn Macieja z Dąbku - Podkowa, zarzucał nieszlachectwo Albertowi, synowi Jakóba z Dąbku Milan (DW. 58 f. 1366).

Elekcyę Augusta II-go z ziemią nurską podpisali następujący Dąbkowscy: dwóch Adamów, dwóch Balcerów, Bartłomiej, Grzegorz, trzech Jakóbów, trzech Janów, Józef, dwóch Kazimierzów, Krzysztof, dwóch Marcinów, dwóch Maurycych, Stanisław, dwóch Stefanów, dwóch Tomaszów, dwóch Walentych i dwóch Wojciechów.

DĄBKOWSCY v. DĄMBKOWSCY h. PÓŁKOZIC, podług heraldyków naszych, wyszli z województwa rawskiego. Kasper i Wojciech, pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Wojciech, dziedzic Turzego, legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r. Zmarł bezdzietnie, a majątkiem jego rozdzielili się w 1795 r., Paulina z Szachłackich, pozostała po nim wdowa i bracia jego: Kasper, Wincenty, Franciszek i siostra Franciszka Dwernicka. Filip, syn Walentego, udowodnił w pierwszej połowie XIX-go wieku, pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

DĄBKOWSCY v. DĄMBKOWSCY ze wsi Dąbek, w powiecie mławskim. Ziemak Dąbek, łowczy płocki 1481 r. Andrzej Dąbek v. Dąbkowski, łowczy płocki 1530 r., miał synów z pierwszej żony: Jakóba, Stanisława, Mikołaja, plebana w Wyszynie i Michała, którzy po ożenieniu się ojca z Katarzyną, wiodą z nim wciąż procesy. Anna, córka Andrzeja, za Mikołajem Oleśnickim, przed 1540 r. Stanisław, zrzekł się urzędu łowczego płockiego, w 1554 r. Michał, był sędzią ziemskim zawskrzyńskim 1557 r. i wraz z bratem Stanisławem, dziedziczył na Dąbku w 1578 r. (M. 44 f. 813; 86 f. 250; 90 f. 272; Gr. Płoc. 1 f. 89; 5 f. 148; 6 f. 176, 243 i 297; 7 f. 242, 274 i 275 i 9 f. 136).

DĄBKOWSCY różnych herbów. Wojciech (Adalbert), chorąży regimentu łanowego, nabył wójtostwa w Letni, Niedzielny, Żdżannie etc. 1758 r. (M. 275 f. 78). W 1765 r. był cześnikiem łomżyńskim i otrzymał w dożywocie Szade, w województwie ruskiem (MP.). Kasper, pułkownik wojsk koronnych, syn Jana i Konstancyi z Karabatów, ożeniony 1780 r. z Anną Hiż, córką Jana Wilhelma, pułkownika wojsk koronnych (DW. 90 f. 29; 96 f. 1160 i 101 f. 1512). Jacek Roch Antoni, syn powyższego Kaspra, ur. w Warszawie 1776 r. (metr. w kościele św. Krzyża) i brat jego, Józef Adalbert Maksymilian, ur. w parafii parczowskiej 1778 r., legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r., lecz nie wiem, z jakiego herbu. Marcin, syn Józefa, sprzedał w 1792 r. części na Dąbku Sosinowskiemu (DW. 108 f. 923). Józef, syn Macieja i Ewy z Sosinowskich, sprzedał 1796 r. część Sosiny Przeździeckiemu (DW. 111 f. 550).

DĄBKOWSKI Paweł, uczony prawnik, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

z DĄBROWICY, w powiecie lelowskim, h. PILAWA. Stanisław, sprzedał 1375 i 1379 r. sołtystwo swoje w Rokitnie, Klaryskom od św. Andrzeja w Krakowie. Jest on także dziedzicem Wężyrowa 1389 r. Wdowa po nim Nastka i synowie: Andrzej, Jan i Mikołaj, w 1400 r. Mikołaj, zwany Milota, jest współdziedzicem Chodynic, pod Bochnią. W 1397 r. z żoną Janką, mają spory graniczne w Rokitnie, z ksienią Klarysek. W 1400 r. procesuje się o połowę Chodynic z Stanisławem, wójtem z Bochni. W 1412 r. zganiony przez Jakusza z Buczkowa, dowiódł w Krakowie szlachectwa z h. Pilawą. Druga jego żona Elżbieta, dopomina się w 1423 roku prawem bliskości, o część Sławic (St. Pr. P. P. VIII.; Helc. II.).

DĄBROWOWIE h. DĄBROWA. Tomasz Dąbrowa, rotmistrz królewski, którego syn Adam, otrzymał starostwo lucyńskie, w 1620 r. Tenże Adam, za konsensem królewskim z 1635 r., odstąpił w tymże roku puszczę Brycowszczyznę, ze starostwa lucyńskiego, Karnickiemu (M. 180 f. 420). Jerzy Kazimierz, zasłużony wojak, otrzymał starostwo marienhauskie, 1664 r. Krzysztof, syn Adama i Bogumiły z Ziębickich, 1678 r. (Zap. Lub. 57 f. 406). Krzysztofa żona, Anastazya Korzeniowska, 1-o v. Adamowa Stocka, zmarła 1703 r. Córki ich: Aleksandra, żona Antoniego Micewskiego i Krystyna, żona Jana Cichowskiego, procesują 1703 r. Mierzejewskich, o sumy z Czarnokuniec (Gr. Kamień. Halic. Trębow. z lat 1703—1705). Jerzy, miecznik brasławski, podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała.

Wawrzyniec Dambrowa, syn Stanisława, kwituje w 1609 r. w grodzie przedeckim, brata Andrzeja (Gr. Przed. 56 f. 190). Jan Dąbrowa, wspólnie z żoną, Anną z Bukowskich, zawierają układ z Sulgostowskimi w grodzie czerskim 1701 r. (Perp. Czers. 16 B f. 158).

Herb Dąbrowa.

Obszerne wiadomości, o ostatnich pokoleniach tej rodziny, podaje Żychliński w X t. „Złotej księgi“. Podajemy je tu w streszczeniu. Adam Jan Dąbrowa, właściciel Niszcza, z Florentyny Maryanny Biegańskiej, pozostawił dwóch synów: Daniela i Antoniego.

Daniel, miecznik brasławski, z Maryanny Smigielskiej, miał dwóch synów: Stanisława i Jozafata i córkę Katarzynę, za Antonim Łukaszewiczem. Stanisław, właściciel Rudawy, sprzedał w 1783 r. część swoją Niszcza Doręgowskim. Ożeniony z Magdaleną Rudziejewską, pozostawił syna Mateusza, po którym zostali synowie: Antoni, Wincenty i Kajetan. Jozafata syn Józef.

Antoni, syn Adama Jana, współdziedzic Niszcza, z Maryanny Kruszynówny, miał pięciu synów: Piotra, Ignacego, Adama i Franciszka, zmarłych bezpotomnie i Stefana. Ten ostatni, sprzedał w 1785 r. część swoją Niszcza Doręgowskim, a z Justyny Salmonowiczówny, córki Dominika, miał córki: Antoninę za Tadeuszem Mirskim i Maryannę i syna Michała.

Michał, podsędek dziśnieński 1802 r., nabył w 1808 r. Noswojowszczyznę. Z Placydy Klottówny, córki Michała i Teresy z Żabów, miał czterech synów: Pawła, Antoniego, Kazimierza i Michała, oraz sześć córek: Teresę, Teklę Józefową Gedrojciową, Annę Aleksandrową Bekierową, Konstancyę Mikołajową Korsakową, Klotyldę Maćkiewiczową i Józefę. Z synów Michała:

I. Paweł, sędzia brasławski 1830 r., zmarły w Ustroniu 1856 r., z Joanny Żabianki, córki Felicyana i Katarzyny z Chomskich, miał córkę Zeneidę, za Józefem Świerzewskim i syna Ryszarda, ur. 1835 r., właściciela Dąbrowowa i Ustronia, ożenionego 1858 r. w Balinie z Józefą Junkiewiczówną, córką Jana i Konstancyi z Grochowskich, z której córki: Marya, Alina, Jadwiga i Mieczysława.

II. Antoni, z Aspazyi Korsakówny, córki Ignacego, miał córki: Kamillę za Hauptem, Albertynę i Michalinę, oraz siedmiu synów: Aloizego, bezpotomnego, Lucyana, Władysława, Sylwestra, Bolesława, Jana i Erazma.

III. Kazimierz, z Antoniny Korsakówny, córki Michała, miał syna Lucyda, ożenionego z Ludwiką Korsakówną i córki: Maryę, za Lucyanem Ryckim, Michalinę, Olgę i Kamillę.

IV. Michał, właściciel Obola, żonaty 1-o v. z Józefą Szaumanówną Szumską, 2-o v. z Anną Klepacką, z pierwszej żony pozostawił syna Adama, a z drugiej—syna Stanisława i córkę Eleonorę za Leśniewskim.

DĄBROWICZOWIE h. DĄBROWA, patrz *Dombrowiczowie.*

DĄBRÓWKOWIE. Felicyan i Konstancya z Worcelów, małżonkowie, łowczowie gostyńscy, procesują Worcelów o spadek po Spędowskiej, w 1758 r. (Kij. XIII f. 282).

z DĄBRÓWKI h. LUBICZ Uniesław, zaświadcza szlachectwo Jasieńczyka z Krajewic, w Brześciu, 1412 r. (St. Pr. P. P. VII f. 1367).

z DĄBRÓWKI h. ŁADA Swiętosław, w latach 1401 — 1408 r. i Bogusz, 1419 r., zaświadczają w Sieradzu i w Szadku, szlachectwo różnych osób (Pis. Dz. Pols. IX. i Łag.).

z DĄBRÓWKI h. ODROWĄŻ Jan Jura, 1448 r. wojewoda, a 1453 r. dzierżawca Gliniański, pisał się z Dąbrówki, a potem z Ostrowa i Malechowa. W 1454 roku wraz z bratem Piotrem Jurą, procesuje o 100 grzyw. Elżbietę, wójtową trembowelską, wdowę po Pawle Jurze, prawdopodobnie ich ojcu i jej synów, a Pawła pasierbów. W 1455 r. jest podstarościm lwowskim, a 1468 r, wojskim trembowelskim. Żoną jego jest Jachna, córka Andrzeja z Malechowa, która 1461 r. układa się z siostrami i matką. Przyznały one, że nic z ojcowizny nie dostały i przy podziale należy im najpierw wydzielić 250 grzyw., a potem działy uskutecznić. W 1469 r. ona już nie żyje, a synowie ich: Piotr i Jan, są dziedzicami Malechowa. W 1480 r. obaj synowie, wraz z ojcem, sprzedają Malechów i Klekotów, za 700 grzyw. Jurkowskiemu. Jan Jura, żył jeszcze 1481 r., a pieczęć jego z herbem Odrowąż, przywieszona do listu z 1471 r., polecającego kleryka arcybiskupowi lwowskiemu (AGZ. VI, XIV i XV).

DĄBROWSCY v. DAMBROWSCY v. DOMBROWSCY. Nazwiska tego, było domów w Polsce kilkadziesiąt, zamieszkujących nieraz jednocześnie jedne i te same województwa. Stąd niemożność dokładnego rozróżnienia, wszystkich Dąbrowskich, o których akta wspominają. Dlatego wymieniwszy tych Dąbrowskich pod właściwym herbem, o których się ma pewność, że do niego należeli, wszystkich innych zamieszczam podług województw i ziem, których akta o nich wspominają.

DĄBROWSCY h. BAWOLA GŁOWA w W. Ks. Litewskiem. Adam Dąbrowski, testamentem sporządzonym w 1748 r., odziedziczone po ojcu Kazimierzu

Herb
Bawola Głowa.

Miżany, w powiecie trockim, zapisał dożywociem, żonie swej, Annie z Wyszyńskich, a po jej śmierci, synowi Janowi (Zs. Oszm. z 1749 r.). Jan, nazwany ziemianinem pińskim, został komornikiem województwa trockiego w 1779 r. Sprzedał Miżany Kuleszy w 1781 r., za 9,000 fl., a nabył w 1795 r. część Szajkun i Bujek, w powiecie zawilejskim, od Mikoszy (Zs. Oszm. z 1782 r. i Zs. Zawilejs. z 1795 r.). Z Ewy z Chodźków, miał syna Justyna i córkę Felicyannę.

Justyn, ur. w Łukojniach (metr. w Świranach z 1788 roku), żonaty z Elżbietą Czajkowską, pozostawił trzech synów: Józefa *Ignacego*, ur. w Trzeciakach 1823 r., Józefa Kazimierza, ur. w Józefatowie 1826 r. (metryki w Świranach) i Kajetana Dionizego, ur. w Kirkliszkach 1831 r. (metr. w Słobodzie). Po Ignacym, z Emilii z Adamowiczów, jest syn Józef Julian, ur. w Nowym Dworze 16-go Kwietnia 1853 r. (metr. w Radoszkowiczach). Justyn z synami, w 1853 r., a Józef Julian w 1861 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Cesarstwie (z Teki I. Poraja).

Herb Cholewa.

DĄBROWSCY h. CHOLEWA z Dąbrówki, w ziemi dobrzyńskiej. Marcin, miecznik dobrzyński 1413 r. Paszko z Dąbrówki, nabywszy w 1484 r. część Białochówka, Białochowskim nazwany został (Kętrz.). Piotr, komornik sądowy dobrzyński 1517 r. w Skępem. Jan i Franciszek Dąbrowscy, współwłaściciele Dąbrówki, w powiecie lipnowskim, 1564 roku (Paw.). Jerzy, podczaszy czerniechowski, Stanisław i Sebastyan, podpisali z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go.

Herb Dąbrowa.

DĄBROWSCY h. DĄBROWA prawdopodobnie pochodzą z Dąbrowy, leżącej w dawnym powiecie szreńskim, skąd się po całem Mazowszu rozeszli. Do nich zaliczyć należy i Dąbrowskich, właścicieli Dąbrowy-Szostaki, w ziemi wiskiej.

Piotr, właściciel dóbr Wnory, Wola i Pażochy, 1617 r., pozostawił syna Jana, po którym było dwóch synów: Walenty i Mateusz. Walenty miał syna Wojciecha, a ten Adama, po którym: 1) Maciej, żonaty z Maryanną Szepietowską, pozostawił syna Ludwika i 2) Ignacy, żonaty z Barbarą Stokowską, miał syna Ludwika Jakóba, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1851 r. Mateusz, miał syna Pawła, ten znów Macieja, po którym syn Ludwik, pozostawił syna Macieja, żonatego z Antoniną Dąbrowską, którego synowie: Piotr, Feliks i Ludwik, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1860 r.

Jan, właściciel dóbr Krajewo-Białe i Faszcze 1702 r., pozostawił syna Jana, po którym szedł Andrzej. Ten zostawił

synów: 1) Waleryana, żonatego z Wojakowską, z której synowie: Leonard, Seweryn i Adam, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.; 2) Antoniego, którego syn Jan, legitymował się 1860 r.; 3) Jakóba, którego syn Franciszek, legitymował się 1843 r.; 4) Wawrzyńca, żonatego z Teresą Dworakowską, po którym synowie: ksiądz Jan Tomasz, Paweł i Józef, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r.

Jan, właściciel Sobolewa i Dąbrowej Wólki 1740 r., miał syna Michała, którego syn Kazimierz, żonaty z Joanną Drewnowską, pozostawił synów: Franciszka Tomasza i Piotra Pawła, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, wraz z Janem, synem Piotra, w 1838 r. Kasper, drugi syn powyższego Michała, z Franciszki Zrzelskiej, pozostawił synów: a) Mikołaja, po którym syn Franciszek i b) Józefa, po którym syn Jan, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1862 r.

Andrzej, właściciel dóbr Wilamy, w ziemi zakroczymskiej, 1727 r., miał syna Mateusza, żonatego z Maryanną Staszewską, po którym synowie: 1) Antoni, właściciel Wilam i 2) Michał, żonaty z Honoratą Kołątajówną, po którym syn Bernard, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1837—1839.

Jan, syn Ignacego, ożeniony z Dorotą Moszczeńską, pozostawił synów: Ignacego Bolesława i Władysława, wylegitymowanych w Królestwie 1840 r.

Andrzej, syn Wojciecha, pozostawił syna Wawrzyńca, a ten Józefa, po którym synowie: Andrzej, Franciszek, Hipolit i Tomasz, z synem Błażejem, legitymowali się w latach 1838 — 1849.

Jakób, burgrabia nurski, miał syna Stanisława, a ten Marcina, żonatego z Magdaleną Piotrowską, którego syn Ksawery, legitymował się w Królestwie 1837 roku.

Oprócz wyżej wymienionych, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Piotr, syn Grzegorza, Kasper i Grzegorz, synowie Piotra, Wawrzyniec, syn Marcina, Jan Nepomucen i Ignacy, synowie Grzegorza, Jan, syn Marcina, Jan, syn Krzysztofa, Antoni, syn Mateusza, Piotr, syn Jana, Szczepan, syn Kazimierza, Jan, syn Walentego, Jan, syn Pawła, Paweł, syn Walentego, Andrzej, syn Jakóba, Karol i Albin, synowie Marcina, Karol, Hiacynt, Ludwik, Józef i Wojciech, synowie Franciszka, Maciej, syn Mikołaja, Maciej, syn Wawrzyńca, Mateusz, syn Antoniego, Adam, syn Wawrzyńca, Andrzej, syn Józefa, Franciszek, syn Jakóba, Marcin, syn Krzysztofa, Antoni, syn Franciszka, Antoni i Wawrzyniec, synowie Krzysztofa, Maciej, syn Jozafata, Jan, syn Michała, Krzysztof, syn Bartłomieja, Jakób, syn Jana, Antoni, syn Tomasza, Walenty, syn Franciszka, Romuald, syn Franciszka, Franciszek, syn Zygmunta, Jakób, syn Bartłomieja, Józef, syn Łukasza, Ignacy, syn Antoniego, Saturnin, syn Macieja, Walenty, syn Pawła, Władysław, syn Ignacego, Jan, syn Piotra, Franciszek, syn Marcina i Krzysztof, syn Antoniego.

Borzym i Stefan, otrzymali od ks. Władysława Mazowieckiego w 1444 r., dziesięć włók nad Biebrzą, w powiecie wiskim. Z czasem te 10 włók nazwano Dąbrowa-Szostaki. W 1465 r. żyli: Przedwój, Jakób i Marek, a 1473 r. przybywa do nich: Mikołaj, Adam i Maciej W 1491 r. procesują się Przedwój i synowie jego: Piotr, Andrzej, Maciej i Paweł. Jan, syn Ambrożego, na Szostakach, w 1555

roku. Wojciech, syn Leonarda Dąbrowskiego, na Szostakach-Dąbrowie, w 1675 r. W roku następnym Stanisław, syn Wojciecha, zabezpiecza posag żonie swej Agnieszce, córce Jakóba Milewskiego i Anny z Burzyńskich. Adam, burgrabia grodzki wiski i Wojciech, synowie Wojciecha i Jadwigi z Milewskich, w 1743 r. W akcie z 1752 r., którym Wojciech sprzedaje bratu Adamowi, część swoją na Szostakach-Dąbrowie powiedziano, że są synami Wojciecha, wnukami Adama, prawnukami Stanisława.

Z Dąbrowskich h. Dąbrowa Hrehory, stolnik brzeski, osiadł w województwie witebskiem, gdzie posiadał Bryewo i Łupoczniewo, w XVIII-m wieku i potomkowie jego, udowodnili tamże pochodzenie swoje szlacheckie (Herb. Witebski).

Jan, syn Andrzeja, wnuk Macieja, prawnuk Daniela, właściciela Rostyk w 1733 r., legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1804 r.

DĄBROWSCY h. DĄBROWA. Stanisław Dąbrowski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.) i pozostawił syna Wojciecha, którego syn Stefan, miał syna Walentego, po którym synowie: 1) Ignacy, żonaty z Salomeą Kulczyńską, pozostawił syna Jana Nepomucena; 2) Maciej, miał synów: Warzyńca i Antoniego; 3) Andrzej, syna Andrzeja i 4) Adam, syna Stanisława, którzy udowodnili pochodzenie swoje od nobilitowanego w 1676 r. Stanisława, a tem samem otrzymali przyznanie szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

Od tegoż Stanisława, wywiedli się ze szlachectwa i niektórzy z Dąbrowskich, h. Dąbrowski. Patrz niżej.

DĄBROWSCY h. WŁASNEGO DĄBROWSKI zwanego, przedstawiającego w polu czerwonem pannę w białej szacie, z rozpuszczonym warkoczem i złotą koroną na głowie, dmącą we dwie trąby złote, na prawo i lewo tarczy. W szczycie hełmu, panna podobnież odziana, między dwiema złotemi trąbami i tych się rękami trzymająca.

Herb Dąbrowski.

Rodzina Dąbrowskich h. własnego pochodzi z Dąbrówki (Damerau) w Prusach Zachodnich. Mikołaj z Dąbrowy (stolnik pruski 1472 r.), kasztelan chełmiński 1476 r., a wojewoda 1479 r. i starosta golubski. Jerzy, starosta człuchowski 1472 r. Jan, chorąży chełmiński 1482 r., kasztelan chełmiński 1485 r., a wojewoda 1501 r. i starosta radzyński 1504 r. Siostry Jana: Marta, żona Gotarda z Radlina, Zofia i Małgorzata 1485 r. (M. 14 f. 135). Jan, wojewoda, odstąpił wszystkie swoje dobra drugiej żonie, Eufemii ze Smoląga, w 1512 r. Z niej pozostawił synów: Jana i Feliksa, oraz córkę Eufemię. Testament zeznał w 1511 r.; umarł w 1513 r. (M. 26 f. 126 i 28 f. 125). Z pierwszej żony syn Marcin, o którym wzmianka w 1521 r. (M. 37 f. 194). Jan, wojewodzic chełmiński, właściciel Smoląga, w województwie pomorskiem, 1537 r. (M. 77 f. 231 i 54 f. 15), z żony, Elżbiety de Rheden, pozostawił synów: Jana i Hugona, oraz córkę Eufemię, nad któremi ustanowiono opiekę, w 1551 roku (Akta Hist. IX. i M. 79 f. 496). Jan, następnie starosta radzyński, na którem to starostwie przyznano dożywocie i żonie jego, Febronii z Działyńskich,

w 1553 r. W roku następnym otrzymał tenże Jan, prawo patronatu nad kościołem radzyńskim (M. 84 f. 179 i 86 f. 20). Hugo, także starosta radzyński, otrzymał w 1557 r. prawem lennem Burstnowo i Wielkie i Małe Blizne, ze starostwa radzyńskiego (M. 89 f. 423). W 1588 r. odstąpił on starostwo radzyńskie synowi Janowi, żonatemu z Elżbietą Krupską z Orchowa, w 1596 r. (M. 134 f. 219 i 140 f. 132). Prawdopodobnie córką Jana, była Elżbieta a Damerau, żona Jerzego Konopackiego, w 1582 r. (M. 127 f. 46).

P. Kętrzyński w dziele swojem; „Ludność Polska w Prusach", wspomina o Stefanie Dąbrowskim, pod 1643 r., Michale, kanoniku warmińskim i Janie, zamieszkałym w Warmi, w 1702 r., Kazimierzu, po którym wdowa, Eleonora Nyczówna, była w 1727 r. żoną Józefa Pinińskiego (f. 363, 552 i 562).

Do tegoż domu Dąbrowskich należał Jan *Henryk*, syn Michała, pułkownika wojsk koronnych i Zofii z Lettów, córki generała, ur. w Pierzchowcu 29-go Sierpnia 1755 roku, słynny twórca legionów polskich. Brał on udział, wspólnie z ks. Józefem Poniatowskim, we wszystkich walkach z końca XVIII-go i początku XIX-go wieku. W 1815 r., po utworzeniu Królestwa kongresowego, został mianowany generałem jazdy i senatorem wojewodą. Umarł w Winnogórze, majątku darowanym mu przez cesarza Napoleona, 6-go Czerwca 1818 r. Generał dwa razy ponawiał związki małżeńskie. Z pierwszej żony, Gustawy Henryki de Rackel, zaślubionej w 1780 r., pozostawił córkę Karolinę, żonę generała austryjackiego bar. Pollombini i synów: Jana *Michała*, ur. w Dreznie 1783 r., Jana Kostkę Ludwika Karola, ur. tamże 1785 r. i Antoniego Maryę, ur. tamże 1787 r. (z Teki I. Poraja).

Jan *Michał*, pułkownik i dowódca 1-go pułku jazdy wojsk Księstwa Warszawskiego, szambelan dworu saskiego 1809 r., następnie generał brygady b. wojsk polskich, poseł na sejm 1813 r., zmarły w Warszawie 1824 r., żonaty 1-o v. z Wilkanowską, zmarłą bezdzietnie, 2-o v. z Zofią Dąbrowską z Biskupic, córką Pawła, pułkownika b. wojsk polskich, 3-o v. z Wiktoryą z Dąbrowskich. Z drugiej żony synowie: Gustaw i Maksymilian, oficerowie b. wojsk polskich, z których pierwszy zginął pod Ostrołęką 1831 r., a drugi zmarł we Francyi, gdzie po tymże roku zamieszkał. Z trzeciej żony, syn Napoleon, ur. w Ratajach 11-go Grudnia 1821 r. (z Teki I. Poraja), który w 1855 r. udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie i córki: Ludwika i Karolina, za Julianem Klessel.

Z drugiej żony, Barbary Chłapowskiej, podczaszanki wschowskiej, zaślubionej w Poznaniu 1807 r., miał generał Jan *Henryk*, syna Bronisława, ur. w Warszawie 1815 r., zmarłego bezdzietnie 1880 r. w Winnogórze, ożenionego z Weroniką z Łąckich i córkę Bogusławę, wydaną za Teodora Mańkowskiego.

Tegoż herbu miał być Maciej, subdelegat grodzki łęczycki 1727 r. (Gr. Łęcz.), którego syn Michał, urodzony z Maryanny z Jędruskich, pozostawił syna Pawła, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów Galicyjskich, 1807 roku. Pawła, z Maryanny z Gwozdeckich, syn Pantaleon, ur. w Popowicach 1790 r., ożeniony z Teresą Łaską, miał z niej synów: Floryana, ur. w Oszczowie 1822 r., Wojciecha, ur. tamże 1823 r., Kajetana, ur. tamże 1824 r., Wincentego, ur. tamże 1830 r. i Gracyana, ur. tamże 1838 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1847 — 1856 (A. b. Her. i Teka I. Poraja).

Józef, z Barbary z Żelaskowskich, miał syna Bonawenturę, który nabył w 1762 r. część Jaszowic, w powiecie radomskim (Gr. Raws.), a z Franciszki z Hannów, miał syna Samuela Antoniego, ur. w Turowicach 1774 r. (metr. w Jasieńcu), artystę malarza, zmarłego w 1838 r., ożenionego z Katarzyną Scheinax, którego syn Bonawentura, ur. w Warszawie 1807 r. (metr. w kośc. św. Jana), wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (z Teki I. Poraja).

DĄBROWSCY h. DĄBROWSKI. Stanisław Dąbrowski, za okazaną waleczność i męztwo, otrzymał szlachectwo, na sejmie 1676 r. Od niego, jak widzieliśmy wyżej, wywiedli się Dąbrowscy h. Dąbrowa. Wywodzą się od niego również niżej wymienieni Dąbrowscy, h. Dąbrowski. Nieświadomość o herbie, jaki Stanisław przy uszlachceniu otrzymał, jest tego powodem.

Tomasz, Józef, Kazimierz i Adam, synowie Stanisława, zcedowali w 1693 r. pewną sumę, Podoskiemu i Dzięgielewskiemu, należną ich ojcu, a zabezpieczoną na Jaroszewie (Gr. Płoc.).

Z nich Adam, ożeniony z Zofią Dmochowską, pozostawił dwóch synów: Wincentego i Macieja.

Wincenty, syn Adama, ur. w Dąbrowie - Szatankach 1707 r. (metr. w Dąbrowie Wielkiej), miał dwóch synów: Piotra i Bartłomieja. Piotra, ur. w Dąbrowie-Szatankach 1767 r., synowie: Bartłomiej, ur. w Sienicy 1800 r, i Ignacy, ur. tamże 1807 r. (metryki w Czyżewie). Bartłomieja, ur. w Dąbrowie - Szatankach 1775 r., z Franciszki Wyszyńskiej, syn Stanisław, ur. w Michałkach 1805 r. (metryka w Dąbrowie Wielkiej).

Maciej, syn Adama, ur. w Dąbrowie-Szatankach 1717 r., miał trzech synów: Michała, Krzysztofa i Hipolita. Michał, ur. w Dąbrowie-Szatankach 1745 r., pozostawił dwóch synów: Piotra, ur. w Dąbrowie-Szatankach 1772 r. i Macieja, ur. tamże 1784 r. Jan, syn Piotra, proboszcz w Wysokiem Mazowieckiem 1848 roku. Krzysztof, ur. w Dąbrowie-Szatankach 1752 r., z Anieli Dąbrowskiej, pozostawił dwóch synów: Antoniego, ur. tamże 1784 r. i Wawrzyńca, ur. tamże 1791 r. Hipolit, ur. w Dąbrowie-Szatankach 1758 r., z Teresy Dąbrowskiej, miał syna Antoniego, ur. tamże 1795 r. (z Teki I. Poraja).

Bartłomiej, syn Piotra, Stanisław, syn Bartłomieja, Piotr i Maciej, synowie Michała, Antoni i Wawrzyniec, synowie Krzysztofa i Antoni, syn Hipolita, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1838 — 1845.

Od tegoż samego Stanisława Dąbrowskiego, co otrzymał szlachectwo w 1676 r., wywodzi się druga linia Dąbrowskich, dziedzicząca na Dąbrowie - Kamieniu, na której Paweł Dąbrowski, syn Stanisława, zabezpieczył w 1720 r. pewną sumę żonie swej, Katarzynie Czaplińskiej, córce Augustyna (Gr. Nurs.). Paweł, dzierżawił Petele, gdzie mu się urodził syn Antoni, w 1736 r. (metr. w Puniach). Tenże Antoni, żonaty z Anną z Habermanów, miał syna Karola, ur. w Poluncach 1792 r. (metr. w Puniach), zmarłego w Jasienówce, którą dzierżawił, w 1840 r. (sepultura w Łozdziejach). Karol, zaślubił w Sejnach, 12-go Października 1819 r., Annę Karolinę Ochotnicką i z niej pozostawił czterech synów: Antoniego *Edmunda*, ur. w Szejpiszkach 1820 r., Włodzimierza, ur. tamże 1822 r. (metryki w Sejnach), Mikołaja, ur. w Jasienówce 1827 r. i Stanisława, ur. tamże 1830 r. (metr. w Łoz-

dziejach), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. Po Włodzimierzu, majorze wojsk cesarsko - rosyjskich, pozostał syn Zygmunt (A. b. Her. i z Teki I. Poraja).

DĄBROWSCY h. DĄBROWSKI. Teodor Dąbrowski, pochodzący z neofitów, złożył w 1773 r. w ziemstwie orszańskiem, swoją metrykę urodzenia z 1710 roku i metrykę urodzenia syna swego Teodora, z 1745 r. (z kośc. w Dąbrownie) i powołując się na konstytucyę sejmową z 1768 r., *o Restytucyi do czci i szlachectwa neofitów, w W. Ks. Litewskiem*, żądał przyznania mu szlachectwa, do czego się ziemstwo orszańskie przychyliło (Ist. Jur. Mat. XXVIII).

DĄBROWSCY h. DOŁĘGA mają według Paprockiego, pochodzić z województwa łęczyckiego, gdzie znajdujemy w 1576 r. licznych Dąbrowskich, dziedziczących na Dąbrówce - Wielkawieś, Dąbrówce - Stroniany, Dąbrówce - Malice i Dąbrówce-Sowice, jako to: Stanisława i Marcina, Bartłomieja i Aleksandra *Kozików*, Agnieszkę, córkę Jakóba, Dorotę, córkę Tomasza, Jana, Jakóba, Aleksego i Macieja *Tworków*, Annę, wdowę po Janie *Dzierżku*, Wojciecha, Stanisława i Jana, synów Walentego *Kuszi*, Wojciecha *Oleksika*, Wawrzyńca *Dzierżka*, Walentego *Daszka*, Jana *Kusza*, Bartłomieja Tomaszkiewicza, Marcina, Annę, wdowę po Andrzeju, Annę, wdowę po Janie, Dorotę, wdowę po Janie, Marcina i Macieja, Stanisława, Andrzeja i Jana *Idzików*.

Herb Dołęga.

Mikołaj z Dąbrowy, świadczy 1399 r. w Mirosławicach (Rz. M.). Wojciech, Walenty, Adam, Bartłomiej, Bogumił, Sebastyan i Baltazar, z województwem łęczyckiem, podpisali obiór króla Michała, a Marek i Tomasz, elekcyę Augusta II-go.

Jan Kazimierz, z pisarza grodzkiego, podsędek łęczycki 1715 r. Jan, wojski brzeziński 1736 r., a łowczy 1768 r. Tomasz, podwojewodzy łęczycki 1787 r. Tomasz, podwojewodzy inowłodzki 1788 r. Stefan, skarbnik brzeziński 1772 r. Ksawery Konstanty, burgrabia łęczycki 1790 r.

Ignacy, syn Józefa, Ignacy i Feliks, synowie Sebastyana, Piotr, syn Pawła, Tomasz, syn Świętosława, Wojciech, syn Franciszka i Justynian, syn Ignacego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie przed 1850 r.

Wieś Dąbrowo-Dołęgi spotykamy w powiecie wiskim (Paw. Maz. f. 358).

Antoni v. Antoni Wojciech, Dołęga Dąbrowski, dworzanin królewski, skarbnik liwski 1713 r., otrzymał od Augusta II-go w 1720 r., starostwo Rekty, w powiecie rzeczyckim. Zostawił on syna osiadłego w województwie witebskiem, od którego potomkowie dotąd tamże istnieją. Dziedziczyli na Wymnie, Izbowiczach, w witebskiem i Horodziu i Wysokiem, w orszańskiem.

DĄBROWSCY h. DROGOSŁAW pochodzą z Dąbrowy, w powiecie poznańskim. Komes Michał z Dąbrowy 1383 r. (KWP.). Mikołaj, syn Wisława, został 1379 r. plebanem w Waliszewie.

Akta poznańskie z lat 1386 i 1399 wspominają o Mikołaju, właścicielu Dąbrowy. Siostra jego, Katarzyna z Plewisk. Bogusław i Włodek, bracia z Dąbrowy, 1387 r. Katarzyna, żona Bogufała, 1389 r. Gniewomir z Dąbrowy, 1387 r. Gotard 1390 r., a Stasiek 1391 r. z Dąbrowy. Jakóba żona Beata, 1393 r. Andrzej z Dąbrowy, 1396 r. Marcin, syn Mikołaja Dąbrowskiego, w 1397 r. Jakób, Swiętosław, Mikolaj i Andrzej, dziedzice na Dąbrowie i Palędziu, bracia między sobą stryjeczni, procesują o granicę 1399 r. Włodka i Gniewomira, braci, także dziedziców na Dąbrowie (Leksz.). Drogosław z Wielkiej Dąbrowy, 1413 r. Gotard, syn Mikołaja z Dąbrowy, 1416 r. Jan, syn Sędziwoja, w 1459 r. Sędziwój, syn Jana, 1461 r. Andrzej, syn Jana, z dyecezyi gnieźnieńskiej, 1464 r. na uniwersytecie krakowskim.

Herb Drogosław.

Stanisław Slap h. Drogosławicze, zaświadczył szlachectwo Skąpskiego w Pyzdrach 1411 r. Tenże Stanisław Slap z Palędzia, jest komornikiem sądu ziemskiego w Poznaniu i Kościanie, w latach 1414 — 1427 (Pis. Dz. Pols. IX.). Andrzej, syn Dersława z Dąbrowy, 1438 r. Adam, syn tegoż, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten sam pewno Adam, kanonik poznański 1452 r., scholastyk i dziekan poznański 1455 r. (Kor.). Potentianus, podsędek poznański 1471 r. Syn jego Marcin, zwany Slap, kanonik poznański 1472 r., a gnieźnieński 1493 r. Drugim synem jego pewno był Jan Slap Dąbrowski, kanonik gnieźnieński 1482 r., zmarły 1493 r. (Kor.). Marcin, syn Jana, doktór prawa, archidyakon pczewski 1538 r. (A. Kap. Pozn. Pis. Dz. Pol. IX.). Nosił on też przydomek Slap, a zmarł w 1550 roku (Kor.). Andrzej, właściciel Dąbrowy i Palędzia, a Sebastyan, Dąbrówki, w 1580 r. (Paw.). Andrzej z Bukowca, pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Jana Kazimierza, Franciszek, na obiór króla Michała, a Marcin, na elekcyę Augusta II go.

Józef, w pow. trembowelskim, udowodnił 1782 r. pochodzenie szlacheckie.

DĄBROWSCY h. GODZIEMBA, podług tego, co Paprocki o nich pisze, pochodzą z Dąbia, leżącego w województwie brzeskiem kujawskiem, obok której to wsi i Dąbrówkę spotykamy. Czy nie do nich należałoby zaliczyć: Wojciecha, stolnika brzeskiego 1715 r. i syna jego Waleryana 1746 r. (Zap. Kuj.); Jana Chryzostoma, pisarza ziemskiego 1731 r., podsędka 1732 r., w końcu sędziego ziemskiego brzeskiego 1737 r. Syn jego Józef, wojski inowrocławski 1750 r., cześnik kruszwicki 1775 r, kandydat do kasztelanii brzeskiej 1780 r., zabezpieczył w 1753 r. pewną sumę na dobrach swoich Wulne, żonie swej, Franciszce z Błędowskich, córce Jana. Owdowiawszy, został księdzem i był kanonikiem inflanckim i scholastykiem kruszwickim (Gr. Brzes. z 1753 r.).

DĄBROWSCY h. HABDANK, mieli być podług naszych heraldyków, w województwie sieradzkiem.

DĄBROWSCY h. JASTRZĘBIEC, w województwie sandomierskiem. Paprocki pisze, że z pod Radomia, prawdopodobnie więc z Dąbrówki - Nagórnej pochodzą, której działu dopełnili w 1501 r. Jan i Marcin (Herb. Król.). Wieś tę

posiadał Jakób w 1508 r. (Paw.). Jan, żonie Annie, córce Pawła z Borkowic, zapisał sumę w 1564 r. (Convent. Warsz.). Jan, podstarości stężycki 1574 r. Andrzej, burgrabia zawichostski 1644 r. (Zap. Lub. 39 f. 297). Mikołaj i Wojciech, podpisali z województwem sandomierskiem, a Jan z województwem krakowskiem, obiór króla Michała. Wojciech, pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go, a Franciszek i Józef, na obiór Stanisława Augusta. Stanisław Kostka, subdelegat grodzki nowokorczyński 1774 r.

Ci Dąbrowscy zapewne osiedli także w województwie krakowskiem i z nich Jan, z żony, Zofii Gorzkowskiej, 1-o v. Bzowskiej, zostawił syna Waleryana, dziedzica części Bzowa 1696 r., ożenionego z Zofią Wygnańską 1698 r. Córki jego: Anna, żona 1-o v. Grzegorza Słotwińskiego 1719 r., 2-o v. Andrzeja Smiatkowskiego 1731 r., a 3-o v. Józefa Filipowskiego, z którym zeznała 1750 r. zapis dożywocia; Maryanna za Janem Surowskim i Helena, za Janem Wilskim. Wojciecha Stanisława, z Katarzyny Bzowskiej, córka Jadwiga, za Stanisławem Witkowskim 1742 r. (Akta Krak.). Jan Waleryan, zwany w aktach podczaszym latyczowskim, z żoną, Maryanną z Małachowskich, procesują w 1729 r. Dembińskiego (Decr. castr. Crac. 227 f. 1687). Mikołaja, podczaszego dobrzyńskiego i Zofii z Radoszewskich, córka Katarzyna, wyszła 1723 r. za Aleksandra Burzyńskiego.

Herb Jastrzębiec.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Józef, syn Wawrzyńca i Salomei Wielebickiej, wnuk Antoniego, a prawnuk Stefana, 1848 r., Kazimierz, Ignacy, Andrzej i Ludwik, synowie Tomasza, Józef, syn Macieja i Andrzej, syn Urbana.

W Galicyi: Jan Ludwik, regent ziemski lwowski, Stanisław i Piotr, w ziemstwie halickiem, 1782 r. Ów Jan Ludwik, jako viceregent grodzki halicki, pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Jedna gałęź Dąbrowskich Jastrzębczyków, legitymując się ze szlachectwa w Królestwie 1849 r., przedstawiła, że pochodzi od Wojciecha, syna Sebastyana, dziedzica na Dąbrówce i Kawnie, w ziemi dobrzyńskiej, które darował w 1669 r. synom swoim: Kazimierzowi, Wojciechowi, Sebastyanowi i Stanisławowi, urodzonym z Zofii z Ostrowickich (Perpet. Bobrown. 5 f. 1525). Kazimierz, część swoją na tych dobrach, odstąpił w 1670 r. bratu Wojciechowi, a Stanisław, został w 1671 r. wprowadzony do dóbr Ostrowite Wielkie, darowanych mu przez matkę (Ibid. 5 f. 1529 i Zs. Dobrz. 3 f. 524).

Walenty, syn Stanisława, zeznał w 1687 r. oblig na Cybulskich (Gr. Płoc. Wiecz. 149 f. 163). Mikołaj, syn Walentego, zapisał w 1731 r. na Męczeninie, w powiecie płockim, 140 tynfów żonie swej, Jadwidze ze Smoleńskich (Ibid. 184 f. 90). Adam, Andrzej i Jan Dąbrowscy, synowie Stanisława, kwitowali w 1784 r. Stanisława Dąbrowskiego, syna Mikołaja, z odbioru sumy zapisanej na Męczeninie (Ibid. 220 f. 432). Józef Jan, syn Stanisława, ur. w Męczeninie 1765 r. (metr. w Zagrobie), z Franciszki z Sosnowskich, pozostawił syna Ludwika, ur. w Grabiach 17-go Maja 1800 r., ożenionego z Łucyą Strzelecką, z której synowie: Hen-

ryk Maryan Wincenty, Rudolf Józef i córki: Remigia Anna Aleksandra, Władysława Inocenta Józefa, Anastazya Aleksandra i Julianna Franciszka Ludwika. Ludwik w 1849 r., a jego potomstwo w 1851 r., legitymowało się ze szlachectwa w Królestwie (z Teki I. Poraja).

Antoni, Szymon, Jan i Mikołaj, synowie Stanisława i Zofii z Garlińskich, kwitowali w 1716 r. Gembartha, z odbioru sumy (Gr. Płoc. Wiecz. 171 f. 336). Antoni, syn Szymona z Dąbrowy-Zabłotnej, kwitował w 1763 r. Boguckiego, z odbioru sumy (Gr. Nurs. Wiecz. 25 f. 609). Antoni, dobra Dąbrówkę-Szatanki, zastawił w 1784 r. synom swoim: Michałowi, Józefowi, Kazimierzowi, Stanisławowi i Walentemu (Gr. Nurs. Relat. et Oblat. 57 f. 475). Ignacy Wawrzyniec, syn Walentego i Salomei, ur. w Warszawie 1780 r. (metr. w kośc. św. Andrzeja), z Zofii z Zahnów, pozostawił syna Aleksandra, ur. w Warszawie 1805 r. (metr. w kośc. św. Jana), po którym z Rozalii z Matuszewskich, córki Jakóba, zaślubionej w Więcławicach 3-go Listopada 1842 r., pozostało dwóch synów: Ignacy, ur. w Michałowicach 6-go Października 1845 r. (metr. w Więcławicach) i Wojciech, ur. w Warszawie 28-go Listopada 1843 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1858 r. (z Teki I. Poraja).

DĄBROWSCY h. JELITA pisali się ze Strumian, co wskazuje, że pochodzą ze wsi Dąbrówka-Stromiany, w powiecie łęczyckim, na której w 1576 r. siedzieli liczni cząstkowi dziedzice z różnych rodów. Jednego pewnie domu ze Strumieńskimi, o których Paprocki wspomina. Spotykamy ich w województwie ruskiem, podolskiem i wołyńskiem, a nawet w ziemi czerskiej.

Herb Jelita.

Marek, pleban i pisarz ziemski halicki 1507 r. Stanisław, podstarości lwowski 1585 r., żonaty z Jadwigą Grzymalską (Wyr. Lub. 54 f. 268). Piotr, poseł i łowczy bracławski i Kazimierz, z województwem bracławskiem, a Dominik i Floryan, z ziemią halicką, podpisali obiór króla Michała. Piotr Franciszek ze Strumian, łowczy bracławski 1659 r., żonaty z Krystyną Oratowską (Arch. I. Z. Ros. VI. 1), pozostawił synów: Piotra i Kazimierza; ten ostatni kwituje Modzelewską 1676 r. (Zap. Lub. 55 f. 189 i 1417; Woł. IX f. 1254). Jan ze Strumian, ożeniony 1667 r. z Katarzyną, córką Macieja Gurki, łowczego halickiego (Gr. Kamienieckie). Jan Stanisław, łowczy bracławski 1672 r.; wdowa po nim i syn Marcin, wpływają w 1710 r. do sprawy spadkowej po Kierdejach, o Orynin (Gr. Kamien.). Mikołaj, z województwem bracławskiem, Jan Benedykt, z województwem bełskiem i Jan, z ziemią chełmską, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Józef ze Strumian na Mukszy, podstoli i pisarz grodzki latyczowski 1702 r. Felicyan, łowczy latyczowski 1702 r. Helena ze Strumian, wdowa po Franciszku Dzierżku, łowczym żydaczowskim, w 1700 r. Skarbnikiem halickim po rezygnacyi Stefana, został syn jego Stanisław, w 1722 r., po którego znów śmierci, otrzymał ten urząd Jan, w 1750 r., następnie łowczy 1765 r. Maryanna, żona Mikołaja Potockiego, starosty kaniowskiego, zmarła 1783 r., pochowana u Franciszkanów we Lwowie.

Tadeusz, podstarości lwowski 1780 r. Jan, Klemens, Wincenty, Szczepan, Kajetan, podwojewodzy halicki 1767 r., Józef, Rudolf i Karol, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie halickiem, 1782 r., a Rafał, syn Karola, 1834 r.

Wspomniany Kajetan, zeznał w 1770 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Urszulą z Graniewskich, 1-o v. Jastrzębską, 2-o v. Szyrynową (Gr. Halic. Prot. 496 f. 765).

Krzysztof, w ziemi czerskiej, żonaty 1601 r. z Barbarą Golianówną, pozostawił syna Krzysztofa, którego siostra Zofia, 1-o v. Golianowa, 2-o v. Samuelowa Starościńska, kwitowała z odbioru posagu, w 1642 r. Stanisław, syn Krzysztofa, zeznał w 1662 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną Żukowską (Perp. Czers.2 f. 127; 10 f. 318; 11 f. 720 i 12 f. 253). Syn ich Michał, odstąpił części na Dąbrówce Pabierowskim, w 1709 r., w którym siostra Justyna, żona Marcina Sankowskiego, kwitowała go z odbioru posagu. W 1712 r. Michał jest kapitanem, a 1707 r. nabył Łęg i Zajezierze, które w 1724 r. odstąpił Prażmowskim. W tym ostatnim r. był stolnikiem chełmskim; pisał się ze Strumian i dlatego go tu zamieszczam (Perp. Czers. 17 f. 42, 151 i 322; 19 f. 324; DW. 65 f. 631).

Jan Ignacy, podstarości i sędzia grodzki chełmski 1680 r. Aleksander, regent grodzki chełmski 1790 r. Józef ze Strumian, skarbnik żytomierski 1744 r., kwitował Szyryna z długu 1760 r. (Gr. Halic. Prot. 495 f. 111).

DĄBROWSCY h. JUNOSZA wyszli z województwa płockiego; spotyka się ich następnie w ziemi liwskiej i w województwie wileńskiem. Jan, ksiądz, pisarz ziemski ciechanowski 1526 r. Adam, wojski wyszogrodzki 1544 r. Stanisław, z ziemią ciechanowską, podpisał elekcyę króla Michała.

Herb Junosza.

Hieronim, syn Jana, zabezpieczył w 1565 r. posag na Dąbrówce-Stany, żonie swej, Katarzynie Bielawskiej (Zs. Gr. Czers. 32 f. 90). Rafał, syn Mikołaja z Dąbrówki Kobyli Ług, zabezpieczył posag żonie, Dorocie Całowańskiej, w 1558 roku. Jan, syn Mikołaja z Dąbrówki - Wylazy, żonaty 1566 r. z Katarzyną Dembską (Zs. Gr. Czers. 18 f. 311 i 34 f. 81). Marcin, syn Stanisława, zabezpieczył na Kobylim Ługu posag żonie, Helenie z Borowskich, w 1599 r. (Perp. Czers. 1 B f. 213). Marcin, z powiatu liwskiego, zeznał zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą Sikorską, w 1615 r. Jan, syn Macieja, komornik graniczny warszawski 1657 r., pozostawił synów: Stanisława i Krzysztofa (Zs. Garwol. 12 f. 48 i Manif. Czers. 2 f. 479 i 3 f. 346).

Maryanna, córka Franciszka, za Janem Bonieckim, właścicielem Dąbrowskich Wyłaz 1674 r. (Ks. dep. akt z 1875 r. w Arch. Gub. Warsz.). Wieś tę wziął w zastaw Paweł Dąbrowski, syn Jana, podwojewodzy i regent ziemski liwski, w 1711 r. (Ks. Gr. Ind. ziem. liws. f. 667). Marcin ze Starej Dąbrówki, zeznał zapis dożywocia z żoną, Ewą z Rauszów, w 1690 r. (DW. 57 f. 893). Jadwiga, córka Adama, za Bartłomiejem Morzem, podstarościm liwskim w 1690 r. (Perp. Czers. 14 C f. 35). Marcin, pisarz kapturowy i Zygmunt, pisali się z ziemią liwską, na elekcyę Augusta II-go. Wojciech, podwojewodzy liwski

1713 r. Paweł i Andrzej, synowie Jana, burgrabiego liwskiego, w 1741 r. Z nich Andrzej, burgrabia liwski, żonaty był z Zofią Cieciszewską, 1-o v. Rudzińską (DW, 85 f. 189). Franciszek, syn Karola, regenta ziemskiego liwskiego, a następnie skarbnika, żonaty 1761 r. z Agnieszką Kalinowską (Perp. Czers. 31 f. 71 i 260); Antoni, poseł liwski, Kazimierz i Roch, podpisali z ziemią liwską, elekcyę Stanisława Augusta. Andrzej, syn Stefana i Anny Sokulskiej, nabywa sumy od Kochańskiego, w 1746 r. i układa się z Dmowskim, w 1756 r. (DW. 71 f. 520. 80 f. 30).

Jedna odrośl tego domu, wyszedłszy z Dąbrówki-Stanów, w ziemi liwskiej. już w XVIII-m wieku osiedliła się w powiecie wilkomierskim. Michał, pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Jan Dąbrowski, syn Wojciecha, nabył w 1644 r. połowę Chazbikowa w województwie kijowskiem, od Jankowskiego (Gr. Kijows.). Synów pozostawił trzech: Kazimierza Stanisława, Gabryela i Aleksandra.

Kazimierz Stanisław, towarzysz chorągwi ussarskiej, hetmana polnego litewskiego, za męstwo i dzielność w wojnach z kozakami, moskalami i szwedami, został w 1663 r. cześnikiem wileńskim. W 1679 r. był porucznikiem chorągwi ussarskiej, kanclerza litewskiego i został podstolim wileńskim. Następnie chorąży, awansował w 1689 r. na podkomorzego. Będąc cześnikiem, podpisał z województwem trockiem elekcyę króla Michała, a jako pisarz grodzki wileński, obiór Jana III-go. Kilkakrotnie obierany bywał posłem na sejmy. Żonaty z Barbarą z Klińskich, wspólnie z nią otrzymał w 1679 r. Zwerek, w województwie wileńskiem w dożywocie. W 1691 r. otrzymał 7,000 fl. wynagrodzenia, za spustoszenie mu Chazbikowa i Słobódki, przez wojska moskiewskie. W 1700 r. spisał testament, w którym wspomina o braciach swoich, Gabryelu i Aleksandrze, bracie stryjecznym Aleksandrze, synie Piotra i wymienia dzieci swoje: Jana, Michała, kawalera maltańskiego, Marcyana Józefa, Władysława, Maryanettę, żonę Józefa Oziembłowskiego, stolnika wilkomierskiego i Teresę, w zakonie Karmelitanek Ludowikę. Wspomina w nim również o części swojej na Dąbrówce - Stanach, którą synom zapisuje (Zs. Brasł. z 1704 r.).

Michał, kawaler maltański, został w 1713 r. generał - majorem wojsk koronnych. W 1715 r. był i podkomorzym Augusta II-go, a 1724 r. komandorem maltańskim poznańskim (M. 219 f. 351; Sig. 18; M. 250 f. 12 B i Perp. Czers. 21 f. 122).

Marcyan Józef, podkomorzyc wileński, podstoli wilkomierski, 1703 r., półkownik wojsk litewskich i chorąży wilkomierski 1716 r., podkomorzy 1720 r., w końcu marszałek wilkomierski 1723 r. W 1703 r., był deputatem powiatu wilkomierskiego, na Trybunał Litewski. Żonaty z Ewą Komorowską, córką Samuela, podkomorzego wileńskiego, zapisał jej w 1701 r. 40,000 fl. na Owancie i Ostupach, zastawionych mu przez ojca (A. Gł. Tryb. Lit.). Oboje małżonkowie otrzymali w 1703 r. przywilej królewski na odbywanie w Widziszkach targów i jarmarków, a w 1720 r. wprowadzeni zostali do Suchowicz i Mosowicz, w powiecie mozyrskim, odziedziczonych po Komorowskich (A. Tryb. Litew. z 1722 r.). W 1737 r. zeznał testament, którym porobił zapisy żonie i dzieciom. Najstarszy z synów, Ignacy Tadeusz, otrzymał Radziszewkę z Świętorzeczem, place w Wilkomierzu, Owantę i 12,000 talarów. Młodszy Jan, dostał Rzeszę i połowę Szatkowszczyzny. Córkom

Maryannie, Praksedzie i Helenie, zapisał po 10,000 fl. Najstarszy syn otrzymał jeszcze dwa pałace w Warszawie, zapisane mu przez Michała Dąbrowskiego, kawalera maltańskiego i pałac Pacowski, a młodszy—pałac Kryszpinowski w Warszawie i dwór w Wilnie. Testament jego wspomina o Teresie z Dąbrowskich, żonie Krzysztofa Morykoniego, podstolego wilkomierskiego (A. Wójt. Ławn. Wileńskie). Obaj synowie marszałka, odziedziczyli po bracie swoim stryjecznym Stanisławie, cześniku liwskim, synie Władysława, Jarczew w ziemi stężyckiej, który sprzedali Podoskiemu w 1764 r. (DW. 84 f. 747).

Ów Stanisław, cześnik, podpułkownik wojsk koronnych 1738 r. (Sig.), żonaty był z Antoniną Ossolińską, chorążanką liwską (DW. 87 f. 1431).

Ignacy Tadeusz, syn marszałka wilkomierskiego, podstarości wilkomierski 1732 r., stolnik 1740 r., następnie w latach 1744—1765 chorąży wilkomierski, będąc i pułkownikiem generalnym powiatu wilkomierskiego, został obrany marszałkiem w 1765 r. Urzędu tego nietylko nie przyjął, ale rezygnował i z chorążostwa (Zs. Wileńs. z 1797). W 1773 r. zeznał testament, którym zapisał wszystkie majątki synowi Józefowi; drugiemu synowi Tadeuszowi — Jezuicie, 12,000 fl., a córkom: Aleksandrze Poźniakowej, chorążynie oszmiańskiej, Benedykcie Danilewiczowej i Barbarze Poźniakowej, po 5,000 fl. (Gr. Troc. z 1788 r.

Józef, chorąży wilkomierski, starosta międzyrzecki, deputat na Trybunał Litewski z województwa trockiego 1781 r., podwojewodzy smoleński, będąc rotmistrzem wilkomierskim, podpisał manifest szlachty litewskiej z 1763 r. Żonaty z Heleną z Puzynów, testamentem z 1788 r. kazał się pochować u Bernardynów w Wilnie, żonie zapisał dożywocie, a wszystkie majątki synowi Ludwikowi. Ten ostatni, marszałek powiatu trockiego 1830 r., z Krystyny z Niedźwieckich, pozostawił syna Włodzisława Ksawerego, ur. w Wace 5-go Września 1830 r. (metr. w kośc. Staro-Trockim).

Jan, drugi syn Marcyana, marszałka wilkomierskiego, ze stolnika podkomorzy wilkomierski 1765 r., testamentem z 1768 r. zapisał drugiej swojej żonie, Teresie z Powianów, dożywocie na Radziszewce, a dzieciom z pierwszego małżeństwa, urodzonym z Anny Sulistrowskiej, synom: Bartłomiejowi, Józefowi i Ignacemu, wszystkie swe majątki, a córkom: Ewie, Ludwice i Teresie, wyposażenie odpowiadające jednej czwartej części dóbr (Gr. Wilkom.). Synowie podkomorzego dopełnili działu dóbr w 1784 r. Bartłomiej wziął Radziszewkę, Brezgie, Knityszki i inne, Józef, porucznik petyhorców, Zanarocze, alias Strachowce, a Ignacy, dobra Świętorzeckie (Zs. Wilkom.). Z nich:

Bartłomiej, strażnik wilkomierski 1784 r., z Elżbiety z Rudominów, pozostawił syna *Ferdynanda* Antoniego, ur. w Radziszewce 16-go Stycznia 1786 r., ożenionego z Zofią Toplicką, którego syn Henryk, ur. tamże 26 Lipca 1819 r., z Antoniny z Wileyków, miał syna Józefa Joachima, ur. w Kakarsku 20 Marca 1846 r. (metr. w Widziszkach).

Ignacy, sędzia grodzki wilkomierski 1786 r., właściciel dóbr Świętorzeckich, które sprzedał w 1801 r., z Antonelli Meÿer, miał trzech synów: Romualda Alberta, ur. w Świętorzeczu 30-go Czerwca 1786 r., Leopolda Edwarda, ur. tamże 6-go Września 1789 r. i Floryana Marcyana, ur. tamże 3-go Listopada 1790 r. (metryki w Widziszkach).

Leopold Edward, sędzia graniczny kowieński, z Anieli z Erdmanów, pozostawił syna Alfonsa Ignacego Sabę, ur. w Wodoktach 5-go Listopada 1824 r.

Ludwik z synem, Ferdynand z synem, Romuald, Leopold z synem i Floryan, w 1836 r., a Józef Joachim, w 1853 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie (z Teki I. Poraja).

Kazimierz Teodor podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go. Stanisław, rotmistrz powiatu wilkomierskiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Marcyan, rotmistrz wileński 1785 r. (Akta XII).

Felicyan Junosza Dąbrowski, skarbnik bracławski, ożeniony z Barbarą Jadwigą Gorczyńską, 1-o v. Aleksandrową Łukaszewiczową Piersicką, kwitował 1760 r. Żabickiego. Właściwie jest on tylko skarbnikiewiczem i jako taki, syn Marcina, skarbnika braclawskiego i Anny Dołżkiewiczównej, sprzedał w 1762 i 1763 r. dobra Prace Paszne, odziedziczone po ojcu, Żółtowskiemu (DW. 62 f. 883; 82 f. 194 i 84 f. 411). Józef, chorąży kawaleryi narodowej 1778 r. (MP.). Jan Erazm. chorąży gwardyi pieszej koronnej, a następnie porucznik, syn Ignacego i Deodaty z Trautmanów, wnuk Waleryana, zeznał w 1786 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą Moszczeńską, łowczanką poznańską (DW. 102 f. 56 i 108 f. 381).

Jan Trojan Dąbrowski, właściciel Gudzian 1715 r., pozostawił dwóch synów: Jana i Mikołaja. Walenty, syn Jana, z synem Floryanem i wnukiem Józefem i Stefan, syn Jana, z synem Józefem Ignacym Justynem, a także Hieronim, syn Mikołaja, z synem Teofilem Tomaszem i Mikołaj, syn Mikołaja, z synem Benedyktem Rafałem Józefem, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w gubernii wileńskiej 1798 r.

Ignacy Dąbrowski, syn Michała, sędzia kapturowy czerski 1764 r., żonaty z Maryanną z Henningków, córką Krzysztofa, nabył w 1740 r. od szwagra swego, Andrzeja Henningka, Kamionkę w ziemi czerskiej (Gr. Łukows.). Córka jego Weronika, za Kasprem Dąbrowskim, a synowie: Roch, Piotr, Franciszek i Jan, dopełnili w 1796 r. podziału majątku, pozostałego po rodzicach, z mocy którego Franciszek otrzymał Kamionkę (Zs. Czers. pow. garwol.).

Roch, syn Ignacego, ur. w Kamionce 1742 r., żonaty z Katarzyną z Duczymińskich, stolnikówną nowogrodzką, z którą zeznał zapis dożywocia w 1780 r., miał trzech synów: Wojciecha, ur. w Dłużewie 1775 r. (metr. w Kołbieli), Szymona, ur. w Jarnicach 1788 r. (metr. w Węgrowie) i Józefa Rocha, ur. 1800 r. (metr. w Ulanie). Wojciecha, z Maryanny z Żelisławskich, syn Józef, ur. w Nadwitnem 10-go Lipca 1823 r. (metr. w Radzyniu), zabity 23-go Sierpnia 1855 r., przy bombardowaniu Sebastopola.

Franciszek, syn Ignacego, właściciel Kamionki, komornik graniczny orszański 1791 r., żonaty 1-o v. z Eleonorą Ropelewską, 2-o v. z Maryanną Miklaszewską, z którą zeznał zapis dożywocia w 1794 r., z pierwszej żony pozostawił syna Ludwika, ur. w Ropelach 1793 r. (metr. w Ciechanowie).

Jan, syn Ignacego, ożeniony z Maryanną Wojakowską, miał dwóch synów: Romualda *Józefa* Leona, ur. w Uninie 1790 r. (metr. w Garwolinie) i Marcelina *Onufrego* Antoniego, ur. w Sulbinach 1800 r. (metr. w Garwolinie). Józef, zaślubił w Garwolinie, 9-go Listopada 1818 r., Apolonię Scholastykę Opelewską, z Rudy Talubskiej i z niej pozostawił synów: Konstantego Ezechiela, ur. 1821 r., Adolfa Dionizego, ur. 1822 r., Hieronima Romualda, ur. 1823 r., Felicyana Karola *Igna-*

cego, ur. 1825 r., Antoniego Seweryna *Romualda*, ur. 1832 r. i córkę Emilię Domicellę Karolinę.

Konstanty Ezechiel, zaślubił w Libiążu 12-go Kwietnia 1863 r., Anielę Rosińską, córkę Ksawerego i Julianny z Matyszkiewiczów i z niej pozostawił syna Szczepana Mieczysława, ur. w Warszawie 3-go Sierpnia 1864 r. (metr. w kośc. św. Krzyża).

Józef 1837 r., Szymon 1838 r., Ludwik i Onufry 1839 r., żona i dzieci Józefa 1840 r., Józef Roch 1843 r., Józef, syn Wojciecha, 1855 r. i Szczepan Mieczysław 1882 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Perp. Czers. 25 f. 274; 32 f. 202; 36 f. 111 i 253; 40 f. 477; DW. 107 f. 121 i 707; Teka I. Poraja).

Inna linia Junoszów Dąbrowskich, osiedlona w ziemi liwskiej, nosiła przydomek „*Smiałków*“. Z niej Wojciech Ignacy, podwojewodzy liwski 1713 r., z Maryanny Obrąpalskiej, miał syna Michała Dominika, burgrabiego liwskiego, żonatego z Izabellą Żyrzyńską, których syn Ignacy, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. Ignacy, podwojewodzy liwski 1790 r., zaślubił w Niwiskach w 1791 r. Salomeę Wysocką, córkę Karola, z którą zeznał w tymże roku zapis dożywocia (Gr. Liwskie Inscript. f. 308). Z niej synowie Piotr i Jordan Walenty, którym ojciec oddał w 1832 r. Dąbrówkę Starą. Dąbrówkę Niwie, Wyłazy i Osiadowo.

Piotr, ur. w Czarnowążu 1793 r., miał syna Aleksandra.

Jordan Walenty, ur. 1807 r. (metr. w Siedlcach), zmarły w Łążku 1855 r. (sepultura w Borowiu), zaślubił w Radzyniu 5-go Lutego 1839 r., Weronikę Paszkowską, córkę Michała i Katarzyny z Pawskich i z niej pozostawił synów: Adama Tomasza, Wincentego Czesława i córki: Amelię, Romualdę, Zofię i Michalinę.

Ci Dąbrowscy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1843 — 1878 (z Teki I. Poraja).

Antoni Józef Kasper Mikołaj Tadeusz, syn Stefana i Krystyny z Bojemskich, ur. w Warszawie 1758 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), chorąży wojsk koronnych 1781 r., pułkownik 1803 r., legitymując się ze szlachectwa w tymże ostatnim roku, w Galicyi Zachodniej, przedstawił, że dziad jego Jan, był właścicielem Przyłuk i Dziewiątek, w województwie brzeskiem, które zastawił Gronostajskiemu w 1700 r., że żonaty był z Maryanną Poniatowską i był synem Krzysztofa. Kazimierz Ernest, syn Antoniego i Maryanny z Gomulińskich, ur. 1803 r. (metryka w Świętomarzu), zaślubił 22-go Sierpnia 1829 r. w Kaliszu, Józefę Raciącką i z niej pozostawił córkę Franciszkę i synów: Hieronima Szymona Tomasza Adama, ur. w Kaliszu 1830 r., *Aloizego* Ignacego Feliksa, ur. w Piotrkowie 5-go Sierpnia 1831 roku, *Konrada* Tadeusza Antoniego, ur. tamże 1833 r. i Antoniego Józefa Michała, ur. tamże 1837 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. (Legit. Austr. i Teka I. Poraja).

Od tegoż samego Jana, właściciela Przyłuk i Dziewiątek, wywodził się w 1804 r. Józef Dąbrowski, legitymując się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej. Przedstawił wówczas akt urodzenia ojca swego Piotra, z Biały, z 1729 r., jako syna Jana i Jadwigi i swoją własną metrykę urodzenia z 1772 r., z Pratulina (Leg. Austr.).

Józef Dąbrowski, syn Tomasza, oddał w 1698 r. Gosice, w powiecie zambrowskim, synowi Janowi, a testamentem z 1699 r., przekazał temuż synowi Dą-

browę-Wilki, w ziemi drohickiej (Zs. Zambr. i Gr. Droh.). Tomasz, syn Jana, a wnuk Józefa, oddał w 1772 r. Dąbrowę-Wilki synom swoim: Janowi i Andrzejowi, zachowując dla siebie Gosice (Gr. Droh.). Andrzej, syn Tomasza, odstąpił w 1789 r. część swoją na Gosicach i Dąbrowie-Wilki, bratu Janowi (Gr. Droh.).

Andrzej, rotmistrz trocki 1794 r., pozostawił syna *Karola* Tomasza, urodz. 1794 r. (metr. w Szczuczynie), po którym, z Anieli Jezierskiej, synowie: Edward, ur. w Smilgiach 10-go Lipca 1846 r. (metr. z kośc. Wiernieńskiego z 1853 r.) i Waleryan Maksymilian, ur. w Łabunowie 14-go Kwietnia 1848 r. (metr. w Wieszwianach), wylegitymowanych ze szlachectwa w Cesarstwie 1856 roku (z Teki I. Poraja).

Jan Antoni, podstoli liwski 1670 r., miał syna Stanisława Macieja, żonatego z Elżbietą Teresą Kemmererówną, którego dzieci: Waleryan, Józef, Wiktorya Mikołajowa Kołomyska; Maryanna Walentowa Wiercieńska i Franciszka Michałowa Kalińska, zawarły w 1741 r. układ z Żukowską, dotyczący pewnych gruntów, w ziemi liwskiej leżących (Gr. Liws.). Waleryan, pozostawił synów: Ignacego i Antoniego Stanisława, ur, w Karskiem 1731 r. (metr. w Skrzeszewie). Ignacy, starosta obolnicki, procesował się w 1775 r. z Brühlem, o sumę należną jeszcze babce jego, a w 1773 r., otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Obolnik Stępkowskim, a 1775 r. takiż konsens, na odstąpienie tegoż starostwa bratu Antoniemu i żonie jego, Teofili z Dydyńskich. W 1779 r. sprzedał Dąbrówkę i Niwkę Romanowi. Józef Brunon, syn Ignacego, ur. 1774 r. (metr. w Kamieńcu Litewskim), regent graniczny prużański 1806 r., ożeniony z Magdaleną Obiezierską, wspólnie z którą nabył w 1824 r. Cisowierz v. Kosińszczyznę, w powiecie prużańskim, od Chocianowskiej, pozostawił z niej synów: Kajetana Ignacego, ur. 1802 r. (metr. w Prużanach), Juliana Antoniego, ur. 1803 r. i Karola Józefa, ur. 1811 r. (metr. w Prużanach), którzy wspólnie z ojcem i stryjami swoimi, Janem i Marcelim, legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową Grodzieńską, w 1826 r.

Antoni Stanisław, drugi syn Waleryana, starosta obolnicki, z Teofili Dydyńskiej, pozostawił syna *Józefa* Wincentego, ur. w Trościenicy 1764 r. (metryka w Mrozowicy), chorążego kawaleryi narodowej 1794 r., ożenionego z Teofilą ze Sciepurzyńskich, córką Pawła, której oddał w 1794 r., należącą do niego Dąbrówkę w ziemi liwskiej (Zs. Łukows.). Pozostawił z niej synów: Wiktora, ur. w Nowosiołkach 1807 r. (metr. w Dywinie), Adama i Dominika, wylegitymowanych ze szlachectwa, przed Deputacyą Wywodową Grodzieńską, w 1826 r. (z Teki I. Poraja).

Maksymilian Dąbrowski, skarbnik wileński, wspólnie z żoną, Anną z Maksztynów, 1-o v. Kazimierzową Dowborową, nabył w 1715 r. Gudziany, w województwie trockiem, od Dowborów (Magd.Wileńs. z 1720 r.). Franciszek Benedykt, towarzysz chorągwi usarskiej wojsk litewskich i Jerzy, synowie Maksymiliana, kwitowali w 1724 r. brata swego Augustyna, z odbioru 1,000 tynfów, należnych im ze sprzedaży Gudzian (Zs. Lidz. z 1739 r.). Augustyn, pozostawił syna Franciszka, żonatego z Felicyanną Łapnicką, która wspólnie z synami swoimi, Stanisławem, Kazimierzem i Bonifacym, otrzymali w 1762 r. glejt królewski, w sprawie z Józefem i Benedyktem, braćmi Franciszka, prowadzonej o Gudziany (Gr. Wileńs. z 1764 r.). Franciszek miał jeszcze synów: Wincentego, Michała i Jana. Wszyscy oni kwitowali w 1780 r. wuja swego, Jana Łapnickiego, z opieki (Gr. Wileńs.).

Stanisław Jan, syn Franciszka, ur. 1750 r. (metr. z kośc. Jezioroskiego), komornik inflancki, właściciel Łaniewszczyzny, którą nabył od Kontrymowiczów w 1791 r. (Zs. Wilkom.) i Iżyty, Gudel, Juszkaniec, etc., nabytych od Kiełpsza, w 1799 r. (Ibid.), a także posesor Jakuniec i Hołoty, zmarł w Łaniewszczyznie 5-go Czerwca 1820 r. Z Teresy Wildziewiczówny, krajczanki oszmiańskiej, pozostawił córki: Ewę, za Majewskim, Karolinę, Rachelę, Annę, za Franciszkiem Jacewiczem i synów: Adama i Józefa. Sprzedali oni Iżytę Wróblewskim 1821 r. (Zs. Wilkom.). *Adam* Syxtus, ur. w Swiadosiach 1793 r., sędzia graniczny wilkomierski, z Antoniny z Korewów, miał synów: Aleksandra Antoniego Adama, ur. w Danieliszkach 1823 r., Leona Władysława Ludwika, ur. tamże 1830 r. (metr. w Surwiliszkach), Kazimierza Dominika, ur. w Giminianach 1833 r. (metr. w Remigole), Konstantego Andrzeja, ur. w Wyszejkach 1835 r. (metr. w Poszwityniu) i córki: Kamillę i Antoninę. *Józef* Dawid, brat Adama, ur. 1803 r. (metr. w Dusiatach), z Anny Sęplińskiej, pozostawił dwóch synów: Waleryana Grzegorza, ur. 1826 r. (metr. w Wenusowie) i Aleksandra Mikołaja, ur. w Jakóbowie 1830 r. (metryka z kośc. Subockiego).

Kazimierz Aleksander, syn Franciszka, ur. 1754 r. (metr. z kośc. Jezioroskiego), ożeniony z Anną z Poskoczymów, która w 1827 r. nabyła Miluńce od Wiwulskiego (A. Sąd. Gł. Wileńs.), pozostawił córkę Apolonię i synów: Franciszka *Michała* Ludwika, ur. 1791 r., Jakóba *Justyna*, ur. 1793 r. (metr. w Krewnie), Ignacego *Edwarda*, ur. w Miluńcach 1802 r., Józefa Kazimierza, ur. w Jakuńcach 1811 r. i Benedykta Wincentego, ur. tamże 1816 r. (metr. z kośc. Jezioroskiego). Po Edwardzie, z Brygidy Nowickiej, został się syn Iwon Antoni, ur. w Janiszkach 4-go Listopada 1833 r. (metr. z kośc. Jezioroskiego).

Ta linia Junoszów Dąbrowskich, legitymowała się ze szlachectwa w Cesarstwie 1838 r. (z Teki I. Poraja).

Gabryel Dąbrowski, syn Jana, ziemianin żmudzki, nabyte od Giełguda Hryczajtyszki Powajgowo, w powiecie korklańskim, darował w 1783 r. synowi swemu Maciejowi (Zs. Rosieńs. f. 550). Macieja, z Maryanny z Leparskich, syn Józef, ur. w Hryczajtyszkach 1758 r. (metr. w Użwentach), z porucznika księstwa żmudzkiego, rotmistrz kowieński 1794 r., nabył w 1801 r. Mołowiany od Iwanowskich (Zs. Szawels. z 1804 r.). Józef, żonaty 1-o v. z N. N., 2-o v. z Joanną z Juchnowskich, wdową po Janie Norgiełło, z pierwszej żony pozostawił synów, Józefa i Kazimierza, którym testamentem sporządzonym w 1801 r. naznaczył za opiekuna, brata swego Stanisława i zapisał im Szapkajcie.

Józef, syn Józefa, z Zofii z Iwanowskich, pozostawił czterech synów: Stanisława Konstantego, ur. w Mołowianach 1808 r., Michała Macieja, ur. tamże 1810 r., Kaliksta Klemensa, ur. tamże 1812 r. i Karola Tomasza, ur. tamże 1814 r. (metr. w Szawlach).

Kazimierz, syn Józefa, z Joanny Granickiej, miał dwóch synów: Władysława Tadeusza, ur. 1815 r. i Wiktora Bernarda, ur. 1818 r. (metr. w Konstantynowie). (Z Teki I. Poraja).

Józef, vicesgerent grodzki buski, Jan Aloizy i Aleksander Kazimierz, legitymowali się ze szlachectwa, w ziemstwie przemyskiem, w 1782 r. Z nich Aleksander Kazimierz przedstawił, że jest synem Józefa Kajetana i Katarzyny z Po-

tockich, wnukiem Antoniego i Franciszki z Janickich, prawnukiem Marcina i Anny Ochalskiej. Aleksander Kazimierz, z Joanny Pohoreckiej, pozostawił syna Karola Leonarda, doktora medycyny, wylegitymowanego w 1850 r. Tegoż, z Apolonii Kaczorowskiej, córka Helena.

Zdaje się, że do nich należy także zaliczyć tych Dąbrowskich, co mieli przydomek *Zowsa*. Andrzej, syn Aleksandra, sędzia kapturowy liwski, nabył w 1733 r. część Zaliwia, od Mężyńskiego. Syn jego Antoni, zwany *Zowsa*, kwitował Żaboklickiego w 1778 r. Paweł, syn Antoniego, urodzony w parafii Zbuczyńskiej 1783 r., legitymował się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r.

Paweł, syn Józefa, zwanego *Zowsa*, część przypadającą na niego po matce, Agnieszce z Domańskich, na Domaninach - Gąsiory, odstąpił w 1764 r. bratu Jakóbowi. Jakóba, z Barbary z Zalewskich, synowie: Adam, ur. 1760 r. i Mikołaj, ur. 1766 r., w parafii Ułan, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r.

Marcin *Zowsa* Dąbrowski, syn Szymona, nabył w 1714 r., część Dąbrowy-Stany. Syn jego Paweł, urodzony z Maryanny Jastrzębskiej w 1736 r., w parafii Niwiskiej, z pierwszej żony, Anny N., miał syna Józefa, ur. w parafii Domanice 1766 r., a z drugiej, Katarzyny N., synów: Marcina, ur. w parafii Niwiskiej 1784 r. i Wawrzyńca, ur. tamże w 1796 r., wszystkich trzech wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r.

DĄBROWSCY h. KORAB' w województwie sieradzkiem, tam przynajmniej Paprocki ich umieszcza. Gniazdem więc ich mogła być Dąbrówka, w powiecie szadkowskim położona, której właścicielem był w 1552 r. Feliks Dąbrowski (Paw.). Mikołajowi potwierdził w 1539 r. król Zygmunt przywilej, dany Korabitom, przez książąt Mazowieckich w 1523 r.

DĄBROWSCY h. KUSZABA z Dąbrówki, w powiecie czerskim. Była w ziemi czerskiej także rodzina Dąbrowskich, dziedzicząca na Dąbrówce, w powiecie grójeckim, zdaje mi się jednak, że jeden dom z Kuszabami stanowiła.

Herb Kuszaba.

Jakób z Dąbrówki, żonaty z Jachną z Ostrowa, ma syna Stefana 1468 r. (Zs. Warec. 1 B f. 187 i 313).

Żyjący w połowie XV wieku Mikołaj z Dąbrówki, miał dzieci: Jana, Marcina i Leonarda, urodzonych z pierwszej żony i Stanisława, Jerzego, Agnieszkę, Małgorzatę, Jadwigę, Katarzynę, Dorotę, Annę i Barbarę, urodzone z drugiej żony Katarzyny (Ibid. 1 B f. 248 i Zs. Gr. Czers. 4 f. 22 i 94).

Jan, żonaty 1464 r., z Krystyną z Piotrowic, pozostawił syna Mikołaja, żyjącego w 1525 r. i córkę Jadwigę, żonę Andrzeja Gośniewskiego 1512 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A. f. 145; 4 f. 115 i 8 f. 213).

Marcina, syna Mikołaja, potomstwo: Benedykt, Grzegorz, żonaty z Anną Niedabylską, Jakób, Sylwester i Jan. Zastawili oni część Dąbrówki w 1529 r. (Zs. Warec. 4 f. 318 i 3 A f. 148). Jakób, syn Stanisława, zabezpieczył posag żonie Dorocie, w 1543 r. (Zs. Gr. Czers. 13 f. 417).

Jerzy, syn Mikołaja, pozostawił synów pięciu: Jana, Pawła, Marcina, Hieronima i Adama. Jan, z Małgorzaty Rowskiej, miał synów trzech: Stanisława, Kaspra i Piotra, oraz córkę Annę. Stanisław i Kasper, procesują Grobickiego, w 1562 r., a Piotr—Lewickiego, w 1564 r. Bartłomiej, Walenty i Melchior, synowie Kaspra, kwitują Piotrowskiego w 1588 r. (Zs. Warec. 2 f. 251; Zs. Gr. Czers. 30 f. 1; 31 f. 463; 35 f. 800 i Perp. Czers. 56 f. 370).

Marcin, syn Jerzego, podstarości czerski 1541 r., surrogator grodzki czerski i vice-podkomorzy 1553 r. (Zs. Warec. 8 f. 226), sędzia grodzki czerski 1560 r., żonaty z Anną Zaleską i stąd piszący się na Dąbrówce i Zalesiu, ustanowił w 1563 r. opiekę nad dziećmi swojemi. Synów miał pięciu: Stanisława, Jana, Mikołaja, Andrzeja i Marcina, oraz dwie córki: Urszulę i Jadwigę, żonę Jakóba Staniszewskiego. W 1573 r. bracia z siostrą, procesują Staniszewskich o spadek po tej ostatniej (Zs. Gr. Czers. 30 f. 475 i 41 f. 560). Stanisław, syn Marcina, darował w 1579 r. różne ruchomości synowi Jakóbowi Arnolfowi, urodzonemu z Zofii Knapówny, a w 1601 r. zabezpieczył pewną sumę na Dąbrówce i Ostroborze, drugiej swojej żonie, Jadwidze Woronczance i synom z niej zrodzonym: Józefowi Jobowi i Stanisławowi (Zs. Gr. Czers. 46 f. 724 i Perp. Czers. 2 f. 73). Jan, syn Marcina, zabezpieczył posag żonie, Zofii Falęckiej, w 1588 r. (Zs. Gr. Czers. 57 f. 211). Mikołaj, schedę po bracie swoim Janie, odstąpił w 1591 r. Pawłowi (Perp. Czers. 1 A f. 139).

Hieronim, syn Jerzego, na Dąbrówce i Chinówku, pozostawił syna Andrzeja, żonatego w 1571 r. z Małgorzatą Boniecką (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 376; 30 f. 323 i 39 f. 507).

Adam, syn Jerzego, z Jadwigi Zgorzelskiej, pozostawił syna Pawła, któremu stryj Marcin zwrócił w 1575 r. część Dąbrówki, od jego ojca nabytą. Paweł, z Urszuli Brzeskiej, pozostawił synów czterech: Kaspra, Stanisława, Adryana i Jana Wawrzyńca, którym w 1618 r. oddaje części na Dąbrówce, oraz córki: Zofię, żonę Andrzeja Staniszewskiego 1621 r. i Annę Pabierowską (Zs. Gr. Czers. 43 f. 672; Zs. Warec. 13 f. 215; Perp. Czers. 5 f. 433; 6 f. 287 i 7 f. 96). Stanisław, zabezpieczył posag żonie, Dorocie Bobrkowskiej, w 1618 r. W 1631 roku zeznał zapis dożywocia z drugą żoną, Zofią Grobicką. Jan Wawrzyniec, zeznał w 1615 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Kamińską (Zs. Warec. 22 f. 118; Perp. Czers. 5 f. 20; 8 f. 462). Po Janie Wawrzyńcu, często wprost w aktach Wawrzyńcem zwanego, nabywcy Kamionka w 1625 r. (Perp. Czers. 7 f. 222), był syn Stanisław, który w 1672 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Joanną Kamińską i córka Maryanna, żona 1-o v. Jana Miecznikowskiego 1658 r., 2-o v. Krzysztofa Chajęckiego 1666 r. (Perp. Czers. 12 f. 30; 13 f. 418 i 76; 10 f. 112).

Jan i Józef, synowie Stanisława, potwierdzili pewien kontrakt z Niemierą 1698 r., a sprzedali część Kamionka Heningkom 1714 r. (Ibid. 16 A f. 104 i 18 f. 177). Jan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Magnuszewską, w 1715 r., a brat jego Józef, z żoną, Anną z Magnuszewskich, w 1702 r. Z niej synowie: Jan i Tomasz. Jan, syn Józefa, kwitował wuja swego Magnuszewskiego, w 1729 roku, z odbioru posagu matki (Ibid. 16 B f. 212; 18 f. 351; 20 f. 248 i 348). Jan, z Maryanny Szczepkowskiej, pozostawił synów: Eustachego i Tomasza, z których pierwszy nie żył już w 1758 r. Drugi był towarzyszem chorągwi pancernej Rzewuskiego (Ibid. 30 f. 127; 31 f. 93). Tomasz, syn Józefa, burgrabia czerski 1749 r.,

pozostawił syna Szymona, żonatego z Jadwigą Dłużewską, której sumę zabezpieczył w 1758 r. (Ibid. 31 f. 54 i 56).

W 1576 r. Dąbrówka należała do Marcina, sędziego grodzkiego czerskiego i synów jego: Mikołaja, Stanisława i Marcina; Mikołaja, syna Macieja; Gabryela Kuszaby, Andrzeja, Kaspra i Jakóba Abramkowiczów (Paw.).

Paweł, syn Piotra, wraz z synem Jakóbem, zeznał w 1511 r. zapis Andrzejowi, synowi Sandka. Jakóba Kuszaby córka Anna, za Andrzejem Umiastowskim, w 1531 r. i synowie: Marcin, Stanisław i Wojciech. Marcin, zabezpieczył posag żonie, Małgorzacie Brzumińskiej, w 1549 r. Stanisław, sprzedał 1569 r. części na Dąbrówce i Chinówku Andrzejowi, plebanowi w Chinowie i Sobikowie, Franciszkowi, Jakóbowi, Gabryelowi i Walentemu, synom Wojciecha, sędziego grodzkiego czerskiego, w 1557 r. (Zs. Gr. Czers. 4 f. 73; 16 f. 49; 30 f. 361 i 37 f. 874). Wojciech, żonaty z Zofią Sułkowską, uczynił dział Dąbrówki między wymienionych synów, w 1570 r. (Zs. Gr. Czers. 39 f. 20).

Franciszek, zabezpieczył posag żonie, Helenie z Wolskich, w 1557 r. Z niej córka Zofia, za Adamem Tynieckim, 1578 r. (Zs. Gr. Czers. 22 f. 25; 38 f. 297 i 45 f. 1060). Jakób Kuszaba, żonaty 1569 r. z Anną z Grobickich, miał synów trzech: Stanisława, Andrzeja i Pawła (Zs. Gr. Czers. 39 f. 596; 48 B f. 759 i Perp. Czers. 1 B f. 173).

Stanisław, zabezpieczył posag żonie, Zofii Konieckiej, w 1617 roku (Perp Czers. 5 f. 385). Paweł, syn Jakóba, żonaty z Małgorzatą Sniadkowską, nabył część Goźlina, w 1607 r. (Perp. Czers. 3 f. 55 i 4 f. 135). Wojciech, syn Pawła, 1636 r. (Ibid. 9 f. 361). Katarzyna, córka Jakóba, za Wojciechem Piotrowskim, w 1625 r. (Ibid. 7 f. 183). W 1585 r. wymieniony Andrzej, syn Wojciecha, pleban w Chinowie i Sobikowie, pozwał braci, Franciszka i Jakóba i dzieci po bracie Gabryelu, Stanisława i Annę, i Stanisława i Wawrzyńca, po bracie Walentym, o podział Dąbrówki i Chinowa (Zs. Gr. Czers. 54 f. 628). Gabryel, zabezpieczył posag w 1569 r. pierwszej swej żonie, Annie Żyrzyńskiej, a 1573 r. drugiej, Katarzynie Bonieckiej (Zs. Gr. Czers. 30 f. 435; 37 f. 885; 41 f. 668 i 43 f. 308). Walenty, syn Wojciecha, zabezpieczył posag żonie, Annie Bielińskiej, córce Wawrzyńca, w 1571 r. W 1582 r. król ustanowił opiekę nad jego synami: Stanisławem i Wawrzyńcem. Córka jego Dorota, za Bartłomiejem Sulisławem Grotowskim 1601 r., a syn Wawrzyniec, sprzedał w 1605 r. część swoją na Dąbrówce i Sułkowicach, bratu stryjecznemu Stanisławowi, synowi Gabryela (Zs. Gr. Czers. 39 f. 242; 44 f. 903; 51 f. 61 i 54 f. 949; Perp. Czers. 2 f. 96 i 512). Wawrzyniec, pozostawił synów trzech: Jana, Jakóba i Stanisława. Jan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Goliańską, w 1653 r. Jakób, syn Wawrzyńca, zeznał takiż zapis z żoną, Maryanną Wrzoskówną, w 1667 r. Jakóba synów trzech: Andrzej, Wojciech i Stanisław, urodzonych z pierwszej jego żony, Maryanny z Dłużewskich. Andrzej, zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą Rudzką, w 1686 r. Wawrzyniec, syn Wojciecha, 1700 r. (Perp. Czers. 12 f. 319; 13 f. 182 i 619; 14 A. f. 185; 15 f. 275 i 16 B f. 1).

Stanisław, podsędek liwski 1583 r., pozostawił syna Jakóba, który w 1624 roku zabezpieczył posag na Łukowcu żonie swej, Annie z Suffczyńskich. W 1627 r. wprowadzony został do Walisk (Perp. Czers. 6 f. 476; 7 f. 73 i 415). Jakób, syn

Jakóba, kwitował matkę swą, 2-o v. Marcinowę Stanclewską w 1644 r. (Ibid. 10 f. 505).

Stanisław, Marcin i Jakób, synowie Wojciecha Wojtkowicza, zawarli ugodę w 1567 r. W 1555 r. brat ich Jan, zapisał im pewną sumę. Stanisław, żonaty 1571 r. z Ewą Gośniewską. Wojciech, Jan, Stanisław, Mateusz, Zofia, Helena, Urszula, dzieci niegdy Marcina Wojtkowicza i Małgorzaty Raciborskiej, sprzedali w 1587 r. części na Dąbrówce, Chinówku i Kołbieli Lewickiemu, a tenże sam Wojciech, tegoż 1587 r., odkupił części na Dąbrówe od rodzeństwa swego stryjecznego: Andrzeja, Pawła, Anny i Zofii, dzieci Jakóba Wojtkowicza, urodzonych z Jadwigi Gozlińskiej (Zs. Gr. Czers. 31 f. 213: 34 f. 442; 39 f. 258 i 651; 56 f. 284 i 297: Zs. Warec. 8 f. 114). Paweł, otrzymał od swej matki Jadwigi, część Gozlina, w 1617 r. Synowie Pawła: Wojciech, żonaty 1643 r. 1-o v. z Maryną Roguską, zeznał w 1645 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Marcyanną Rzepiszewską. Syn jego Jan 1659 r. Krzysztof, żonaty z Anną Boniecką, sprzedał bratu Stanisławowi, siedlisko w Bełczawie, 1644 r. Stanisław, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią Grobicką, w 1625 r. Aleksander, nabył grunt w Gozlinie, 1635 r. (Perp. Czers. 5 f. 366; 6 f. 637; 10 f. 393, 463 i 566; 7 f. 170 i 9 f. 267; Zs. Warec. 29 f. 27). Jan, syn Marcina, żonaty 1599 r. z Anną z Otrębusów (Perp. Czers. 1 B f. 206). Justyna, córka Mateusza, za Lucyanem Dłużewskim 1624 roku (Ibid. 7 f. 85).

Żyjący w 1562 r. Jakób Abramkowicz, pozostawił syna Stanisława, żonatego z Anną Sułkowską w 1583 r., właścicielką połowy Sułkowic, po którym idą Samuel i Stanisław. Samuel, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Sochocką, w 1612 r. Syn jego Wojciech, zeznał takiż zapis z żoną, Maryanną Berlińską, w 1634 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 15; 59 f. 1313; 56 f. 21; Perp. Czers. 1 f. 83; 4 f. 170 i 9 f. 143).

Mikołaj, syn Rafała z Dąbrówki, z Doroty Staniszewskiej, miał syna Macieja, żonatego 1513 r. z Anną Sułkowską, córką Stanisława. Synowie jego: Paweł i Mikołaj. Paweł, żonaty z Katarzyną Miedzechowską 1566 r., pozostawił córkę Dorotę, za Bernardem Laskowskim, w 1579 r. i syna Jana, na Miedzechowie 1576 r. (Zs. Gr. Czers. 33 f. 1; 44 f. 815 i Zs. Warec. 11 f. 643). Mikołaj, zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie Sokołowskiej, w 1552 r. Synowie jego: Maciej, Stanisław, Mikołaj i Paweł. Maciej odstąpił w 1593 r. schedę po bracie Mikołaju, bratu Pawłowi, żonatemu z Ewą Gośniewską (Zs. Gr. Czers. 4 f. 146; 17 f. 279; 30 f. 60; 50 f. 1004; Perp. Czers. 1 A f. 298). Stanisław, podstarości czerski, 1573 roku. Synowie jego: Adam, Fabian i Jerzy, odstąpili pewną sumę w 1580 r. Adam, zabezpieczył 1623 r. sumę przyszłej, a drugiej swej małżonce, Annie z Gojskich, wdowie po Jakóbie Domaniewskim. Pierwszą jego żoną była Małgorzata Sędkówna, w 1586 r., z której syn Wawrzyniec, kwituje Oborskich 1626 r. W 1624 roku zabezpieczył on posag żonie, Bogumile Pabierowskiej (Zs. Gr. Czers. 4 f. 16; 45 f. 499; 48 B f. 759; 48 C f. 125; 55 f. 667; Perp. Czers. 6 f. 559; 7 f. 129; Zs. Warec. 23 f. 343).

Jakób Dzierżkowicz, miał trzech synów: Marcina, Stanisława i Bartłomieja (Zs. Gr. Czers. 16 f. 152). Bartłomiej, żonaty 1-o v. 1538 r. z Barbarą Miąską, a 1562 r. 2-o v. z Agnieszką Brzumińską. W 1565 r. dopełnił on działu Dąbrówki z synami Marcina. Syn jego także Bartłomiej, kwituje Stanisława w 1571 r.

Córki jego: Katarzyna i Zofia, urodzone z Brzumińskiej (Zs. Gr. Czers. 5 f. 104; 10 B f. 448; 32 f. 417; 35 f. 531 i 40 f 509). Marcina Dzierżkowicza synowie: Stanisław i Jan, zamieniają w 1567 r. grunta w Dąbrówce z braćmi stryjecznymi: Krzysztofem, Janem i Wawrzyńcem, synami Stanisława Dzierżkowicza (Zs. Gr. Czers. 35 f. 553).

Tomasz, syn Jana z Dąbrówki, w powiecie grójeckim, w 1557 r. (Zs. Gr. Czers. 22 f. 238). Paweł i Jan, synowie Jana, dzielą się Dąbrówką z Golianami, w 1599 r. Jan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Belską, w 1621 r. (Perp. Czers. 1 B f. 211 i 6 f. 294). Kazimierz, syn Jana i Katarzyny z Golianów, sprzedał 1691 r. część swoją na Dąbrówce i Golianach, bratu Stanisławowi. Józef, syn Stanisława i Katarzyny z Błędowskich, sprzedał część Dąbrówki Załuskiemu, w 1752 r. (Ibid. 14 C f. 56 i DW. 74 f. 307).

Walenty, syn Marcina, zeznał 1681 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Osiemborowskich. Córka jego Rozalia, za Józefem Szczakowskim, 1716 r., a syn Andrzej, żonaty z Barbarą Rudzką 1700 r. Ludwik i Feliks, synowie Andrzeja, kwitują Dłużewskich z sumy 1729 r. (Perp. Czers. 13 f. 697; 16 A f. 246; 16 B f. 7 i 21 f. 175; DW. 62 f. 902).

Elekcye królów polskich podpisali z ziemią czerską: Jakób i Jan — Jana Kazimierza; Paweł i Jan Antoni — króla Michała; Andrzej, dwóch Stanisławów, Walenty, Wawrzyniec i Wojciech — Augusta II-go, a Feliks — Stanisława Augusta.

DĄBROWSCY h. LELIWA z Wojanowa, pisali się z Dąbrowy (Damerau) w Prusach, z czasem nazwali się Wojanowskimi. Piotr Damerau z Wojanowa, odstąpił w 1577 r. wieś tę Janowi, Piotrowi, Feliksowi i Katarzynie, dzieciom brata swego Feliksa i Elżbiety Lokka z Igły, podkomorzanki pomorskiej (M. 115 f. 248 i 115 f. 335). Katarzyna, 1578 r. żona Marcina Berzewicza, starosty osieckiego, poprzednio kanclerza siedmiogrodzkiego, wdowa 1596 roku. Katarzyna Dąbrowska z Wojanowa, za Baltazarem Stanisławskim, w 1598 r. Maryanna z Wojanowa Dąbrowska, za Andrzejem Gosławskim, w 1654 r.

Herb Leliwa.

Herb Nałęcz.

DĄBROWSCY h. NAŁĘCZ, podług heraldyków naszych, znajdowali się w województwie lubelskiem i ziemi liwskiej. Jan, Jakób, Mikołaj, synowie Goszka, Stanisław, Piotr, Ludwik, synowie Dadźboga, Andrzej Wierzbięta, Wielisław, Abraham z bratem Rafałem, dziedzice Wielkiej Dąbrówki i Mikołaj i Dadźbog, dziedzice Małej Dąbrówki, w ziemi liwskiej, otrzymali w 1476 r. od ks. Konrada różne wolności dla tych dóbr (KM.). Aleksy, syn Dadźboga z Dąbrówki, żonaty 1492 r. z Małgorzatą z Otwocka (M. 18

f. 55). Abraham i Adam, synowie Jerzego z Tomaszowic i Ewy z Tomaszewskich, zeznali w grodzie lubelskim zapis 1604 r. Kazimierz, Franciszek, Jacek, Elżbieta i Katarzyna, dzieci Adama i Łucyi Sieczkowskiej, odstąpili pewną sumę Kochanowskiemu, w 1644 r. (Zap. Lub. 15 f. 237 i 39 f. 295). Chryzostom i Stanisław, pisali się z województwem lubelskiem, na elekcyę Augusta II-go. Adam vicesgerent grodzki lubelski 1790 r.

Idzi, komornik ziemski 1631 r., pisarz ziemski liwski 1648 r., żonaty z Heleną Kamieńską, córką Franciszka (Perp. Czers. 3 f. 393), pozostawił synów: Jana Zygmunta i Jana Seweryna (M. 201 f. 153 i Zap. Lub. 38 f. 390). Jan Zygmunt, po ojcu pisarz ziemski liwski 1659 r., podpisał razem z Janem Antonim i Janem Remianem, z ziemią liwską, obiór króla Michała. Jan Seweryn, podstarości, sędzia kapturowy i poseł liwski, podpisał wraz z ojcem elekcyę Jana Kazimierza. W 1650 roku był podsędkiem ziemskim liwskim. Jan Antoni, podstoli liwski 1670 r., jako poseł tejże ziemi, podpisał wraz z Janem, obiór Jana III-go. Marcin, podpisarz ziemski i grodzki liwski 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 315).

DĄBROWSCY h. NIECZUJA z Dąbrówki - Zabłotnej, w powiecie radomskim. Tu pewno należy Piotr z Dąmbrowy v. z Dąbrówki, pisarz ziemski sandomierski 1377 r. Marcin i Stanisław z Dąbrówki, zaświadczając szlachectwo Przedwoja z Rajca, w Radomiu 1416 r., oświadczyli, że są h. *ostrzew z Krzyżem*, zawołania *Nieczuja*. Mikołaj Serafin, żupnik krakowski, zganiony przez Michała Lasockiego, dowiódł 1432 r. w Krakowie szlachectwa i herbów, z ojca Nieczuja, z matki Hawdaniec, z babki Roman, przyczem świadczą mu z ojczystego herbu, Paweł i Prokop, bracia rodzeni z Dąbrówki. Ten Mikołaj Serafin z Dąbrówki i Barwaldu, który trzymał w zastawie, był 1410 r. ławnikiem, 1421 r. rajcą krakowskim, w 1421 r. żupnikiem krakowskim, a 1434 r. i ruskim, 1440 r. miecznikiem krakowskim, 1444 r. i wójtem przemyskim. W 1440 r. zapisał żonie Urszuli, 400 grzywien. Umarł 1449 r. Syn jego Piotr, 1453 r. na uniwersytecie krakowskim, 1458 r. kanonik krakowski, 1459 r. proboszcz sandomierski. Brat Mikołaja, Jakób z Dąbrówki, podżupek obu soli 1442 r., syn jego także Piotr, 1453 r. na uniwersytecie krakowskim. Paweł Nieczuja, świadczy w 1444 r. w Radomiu, synowcowi Jakóbowi z Myśliszowic, w 1453 r. bierze w zastaw część Dąbrówki, od Dersława (Akta Radom.). Prokopa Nieczuję spotykamy w latach 1442 — 1449 na Rusi, we Lwowie i Przemyślu i stamtąd w 1447 r. przybywa do Sandomierza, dla zaświadczenia szlachectwa Jana Siekanego (AGZ. XIII i XIV). Jan Nieczuja, wziął 1455 r. w zastaw części Dąbrówki od Andrzeja. Małgorzata, wdowa po Andrzeju i synowie ich: Jakób i Andrzej 1460 r. (Rad. Inscr. Decr. IV f. 440).

Herb Nieczuja.

Marcin, właściciel Dąbrówki - Zabłotnej, w drugiej połowie XV-go wieku. Andrzej, zastawił 1480 r. część Dąbrówki-Zabłotnej, Stanisławowi z tejże Dąbrówki. Marcin, 1534 r. konsyliarz nacyi polskiej, na uniwersytecie w Padwie, Andrzej, syn Marcina, został 1546 r. doktorem medycyny w Padwie. Jakób, właściciel Dą-

brówki-Zabłotnej 1508 r., a Andrzej, Stanisław i Katarzyna 1569 r. (Paw.). Jakób, za żoną Anną Ślizówną, dostał Piastów i Wsolę 1497 r. Bracia: Jan, Walenty i Bartłomiej, spłacają Kochanowskich, z zastawu Grzmucina, w 1550 r. (Akta Radoms.). Katarzyna, córka Jana, za Stanisławem Przedworskim, w 1568 r. (Zs. Warec. 10 f. 311). Mikołaj, syn Jana, część swoją na Dąbrówce-Zabłotnej, sprzedał Kozłowi 1594 r. (Zab. Lub. 7 f. 16). Stanisław, syn Jana, dziedzic na tejże Dąbrówce, w 1592 r. (Wyr. Lub. 50 f. 4). Mikołaj Kazimierz na Zabłotnej-Dąbrówce i Adam, z ziemią drohicką, podpisali elekcyę króla Michała.

DĄBROWSCY h. OGOŃCZYK, pisali się z Wielkiego Chrząstowa, w powiecie łęczyckim. Andrzej z Dąbrówki, dziekan gnieźnieński, umarł 1493 r. (Papr.). Jan, właściciel Wielkiego Chrząstowa i Rozicz 1576 r. (Paw.). Czy nie tenże Jan, był pisarzem grodzkim łęczyckim, w 1567 r. Piotr, pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Konstanty, wojski inowrocławski w 1720 roku, otrzymał w 1722 r. wspólnie z żoną, Maryanną z Wałdowskich, konsens królewski, na nabycie wójtostwa w Nakle (Sig. 20. 19 Grudzień). Józef, regent ziemski brzeski 1733 r. Tomasz, towarzysz kawaleryi narodowej, 1786 r., a porucznik i podwojewodzy inowrocławski, w 1791 r. (V. L. i DW. 107 f. 759).

Herb Ogończyk.

Hieronim, właściciel Chrząstowa i Golaszyna 1737 r., pozostawił synów pięciu: Piotra, Antoniego, Jana, Jakóba i Stefana. Z nich:

1) Piotr, burgrabia i komornik łęczycki 1748 r., z Anny Żórawskiej, pozostawił syna Józefa, właściciela Chrząstowa Wielkiego, którego syn Ksawery, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r.

2) Antoni, miał synów: Onufrego i Kazimierza, na Wielkim Chrząstowie. a) Onufry, sędzia kapturowy województwa łęczyckiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Deputat na trybunał koronny i podstoli orłowski 1777 r., podstoli brzeziński 1779 r., podczaszy łęczycki 1782 r., stolnik inowłodzki i deputat po raz drugi na trybunał koronny 1784 r., w końcu chorąży orłowski 1786 r., z Teodozyi Wilkanowskiej (DW. 103 f. 329 i 760) pozostawił synów: Józefa i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837. roku. Z nich: Franciszek, kapitan artyleryi b. wojsk polskich, ur. 1792 r. w Chrząstowie, w łęczyckiem, dziedzic Prądzewa, z żony, Elżbiety z Lubowieckich, zostawił syna Feliksa, ur. 1817 r., ożenionego z Ludwiką Wierzbicką. Synowie ich: Bolesław, ur. 1873 r, Kazimierz, ur. 1877 r. i Jan Chryzostom, ur. 1878 r.; b) Kazimierz, z Rozalii Ostrowskiej, miał syna Antoniego, wylegitymowanego w 1837 r.

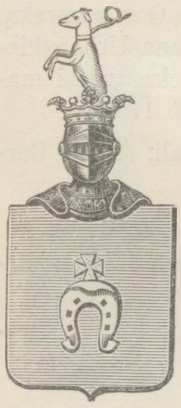
3) Jan, mial syna Jana Nepomucena, po którym syn Floryan, legitymował się 1860 r.

4) Jakób, miał syna Jana, właściciela dóbr Tur 1790 r., po którym został się syn Ludwik.

5) Stefan, właściciel Chrząstówka, którego syn Kajetan, z Elżbiety Kożuchowskiej, pozostawił syna Izydora, wylegitymowanego w 1839 r.

Tomasz, właściciel Sokolniczek 1754 r., z Maryanny Rozenówny, miał syna Adama, żonatego z Katarzyną Boczkowską, po którym synowie: Teodor i Kasper, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r.

DĄBROWSCY h. POBÓG z Dąbrowy Wielkiej, w powiecie sieradzkim, od początku XVII-go wieku pisali się stale z Rokszyc. Jakób z Dąbrowy, podstoli sieradzki, ustępuje w 1445 r. trzecią część dóbr Dąbrowy, Kuźno i Sokołowa, z prawem patronatu w Dąbrowie, swemu stryjecznemu bratankowi Jakóbowi. Ten Jakób, nazwany 1444 r. stolnikiem sieradzkim, pisze się w latach 1436—1444 Jakóbem Klizą z Wielkiej Dąbrowy (Zs. Sier. 10 f. 121 i 136; Gr. Sier. 8 f. 130). Swiadczyłoby to, że nie należał do Pobogów, ale do rodu noszącego w herbie włócznię, którego zawołaniem było Kliza. Dobra jego jednak, znajdują się potem w ręku Dąbrowskich Pobogów i imię jego w tym rodzie jest bardzo częste. Wincenty, Jerzy i Jakób Dąbrowscy, bracia rodzeni, odgraniczają dobra swe Dąbrowy Wielkie i Małe, Kuźno i Bogumiłów, od dóbr Ostrowskich i Łąckich, w 1551 r. Jerzy nabył w 1553 r. dziesięcinę w Dąbrowie, w swojej części i części synowców, synów Wincentego, od wikaryuszów wieluńskich. O potomstwie jego nic nie wiemy. Jakób zostawił trzech synów: Mikołaja, Stanisława i Sebastyana, którzy w 1576 r. z braćmi stryjecznymi, synami Wincentego, zawarli ugodę o części w Wielkiej Dąbrowie. Mikołaj, 1608 r. jest opiekunem synowca Wojciecha. Jego to zapewne syn Marcin, bo syn Mikołaja, nazwany często Rokszyckim, jest kasztelanem połanieckim 1622 r. Współdziedzic Dąbrowy Wielkiej 1631 r., której części darował w grodzie chęcińskim 1632 r. Annie z Rokszyc Dąbrowskiej i mężowi jej Stanisławowi Chabielskiemu.

Herb Pobóg.

Brat kasztelana Jan, kanonik płocki i pułtuski, zmarł 1619 r., pochowany w Pułtusku, gdzie mu kasztelan pomnik wystawił. Sebastyan, sprzedał bratu Stanisławowi, części Dąbrowy w 1591 r. za 1,000 fl. W 1608 r. jako opiekun synowca Wojciecha, pozwał Rudolfa Kochańskiego, o zabójstwo brata jego Ludwika; umarł bezdzietnie przed 1621 r. Stanisław, trzeci syn Jakóba, zostawił synów: Ludwika, zabitego 1608 r., Wojciecha, ożenionego z Anną Grodzicką, córką Pawła, za którą dostał w 1620 roku posagu 700 florenów, zmarłego bezdzietnie i córki: Annę, żonę Andrzeja Zwierzchowskiego 1615 r., Ewę, żonę Jakóba Koskowskiego, zmarłą przed 1631 r., Małgorzatę, 1-o v. żonę Feliksa Janczyńskiego, 2-o v. Dobrogosta Łagiewskiego 1631 r. i Jadwigę, żonę Stanisława Wyrzyckiego 1631 r. Wincenty, zostawił trzech małoletnich synów: Jana, Krzysztofa i Stanisława, w 1553 r. Jan umarł dzieckiem, bo przy układzie z 1576 r. ze stryjecznymi braćmi, synami Jakóba, wymienieni tylko Krzysztof i Stanisław.

Krzysztof miał synów: Jakóba, Krzysztofa, którzy zginęli w niewoli tatarskiej, Jana i Marcina. Jan, ożeniony 1624 r. z Zofią Grodziecką, zostawił syna Wojciecha, który pod opieką stryja Marcina, występuje 1631 r. przy rozgraniczeniu Dąbrowy i Budzicznej. Siostrą zdaje się tego Wojciecha, była Maryanna, żo-

na Sebastyana Małuskiego, dworzanina królewskiego 1662 r., potem cześnika nowogrodzkiego. Marcina wdowa, Zofia z Biegańskich, ma sumy na Dąbrowie 1647 roku.

Stanisław, syn Wincentego, zostawił czterech synów: Jerzego, Andrzeja, Marcina i Przecława, którzy dopełnili w 1610 r. działu Dąbrowy Wielkiej i Budziczny. Jerzy, podstarości sieradzki 1617 r., ustępuje różnych sum bratu (stryjecznemu) Wojciechowi. Andrzej z Marcinem, zawarli umowę w 1626 r. (Zap. Lub. 29 f. 239). Andrzej, 1631 r. wymieniony przy rozgraniczeniu Dąbrowy, działa w imieniu brata Marcina 1646 r. Umarł bezdzietny przed 1650 r., w którym wdowa po nim, Zofia z Sobiekurskich, ustępuje z oprawy szwagrowi Marcinowi. Marcin, skarbnik wołyński 1628 r., skupuje różne sumy na Dąbrowie 1637 r. Posesor Zwozu w starostwie łuckiem, żonaty 1-o v. z Anną Liwieńską (Źr. Dz. V), a 2-o v. z Krystyną Zawadzką, 1645 r. (M. 189 f. 285), z którą zeznaje zapis dożywocia w 1649 r. Umarł 1652 r., a córka jego Maryanna, w 1652 r. pod opieką Andrzeja Mniszka, jest w 1662 r. żoną Stanisława Kazimierza Pocieja. Maciej, umarł 1630 r., a wdowa po nim Marcyanna, spisała inwentarz. Anna, wdowa po Andrzeju Brodzkim 1639 r. Jan, sprzedał część swoją Dąbrowy 1647 r. Andrzejowi Mniszkowi, a wierzycielką jego była Jadwiga, żona Wojciecha Grodzieckiego. Franciszek, pleban w Wyszanowie 1652 r. Marcin, z siostrą Katarzyną, Janową Gowarzewską, nabyli sumy na Dąbrowie od Cieńskich, w 1677 r. Anna, żona Jana Urbańskiego 1662 r. (Zs. i Gr. Sieradz.). Wojciech, żonaty z Dorotą Pielwiecką, wnosi manifest przeciwko Mniszkom 1690 r. Syn jego Franciszek (M. 216 f. 173).

Elekcyę króla Michała z województwem sieradzkiem podpisali: Adam, Bartosz, Sebastyan i dwaj Aleksandrowie Dąbrowscy.

DĄBROWSCY h. POMIAN. Tomasz Pomian Dąbrowski, syn Jana, odstępuje sumę Cieszkowskiemu, w 1604 r. (Zap. Lub. 15 f. 202).

Na pieczęci Jaranda z Brudzewa, wojewody sieradzkiego z 1442 r., wyryto Jarand z Dąbrówki.

Herb Poraj.

DĄBROWSCY h. PORAJ z Dąbrowy, w województwie sieradzkiem, powiecie radomskim. Wojciech i Sobiesław, świadczą 1375 r w Sieradzu (KWP.). Jan, syn Sobka, 1402 r. na uniwersytecie krakowskim. Peregryn (Pielgrzym) 1417 r. w Sieradzu. Mikołaj, podsędek sieradzki 1552 r., właściciel Dąbrowy Kościelnej (Zs. Gr. Czers. 17 f. 150 i Paw.). Jan Wojciech, urodzony z Koniecpolskiej, miecznik sieradzki 1584 r., żonaty z Jadwigą N. 1590 r. (Wyr. Lub. 37 f. 480), kasztelan wieluński 1604 r. Wdowa po nim, Anna z Rusocic, dziedziczka Gidel, porobiła zapisy Kartuzom w Gidlach, o które proces trwał jeszcze w 1664 r. Stanisław, żonaty z Jadwigą Rudnicką w 1605 r. (M. 150 f. 146).

Stanisław, pisarz grodzki sieradzki 1662 r., podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała Stanisław, archidyakon gnieźnieński, kanonik krakowski i włocła-

wski, proboszcz wolbromski, zmarły 1575 r., pochowany w katedrze krakowskiej (Mon. Star.). Na nagrobku herby: Poraj i Nowina.

DĄBROWSCY h. RADWAN z Dąbrówki pod Piasecznem, w ziemi warszawskiej, w różnych stronach osiedli, przeważnie w ziemi rożańskiej. Przydomek ich „Żądło“. Żyjący w połowie XV-go wieku Jakób z Dąbrówki, pozostawił dwóch synów: Wielisława i Jana, oraz córkę Agnieszkę, żonę Pawła Zawiszy. Zrzekła się ona w 1492 r. majątku rodzicielskiego, na rzecz braci. Wzmiankowani synowie Jakóba, zeznali dział w 1493 r., na mocy którego Dąbrówka dostała się Wielisławowi. Dział ten potwierdził król Zygmunt w 1539 r., Mikołajowi, synowi Wielisława (M. 18 f. 51 i 59; 60 f. 232). Ten Mikołaj, z przydomkiem „Żądło,“ żonaty 1524 r. z Barbarą Cieciszewką, podstolanką zakroczymską (Zs. Gr. Czers. 5 f. 270; M. 32 f. 224). Córka jego Katarzyna, za Andrzejem Suffczyńskim 1552 roku (Zs. Gr. Czers. 17 f. 57).

Marcin i Mikołaj, posiadali Dąbrówkę w 1580 r. (Paw.). Jakób „Żądło„, syn Mikołaja, żonaty z Elżbietą, sprzedał Drogoń w 1605 r. (DW. 32 f. 951). Mateusz, syn Mikołaja, kwitował Rudzieńskiego 1605 roku, a w 1616 r. odstąpił pewne prawa bratu Marcyanowi. Mateusz, w 1609 r. komornik graniczny warszawski, żonaty 1-o v. z Katarzyną N. 1615 r., zabezpieczył posag drugiej żonie, Annie z Mniszków, w 1619 r. Mykanów nabył od Kosackiego w 1624 r. (DW. 32 f. 1552; 44 f. 728; 45 f. 573; 46 f. 667; Perp. Czers. 7 f. 111). Synowie jego: Stefan, którego usamowolniono w 1640 r., Jan i Jakób 1660 r. Jakób, żonaty z Anną Cieciszewską, sprzedał Mykanów Warszyckiemu w 1679 r. (M. 186 f. 243; Sig. 3 f. 127; Perp. Czers. 13 f. 620).

Herb Radwan.

Krzysztof, syn Mikołaja, zabezpieczył posag na Moczydłowie żonie, Jadwidze Służewskiej, w 1591 r. Jan, Marcin, Agnieszka i Anna, dzieci Krzysztofa, pozwali Żelezińskiego w 1613 r. Agnieszka za Baltazarem Uwielińskim 1619 r. (Perp. Czers. 1 A f. 221 i 6 f. 2; DW. 41 f. 1007).

Jan, miał przydomek „Żądło“; w 1625 r. dopełnił działu Moczydłowa i Wolicy Służewskiej, z bratem Marcinem.

Marcin, zeznał w 1622 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Grzybowskich (Perp. Czers. 7 f. 230; DW. 44 f. 1133 i 46 f. 1858 i 1865). Adam, syn Marcina, sprzedał część Wolicy Służewskiej Służewskiemu, w 1653 r. Jan Kazimierz Żądło, syn Adama i Anny z Małkowskich, sprzedał w 1690 r. część Wolicy Służewskiej Bielawskiemu (DW. 52 f. 15 i 57 f. 900). Jan Kazimierz, zeznał w 1688 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną ze Słońskich (DW. 57 f. 143). Został skarbnikiem rożańskim w 1693 r. Z tym tytułem podpisał z ziemią warszawską elekcyę Augusta II-go. Synowie jego: Antoni, Józef, Michał, Franciszek i Mikołaj Żądłowie, sprzedali Wolicę i Moczydłowo Sieniawskiej, w 1725 r. (DW. 65 f. 1121). Maryanna, córka skarbnika, 1-o v. za Janem Skulskim 1724 r., 2-o v. za Józefem Bobickim, burgrabią nurskim 1758 r. (DW. 80 f. 237; 65 f. 450 i 1126). Józef, zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą Szczepanowską, w 1736 r. Nie żył już 1743 r., w którym dzieci jego: Józef, Franciszek, Maryanna i Józefata, wraz

z matką swoją, kwitują Boskiego z procesu. Konstancya, córka Józefa, za Aleksandrem Ożarowskim, w 1791 roku (Perp. Czers. 23 B f. 132; 26 f. 195 i 40 f. 321).

Michał Żądło, zeznał zapis dożywocia z żoną, Marcyanną Regulską, cześnikówną bracławską, w 1727 r. (DW. 66 f. 774). Dorota, ich córka, za Wojciechem Czarneckim, wdowa 1784 r. (DW. 100 f. 38). Stanisław, ich syn, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Wyszkowską, córką Adama, w 1753 r. (DW. 74 f. 622).

Mikołaj, syn Zygmunta, zeznał w 1615 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Przeradowskich (DW. 44 f. 553). Zofia, wdowa po Janie, z synami: Wojciechem, Pawłem, Janem i Marcinem, zapisują sumę na Moczydłowie 1616 r. Paweł Żądło, wspólnie z żoną, Jadwigą z Januszewskich, sprzedał część Moczydłowa w 1619 r. Janowi, synowi Krzysztofa. Wojciech, żonaty z Barbarą Umiastowską 1615 r., pozostawił synów trzech: Marcina, Stanisława i Jakóba, z których dwaj pierwsi, dopełnili działu Dąbrówki w 1634 r. (DW. 45 f. 1359; 46 f. 516; 44 f. 303; 48 f. 872, 1711 i 1789).

Mikołaj Żądło, wojski horodelski 1616 r., pozostawił z Halszki Wilczopolskiej, dwóch synów: Aleksandra i Wacława, oraz córki: Izabellę i Zofię. Matkę z dziećmi procesuje Rogowska w 1628 r. (Woł. IV f. 247 i V B f, 558). Józef, Ludwik i Aleksander, synowie Aleksandra, w 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 494). Wacław Żądło, wspólnie z żoną, Anną z Chylina, procesuje Poryckiego 1642 roku. W 1664 r. żonaty był z Reginą Zahorowską, 2-o v. żoną Bohdana Bratkowskiego 1682 r.; pozostawił dwie córki: Aleksandrę, żonę Marka Aksaka i Zofię, za Marcinem Dolanowskim 1682 r. (Kij. IV A f. 22 i VI F f. 197; Woł. IX f. 182).

Stanisław, z ziemią rożańską, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Jan, miecznik rożański, drugi Jan, Andrzej, Stanisław, Mikołaj, Paweł, Walenty i Wojciech, z ziemią rożańską, Adam Żądło, z ziemią warszawską i Marcin Żądło, z województwem sandomierskiem, podpisali obiór króla Michała, a Jan, miecznik rożański, z ziemią rożańską, Adam Żądło i Kazimierz, z ziemią warszawską, elekcyę Jana III-go.

Mikołaj, syn Mikołaja, nabył Pielaszkowo od Myszczyńskiego w 1670 r. W 1676 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Teodorą ze Swieszewskich (DW. 54 f. 1451 i 55 f. 335). Andrzej, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Sobolewskich, w 1638 r. (DW. 49 f. 828), a Marcyan z żoną, Zofią Łubikowską, w 1675 roku (DW. 55 f. 50). Paweł, wspólnie z żoną, Heleną Żerzyńską, sprzedał Małków 1680 r. (DW. 55 f. 1301). Joanna z Olszewskich, wdowa po Stanisławie, 1715 r. (DW. 62 f. 654). Mateusz, proboszcz w Okuniewie, 1723 r. (DW. 65 f. 314). Franciszka, córka Jana i Katarzyny z Gąsiorowskich, pokwitowana przez Zaborowskiego, w 1756 r. (DW. 80 f. 85). Wojciech, z ziemią warszawską, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek Żądło, skarbnik rożański, zawiera kontrakt z Dembińskim 1776 r. (Akta Krak.). Antoni, syn Wawrzyńca, 1774 r. (DW. 91 f. 270). Józef, syn Stanisława, a wnuk Jana, kwitowany przez Bogusławskiego, w 1752 r. (DW. 74 f. 313). Floryana, z Maryanny Paciorkowskiej, syn Antoni, kanonik warszawski 1792 r; bracia jego: Floryan, ur. z Konstancyi Sokołowskiej i Kasper (DW. 103 f. 530; 106 f. 69 i 108 f. 959). Jan, instygator komisyi edukacyjnej, w 1784 r. (DW. 100 f. 77). Piotr, komornik ziemski rożański, został stolnikiem

wendeńskim 1767 r. Stefan, podsędek rożański 1730 r., miał syna Jana, ożenionego z Anną Małachowską, po którym syn Andrzej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r.

Do tych Dąbrowskich pewnie należą: Ignacy Piotr, syn Waleryana i Agnieszki z Żukowskich, nabywca Reguł od Jezierskiego w 1771 r., którego syn Jan Nepomucen, ur. w parafii Stawskiej 1758 r., legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. Piotr, syn Jana z Dąbrówki, w powiecie makowskim, sprzedał w 1734 r. część tej wsi Stefanowi, podsędkowi rożańskiemu. Synowie Piotra: Jan *Felicyan*, ur. 1744 r., z Maryanny z Krzyżewskich i Aleksander, ur. 1760 r. z Małgorzaty Modzelewskiej, legitymowali się również tamże, w tymże roku (Legit. Aust.).

Onufry Dąbrowski, z Tekli Piegłowskiej, pozostawił syna *Józefa* Wacława Adama Stanisława, ur. w Mucharowie 1797 r. (metr. w Korcu), porucznika b. wojsk polskich. Ten zaślubił w Gostyninie 18-go Grudnia 1827 r., Maryannę Zawiszankę, córkę Barnaby i z niej miał syna Tadeusza, ur. w Bronowie 20-go Października 1829 r. (metr. w Uniejowie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1848 r.

Adam, syn Wojciecha, Jan, syn Kazimierza i Jan Łukasz, syn Michała, legitymowali się również ze szlachectwa w Królestwie.

W ostatnich czasach Tadeusz, właściciel Michałowic w miechowskiem, ożeniony z Maryą Rostworowską; córka jego Teresa, zaślubiona 1896 r. Maryanowi Majewskiemu.

DĄBROWSCY h. RAWICZ z Dąbrówki, w powiecie radomskim. Stanisław i Prandota z Dąbrówki, synowie Warsza, zastawiają część tej wsi Łabędziowi, w 1449 r. Piotr, syn Prandoty, 1497 r. (Rad. Inscr. Decr. IV f. 147 i VII f. 648). Z czasem spotykamy ich bardzo licznie rozrodzonych na Podlasiu i w ziemi nurskiej, gdzie kilka wsi tego nazwiska zamieszkują.

Herb Rawicz.

Dąbrowę Długą na Podlasiu dziedziczyli w 1541 r.: Jan, syn Cherubina, Jakób, syn Łukasza i Andrzej, syn Jakóba (ML. 42); w 1589 r. posiadali ją: Jakób, syn Jana i 1598 r. Adam i Stanisław, synowie Bartłomieja (Wyr. Lub. 36 f. 256 i 76 f. 789). Barbara za Stanisławem Chojnowskim, w początkach XVI-go wieku (Pis. Dz. Pols. IX). Właścicielami pięciu Dąbrów w 1578 r. byli: Wojciech, Bartłomiej, Hieronim, Jakób, Walenty, Michał, Marcin, Jan, Maciej i inni, w regestrze wymienieni. Dąbrówkę zaś posiadali: Zygmunt i Jan (Paw.).

Nikodem, Stanisław, Michał, Andrzej, Maciej i Pantaleon, pisali się z województwem podlaskiem, a Stanisław, z ziemią nurską, na elekcyę Jana Kazimierza. Michał, Adam, Wojciech, Franciszek, Jan i Kazimierz, z ziemią nurską, Szymon, Wojciech i Wojciech, z ziemią bielską, podpisali obiór króla Michała. Elekcyę zaś Augusta II-go z ziemią nurską, podpisali: Franciszek, Ludwik, Paweł, Marcyan, Michał, Paweł, czterech Stanisławów, czterech Janów, czterech Adamów,

Piotr, Wojciech, Maciej, Andrzej, Jakób, Ludwik, Łukasz, Michał, Szczęsny, Walenty i Wojciech.

Stanisław, syn Pantaleona z Dąbrowy-Dzięciel-Gagole, zapisał 450 fl. żonie swej, Zofii Świejkównie Ciechanowieckiej, w 1691 r. (Gr. Droh.). Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Michała Skolimowskiego 1697 r. (Gr. Bran.). Maciej, syn Macieja z Dąbrowy - Cherubinów, wydziela w 1698 r. dobra synowi Janowi, który zabezpiecza na nich żonie, Aleksandrze Świejkównie Ciechanowieckiej, 2,000 fl. (Gr. Bran.).

Jeden z wymienionych Janów, pozostawił syna Piotra, po którym był Grzegorz, właściciel na Dąbrowie - Łazach, żonaty z Maryanną Włostowską, z której synowie: Walenty i Fabian.

Walenty, miał syna Szymona, burgrabiego ostrowskiego, który nabył Thosie od Rytla w 1772 r. Szymona, z Maryanny Hornowskiej, synowie: Polikarp Stanisław *Józef*, ur. 1771 r. i *Wiktoryn* Tomasz, ur. 1774 r., a z drugiej jego żony, Petroneli z Krasnodębskich, syn *Franciszek* Tomasz, ur. 1788 r. (metryki w Kossowie), legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r., a następnie w Królestwie 1837 r.

Fabian miał synów: Franciszka i Wojciecha. Franciszek, szambelan Stanisława Augusta 1785 r., właściciel Trzciny, z Tekli Grochowskiej, pozostawił syna Wincentego, który z Teresy Suchodolskiej, miał syna Michała i wspólnie z nim legitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r. Wojciecha synowie: Ignacy 1848 r., a Walenty 1850 r., udowodnili tamże pochodzenie swoje szlacheckie.

Ludwik, syn Jana, wojski podlaski i komornik graniczny bracławski 1761 r., a bielski 1766 r. (Bracł. XVII f. 1825), miał syna Michała, po którym synowie: Eligiusz i Leonard, urodzeni z Justyny Wnorowskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Wincenty, syn Marcina, część swoją na Dąbrowie - Kościelnej, Dąbrowie-Serafiny, Michałki i Łazy, sprzedał bratu Michałowi, w 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 615). Stanisław, podstarości kamieńczykowski 1670 r. N., podstoli łomżyński 1669 r. Łukasz, Paweł, Szymon, Mateusz, Eufrozyna i Jadwiga Janowa Łużewska, dzieci Kazimierza Baranka Dąbrowskiego i Teofili z Sopoćków. Z nich Jadwiga, sprzedała część swoją na Dąbrowie - Dzięcioł, bratankowi swemu Antoniemu, synowi Szymona i żonie jego, Dorocie z Ciechanowskich, 1747 r. (DW. 71 f. 1282). Mateusz, z sędziego grodzkiego ostrowskiego, podsędek nurski 1749 r.

Pisali się na elekcyę Stanisława Augusta: Karol, z ziemią łomżyńską, Antoni, z ziemią mielnicką, a Mateusz i Stanisław Józef, z ziemią drohicką. Cypryjan, burgrabia nurski 1756 r., Jan i Kazimierz, pisali się z ziemią bielską, na elekcyę Stanisława Augusta.

Józef Antoni, komornik ziemski łukowski 1784 r. Jan Józef, komornik ziemski bielski 1765 r., żonaty z Jadwigą z Żebrowskich, córką Wojciecha (DW. 85 f. 190). Antoni Józef Rawicz Dąbrowski, porucznik wojsk koronnych, syn Stefana, skarbnika czerskiego i Krystyny ze Służewskich, odstępuje pewną sumę Stokowskiemu w 1789 r. Siostra jego Petronela, żona 1-o v. Ignacego Kiełczewskiego, komornika granicznego rawskiego, 2-o v. Andrzeja Saryusz Stokowskiego,

burgrabiego grodzkiego łęczyckiego, w asystencyi tegoż brata, sprzedała w 1781 r. dwa dworki w Rawie Kamińskiemu (DW. 97 f. 615 i 105 f. 164). Stanisław, syn Antoniego i Teofili ze Skarzyńskich, część Dąbrowy-Szatanek, odstępuje bratu Walentemu w 1793 r. (DW. 109 f. 105).

Oprócz wyżej wymienionych udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Teodor, syn Pawła i Heleny Kalinkowskiej, wnuk Jana, w 1849 r.; Michał, syn Macieja i Antoniny Kielczewskiej, wnuk Antoniego i Franciszki Rudelskiej, w 1843 r.; Adam i Tomasz, synowie Łukasza, Paweł, syn Tomasza, Piotr, syn Józefa, Andrzej, syn Stefana, Antoni i Maciej, synowie Benedykta, Józef, syn Jana, Erazm, syn Ignacego, Antoni, Leon i Stanisław, synowie Franciszka, Tomasz i Apolinary, synowie Józefa, Feliks, syn Jana, Franciszek, syn Antoniego, Aleksander i Jan Adolf, synowie Ignacego, wszyscy w latach 1837 — 1850.

DĄBROWSCY h. TRZY MOŹDZIERZE. Fryderyk Kurcyusz, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. i herb powyższy. Wnukowie jego: Józef, Karol i Andrzej Józefat Dąbrowscy, synowie Kaspra, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1849 r.

DĄBROWSCY h. ZABAWA. Jan Dąbrowski, syn Mikołaja, sprzedał w 1702 r. Krajewo Białe, Faszcze etc., w ziemi łomżyńskiej, Laskowskiemu (Gr. Zambr. f. 858). Jan, syn powyższego Jana, nabył w 1731 r. Skarzyno Stare od Święckich (Ibid. f. 89). Jan, ożeniony z Aleksandrą z Ciechanowieckich, pozostawił syna Antoniego, ur. w Dąbrowie-Cherubinach 1711 r. (metr. w Dąbrowie Wielkiej), żonatego z Różą Dąbrowską, z której miał dwóch synów: Jana, ur. w Dąbrowie-Cherubinach 1740 r. i Judasza *Tadeusza*, ur. tamże 1742 r. Jan, z Maryanny ze Swięckich, pozostawił syna Jakóba, ur. w Dąbrowie - Cherubinach 1780 r., którego syn Ludwik, urodzony tamże z Franciszki z Młyńskich 1814 r. Tadeusz, z Marcyanny Kaczyńskiej, miał syna Piotra Pawła, ur. w Dąbrowie - Cherubinach 1796 r. Piotr Paweł i Ludwik, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. (z Teki I. Poraja).

DĄBROWSCY h. ZAGŁOBA w województwie łęczyckiem. Franciszka, właściciela dóbr Wrzaski, w województwie łęczyckiem 1724 r., syn Augustyn, pozostawił syna Józefa Kalasantego, który w 1843 r. udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

DĄBROWSCY z Dąbrówki, w powiecie kcyńskim. Jan, z okręgu kcyńskiego, uwolniony z powodu choroby, od osobistego udziału w wojnie wołoskiej 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 428). Maciej, doktór dekretów, proboszcz u św. Anny w Krakowie, sprzedał Dąbrówkę Rusieckim, w 1550 r. (M. 78 f. 196).

DĄBROWSCY z Dąbrówki, w powiecie puckim. Właścicielami tej wsi w 1526 roku byli: Łukasz i Maciej (M. 42 f. 113). Ernest Kowalik Dąbrowski, poseł powiatu puckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim w 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 610).

DĄBROWSCY z Dąbrówki, parafii Tarchomin, w ziemi warszawskiej. Właścicielami Dąbrówki Wielkiej, Sredniej i Małej, byli w 1580 r.: Stanisław, syn Pawła, Stanisław, Jan i Hieronim, synowie Michała, Andrzej, syn Pawła, Dorota, wdowa po Piotrze, Baltazar, syn Stanisława, Jan *Bigos*, syn Mikołaja, Marcin, syn Jakóba *Trzaskowy*, Stanisław *Olszanka*, Jan, syn Abraama i Barbara, wdowa po Jakóbie (Paw.).

Waleryan Bigos, syn Stanisława, wziął w zastaw łąkę od Hieronima, w 1609 r. Józef, syn Stanisława, część swoją na Dąbrówce Mniejszej, sprzedał Łempickiemu w 1631 r. (DW. 37 f. 829; 48 f. 616 i 693). Stanisław, syn Michała, kwituje w 1607 r. Andrzeja (DW. 34 f. 439). Wojciech, syn Piotra, wziął w 1605 roku w zastaw, grunt na Dąbrówce Małej, od Ścibora, syna Jana (DW. 32 f. 843). Marcin i Feliks, synowie Wojciecha, dziedzice na Dąbrówce Małej 1607 r. (DW. 34 f. 963 i 993; 33 f. 771). Jerzy, Bartłomiej, Wawrzyniec, Jan i Scibor, synowie Jana, 1605 r. Andrzej, syn Jerzego, w 1614 r. (DW. 32 f. 504, 843, 943 i 1091; 33 f. 753 i 1283; 37 f. 532; 39 f. 178 i 43 f. 548).

Marcin, syn Jakóba *Trzaskowy*, miał synów trzech: Jana, Andrzeja i Adama. Jan Trzaskowa, zastawił części na Dąbrówce bratu Andrzejowi, w 1605 r. Adam, zabezpieczył posag żonie Zofii, w 1607 r. (DW. 32 f. 350 i 505; 33 f. 551 i 34 f. 958). Stanisław, Jakób, Grzegorz i Regina, nabyli części na Dąbrówce Małej, w 1658 r. (DW. 49 f. 1220). Jakób, syn Stanisława, wprowadzony do tejże Dąbrówki 1670 r. (DW. 54 f. 1628).

Jakób *Olszanka*, sprzedaje część Dąbrówki Mniejszej 1691 r. Mateusz Olszanka, syn Stanisława i Agnieszki Stolarkównej i Józef, syn tegoż Stanisława z Maryanny Jaskłowskiej, części na Dąbrówce Średniej i Małej, sprzedają Ossolińskiemu, w 1732 r. (DW. 57 f. 1273 i 68 f. 477). Walenty, wprowadzony do Dąbrówki Małej 1654 r. (DW. 52 f. 738).

Stanisław, Jakób, Mikołaj, Walenty *Piorun* i Marcyan, podpisali z ziemią warszawską, obiór króla Michała. Franciszek, Barbara, żona Antoniego Wrońskiego i Franciszka, żona Piotra Januszewskiego, regenta grodzkiego kowalskiego, dzieci Józefa Pioruna Dąbrowskiego i Katarzyny Gosławskiej, części na Dąbrówce Sredniej i Małej, spadłe na nich po stryjach: Wojciechu i Jerzym, sprzedali Ossolińskiemu w 1716 r. (DW. 62 f. 1027). Wojciech i Walenty Piorun, podpisali z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Antoni z żoną, Maryanną z Jaskólskich, otrzymali w 1762 r. wójtostwo w Górze, po Mroczkowskich (DW. 82 f. 196).

DĄBROWSCY z Dąbrówki Nosowej, w powiecie wareckim. Walenty, syn Grzegorza, zabezpieczył w 1567 r. posag żonie, Małgorzacie z Piaseckich, córce Hieronima (Zs. Warec. 10 f. 295). Zofia, córka powyższego Grzegorza, żona Jakóba Okręglickiego, kwituje brata Brykciusza, w 1571 r. (Zs. Gr. Czers. 39 f. 661). Brykciusz, żonaty 1570 r. z Agnieszką Sieklucką, córką Jana (Zs. Warec. 10 f. 526 i Zs. Gr. Czers. 33 f. 94), pozostawił córki: Annę, żonę Janusza Rudzkiego, 1588 r., Katarzynę, żonę Marcina Kosickiego, 1595 r. i syna Marcyana, który zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie Michałowskiej, w 1595 r. (Zs. Warec. 14 f. 183; 15 f. 503 i 576). Marcyan, syn Marcyana, procesuje Kurdwanowskiego o zabór

Dąbrówki-Nosowej w 1642 r. (Ibid. 27 f. 112). Wojciech, Samuel, Adam i Jan, podpisali z ziemią rawską, elekcyę króla Michała.

DĄBROWSCY z Dąbrówki Wielkiej i Połajewskiej, w województwie brzeskiem, powiecie kowalskim, na części której dziedziczył Bernard, w 1557 r. (Paw.). Ubisław z Dąbrowy, procesował biskupa kujawskiego, o część Ośniszowa w inowrocławskiem 1349 r. (Rz. M.). Zygmunt, sprzedał część swoją na Dąbrówce Większej i Połajewskiej bratu Łukaszowi, w 1549 r. Stanisław i Bernard, bracia na Dąbrówce Połajewskiej 1552 r. (Gr. Przed. 6 f. 54 i 7 f. 15). Piotr, syn Tobiasza, dziedzic na Broniszewie 1526 r. Tomasza syn Michał, dziedziczy na Sompolnie w 1580 r. (Ibid. 1 f. 143; 25 f. 144 i 147). Piotr, syn Macieja, odstąpił sumę Dziewczopolskiemu w 1587 r. Synowie Piotra: Stanisław, Wojciech, Piotr i Jan (Ibid. 35 f. 317; 44 f. 170; 52 f. 578; 60 f. 397 i 69 f. 36). Andrzej, syn Stanisława, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią Łącką, w 1602 r. Szymon, brat jego, 1604 r. (Ibid. 50 f. 789 i 52 f. 578). Jan, pisarz grodzki przedecki 1635 r. Mateusz, posesor wójtostwa we wsi Długie w 1638 r. (Ibid. 71 f. 90). Łukasz, burgrabia kowalski 1639 r. Benedykt, burgrabia przedecki 1661 r. Andrzej, syn Wojciecha, sprzedał Braty i Guzowatkę Przeradowskiemu, w 1665 roku (M. 203 f. 507).

DĄBROWSCY z Dąbrowy - Aaron, w powiecie kaliskim. Marcin Aaron z Dąbrowy, zastawny posiadacz Wojcic, sędzia grodzki sieradzki 1481 r., zabezpieczył w 1485 r. 300 grzywien posagu i wiana na Wojcicach, drugiej swej żonie Annie, wdowie po Marcinie z Kobierzycka Wojcickim, a inne dobra swoje, jak Dąbrowę i Mroczki, pozostawia sobie (Gr. Sier. 24 f. 167). Po śmierci tej żony, godzi się z pasierbem i oddaje mu w 1494 r. Wojcice, a bierze Chrosty. W następnym roku trzeciej żonie Barbarze, oprawia sto zł. węgier. na wójtowstwie w Kłocku, na domu, placu i wszelkich ruchomościach w Sieradzu. W 1499 r. żona jego nazwana Jadwigą, może więc czwarta, jeżeli to nie pomyłka. Syn jego z pierwszej żony Jan, pozwany 1486 r. przez kmieci z Kamyka.

Jan Aaron Dąbrowski, dziedzic Dąbrowy i Gorzuch, ożeniony z Małgorzatą Pomianówną Kobierzycką, w 1547 r. (Gr. Sier. 24 f. 317; 28 f. 168; 29 f. 200 i 214; 27 f. 392 i Gr. Wieluń.). Maciej Aaron Dąbrowski, procesuje Rajskiego w 1497 r. W tymże roku poprowadził orszak na wojnę wołoską (St. Pr. P. P. VII. 44, 188 i 365). Dąbrowę-Aaron posiadał Wojciech 1579 r. (Paw.). Franciszek i Zygmunt, pisarz grodzki kaliski, podpisali elekcyę Augusta II-go.

DĄBROWSCY z Dąbrowska, w województwie płockiem. Mroczek, ksiądz w Płocku 1409 r. Piotr i Mikołaj, synowie Stanisława, nabywają część na Dąbrowsku w 1530 r. Piotr, pisarz grodzki płocki w tymże roku, następnie sędzia grodzki. Paweł, pisarz grodzki płocki 1536 r. Piotr, kanonik płocki 1535 r., brat jego Mikołaj (Płoc. Gr. Wiecz. 3 f. 65 i 4 f. 375). Jakób na Dombrowsku i Żydówku, żonaty 1537 r. z Katarzyną Tłubicką (Ibid. 4 f. 265). Marek, syn Piotra, 1538 r., ma syna Piotra (Ibid. 5 f. 13 i 6 f. 143). Andrzej z Woźnik, brat Piotra, kanonika, w 1540 r. (Ibid. 6 f. 9). Jakób, syn Marka, dzieli się z bratem Piotrem

Dąbrowskiem i Żydówkiem, w 1541 r. (Ibid. 6 f. 264). Paweł, podwojewodzy płocki, żonaty 1542 r. z Agnieszką z Dobrska, a Mikołaj, z Jadwigą z Włoczewa (Ibid. 7 f. 315 i 8 f. 57).

DĄBROWSCY na Włostach-Olszance. Jan Dąbrowski, syn Kazimierza, sprzedał w 1715 r. część na Włostach-Olszance, Marcinowi, synowi Sebastyana Dąbrowskiego. Floryan, syn Marcina, ur. w parafii Dąbrowickiej 1721 r., z Konstancyi Sokołowskiej, pozostawił syna Kaspra, ur. w parafii Nieporęt 1761 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1808 r. (Leg. Austr.).

DĄBROWSCY w województwie mazowieckiem. Teresa, córka Wojciecha i Anny z Kurowskich, 1-o v. za Piotrem Szczuką, podczaszym czerskim 1698 r., 2-o v. za Józefem Kłodnickim, podstolim bracławskim, 1713 r. (Perp. Czers. 15 f. 78 i 18 f. 111). Jan Golik, syn Ludwika, sprzedał w 1716 r. część wsi Karpino (DW. 62 f. 937). Adam, syn Jana i Zuzanny Falińskiej, sprzedał poddanych Czosnowskiemu, kasztelanowi waszawskiemu, w 1714 r. (DW. 62 f. 423). Paweł, burgrabia liwski 1659 r. Samuel *Studzik*, syn Pawła, burgrabiego liwskiego, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Gozdzkich 1691 r. (Perp. Czers. 14 C f. 99). Antonina, córka Józefa *Sudzika* i Maryanny Przeworskiej, za Józefem de Valen, kapitanem gwardyi pieszej koronnej, w 1752 r. Brat jej Michał, dziedziczy na Małkowie, w 1801 r. (DW. 74 f. 594 i 113 f. 61). Felicyan, Tadeusz ksiądz, Jan i Anna, żona Adama Skulskiego, dzieci Andrzeja i Anny z Rozwadowskich, właściciele Strzeniówka 1766 r. Tadeusz, żonaty z Maryanną z Winiarskich, 1781 r. (DW. 82 f. 36; 85 f. 630; 74 f. 1301; 97 f. 1207). Adam i Wojciech, synowie Mateusza i Maryanny z Łubów, dziedziczą na Mierzęcinie 1758 r. (DW. 80 f. 309). Antoni, porucznik wojsk koronnych, syn Jana i Maryanny z Wojczyków, w 1781 r. (DW. 98 f. 1202). Tomasz, generał adjutant królewski, w 1789 r. (DW. 105 f. 615). Antoni, Szymon, Wojciech i Paweł, synowie Franciszka, dziedzice na Podsędkowiętach 1792 r. (DW. 108 f. 1124). Tomasz, syn Idziego, a wnuk Wojciecha, dziedzic na Siennicy 1793 r. (DW. 109 f. 530). Paweł, syn Mikołaja i Agnieszki z Rząców, sprzedaje części na Rzący 1796 r. (DW. 111 f. 374).

DĄBROWSCY w województwie bełskiem. Maciej, podsędek buski 1659 r. Michał Tadeusz, chorąży buski 1779 r., wspólnie z bratem Ignacym, synowie Kazimierza i Teresy Kruszewskiej, zawierają układy w 1787 r. ze szwagrami swoimi: Józefem Skarbińskim, żonatym z Anielą i Antonim Szadkowskim, żonatym z Ludwiką (DW. 103 f. 1101 i 1125).

DĄBROWSCY w województwie kijowskiem. Helena, córka Jana, w asystencyi stryjów: Stanisława, Macieja i Szymona Dąbrowskich-Stańskich, procesuje ks. Zasławskiego 1642 r. Jan, dzierżawca wsi Stajki 1642 r. Hipolit, zabity przez Rzymowskiego 1768 r. (Kij. V f. 596 i 674; XIII f. 1693).

DĄBROWSCY w województwie podolskiem, znajdowali się już w 1565 r. Należały do nich Oleksińce (Jabł.). Andrzej, był starostą bareckim; z Zuzanny

Wąsowskiej, synowie jego: Rudolf, rotmistrz królewski i Michał, w 1721 r. (Bracł. XV f. 1848). Jan Nepomucen, deputat powiatu winnickiego 1803 roku (DW. 113 f. 462).

Niżej wymienieni Dąbrowscy, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Herb ich jest mi nieznany.

Jan, syn Andrzeja Wojciecha, miał pięciu synów: Jakóba, Jacentego, Andrzeja, Tomasza i Antoniego.

a) Po Jakóbie synowie: 1) Michał z synem Józefem, 2) Wincenty z synami: Józefem, Narcyzem i Janem Konstantym, 3) Franciszek Łukasz z synami: Franciszkiem, Łukaszem, Józefem i Janem, 4) Paweł Kajetan z synami: Kajetanem, Jakóbem, Józefem i Zacharyaszem, ten ostatni z synem Sebastyanem, 5) Jacek Andrzej, z synem Gabryelem, 6) Jan Ignacy, którego synowie: Maciej z synami: Michałem, Szymonem Józefem i Janem i Józef z synami: Janem, Maciejem, Michałem i Mikołajem, 7) Marek Ludwik, którego synowie: Franciszek z synami: Michałem, Józefem, Kazimierzem i Janem i Feliks, w latach 1851—1862. b) Jacentego syn Tomasz. c) Po Andrzeju synowie: Dyonizy, z synem Michałem i Jan Ludwik z synami: Felicyanem i Jackiem Czesławem. d) Po Tomaszu synowie: Henryk Oskar, Jan Leonard, Wincenty i Władysław. e) Po Antonim synowie: Jan, Szymon Stefan i Edward, 1851 r.

Stanisław i Stefan, synowie Jana Konstantego, 1879 roku, Antoni, syn Jana, wnuk Franciszka Łukasza, 1889 roku, Floryan, syn Józefa, wnuk Pawła Kajetana, 1877 r., Roman, syn Michała, wnuk Dionizego, 1877 r., Józef, trzeci syn Jana Ludwika, 1862 roku i Michał, syn Władysława, wnuk Tomasza, 1856 roku.

Maciej, syn Jana, zostawił synów: Bazylego, Stanisława Jakóba i Macieja.

1) Bazylego synowie: Jan, Franciszek z synami: Józefem i Antonim i Jan z synami: Mikołajem i Oktawianem, 1845 r., Bolesław, Ludwik i Gracyan, synowie Józefa, 1865 i 1872 r., Piotr, syn Antoniego, 1865 r.

2) Stanisława Jakóba synowie: Ignacy, z synem Fabianem, Antoni z synami: Floryanem i Maciejem, Wojciech i Józef, w latach 1845 — 1865 r.

3) Macieja, po synu Wincentym, wnuk Walenty z synami: Tymoteuszem i Maryanem, 1869 r.

Antoni Tomasz, Wincenty i Franciszek Edward, synowie Antoniego Wojciecha, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Antoniego i stryj ich Bernard Jacek, 1842 r., a syn Franciszka Edwarda, Maurycy Mieczysław, 1868 r.

Maciej z synami: Aleksym i Paschalisem Konstantym i Jan, synowie Franciszka, wnukowie Antoniego Jana, prawnukowie Andrzeja, syna Stanisława, 1843 roku, Jozafat Maciej, trzeci syn Macieja, 1856 r., a Julian, Jan, Honorat, Konstanty i Maciej, synowie Aleksego, 1870 i 1889 r.

Spirydyon Jan z synem Wincentym, Cypryjan, Edward i Donat Ludwik, synowie Edwarda, wnukowie Antoniego, prawnukowie Andrzeja i Wawrzyniec z synami: Julianem, Maciejem, Franciszkiem i Filipem, syn Jana, wnuk Józefa, prawnuk Stanisława, a wszyscy praprawnukowie Aleksandra, syna Andrzeja,

1856 r. Michał, syn Cypryjana, 1868 r., Ludwik, syn Donata, 1869 r. i Walenty, syn Wincentego, 1885 r.

DĄBROWSCY w województwie ruskiem. Bartosz z Dąbrówki, w ziemi przemyskiej, ożeniony 1-o v. z Barbarą z Wołczyszczowic, 2-o v. 1437 r. z Jadwigą z Myślatycz, miał z pierwszej żony syna Piotra i córkę Katarzynę, żonę Piotra z Myślatycz 1446 r. Maciej 1442 r., a Mikołaj 1444 r. i później, na sądach we Lwowie. Jan i Stanisław, w latach 1450 — 1476 we Lwowie i Haliczu. Klemens, w latach 1456 — 1465 w Haliczu (AGZ. XII, XIII, XIV). Marcin 1554 r., Szymon 1568 r., Paweł i Piotr Dąbrowscy, siostrzeńcy Łukasza Lędzkiego, łożniczego królewskiego, kupili od biskupa przemyskiego za 150 grzywien dwa młyny, ogrody i pola w Radymnie 1564 r. (AGZ. VIII.).

Baltazar z Tarnowca, zabezpieczył posag żonie swej, Barbarze Herburtównie Odnowskiej, podkomorzance lwowskiej, w 1517 r. W 1537 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa wojnickiego Dembińskiemu. Córki jego: Anna za Janem Herburtem, w końcu kasztelanem bełskim 1538 r., Beata, 1-o v. za Hieronimem z Dębna Dębieńskim 1542 r., a 2-o v. za Janem Rupniowskim 1567 r. i Zofia, 1-o v. za Janem Herburtem, podkomorzym kamienieckim, zmarłym 1553 r., 2-o v. za Markiem Stadnickim (M. 29 f. 628; 54 f. 45 i 53 f. 27; Zs. Krak. 7 f. 533).

Mateusz, pisarz grodzki lwowski 1635 r. Maciej, podstarości lwowski 1651 r. Stanisław, pisarz grodzki przemyski 1660 r. Sebastyan Samuel, miał synów czterech: Sebastyana Franciszka, pisarza grodzkiego halickiego 1635 r., Wojciecha, podstarościego żydaczowskiego 1642 r., Piotra, skarbnika halickiego 1641 r., i pisarza grodzkiego winnickiego 1644 r. i Stanisława Felicyana, podstarościego i sędziego grodzkiego żydaczowskiego 1676 r. (Zap. Lub. 35 f. 64; 39 f. 531 i 45 f. 289). Piotr, Stanisław i Wojciech, podpisali z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Stanisław, podczaszy trembowelski, umarł w 1713 r. Kazimierz, regent grodzki trembowelski 1765 r.

DĄBROWSCY w województwie wołyńskiem. Katarzyna z Dąbrówki, za Mikołajem Wilczopolskim 1614 r. (Woł. III f. 10). Jan, instygator sądów trybunalskich województwa wołyńskiego 1634 r. (Woł. V B f. 670). Stanisław, stolnik czerniechowski 1671 r. Michał i Andrzej, Jezuici, synowie niegdy Wojciecha, podstolego nowogrodzkiego i Petronelli Sasinównej, pokwitowani przez Sasina 1754 r. (DW. 76 f. 61). Kazimierz, podczaszy nowogrodzki 1759 r. Józef, komornik ziemski łucki 1782 r. Antoni, komornik graniczny nowogrodzki 1780 r. Antoni, komornik ziemski łucki 1790 r., a sędzia grodzki 1791 r.

DĄBROWSCY w W. Ks. Litewskiem. Mikołaj, z województwem wileńskiem, podpisał elekcyę króla Michała. Jan Dąbrowski, ziemianin witebski, wnosi 1626 r. do akt ziemskich witebskich testament, zmarłej swej drugiej żony, Maryny Janiszewskiej, spisany tegoż roku w Rubaszynie. Mężowi przyznała dług 150 kóp na swych dobrach Szewelkach w witebskiem, pasierbowi Stanisławowi, zapisała 100 złp., a cały majątek dzieciom: Michałowi, Aleksandrze, Krystynie, Rainie i Marynie. Jan, ziemianin witebski 1641 r. (Ist. Jur. Mat. XXI.). Michał, w witebskiem 1740 r. (Ibid.). Jan, miecznik wołkowyski, z powiatem oszmiańskim, a Piotr,

stolnik miński, z województwem brzeskiem litewskiem, pisali się na elekcyę Jana III-go. Piotr, był w 1685 r. administratorem ekonomii kobryńskiej (Akta IV.); żona jego, Krystyna z Chrząstowskich, 1689 r. (Sap.). Hieronim Kazimierz, pisarz grodzki brzeski litewski 1695 r., był i cześnikiem brasławskim 1693 r.

Elekcyę Augusta II-go podpisali: Piotr, z województwem brzeskiem, a Jerzy, z województwem połockiem. Aleksander, oboźny brzeski 1714 r. Franciszek ze Strzembowia, cześnik brasławski 1714 r. Wojciech, stolnik trocki, nie żył 1723 r. Antoni, łowczy smoleński, umarł w 1742 r. Józef, Stanisław, Paweł, Andrzej i Antoni, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Paweł, z województwem brzeskiem, Jan i Ludwik z województwem witebskiem, a Jerzy, z powiatem słonimskim, podpisali obiór Stanisława Augusta. Paweł, sędzia kapturowy województwa brzeskiego, a Jan, rotmistrz tegoż województwa, w 1764 r. (Akta IV.). Paweł, pisarzewicz grodzki brzeski 1767 r. (Akta II.). Marcin, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Franciszek, regent graniczny kowieński 1782 r.

DĄBROWSCY. Mikołaj i Stanisław, uznani za szlachtę konstytucyą sejmową z 1662 r.

DĄRROWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w Galicyi: Jan z Dąbrowy, 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim; Jan, Antoni i Franciszka, na Dąbrowie i Cherubinach, 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim; Borgiasz Niedowiarek, 1782 r. w sądzie ziemskim buskim; Jakób i Grzegorz, 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim, a Jan i Symeon, wnukowie Grzegorza, 1836 r. w Wydziale Stanów we Lwowie; Józef, Jacek, Franciszek i Marcin, 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim; Tadeusz, Mikołaj i Ludwik, 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim; Józef, przyjęty do grona Stanów 1784 r. (Goł.).

DĄBROWSKI Sebastyan, za dzielną obronę Smoleńska, otrzymał szlachectwo na sejmie 1638 r. (V. L.).

z DĄBROWY h. PILAWA Adam Szeniga v. Szewiga, w latach 1414 — 1424 zaświadcza szlachectwo różnych osób, w Krakowie i Piotrkowie (St. Pr. P. P. VII; Pis. Dz. Pol. IX.).

Herb Godziemba.

DĄMBSCY v. DĄBSCY h. GODZIEMBA, jednej dzielnicy z Lubrańskimi i stąd pisali się z Lubrańca, którego z czasem zostali właścicielami. Dziedziczyli pierwotnie na Kłobi Małej i Ossowie, pod Lubrańcem, a nazwisko swe wzięli od wsi Dąbie, w powiecie brzeskim-kujawskim, nabytej w 1444 r. przez Bernarda z Małej Kłobi, za 800 grzywien, od Marcina Mościca z Chocenia.

Dąmbscy, poczynając od XVII-go wieku, prawie stale używali tytułu hrabiowskiego, dawanego im w aktach urzędowych i z tej zasady otrzymali przyznanie tego tytułu w Prusach 1819 i 1826 r., a także przez Delegacyę Senatu Królestwa w 1824 r., o czem przekonywa Lista imienna osób,

Herb Godziemba hrabiów Dąmbskich.

którym przyznano tytuł hrabiowski, w myśl Dekretu Królewskiego z 1817 roku, ogłoszona w 1835 r. przez Komisyę Rządową Sprawiedliwości, a na której znajdują się wymienieni: Kazimierz, August i Damian Felicyan Dąmbscy, wraz z potomstwem.

Wymieniony wyżej Bernard, nabywca Dąbia, miecznik brzeski 1464 roku i brat jego Andrzej, piszący się z Kozarzewa, sprzedali w 1446 r. części swe na Kłobi i Ossowie, Michałowi, Piotrowi i Wojciechowi, braciom rodzonym z Kłobi. Bernard, zabezpieczył w 1444 r. na Dąbiu, 400 grzywien posagu i wiana, żonie swej Helenie, z której między innemi dziećmi pozostawił córkę Helenę, za Stanisławem z Zakrzewa i syna Wincentego (Gr. Brzes. 1 A f. 109 i 261; 2 f. 123 i 193; 4 f. 135; 5 f. 165; Dudki Brzes. 3 f. 126; 5 f. 308).

Wincenty, dziedzic na Dąbiu, otrzymał w 1474 r. od Kazimierza Jag. Pniewy, w powiecie brzeskim, na zastawienie których dostał pozwolenie królewskie, w 1495 roku. Na obu tych majątkach, zapisał w 1483 r. sumę żonie swej Jadwidze (Gr. Brzes. 4 f. 1; 1 B f. 102 i M. 15 f. 123), z której miał córkę Zofię, żonę Mikołaja z Zagorzyc i synów: Marcina i Jakóba. Ten ostatni, dziedzicząc na Kobielicach, zaczął się pisać Kobielickim i dał początek domowi Kobielickich (Gr. Brzes. 10 f. 106; 11 f. 52 i 205).

Marcin, piszący się już stale Dąmbskim, właściciel Dąbia, Golanki, Słuszkowa, Świerczyna etc. (Gr. Brzes. 11 f. 205; 12 f. 33 i 271; Inscr. Brzes. 1 f. 44, 45 i 46; 2 f. 578; 3 f. 162), z nieznanej małżonki pozostawił liczne potomstwo, bo ośmiu synów: Wawrzyńca, Stefana, Krzysztofa, Tomasza, Bartłomieja, Walentego, Wojciecha i Stanisława (Gr. Brzes. 4 f. 198) i dwie córki: Barbarę, żonę Stanisława Witkowskiego, 1542 r. i Felicyę, żonę Jana Goślickiego 1556 r.

Po dwóch najstarszych synach Marcina, idą wszyscy dzisiaj żyjący Dąbscy. Potomstwo drugich wygasło. O tych ostatnich więc przedewszystkiem mówić będziemy.

Krzysztof, trzeci z kolei syn Marcina, właściciel Golanki, Słuszkowa i części Świerczyna w 1557 r. (Paw.), żonaty 1-o v. z Katarzyną Kroszyńską, 2-o v. z Katarzyną z Jarantowic, pozostawił czworo dzieci: Dorotę, żonę 1-o v. Adama Jukowskiego, 1581 r., 2-o v. Wojciecha Bujalskiego, Jana, właściciela Golanek, ożenionego z Anną Grodzińską, z której syn Piotr, zastawił Sławęcino w 1609 r., Walentego, ożenionego z Barbarą Prądzyńską, z której syn Krzysztof, przyjął reformę i wraz z drugimi dyssydentami, podpisał w 1609 r. manifest przeciwko biskupowi Opaleńskiemu, zabraniającemu stawiać im zbór w Międzyrzecu i w końcu Stanisława, właściciela Ossowa, żonatego 1-o v. z Zofią Żegocką, 2-o v. z Katarzyną Niedrowską, którego syn Walenty, zmarł bezpotomnie (Gr. Brze-

skie z lat 1541 — 1610 i Gr. Przed. 32 f. 384 i 386; 40 f. 348 i 389; 56 f. 384; 59 f. 361).

Tomasz, czwarty syn Marcina, współwłaściciel Dąbia 1557 r. (Paw.), z Ewy Krowickiej, pozostawił córkę Katarzynę, za Stanisławem Ruszkowskim 1594 r. i syna Adama, który z Andrzejem Dąbskim, synem Wawrzyńca, a bratem swoim stryjecznym, dopełnił działu dóbr Dąbia w 1599 r. Z Barbary Tolibowskiej, córka jego Anna, za Goczanowskim i syn Piotr, dziedzic na Dąbiu, ożeniony z Anną Zalewską, z której córki: Anna, Katarzyna i syn Jan, bezdzietny (Brzeskie z lat 1542 — 1662).

O Bartłomieju, piątym synie Marcina, nie ma wiadomości; musiał zejść bezpotomnie, tak jak jego brat młodszy Walenty.

Wojciech, siódmy syn Marcina, pisarz kancelaryi królewskiej 1586 r., pozostawił syna Jana, który zeznał oblig na Feliksa w 1629 r. (Gr. Przed. 69 A f. 11, 659 i 859; Wyrok. Lub. 27 f. 654).

Stanisław, najmłodszy syn Marcina, współwłaściciel Dąbia 1557 r. (Paw.), zmarł bezpotomnie, a pozostałym po nim majątkiem, podzielili się bracia w 1576 r. (Gr. Brzes. 21 f. 79).

Wawrzyniec, najstarszy syn Marcina, otrzymał od ojca swego Borucin i dał początek linii, piszącej się na tym majątku. Dziedziczył także na Dąbiu i Małej Kłobi i nabył Dowierzyno w 1554 r. (Gr. Brzes. 7 f. 111). Pozostawił dwie córki: Annę za Marcinem Nieszczewskim w 1595 r. i Barbarę, za Jakóbem Rusinowskim z Rusinowa (Akta kcyńskie z 1610 r.) i pięciu synów: Hieronima, właściciela Retkowa, zmarłego bezdzietnie, który odziedziczone dobra po bracie swoim Eustachym, odstąpił bratankowi Adamowi, w 1622 r. (Gr. Brzes. 58 f. 666); Jana, księdza, zmarłego w 1605 r.; Andrzeja, o którym niżej; Jarosława, którego syn Wawrzyniec, właściciel Dąbska, Górek, Retkowa etc., z Anny Smoleńskiej, pozostawił córki: Zofię, za Daćbogiem Moszczeńskim, sędzią grodzkim bydgoskim, Eleonorę, za Ignacym Madalińskim, Elżbietę, za Władysławem Głoskowskim i Teresę, 1-o v. za Konstantym Bojanowskim, 2-o v. za Janem Sleszyńskim, sędzią grodzkim bydgoskim (Gr. Brzes. 31 f. 390; 64 B f. 497 i Wyr. Piotr. 267 f. 896); Eustachego, żonatego z Zofią z Woli Wolską, zmarłego bezdzietnie.

Andrzej, syn Wawrzyńca, właściciel po ojcu Borucina i części Dąbia, którego działu dopełnił z bratem stryjecznym Adamem w 1599 r., a także nabytych przez siebie Smolska Folwarcznego i Piasecznego, Rzesina, Rzesinka, etc., ożeniwszy się z Katarzyną Grabską, córką Piotra, wziął za nią znaczne majątki, jak: Grabie, Kopasinę i Wilkowie, które do początku XIX-go wieku w rękach Dąbskich pozostawały. Andrzej, 1577 r. pisarz grodzki brzeski, 1595 r. podstoli brzeski, 1602 r. kasztelan konarski - kujawski, dwa razy był deputatem na Trybunał koronny, w 1584 i 1589 r., a z sejmu 1607 r. wyznaczony został, do korektury praw koronnych. Umarł w 1617 r., pozostawiwszy trzech synów: Adama, Jana i Piotra, tym porządkiem zwykle w aktach wymienianych (Gr. Brzes. 52 f. 15 i 56 f. 424; Brzes. Rec. 55 B f. 789; M. 185 f. 521; Gr. Przed. 67 f. 626; 70 f. 546; Gr. Brzes. z 1621 i 1643 r.). Córką jego była pewnie Zofia, żona Ludwika Szczawińskiego, w 1647 r. (M. 189 f. 683).

I. Adam, najstarszy syn Andrzeja, kasztelana konarskiego - kujawskiego, po ojcu właściciel Rzesina i nabytej Jurkowej Woli, stolnik brzeski 1628 r., kasztelan słoński 1640 r., podpisał wraz z bratem Janem, z województwem brze-

skiem, elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty 1-o v. z Dorotą ze Smuszewa Smuszewską, za którą wziął Smuszewo, 2-o v. z Elżbietą z Jemielna Jemielską, kasztelanką kowalską, córką Stanisława, z pierwszej żony pozostawił córkę Bogumiłę i syna Andrzeja, Jezuitę w 1648 r., a z drugiej, córkę Zofię, żonę 1-o v. Mirosława Konarskiego, 2-o v. Mikołaja Wierzbowskiego, starosty dybowskiego, 3-o v. Wojciecha Moszczeńskiego i synów: Ludwika, Stanisława i Zygmunta (Gr. Kruszw. z 1644 i Rec. Brzes. 69 A f. 246).

Ludwik, syn Adama, kasztelana słońskiego, poseł na sejm 1662 i 1671 r., z cześnika inowrocławskiego, kasztelan konarski 1676 r., zmarły 1678 r., ożeniony z Anną Zakrzewską, pozostawił z niej córki: Konstancyę za Janem Kadzidłowskim, kasztelanem konarskim i Apolinaryę, za Pawłem Działyńskim, kasztelanem bydgoskim (Wyr. Piotr. 258 f. 1227; 288 f. 332 i Gr. Brzes. 72 f. 260).

Stanisław, syn Adama, kasztelana słońskiego, z archidyakona płockiego i kanonika kujawskiego, koadjutor chełmski 1668 r., biskup chełmski 1674 r., łucki 1676 r., płocki 1680 r., kujawski 1691 r., w końcu krakowski 1699 r., umarł w 1700 r. w Krakowie, nie dopełniwszy ingresu. Wyrestaurował on kilka kościołów w dyecezyach, w których był pasterzem, a na odsiecz wiedeńską, wystawił swoim kosztem chorągiew usarską. Mówią o nim, że biskupstwa nie otrzymywał, a zdobywał. Ostatnie dostał za dopełnienie koronacyi Augusta II-go. W 1669 i 1670 r. na sejmiku radziejowskim zebrani obywatele, zlecili posłom swoim, aby się upomnieli o danie mu koadjutorii chełmskiej, kilkakrotnie mu przyrzeczonej, a w 1683 r., szlachta kujawska upominała się, o danie mu wyższego biskupstwa (Z. Kuj.). Majątek olbrzymi po sobie zostawił, składający się z licznych włości, klejnotów i gotowizny.

Zygmunt, syn Adama, kasztelana słońskiego, trzymał starostwo gnieźnieńskie, w 1662 r., które odstąpił w 1670 r. Gnińskim (Sig. 11 f. 115). Cześnik inowrocławski 1668 r., podkomorzy inowrocławski 1670 r., starosta inowrocławski 1681 r., kasztelan inowrocławski 1678 r., został wojewodą brzeskim - kujawskim w 1685 r. (Gr. Brzes. 74 f. 156). Umarł w 1706 r. Starostwo dybowskie trzymał w 1698 r. Pięć razy obrany posłem z Kujaw, w 1673 r. deputat na Trybunał koronny, któremu marszałkował, w 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 10).

W 1699 r. był wyznaczony z sejmu, do rozgraniczenia województwa brzeskiego od gnieźnieńskiego. Podpisał elekcye króla Michała, Jana III-go i Augusta II-go. Właściciel licznych włości, w liczbie których znajdujemy rodzinne Dąbie i Borucin, nabyte od Jana Stanisława Dąmbskiego, a także klucz Lubraniecki (Obl. Brzes. 6 f. 80), tak on, jako też i jego potomkowie używali tytułu hrabiowskiego, który im we wszystkich aktach urzędowych był dawany. Zygmunt, żonaty 1-o v. z Jadwigą z Miłosławia Górską, h. Łodzia, córką Piotra, a 2-o v. z Zofią Anną Daniłowiczówną, wdową po Janie Cetnerze, staroście lwowskim, która mu w 1689 r. darowała dobra Czaple, Lińsko, Zdziki i inne (Kij. VII f. 1456; Woł. X f. 332; Zap. Lub. 65 f. 944). Heraldycy nasi utrzymują, że Daniłowiczówna, za życia wojewody, została za wyższym indultem Karmelitanką bosą.

Potomstwo Zygmunta z Górskiej: Maryanna za Jakóbem Działyńskim, wojewodzicem kaliskim, Teresa za Łąckim, Wojciech, Andrzej i Adam (Wyr. Piotr. 296 f. 283 i Gr. Brzes. 82 B f. 301).

Wojciech, syn Zygmunta, wojewody brzeskiego, starosta sochaczewski 1697 r., ze starosty inowrocławskiego, marszałek nadworny koronny 1702 r., po

ojcu starosta dybowski, a 1709 r. i starosta bydgoski, kawaler orderu Orła Białego 1713 r., umarł w Warszawie 14-go Maja 1725 r. W 1701 r. zaślubił ks. Adelajdę Cecylię Teresę Radziwiłłównę, córkę ks. Dominika na Nieświeżu i ks. Anny Maryanny Połubińskiej, której w 1706 r. przyznano dożywocie na starostwie dybowskiem. W 1718 i 1722 r., otrzymał marszałek konsens królewski, na odstąpienie starostwa dybowskiego i inowrocławskiego. W 1722 r. nabył od Duninów, prawa ich do Czermna, a w 1724 r. otrzymał wspólnie z żoną, konsens królewski, na wykupienie z rąk Dembowskich, starostwa młodzieszyńskiego, za które odstąpili im prawdopodobnie prawa swe do Czermna (Sig. 19 i 20; M. 223 f. 192 i 255 f. 71). W 1724 r. otrzymał surrogatora w starostwie inowrocławskiem, w osobie Rościszewskiego (Sig. 24). Był on właścicielem po ojcu dóbr Lubranieckich i Iłowa, na odprawianie w którem jarmarków, otrzymał przywilej w 1735 r., Przysiek, Gorska, Pendzewa etc., które nabył w 1712 r. od Nahoreckich (Gr. Kowals.), a po żonie Wierzchowic na Litwie. Dobrami temi rozdzielili się w 1728 r. jego synowie: Zygmunt Ignacy i Antoni Józef. Oprócz nich miał córki: Teresę, za Prokopem Lipskim, obożnym koronnym i Jadwigę, za Kazimierzem Dąbskim, wojewodą sieradzkim (DW. 69 f. 1461).

Zygmunt v. Zygmunt Ignacy, syn Wojciecha, marszałka nadwornego, otrzymał w 1726 r. od matki starostwo dybowskie, które w 1734 r. odstąpił bratu Antoniemu. W 1730 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa brzeskiego, z rąk Głębockiego, ale z konsensu tego nie skorzystał (Sig. 21, 22, 24; M. 225 f. 198).

Antoni v. Antoni Józef, syn Wojciecha, marszałka nadwornego (DW. 77 f. 131 i 87 f. 580), starosta inowrocławski i dybowski, w 1734 r. wojewoda brzeski-kujawski, podpisał w 1733 r. jako poseł województwa brzeskiego-litewskiego, konfederacyę generalną warszawską, a w 1764 r., elekcyę Stanisława Augusta. W 1738 r. żona jego, otrzymała dożywocie na starostwie dybowskiem (Sig. 26). Starostwo inowrocławskie odstąpił w 1740 r. Pawłowi Dąbskiemu, a dybowskie w 1757 r. synowi Augustowi. Starostwo niechorowskie, wspólnie z żoną, wykupił z rąk Szwejkowskich, za konsensem królewskim z 1758 r. (Sig. 29). Kawaler orderu Orła Białego 1740 r. Rotmistrz królewski 1746 r. (Sig. 27 f. 51), starosta młodzieszyński 1756 r. Rezygnował z województwa brzeskiego w 1770 r., które otrzymał po nim Ludwik Dąbski. Umarł 4-go Lipca 1771 r., pochowany w Lubrańcu. Właściciel Lubrańca i Grabia, otrzymał w 1746 i 1749 r. przywileje królewskie, na odprawianie tamże jarmarków (Rec. Brzes. 86 f. 92, 171 i 340). Michał Kazimierz Radziwiłł, wojewoda wileński, zobowiązał się w 1755 r. wypłacić mu 900,000 fl., jako posag matki (DW. 76 f. 315). Zaślubił wojewoda w 1732 r. ks. Annę Karolinę Lubomirską, córkę Jerzego, wojewody sandomierskiego i Joanny Karoliny hr. von Starkhausen, z którą zeznał zapis dożywocia w 1736 r. (DW. 69 f. 622). Zmarła w Katowicach 1770 r. Pochowana w Lubrańcu. Z niej pozostawił trzech synów: Augusta, Jana i Stanisława. Ostatni z nich w imieniu swojem i braci, kwitował Olliera w 1779 r. (DW. 95 f. 161).

August, syn Antoniego, wojewody brzeskiego, otrzymał po ojcu w 1755 r. chorągiew husarską, którą odstąpił bratu Stanisławowi, w 1766 r. (Sig. 28 f. 485 i 30 f. 102). W 1757 r. starosta dybowski i przedecki i asesor sądów królew-

skich. Pierwsze z tych starostw, otrzymał od rodziców, drugie — wykupił z rąk Kossowskiego (Sig. 27). W 1764 r. podpisał elekcyę Stanisława Augusta, którego został szambelanem w 1765 r. (Sig. 31 f. 41). W 1772 r. wykupił starostwo gostyńskie z rąk Lasockiego, któremu w 1775 r. sprzedał Iłów (DW. 92 f. 383). W 1774 r. poseł ziemi gostyńskiej. Żonaty z Anielą Podoską, córką Tymoteusza, podkomorzego dobrzyńskiego i Wiktoryi z Rupniewskich, umarł w 1779 r., nie pozostawiwszy potomstwa, gdyż w roku następnym Sotro kwitował z odbioru sumy jego sukcesorów, brata Stanisława i Annę, córkę brata Jana (DW. 96 f. 419).

Jan, syn Antoniego, wojewody brzeskiego, generał major wojsk koronnych, następnie w 1765 r. generał adjutant królewski, zeznał w 1764 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Mniszchów, córką Jana Karola, podkomorzego W. Ks. Litewskiego i Katarzyny z Zamoyskich (DW. 84 f. 486), z którą spisał intercyzę przedślubną w Iłowie. Żona jego zmarła w Toruniu 1767 roku, a on sam w Warszawie, 23-go Października 1769 roku. Oboje pochowani w Lubrańcu. Córkę ich Annę i obu stryjów, jako jej opiekunów, kwitował Pogorzelski w 1772 roku (DW. 89 f. 701 i 90 f. 324). Anna, rozwiedziona w 1780 r. z Ksawerym Dąbskim, kasztelanicem brzeskim, wyszła za hr. Karola Wessla, starostę libertowskiego, syna Teodora i Konstancyi z hr. Wielopolskich. Z nim również rozwiedziona w 1787 r., wyszła 3-o v. za Dionizego Mniewskiego, rotmistrza kawaleryi narodowej, w 1788 r., następnie kasztelana brzeskiego (DW. 96 f. 419; 107 f. 201 i 202; Rec. Brzes. 95 f. 301).

Stanisław, syn Antoniego, wojewody brzeskiego, starosta młodzieszyński, podpisał z województwem brzeskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Rodzice jego, na odstąpienie mu tego starostwa, otrzymali dopiero konsens królewski w 1770 r. (Kancl. 48 II f. 101). W 1761 r. pułkownik buławy mniejszej koronnej, otrzymał w 1766 r. po bracie Auguście, chorągiew husarską (Sig. 27 f. 534 i 30 f. 102). W tymże 1766 r., wykupił starostwo kowalskie z rąk Zboińskiego i wspólnie z żoną otrzymał wójtostwo kowalskie (Kancl. 31 II f. 228 i Rec. Brzes. 88 f. 181). W 1783 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa kowalskiego Sokołowskiemu, a został po Pawle Dąbskim, kasztelanem brzeskim i w tymże jeszcze roku, po śmierci Ludwika Dąbskiego, ostatnim wojewodą brzeskim - kujawskim. Kawaler orderu Św. Stanisława 1781 r., a Orła Białego 1785 r. W 1793 r. był prezesem sądów apelacyjnych prowincyi koronnych i konsyliarzem konfederacyi generalnej (DW. 109 f. 11). Wojewoda posiadał olbrzymią fortunę, bo osiem miast i przeszło sto wsi, lecz majątku tego utrzymać nie potrafił. Sprzedał rodzinne dobra Dąbie, w 1777 r. Zagajewskiemu, dobra Lubranieckie z tytułem hrabiowskim, przywiązanym do nich, w 1778 r. Pawłowi Dąbskiemu, kasztelanowi brzeskiemu, a Grabie w 1793 r. Biesiekierskiemu (Rec. Brzes. 92 f. 213 i 93 f. 83; Gr. Brzes. Deb. 1 B f. 50). Umarł 1809 r. w Warszawie, pochowany w Giżycach. W 1765 r. zaślubił Józefę Wesslównę, starościankę golubską, której w 1766 r. zabezpieczył na swoich majątkach 900,000 fl. (DW. 85 f. 798 i 87 f. 580). Po śmierci żony, miał zamiar w 1787 r. żenić się z Anną, córką brata swego, rozwiedzioną z Wesslem, ale małżeństwo to nie doszło do skutku. Z Wesslówny pozostawił dzieci: Stanisława, Adama, Józefa, Agnieszkę, Teodorę i Maryannę, które w 1787 r. wprowadzone zostały do Golędzinowa, majątku odziedziczonego po babce, Ludwice Wesslowej (DW. 103 f. 544). Z nich:

Stanisław, poseł brzeski - kujawski 1788 r., właściciel Nasielska 1803 r., umarł bezżenny. W 1796 r. kwitował ojca z odbioru tysiąca dukatów, zapisanych mu przez stryja Augusta (Brzes. Gr. Debit. 1 B f. 185 i 191; DW. 111 f. 808).

Adam, rotmistrz kawaleryi narodowej i komisarz cywilno - wojskowy brzeski 1792 r., nabył Grodzisk, od Karola Wessla, w 1796 r. (Rec. Brzes. 96 f. 21 i DW. 112 f. 1196). Umarł 12-go Stycznia 1798 r., nie pozostawiwszy z Krystyny Rymińskiej potomstwa.

Józef, żonaty z Michaliną Prusimską, córką Antoniego Michała, starosty nieszawskiego i Maryanny z Dąbskich, kasztelanki kowalskiej, zmarł bezpotomnie, a pozostała po nim wdowa, której zapisał Brzezie i Wieniec na Kujawach, wyszła w 1809 r. za Stanisława hr. Miączyńskiego, w którego dom wniosła powyższe majątki.

Agnieszka, żona Eugeniusza hr. Skarbka, żyła z nim w separacyi. Mieszkała w Nasielsku 1818 r.

Teodora, żona Kazimierza Kownackiego, rotmistrza kawaleryi narodowej, z nim rozseperowana, zamieszkała w Pilicy, którą jej ojciec sprzedał w 1803 r.

Maryanna, żona Antoniego Walewskiego, mieszkała w Nagłowicach.

Andrzej, drugi syn Zygmunta, wojewody brzeskiego, a brat Wojciecha, marszałka nadwornego, umarł w 1700 r., pozostawiwszy z Elżbiety Naruszewiczówny dwóch synów: Pawła i Tomasza.

Paweł, kapitan regimentu artyleryi pieszej koronnej 1720 r., zeznał w 1726 roku zapis dożywocia z żoną, Teresą z Niemojewskich (Rec. Brzes. 82 A f. 52 i 83 B f. 123).

Tomasz, właściciel Wilkowic na Kujawach i Mańkowca na Podolu, który od Augusta II-go w 1730 r. otrzymał (Sig. 21 f. 50), burgrabia inowrocławski 1715 r., skarbnik inowrocławski 1717 r., chorąży kowalski 1727 r.. a inowrocławski 1738 r., jako poseł województwa chełmińskiego, gdzie posiadał dobra Chełmna Wielka, podpisał konfederacyę generalną warszawską, w 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422). Umarł w 1748 r. Żonaty z Maryanną Kolczyńską, córką Jana i Teofili z Radojewskich, wspólnie z nią nabył w 1720 r. wójtostwo w Jakwicach, a odstąpił w 1726 r. wójtostwo w Bruniewie i Myszczenicy Boruckim (Sig. 18 f. 25 i Sig. 19 i 21). Pozostawił z niej synów: Stanisława i Józefa, oraz córki: Ludwikę Kozicką, Urszulę, 1-o v. Józefowę Złotnicką, miecznikowę dobrzyńską, 2-o v. Kajetanowę Umińską, skarbnikowę inowrocławską i Józefę.

Stanisław, syn Tomasza, chorążego inowrocławskiego, właściciel Wilkowic i Wielkiej Chełmny, cześnik brzeski 1756 r. i pisarz grodzki 1759 r., a podstarości inowrocławski 1772 r., podpisał z województwem brzeskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. podczaszy bydgoski, w 1768 r. deputat na Trybunał koronny i chorąży kruszwicki, chorąży inowrocławski 1770 r., chorąży brzeski 1772 r. i starosta dybowski 1784 r., został podkomorzym brzeskim w 1787 r. W 1786 r. kawaler orderu Św. Stanisława, w 1788 r. poseł województwa brzeskiego na sejm czteroletni. Żonaty z Teresą Madalińską, wspólnie z nią, otrzymał w 1771 r. potwierdzenie kontraktu emfiteutycznego, na lat 40, na wieś Orłowo, ze starostwa inowrocławskiego, a w 1772 r. otrzymał z dóbr pojezuickich Leszczynę (Kancl. 48 II f. 101 i 54 II f. 58). W 1793 r. delegowany był wraz z Michałem Dąbskim,

rotmistrzem kawaleryi narodowej, z powiatu brzeskiego, do złożenia przysięgi homagialnej królowi pruskiemu (Rec. Brzes. 95 f. 452 i 96 f. 98 i 182). Umarł 1802 r., pochowany w Lubrańcu. Dzieci jego: Józef Walenty, Małgorzata Myszkowska, Maryanna Waliszewska i Wincenty, wezwani w 1812 r., jako wierzyciele masy po hr. Antonim Sierakowskim.

Józef Walenty, syn Stanisława, podkomorzego brzeskiego, żonaty z Maryanną Leszczyńską, h. Belina, starościanką rawską, pozostawił z niej pięcioro dzieci: Hilaryę za Łuszczewskim, Józefa, właściciela Zakrzewa, zmarłego bezpotomnie, Ignacego, bezdzietnego, Florentynę, za Aleksandrem Leszczyńskim, starościcem rawskim i Franciszka Stanisława, zmarłego 1878 r., żonatego z Faustyną Niemiryczówną, z której córki: Helena za Grzybowskim i Leokadya za Assendim i synowie: Michał i Stanisław. Michał, właściciel Gulina, żonaty 1-o v. z Grabińską, 2-o v. z Cecylią Masłowiczówną, ma z drugiej żony syna Wacława.

Wincenty, syn Stanisława, podkomorzego brzeskiego, właściciel Wilkowic, Dobrzelewic etc., zmarły 1820 r., z Placydy Moszczeńskiej, pozostawił córkę Józefę i synów: Maksyma, Józefa, Eugeniusza, żonatego z Morzycką i Stanisława. Z nich:

Maksym, syn Wincentego, oficer b. wojsk polskich, właściciel Wierzyków pod Kutnem, z Płowskiej ma córkę Maryę i syna Ludomira, żonatego ze Stefanią Gołembowską, z której syn Mieczysław, żonaty z Węglińską i córki: Irena za Rosińskim i Helena za Młodowskim.

Józef, syn Wincentego, właściciel Boruchowa, żonaty z Cyryaką Dąbską, córką Stefana z Konar i Bibianny z Moszczeńskich, ma z niej córki: Waleryę Malicką i Helenę Żórawską, oraz synów: Władysława, po którym syn Franciszek, Józefa w Ameryce, Jana, żonatego z Lichaczewską i Romana, ur. 1849 r., ożenionego z hr. Wandą Raczyńską, córką Aleksandra, z której syn Zdzisław, ur. 1884 r. i córki: Halina, Irena i Marya.

Józef, drugi syn Tomasza, chorążego inowrocławskiego, właściciel Mańkowca na Podolu, starosta karaczyński, jako poseł województwa podolskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Sędzia ziemski latyczowski 1767 r., kasztelan buski 1785 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r. W 1766 r. otrzymał pozwolenie palenia potażu, w lasach do Karaczyniec i Rymowego należących (Kancl. 31 II f. 358). Żonaty z Franciszką Dembowską, córką Antoniego Michała, a ciotką rodzoną znanego później w Warszawie kasztelana Dembowskiego, pozostawił z niej córkę Teklę, żonę Ignacego Witosławskiego, obożnego koronnego w 1778 r. (DW. 94 f. 266) i syna Ignacego. Leon Dembowski, w pamiętniku swoim pisze, że kasztelan buski miał jeszcze drugą córkę, którą wydziedziczył, że wyszła za mąż wbrew jego woli.

Ignacy, syn Józefa, kasztelana buskiego, po ojcu właściciel Mańkowca, straciwszy znaczny ten majątek, osiadł w nabytej przez siebie w 1818 r. Piatyhorce, pod Berdyczowem. Z Józefy Kunickiej, miał dwóch synów: Józefa, zmarłego bezdzietnie w 1830 r. i Bolesława Ignacego, wylegitymowanego ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1848 r.

Bolesław, właściciel Piatyhorki, z Maryi Paszkowskiej, pozostawił córki: Wiktoryę, Janinę i Agnieszkę.

Adam, trzeci syn Zygmunta, wojewody brzeskiego, chorąży bydgoski i poseł 1703 r., został wyznaczony z sejmu komisarzem, do uregulowania sporów granicznych ze Szląskiem. Właściciel Śliwnego, Konar, Ruszkowa etc., zaślubił w późnym wieku Justynę Janicką, która po jego śmierci, wyszła w 1756 r. za Marcina Podczaskiego (Gr. Gost.) i z niej pozostawił syna Jana v. Jana Ignacego (Rec. Brzes. 78 f. 915 i 973; Wyr. Piotr. 290 f 130).

Jan v. Jan Ignacy, podpułkownik regimentu Potockiego, podczaszego litewskiego, w 1763 r. (Sig. 29 f. 213), następnie pułkownik kawaleryi narodowej 1789 r., właściciel Leśniewic, Ruszkowa etc., podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Brał czynny udział w konfederacyi barskiej, którą mieniem swojem poparł. W 1790 r. został szambelanem Stanisława Augusta (Kancl. 95 f. 165). Z Antoniny Przysieckiej, pozostawił ośmioro dzieci, z których:

1) Marya, za Szczepkowskim, kapitanem b. wojsk polskich, właścicielem Szczepkowa w płockiem.

2) Katarzyna, za Ksawerym Mikołajem Żółtowskim z poznańskiego, właścicielem dóbr Lutomie.

3) Konstancya, za Teodorem hr. von der Osten-Sacken.

4) Kajetan, ur. 1769 r., towarzysz kawaleryi narodowej, właściciel Leśniewic, Falęcina i Giżyc, w których zamieszkiwał, zaślubił w 1810 r. Helenę Boczkowską, córkę Pawła, kapitana wojsk koronnych, zmarłą w 1819 r. Sędzia pokoju powiatu gostyńskiego, umarł w 1836 r., pozostawiając córki: Julię, za Aleksandrem Moszczeńskim i Maryę, za Józefem Kryńskim i synów: Rudolfa Fortunata i Stanisława Antoniego, właściciela Leśniewic, zmarłego bezpotomnie w 1897 r. Rudolf Fortunat, ur. 1811 r. w Giżycach, oficer b. wojsk polskich, osiedlił się 1831 r. we Francyi i tam umarł w 1887 r. Żonaty z Józefą d'Argent, córką Jana i margrabianki Maryi de Gouer, zmarłą 25-go Kwietnia 1901 r., pozostawił córkę Aleksandrynę, za bar. Alfredem Binckhorst, hr. van den Binckhorst i synów: Kajetana, ur. 1859 r., właściciela po stryju Leśniewic i Stanisława Gustawa, urodz. 1860 r., zmarłego w 1890 r. bezdzietnie.

5) Józef, ur. 1773 r., zmarły 1842 r., z Teresy Krajewskiej miał córkę Rozalię, za Zakrzewskim i czterech synów: Emanuela Józefa, bezdzietnego, Nikodema, ur. w Giżycach 1807 r., kapitana b. wojsk polskich, kawalera krzyża Virtuti Militari, zmarłego bezpotomnie 1887 r. w Leśniewicach, Pawła, po którym: Felicya, Lucyan, właściciel Nagórek, ożeniony z Zofią Przesmycką i Seweryn, i w końcu Henryka, którego z Truskolaskiej synowie: Stefan i Tadeusz.

6) Nikodem, oficer b. wojsk polskich, zginął w 1806 r.

7) Wincenty, służąc wojskowo, odbył kampanie Napoleońskie. W 1808 r. kawaler krzyża Virtuti Militari i podporucznik pułku jazdy, w 1813 r. porucznik i kawaler Legii Honorowej. Major za czasów w. ks. Konstantego, umarł w 1852 r., pozostawiając z ks. Weroniki Gedroicówny, córki Józefa, synów: Bronisława, trzymanego do chrztu przez w. ks. Konstantego, który zginął w czasie wojny krymskiej 1853 r., Józefa, żonatego 1-o v. z Józefą z Szulców, 2-o v. z Kociełłówną, z której synowie: Mieczysław i Henryk, Michała, żonatego z Karwowską, z której syn Feliks, zmarł bezdzietnie 1893 r.

8) Jan, właściciel Ostrowa, żonaty z Gozimirską, z której córka Matylda.

II. Jan, drugi syn Andrzeja, kasztelana konarskiego-kujawskiego (M. 185 f. 521; Gr. Przed. 67 f. 626 i 70 f. 546), a brat Adama i Piotra, z cześnika inowrocławskiego, kasztelan konarski-kujawski 1635 r., a kasztelan brzeski 1643 r., umarł w 1660 r. W 1639 r. otrzymał od Władysława IV-go dobra po Schlichtingu (Obl. Krak. 73 f. 1512). W 1648 r. podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Był on współwłaścicielem Smulska, Siewierska, Jarantowic etc. Z Bogumiły Rysińskiej, kasztelanki kowalskiej, z którą zeznał zapis dożywocia w 1631 r. (Gr. Brzes. 61 f. 222 i 69 B f. 1490), pozostawił synów: Hieronima i Stanisława, którzy przeniosłszy się do województwa krakowskiego, z temże województwem podpisali elekcyę króla Michała.

Hieronim, syn Jana, kasztelana brzeskiego, miecznik inowrocławski 1670 r., zmarły 1683 r., nabył w 1670 r. Chobędzę, Kamienicę i Karśnicę od Korycińskiego, a Chyczę, w której zamieszkiwał, w 1676 r. od Konarskiego (Obl Krak. 84 f. 37; 97 A f. 416 i 102 f. 1535). Żonaty 1-o v. z Heleną Maciejowską, której w 1655 r. zabezpieczył posag, 2-o v. z Teresą Wilkońską, wdową po Marcinie Kochańskim (Ins. Krak. 274 f. 445 i 279 f. 1580), z pierwszej żony pozostawił syna Jana Mikołaja, zwykle Janem piszącego się i córkę Maryannę Annę, dziedziczkę Krzelowa i Kościelnik, żonę 1-o v. Jana Koniecpolskiego, wojewodzica parnawskiego, 2-o v. Stefana Zamoyskiego, 3-o v. Macieja z Bużenina Pstrokońskiego, późniejszego wojewody brzeskiego (Obl. Krakow. 98 A f. 912 i 1452; 98 B f. 1754; 103 f. 1433; 111 f. 1893; Inscr. Krak. 294 f. 744, 756 i 772).

Jan, syn Hieronima, właściciel Chobędzy, Mchowa, Chyczy, Łoniowa etc., jako miecznik inowrocławski, rotmistrz powiatu lelowskiego i sędzia kapturowy województwa krakowskiego, podpisał elekcyę Augusta II-go. W 1697 r. chorąży nadworny koronny, w 1702 r. kasztelan wojnicki, umarł w 1709 r. Żonaty 1-o v. z Katarzyną z Kurozwęk Męcińską, kasztelanką sieradzką, córką Jana i Anny z Olszowskich, dziedziczką Słaboszewa i Broniszewa, zeznał z nią w 1684 r. zapis dożywocia, 2-o v. z Katarzyną Kuczkowską, wdową po Aleksandrze Czyżewskim i Mikołaju Malczewskim, z którą zeznał zapis dożywocia w 1695 r. (Inscr. Krak. 304 f. 14; 305 f. 978; 315 B f. 2316), z pierwszej żony pozostawił córkę Annę, zaślubioną w 1710 r. Stanisławowi Dąbskiemu, synowi Aleksandra, miecznika inowrocławskiego i Anny z Łubieńskich (Krak. Inscr, 237 B. f. 568), z drugiej—córkę Katarzynę, zakonnicę i synów: Michała i Stanisława.

Michał, kasztelanic wojnicki, właściciel dóbr Sadowie 1730 r. (Obl. Krak. 154 f. 2471).

Stanisław, kasztelanic wojnicki, właściciel Chyczy 1711 r., zmarły 1740 r., żonaty z Konstancyą Skarbek Borowską, córką Władysława, podstolego nowogrodzkiego i Róży z Jordanów, pozostawił z niej córkę Józefę, wydaną w 1749 r. za Franciszka Ksawerego Kochanowskiego, szambelana, a następnie kasztelana żarnowskiego i synów: Stanisława, o którym niema wiadomości, Aleksandra i Teodora (Rel. Sandom. 76 f. 254, 253 i 628).

Aleksander, syn Stanisława, właściciel Sadowia i Ruszkowa, chorąży wojsk koronnych 1756 r., z Anny z Olchowca Smietankówny, córki Józefa, łowczego zatorskiego i Teresy z Łodzińskich, której w 1759 r. posag zabezpieczył, pozostawił córki: Teresę, za Ksawerym Dunin Karwickim, Salomeę, za Michałem Laskowskim, szambelanem, Felicyannę, za Ignacym Wrzoskiem i Aleksandrę, za Kon-

stantym Barcikowskim. W 1796 r. wymienione córki Aleksandra, dopełniły działu dóbr, po rodzicach pozostałych (Rel. Sandom. 157 f. 505 i 527; 159 f. 730 i 52 f. 26).

Teodor, syn Stanisława, porucznik regimentu konnego, buławy w. litew. 1756 r., następnie pułkownik 1758 r., w końcu generał adjutant królewski 1774 r., z Franciszki Lesiewskiej, pozostawił córkę Maryannę, za Aleksandrem Chlewickim, podczaszym sandomierskim 1789 r. i synów: Wincentego i Jakóba, którzy w tymże roku obrali szwagra swego za plenipotenta (Rel. Sand. 163 f. 604; 157 f. 580 i 158 f. 100; Sig. 32 f. 274; DW. 105 f. 202, 736 i 113 f. 959).

III. Piotr, trzeci z kolei syn Andrzeja, kasztelana konarskiego-kujawskiego, dziedzic na Dąbiu, Borucinie, Siewiersku etc., zeznał w 1628 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Kruszyńskich, a w 1643 r., w którym umarł, wyznaczył córkom posagi i dał im za opiekuna brata swego Jana, kasztelana konarskiego - kujawskiego (Gr. Brzes.). Syn jego, Jan Stanisław, podstoli inowrocławski 1655 r., podpisał elekcyę króla Michała. W 1682 r. został kasztelanem konarskim - kujawskim (Gr. Brzes. 73 f. 342). W 1673 r. był deputatem na Trybunał koronny. Żonaty 1-o v. z Anną Gorzewską, córką Stanisława, kasztelana konarskiego, której w 1655 roku zapisał 10,000 fl., 2-o v. z Jadwigą Elżbietą z Roxic Zapolską, córką Konstantego, starosty dybowskiego, której w 1666 r. zapisał 24,000 fl. (Gr. Brzes. 69 A f. 10 i 297), 3-o v. z Anną Miaskowską 1672 r., córką Ignacego i Barbary z Leszczyńskich. Ta ostatnia, już będąc wdową, obierała plenipotentów w Lublinie 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 142). Kasztelan umarł w 1687 r., pozostawiwszy syna Andrzeja i córki: Annę, Maryę za Falkowskim i Bogumiłę (Teofilę), 1-o v. za Przemysławem Grabskim, 2-o v. za Janem Stanisławem Rokitnickim, 3-o v. za Kazimierzem Nieborskim, kasztelanem sierpskim. Ta ostatnia otrzymała w 1691 r. konsens królewski, na przelanie przysługującego jej dożywocia, po drugim mężu, na starostwach: dobrzyńskim i rypińskim, na trzeciego męża (M. 216 f. 205 i 217 f. 57).

Andrzej, syn Jana Stanisława, kasztelanic konarski-kujawski, w 1700 r. chorąży brzeski, w 1702 r. starosta nakielski, a 1707 r. i kleszczelowski, 1712 r. pułkownik dragonów, 1714 r. podkomorzy brzeski, 1715 r. kasztelan, w końcu 1726 r. wojewoda brzeski. Umarł w 1734 r. Poseł na elekcyę 1697 r., podpisał obiór Augusta II-go, a w 1733 r. konfederacyę generalną warszawką. Żonaty z Katarzyną z Krąkowskich (Gr. Pozn. z 1697 r.), córką Wojciecha, kasztelana krzywińskiego, której w 1710 r. zostało przyznane dożywocie na starostwie kleszczelowskiem (Sig. 17), odstąpił to starostwo za konsensem królewskim z 1719 r. synowi Antoniemu, a nakielskie—Bnińskiemu (Sig. 19). Z Krąkowskiej miał dwie córki: Maryannę, 1-o v. za Józefem Kretkowskim, kasztelanem kowalskim, 2-o v. za Franciszkiem Konojackim i Maryannę, 1-o v. za Jackiem Leżeńskim, 2-o v. za Plichtą, starostą gostyńskim, oraz czterech synów: Antoniego, Kazimierza, Pawła i Józefa.

Antoni, najstarszy syn wojewody, starosta kleszczelowski 1719 r., został w 1720 r. chorążym inowrocławskim, lecz nie objął urzędu i w tymże jeszcze roku mianowany łowczym poznańskim. W 1731 r. został starostą brzeskim. Żonaty z Zofią z Kempskich, wspólnie z którą otrzymał w 1733 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Jackowskiego wójtostwa w Staromieściu i Piaskach (DW. 68

f. 825). Umarł bezpotomny, a pozostała po nim wdowa, jest już w 1738 r. żoną Stanisława Śleszyńskiego, kasztelana inowłodzkiego.

Józef, najmłodszy syn Andrzeja, wojewody brzeskiego, w 1740 r. chorąży brzeski, w 1755 r. kasztelan kowalski, otrzymał od rodziców Smiłowice, za konsensem królewskim z 1734 r. Z województwem brzeskiem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1746 r. sprzedał Siewiersko, po przodkach odziedziczone, Polichnowskiemu (Gr. Brzes.). Umarł w 1778 r. Żonaty 1-o v. 1738 r. z Teofilą Podoską, wdową po Michale Dorpowskim, 2-o v. z Barbarą Komorowską, stolnikówną bełską, synowicą prymasa Komorowskiego, którą zaślubił w Skierniewicach 1756 r. Pierwsza żona jego, odstąpiła starostwo kłodawskie szwagrowi, Kazimierzowi Dąbskiemu, w 1738 r. (Sig. 26), druga, otrzymała dożywocie na Śmiłowicach, w 1757 r. (M. 230 f. 356). Z drugiej żony miał córki: Maryannę, za Antonim Michałem na Kolnie Ostrorogiem-Prusimskim, starostą nieszawskim, z którym zeznała zapis dożywocia w 1774 r. (DW. 90 f. 410 i 91 f. 82) i Justynę, za hr. Kasprem Skarbkiem, kasztelanicem inowrocławskim.

Kazimierz, drugi z kolei syn Andrzeja, wojewody brzeskiego, właściciel Kuźnic, podkomorzy królewski 1729 roku i poseł Augusta II-go do Papieża Benedykta XIII-go, o czem świadczy uchwała sejmiku radziejowskiego z tegoż roku (Zs. Kuj.), stolnik brzeski 1730 roku, poseł województwa inowrocławskiego 1726, 1730, 1733 i 1735 r., stronnik Leszczyńskiego, z którym był spokrewniony, podpisał w 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Olb. Warsz. 49 f. 422). Chorąży nadworny koronny 1737 r., podczaszy koronny 1738 r. Starostwo bolimowskie, nabył za konsensem królewskim z 1738 r. od Sułkowskiej, a starostwo kłodawskie, od Józefowej Dąbskiej. W tymże roku wyjednał dożywocie na obu tych starostwach dla żony swej, Jadwigi z Dąbskich, córki Wojciecha, marszałka nadwornego koronnego i Adelajdy Cecylii ks. Radziwiłłównej (Sig. 25 i 26). W 1746 r. otrzymał wspólnie z żoną konsens królewski, na odstąpienie starostwa bolimowskiego Potockiemu (Sig. 28), a w 1750 r. na wykupienie starostwa pokrzywnickiego, z rąk Radziwiłła (Sig. 28). W 1765 r. został wojewodą sieradzkim, a 1757 r. kawalerem orderu Orła Białego. Z województwem sieradzkiem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Tak jak ojciec jego, dziad i pradziad brał tytuł hrabiego, który im i w aktach urzędowych i konstytucyach był zawsze dawany. Oprócz licznych włości, odziedziczonych po rodzicach, nabył Kazimierz w 1740 r. Dąbrowę, Wólkę i Rudę, w powiecie sieradzkim, od Morsztynowej (Gr. Sier.), w 1741 r. klucz Kaczkowski, za 22,500 fl., od Antoniego Dąbskiego, w 1751 roku Głuszyn i Dobie, a w 1761 r dobra Zadzimskie, od synowej swojej, Maryi z Sapiehów (Rec. Brzes. 85 f. 325 i 87 f. 87; Gr. Inowr. z 1761 r.). Wojewoda umarł w 1765 r., a pozostała po nim wdowa, wyjednała sobie w 1767 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa kłodawskiego i pokrzywnickiego Kraszewskiemu. Umarła jednak nie odstąpiwszy ich i starostwo kłodawskie dostał zięć jej, Antoni Kossowski, a pokrzywnickie, Podoski (Sig. 30). Wojewoda sieradzki miał córkę Karolinę Katarzynę (Gr. Brzes. 86 f. 537), za Antonim Kossowskim, późniejszym podskarbim i czterech synów: Ludwika, Jana Chrzciciela, Karola i Jana Nepomucena, w imieniu których kwitował w 1785 r. Stanisław Dąbski, chorąży brzeski, Rocha Kossowskiego (DW. 101 f. 587).

Ludwik, wojewodzic sieradzki, wziął po ojcu dobra Graboszewskie. W 1751 roku podkomorzy królewski, w roku następnym poseł i starosta pokrzywnicki,

w 1755 r. chorąży brzeski, wykupił za konsensem królewskim z 1757 r., starostwo gniewkowskie, z rąk Wolskiego, a starostwo inowrocławskie, z rąk Pawła Dąmbskiego. W tymże roku rezygnował z chorążostwa. Zostawszy w 1770 r. wojewodą brzeskim, oddał starostwo inowrocławskie Brzezińskiemu. W 1781 r. był kandydatem do województwa poznańskiego (MP.). W 1770 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a 1774 r. Orła Białego. W 1757 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa gniewkowskiego, które dopiero w 1775 r. zdał bratu Janowi Nepomucenowi (Sig. 32). W 1760 r. zaślubił w Pyzdrach, Maryannę Sapieżankę, córkę Jerzego, wojewody mścisławskiego i Katarzyny z Radomickich, wojewodzianki poznańskiej, wdowę po Ignacym Koźmińskim, staroście wschowskim (DW. 83 f. 1004 i Sap.), lecz z nią bezdzietny, umarł w Graboszewie 27-go Lutego 1783 r.

Jan Chrzciciel, wojewodzic sieradzki, właściciel klucza Kaczkowskiego, pułkownik wojsk koronnych 1757 r., starosta kłodawski 1758 r., generał major 1769 r., otrzymał w tymże roku konsens królewski, na wykupienie starostwa horodelskiego, z rąk Siekierzyńskiego (Sig. 32). W 1779 r. generał-inspektor kawaleryi koronnej po Mokronowskim, rezygnował z tego urzędu 11-go Sierpnia 1781 r. (Sig. 33 i 35 f. 50). W 1782 r. został kasztelanem konarskim-kujawskim, a w 1783 r. kasztelanem kowalskim i zaraz następnie kasztelanem inowrocławskim. W 1779 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a 1785 r. Orła Białego i kandydat do województwa inowrocławskiego (MP.). W 1764 r. podpisał elekcyę Stanisława Augusta i wraz ze stryjem swoim, Pawłem Dąmbskim, otrzymał indygenat ziem pruskich (Wiad. Warsz. Nr. 45). W 1787 r. dopełnił z braćmi: Karolem i Janem Nepomucenem, działu dóbr po rodzicach pozostałych. Jan Chrzciciel wziął Kaczkowo i Pścinno, Karol — Zadzim, a Jan Nepomucen — Dobre (Gr. Sieradz.). Jan Chrzciciel, zmarły w Kaczkowie 1810 r., żonaty 1-o v. z Maryanną z Mierów Karłowską, z której córka Anna Aniela, za Antonim Biesiekierskim, kasztelanem kowalskim 1788 r., 2-o v. z Heleną Mieczkowską, kasztelanką konarską, 3-o v. z Magdaleną Wolską, podkomorzanką inowrocławską. Z tej ostatniej pozostawił córkę Julię, za hr. Janem Sumińskim, zmarłą 1862 r. i dwóch synów: Apolinarego i Kazimierza, którym przyznano tytuł hrabiowski w Prusach 1826 r.

Apolinary, właściciel Kaczkowa, oficer b. wojsk polskich, żonaty 1828 r. z hr. Bernardyną Wartensleben, córką Cezara i Fryderyki von Gfug, miał z niej wymienionych niżej trzech synów i cztery córki:

1) Napoleon, żonaty 1-o v. 1860 r. z Bertą von Restorf, córką Ludwika i Emilii z hr. Wartensleben, 2-o v. 1874 r. z Jadwigą Leszczyńską, córką Wojciecha. Z pierwszej żony córka Adela Bernardyna i synowie: Aleksander, ur. 1862 r. i Maksymilian, ur. 1864 r.

2) Emilia za Arturem Fabiankowskim 1864 r.

3) Flora, 1-o v. za Teodorem Schendel-Pelkowskim, 2-o v. za Haynowskim.

4) Bruno, właściciel Kaczkowa, żonaty 1-o v. z Leokadyą Dąmbską, córką Damiana i Justyny Sławianowskiej, wdową po Gustawie Dąmbskim z Kołaczkowa, 2-o v. z Józefą z Iwaszkiewiczów Bergerową.

5) Zygmunt.

6) Jadwiga za Cezarym Schendel-Pelkowskim.

7) Stefania za Teodorem Geissel.

Kazimierz, właściciel Płonkowa, oficer b. wojsk polskich, zmarły 1833 r., z Józefy Jezierskiej pozostawił syna Stanisława, ożenionego z Kamillą Dąmbską, córką Damiana i Teofili ze Skarbków - Malczewskich i córki: Kazimirę, 1-o v. za hr. Aleksandrem Sumińskim, 2-o v. za hr. Bolesławem Chotomskim i Stanisławę Janinę, za Konstantym Nałęcz Sadowskim, zmarłą 1848 r.

Karol, wojewodzic sieradzki, na mocy działu z 1787 r., właściciel dóbr Zadzimskich, do których wprowadzony został już w 1767 r. (Gr. Sieradz.). W 1767 r. pułkownik kawaleryi (Sig. 31 f. 79), otrzymał w 1783 r. po bracie Ludwiku, klucz Graboszewski (Gr. Pyzdr.). Żonaty z Katarzyną Humańską, córką Antoniego na Humance Humańskiego (Wyr. Piotr. 430 f. 792 — 805), umarł w Zadzimiu 3-go Grudnia 1787 r., pozostawiając córkę Józefę, za Antonim Łubieńskim i synów: Antoniego, Klemensa i Rocha. Z nich:

Antoni, żonaty z Barbarą Zwierzchowską.

Klemens, właściciel Zadzimia, żonaty 1-o v. z Honoratą Biesiekierską, kasztelanką kowalską, córką Antoniego i Anieli z Dąmbskich, 2-o v. z Teodorą Dobkówną, z pierwszej żony, pozostawił syna Karola Cypryjana, właściciela Zadzimia, zmarłego bezpotomnie 1832 r., a z drugiej córki: Eufrozynę za Wojciechem Jarosińskim i Anielę za Kęszyckim.

Roch, właściciel Woli Flaszczynej, ur. w Zadzimiu 17-go Sierpnia 1775 r., zmarły 1818 r., z Heleny Stamirowskiej pozostawił cztery córki: Genowefę, za Augustem Stamirowskim, właścicielem Stamirowic, Florentynę, za Julianem Modlińskim, Barbarę, za Andrzejem Modlińskim, Teofilę, za Konstantym Modlińskim i dwóch synów: Hilarego, bezpotomnie zmarłego w Zadzimiu 1828 r. i Feliksa de Valois. Ten ostatni, ur. w Wierzchach 19-go Listopada 1805 r., zmarły 1885 r. w Zgierzu, właściciel Woli Flaszczynej, Pałek i Rościeszyna, ożeniony 19-go Września 1835 r. w Szubinie z Józefą Bielicką, miał z niej trzech synów: Władysława, Karola i Feliksa.

Władysław, właściciel Pałek, żonaty z Kamilą Tymieniecką, ma z niej córki: Zofię Klimaszewską, Izę, za Zygmuntem Leśniewiczem, Helenę, zmarłą 1892 roku i syna Tadeusza.

Karol, ur. 1-go Października 1841 r., właściciel Rościeszyna, zmarły 1878 r., zaślubił 19-go Marca 1868 r. Wandę Biernacką i z niej pozostawił syna Włodzimierza Ludomira, ur. 1869 r., właściciela Rościeszyna.

Feliks, właściciel Woli Flaszczynej, żonaty z Zofią Bagniewską, ma z niej córki: Reginę Kowalczewską, Janinę, Jadwigę i Irenę.

Jan Nepomucen, syn Kazimierza, wojewody sieradzkiego, właściciel klucza Dobrskiego, generał-adjutant i szambelan Stanisława Augusta, otrzymał w 1775 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa gniewkowskiego, z rąk brata Ludwika (Sig. 32 f. 226 i 231). Starostwo pokrzywnickie wziął po ojcu. W 1785 r. sprzedał Siemiątkowskiemu część Biskupic, odziedziczoną po ojcu i po zmarłym bezdzietnie bracie Ludwiku (Gr. Radziej.). Żonaty 1-o v. z Teresą Mieczkowską, kasztelanką konarską, siostrą Heleny, żony Jana Chrzciciela, z której syn Kazimierz i córki: Zofia, 1-o v. Gzowska, 2-o v. Wittowa i Teresa Janowa Dzięcielska;

2-o v. z Teresą Pokutyńską, starościanką olszańską 1777 r., z którą się rozwiódł w 1781 r. (DW. 93 f. 18 i 97 f. 19) i zaślubił 3-o v. Maryę Jasińską (następnie 2-o v. Mileską 1790 r.), której w 1785 r. zapisał 50,000 fl. na Dobrem (Gr. Radziej.). Z niej pozostawił synów: Damiana i Augusta (Rec. Brzes. 96 f. 173). Delegacya Senatu w Królestwie, przyznała w 1824 r. tytuł hrabiowski Kazimierzowi, Damianowi i Augustynowi Dąmbskim.

Kazimierz, syn Jana Nepomucena, właściciel Dobrego, chorąży wojsk koronnych 1791 r. (Rec. Brzes. 95 f. 459 i 474), umarł w 1828 r. Pochowany w Lubrańcu. Z Anny Kłobukowskiej jego potomstwo: Jan, właściciel Dobrego, żonaty z Teofilą Czernicką. Julian, oficer b. wojsk polskich, emigrant z 1831 r., umarł w Londynie. Emilia, za Konstantym Pogonowskim i Eugeniusz, ur. 1805 r., oficer b. wojsk polskich, emigrant z 1831 r., zamieszkał we Francyi, gdzie i umarł w 1887 r., pozostawiając z Maryi Masson syna Gustawa, ur. 1857 r. i córki: Maryę, Adaminę, Emilię i Eugenię.

Damian, syn Jana Nepomucena, dziedzic Siewierska, żonaty 1-o v. z Justyną Bonin - Sławianowską, 2-o v. z Teofilą Skarbek - Malczewską, z pierwszej żony pozostawił córki: Emmę, za Andrzejem Wzdulskim i Leokadyę, 1-o v. za Gustawem Dąmbskim z Kołaczkowa, 2-o v. za Brunonem Dąmbskim z Kaczkowa, a z drugiej — Kamillę, za Stanisławem Dąmbskim, synem Kazimierza z Kaczkowa, Adaminę, za Józefem Czernickim i syna Emila, księdza, zmarłego 1900 r.

August, syn Jana Nepomucena, właściciel Borzymowic i Czołpina, żonaty z Józefą z Bogatków, pozostawił córkę Emilię i synów: Zenona i Arkadjusza, zmarłych bezdzietnie.

Paweł, v. Jan Paweł, trzeci syn Andrzeja, wojewody brzeskiego, chorąży brzeski 1738 r., wykupił za konsensami królewskimi, z 1740 i 1748 r., starostwo inowrocławskie, z rąk Antoniego Dąmbskiego, a toltmickie, od Szembeka (Sig. 26 f. 64 i 129 i Sig. 27). W 1752 r. deputat na Trybunał koronny i kasztelan brzeski. W 1759 r. kawaler orderu Orła Białego; w 1782 r. kandydat do województwa brzeskiego (MP.), a że takowego nie otrzymał, rezygnował z kasztelaństwa w 1783 r. W 1749 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa inowrocławskiego Kazimierzowi Dąmbskiemu, lecz odstąpił je dopiero Ludwikowi Dąmbskiemu, za nowym konsensem królewskim, z 1757 r. (Sig 27 f. 270 i 29 f. 58). Kasztelan, właściciel licznych włości na Kujawach i w Prusach, nabył 1778 r. od Stanisława na Lubrańcu Dąmbskiego, Lubraniec z przyległościami, z tytułem hrabiowskim, do dóbr tych przywiązanym (Gr. Brzes. Rec. 92 f. 264 i 93 f. 83). Umarł w 1783 r., pochowany w Lubrańcu. Żonaty był 1-o v. z Katarzyną Potulicką 1735 r., 2-o v. z Ludwiką Garczyńską, kasztelanką kaliską, 1-o v. Czapską (Gr. Brzes. Obl. 7 f. 617), 3-o v. z Eleonorą hr. Schlieben, córką Jana Wilhelma, wojewody inflanckiego, 1-o v. Stefanową Morsztynową, 2-o v. ks. d'Aschen, za którą wziął znaczne dobra w Prusach (Obl. Krak. 176 f. 902), zmarłą 1759 r., w końcu 4-o v. z Heleną Konarską, kasztelanką kowalską, zmarłą w 1769 r. Z pierwszej żony, córka Helena Magdalena, 1-o v. za Adamem Skoroszewskim, kasztelanicem poznańskim, 2-o v. za Leonem Moszczeńskim, starostą ośnickim, z czwartej — córki: Teodora, wydana w Lubrańcu 1780 r. za Andrzeja Kozłowskiego i Prakseda, wydana w Lubrańcu 1782 za Wojciecha Sokołowskiego, generała wojsk lite-

wskich, następnie żona Józefa Stablewskiego i synowie: Ksawery i Michał (DW. 105 f. 747).

Ksawery, współwłaściciel Lubrańca, szambelan Stanisława Augusta 1780 r., zaślubił w 1779 r. Annę Dąmbską, córkę Jana, wojewodzica brzeskiego, generała-adjutanta i Elżbiety z Mniszchów, lecz zaraz w roku nastepnym z nią się rozwiódł (DW. 76 f. 419). W 1791 r. był komisarzem cywilno-wojskowym brzeskim. W 1788 r. otrzymał przywilej, na odprawianie nowych jarmarków w Lubrańcu, który w 1792 roku sprzedał Mierosławskiemu (Sig. 38 f. 39 i Rec. Brzes. 96 f. 30). Umarł bezdzietny.

Michał, właściciel drugiej połowy Lubrańca (Brzes. Gr. Obl. I A f. 103), którą sprzedał w 1791 r. Słubickiemu (Rec. Brzes. 95 f. 463) i Kościelca, w 1791 r. rotmistrz kawaleryi narodowej (Ibid. 96 f. 25 i 183), umarł w Kościelcu 1805 r. Z Anny Jasińskiej, siostry generała Jakóba, pozostawił córkę Wiktoryę, żonę hr. Józefa Sierakowskiego i synów: Arnolda, Juliana i Gustawa, z których dwaj ostatni otrzymali przyznanie tytułu hrabiowskiego w Prusach 1826 r. Z nich:

Julian, właściciel Kościelca, żonaty z Rozalią Ponińską h. Łodzia, która po jego śmierci wyszła za Adolfa Łączyńskiego.

Gustaw, właściciel Jadownik i Kołaczkowa, porucznik b. wojsk polskich, żonaty z Leokadyą Dąmbską, córką Damiana i Justyny Sławianowskiej, pozostawił z niej niżej wymienione dzieci: Arnolda, oficera wojsk włoskich, Witolda, ur. 1843 roku, Stefana, właściciela Kołaczkowa i Żakowa, ożenionego 1872 r. z hr. Zofią Czarnecką, córką Antoniego i Anieli Ponińskiej, z której syn Mieczysław, urodz. 1875 r., Zygmunta, Bolesława, Gustawa, ur. 1858 r., żonatego z Wolibnerówną, z której syn Włodzimierz Jerzy, ur. 1887 r., Wiktoryę za Jakubowskim, Helenę, 1-o v. za Gustawem Zaborowskim z Chociwia, 2-o v. za Heliodorem Święcickim i Maryę.

Zwracając się obecnie do Stefana z Dąbia, syna Marcina, a młodszego brata Wawrzyńca, to był on założycielem linii dziedziczącej na Dębicach i Poddębicach. Był on także właścicielem Czołpina, który nabył w 1554 r., Świerczyna, Słomkowa etc. i współwłaścicielem Kłobi. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Głusińską, córka Jana, z którą zeznał w 1550 r. zapis dożywocia, 2-o v. z Katarzyną Poddembską, za którą otrzymał Poddembice i Lijewo, pozostawił córkę Annę, za Janem Boruckim, chorążym brzeskim i synów: Jana, Piotra i Hieronima, którym matka Katarzyna, odstąpiła w 1573 r. sumę 20,000 fl. Dopełnili oni podziału dóbr rodzicielskich, w 1578 r. (Gr. Brzes. 5 A f. 340; 7 f. 115 i 238; 19 f. 495; 23 f. 25).

Jan, syn Stefana, żonaty z Anną z Chodowa, miał synów: Jana i Stanisława, Jezuitę, w 1620 r.

Hieronim, najmłodszy syn Stefana, właściciel Krośniewic i Krajewa, żonaty 1-o v. z Barbarą Tarnowską, z którą zeznał zapis dożywocia w 1581 r., 2-o v. z Ewą Płocką, pozostawił córki: Zofię, za Wawrzyńcem Czemańskim, Dorotę, za Janem Modlińskim i synów: Grzegorza, właściciela Poddembic, żonatego z Jadwigą Ciechomską, zmarłego bezdzietnie w 1624 r., Kaspra, zabitego w 1618 r. przez Swiętosławskiego i Rafała, którego kwitowała siostra Dorota w 1625 r., z odbioru posagu (Gr. Brzes. 26 f. 510; 45 f. 127; 58 f. 556; 59 f. 115; Rec. Kowal. 20 f. 33; Gr. Przed. 69 A f. 9 i 11).

Piotr, drugi z kolei syn Stefana, ożeniony z Dorotą Sierzchowską, ustanowił w 1590 r. opiekę nad dziećmi: Łukaszem, Andrzejem, Tomaszem, Stanisławem, Feliksem, Adryjanem, Anną i Katarzyną. Miał on jeszcze synów: Piotra i Rafała, widocznie już po roku 1590 urodzonych, skoro w powyższym akcie, o nich nie wzmiankuje (Gr. Brzes. 35 f. 459; 57 f. 344; 59 f. 483; 67 B f. 530). Z ośmiu synów Piotra:

1) Łukasz, najstarszy syn Piotra, kanonik krakowski 1610 r. i sekretarz królewski.

2) Andrzej, drugi syn Piotra, Jezuita.

3) Tomasz, trzeci syn Piotra, dziedzic Jastrzębia, z Zofii Żydowskiej pozostawił córki: Maryannę, dziedziczkę Gdowa i Niedomic, żonę 1-o v. Jana Górnickiego, 2-o v. Przecława z Drzewiec Drzewieckiego, w 1675 r., Annę, żonę 1-o v. Stanisława Szembeka 1642 r., 2-o v. Marcyana Łochyńskiego i dwóch synów: Aleksandra, Jezuitę i Stanisława. Ten ostatni nabył w 1649 r. od stryja swego Łukasza, kanonika krakowskiego, Szczodrkowice, w powiecie proszowskim, w 1651 r., część Lgoty od brata Aleksandra, a w 1663 r. Chruszczynę i Paśmiechy, w temże powiecie, od Dembińskiego i dał początek licznie rozrodzonej linii Dąmbskich, dziedziczącej po dzisiejszy dzień, na tym majątku (Inscr. Krak. 251 f. 1654; 252 f. 1236; 265 f. 1941; 270 f. 905; 280 A f. 523; 293 f. 331).

Stanisław był również właścicielem Słupowa, który kupił od Szembeków, w 1660 r. i wielu innych dóbr, nabytych w 1667 r. od Jacka Dąmbskiego. Żonaty z Krystyną z Drzewiec Drzewiecką, której w 1651 r. zapisał 6,000 fl. (Inscr. Krak. 270 f. 412), pozostawił z niej sześcioro dzieci (Gr. Krak. 104 f. 1117; 300 B f. 3085 i 3098; 301 f. 1285 i 1315; 309 f. 307).

A) Stanisław, dziedzic Plechowa, żonaty 1-o v. z Anną Zdzańską, córką Józefa, zeznał w 1689 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Zofią Jordanówną, córką Michała, podkomorzego krakowskiego i Katarzyny z Kurozwęk (Inscr. Krak. 309 f. 881, 885 i 886) Zofia z Jordanów, wdowa po Stanisławie Dąmbskim, wspólnie z dziećmi swoimi: Józefem, Janem i Barbarą i teściową swoją, Krystyną z Drzewieckich, procesuje się 1693 r. w Trybunale Lubelskim, o sumy z Jawornik, należących do jej dzieci. Zofia Jordanówna wyszła następnie za Aleksandra Pisarzowskiego (Wyr. Lub. 403 f. 235; Inscr. Krak. 270 f. 412; Obl. Krak. 87 A f 1125 i 90 f. 993). Józef, był towarzyszem chorągwi husarskiej, w 1714 r. Jan, także towarzysz chorągwi husarskiej, właściciel Jawornik, zginął pod Gdańskiem w 1751 roku. Barbara wyszła za Michała Waxmana, podczaszego zatorskiego i oświecimskiego.

B) Konstanty, kanonik płocki 1693 r., scholastyk włocławski, proboszcz wojnicki i sekretarz królewski 1702 r.

C) Władysław, zginął pod Wiedniem 1683 r.

D) Ewa, za Pawłem Męcińskim 1680 r.

E) Katarzyna, za Karolem Stradomskim 1677 r.

F) Aleksander, właściciel Oxy, Chruszczyny, Wojsławic, etc., zaślubił w 1679 r. Annę Łubieńską, córkę Zygmunta, chorążego zatorskiego i oświecimskiego i Cecylii z Opackich. Był miecznikiem inowrocławskim i umarł w 1716 r. Dzieci jego siedmioro:

a) Barbara, za Zygmuntem Dobińskim, kasztelanem brzezińskim, zmarła w 1723 r.

b) Katarzyna, 1-o v. za Kazimierzem Mieroszowskim, podstolim bielskim, 2-o v. za Trzebiatowskim, 3-o v. za Stradomskim.

c) Krystyna, za Zygmuntem Morskim.

d) Andrzej, podczaszy mielnicki 1736 r., zmarły w roku następnym, z Anny Borowskiej, która po jego śmierci wyszła za Jakóba Moszczeńskiego, pozostawił synów: Michała, Józefa i córkę Teresę, żonę Stanisława Krzysztofa Moszczeńskiego, szambelana.

e) Antoni, zmarły 1728 r., właściciel Paśmiech i Chruszczyny, żonaty 1-o v. z Ludwiką ze Szczeczna Borkówną 1724 r., 2-o v. z Teresą Jaworską, która po śmierci jego, wyszła za Aleksandra Słupskiego, a po śmierci tego, za Michała Piotrowskiego, pozostawił syna Franciszka, zmarłego bezpotomnie.

f) Stanisław i g) Kazimierz, o których niżej.

Stanisław, syn Aleksandra, miecznika inowrocławskiego, zmarły 1733 r., właściciel Oxy. Chruszczyny etc., żonaty 1-o v. 1710 r. z Anną Dąmbską, kasztelanką wojnicką, za którą wziął Słaboszew, 2-o v. 1714 r. z Maryanną Tęgoborską, starościanką małogoską, córką Stanisława, która 2-o v. wyszła za Michała Darowskiego, łowczego trębowelskiego (Czerniech. f. 1438). Z pierwszej żony, pozostawił córkę Katarzynę, za Stefanem Stockim, miecznikiem krakowskim 1723 r., z drugiej—córki: Magdalenę, za Michałem Psarskim, Petronellę, za Władysławem Waxmanem i trzech synów: Ignacego, Józefa i Rocha, którzy w 1752 r. dopełnili działu dóbr ojczystych, z mocy których, Ignacy otrzymał Oxę, Józef — Chruszczynę Małą, a Roch—Chruszczynę Wielką (Gr. Chęciń.). Z nich:

Józef, chorąży wojsk koronnych, właściciel Chruszczyny Małej i Rudna, z Elżbiety Żeleńskiej nie pozostawił potomstwa.

Ignacy, podwojewodzy lelowski, właściciel Oxy, z Zofii Psarskiej, miał tylko córki: Józefę, za Ignacym Kossowskim, łowczym chęcińskim 1779 r., Justynę, Teklę, za Oraczewskim 1775 r., Elżbietę, za Pawłem Malczewskim 1780 r. i Barbarę, za Rochem Grabkowskim, stolnikiem owruckim 1775 r. Wymienione córki Ignacego, sprzedały w 1772 r. Oxę, Pawęzów i Błogoszew, Stefanowi Dunin Wąsowiczowi, staroście budziszewskiemu (Zap. Chęc. 25 f. 54).

Roch, właściciel Chruszczyny Wielkiej, pułkownik wojsk koronnych 1757 r. (Sig. 27 f. 396), zmarły 1759 r., z Karoliny Wielowiejskiej, córki Aleksandra i Janiny z Russockich, pozostawił córkę Annę Maryannę, za Stanisławem Stryjeńskim, kapitanem wojsk litewskich 1773 r. i dwóch synów: Adama i Rocha.

Adam, syn Rocha, ur. w Chruszczynie 1752 r. (metr. w Gorzkowie), kapitan wojsk koronnych 1779 r. (Sig. 34 f. 123), żonaty w 1783 r. 1-o v. z Agnieszką Dąmbską, córką Stanisława, stolnika trembowelskiego i Anny z Russockich, 2-o v. z Anną Laskowską, z pierwszej żony pozostawił córkę Ludwikę, za Wincentym hr. Ankwiczem 1804 r., z drugiej — siedmioro dzieci: Salomeę, za Kobyleńskim; Karolinę, za Grabkowskim; Julię, za Kossowskim; Franciszkę, Paulinę, za Hipolitem Grabkowskim ze Sladowa; Maksymiliana, ur. w Śladowie (metr. w Kalinie Wielkiej z 1801 r.), żonatego z Emilią Malczewską, z której córki: Eustachia Anna, ur. w Bełku 1829 r., Anna Izabella, ur. tamże 1832 r. i synowie:

Romuald Błażej, ur. w Bełku 1831 r. (metr. w Grudzynach v. Mierzwinie) i Julian, ur. w Śladowie 1833 r. (metr. w Kalinie Wielkiej); Franciszka, ur. w Cerekwi 1794 r., żonatego z Julią Otwinowską, z której córki: Józefa, ur. w Przesławce 1828 r. (metr. w Wolicy), za Feliksem Grabkowskim; Walerya, ur. tamże 1830 roku, za Krajkowskim i synowie: Aleksander, ur. w Wężarowie 1825 r. (metr. w Prandocinie), dziedzic na Dębianach, ożeniony z Teodozyą Romiszowską, z której córka Józefa, zaślubiła w 1887 r. Juliana Kontrymowicza i Teofil, ur. w Przesławce 1834 r., dziedzic na Tczycy, ożeniony z Maryą z Helclów von Sternstein, z której synowie: Tadeusz Konrad, Julian Marcyan i córka Marya Adela. Maksymilian i Franciszek, synowie Adama i Romuald, syn Maksymiliana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1836 — 1851. Czy to nie syn Aleksandra z Romiszowskiej Waleryan, co zaślubił w 1893 r. Henryettę Siemońską?

Roch, drugi syn Rocha, a brat Adama, ur. w Chruszczynie Wielkiej 1758 roku (metr. w Gorzkowie z 1759 r.), chorąży wojsk koronnych 1785 r., w roku następnym burgrabia krakowski, właściciel Chruszczyny i Kaliny, zaślubił w 1790 r. Magdalenę Staniszewską, z której pozostawił sześć córek: Aleksandrę, za Ambrożym Romiszowskim, zmarłą 1862 r.; Antoninę, za Józefem Wosińskim; Julię, za Tomaszem Strzyżowskim; Wiktoryę, za Cywińskim; Anielę, za Maryanem Potockim; Paulinę, za Aleksandrem Ślaskim i dwóch synów: Jana i Karola, którzy legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Z nich:

Jan, właściciel Kaliny, żonaty 1-o v. z Sylweryną Czaplicką, 2-o v. z Antoniną Michalczewską, pozostawił z pierwszej żony syna Łukasza i córki: Julię, ksienię Kanoniczek warszawskich, zmarłą w 1887 r. i Florę, za Aleksandrem Boguszem, z drugiej — synów: Tomasza, właściciela Kaliny, żonatego z Maryą bar. Lipowską i Władysława, ożenionego 1876 r. z Heleną Niedzielską. Nie wiem, czy to nie będzie wzmiankowanego Łukasza syn Adam, ur. ze Stanisławy Załęskiej, właściciel Obiechowa, co zaślubił w Częstochowie 1897 r. Jadwigę Piwnicką, zmarłą 1900 r.

Karol, ur. w Chruszczynie 1792 r., właściciel Chruszczyny i Morska, zmarły 1869 r., żonaty z Emilią Żeleńską, miał z niej córki: Helenę, za Ignacym Woźniakowskim; Teodozyę, 1-o v. za Stańskim, 2-o v. za Trzetrzewińskim; Anastazyę, za Włodzimierzem Dąmbskim, synem Mikołaja i Leokadyi Russockiej i synów: Edmunda, właściciela Chruszczyny i Donosów, żonatego z Eleonorą Woźniakowską, z której syn Kazimierz, zmarły 1863 r., ożeniony z Gurowską i córki: Jadwiga, za Zdrodowskim, Karolina i Józefa, i Rudolfa, właściciela Morska, żonatego z Emilią Byszewską, z której synowie: Karol, właściciel Górki, ożeniony z Maryą Szczepanowską, Ludwik, właściciel Komorowa, ożeniony z Helena Łubkowską i córka Teresa, za Marcinem Byszewskim.

Kazimierz, miecznikowicz inowrocławski, najmłodszy syn Aleksandra i Anny z Łubieńskich, właściciel Nieszkowa, Słaboszewa etc., z Petroneli Strusiówny, kasztelanki bieckiej, córki Andrzeja i Magdaleny Szczepanowskiej, 2-o v. Mękarskiej, pozostawił córkę Katarzynę, za Mikołajem Łempickim, podczaszym gostyńskim 1742 r. i trzech synów: Aleksandra, Stanisława i Jana.

1) Aleksander, burgrabia krakowski 1754 r., łowczy krakowski 1764 r., umarł bezpotomnie w 1777 r.

2) Stanisław, stolnik trembowelski 1749 r., poseł na sejm elekcyjny 1764

roku z powiatu książkiego, właściciel Pasmiech, Miechowiczek i Sikorzyc, umarł w 1767 r., zostawiając z Anny Russockiej, córki Franciszka i Teofili z Chwalibogów, cztery córki: Ewę, Agnieszkę, żonę Adama Dąmbskiego, syna Rocha i Karoliny z Wielowiejskich, Zuzannę, żonę Ignacego z Rupniewa Ujejskiego, członka Stanów Galicyjskich 1780 r.; Małgorzatę i siedmiu synów. Z nich:

A) Stanisław, o którym nie mamy wiadomości. B) Antoni, z Anny Tręczyńskiej, pozostawił syna Łukasza, sekretarza Stanów Galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Prawdopodobnie tenże sam Antoni, porucznik pancerny, z pierwszej żony, Chobrzyńskiej, miał syna Franciszka, którego synów: Wincentego i Bonawenturę, urodzonych z Apolonii Chojeckiej, legitymował ze szlachectwa Łukasz 1787 roku w Wydziale Stanów. C) Tomasz. D) Julian, ksiądz, zmarły 1819 r. E) Wincenty. F) Józef i G) Fortunat. Ten ostatni, chorąży wojsk W. Ks. Litewskiego 1773 r. (Obr. Krak. 204 f. 415), wspólnie z bratem Julianem, dowiódł szlachectwa w sądzie ziemskim pilzneńskim 1782 r. Właściciel Wojnicza, Przybysławic i Drogini, z Katarzyny hr. Bobrowskiej, pozostawił trzech synów: Michała, właściciela Drogini i Jawornik, bezdzietnego; Dominika, właściciela Drogini, zabitego tamże 1846 r. i Antoniego, wpisanego do ksiąg szlacheckich galicyjskich 1817 r., właściciela Wojnicza i Przybysławic, zmarłego 1834 r., żonatego z Salomeą z Jordanów, z której pozostawił córkę Wandę, 1-o v. za Adolfem hr. Bobrowskim 1835 r., 2-o v. za Kornelem Chwalibogiem 1859 r. i syna Władysława, właściciela Wojnicza i Przybysławic, żonatego z Joanną Jordanówną, córką Wincentego i Maryi z Dąmbskich, zmarłego bezpotomnie w Wojniczu 1877 r. Obdarzył on miasto Kraków bogatą biblioteką i galeryą obrazów.

3) Jan, miecznik inowłodzki 1772 r., zmarły 1778 r., z Maryanny z Chwalibogów, córki Franciszka, łowczego wołyńskiego i Barbary z Jastrzębskich (Inscr. Krak. 371 f. 279), pozostawił syna Józefa, szambelana Stanisława Augusta 1782 r. (Obl. Krak. 214 f. 10). Sprzedał on w 1786 r. Śladów, nabyty przez ojca, Adamowi Dąmbskiemu, a w 1810 r. Słaboszów, Kropidło i Wymysłowo Komorowskiemu, które nabył od stryja swego Aleksandra, łowczego krakowskiego 1779 r. Żonaty 1-o v. 1783 r. z Kunegundą Grodzicką, córką Michała, kasztelana oświecimskiego i Zuzanny z Konarskich, 2-o v. 1796 r. z Józefą Skrzyńską, córką Ignacego i Teresy z Finków, pozostawił córki: Maryę, za Wincentym Jordanem, majorem. b. wojsk polskich; Agatę, za Szwejkowskim i trzech synów: Ignacego, który zginął w czasie kampanii 1812 r., Mikołaja i Aleksandra.

Mikołaj, ur. 1788 r., właściciel Chrząstowic, zmarły 1868 r. w Wiesbadenie, zaślubił Leokadyę hr. Russocką, córkę Kajetana i Maryanny hr. Dembińskiej, właścicielki Oświęcimia i Babic, zmarłą w Oświęcimiu 1870 r. i z niej pozostawił córki: Konstancyę, za Marcinem Sobolewskim z Osieczan; Kamillę, za Ignacym hr. Lanckorońskim z Wielogłów; Zofię, za Maciejem Górskim z Kaszyc i synów: Włodzimierza, ur. 1828 r., właściciela Bystrej, żonatego z Anastazyą Dąmbską, córką Karola z Morska i Emilii Żeleńskiej, z której córki: Anna, za Juliuszem hr. Dębickim z Nieznanowic i Zofia, za Stanisławem Straszewskim; Gustawa, ur. 1832 r., właściciela Chrząstowic, żonatego z Maryą Dąmbską, córką Aleksandra i Józefy z hr. Bobrowskich, z której córki: Helena i Marya; Henryka, ur. 1837 r., właściciela Oświęcimia, żonatego z Zofią Lgocką.

Aleksander, oficer b. wojsk polskich, właściciel Nosówki i Rudnej, żonaty z Józefą hr. Bobrowską. Jego potomstwo: Jan, bezdzietny; Marya, za Gustawem Dąmbskim, synem Mikołaja; Helena, właścicielka Nosówki, za Ludwikiem Jędrzejewiczem; Aleksandra, za Edwardem Jędrzejewiczem i Józef, ur. 1840 r., właściciel Rudny, zmarły 1869 r., zaślubił w 1862 r. Zofię Trzecieską i z niej pozostawił: Maryę, za Józefem Milewskim, profesorem uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, zmarłą 1891 r.; Stanisława, posła do Rady Państwa w Wiedniu, żonatego z Zaleską, córką ministra austryjackiego i Aleksandra, właściciela Nosówki, żonatego z Maryą hr. Wodzicką, córką Kazimierza z Olejowa i Józefy hr. Dzieduszyckiej.

4) Stanisław i 5) Adryjan, synowie Piotra, zmarli bezpotomnie.

6) Feliks, syn Piotra, właściciel Dembic i Poddembic, których część skupił w 1626 r. od braci swoich: Tomasza i Piotra (Inscr. Krak. 222 B f. 1593), żonaty z Anną Głembocką, chorążanką brzeską, z którą zeznał zapis dożywocia w 1626 r. (Gr. Brzes.), pozostawił z niej córkę Zofię, 1651 r. za Janem Świętosławskim, sędzicem grodzkim brzeskim (Gr. Brzes.) i synów: Stanisława, właściciela Dembic, żonatego z Heleną Gorzewską, kasztelanką konarską, który podpisał z województwem łęczyckiem, elekcyę króla Michała i umarł 1672 r. bezpotomnie i Piotra, właściciela Dąbia i Redcza Krukowego, Dembic i Poddembic, żonatego z Maryanną Szarszeńską, po śmierci której został księdzem i był proboszczem pułtuskim i kanonikiem włocławskim. Jego dzieci: Ludwika, Benedyktynka w Toruniu 1714 r.; Anna, żona Walentego Słuckiego 1724 r.; Maryanna, żona Jana Chwałkowskiego; Stanisław, proboszcz sierpski 1723 r., kanonik płocki 1737 r.; Piotr, właściciel Redcza Krukowego, cześnik kijowski 1711 r., zmarły bezpotomnie w 1719 r.; Paweł, bezdzietny; Jan, żonaty z Katarzyną Świętosławską 1693 r., miał synów: Melchiora i Mikołaja Jana, poborcę brzeskiego 1717 r., podstolego kowalskiego 1727 r., właściciela Redcza Krukowego, zmarłego w 1728 r. i córkę Konstancyę, żonę Szymona Jaroszewskiego 1719 r.; Ignacy, właściciel Poddembic i Dembic, major wojsk koronnych 1716 r., pisarz 1720 r., a podsędek inowrocławski 1727 r., żonaty z Maryą de Wittany, dziedziczką Kruszyna, pozostawił córkę Antoninę, ostatnią dziedziczkę Dembic, żonę Stefana Radoszewskiego, chorążego kowalskiego, w 1760 r.

7) Piotr, syn Piotra z Sierzchowskiej, sprzedał w 1626 r. schedę swoją na Dembicach i Poddembicach, bratu Feliksowi i osiedlił się w krakowskiem, gdzie nabył w 1630 r. Karniew od Lubomirskiego, znaczne dobra w bieckiem Szerzyny, Świeczany, Radoszyce etc. w 1635 r. od hr. Tarnowskiego, a oprócz tego posiadał Rabę, Sieniawę i inne dobra, nabyte od Zebrzydowskiego (Obl. Biec. 45 f. 538; Inscr. Krak. 222 B f. 1593 i 238 f. 850). W 1649 r. kasztelan konarski - łęczycki, umarł w 1651 r. Żonaty z Anną z Drozdowa Byszewską, (M. 182 f. 54), pozostawił z niej trzech synów: Łukasza, kanonika krakowskiego 1648 r., zmarłego w 1659 r., Jacentego i Jakóba. Kasztelan złożył 1651 r. w grodzie krakowskim oświadczenie, iż z powodu długotrwałej choroby, udziału w wyprawie wojennej brać nie może, lecz wyszle na nią osoby należące do jego rodziny, wraz z synem Jackiem. W oświadczeniu tem dodał, że drugi syn jego Jakób, pełni służbę pod buławą hetmana Potockiego, a trzeci Łukasz, wolny od służby, jako osoba du-

chowna. Tych samych trzech synów kasztelana pozwali w 1651 r. Dembińscy, o Rabę, Sieniawę i Spytkowice (Zs. Krak. 108 f. 1422; Inscr. Krak. 265 f. 1199; 271 f. 366, 1463 i 1538; Obl. Krak. 79 f. 1406 i 1885; 80 f. 513 i 515; 297 B. f. 2631).

Jacenty, syn Piotra, kasztelana konarskiego - łęczyckiego, otrzymawszy mniejsze święcenie kapłańskie, został w 1645 r. kanonikiem gnieźnieńskim (Kor.). Porzucił jednak stan duchowny i w 1659 r. jest kasztelanem konarskim - łęczyckim, a w 1663 r. został kasztelanem bieckim. Właściciel Morawian Wielkich, Plechowa, Żukowa, Ryków etc., trzy razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Anna Szydłowska, córka Jana i Katarzyny z Przytyka, drugą — Barbara Piegłowska w 1671 r., a trzecią—Urszula Kalińska, która po jego śmierci wyszła za Kazimierza Zamoyskiego, wojewodę bełskiego (Ins. Krak. 276 f. 1407; Obl. Krak. 87 f. 1191; Sig. 7 f. 133: Zap. Lub. 81 f. 670). Z trzeciej żony córka Ludwika, wyszła 1-o v. za Franciszka Michała hr. Denhoffa, łowczego litewskiego, 2-o v. za Andrzeja Sierakowskiego, kasztelana bełskiego, 3-o v. za Piotra Potockiego, wojewodę czerniechowskiego (AGZ. X. 1704, 6255 i 6501; Wyr. Lub. z 1706 r.). Z pierwszej żony, kasztelan biecki miał córkę Annę, żonę Michała ze Smogorzewa Dunina Wąsowicza, miecznika latyczowskiego w 1687 r., a łowczego sandomierskiego 1695 r. i trzech synów: Wojciecha, Michała i Andrzeja Karola.

Wojciech, kasztelanic biecki, właściciel Zastronia, Rykowa, Żukowa, Brzeska etc., rotmistrz pancerny 1683 r., kasztelan sierpski 1686 r., zmarły w 1712 r., żonaty 1-o v. z Barbarą z Brzezia Chrząstowską, której w 1676 r. zapisał 30,000 fl., 2-o v. z Anną z Borowego w 1692 r., 3-o v. z Maryanną z Konar Kołaczkowską, z pierwszej żony pozostawił córkę Franciszkę, benedyktynkę, która w 1698 r. zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz ojca (Obl. Krak. 111 f. 587; 114 f. 1215; 135 B f. 2222; Inscr. Biec. 83 f. 560; Sig. 14 f. 63; Zap. Lub. 68 f. 798).

Michał, kasztelanic biecki, cześnik nowogrodzki 1694 r., z którym to tytułem podpisał elekcyę Augusta II-go. Właściciel Garlicy, Szerzyny, Radoszyc etc., żonaty 1-o v. z Eleonorą de Braun Sienicką 1697 r., 2-o v. z Katarzyną Skarbek-Borowską w 1714 r., z pierwszej żony, pozostawił córkę Teresę, za Stefanem Uniatyckim, stolnikiem trembowelskim 1719 r., następnie chorążym pilźnieńskim (Inscr. Krak. 81 f. 728; 89 f. 313; Wyr. Lub. 471 f. 818).

Andrzej Karol, kasztelanic biecki, rotmistrz dragoński 1672 r., sędzia kapturowy biecki 1674 r., łowczy sanocki 1677 r., podpisał elekcyę króla Michała. Żonaty z Krystyną Kazanowską, umarł 1683 r. w Rykowie, nie pozostawiwszy potomstwa (Lauda Prosz. 2 f. 83 i 170; Inscr. Krak. 293 f. 2210 i 2216; Obl. Krak. 110 A f. 1259; Zap. Lub. 55 f. 1329).

Jakób, syn Piotra, kasztelana konarskiego - łęczyckiego, z Byszewskiej, właściciel Rabki, Skomelna, Dalowic, Budziejowic etc., chorąży zatorski i oświecimski 1658 r., zaślubił w tymże roku Cecylię Przyłęcką, córkę Achacego, kasztelana oświecimskiego i Barbary Korycińskiej, kasztelanki bieckiej (Zap. Lub. 53 f. 496 i 976; Inscr. Krak. 275 f. 282 i 1134). W 1662 r. poseł, w 1669 r. deputat na Trybunał koronny, umarł w 1675 r. we Włoszczowej, a pozostała po nim wdowa, wyszła za Aleksandra Mieleckiego, starostę brzeźnickiego (Wyr. Lub. 393 f. 1119). Chorąży pozostawił córki: Annę, Teresę, żonę Konrada Stanisława Przecławskiego i syna Jana.

Jan, z miecznika inowrocławskiego, kasztelan konarski - kujawski 1688 r., właściciel Przyłęka, Dalowic, Jedlna etc., żonaty 1-o v. z Anną Eleonorą z Kurozwęk Męcińską, kasztelanką sieradzką, z którą zeznał zapis dożywocia w 1686 r., 2-o v. z Zofią Duninówną w 1713 r. (Gr. Brzes. 75 f. 201; Inscr. Krak. 306 f. 2870; 329 f. 751), z pierwszej żony pozostawił córki: Maryannę, wydaną w 1723 r. za Franciszka Raczyńskiego, syna Piotra z Małocina i Katarzyny z Moszczeńskich; Cecylię, żonę Franciszka Walewskiego, kasztelanica rozpirskiego i synów: Marcina, właściciela Dembowej Woli i Stanisława, o których nie posiadamy żadnych wiadomości.

8) Rafał, najmłodszy syn Piotra i Doroty z Sierzchowskich, właściciel Siemianowa, Wyszecina i Ruskiej Łąki, którą otrzymał od brata Feliksa w 1651 roku, za część swoją na Dębicach i Poddębicach, z Zofii Grabskiej, miał siedmioro dzieci: Annę, za Pawłem Wilkostowskim z Osięcin w 1688 r.; Bogumiłę, za Wojciechem Umińskim 1652 r.; Magdalenę, żonę 1-o v. Piotra Żeromskiego, 2-o v. Zygmunta Czosnowskiego, 3-o v. Macieja Paprockiego, 4-o v. Ludwika Kaniewskiego; Krystynę, 1-o v. za Sulkowskim, 2-o v. za Janem Idzikowskim; Adryjana; Łukasza i Jana (Gr. Brzes. 57 f. 127; Rec. Brzes. 68 f. 60; 69 A f. 61 i 92; 69 B f. 22, 61 i 221).

Adryjan, właściciel Bilna, żonaty z Ewą Łukomską 1658 r., pozostawił z niej córkę Katarzynę, 1-o v. za Ambrożym Moszczeńskim 1687 r., 2-o v. za Janem Kaczkowskim.

Łukasz, właściciel Radwanczewa, żonaty 1-o v. z Anną Palędzką, 2-o v. z Teresą Zakrzewską, umarł w 1704 r. Podpisał on wraz z bratem Janem, z województwem brzeskiem, elekcyę króla Michała.

Jan, żonaty z Umińską, otrzymał od rodziców w 1655 r. Ruską Łąkę, którą przekazał synowi Zygmuntowi, żonatemu z Teresą Kruszyńską. Syn ich Jan, skarbnik kruszwicki 1754 r., a miecznik radziejowski 1765 r., nabył Konary w 1758 r. od Dobieckich. Z Magdaleny Dąmbskiej, córki Wawrzyńca i Teofili z Zaborowskich, pozostawił córkę Rozalię, za Antonim Kraśnickim i synów: Ksawerego, Antoniego i Ignacego. Ten ostatni, podpisał z województwem brzeskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Wszyscy trzej kwitowali Modlińskiego w 1774 r. (Gr. Brzes. 65 f. 44; Rec. Brzes. 91 f. 102).

Ksawery, syn Jana, wojski 1775 r., a podstoli kowalski 1784 r., podkomorzy Stanisława Augusta 1790 r., właściciel Lubieńca i Szczytna (Gr. Przed. 99 f. 140), żonaty z Katarzyną Jaranowską, umarł w 1805 r. Pochowany w Lubrańcu. Synowie jego: Nikodem, zmarły 1807 r., pochowany w Lubrańcu i Piotr, bezdzietny. Po Nikodemie, pozostał syn Piotr, w 1808 r. pod opieką Józefa Dąmbskiego z Baruchowa.

Antoni, syn Jana, właściciel Konar, cześnik kruszwicki 1790 r., z Barbary Gąsiorowskiej, córki Jana, łowczego radziejowskiego i Franciszki Sliwickiej, pozostawił córki: Teresę, za Ignacym Przyłubskim; Małgorzatę, za Tadeuszem Grabskim i syna Stefana, właściciela Konar, zmarłego w 1813 r., który z Bibianny Moszczeńskiej, miał córkę Cyryakę, za Józefem Dąmbskim z Baruchowa, synem Wincentego i Placydy Moszczeńskiej i syna Jana, właściciela Konar, zmarłego w 1871 r.

Jan, ożeniony z Józefą Mittelstaedt, zmarłą w Ludziskach 1890 r., pozostawił dwie córki: Janinę, za Józefem Steinbornem; Kazimierę, za Stanisławem Szumskim i pięciu synów, z których: Stefan, właściciel Ciążenia, zmarły w 1899 r., z Weroniki Golczówny, pozostawił syna Rajmunda i córki: Izabelę, wydaną w 1899 roku za Mieczysława Zakrzewskiego z Linowca i Gustawę. Władysław, właściciel Mamlicza, żonaty 1-o v. z Antoniną Golczówną, siostrą Stefanowej Dąmbskiej, 2-o v. z Bronisławą Zielonacką, z pierwszej żony pozostawił córkę Teodozyę, a z drugiej—syna Janusza i córkę Celinę. Franciszek, właściciel Konar, a następnie Mochelka, zmarły w Nauheimie 1895 r., żonaty 1-o v. z Teofilą Sulerzycką, 2-o v. z Antoniną Nostic Jackowską, z pierwszej żony pozostawił córki: Zofię, za Zygmuntem Łowińskim 1891 r.; Stefanię za bar. von Lerchenfeld 1894 r. i syna Stanisława, właściciela Mochelka; z drugiej — córki: Julię, Wandę i syna Artura. Antoni, właściciel Ludzisk, żonaty z Maryą z Mittelstaedtów, ma syna Kazimierza i córki: Annę i Stanisławę. Józef, właściciel Czkowa, żonaty z Kosińską.

Żyjący na schyłku XVI-go wieku Jakób Dąmbski, z Zofii Skokowskiej, miał syna Stanisława, żonatego z Dzikówną, którego syn Stanisław, ożeniony z Katarzyną Dłużniewską, miał czterech synów: Tomasza, Krzysztofa, Jana i Gabryela, procesujących się w 1711 i 1712 r. o spadek po babce swej, Zuzannie Dzikównie, żonie Marcina Poturzyńskiego (Zap. Lub. 81 f. 98; 86 f. 210; Wyr. Lub. 439 f. 117; Bracł. XV f. 1152). Z nich:

Tomasz, podczaszy trembowelski 1716 roku, podpułkownik chorągwi pancernej województwa podolskiego, otrzymał w 1717 r. od Augusta II-go Radoszowce, w temże województwie położone (Sig. 19 f. 15 i 20 f. 57). Żonaty 1-o v. z Gdeszyńską, 2-o v. z Komorowską, z tej ostatniej pozostawił córkę Ewę, za Raciborskim i synów: Jana Ignacego i Adama Dominika, wylegitymowanych ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r.

Adam Dominik, skarbnik buski 1768 r., ożeniony z Ewą Podhorecką, miał z niej córki: Annę, za Antonim Węglińskim, N., za Wincentym Radwańskim i syna Tomasza, z którym wspólnie sprzedał Stanin, w powiecie kamienieckim, 1767 roku Mierowi (Sig. 38 f. 55). Tomasz, szambelan Stanisława Augusta 1788 r., członek Stanów Galicyjskich, został w 1817 r. krajczym koronnym galicyjskim, a z Tekli Peretiatkowiczówny, córki Tomasza, miecznika bracławskiego i Bogumiły z Wierzbickich, pozostawił syna Kazimierza, właściciela Sienkowa i Wolicy, zmarłego w 1850 r.

Krzysztof, chorąży wojsk koronnych, starosta bernatowski i pisarz ziemski upicki 1723 r., nabył w 1749 r. Kople od Przysieckich. Żonaty 1-o v. z Ludwiką Zawiszanką, łowczanką kowieńską, 2-o v. z ks. Zofią Puzynianką, córką Hieronima, marszałka upickiego i Estery Skrobowiczównej (Gr. Upic.), pozostawił syna Hieronima, sędziego ziemskiego upickiego 1783 r.

Jan, vel Jan Benedykt, chorąży chorągwi pancernej i łowczy buski 1723 r., właściciel Środopola, Watynia i Stanina, umarł miecznikiem buskim, w 1730 r. Żonaty z Anną Gdeszyńską, otrzymał od teściowej Karaczyńce, za konsensem królewskim z 1706 r. (Sig. 16 f. 207). Pozostała po nim wdowa, otrzymała w 1731 r. konsens królewski, na odstąpienie Karaczyniec synowi Stefanowi. Ten znów wspólnie z żoną, Rozalią Gedyminówną, otrzymał w 1745 r. nowy przywilej na te dobra i na Rymowce (Sig. 22 f. 88 i Kancl. 103 f. 351). Oprócz Ste-

fana, miał jeszcze Jan Benedykt synów: Józefa Aleksandra, komornika ziemskiego buskiego, żonatego z Matuszewiczówną, po którym syn Tomasz, podczaszy nowogrodzki, z Anny Rohozińskiej, pozostawił syna Franciszka (Wyr. Lub. 535 f. 20; Gr. Latycz. z 1744 r.; Sig. 42 f. 448), Antoniego — Jezuitę 1744 r. i Stanisława, żonatego w 1744 r. z Jurkowską. Wymienieni trzej bracia, procesowali Cebrowskich w 1744 r. (Wyr. Lub. 535 f. 20).

Oprócz wymienionych, spotykamy jeszcze następujących Dąmbskich, luźnie w aktach występujących. Daniel, kanonik kujawski i łowicki około 1630 r. (Kor.). Anna, wdowa po Janie Grodzińskim, zabita w Sierakowie 1628 r. (Gr. Przed.). Jan, ożeniony 1630 r. z Anną Bratoszewską, wdową po Mikołaju Duninie. Jan, pułkownik wojsk koronnych 1690 r. (Zap. Lub. 44 f. 30 i 66 f. 435). Wojciech, żonaty 1719 r. z Anną Kraińską, pisarzówną ziemską sieradzką. Jan, dziedzic Strzemeszna 1696 r., z Zofii Siekluckiej, 1-o v. Żelińskiej, 2-o v. Pstrokońskiej, miał córki: Maryannę, za Jakóbem Szatkowskim i Justynę, za Janem Lubowidzkim. Ta ostatnia sprzedała w 1729 r. Strzemesznę, Strzałkowskiemu (Rec. Sochacz. 5 f. 558 i Gr. Raws.). Barbara Duninówna z Prawkowic, wdowa po Wawrzyńcu, sprzedała Gorzków Rylskiemu, w 1733 r. (Obl. Krak. 157 f. 1577 i Gr. Krak. 348 f. 1622). N., został kasztelanem brzezińskim 1754 r., lecz nominacya ta do skutku nie doszła. Franciszek, stolnik trembowelski, z województwem krakowskiem, a Marcin, Tomasz i Maciej, podsędek brzeski, z województwem brzeskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Wymieniony Maciej, regent grodzki inowrocławski 1754 r., podstarości i sędzia grodzki inowrocławski 1761 r., nabył Gudzinek od Wessla (DW. 83 f. 1043). Podsędkiem został w 1763 r. Żonaty z N. Kossowską, siostrą Antoniego, podskarbiego nadwornego koronnego, ożenionego z Dąmbską.

Mikołaj Dąmbski z Krzywego, z podsędka, sędzia ziemski buski 1504 r. Feliks, sędzia ziemski buski 1522 r. Mikołaj, syn niegdy Wojciecha z Głodowa, w 1596 r. Zygmunt, syn niegdy Bartłomieja, sprzedał Gardzienice Jaślikowskiemu, w 1598 r. Maciej z Piczkowic, syn Walentego, zabezpieczył w 1605 r. sumę żonie, Annie z Pieczkowskich, córce Grzmisława. Dorota, za Adamem Przybojewskim 1625 r. (Zap. Lub. 8 f. 608; 9 f. 192 i 15 f. 839). Paweł, Kasper i Stanisław, zapisali w 1613 r. dożywocie, Jadwidze Dąmbskiej, żonie (pewnie drugiej) ich ojca Jana. Kasper, z Zofii z Korytków, pozostawił syna Jakóba, żyjącego w 1630 r. (Zap. Lub. 20 f. 187 i 33 f. 223). Tomasz, syn Jakóba, w 1585 r. (Wyr. Lub. 18 f. 778), pozostawił syna Krzysztofa, który odstąpił sumę Dobrzyckiemu w 1624 r. Maryanna, Domicella, Weronika i Leonora, córki Krzysztofa i Eufrozyny, w 1671 r. (Zap. Lub. 28 f. 635 i Sig. 12 f. 126). Tomasz, syn Jana i Anny, córki Stanisława Patrycego, w 1654 r. Anna z Kozickich, Stefanowa Dąmbska, w 1660 r. Stefan, podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. Jan, Paweł, skarbnik bracławski i Tomasz, pisali się z województwem brzeskiem, a Maciej, z ziemią chełmską, na obiór Augusta II-go.

Waleryan, syn Aleksandra, z dziećmi: Piotrem, Anną, Heleną i Nadzieją, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1849 r. (Spis.).

DĄMBSCY h. ROLA, pochodzą z Dąbia, w powiecie łęczyckim. Sieciech z Dąbia 1398 r., z Kaszewa 1399 r., skarbnik łęczycki (Łęcz. II.). W 1462 r, Sta-

nisław Rola z Dąbia, podrządczy i pisarz ziemski krakowski, udowodnił w sądzie krakowskim pochodzenie swoje szlacheckie, listem króla Kazimierza z 1335 r., wydanym jego dziadowi, Falisławowi z Głędzanowa (w powiecie łęczyckim), podczaszemu królewskiemu (Helc. II. 3681). Był on w 1455 r. pisarzem grodzkim, 1458 r. i pisarzem wielkorządcy, 1460 r. pisarzem ziemskim i podrządczym krakowskim, dziedzicem Zwoli, Libertowa i Bryczyny. Jan, Stanisław i Floryan, syn Jana, właściciele Dąbia 1576 r. (Paw.).

DĄBSKI (DAMBSKI) z Dębego szlacheckiego. Przedwój, łowczy lendzki, z synami, córkami i siostrami, odsądzony 1354 r. wraz z Przespolewskim od Kowalewa (KWP.).

DĄBSKI h. STERNBERG z Dąbia, w księstwie siewierskiem. Mikołaj, sędzia ziemski generalny siewierski, rozgranicza w 1452 r. Siewierz od Sulikowa. Długosz wymienia go jako współdziedzica Dąbia, Gołąszy i Malinowic, razem z Janem Gołąskim, tegoż herbu, Maciejem, zwanym Macz i Byertem.

DCZUSA, patrz *Dziusa*.

DEBOLOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu srebrnem dwóch lwów złotych, zwróconych ku sobie, świecznik kościelny trzymających. Nad tarczą sama szlachecka korona.

Henryk de Beaulieu, w Polsce Debolim zwany, za króla Jana Kazimierza przybył tu z Francyi i był oberstlejtenantem w wojsku koronnem, za co indygenat na sejmie 1662 r. otrzymał. W 1660 r. był komendantem w Malborgu, 1661 r. w Elblągu a 1662 r. w Toruniu. Starosta tczewski i rządca ekonomii malborskiej 1676 r. Żonaty z Katarzyną z Orchowca Orchowską, wspólnie z nią zawarł 20-go Lutego 1678 r. intercyzę przedślubną, z Janem na Plemiętach Plemięckim, o oddanie mu za żonę w dniu następnym córki swej Joanny, której dali 10,000 fl. posagu (Gr. Kowalewskie). Syn jego Mikołaj, stolnik owrucki i starosta półtowiński, żonaty z Aleksandrą Gostomską, córką Jana, podstolego sanockiego i Anny Orzechowskiej, miał z niej synów: Antoniego, ur. w 1699 r. w Półtowiu i Adama — Jezuitę.

Herb Debolich.

Antoni, pisarz grodzki czerniechowski 1732 r., podczaszy horodelski 1738 r., podczaszy, podstarości i sędzia grodzki grabowiecki 1748 r., w końcu chorąży lubaczowski, nabył w 1745 r. Udryczę i Dębowice, w powiecie grabowieckim, od Zamoyskiego (Gr. Grabow.), a Siemnice i Lachowce od Gostomskiego (Gr. Grabow. 69 f. 656). Procesował on w 1729 r. Bilskiego, o zwrot 17,000 fl. z Fajsławic, należnych jego dziadowi i babce, od Floryana Orchowskiego (Woł. XII f. 129). Żonaty 1-o v. z Anną Weiskopf Białogłowską, córką Jana, sędziego ziemskiego przemyskiego i Franciszki z Morskich, 2-o v. z Judytą Ankwiczówną, z pierwszej żony, pozostawił syna Franciszka i córkę Kunegundę, za Stanisławem

Dominikiem Prekiem, podsędkiem ziemskim buskim; z drugiej — synów: Augusta i Tomasza i córki: Ludwikę, za Andrzejem Wyszyńskim i Urszulę. Wymienione rodzeństwo wybrało w 1778 r. Leona Porębskiego na superarbitra, do działów majątkowych (Gr. Grabow. 72 f. 532). Z synów Antoniego:

1) Franciszek, ur. 1736 r. (metr. w Lublinie), jako chorążyc lubaczowski, podpisał z województwem bełskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1778 r. podkomorzy nadworny, w 1792 r. kawaler orderu Św. Stanisława, nabył od Urbańskiego w tym ostatnim roku Rudki, Nowosiółki i Dołobowo, w powiecie samborskim. W 1782 r. legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim. Żonaty z Kunegundą Józefą Siemieńską, córką Wojciecha, referendarza koronnego i Franciszki z Borzęckich, pozostawił z niej córkę Maryę i synów: Aleksandra, właściciela Jodłowej, ożenionego z Zofią Szeptycką, Józefa, ur. 1771 r. w Bieńkowej Wiśni (metr. w Rudkach), Stefana, ur. 1785 r. (metr. w Milczynie) i Felicyana.

2) Augustyn, podkomorzy nadworny i minister rezydent dworu polskiego przy dworze petersburgskim, kawaler orderu Św. Stanisława 1780 r., a Orła Białego 1787 r,, chorąży nadworny koronny 1784 r., a po rozbiorze kraju, rzeczywisty radca stanu rosyjski, żonaty 1-o v. z ks. Katarzyną Golicynówną, 2-o v. z ks. Józefą Puzynianką, z pierwszej żony, miał córkę Katarzynę, a z drugiej—synów: Ignacego i Stanisława Kostkę. Obaj legitymowali sie ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku.

Ignacy, ur. 31-go Lipca 1799 r. we Lwowie (metr. w kośc. św. Andrzeja), właściciel Dzierążni, w powiecie tomaszowskim. Stanisław Kostka, ur. we Lwowie 1802 r., właściciel Zwiartowa, zaślubił we Lwowie 1833 r. ks. Kazimierę Puzyniankę i z niej pozostawił córkę Henrykę Józefę Izabellę, ur. w Zwiartowie 1834 r. i synów: Zdzisława Andrzeja Augustyna, ur. tamże 3-go Kwietnia 1836 r i Andrzeja Antoniego, ur. 1840 r.

3) Tomasz, chorąży gwardyi pieszej litewskiej 1778 r., komisarz cywilno-wojskowy województwa bełskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., z Antoniny Wisłockiej pozostawił synów: Henryka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. i Józefa. Henryk, ur. w Nawozie 10-go Maja 1783 r. (metr. w Nieliszu), prezes komisyi wojewódzkiej sandomierskiej, p. o. gubernatora radomskiego 1837 r., żonaty z Józefą Drużbacką, zmarłą w Lublinie 1869 r. (z Teki I. Poraja). Marya, zaślubiła 1884 r. bar. Ottokara Tiesenhausena.

DEBULOWIE. Leon Debuli, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Teresa, córka Jana, łożniczego królewskiego i Doroty Bułatówny, żona Ludwika Pistoriusa, kapitana, kwituje 1714 r, siostrę swoją Maryannę, żonę Antoniego Grabowskiego, cześnika wieluńskiego (DW. 62 f. 517).

DECIUSZOWIE h. TOPOR. Jakób Andrzej Dietsch (co znaczy Deutsch, Niemiec), przybył do Polski pod koniec XV-go wieku. Syn jego Jakób był burmistrzem w Toruniu 1539 r. Drugi syn Jodok Jost Ludwik, znany autor kroniki, ur. 1485 r. w Wissenburgu, sekretarz królewski 1517 r., burmistrz krakowski 1528 r.. rajca 1533—1539 r., karbarz wielicki 1533 r., dziedzic Przegorzał i Woli

Chełmskiej pod Krakowem, zwanej dotąd od niego Wolą Justowską, zmarł 1545 r. pozostawiwszy z żony Anny, córki Jana Krupki, trzech synów i pięć córek. On to miał być przypuszczony do herbu Topór przez Tęczyńskich. Z córek: Anna, była żoną Andrzeja Rottermunda; Agnieszka, Ulryka Hozyusza, brata kardynała: Elżbieta, żona 1-o v. Erazma Paczka, 2-o v. Joachima z Czuszowa Glińskiego; Zuzanna, za Janem Paczkiem i Justyna, za doktorem Stanisławem Aichlerem (Acta Consul. Crac. T. V i XIX; Akta Hist. IV; M. 54 f. 146; 69 f. 237 i 75 f. 41 i 43). Z synów Justusa Ludwika: Jan, umarł bezpotomnie i wójtostwo w Piotrkowie, które posiadał, wziął po nim brat jego Just Ludwik, żupnik olkuski, w 1554 r.

Herb Topór.

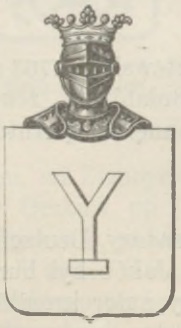
Just Ludwik, dworzanin królewski, karbarz wielicki po ojcu, zastępca 1549 r., a żupnik olkuski 1554 r., ożeniony z Konstancyą, córką Piotra Konarskiego z Korytna, umarł bezdzietnie kalwinem 1570 r. (Bukowski; M. 86 f. 348).

Ludwik, trzeci syn Justa, burgrabia toruński 1553 r., będąc sekretarzem królewskim, otrzymał w 1565 r. pensyi 200 fl. rocznie (M. 100 f. 102). W 1570 r. był wielkorządcą krakowskim i żupnikiem olkuskim, właścicielem Woli i Przegorzał. W 1574 r. nabył Trzebinię. Umarł kalwinem 1576 r. Z Anny Rożnówny, pozostawił trzy córki: Barbarę, żonę Jakóba Dębołęckiego; Annę, żonę Kaspra Stanisławskiego i Elżbietę, zakonnicę u św. Ducha w Toruniu 1598 r. (M. 113 f. 249; 115 f. 158; 120 f. 397; 100 f. 102; 111 f. 339; 126 f. 55; Wyr. Lub. 51 f. 9).

Mikołaj, doktór św. Teologii i dziekan katedralny wileński 1601 r. (Akta VIII), zmarł 1629 r. (Star. Monum.).

DEDEŃSCY, patrz *Dydyńscy*.

DEDERKAŁOWIE h. WŁASNEGO, w województwie wołyńskiem. Popis ziemi wołyńskiej z 1528 r. wymienia Zanka i Sidora, a rewizya zamku krzemienieckiego z 1545 r. wspomina o Sidorze i Daszku Dederkałach. W 1583 r. dziedziczyli na Dederkałach: Dymitr, Julianna Kondratowa, Jacko i Iwan (Jabł.). W 1608 r. dziedziczyli na Dederkałach Sidorowskich: Michał, Stefan i Jacko Iwanowicze, Hrehory i Gabryel Semenowicze, Aleksander, Teodor i Jan Jackowicze i Barbara z Bieleckich, 1-o v. Jackowa Andrejewiczowa Dederkałowa, 2-o v. Witkowska. Ciż właściciele zawarli układ w tymże roku z Sieniutami, o grunta tamże położone (Woł. II f. 96). Stefan, syn Teodora, kwitował Zborowskiego 1615 r. (Zap. Lub. 21 f. 836). Hrehory, pisarz grodzki krzemieniecki, pozwał w 1591 r. Fedora Trila, o przywłaszczenie sobie szlachectwa i jego nazwiska (Woł. I f. 64). Wasil, Aleksandra i Teodora, dzieci Hrehorego, pisarza grodzkiego krzemienieckiego; opiekunem ich był w 1602 r. Michał (Bracł. 1 f. 1159). Teodora, 1642 r. wdowa po Aleksandrze Usaku

Herb Dederkało.

Kulikowskim (Kij. 5 f. 904). Eliasz, podstoli wiski 1719 r. Seweryn, podstoli wiski 1766 r.

[DEDERKATT Franciszek, porucznik wojsk narodowych 1778 r. (DW 94 f. 1070).]

DEDERKOWIE h. DEDERKAŁO w W. Ks. Litewskiem. Piotr z Dederkał na Wołyniu, miał przenieść się na Litwę w XVI m wieku (Jank.). Z wyroku sądu kompromisarskiego z 1762 r., wydanego w sprawie Dederków z Reuttami, dowiadujemy się, że Jan Dederko był właścicielem Truchnowicz, w powiecie oszmiańskim, których część sprzedał w 1624 r. bratu Stefanowi, dziedzicowi Uszkarewszczyzny. Po Janie, z Anny Brzuchowskiej, syn Konstanty, dobra powyższe przekazał synom swoim, urodzonym z Ludwiny Poznackiej: Aleksandrowi, Michałowi, Janowi i Samuelowi, którzy w 1683 r. dopełnili działu Truchnowicz i odebrali siłą Mikołajowi Dederce, synowi Stefana, część tych dóbr, sprzedaną przez ich dziada w 1624 r. Stefan, oprócz Mikołaja, miał drugiego syna Aleksandra, a po Mikołaju pozostała córka Ewa, żona Kazimierza Daniłowicza. Z synów Konstantego: Jan, żonaty z Krystyną Kirkorówną 1692 r., a Samuel, ożeniony z ks. Reginą Drucką-Sokolińską 1696 r., sprzedali część swoją Truchnowicz Szczyttom. Michał miał czterech synów: Józefa, Antoniego, Tomasza i Karola, po którym syn Józef (Gr. Orsz. z 1782 r.).

Antoni, syn Michała, skupił od rodzeństwa pozostałą część Truchnowicz i z Róży Wojnianki miał syna Karola.

Karol, dziedzic na Truchnowiczach i Darewie, w województwie nowogrodzkiem, skarbnik orszański 1775 r., z Klary Mirowickiej, miał córki: Franciszkę, żonę Stanisława Łopotta, strażnika polnego W. Ks. Lit. i Izabellę i czterech synów: Kazimierza, Tomasza, podstolego witebskiego 1782 r., następnie prezesa trybunału kryminalnego województwa lubelskiego i podlaskiego, żonatego z Kielczewską, zmarłego w Lublinie 1816 r., gdzie mu brat biskup wystawił nagrobek, Jakóba Ignacego, ur. 1751 r., kanonika wileńskiego, kawalera orderu Św. Stanisława 1789 roku, pierwszego biskupa mińskiego 1798 r., zmarłego w Ołyce 1829 r. i Dominika, chorążego wojsk litewskich 1777 r., szambelana Stanisława Augusta 1785 r., kapitana wojsk litewskich 1789 r. (DW. 93 f. 242 i 105 f. 893).

Kazimierz, syn Karola, rotmistrz orszański 1768 r., budowniczy oszmiański 1776 r., deputat na Trybunał główny litewski i podskarbi tegoż Trybunału 1783 r., koniuszy oszmiański 1783 r., pisarz grodzki trocki 1784 r., otrzymał od rodziców w 1776 r. Truchnowicze (Gr. Nowogr.), a w 1782 r. Darew (Zs. Nowogr.). W tym ostatnim roku nabył Darew Krzywcowski od Łopottów (Gr. Słonim.) i w 1793 r. Oborek w powiecie oszmiańskim, od Ogińskiego (Zs. Wileńs.). Z Wiktoryi Kamińskiej, córka jego Walerya, za Ludwikiem Chodźką i dwóch synów: Barnaba, ur. w Oborku 1773 r. (metr. w Gruzdowie - Oborskim) i Roch, ur. tamże 1790 r. Barnaba, towarzysz kawaleryi narodowej W. Ks. Litewskiego 1786 r., kawaler maltański 1788 r., prezes I-go departamentu Sądu Głównego wileńskiego 1809 r. Roch, dziedzic Oborka, podporucznik 17-go pułku jazdy b. wojsk polskich, zmarły 1856 roku, z Wandy Świętorzeckiej, pozostawił córkę Stanisławę Justynę, urodzo-

ną w Oborku 1839 r. i synów: Kazimierza Michała, ur. tamże 1837 r., zmarłego 1900 r. i Sotera, ur. tamże 1842 r. (metryki w Oborku). Sotera, właściciela Oborka, z Wiktoryi z Gawrońskich synowie: Maryan, ur. w Oborku 1880 r. i Wiktor, ur. tamże 1883 r. Barnaba i Roch legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1839 r., Soter 1847 r., a jego synowie 1891 r. (Jank. i Teka I. Poraja).

Daniel, w województwie mścisławskiem 1663 r., Antoni pod Wiedniem 1683 roku.

Jan Kazimierz, koniuszy orszański 1697 r. Syn jego Michał, żonaty 1-o v. z Anną Bujewiczówną Wyżlacińską, ziemianką witebską, za którą wziął pewnie dobra Bujewo-Wyżlacin, które w posiadaniu Dederków pozostawały, 2-o v. z Reginą Szlachtówną, testamentem sporządzonym w 1743 r., rozporządził swoim majątkiem na rzecz żony, syna Józefa, córek: Julianny i Maryi i dzieci po drugim synie Janie, już wówczas nieżyjącym. Kazał się pochować w Malkowszczyznie i wspomina w nim o bracie Aleksandrze, który był właścicielem po ojcu Truchnowicz (Gr. Witeb.). Jan, syn Michała, testamentem z 1741 r. kazał się pochować w Bujewie obok matki i zapisał Bujewo-Wyżlacin synowi swemu Tadeuszowi, urodzonemu z Ewy z Bujewiczów (Gr. Witeb. z 1758 r.). Tadeusza syn Dominik, ur. 1785 roku.

Rafał i Feliks, synowie Józefa, oskarżyli w 1782 r. matkę swą Teofilę i brata Antoniego, o zabranie majątku ojcowskiego (Zs. Surażskie). Po Rafale pozostali synowie: Delmazy, ur. 1787 r. i Józef, ur. 1792 r. Ta linia Dederków legitymowała się ze szlachectwa w ziemstwie Witebskiem, w końcu XVIII-go wieku (Ist. Jur. Mat. XXI i XXV; Her. Wit. i Teka I. Poraja).

Aleksander, strażnik orszański i Jan, z województwa witebskiego, pisali się na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700 r. Jan, komisarz i sędzia skarbowy witebski 1713 r., Onufry, regent grodzki trocki 1784 r., a Antoni, takiż regent 1788 roku.

DEDKO Olechno Iwanowicz, ziemianin krzemieniecki i synowie jego: Antoni i Marek, zapisali 1533 r. Wiazowiec Janowi, biskupowi wileńskiemu (ML. 24 f. 270).

DEDKOWICZ v. DETKOWICZ Daniło, ziemianin kijowski, otrzymał od Aleksandra Jag. w 1497 r. Kuczukowo, a w 1500 r. Trypole, w powiecie kijowskim (ML. 5). Patrz *Trypolski*.

DEDKOWSKI Nestoriusz, procesuje Chałaima 1647 r. (Kij. VI. C f. 383).

[DEFFORGE Filip, rotmistrz lejb gwardyi, wspólnie z żoną, Franciszką Dulcet, otrzymał od królowej Maryi Kazimiery, dom w Warszawie w dożywocie 1698 r. (DW 61 f. 186).]

DEGAWA Serwacy, obersztlejtnant chorągwi Tarły, wojewodzica sandomierskiego, w 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 286). Antoni Degawi, z powiatu oszmiańskiego, podpisał się na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700 r.

DEGNO v. DEGEN, komes z Wielkopolski, którego pieczęci dwustronny tłok miedziany z XIII-go wieku, przedstawiony został w kodeksie Wielkopolskim.

Komes Degno, 1143 r. w orszaku ks. Salomei, darował Ociwiekę klasztorowi w Trzemesznie i podpisany na potwierdzeniu dotacyi tegoż klasztoru z 1145 roku. Koło 1150 r. wpisany sam do bractwa w klasztorze lubińskim, a koło 1185 r. z żoną, synami i córkami. Rocznica ich żałobna naznaczona na dzień 11-go Grudnia. Szymon, syn Degnona, 1176 r. w Lubinie. W podrobionym dyplomacie katedry płockiej z 1203 r., wspomniany Bogusza Degnowicz, że darował trzy wsie kościołowi katedralnemu. Paweł, syn Degnona (zapewne wnuk pierwszego Degnona), 1249 r. w orszaku ks. Ziemomysła. Piotr i Degen, synowie Pawła, pozwali biskupa kujawskiego, o granice Kołacina od Niesułkowa w rawskiem, ale się zrzekli 1281 r. wszelkich pretensyi (KWP.; KDM.; Dok.).

DEHOLK Leon, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

DEJMOWIE h. SULIMA, patrz *Deymowie.*

[DEJNAROWSKA Jadwiga, wspólnie z mężem, Janem Chmielewskim, wykupili za konsensem królewskim wójtostwo w Starej Warce 1667 r. (Perp. Czers° 13 f. 171).]

DEJNIŃSKI Wojciech, podsędek piński 1662 r.

DEKAŃSCY h. SAS. Adam Dekański, syn Antoniego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

DEKERTOWIE v. DEKIERTOWIE h. TRÓJSTRZAŁ (Kanc. 98 f. 145). Jan Dekiert, otrzymał na sejmie 1775 r. pozwolenie, nabywania dóbr w całem państwie (V. L.). Tenże Jan, nabył w 1771 r. różne grunta i browar na Ujazdowie od Rutskiego (DW. 89 f. 296). W 1787 r. sprzedał dobra Pękole i część Rowisk i Komar Popławskiemu (DW. 103 f. 624). Ów Jan, prezydent miasta Warszawy, za czasów sejmu czteroletniego, ożeniony był 1-o v. z Marcinkowską, 2-o v. z Antoniną Andrzejową Dębską. Z tą ostatnią zawarł umowę przedślubną w 1790 r. (M. 289 f. 311). Jego to synowie: Filip, porucznik wojska pruskiego i Antoni, stickjunkier artyleryi litewskiej, urodzeni z Marcinkowskiej, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 r. Jan, również syn jego, ale z drugiej żony, biskup halikarneński i sufragan warszawski 1858 r. Maryanna, córka Jana, z pierwszej żony, za Kazimierzem Błędowskim, kapitanem gwardyi koronnej. Franciszka z Grochalskich Dekiertowa, wdowa 1816 r. Anna Marya, wdowa po Jakóbie Fryderyku, kwitowała Unruga 1793 r. (DW. 109 f. 1199).

[DELACASA Jan Antoni, doktór medycyny, otrzymał 1774 r. wójtostwo w Sulmierzycach, w starostwie odolanowskim (Kancl. 52 II f. 146).]

DELAMAR v. DELAMER, v. DELAMARA, v. de LAMAR, v. de LAMER, v. DELLAMARE h. RÓŻA. Franciszek Dellamare, szlachcic neapolitański, eques auratus z dyplomu króla Stefana z 1578 r., przypuszczony został do używania praw i prerogatyw szlacheckich. Do swego dawnego herbu miał dodanego Orła Białego, w czerwonem polu (M. 118 f. 338). Prawa te konstytucyą z 1601 r. cofnięte, zostały przyznane potomkowi jego, Piotrowi Dellamara, pułkownikowi wojsk koronnych, konstytucyą sejmową z 1726 r. (V. L.). Ów Piotr, był synem Franciszka i w imieniu swojem i syna Jana, sprzedał w 1739 r. część wsi Kotówki, w województwie wołyńskiem, Bułajewskiemu (Gr. Żytom.). Córka jego Teofila, urodzona z Anny z Czechowiczów, żona Jerzego Dunina Borkowskiego, kasztelana gostyńskiego. Jan de Lamar, w imieniu swojem i synów, Ludwika i Józefa, część Kotówki odziedziczoną po ojcu, sprzedał w 1788 roku Stempkowskiemu (Gr. Żytom.). Podług dekretu wywodowego deputacyi szlacheckiej wołyńskiej z 1816 r., Ludwik de Lamer, ur. 1760 r. (metr. w Kisielinie), z Magdaleny z Serednickich, miał synów: Józefa, ur. 1797 r. i Macieja, ur. 1800 r. (metr. w Krzemieńcu z 1798 i 1800 r.). Maciej, z Ludwiki z Serednickich, pozostawił syna Karola, ur. 1836 r. w Ostrogu.

Józef de Lamer, drugi syn Jana, ur. 1767 r. (metr. w Kisielinie), z żony Heleny, pozostawił: Franciszka, Jana, Maryę, Helenę i Ludwikę. Potomstwo Franciszka, z Franciszki z Zawadzkich: Henryk, ur. w Talkach 1828 r., Mikołaj, ur. tamże 1830 r., Marcin Adolf, ur. tamże 1831 r., Karol, ur. tamże 1836 r. i Aleksander Konstanty, ur. tamże 1839 r., legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1851 r. Herb ich przedstawia białą pięciolistną różę, w polu czerwonem (Z Teki I. Poraja).

DELAMOR Jakób, pisał się z województwem łęczyckiem na elekcyę Stanisława Augusta.

DELARY Jan, kapitan wojsk litewskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 roku.

DELATYŃSCY. Iwaszko 1440 r., Steczko 1448 r., a Kostko 1464 r. w Haliczu (AGZ. XII.).

DELAWALOWIE, w ostatnich czasach DELALICZ — DELAWALOWIE (de LAVAL) h. DELALICZ. Herb ten przedstawia w polu białem, podkowę barkiem do góry, na której kruk stoi, pierścień w dziobie trzymający; pod podkową — serce. W szczycie hełmu zbrojna ręka, miecz trzymająca. Widocznie rodzina ta, przy otrzymaniu indygenatu, herb miała zmieniony, gdyż rodzina szlachecka szwedzka *De la Wall*, nosiła na tarczy, w polu błękitnem pas czerwony w poprzek, nad nim w rzędzie trzy gwiazdy złote, pod nim — lilia srebrna. W szczycie hełmu trzy pióra strusie, między rogami jeleniemi. Druga rodzina *De la Walle*, na tarczy w poprzek przepołowionej, w górnem jej złotem polu, kładła dwóch lewków czerwonych, ku sobie zwróconych, w górze, między nimi i po rogach, gwiazdy czerwone. W dolnem polu czerwonem, pięć srebrnych muszli (trzy i dwie). W szczycie hełmu pół orła czarnego, z rozpiętemi skrzydłami.

Jan Delaval, kapitan zaciężnej konnicy niemieckiej i Samuel, inżynier, pochodzący ze szwedzkiej szlacheckiej rodziny, otrzymali indygenat na sejmie 1673 r. (V. L.). Jan, pozostawił córkę Teresę i synów: Cypryana bezdzietnego, Jana księdza i Michała. Temu ostatniemu, testamentem sporządzonym w 1700 r., zapisał Jan dobra zastawne Uhły, w województwie połockiem (Gr. Połoc. z tegoż roku f. 402).

Michał i żona jego, Katarzyna z Łukomskich, nabyli w 1715 r. od Szołuchy dobra Turowlę-Pukanowszczyznę, w województwie połockiem (Gr. Połoc. f. 103), do których wprowadzeni zostali w 1742 r., po śmierci rodziców, synowie ich: Józef, Jan i Piotr (Gr. Poł. f. 972).

1) Józef, żonaty z Wiktoryą z Korejwów, miał synów: Szymona i Jana. Szymon, wspólnie z ojcem wziął w zastaw 1755 r. Okuczewo od Dowmunta, a w 1759 r. nabył Bołotnicę od Dunina-Konińskiego (Gr. Poł. z 1755 r. f. 465 i A. Magistr. Poł z 1759 r.). Z Anny Maksymowiczówny, pozostawił syna Jana i córki: Barbarę i Katarzynę, nad którymi opieka ustanowioną została w 1795 r. (Gr. Poł.). Jan, porucznik województwa witebskiego, procesował się z Korsakiem 1822 roku (Zs. Lepels.). Właściciel Przemyśla, w powiecie lepelskim, z Heleny z Reuttów, pozostawił córki: Esterę, Felicyannę i Kajetanę i synów: Piotra, ur. 1807 r. (Akta konsyst. Połoc.) i Henryka, ur. 15-go Lipca 1819 r. (met. w Zagaciu). Piotr, z Eleonory z Maćkiewiczów, miał synów: Franciszka, ur. w Szarypinie 5-go Października 1836 r. (metr. z kośc. Poludowickiego) i Józefa, ur. w Kryńkach 8-go Kwietnia 1838 r. (metr. z kośc. Dziernowickiego).

2) Jan, koniuszy smoleński, z Katarzyny Łukomskiej, pozostawił synów: Franciszka i Józefa, którzy wspólnie z matką sprzedali Turowlę-Pukanowszczyznę Doręgowskiemu, w 1774 r. (Zs. Połoc.). W akcie tym wymieniono, w jaki sposób dobra te przeszły na wyłączną własność koniuszyców smoleńskich.

Franciszek, koniuszyc smoleński, żona jego Anna z Łaskich i syn Józef, zawarli umowę z Krassowskim w 1803 r. (Zs. Lepels.). Potomstwo jego: Dawid, Józef, Aloizy, Jan, Paweł, Hilary i Joanna. Józef, z Eleonory Bohatkiewiczówny, pozostawił syna Ireneusza Waleryana, ur. 1821 r. (metr. w Hruzdowie). Paweł, ur. w Mohilowie 29-go Stycznia 1789 r., z Antonelli N. miał córki: Anicetę, za Józefem Żylińskim i Annę Ihnatowiczową, a także synów: Antoniego, ur. 1818 roku i Zenona, ur. 1820 r. (Akta konsyst. Połoc.). Zenona, dziedzica Jurkowa, w powiecie lepelskim, z Izabelli z Onikiewiczów, syn Stanisław, ur. w Jurkowie 28-go Września 1853 roku (metr. w Zagaciu). Hilarego syn Jan i córka Anna.

3) Piotr, ożeniony z Heleną z Szołuchów, pozostawił synów: Aleksandra, Wincentego i Tadeusza, a ten ostatni synów: Tomasza, Piotra i Wincentego. Po Tomaszu zostali synowie: Jan, ur. 1800 r. i Mikołaj, ur. 1807 r.

Delawalowie legitymowali się ze szlachectwa w gubernii mińskiej 1810 r., a w Cesarstwie 1854, 1861 i 1873 r. W tym ostatnim roku dozwolono im pisać się *Delalicz-Delawalami* (z Teki I. Poraja).

[von DELDEN Mikołaj, został pisarzem publicznym ziem pruskich 1711 roku (Sig. 17).]

DELESZKANOWIE v. DELASZKANOWIE. Żdan Deleszkan (pewnie ma być Żwan), właściciel Nowosiółki, w powiecie krzemienieckim, 1583 r. (Jabł.). Łukasz Żwanowicz Deleszkan, wspólnie z matką swoją, Oryną Czechowiczówną Żwanową Deleszkanową, kwituje Ostrogskiego 1602 r. (Bracł. 1 f. 881). Paweł Żwan Deleszkan 1647 r. (Kij. VI C f. 73). Jerzy Żwan Deleszkan, procesuje Woyniłłowiczów i innych o 4,000 fl., w 1663 r. (Woł. VIII A f. 58). Zygmunt Jan Delaszkan, burgrabia grodzki krzemieniecki 1643 r.

DELESZKIEWICZ Piotr, syn Kazimierza, kwituje Borzęckiego 1779 roku (DW. 95 f. 368).

DELIPAR Michał, stolnik czerniechowski 1718 r.

DELPACY v. DELPACE h. WŁASNEGO. Dwa pasy w kształcie krokwi na tarczy, na jednym z nich trzy lilie, na drugim trzy róże. Tak jest przedstawiony na nagrobku Łukasza, mieszczanina krakowskiego, pochodzącego z Florencyi, zmarłego w 1604 r. (Star. Mon.), a postawionym przez syna Rafała, w kościele Maryackim w Krakowie.

Rafał i Franciszek, synowie Łukasza, otrzymali 6-go Września 1632 r. od cesarza Ferdynanda tytuł baronowski (DW. 62 f. 25), a Franciszek, obersztleytenant Grodzickiego, kasztelana kamienieckiego, otrzymał indygenat na sejmie 1658 roku. Takiż indygenat otrzymał, za okazane męstwo, w 1662 r. Wawrzyniec, brat stryjeczny Franciszka. Jacek i Wawrzyniec, podpisali z województwem krakowskiem, elekcyę króla Michała. Jacek żył jeszcze 1692 r.

Franciszek Delpacy, indygenowany w 1658 r., żonaty z Maryanną z Kiełpszów, otrzymał od niej, wspólnie z synem Piotrem, Żórawno w województwie połockiem, w 1695 r. (Ak. Tryb. Gł. Lit. z 1695 r. i Gr. Połoc. z 1782 r.). Piotr, testamentem sporządzonym w 1717 r., zapisał Żórawno synowi Janowi, a 5,000 fl. córce swej Katarzynie, mieszkającej u brata stryjecznego Piotra, Jana Delpacego, we Włoszech (Ak. Tr. Gł. Lit. z 1718 r. i Gr. Połoc. z 1782 r.). Po śmierci Jana, syn jego Jakób wprowadzony do Żórawna w 1776 r. (Zs. Połoc.), które testamentem z 1779 r. zapisał synom swoim: Antoniemu, bawiącemu za granicą, celem windykacyi spadku po krewnym, Mikołaju Delpace i Józefowi (Gr. Poł. z 1782 r.). Antoni, rotmistrz wojsk litewskich, porucznik wojsk polskich i brat jego Józef, sprzedali w 1791 r. Żórawno Bordziłowskiemu (Zs. Połoc.). Teresa Rizzo, żona Antoniego, w testamencie swoim z 1806 r. pisze, że mąż jej powrócił w 1793 r. z Włoch na Litwę i nabył Zarzecze, lecz w 1796 r. z synami: Walentym Aniołem i Bernardem, znów do Włoch wyjechał, gdzie i umarł, a syn ich Walenty, zaślubił w Weronie Elżbietę Zawaritę. Teresa zapisała synowi Bernardowi Zarzecze, a sumę 5,000 fl., odziedziczoną po wuju Downarowiczu, temuż synowi i wnukowi swemu, Piotrowi Leopoldowi (Gr. Oszm.).

Piotr *Leopold*, syn Walentego, ur. w Weronie 25-go Stycznia 1802 r., z Małgorzaty z Kobylińskich, pozostawił synów: Stanisława, ur. w Mińsku 21-go Listo-

pada 1837 r. i Alfonsa Jana, ur. tamże 22-go Października 1839 r., oraz córki: Nimfę Joannę i Cecylyę Małgorzatę, bliźnięta, ur. tamże w 1845 roku (z Teki I. Poraja).

[DELUMBRES trębacz królewski 1659 r. (M. 393 f. 151).]

[DEMANŻET Jan Jakób, wspólnie z żoną, Barbarą z Tulczyńskich, zawarli kontrakt z Magnuszewskimi 1734 roku. Ciż małżonkowie i synowie ich: Jan i Jakób, procesują Magnuszewskich 1739 roku (Perp. Czers. 23 A f. 302 i 25 f. 97).]

[DEMARYNI Gabryel, kapitan gwardyi pieszej królewskisj 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 287).]

DEMBIC Andrzej, rezygnował z burgrabstwa malborskiego w 1608 roku. Jerzy Dembic z Dembieniec, dworzanin królewski, otrzymał w dożywocie wsie Niereszyn i Rozenberg w województwie pomorskiem 1633 r. (M. 180 f. 209). Jerzy, podpisał z województwem pomorskiem, obiór króla Michała.

DEMBIŃSCY h. DOLIWA z Dębna w województwie kaliskiem (Kotowie z Dębna). Komesowie Szymon i Mikołaj z Dębna, zapisali 1279 r. Zabartów klasztorowi w Lendzie (KWP. I). Komes Szymon, rycerz z Dębna, umarł 11-go Lipca (Nekr. Lend.). Piotr z Dębna, kasztelan lendzki 1322 r. Będzie on zapewne synem Szymona, gdyż na dokumencie z 1317 r. jest podpisany Piotr, syn Szymona, kasztelan lendzki. W 1324 r. jest kasztelanem poznańskim. Rocznica jego żałobna w klasztorze lendzkim, naznaczona na dzień 10-go Marca, a żony jego Katarzyny, na 1-go Stycznia. Synem lub synowcem jego był zapewne Mikołaj z Biechowa, wojewoda poznański 1333 r., a kaliski 1340 r., zmarły 1353 r. (ob. B.). W końcu XIV-go wieku występują bracia: Maciej, Piotr i Janusz Kotowie v. Kotowicze z Dębna i Biechowa; z nich Janusz nosi stale przezwisko *Furman* (Leksz.). Piotr i Janusz, razem z Filipem z Miłosławia, kasztelanem krzywińskim, procesują 1375 r. klasztor lędzki o Wrąbczyn, ale ostatecznie przegrali sprawę 1392 r. Maciej Kot z Dembna, sprzedał 1397 r. Nietrzanowo za 300 grzywien Mikołajowi z Brodowa (KWP.). W 1410 r. jest kasztelanem nakielskim i był ojcem Wojciecha, Jana i Wincentego. Ten ostatni wychowawca Władysława i Kazimierza, synów Jagiełły, kanonik i kustosz gnieźnieński, kantor krakowski i podkanclerzy koronny, został obrany arcybiskupem gnieźnieńskim 29-go Października 1436 r. We wszystkich sprawach publicznych brał czynny udział, a po śmierci Władysława Warneńczyka przewodniczył zarządowi kraju. Kazimierza koronował. Antypapież Feliks V-ty mianował go kardynałem.

Herb Doliwa.

Umarł 14-go Sierpnia 1448 r. w Uniejowie (Kor.). Jan, procesował w 1450 r. kapitułę gnieźnieńską, o 7,000 grzywien spuścizny po bracie.

Jakób Kot z Dembna, syn także Macieja, ale sądząc z lat, synowiec a nie brat arcybiskupa, po którym w 24 lata dopiero był na uniwersytecie krakowskim, został dziekanem gnieźnieńskim 1444 r., posłował od króla do Rzymu 1455 r., zmarł 1478 r. Sukcesor jego Kot z Biechowa 1481 r. (Kor.). Jan Kot, dziedzic na Dębnie i Biechowie, zawiera ugodę z Pawłem z Głowiny, kanonikiem gnieźnieńskim, w 1482 r. (M. M. AEV. XIII f. 519).

Janusz Furman z Dembna i Biechowa, brat Macieja, był kasztelanem rogozińskim 1392 r., a w 1400 r. kasztelanem międzyrzeckim. Liczne zostawił potomstwo, bo przezwisko jego często w aktach się powtarza, choć stopień pokrewieństwa noszących je osób, oznaczyć się nie da. Pasek Furman, z drugim ziemianinem wielkopolskim, dostali od króla w 1394 r. sto grzywien, na dostawienie 20-tu kopijników na wojny (M. M. AEV. XV). Wojciech, archidyakon poznański 1399 r., ustąpił synowcowi swemu, Wincentemu Kotce, dobra Jasienie. W 1444 r. na uniwersytecie krakowskim jest Benedykt, syn Wincentego Furmana z Jasienia. Jest on potem 1455 r. kanonikiem gnieźnieńskim i pisał się z Mieszkowa, a umarł 1478 r. Jan Furman, kanonik poznański, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim; ten sam Jan Furman ze Mchów, kleryk z dyecezyi poznańskiej, jest w Rzymie 1424 r., archidyakon warszawski 1431 r., kustosz gnieźnieński 1437 r., zmarł 1458 roku. Mikołaj Furman, syn Adama ze Mchów, 1444 r. na uniwersytecie krakowskim; tego to może Mikołaja Furmana spotykam 1456 roku na Podolu.

W późniejszych czasach dziedzice Dębna, przezwali się Dembińskimi, gdyż regestra poborowe z 1579 r. świadczą, że Dębno należało w części do Marcina Dembińskiego i wdowy Dembińskiej, a na Dembieńku część także należała do Dembińskich (Paw.).

Bartłomiej, Krzysztof i Łukasz, synowie niegdy Bartłomieja, sędziego grodzkiego nakielskiego i brat ich stryjeczny Jan, syn niegdy Macieja, wszyscy z województwa kaliskiego, przyznają w 1585 r. sumę Katarzynie ze Smoguleckich, wdowie po Marcinie, a w tymże roku żonie Piotra Jezierskiego (M. 131 f. 6).

Herb Habdank.

DEMBIŃSCY h. HABDANK wyszli z Dembian, w parafii Stradowskiej, pod Działoszycami. Jan z Kiełczewic z siostrami: Dorotą, Jadwigą i Małgorzatą, zastawił Dembiany w 1407 r. za 500 grzywien (Zs. Wiśl.). Jan z Dembian, zabezpieczył żonie Jadwidze, 140 grzyw. posagu i wiana 1410 r., a w 1414 r. sprzedał część tej wsi od Stradowa, za 60 grzywien (Zs. Wiśl.).

W drugiej połowie XV-go wieku, dziedzicem tej wsi był Jan Kiełczewski, albo Dembieński h. Habdaniec (Dług. Lib. Ben.). W 1510 r. Jan i Jan, syn Mikołaja Kiełczewskiego, bracia stryjeczni, sprzedali część swą Dembian Gnoińskiemu, staroście nowokorczyńskiemu.

DEMBIŃSCY v. DĘBIŃSCY h. NIECZUJA z Dembian, w powiecie sandomierskim, parafii Obrazów. Część tej wsi darował był Bolesław Wstydliwy, przy fundacyi klasztoru, Klaryskom osiadłym w końcu w Krakowie, przy kościele św. Andrzeja. Do dziś dnia, część ta w odróżnieniu od części szlacheckiej, nosi nazwę Dembiany Panieńskie. Druga część, od najdawniejszych czasów, należała wraz z niedalekim Byszowem i Niedrzwicą, do gałęzi rodu Nieczujów Stanisław, dziedzic Dembian, otrzymał w 1373 r. równocześnie z dziedziczkami drugiej części, prawo niemieckie dla tej wsi (KDM.). Jan, syn Mikołaja, 1416 r. na uniwersytecie krakowskim. Za czasów Długosza dziedzicami Dembian byli: Jan Dembieński h. Nieczuja i Jan Zbożeński h. Łabędź. Jan, syn Jana, 1477 r. słuchacz uniwersytetu krakowskiego, został następnie księdzem. W 1502 r. kupił Olbiad i Klimkowa Wolę od Sebastyana z Wielogłów (Coll. Crac. 22 f. 281). W 1520 r. był kanonikiem sandomierskim i kapelanem królowej. Jan, ochmistrz dworu Jana z Tarnowa, kasztelana krakowskiego, w 1541 r. Floryan, zobowiązywał się 1556 r. zatrzymać w drodze Bonę, wyjeżdżającą z Polski i jej skarby, byle mu dano sto koni, na co miał dostać dużo pieniędzy od Drohojowskiego, biskupa krakowskiego (Pam. Pappacody).

Herb Nieczuja.

W 1578 r. dziedzicami Dembian i Roszków byli: Jerzy, Sebastyan i wdowa Jakóbowa Dembińscy (Paw.). Jakób, syn Floryana, żonaty z Barbarą Świętochowską; kwitowała ona braci swoich z posagu w 1592 r. (Perp. Czers. 1 A f. 248). Jakób, dziedzic Zagórza 1618 r., ustępuje sum różnych Trojanowi, synowi Jerzego, w 1624 r. i wraz z żoną wyposaża córkę Agnieszkę, Marcinowę Białobrzeską (DW. 34 f. 1484 i Gr. Chęciń.).

Jerzy, współdziedzic Dembian 1578 r. (Paw.), wydawał różne kwity w 1593 r. (Zs. Wiśl.). Syn jego Trojan, nabył w 1624 r. różne sumy od Jakóba, syna Floryana, a w 1633 r. spisał intercyzę z żoną, Dorotą Lubańską, która w 1641 r. już wdową, zapisała w 1651 r. różne sumy Jerzemu Dembińskiemu (Gr. Chęciń.). Braćmi Trojana mogli być Wojciech i Bartłomiej, z których pierwszy sprzedał drugiemu w 1617 r. części swe Kamodzic i Mietla (Zs. Wiśl.). Wdowa po Wojciechu, Elżbieta Pirocka, zapisała Paulinom częstochowskim Bożynów 1621 r. (Zs. Wiśl.). Bartłomiej Dembiński z Kostek, wojskowy, spisywał umowę z Mietelskim 1615 r. (Ibid.). Syn jego Andrzej, sprzedał 1654 r. bratu rodzonemu Jerzemu, części Kamodzic i Mietla w województwie sandomierskiem (Ibid.). Joachim, syn wymienionego wyżej Trojana, dziedzic Owczar, żonaty z Anną Kreczykówną 1689 r. (Gr. Chęciń.), podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała, a jako stryj i opiekun Jana, syna Andrzeja (prawdopodobnie po Bartłomieju), kwitował w 1672 r. Michała Dembińskiego z Czapel (Gr. Krak. 290 f. 2029, 2041). Tego Joachima pierwszą żoną była pewnie Zofia Pozoska, wspomniana w procesie spadkowym z 1785 r. (Prot. Ter. Crac. 4 f. 33).

Andrzej, brat Joachima, ale nie rodzony, a syn Bartłomieja, o którym wyżej, z żoną, Urszulą Karśnicką, wypożyczył 1656 r. Klemensowi Branickiemu 2,000 fl. W 1657 r. był poborcą chęcińskim i zeznał z żoną zapis dożywocia (Gr.

Chęciń.). W 1663 r. miecznik rożański, zapisał w 1664 r. synom swoim: Janowi i Krzysztofowi, sumę swą u Branickiego (Gr. Krak. 281 B f. 1951 i 1953). Z synów tych Jan jest w 1672 r. pod opieką stryja Joachima. Ten sam zapewne Jan, posesor Pierzchnianki i Słopca, miecznik rożański 1713 r., z żoną, Katarzyną Trzcińską z Rządkowa, zawierają w 1711 i 1713 r. układy z Krasińskimi. Wdowa po nim układa się 1714 r. z Konarską, a 1721 r. z dziećmi (Gr. Chęciń.). Synów było czterech: Stanisław, Dominik, Franciszek Michał i Marcin i trzy córki: Maryanna, za Józefem Piegłowskim, stolnikiem ciechanowskim, 1718 r.; Ludwika, za Andrzejem Jaworskim 1721 r. i Joanna, w zakonie Teresa, Norbertanka w Krakowie 1721 r. Z synów:

Dominik, w zakonie Stefan, Karmelita w Krakowie, schedę swą po rodzicach odstąpił w 1718 r. klasztorowi (Gr. Krak. 334 f. 2550).

Stanisław, miecznik rożański, nabył w 1726 r. części Kałęczyna v. Nowego Światu od Sokołkowej (DW. 66 f. 149), a w 1732 r. od braci części ich spadku po Wyszyńskiej, krewnej ich matki. W 1733 r. żeni się z Barbarą Anną Chwalibożanką, burgrabianką krakowską, 1-o v. Stefanową Pieściorowską, chorążyną zakroczymską, która mu zapisała 5,000 fl. i wzajem sobie zapisują dożywocie. Żona umarła w 1735 r., a on sam w 1738 r. bezdzietnie, a bracia zrzekli się spadku (Gr. Krak. 347 f. 1880; 348 f. 1755 i 1831; 352 f. 1270).

Franciszek Michał, kapitan 1718 r., podpułkownik wojsk koronnych 1722 r., w końcu łowczy wołyński, dziedzic Zembrzyc i Marcówki, ożeniony z Salomeą Junosza Słuszkowską, głuchoniemą, z którą zeznał zapis wzajemnego dożywocia w 1730 r. Umarł w 1740 r., a wdowa po nim wyszła 2-o v. 1742 r. za Jana Zakrzewskiego, zapisawszy poprzednio dwóm synom i trzeciemu dziecku urodzić się mającemu 51,000 fl. (Obl. Krak. 145 f. 2015; Gr. Kr. 346 A f. 997; 355 f. 994 — 1008; 357 f. 389; 397 f. 818). Z synów ich Józef, doktór obojga praw, pleban stryszowski i zakrzowski 1759 r., protonotaryusz apostolski 1771 r., zapisał w tymże roku 6,000 fl. na utworzenie nowej kanonii przy kolegiacie WW. Swiętych w Krakowie (Gr. Krak 382 f. 424 — 426). Franciszek, dziedzic Zembrzyc po ojcu, wydzierżawił je w 1774 r. Żuławskiemu (Zap. ziems. Krak. 4 f. 335). Trzeci pogrobowiec Dominik Ignacy, urodzony 1741 r., wkrótce umarł.

Marcin, czwarty syn Jana, miecznika rożańskiego, chorąży smoleński 1726 roku, posesor Pierzchnianki 1717 r., spisał w tymże roku intercyzę przedślubną w Boleścicach, z pierwszą żoną, Zuzanną z Przybysławic Oraczowską, wojszczanką krakowską, której bracia oddali 1722 r. w posagu czwartą część dóbr Pękosławia i Kowalowa. W 1735 r. zapisał przyszłej swej drugiej żonie, Annie z Wodzinka Wodzińskiej, 1,500 fl., a w 1739 r. zeznał z nią zapis dożywocia. W 1741 r. jest opiekunem synowców; umarł w 1765 r. (Obl. Crac. 144 A f. 3745; Gr. Krak. 349 f. 1355; 353 f. 132 i Gr. Korcz. z 1765 r.; Perp. Crac. 4 f. 341). Z pierwszej żony pozostawił Marcin córki: Justynę, żonę Jana Lipskiego, zmarłą w 1785 roku i Aleksandrę, żonę Krzysztofa Skąpskiego 1745 r. i synów: Mikołaja, ożenionego z Justyną z Przybysławic Oraczowską, skarbnikówną nowogrodzką, 2-o v. Józefową Rabsztyńską 1761 r., zmarłego bezdzietnie 1760 r. (Gr. Krak. 374 f. 2257; 375 f. 686); Krzysztofa, ożenionego z Brygidą Czapelską 1764 r. (Gr. Krak. 370 f. 593) i Sebastyana, cześnika nowogrodzkiego 1774 r. Zeznał on w 1768 r. zapis dożywocia z żoną, Antoniną Wasilewską z Widuchowej, za którą dostał 2,500 fl.;

żył jeszcze 1786 r., a 1792 r. wdowa po nim, w imieniu dzieci: Józefa, Karola, Macieja, Magdaleny i Tekli, prowadzi różne sprawy. Magdalena, była żoną Władysława Trzebińskiego 1792 r., a Tekla, żoną Ignacego Kube 1801 r. Synowie sprzedali w 1799 r. prawa swe do Krzyszkowic Duninowi. Ten to pewnie Maciej, z żoną, Heleną Relicką, kwitował w 1803 r. Dembińską, starościnę wolbromską (Obl. Krak. 201 f. 1801, 1805; Gr. Korczyń. z 1768 r.; Perp. Crac. 6 f. 424 i 13 f. 504). Z drugiej żony, miał Marcin, chorąży smoleński, córkę Franciszkę, za Józefem Rawiczem Dembińskim 1757 r. i trzech synów: Piotra, Floryana v. Felicyana i Antoniego.

Piotr, skupił Pękosław i Kowalów w 1778 r. W 1786 r. zapisał żonie, Zuzannie z Tropia Chebdziance, 4,000 fl., a 1796 r. pozwany wraz z synami: Augustynem i Franciszkiem przez Wierciszewskiego, o Pękosław. Testament spisał w Kowalowie 1801 r. i wkrótce umarł, a wdowa wyszła 2-o v. za Jana Nepomucena Boguckiego w 1805 r. Syn Franciszek umarł przed ojcem, a pozostali synowie: Augustyn (metr. w Szreniawie z 1774 r.); Łukasz (metr. w Prędocinie z 1782 r.); Wincenty (metr. w Prędocinie z 1785 r.); Kasper (metr. w Wodzisławiu z 1794 r.); Antoni (metr. w Dembnie z 1794 r.) i córka Maryanna, wymienieni w testamencie ojca, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. Łukasz, z żoną, Joanną z Brożków v. Mrożków, trzymał zastawem w 20,000 fl. połowę Buska w olkuskiem, od Zakrzewskich (Gr. Krak. 403 f. 77 i 182; Citat. Ter. Crac. 15 f. 939; Perp. Crac. 13 f. 313 i n.; 15 f. 235).

Felicyan, drugi syn Marcina z Wodzińskiej, współdziedzic Pękosławia, ożeniony z Katarzyną Faruchowiczówną, pozwał w 1795 r. zięcia swego przyszłego, Wojciecha Zagórskiego, o wymożenie na nim intercyzy, ze szkodą syna Jacentego. W 1800 r. ustąpił spadku po babce Wodzińskiej, bratankowi Jakóbowi (niewiadomo po którym bracie) i żonie jego, Tekli de Boki (Prot. Crac. 24 f. 992; Zap. Ziems. Krak. 3 f. 77—80; Perp. Crac. 10 f. 729 i 848).

Antoni, najmłodszy syn Marcina, żeni się 1767 r. 1-o v. z Maryanną Kopczyńską, wdową po Tomaszu Łukomskim, 2-o v. ożeniony już 1779 r. z Maryanną Rysiewiczówną, z której był syn Jan. Otrzymał on wraz z matką w 1790 r. wójtostwo w Strzemieszycach Małych, w ziemi siewierskiej. Antoni żył jeszcze 1803 r. (Gr. Krak. 380 f. 146 i 762; 394 f. 235; Perp. Crac. 13 f. 848).

Sebastyan, współdziedzic Dembian i Rożków 1578 r. (Paw.), z żoną, Barbarą ze Staszkowskich i dziećmi: Zofią i Jerzym, wydali w 1600 r. pokwitowania w grodzie chęcińskim. Oprócz nich miał jeszcze Sebastyan syna Hieronima 1612 roku (Zap. Lub. 19 f. 627).

Jerzy, roboruje 1650 r. kontrakt w Chęcinach, a 1651 r. przyjmuje zapisy od wdowy Trojanowej. Umarł przed 1658 r., pozostawiwszy z żony, Maryanny z Gromadzkich (Obl. Wiśl. z 1695 r.) syna Sebastyana. Sebastyan, dziedzic Swaryszewic, miecznik rożański 1671 r., w układach różnych z Arnolfem i Piotrem Dembińskimi, z 1658, 1664 i 1675 r., nazywa ich stryjecznymi braćmi; byli jednak, zdaje się, stryjeczno-stryjecznymi (Gr. Krak. 276 f. 69 i 70; 281 B f. 1839; Obl. Krak. 101 B f. 554). Żonaty 1 o v. z Katarzyną Stawiską, miał z niej syna Jerzego, dziedzica Zgórska 1685 r. i córkę Teresę, żonę Michała Dembińskiego 1680 roku, 2-o v. z Konstancyą Barbarą z Bobolic Chodakowską, z której syn Stanisław Franciszek. W 1675 r. sprzedał Sebastyan swoją połowę Bobolic z przyle-

głościami Chodakowskim, a w 1690 r. pokwitowany wraz z dziećmi przez Grota. Podpisał elekcyę króla Michała i on zapewne, jako miecznik zakroczymski (?), podpisał z województwem sandomierskiem obiór Jana III-go (Obl. Krak. 97 B f. 1576; Gr. Krak. 180 f. 503; 294 f. 185—197; 310 f. 793).

Stanisław Franciszek, syn Sebastyana, ożeniony był z Maryanną Heleną z Pożogów Pozoską, 1-o v. Franciszkową Grabkowską, której wyznaczył w 1705 r. opiekę, w osobach stryjecznych braci, Stefana, kanonika krakowskiego i Krzysztofa (Obl. Krak. 129 f. 92 i Gr. Korczyń. z 1705 r.).

Stanisław, brat Sebastyana i zapewne także Jerzego, współdziedziców Dembian 1578 r., o których wyżej, miał córkę Barbarę, zmarłą przed 1658 r. i synów: Krzysztofa, Piotra i Marcina.

Krzysztof, dziedzic Mietla, kwituje się w 1623 i 1638 r. z Mietelskim (Zs. Wiśl.). Z dwóch żon, Urszuli Mozgawianki, córki Fryderyka, i Krystyny Ożarowskiej, 2-o v. Mikołajowej Lipowskiej, 3-o v. Piotrowej Jarockiej, nie pozostawił potomstwa, a o spadek po nim w Mietli, układają się synowcowie po obu braciach, w 1660 i 1679 r. (Gr. Krak. 277 f. 273—281; 249 A f. 115 i 119).

Piotr, syn Stanisława, posesor Sulisławic 1620 r., zabezpieczył w 1622 r. żonie, Barbarze Przyłęckiej, 4,000 fl. posagu i wiana. Wziął w zastaw od świekry część Przyłęku, Brzostku i Kluczyc, w lelowskiem, w 1628 r. kupił część Przyłęku od Grota, nabył następnie Zbikały, Święcice i Pieczonogi, w 1632 r. jest opiekunem synowców po bracie Marcinie, a 1640 r. wyznaczył opiekę dzieciom swoim i umarł tegoż roku. Córki jego: Katarzyna, za Mikołajem z Przybysławic Oraczowskim 1641 r. i Barbara, za Kazimierzem z Janowic Chwalibogiem, podczaszym drohickim 1665 r. Synowie: Tomasz, Stanisław Konstanty, Piotr i Michał, wspólnie z matką, sprzedali w 1647 r. części swe Dembian, w powiecie sandomierskim, Janowi, synowi Marcina, a w 1660 r. sporządzili dział dóbr ojczystych i macierzystych (Gr. Krak. 216 f. 591 i 594; 228 f. 610; 246 f. 487; 261 f. 1655, 1662, 1667; 277 f. 255 i 268; Obl. Krak. 66 f. 249; 73 f. 357). Tomasz wziął działem Czaple Wielkie, w powiecie książkim, umarł bezdzietnie 1663 r., a bracia sporządzili dział majątku po nim pozostałego w tymże roku (Gr. Krak. 280 B f. 1786—1804). Piotr, kanonik krakowski i sekretarz królewski 1658 r., archidyakon kurzelowski 1663 r., został opatem koronowskim w 1664 r.; umarł w 1672 r. Działem wziął Pieczonogi, ale je zaraz darował bratu Stanisławowi w 1660 r. (Gr. Chęciń.). Stanisław Konstanty, działem wziął Święcice Wielkie i Małe i Przyłęk, a od brata dostał Pieczonogi w 1660 r. i na tych dobrach zabezpieczył żonie, Annie z Lipia Lipskiej, córce Hieronima, 30,000 fl. posagu i wiana. Zabity w bramie Floryańskiej w Krakowie, przez drabów miejskich w 1664 r., o co wdowa, syn i brat, procesowali magistrat krakowski w tymże 1664 r., a szlachta krakowska poleca posłom swoim sejmowym 1666 i 1668 r. staranie, aby to zabójstwo surowo ukarane zostało. Wdowa wyszła 2-o v. za Abrahama Jarzynę, wojskiego rawskiego, 1668 r. Syn jedyny Hieronim, małoletni w czasie śmierci ojca, pod opieką stryjów, dziedzic Pieczonóg, Zbikał i Swięcic, ożenił się z Justyną Piegłowską, kasztelanką oświecimską, z którą zeznał zapis dożywocia w 1688 r. (Gr. Krak. 278 f. 1859; Ind. Coll. Crac. 6 f. 727 — 732; Gr. Krak. 308 f. 657 i 309 f. 419). Po jego śmierci wyszła ona 2-o v. za Krzysztofa Wielopolskiego, a 3-o v. za Aleksandra Borowskiego, podkomorzego sandomierskiego. Córka ich Anna,

była żoną Aleksandra Tęgoborskiego, chorążego czerniechowskiego, a syn jedyny Józef Antoni, chorąży bracławski 1723 r., dziedzic Swięcić, Zbikał, Czechowa i Kijów, gdzie wymurował kaplicę przy kościele, zaślubił 1-o v. Elżbietę Rawicz Dembińską, łowczankę krakowską, za którą, na mocy intercyzy spisanej w Gruszowie 1716 r., dostał w 30,000 fl. posagu dobra Chechły z Wolą i Smogorzów z Wolą. W 1722 r. sprzedała ona te dobra Lubomirskim, a mężowi zapisała Kije. Umarła w 1733 r., pochowana w Kijach (Obl. Krak. 140 f. 1891, 1897; 156 f. 2693; 149 f. 227). Drugą żoną Józefa Antoniego, była Maryanna Nieczuja Dembińska, córka Maksymiliana, której zapisał 6,000 fl. i następnie zeznał z nią zapis dożywocia w 1740 r. (Gr. Korczyń.; Obl. Krak. 164 f. 1460). Spisał testament 1749 r. i umarł tegoż roku w Czechowie, pochowany w kościele w Kijach, na który testamentem zapisał 2,000 fl. (Perp. Crac. 7 f. 594). Wdowa po nim, zeznała w 1751 r. zapis dożywocia z drugim mężem, Tomaszem Franciszkiem Żeleńskim, burgrabią krakowskim (Gr. Krak. 365 f. 826). Z pierwszej żony miał Józef Antoni córkę Maryannę, urodzoną 1718 r., zmarłą 1720 r. i synów: Antoniego, Franciszka, Stefana głuchoniemego i Hieronima; z drugiej żony — córki: Justynę, za Ludwikiem Tyssonem, kapitanem wojsk koronnych 1786 r.; Elżbietę, za Maciejem Otfinowskim, podczaszym nowogrodzkim 1775 r. i Maryannę, zmarłą panną. Synowie sprzedali w 1745 r. dobra macierzyste: Zręczyce, Zagorzany, Podolany, Mikołajów, Starą Wolę, Wieżę i Gruszów, Czernemu (Gr. Krak. 359 f. 1533—1536). Z nich:

Antoni, w zakonie Kajetan, był Paulinem w Częstochowie i pokwitował 1746 r. brata Franciszka ze schedy (Gr. Krak. 360 f. 2090 i n.).

Stefan, posesor Wolwanowic i Lekszyc, umarł bezżenny, zapisawszy sumy na tych dobrach siostrom.

Hieronim, żyje jeszcze 1793 roku i należy do opieki nad wnuczką po bracie.

Franciszek, dziedzic Kijów i Pieczonóg, podczaszy wiślicki 1749 r., chorąży bracławski 1750 r., zeznał w 1747 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Borkówną, podczaszanką bracławską (Gr. Korczyń.). W 1754 r. sprzedał Kije Arnolfowi Dembińskiemu, a Swięcice i Pieczonogi 1755 r. Łodzińskiemu. W 1764 r. był posłem na elekcyę i znów 1767 r. posłował. W 1781 r. był kandydatem do kasztelanii sandeckiej, a 1787 r. kawalerem orderu Św. Stanisława. Testament spisał 11-go Lipca 1788 r., oddawszy cały ruchomy majątek bratu Hieronimowi i w kilka dni potem umarł. Jedyna córka jego Maryanna, dziedziczka Dembian, w powiecie wiślickim, Kotlic, Mokrska, Chwaścic, Brusa i innych, wyszła za Piotra Rawicza Dembińskiego, starostę wełeckiego, z którym zeznała zapis dożywocia w 1769 r. (Gr. Krak. 360 f. 1413 i 1416; 368 f. 1590; 382 f. 329; Obl. Krak. 181 f. 1939; 187 f. 2049 i 2055).

Michał, najmłodszy syn Piotra, łowczy wołyński 1670 r. i sędzia kapturowy powiatu ksiąskiego 1674 r., działem po ojcu wziął Zbikały i Sudołek w 1660 r., a po bracie Tomaszu Czaple Wielkie, w 1663 r. W 1664 r. oprawił żonie, Teresie z Silniczki Majównie, na swych dobrach, 22,000 fl. posagu i drugie tyle wiana (Gr. Krak. 281 B f. 3193 i 3197; 292 f. 1012). W 1676 r. kupił Dziaduszyce i Gluzy, 1687 r. nabył Broniszów, a był także dziedzicem Sędziszowa i Owczar. Jako pułkownik powiatu ksiąskiego, odznaczył się pod Gołębiem, był też na wyprawach: Czudnowskiej, Żwanieckiej i innych; umarł 1698 r. i pochowany wraz

z żoną, zmarłą 1690 r., u Reformatów w Krakowie. Nagrobek zaś, długim napisem opatrzony, mają w Czaplach. Córka ich Salomea, wyszła 1697 r. w Krakowie za Jana Piegłowskiego, skarbnika krakowskiego, potem kasztelana oświecimskiego. Synowie: Stanisław i Stefan.

Stanisław, ur. 1669 r., dostawszy od ojca w 1696 r. Czaple Wielkie, żeni się z Maryanną Złotnicką, cześnikówną koronną, za którą dostał w 100,000 fl. Probołowice (Gr. Krak. 216 B f. 2666 i 2671 — 2678). Sędzia kapturowy powiatu ksiąskiego 1696 r., umarł 15-go Maja 1697 r. w Krakowie, a wdowa wyszła 2-o v. za Józefa Małachowskiego, starostę opoczyńskiego 1703 r.

Stefan, scholastyk kijowski, pleban sędziszowski 1693 r., kanonik krakowski 1697 r. i proboszcz kijski 1698 r., administrator opactwa tynieckiego 1709 r., kustosz koronny 1719 r., z którego urzędu rezygnował w 1732 r. Proboszcz infułat tarnowski 1733 r., z siostrą Piegłowską dopełnili działu dóbr Wysocic i Balic, odziedziczonych po Majach (Gr. Krak. 327 f. 85, 142, 149 i 173). Żył jeszcze w 1736 r., a dobra po nim Czaple, Sudołek, Wysocice z Żarnownieą i Łaszów, objęli Piegłowscy w 1741 r. (Gr. Krak. 355 f. 1631—1679).

Marcin, trzeci syn Stanisława, a brat Krzysztofa i Piotra, dziedzic Przyborowic 1620 r., zostawił córkę Katarzynę, zmarłą panną, w 1641 r. i trzech synów: Krzysztofa, Jana i Arnolfa. W imieniu tych synowców swoich, stryj ich i opiekun, Piotr z Pieczonóg, sprzedał w 1632 r. dobra ich dziedziczne w powiecie sandomierskim, Koczowskiemu (Gr. Sandom.; Obl. Krak. 73 f. 357). Oni trzej i siostra, procesowali 1641 r. wdowę po stryju Piotrze i ich dzieci (Obl. Krak. 66 f. 249).

Krzysztof, umarł bezdzietny po 1651 r.

Jan, zawiera układ ze stryjenką w 1641 r. i kupuje od niej i synów jej, część Dembian, w powiecie sandomierskim (Gr. Krak. 261 f. 1655 — 1667), gdzie w 1653 r. spisał testament, którym wyznaczył opiekunów dzieciom swoim: Tomaszowi i Urszuli, urodzonym z Maryanny Krzynieckiej (Gr. Chęciń. z 1654 r.). Urszula, żona Stanisława Streckiego, kwitowała w 1692 r. stryja Arnolfa, ze spadku po ciotce Katarzynie i po stryju Krzysztofie (Gr. Krak. 312 f. 837).

Arnolf, trzeci syn Marcina, sprzedał części swe Przyborowic Koczowskiemu w 1647 r., pokwitował stryjenkę Piotrową 1649 r., zapisał pierwszej żonie, Zofii z Wrocimowic Paczkównie, 4,000 fl. długu w 1655 r.; a drugiej żonie—Annie Pacanowskiej, córce Tomasza i Katarzyny z Koniecpolskich, oprawił 10,000 fl. posagu i wiana, w 1669 r. Podpisał z województwem sandomierskiem obiór króla Michała, regulował spadek po stryju Krzysztofie w 1679 r. i był opiekunem synowicy Urszuli w 1689 r. Dziedzic Kossocic i Soboniowic, umarł 1692 r., pozostawiwszy z obu żon czternaścioro dzieci (Gr. Krak. 261 f. 1647—1652; 274 f. 2569—2575; 276 f. 70; 287 f. 1477—1488; 299 A f. 115 i 119). Z pierwszej żony byli synowie: Piotr, o którym niżej i Tomasz, pleban w Węgleszynie 1693 r., proboszcz kurzelowski 1699 r., dziedzic Dąbia i Baryczy 1730 r. i córki: Elżbieta, za Wojciechem ze Ślaz Slaskim, stolnikiem ciechanowskim 1680 r.; Katarzyna, za Franciszkiem z Brzezia Russockim 1688 r. i Barbara, w zakonie Ludgarda, Augustyanka u św. Katarzyny w Krakowie 1693 r. (Gr. Krak. 313 f. 763 i 765). Z drugiej żony—córki: Teresa, Benedyktynka w Staniątkach 1701 r. (Gr. Krak. 321 f. 1620—1621); Anna, w zakonie Eufrozya, Augustyanka u św. Katarzyny w Krakowie

1706 r.; Teofila, za Pawłem z Bierkowa Cellarym 1702 r. i Konstancya, 1-o v. za Stanisławem Kuczkowskim 1717 r., 2-o v. za Janem Józefem Gołuchowskim 1731 r. i synowie: Jan, Stefan, Krzysztof, Łukasz i Michał.

Jan, w zakonie Benedykt, cysters w Mogile, został wyposażony przez ojca 1691 r. czynszem rocznym, 200 fl. i 3,000 fl. dla klasztoru, po jego śmierci (Gr. Krak. 311 f. 3795 — 3799). Pozostali bracia, rodzeni i przyrodni, zeznali dział dóbr ojczystych w 1693 r. (Gr. Krak. 313 f. 2205, 2215 i 3422).

Łukasz i Michał pomarli młodo, bezdzietnie, przed 1704 r.

Stefan, stolnik chełmski 1704 r., dziedzic Soboniowic, podpisał konfederacyę za Augustem II-m 1703 r., spisał testament 1710 r. i umarł także bezdzietnie po 1714 r., a spadek po nim wzięli dwaj żyjący bracia i bratanek Jan.

Krzysztof, skupił 1704 r. od braci ich części spadku w Kossocicach, po bracie Michale (Gr. Krak. 324 A f. 619 — 639). W 1705 r. towarzysz pancerny roty kasztelana sandomierskiego, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zuzanną Piegłowską, kasztelanką oświecimską (Ibid. 325 f. 537), następnie porucznik chorągwi pancernej, starosty kowalskiego, umarł 1714 r., a wdowa po nim, zapisawszy jedynemu synowi Janowi, 30,000 fl., w 1715 r. wyszła 2-o v. za Władysława Grabkowskiego, stolnika owruckiego, z którym się rozwiodła w 1716 r. i poślubiła 3-o v. Mikołaja Michalczowskiego. Zmarła 1719 r. (Gr. Krak. 332 f. 26, 468—967; 335 f. 2233; 336 f. 340). Jan, jedyny ich syn, w aktach po jego śmierci zeznawanych, tytułowany miecznikiem inowłodzkim, pokwitował w 1726 r. stryja Piotra z opieki, sprzedał w 1729 r. Dunossy, a był po matce dziedzicem Skorczowa. Umarł przed 1733 r., pozostawiwszy z żony, Maryanny Chlewickiej, podczaszanki sandomierskiej (Gr. Krak. 346 A f. 719; Obl. Krak. 154 f. 305), tylko dwie córki: Konstancyę i Joannę Maryannę, pod opieką stryja Arnolfa (Gr. Krak. 355 f. 322 i 328). Obie siostry sprzedały Skorczów 1748 r. (Gr. Krak. 362 f. 2095—2106). Konstancya, wyszła za Ludwika Moszczeńskiego 1747 r., potem miecznika zatorskiego, przeciw czemu stryj protestuje, że wyszła wbrew jego woli; Joanna, była żoną 1-o v. Mikołaja Psarskiego, stolnikowicza chełmińskiego 1746 r., a 2-o v. Antoniego Strusia 1762 r. (Gr. Krak. 360 f. 827; 376 f. 1256).

Piotr, najstarszy syn Arnolfa z pierwszej żony, chorąży pancerny chorągwi wojewody sandomierskiego 1693 r., podczaszy chełmiński 1704 r., nabył w 1717 r. za konsensem królewskim z 1716 r., starostwo czchowskie od Lipskiego (Gr. Krak. 333 f. 1439), które znów ustąpił synowi Franciszkowi Arnolfowi w 1723 r., za konsensem królewskim z 1720 r. (Sig. 19). Mianowany kasztelanem oświecimskim 1720 r., a kasztelanem bieckim 1728 r., dziedzic Rajska, Strzałkowic, Kossocic, Soboniowic, Lasochowa i Soboszowa, fundował kościół w Kossocicach. W 1720 r. wniósł manifest do grodu krakowskiego, że mu się z podpalenia spaliło gumno i lamus w Rajsku 1708 r. i wszelkie kwity, skrypta i dokumenty, do rodziny Dembińskich odnoszące się (Obl. Krak. 134 f. 530). Testament spisał w Kossocicach 1729 r., a uzupełnił go 1734 r.; umarł według napisu na nagrobku w Kossocicach 16-go Kwietnia 1735 r., widocznie poprzednio oddawszy majątek synom: Franciszkowi Arnolfowi, Arnolfowi i Stanisławowi, którzy dopełnili działu w 1734 r. (Gr. Krak. 349 f. 156). Żonatym był kasztelan 1-o v. z Barbarą z Romiszowic Stokowską, wdową po Adamie Księskim, zmarłą 1698 r.; dzieci z niej pozostałe, Józef i Franciszka, pomarły młodo 1714 roku (Gr. Krak. 315

f. 1650—1653; 318 f. 498—525; Dekr. Tryb. Lub. z 1715 r.; Obl. Krak. 190 f. 641); 2-o v. ożenił się 1700 r. z Anną z Lipna Lipińską, łowczanką bracławską, zmarłą 1728 r., pochowaną w Kossocicach (Gr. Krak. 320 f. 2090 — 2092; 323 f. 1465). Z tej żony były córki: Joanna Helena, ur. 1701 r., Barbara Jadwiga, ur. 1705 r., Apolonia Berta, ur. 1707 r., zmarłe dziećmi; Katarzyna, w zakonie Krystyna, Dominikanka na Gródku w Krakowie 1716 r., przeorysa 1741 r. (Gr. Krak. 332 f. 413) i Maryanna, poślubiona w Kossocicach 1719 r. 1-o v. Franciszkowi Ślaskiemu, podczaszemu mielnickiemu, a po rozwodzie z nim, 2-o v. 1727 r. Janowi Jaksie Kwiatkowskiemu, kasztelanowi inowłodzkiemu, zmarła 1729 r. i trzech synów, wyżej wymienionych.

Z nich najstarszy, Franciszek Arnolf, dostał od ojca w 1723 r. starostwo czchowskie, a 1727 r. dobra Rajsko. Ożenił się 1728 r. z Eleonorą Oborską, kasztelanką bracławską, dla której tegoż roku wyrobił prawo wspólności na starostwo czchowskie. Działem z 1734 r. wziął Soboszów, dworek w Proszowicach i 26,000 fl. na Grajewie. W 1733 r. podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Wars. 49 f. 422). Spisał testament 1735 r., którym cały majątek zapisał żonie i jedynej córce i wkrótce umarł, a wdowa, zrobiwszy zapis córce, wyszła 2-o v. za Stefana Piegłowskiego, podczaszego wiślickiego. Córka ich Zuzanna, wyszła 1750 r. za Jana ze Żmigrodu Stadnickiego, chorążego grabowieckiego (Gr. Krak. 339 f. 1809; 343 f. 3275; 346 A f. 2123; 351 f. 560; Obl. Krak. 159 f. 490 i 742; Sig. 20).

Stanisław Kostka Marcin, najmłodszy syn kasztelana Piotra, ur. 1708 r. w Kossocicach, dziedzic tychże i Baryczy, z testamentu ojca z 1734 roku, chorąży pancerny roty podskarbiego wielkiego koronnego 1737 r., pułkownik królewski 1750 r., starosta wolbromski 1752 r., podczaszy krakowski 1758 r., odstąpił starostwo wolbromskie Franciszkowi Rawiczowi Dembińskiemu 1758 r., od którego ojca był je nabył. Wykupił za konsensem królewskim Zbigniew i Wolę od Kluszewskiego 1758 r. Poseł na konwokacyę 1764 r., podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Kasztelanem wojnickim został w 1764 r., order Sw. Stanisława otrzymał w 1765 r., a chorągiew husarską po prymasie Łubieńskim w 1767 r., kawaler orderu Orła Białego 1774 r. Gorąco polecany posłom przez szlachtę krakowską, w latach 1760, 1764 i 1768, a w 1773 r. aby koniecznie otrzymał województwo krakowskie, otrzymał je w 1779 r. Za łaskawą opiekę i przyśpieszanie sprawiedliwości, żydzi Kazimierscy powiększają mu w 1781 r. płaconą rocznie pensyę, z czterech na 7,000 fl. Umarł wojewoda 11-go Grudnia 1781 r. w Małoszowie i tamże pochowany. Z Konstancyi z Wronowa Księskiej, miecznikównej owruckiej, wdowy po Józefie Balcerze ze Szczecna Borku 1741 r., miał syna Jana Nepomucena Dominika, zmarłego dzieckiem wkrótce po matce w 1749 r., to też testamentem spisanym w 1777 r. w Małoszowie, a podpisanym tegoż roku przez króla w Warszawie, obdzielił dobrami swemi wszystkich licznych krewnych. Był on dziedzicem Kossocic, Małoszowa, Mokrska z pięciu wsiami, Nieznanowic, Kamienny, Krzywoszyniec, Dementowa i innych. Na kościół w Małoszowie zapisał 30,000 fl., a posłowie w 1782 r. mają zalecone przez szlachtę, wyrobić zatwierdzenie tej fundacyi (Gr. Krak. 355 f. 2395, 2403, 2869; Obl. Krak. 185 f. 3796—3799; 192 f. 2525; 213 f. 25 — 48; 176 f. 1169 i 1217; Sig. 31; Kancl. 31 II f. 31).

Arnolf Stefan, średni syn kasztelana, ur. 1704 r., podczaszy krakowski 1730 r., działem z 1734 r. wziął Rajsko, Soboniowice, Strzałkowice i 45,000 fl. na Dąbiu i Rzeszówku. Sprzedał Dąbie i Rzeszówek, a nabył w 1736 r. Góry i Polichno, od Stanisława Rawicza Dembińskiego (Gr. Krak. 350 f. 230—243). W 1754 roku kupił Kije od Franciszka, chorążego bracławskiego, a 1757 r. sprzedał Rajsko w szczyrzyckiem. Umarł i pochowany w Kijach 1758 r. (Gr. Krak. 348 f. 1454; 368 f. 1590). Pierwszą jego żoną była w 1726 r. Maryanna Bobrownicka, chorążanka bracławska (Gr. Chęciń.). Kwitowała w 1732 r. braci swoich z 80,000 fl. posagu (Gr. Korczyń.) i umarła 1744 r. Z tej żony były córki: Konstancya, za Antonim Ożarowskim, zmarła w separacyi z mężem 1758 r. i Anna, za Wojciechem Kluszewskim, w końcu kasztelanem wojnickim 1759 r. i synowie: Jerzy, Józef i Franciszek. Drugi raz ożenił się Arnolf 1745 r. z Kunegundą Aksakówną, podczaszanką żytomierską, której, jako narzeczonej, zapisał 100,000 fl. (Gr. Krak. 359 f. 1716). Taką sumę dostała w posagu, oprócz wyprawy, klejnotów i srebra. Z niej była córka Ludwina, urodzona i zmarła 1751 r. w Kliszowie i synowie: Jacek, zmarły bezżennie 1767 r. i Ignacy. Synowie Arnolfa dopełnili działu dóbr ojczystych: Gór, Polichna, Kij, Soboniowic i Strzałkowic, w Kijach 1758 r. (Obl. Korcz. z 1758 r.; Obl. Krak. 191 f. 3179; Prot. Crac. 16 f. 1415).

Jerzy, najstarszy syn Arnolfa, otrzymał od stryja Stanisława starostwo zbigniowieckie 1759 r. Dziedzic Soboniowic, Strzałkowic i Sudołku, był posłem z krakowskiego na elekcyę 1764 r. i na sejm 1768 r. W 1782 r. udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim czchowskim. Umarł 1794 r., pozostawiwszy z żony, Zofii Piegłowskiej, starościanki szrubskiej (Gr. Krak. 374 f. 2932), zmarłej 1791 r., cztery córki: Maryannę, wydaną 1783 r. za Mikołaja Ignacego Benoego, pułkownika wojsk koronnych, zmarłą 1799 r.; Salomeę, zmarłą panną; Justynę, za Aleksandrem Gołuchowskim, zmarłą 1799 r. i Julię, żonę 1-o v. Franciszka Bonieckiego, komornika ziemskiego sandomierskiego 1791 r. (Zap. Ziems. Krak. 13 f. 1236 i Nowokorcz. 18 f. 64), 2-o v. Konstantego Wiktora, pułkownika wojsk austryjackich 1796 r., a 3-o v. Karola hr. Wodzickiego.

Józef, drugi syn Arnolfa, proboszcz w Mokrsku 1763 r., kanonik brzozowski 1769 r., kanonik inflancki i proboszcz w Wodzisławiu i Mokrsku 1777 r., umarł 1784 r.

Franciszek Tadeusz, trzeci syn Arnolfa, ur. w Kossocicach 1744 r., chorąży pancerny 1769 r., chorąży kawaleryi narodowej 1783 r., pułkownik kawaleryi narodowej 1785 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim oświecimskim 1782 r. Dziedzic Szczytnik, dostał od stryja Stanisława 1772 r. trzecią część Kossocic i Baryczy, a testamentem z 1781 r. jeszcze 20,000 fl. Z żony, Eufemii Borkównej, chorążanki chełmińskiej (Gr. Krak. 405 f. 49; Obl. Krak. 198 f. 3373), pozostawił synów: Józefa, zmarłego bezdzietnie 1803 r. i Jana Kantego. Jan Kanty, ur. 1766 r. w Krakowie, w latach 1785 — 1789 zawiera układy z matką (Prot. ter. Crac. 6 f. 642; Obl. Krak. 220 A f. 1355) i ustępuje sum po bracie Kowalskiemu w 1803 r. Żona jego, Maryanna Warpęs Kowalska, dziedziczka Polesia w kieleckiem 1803 r., sprzedała w 1805 r. Brzozówkę w krakowskiem Symonowiczowej, a 1806 r. części Grzybowa, Rzędowa i Mokrego, Urszuli Dembińskiej, starościnie wolbromskiej (Perp. Crac. 6 f. 504, 512, 589; 12 f. 69, 122, 277, 320; 13 f. 342; 16 f. 437 i 438).

Ignacy, najmłodszy syn Arnolfa, z drugiej żony, ur. 1753 r. w Krakowie, umarł tamże 1799 r. Dziedzic Gór i Polichna po ojcu, a Małoszowa z przyległościami i części Kossocic, po stryju wojewodzie, szambelan Stanisława Augusta 1777 r., łowczy 1780 r., cześnik 1784 r., chorąży krakowski 1785 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1784 r., a Orła Białego 1791 r., poseł na sejmy z województwa krakowskiego 1784 i 1790 r., komisarz cywilno-wojskowy krakowski 1790 r., był kandydatem do kasztelanii buskiej w 1786 r. (MP.). Spisał testament 1795 r. w Andrychowie, a w każdym słowie tego aktu odbija się piękny jego charakter, gorąca miłość kościoła i kraju. Z żony, Maryanny Moszyńskiej, kasztelanki lubelskiej, damy krzyża gwiaździstego austryjackiego 1799 r., zaślubionej w 1780 r. (Obl. Krak. 221 f. 1279 i 1284), pozostawił chorąży pięć córek i pięciu synów. Córkom starościna wolbromska zapisała każdej w 1795 r., po 10,000 fl. Z nich Karolina, zmarła dzieckiem 1804 r.; Cecylia, zmarła panną; Leona, ur. 1781 r. w Górach, wyszła za hr. Józefa Wielopolskiego; Tekla, za Walentego Osławskiego 1807 r. i Anna, za Karola Libiszowskiego. Synowie wszyscy pięciu służyli w wojsku polskiem i legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. Kasper (metr. jego w Górach z 1787 r.), umarł 1809 r. Jan (metr. jego w Zembrzycach z 1797 r.), zmarł 1812 r. Wacław (metr. jego w Górach z 1793 r.), zmarł 1814 r. Ludwik, ur. 1785 r. (metr. w Wolicy), zmarły w Krakowie 1835 r., dziedzic Gór i Polichna, z Amelii Rawicz Dembińskiej, dziedziczki Przysuchy, pozostawił synów: Ludwika, zmarłego 1845 r. i Juliusza i córki: Helenę i Maryę, żonę Stanisława Jastrzębskiego, dziedziczkę Dembian i Jurkowa. Dzieci Ludwika wraz z matką, udowodniły pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 roku. Juliusz, syn Ludwika, urodzony 1831 roku, zmarły 1887 r., dziedzic Gór, Michałowa i Przysuchy, z hr. Heleny Wodzickiej pozostawił: a) Ludwika, dziedzica Gór i Michałowa, ur. 1863 r., ożenionego 1889 r. z Maryą Teresą Michałowską, z której synowie: Juliusz, ur. 1892 r. i Józef, ur. 1897 r. i córki: Marya Idalia, Helena i Ludwika; b) Henryka, ur. 1866 r., dziedzica Przysuchy, ożenionego z hr. Zofią Tyszkiewiczówną, z której córki: Zofia i Helena; c) Stefana, dziedzica Szyszczyc, ur. 1869 r., ożenionego z Maryą Karoliną ks. Czetwertyńską, z której syn Stanisław, ur. 1896 r. i córka Marya; d) Teresę, zaślubioną Dezyderemu Chłapowskiemu i e) Amelię.

Henryk, piąty syn Ignacego, ur. 1791 r. w Strzałkowicach (metr. w Janinie), słynny generał wojsk polskich, chwilowo po Skrzyneckim naczelny wódz armii polskiej 1831 r., dowódca głównego korpusu armii węgierskiej 1849 r., umarł w Paryżu 1864 r. Żona jego, Helena z Turnów i córki: Ludwika, Wacława i Henryka, zaślubiona 1858 r. Feliksowi Chwalibogowi, udowodniły pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie. Oprócz tych córek miał jeszcze generał synów: Jana, zmarłego w Melbourne 1861 r. i Karola, zmarłego 1885 r., bezdzietnego z żoną, Wiktoryą z Mieroszowskich.

Michał, ożeniony 1702 r. w Kossocicach z Barbarą, córką Stanisława Augusta Ryntha, dziedzica Siarczanych Gór i Swoszowic, pozostawił dwóch synów: Jana i Antoniego (Obl. Krak. 325 f. 245 i 250; 328 B f. 218; Obl. Krak. 147 f. 3345). Jan, zeznał w 1732 r. zapis dożywocia z żoną, Magdaleną Megliorucci, 1-o v. Dzianottową i miał z niej syna Władysława, ur. 1733 r., zmarłego dzieckiem. Wdowa

po Janie zaręczyła się 1737 r. z Antonim Sudrawskim, ale małżeństwo to nie doszło do skutku i wyszła 3-o v. 1738 r. za Józefa Sędzimira (Gr. Krak. 347 f. 1038; 351 f. 1884; 352 i 353; Obl. Krak. 162 f. 2233).

Antoni, drugi syn Michała, ożenił się z Konstancyą Ślaską, 1-o v. Jakóbową Leśniowską (Gr. Krak. 358 f. 422 i 1265); umarł i pochowany w Kossocicach 1757 r. Pozostało po nim pięć córek: Barbara, za Józefem Łantoszem Gołębiowskim 1759 r.; Katarzyna, Agnieszka, Apolonia, niezamężne jeszcze 1775 r. i Maryanna, ur. 1745 r., zmarła 1758 r. w Kossocicach (Gr. Krak. 373 f. 1121; Obl. Krak. 191 f. 1149; Cit. ter. 1 f. 39; Prot Crac. 3 f. 692).

Stefan, syn Jana i Aleksandry Łada Łazowskiej, cześnikównej trembowelskiej, dziedzic Kożuchowa w pilźnieńskiem 1743 r., zwany w aktach chorążym bracławskim, choć w tym czasie chorążym był Józef Dembiński, zmarł przed 1763 rokiem, pozostawiwszy z żony, Salomei Stadnickiej, synów: Michała, Antoniego, pułkownika wojsk koronnych, Józefa i córkę Franciszkę, którzy w 1763 r. dochodzą spadku po Łazowskich (Gr. Korczyń. z 1743 i 1763 r. i Obl. Korcz. z 1757 r.).

Jan, ożeniony z Zofią z Zakliczyna Stojowską (Gr. Chęciń. z 1718 r.), pozostawił z niej córkę Franciszkę, za Piotrem Miecznikowskim, zmarłą bezdzietnie 1733 r. (Gr. Korczyń.) i synów: Józefa i Maksymiliana. Józef, zeznał zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Łapszowa Trembecką 1718 r. (Gr. Chęciń.), a ustąpił w 1733 r. bratu spadku po siostrze. Był dziedzicem Książnic w sądeckiem 1734 r.; wdowa po nim kwitowała Piotrowskiego, w 1754 r. (Obl. Krak. 158 f. 1543; Gr. Krak. 372 f. 2470). Maksymilian, ożeniony z Anną Zakrzewską, kasztelanką zakroczymską, której rodzice oddali w 1717 r. Zaborze, w chęcińskiem, pozostawił z niej synów: Józefa i Andrzeja i córki: Barbarę, za Aleksandrem Jezierskim 1763 r.; Franciszkę, 1-o v. za Józefem Nieczują Dembińskim, chorążym bracławskim 1740 r., a 2-o v. za Tomaszem Franciszkiem Żeleńskim 1751 r.; Katarzynę, 1-o v. za Kazimierzem Jasińskim, a 2-o v. za Bonifacym Antonim Korwinem Bronickim 1785 r. i Krystynę Kossowską 1782 r.

Józef, syn Maksymiliana, dziedzic Zaborza, stolnik owrucki, zmarł 1789 r., pozostawiwszy z żony, Agnieszki z Dulskich, syna Andrzeja i córki: Maryannę i Aleksandrę 1793 roku (Obl. Krak. 223 f. 835 i 837; Gr. Chęciń. z 1745 i 1789).

Andrzej, syn Maksymiliana, zwany w aktach chorążym, albo chorążycem czerniechowskim, posesor Wyczerp 1780 r., a Lgoty i Chorzenic 1785 r., ożenił się 1778 r. z Maryanną Święcicką, stolnikówną kijowską, 1-o v. Kazimierzową Krąkowską, podczaszyną nurską i umarł 1786 r., pozostawiwszy syna Tomasza, który wraz z matką ma różne sprawy w Krakowie w latach 1791 — 1798 (Obl. Krak. 210 f. 2057; 218 B f. 2074, 2624; Prot. Crac. 6 f. 242 i 1233; 13 f. 10 i 272; 6 f. 1601. Cit. ter. Crac. 4 f. 1577; 5 f. 743 i 743).

Jan, subdelegat grodzki lubelski 1740 r., miał syna Jacka, którego syn Mikołaj, żonaty z Teklą Pawłowską, pozostawił syna Piotra, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. Udowodnili tu również swoje szlachectwo: Henryka z Kossakowskich, wdowa po Antonim, syn jej Alfons i córka Elżbieta.

DEMBIŃSCY v. DĘBIŃSCY h. ODROWĄŻ z Dębna, w dzisiejszym powiecie brzeskim w Galicyi. Piotr ze Szczekocin, wnuk Piotra ze Sprowy i Szczeko-

cin (1288 — 1307 r.), syna Dobiesława Sandowicza, starosta sandecki 1361 r., kasztelan sandecki 1368 r., kasztelan i starosta lubelski 1375 r., zmarły 1384 r., z żony Kenny, współdziedziczki Dembna, Suffczyna (Suchczyna) i Kazimierzy 1362 roku (KKKr. i St. Pr. P. P. VII.), córki jak się zdaje Jakóba z Dembna h. Dąbrowa, pozostawił dwóch synów: Pietrasza i Jana Szczekockich. Dopełnili oni w 1398 r. działu dóbr ojczystych i macierzystych. Piotr wziął Dembno z Wolą, Suffczyn z Wolą, Biadoliny, Rostokę, Jazowsko z Wolą, Gruszów i Pierściec, a Jan Szczekociny, Malchów, sołtystwa w Bunowicach i Grabcu, pół Kazimierzy i Luszynę, w ziemi krakowskiej, Wojciechów, Swaroczyn, Masky, Palikije, Boguczyn, Garbów i Księżyce, w ziemi lubelskiej (St. Pr. P. P. VIII. 7327).

Piotr ze Szczekocin i Dębna, był w latach 1390 — 1396 podstolim królowej Jadwigi. Syn jego Krzesław, wspomniany 1400 r. w aktach krakowskich, musiał umrzeć młodo, a drugim synem był widocznie Bartosz z Dembna, wymieniony w spominkach mogilskich wraz z Piotrem, jako dobrodzieje kościoła w Mogile (Mon. V f. 808). Bartosz, zabezpieczył w 1413 r. żonie Stachnie, córce Wiernka z Gabani, 350 grzywien posagu i wiana (Coll. Crac. 1 f. 608; 5 f. 403), a w 1416 r. zapisał siostrze swej Smichnie, klarysce u św. Andrzeja w Krakowie, 16 grzywien (Ibid. 5 f. 702). W 1426 r. zagrożony więzieniem, wypuszczony za poręką kilku panów, pod zakładem 2,000 grzywien, a w 1428 r. ręczy za niego w obec sądu stryj Jan ze Szczekocin, kasztelan lubelski (Coll. Crac. 1 f. 1350). Z synów Bartosza, młodszy Jan, wraz z bratem przyznaje dług 1451 r. w Krakowie; więcej śladów w aktach o nim nie ma. Starszy zaś Jakób, wysoko podniósł znaczenie rodu. Jakób ten, piszący się jeszcze czasem ze Szczekocin, w 1441 r. był na uniwersytecie krakowskim, 1450 r. podczaszy krakowski, 1459 r. i cześnik królewski v. koronny, którym jest jeszcze w 1462 r., kasztelan małogoski 1460 r., podskarbi koronny 1461 r., kanclerz wielki koronny 1469 r., wojewoda sandomierski 1473 r., kasztelan krakowski 1478 r., umarł 15-go Stycznia 1490 r. w Opatowie. Był też starostą sandeckim i bieckim 1462 r., przedeckim 1463 r., krakowskim 1463 r. i oświecimskim 1467 r. W tym ostatnim roku nabył burgrabstwo krakowskie od Prandoty z Konina (Helc. II). W 1469 r. jadąc do Rzymu, mianował opiekunów dzieciom. Żon miał dwie. Z pierwszej—Małgorzaty, zostawił córkę Annę, żonę Macieja z Bnina, wojewody poznańskiego (Arch. Sang.); z drugiej—Agnieszki z Bnina, 1-o v. Janowej z Kobylan, której zabezpieczył posag w 1487 r., miał także tylko córkę Elżbietę, żonę Wiktoryna z Sienna Sienieńskiego, dworzanina królewskiego 1494 r. Otrzymała ona posagu 1,000 zł. węg. (Arch. Sang. II; M. 14 f. 229 i 15 f. 69; Coll. Crac. 3 f. 390; 21 f. 504).

Herb Odrowąż.

Kasztelan, nie mając męzkiego potomka, zapisał w 1489 r. dobra i zamek Dębno dalszemu bratankowi swojemu Jakóbowi, synowi Jana ze Szczekocin, który odtąd i nazwisko Dembińskiego przybrał (M. 14 f. 284). Jakób ten, był prawnukiem Jana ze Szczekocin, kasztelana lubelskiego, brata Piotra, o których wyżej. O przodkach jego i rodzeństwie obacz artykuł *Szczekoccy*. W 1498 roku

zabezpieczył żonie, Barbarze z Jarosławia, córce Rafała, marszałka wielkiego koronnego, 1,500 dukatów posagu (M. 14 f. 277). Odziedziczywszy po stryju Dembno, zrzekł się widocznie dóbr ojczystych, któremi się dzielą tylko jego dwaj bracia w 1492 r. (Ziems. Lelow. 3 f. 16). W 1511 r. bierze działem po bracie Michale, wsie: Chlewice i Goleniowy (Ziem. Lelow. 3 f. 23). W 1517 r. ożenił starszego syna Jana, z Katarzyną z Zakliczyna Jordanówną, kasztelanką wojnicką i zabezpieczył jej 1,000 grzywien posagu na Wojniczu (Gr. Krak. 30 f. 733; M. 30 f. 269). W 1529 r. oddaje synowi Janowi Wojnicz, a dzieciom jego: Stanisławowi, Annie i Barbarze, zapisuje 1,000 grzywien na Chlewicach. Drugiemu zaś swemu synowi Hieronimowi, zapisuje 500 grzywien na Dębnie i Woli. W 1535 roku wraz z żoną zapisuje córce Katarzynie, 2,000 fl. na Suffczynie posagu i wyznacza jej opiekę (Ziems. Krak. 4 f. 147—148, 302; 15 f. 97). W 1537 r. spłacił za konsensem królewskim zapisy różne z Wojnicza, który potem trzymał do śmierci syn jego Jan (M. 86 f. 113 i 91 f. 213).

Jan, starszy syn Jakóba, starosta wojnicki, zmarły 1558 r., przeprowadził działy z młodszym bratem Hieronimem, w 1546 r. W działach tych wziął Zamoście, Suffczyn z Wolą, Rudki, Dąbrówkę, Goleniowy i posiadane już starostwo wojnickie (Ziems. Krak. 8 f. 454 — 6). Żonaty był 1-o v. z wymienioną wyżej Katarzyną Jordanówną, zmarłą już 1529 r., następnie 2-o v. z Katarzyną Chrząstowską, 1-o v. Stanisławową Wielogłowską, która w 1550 r. kwitowała siostry swe ze spadku (Ziems. Krak. 7 f. 1590). Dzieci jego z pierwszej żony, córki: Anna Sewerynowa Lubomirska 1553 r. i Barbara Augustynowa Siemianowska 1554 r. (Ziems. Krak. 9 f. 863 i 13 f. 207) i syn Stanisław, pisarz skarbu królewskiego 1557 r., dworzanin królewski 1560 r., następnie dziekan kolegiaty WW. Świętych w Krakowie 1568 r., kanonik lwowski 1572 r.; żył jeszcze 1575 r. (Ziems. Krak. 15 f. 677; 17 f. 467; 32 f. 63 i 68). Z drugiej żony córka Elżbieta, za Sebastyanem Gładyszem z Szymbarku 1579 r. i synowie: Jan i Mikołaj 1558 r. (Ziems. Krak. 13 f. 627). Z nich Jan, w 1559 r. już nie żyje, a Mikołaj umarł bezdzietny 1579 r., za granicą, w południowych krajach (Obl. Krak. 6 f. 978). Pozostałe siostry zawarły ugodę o spadek po nim w 1583 r. (Ziems. Krak. 48 f. 463).

Hieronim, młodszy syn Jakóba, wziął działem 1546 r. zamek Dębno, z całym przyborem wojennym i wsie: Dębno, Wolę, Dziekanów, Sterkowiec, Biadoliny i Perłę. Żonaty był z Beatą, córką Balcera z Tarnowca Dąbrowskiego, której zabezpieczył w 1542 r. na swym majątku 4,000 fl. posagu i wiana (Zs. Krak. 7 f. 533 — 534, 811). Umarł przed 1558 r., w którym wdowa i synowie prowadzą proces o spadek po Herburcie Odnowskim (Ziems. Krak. 20 f. 571). Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Jana Rupniowskiego 1567 r. (Ibid. 31 f. 713). Córki ich: Zofia, żona Krzysztofa Rupniowskiego 1567 r.; Barbara, żona Józefa Kowalowskiego, sędziego grodzkiego krakowskiego 1583 r. i Anna Radlińska 1595 r. Z synów:

Olbracht, umarł młodo 1559 r., a bracia wystawili mu nagrobek w Przemyślu (Star. Mon.).

Stanisław, sędzia wojewodziński żydów krakowskich 1563 r., umarł bezżenny.

Hieronim nie pozostawił z żony, Agnieszki Trzecieskiej, potomstwa i umarł w 1584 r., sprzedawszy razem z bratem Jakóbem 1583 r., zamek i dobra Dębno z przyległościami Wesseliniemu.

Jakób, najmłodszy syn Hieronima, ożeniony z Katarzyną, córką Stanisława z Brzeźnicy Palczewskiego, z którą zeznał zapis dożywocia w 1584 r. (Ziem. Krak. 50 f. 175 i 384). Umarł 1585 r, zostawiwszy jedyną córkę Zofię, ostatnią z wielkiego i głośnego rodu Odrowążów na Szczekocinach i Dębnie, w 1598 r. jeszcze niezamężną (Gr. Krak. 161 f. 183; Ziems. Krak. 52 f. 416, 758 i 1493). Wdowa po Jakóbie, wyszła 2-o v. za Jana Potockiego 1589 r.

DEMBIŃSCY v. DĘBIŃSCY h. RAWICZ z Dembian, parafii Sokolina pod Skalbmierzem. Leonard, syn Dzierżysława v. Dzierżykraja, kasztelana połanieckiego, zamienił w 1327 r. swoją połowę Tarnowa ze Spytkiem, kasztelanem krakowskim, na Dembiany własne Spytka, wraz z częścią, którą tam mają Nankier i Piotr, synowie Stogniewa i z dopłatą 40 grzywien. W 1331 r. zamienił on z tymże Spytkiem i wieś swą Skrzyszów pod Tarnowem na Sukmań (Bart.).

Syn, lub wnuk jego, Leonard z Gawłowa 1365 r., pozostawił wdowę Rochnę 1384 r. i dzieci: Klarę, żonę Zbigniewa z Trunawic 1389 r. i Leonarda, które razem z matką procesują się w latach 1384—1389 z Pakoszem, Włodkiem, Jaśkiem i Żegotą z Dembian, prawdopodobnie potomkami pierwszego Leonarda, a może nawet synami drugiego z pierwszej żony, o Sukmań, Gawłów, Wolę w krakowskiem i Czemierniki i Siestrzewitów w lubelskiem. Ostatecznie przysądzono 1389 r. Rochnie prawo siedzenia w Gawłowie do śmierci, lub zamążpójścia (St. Pr. P. P. VIII).

Herb Rawicz.

Z wymienionych dziedziców Dembian: Włodzimierz v. Włodek, Żegota i Jasiek, wyraźnie nazwani braćmi rodzonymi, a i Pakosz zdaje się być także rodzonym ich bratem. Mieli oni siostrę Małgorzatę za Janem Nieprem z Nieprowic, wójtem z Kołaczyc, która także należy do procesu z Gawłowskimi 1389 r. Jasiek z Dembian i Złotej nie występuje już po 1384 r. Żegota zabity został 1387 r., a podejrzanego o to zabójstwo Imrama z Włostowic, pozwał Włodek w 1387 r. (St. Pr. P. P. VIII). Włodka synowie: Jan i Leonard, dziedziczą na Dembianach 1396 r. (Zap. Zs. Wiśl. I f. 7). Pakosz, który się pisał z Zagajowa, Czernichowa, a najczęściej z Zastampowa, zastawił w 1400 r. część Dembian za 100 grzyw. Wierzchosławowi z Siedlisk, dając mu ewikcyę od żony Doroty i córki Beaty, żony Wyszka z Mysłowic i Siedlec (St. Pr. P. P. VIII). Wdowa po nim Dorota, procesuje się 1404 r. z Heleną Marciszową z Dembian (Coll. Crac. 2 f. 3234). Synem jego może był Pakosz z Dembian, wierzyciel Jakóba z Imielna 1411 r. (Zs. Księs. 1 f. 41). Synowie jednego z tych braci, Piotr i Warsz z Dembian, wypłacili w 1420 r. swej ciotecznej siostrze Małgorzacie z Kołaczyc, 40 grzyw. macierzyzny (St. Pr. P. P. IX).

Piotr z Dembian i Białoszyc, oprawił w 1414 r. pierwszej swej żonie Jadwidze, 140 grzywien posagu i wiana, na swym majątku, a w 1436 r. drugiej Świętochnie 100 grzywien (Zs. Wiśl.). Córka jego Dorota, wyposażona 60-ma grzywnami, jest żoną Mikołaja Uklei z Wąchadłowa 1476 roku (Zs. Ksiąs. 4).

Długosz w „Lib. Ben." wymienia Michała i Piotra h. Rawa, dziedziców Dembian pod Sokoliną.

Michał, ożeniony z Swiętochną 1468 roku (Zs. Lelow. 2 f. 335), zabezpieczył jej 80 grzywien posagu i wiana w 1472 roku na Dembianach (Zs. Księs.). W 1477 r. jest starostą opata tynieckiego w Goleszu (St. Pr. P. P. IX.), 1483 r. posesor części Łękawy i Opatkowic. Córka jego Elżbieta, żona 1-o v. Andrzeja Mikołajewskiego, a 2-o v. Mikołaja, zwanego Smierdzickim z Moraw. W 1526 r. darowała części swe Dembian i Białoszyc bratu swemu Hieronimowi Kaczkowskiemu (Zs. Wiśl.).

Piotr, w 1492 r. broni się od zarzutu grabieży (Helc. II).

Czterej bracia: Jakób, Andrzej, Jan i Marcin z Dembian Dembińscy, winni są 185 fl. Mikołajowi Pieniążkowi, który tę sumę przekazuje Krzysztofowi Minockiemu w 1504 r. (Coll. Crac. 21 f. 1046). Wymienieni tu Jan i Marcin, są zapewne identyczni z Janem i Marcinem, synami Warsza, niepodzielnymi dziedzicami Dembian, którzy części swoje w Dembianach, Zwoli i Białoszycach, sprzedali za 60 grzywien Andrzejowi z Dembian w 1494 roku (Zs. Wiśl.). Warsz zatem przypuszczalny ojciec tych czterech braci, może być uważanym za protoplastę istniejących dotąd Rawiczów Dembińskich. Z jego synów:

A. Jakób, w 1486 r. wraz z bratem Andrzejem zasądzili Tomasza z Knyszyna za najazd Dembian i uprowadzenie poddanych (Gr. Krak. 19 f. 411, 427 — 429 i 691). W 1494 r. posesor Lubiczka, Karsów i Jodłówki, oprawia żonie Katarzynie 60 grzywien posagu (Zs. Lelow. 3 f. 17 i Zs. Wiśl.). W 1508 roku jest dziedzicem Bieniszowic (Paw.). Żona jego zrzekła się w 1515 roku spadku po Warszce Piotrowej z Bieganowa, na rzecz Niemierzy z Bieganowa (Zs. Lelow. 39). W 1518 r. jest dziedzicem części Piotrkowic, których drugą część z Wolą Piotrkowską, Skorupicami i Zakrzowem, nabył w 1526 roku od Zofii Skotnickiej (Zs. Księs. 13 f. 16). Żył jeszcze 1532 r., w którym synowi Walentemu przekazuje sumy na Brzostku i Przyłęku (Zs. Księs. 14). Z córek jego, Katarzyna była żoną Andrzeja Kmity z Woli i Szyc 1518 roku (Zs. Lelow. 38), a Anna — Gniewosza Psarskiego 1544 roku (Zs. Księs. 17 f. 4). Synów miał trzech: Walentego, Piotra i Feliksa Szczęsnego, z których każdy zostawił potomstwo.

I. Potomstwo Walentego, kasztelana krakowskiego.

Walenty musiał być niepospolitych zdolności człowiekiem, skoro począwszy od różnych niższych stopni urzędów, doszedł do najwyższej w kraju godności. W 1539 r. podstarości, 1544 r. i pisarz ziemski krakowski, tegoż roku referendarz koronny, w latach 1549 — 1584 burgrabia krakowski, 1549 r. kasztelan biecki, 1550 r. i starosta chęciński, 1553 r. za konsensem królewskim wykupił starostwo czorsztyńskie z rąk Małasińskiego (?), 1555 r. kasztelan sandecki, 1562 r. podskarbi wielki koronny, 1563 r. starosta lubomelski, 1564 r. kanclerz wielki koronny, w 1567 r. otrzymał, wspólnie z żoną, konsens królewski, na wykupienie starostwa wartskiego od sukcesorów Jana Lutomirskiego. W 1576 r. został kasztelanem krakowskim i otrzymał 2,000 fl. pensyi. Umarł 15-go Października 1584 r., mając około 80 lat, a wdowa wystawiła mu pomnik w kaplicy Grotów, w katedrze

krakowskiej. W 1521 r. wykupują od niego rajcy sądeccy, za konsensem królewskim sołtystwa w Falkowej, Kunowie i Jasienicy, z czego kwit wydany 1530 r. (Gr. Krak. 38 f. 366). Ojciec jego Jakób, przekazał mu 1532 r. różne sumy na Brzostku i Przyłęku, które on ustąpił Kozłowskiemu w 1533 r. (Zs. Księs. 14 i Zs. Lelow. 88). Wspólnie z bratem rodzonym Piotrem, jest dziedzicem Piotrkowic, Woli Piotrkowskiej i Zakrzewa w 1537 r., ale następnie odkupuje części tych wsi od Piotra w 1551 roku (Zs. Księs. 7; Zs. Krak. 9 f. 121 i 135; M. 73 f. 100). Oprócz tych dóbr jest on dziedzicem znacznej części Dembian, Borowa, Czestkowa i Skorupic. Nabył następnie Łuczyce, Goleniowy, Jedlnię, Dąbrównę, Zaleszyce, Słupię, Czarków, Chebdzie, Dobranowice, Wielki i Mały Piasek, Chlewice, Przybysławice, Małoszów, Setejów, Kossocice, Strzałkowice, Poborowice i wiele innych. Wspólnie z bratem Piotrem nadał swój herb Baranowskiemu w 1552 r. (M. 82 f. 143). W 1562 r. otrzymał od króla dom w Piotrkowie w dożywocie. W 1564 r. odstąpił starostwo chęcińskie synowi Stanisławowi (M. 96 f. 368), któremu również odstąpił w 1570 r. służące mu dożywocie na Zawichoście, dane mu w 1563 r. przez Klaryski z Krakowa (M. 109 f. 147). W 1565 r. oddał dobra Łuczyce synowi Walentemu, urodzonemu z Minockiej (M. 99 f. 245). W 1571 r. odstąpił starostwo czorsztyńskie synowi Jakóbowi, dworzaninowi królewskiemu (M. 109 f. 470), a 1574 roku starostwo lubomelskie synowi Janowi (M. 112 f. 144). W 1583 r. darował on dom na Stradomiu w Krakowie synowi Kasprowi (M. 127 f. 261). Walenty trzy razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Elżbieta Kuczkowska, córka Jakóba, żyjąca jeszcze 1552 r. (Zs. Krak. 9 f. 483). Z niej były córki: Anna, żona Stanisława Szafrańca z Secemina, w końcu wojewody sandomierskiego (Zs. Krak. 9 f. 846 i 21 f. 597); Zofia, 1-o v. za Marcinem Czuryłą, łowczym krakowskim, starostą niepołomickim 1562 r. (Gr. Krak. 81 f. 233), a 2-o v. za Janem Lanckorońskim 1563 r. (Zs. Księs. 58), zmarła 1578 r.; Barbara, za Bartłomiejem Bużeńskim, alias Gniewięckim, wojskim sieradzkim 1557 r. (Zs. Księs. 49 f. 4); Krystyna, za Andrzejem Gołuchowskim 1553 r. (Zs. Krak. 12 f. 531) i Elżbieta, za Janem na Potoku i Siedlcu Silnickim 1578 r. (Zs. Księs. 23 i Zs. Lelow. 7 f. 2) i synowie: Andrzej, Jakób, Stanisław, Jan, Kasper i Erazm. Drugą żoną kasztelana była Krystyna, córka Stanisława z Rogowa Minockiego, pisana w aktach Krystyną z Sieciechowic (nazwana Zofią w M. 99 f. 245), której zapisał 2,000 fl. na Piotrkowicach i Słupi, w 1554 r. (Zs. Krak. 13 f. 271 i 15 f. 123). Z tej była córka Katarzyna, za Andrzejem Reyem z Nagłowic 1574 roku (Gr. Krak. 107 f. 546) i synowie: Walenty i Baltazar. Nad ostatnim ojciec wyznaczył opiekę w 1570 r., ale ten musiał wkrótce umrzeć (M. 111 f. 37 i 107 f. 485). Trzecią żoną była Barbara z Bebelna Gosławska, której zapisał w 1566 r. 2,000 fl. i zeznał z nią w 1570 r. zapis dożywocia. Wydzierżawił jej w 1582 r. Chlewice, Słupię, Piotrkowice, Zakrzów, Januszowice, Czarkowy etc. (M. 101 f. 35; 107 f. 483 i 127 f. 217). Z tej żony była córka Urszula i syn Hieronim, nad którymi ojciec wyznaczył opiekę w 1574 r. Urszula wyszła za Stanisława Mińskiego, podkanclerzego koronnego (M. 135 f. 161, 167 i 169 i 111 f. 357).

Andrzej, syn Walentego, kasztelana krakowskiego, burgrabia krakowski 1561 r., ożeniony z Anną Frykaczówną z Mnikowa, wziął za nią 10,000 fl. posagu (Gr. Krak. 81 f. 243). Umarł bezdzietny, a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Jerzego Niemstę w 1566 r. i po dwuletnim procesie, zawiera ugodę z ojcem i braćmi pierwszego męża w 1568 r. (Zs. Krak. 29 f. 998—1010 i 32 f. 294).

Jakób, syn Walentego, dworzanin królewski 1554 r., nazywany starostą czorsztyńskim już w 1561 r., choć urzędownie ojciec mu je odstąpił dopiero w 1571 roku (M. 87 f. 70 i 109 f. 470). W 1553 r. nabył Dobranowice (Zs. Krak. 12 f. 526), które następnie sprzedał ojcu w 1556 r. Ożeniony z Zofią, córką Jana Konarskiego, dziedziczką Kuńczyc w 1554 r. (Zs. Krak. 10 f. 991; 14 f. 178 i 343; Wyr. Lub. 32 f. 452), umarł 1578 r., w którym Sienieński otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk jego sukcesorów starostwa czorsztyńskiego (M 118 f. 297). Z córek jego Anna, wyszła za Jana z Bobrku Ligęzę, kasztelanica wiślickiego, który jej oprawił 6,000 fl. posagu i wiana w 1594 r. (Gr. Krak. 151 f. 877); Agnieszka, zmarła panną już 1598 r, a Maryna, żyła jeszcze niezamężną w 1630 roku. Synów miał dwóch: Zygmunta i Erazma, którzy z działu dóbr po dziadzie kasztelanie biorą w 1586 r. Januszowice, Góry, Rosiejów, Rudno i Stręgoborzyce (Zs. Krak. 54 f. 1605 i Gr. Krak. 132 f. 1514 — 1525; Wyr. Lub. 40 f. 701 i 80 f. 212; M. 125 f. 524).

Z nich młodszy Erazm, małoletni jeszcze 1586 r., dzielny żołnierz, wróciwszy z Moskwy 1612 r. oskarżył Koniecpolskiego, o porwanie sióstr stryjecznych z klasztoru. Walczył następnie w Inflantach i przeciw Moskwie, skąd wróciwszy w 1629 roku, procesuje Strzembosza o Januszowice (Zs. Księs. 37). Przeszedł następnie w służbę cesarską i nazywany w aktach generałem wojska cesarskiego polskiego w Niemczech (Obl. Krak. 62 f. 489). Umarł 1638 r., pozostawiwszy z żony, Krystyny Skiwskiej, pisarzówny ziemskiej mielnickiej (Gr. Krak. 226 f. 1554), synów: Aleksandra, rotmistrza królewskiego, zmarłego bezdzietnie przed 1655 r.; Władysława, Cystersa w Jędrzejowie 1664 r. i córki: Zofię, zakonnicę u św. Scholastyki w Krakowie 1655 r. (Gr. Krak. 274 f. 1243 i 1256); Maryannę, Norbertankę na Zwierzyńcu pod Krakowem 1668 r. i Izabellę Aleksandrę, żonę Macieja Wybranowskiego 1664 r. (Ind. Coll. Crac. 6 f. 710; Zap. Lub. 33 f. 749 i 55 f. 222).

Zygmunt, starszy syn Jakóba, żonaty 1585 r. z Krystyną Mężykówną z Putniowic, stolnikówną krakowską, starościanką sanocką, zapisał jej w 1587 roku 1,000 fl. na Nieżancicach, a dożywocie na Dobranowicach w 1589 r. (Zs. Krak. 55 f. 78 i Zs. Prosz. 18). Sprzedał on 1588 r. Kuńczyce, a 1589 r. Nieżancice. Od stryja Erazma dostał w 1589 r. Dobranowice i Poborowice (Gr. Krak. 135 f. 469), które sprzedał w 1595 r. Bolestraszyckiemu (Zap. Lub. 8 f. 191). W 1592 r. sprzedał dworek na Stradomiu Samuelowi, a kupił Czarkowy od starościców lubomelskich i tegoż roku sprzedał Stręgoborzyce Pieniążkowi. W 1594 r. części swe Małoszowa i Setejowa ustąpił stryjowi Kasprowi, 1614 r. zadzierżawia dobra Rychwałdzkie od Komorowskiego (Gr. Krak. 197 f. 2185), a 1627 r. części Kossocic i Strzałkowic po stryju ks. Erazmie sprzedał Franciszkowi. Umarł 1633 r., mając lat 80, pochowany u Franciszkanów w Krakowie (Star. Mon.). Synów pozostawił czterech: Stanisława, Zygmunta, Erazma i Feliksa Aukta czyli Szczęsnego Zbożnego i trzy córki: Helenę, żonę Jana Biberstein Kazimierskiego 1615 r.; Zofię, żonę Andrzeja Kazimierskiego 1623 r. i Jadwigę, żonę 1-o v. Hieronima Komornickiego 1623 r., a 2-o v. Aleksandra Ożarowskiego (Gr. Krak. 199 f. 2111 i 2114; 216 f. 1600; 217 f. 1644 i 2161; 230 f. 219; 295 f. 1469).

Stanisław, najstarszy syn Zygmunta (Gr. Krak. 204 f. 1817 — 1830), łożniczy królewski 1619 r., zabezpieczył w 1624 r. żonie swej, Zuzannie z Rataj Raro-

wskiej, 20,000 fl. posagu i wiana (Gr. Krak. 219 f. 1734—1736). W 1633 r. razem ze wszystkimi braćmi, sumę 15,000 fl. u Czernego, odziedziczoną po ojcu, odstąpił Żmijewskiemu (Gr. Krak. 236 f. 1447). W 1643 r. nabył za 20,000 fl. Piotrkowice, Moniaczkowice i Wierzbicę od Przyłęckiego (Gr. Krak. 253 f. 642). Umarł w 1645 r., zostawiwszy tylko trzy córki: Maryannę, Katarzynę i Izabellę, pod opieką stryja Zbożnego w 1646 r. (Gr. Krak. 259 f. 402). Z nich Maryanna, była żoną Andrzeja Szczepanowskiego 1649 r.; Katarzyna, żoną Jana Kopaszyny Sikorskiego 1653 r., a Izabella, żoną Olbrachta ze Skrzynna Dunina 1671 r. Ta ostatnia bierze spadek w 1671 roku po bezdzietnie zmarłych siostrach (Gr. Krak. 289 A f. 1498 — 1506).

Zygmunt, drugi syn Zygmunta, dziedzic Rybia, ożeniony z Katarzyną Wałkanowską, wdową po Wojciechu Krauszowskim 1630 r., z którą zapisali sobie wzajemnie dożywocie w 1632 r. (Gr. Krak. 233 f. 1191). Obrany 1632 r. na sejmiku proszowskim rotmistrzem województwa krakowskiego, dopuszczał się różnych gwałtów w dobrach duchownych, o co go procesuje biskup krakowski i różni inni. Wstąpiwszy na służbę cesarską, bez pozwolenia królewskiego, popadł pod karę wyznaczoną konstytucyą sejmową, ale że wrócił i własnym kosztem z dwunastu końmi, służył przez ćwierć roku w wojsku ukrainnem, więc go hetman Koniecpolski, w obozie pod Kamieńcem 8-go Listopada 1634 r., od kary wszelkiej zwolnił (Obl. Krak. 58 f. 2032). Umarł bezdzietnie 1647 roku, a wdowa po nim jest posesorką Rybia w 1648 roku (Zs. Krak. 110 f. 805). Spisała testament w 1676 r.

Erazm, trzeci syn Zygmunta, uczynił zapis żonie, Ewie z Brzezia Russockiej, 1-o v. Sewerynowej Witkowskiej, chorążynie zatorskiej, w 1626 r. (Gr. Krak. 223 f. 354). Nabyli oboje za konsensem królewskim z 1631 r. wójtostwo Stróże od Siecińskich. W 1640 r. nabył trzecią część Małoszowa i Setejowa od Olizarowej (Gr. Krak. 247 f. 1212), tegoż roku jest w obozie królewskim na granicach kraju, nie żył już 1643 r. Jedyna jego córka Anna Konstancya, wraz ze stryjem i opiekunem swoim Stanisławem, sprzedała w 1643 r. Małoszów i Setejów Przyłęckiemu (Gr. Krak. 253 f. 809), a wraz z matką procesowała ks. Zasławskiego 1645 r. (Bracł. XII f. 145). Wyszła ona 1-o v. za Mikołaja na Omietyńcach Mieleszkę, stolnika nowogrodzkiego, który jej zapisał dożywociem Ziatkowce (Gr. Krak. 265 f. 1833 i 1914), a 2-o v. za Fryderyka z Poniatowic Hołego, szlązaka, z którym żyła w separacyi przed 1673 r. (Gr. Krak. 291 f. 912), a który zginął na wojnie z Turkami (Ibid.).

Szczęsny Zbożny, dziedzic Łososiny i Łyczanki, żonaty 1-o v. z Krystyną Przyłęcką, wdową po Krzysztofie Rarowskim, zeznał z nią zapis wzajemnego dożywocia w 1641 r. (Gr. Krak. 250 f. 287), a w 1644 r. dostał wspólnie z żoną konsens królewski, na cesyę wsi Wełcz w wiślickiem Trembickim (M. 189 f. 87). Następnie zaślubił 2-o v. Zuzannę z Borku Borkowską, wdowę po Aleksandrze Rożyńskim, z którą zeznał zapis dożywocia w 1649 r. (Gr. Krak. 266 f. 1677). W 1651 r. wyznaczył opiekę nad dziećmi swemi, w osobach Franciszka, podkomorzego krakowskiego, Jana, syna jego, Hieronima i Tomasza Dembińskich (Obl. Krak. 80 f. 93). Umarł po roku 1654, a wdowa wyszła trzeci raz za Franciszka Sulińskiego 1658 r. Córka jego Elżbieta, żona 1-o v. Aleksandra z Bzowa Bzowskiego, który ją porwał od Norbertanek w Krakowie 1664 r., 2-o v. Jana z Pilcy

Korycińskiego 1665 r. (Gr. Krak. 281 A f. 402 i 526; 282 B f. 2278; Obl. Krak. 91 B f. 2025).

Jan, syn Szczęsnego, współdziedzic Rybia po stryju Zygmuncie, umarł 1658 roku.

Stanisław Marcin, najstarszy syn Szczęsnego, zostawał 1659 r. pod opieką ks. Piotra Nieczui Dembińskiego. Dziedzic Łososiny i Łyczanki 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 1007), żonaty z Anną Skrzyszowską 1674 r. (Gr. Krak. 292 f. 825 i 326 A f. 1267), kwitował w 1687 r. sukcesorów macochy. Umarł zostawiwszy jedyną córkę Elżbietę, żonę Marka z Pogorzela Bułakowskiego, podczaszego kijowskiego, komornika granicznego sądeckiego i czchowskiego 1690 r. (Gr. Krak. 310 f. 1535).

Stanisław, trzeci syn Walentego, kasztelana krakowskiego, podstarości 1559 r. i sędzia grodzki chęciński 1561 r., starosta chęciński 1564 r., dworzanin królewski i administrator żup samborskich 1559 r., żupnik chęciński i ruski 1571 roku. W 1566 r. zapisał mu Zygmunt August 3,000 fl. na Radoszycach (M. 101 f. 28), w 1567 r. ma przyrzeczone przez Klaryski dożywocie na Zawichoście, dla siebie i żony, po śmierci ojca, a objęli Zawichost jeszcze za życia kasztelana w 1570 r. (Zs. Krak. 31 f. 513 i 531; M. 109 f. 144 i 147). Nabył w 1561 r. Lubanie, części Lubochów i Wygnanów, 1567 r. Lipę i Karsy od Reja, 1572 r. części Potoku i Borowa, 1586 r. wziął działem po ojcu Łuczyce, Więckowice i Brody, był też dziedzicem Drugni i Podstół (Paw.). Żoną jego była Anna Ciołkówna z Żelechowa, pupilka jego ojca, której brat zabezpieczył resztę posagu 6,000 fl. na Bukównie, Wrzeszczowie etc. 1563 r. (Zs. Krak. 26 f. 737 i 742 — 749). W 1577 r. sprzedała ona prawa swe do Goszyc, Rawłowic, Łuczanowic po Łaskich i Kurozwęckich Żeleńskiemu, a Rytwiany i Staszów zastawiła w 4,000 fl. Charśnickiemu (Zs. Krak. 41 f. 14, 20 i 24). Stanisław zostawił dwóch synów: Andrzeja Samuela i Seweryna Aleksandra i siedem córek: Elżbietę, ur. 1560 r., za Andrzejem Modliszewskim, starostą łomżyńskim 1588 r.; Krystynę, za Andrzejem Sapiehą, wojewodzicem nowogrodzkim, potem wojewodą połockim 1586 r. (Gr. Krak. 132 f. 1786); Annę, za Stanisławem Świątopełkiem Bolestraszyckim 1586 r. (Zs. Krak. 54 f. 496 i 500); Jadwigę, za Olbrachtem Padniewskim, starostą dybowskim, w końcu kasztelanem oświecimskim 1577 r. (Zs. Krak. 41 f. 235); Barbarę, za Andrzejem Chądzyńskim, starostą nurskim 1594 r. (Gr. Krak. 151 f. 603); Zofię Marynę, za Krzysztofem z Leszczyn Byliną 1599 r. (Gr. Krak. i Obl. Krak. 49 f. 414) i Esterę 1588 r. (Zs. Krak. 56 f. 592 i 60 f. 309; Zap. Lub. 7 f. 74; 19 f. 813; Wyr. Lub. 2 f. 45; 51 f. 1193; 49 f. 636 i 75 f. 878).

Seweryn Aleksander, syn Stanisława, dziedzic Więckowic 1599 r., Secemina 1618 r., Sieńska 1621 r. i Sprowy, którą odebrali opaci mogilscy (Kod. Mog. f. 133), żonaty był trzykrotnie. Pierwszą jego żoną była Jadwiga, córka Krzysztofa Pleszkowskiego 1603 r.; bracia jej oddali mu w posagu Zawadę (Gr. Sochacz. i Obl. Krak. 31 f. 1195 i 1385), a on jej zapisał 10,000 fl. (Gr. Krak. 176 f. 1411—1415). Drugą—Elżbieta, córka Krzysztofa Krupki z Mojkowic, podczaszego królewskiego 1615 r.; zabezpieczył jej w 1617 r. 40,000 fl. posagu i wiana (Gr. Krak. 204 f. 765 i 963). Trzecią — Krystyna Sladkowska, córka Samuela, której zabezpieczył 24,000 fl. posagu i wiana na Bychowie i innych dobrach 1629 r. (Gr. Piotrk. i Obl. Krak. z 1631 r. Ks. 56 f. 653). Umarł w 1631 r., pozostawiwszy tylko dwie córki z pierwszej żony: Elżbietę, Norbertankę na Zwierzyńcu 1621 r.,

ksienię 1645 r. i Zofię, żonę Samuela Czarnockiego, miecznika krakowskiego 1623 roku (Zs. Lelow. 32 f. 10 i Gr. Krak. 222 B f. 2557).

Samuel Andrzej, drugi syn Stanisława, starosta bendziński 1594 r., podstoli krakowski 1604 r., poborca krakowski w latach 1612—1613, kasztelan biecki 1618 r., otrzymał w 1624 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa bendzińskiego Popowskim (M. 169 f. 489). Dziedzic Więckowic, Łuczyc, Piotrkowic, nabył 1607 roku Obichów i Jasieniec, objął w 1612 roku dobra Mrzygłodzkie po Padniewskich, a nabył 1614 roku dobra Rychwałdzkie, w ziemi zatorskiej, od Komorowskiego (Gr. Krak. i DW. 43 f. 224). W 1617 roku posesor, a 1630 r. dziedzic Chrzanowa, Balina, Libiąża, Kątów, na mocy cesyi siostry stryjecznej Ligęziny. W 1639 r. nabył Ruszczę, Grabie i Wolę od Korycińskiej (Gr. Krak. 245 f. 488). Żył jeszcze 1648 r. W 1590 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Barbarą, córką Prospera Provanny, starosty bendzińskiego (Gr. Krak. 141 f. 1411—1418; Wyr. Lub. 43 f. 627). Tegoż roku pozwany przez Abrahama Provannę o jej porwanie (Obl. Krak. 15 f. 705), a w 1593 r. w procesie z Montelupim, wymieniony jako zabójca jej brata Oktawiusza (Ibid. 19 f. 569). Barbara umarła 1622 r., a córki jej, których zostało ośm, sprzedały w 1630 r. dobra po niej odziedziczone: Pałecznice, Pamięcice i Bolów Krasuskiemu (Gr. Krak. 229 f. 1294). Z córek tych Anna Konstancya, wyszła za Aleksandra z Komorowa Komorowskiego 1615 roku (Gr. Krak. 202 f. 892 — 893); Maryanna v. Maryna, za Marka na Żmigrodzie Stadnickiego, podczaszego krakowskiego 1620 r. (Gr. Krak. 213 f. 2045; M. 166 f. 143); Krystyna Helena i Jadwiga Franciszka, Klaryski u św. Andrzeja w Krakowie 1622 r. (Gr. Krak. 225 f. 2190—2191); Elżbieta, w zakonie Beata, u św. Agnieszki na Stradomiu 1612 r. (Obl. Krak. 45 f. 2007); Aleksandra, w zakonie Humilitas, 1625 r. u św. Agnieszki na Stradomiu, ksieni 1670 r.; Katarzyna, niezamężna 1622 i 1630 r. i Barbara Salomea, panna 1622 r. Ta to zapewne Barbara, wyszła potem za Hieronima Strasza 1626 r., a 2-o v. za Jana z Nadola Łąckiego 1630 r. (Gr. Krak. 222 A f. 563 i 228 f. 2012—2014).

Jan, czwarty syn Walentego, kasztelana krakowskiego, burgrabia krakowski 1564 r. (M. 99 f. 124), z którego urzędu rezygnował w 1566 r. Od tegoż roku stale się pisze starostą lubomelskim, choć urzędowa cesya tego starostwa przez ojca, datowana dopiero 1574 r. Nie żył już 1579 r. Żonatym był z Katarzyną Jakubowską, córką Rafała, sędziego ziemskiego krakowskiego, której zabezpieczył w 1562 r. 3,000 fl. posagu i wiana (Gr. Krak. 80 f. 750 i Zs. Krak. 31 f. 212). Z niej pozostawił synów: Rafała, Andrzeja i Stanisława, oraz córki: Annę, Zofię i Elżbietę, nad któremi sprawowali opiekę ich stryjowie: Stanisław, Erazm i Kasper (Wyr. Lub. 22 f. 1004). Dzieci te nabywają sumę od Gawrońskiego 1590 r. (Conv. Warsz. 1 A f. 306 i Zap. Lub. 5 f. 746). Anna, wyszła za Marcina Stanisława Sienickiego 1585 r., a bracia zapisują jej 5,000 fl. (Gr. Krak. 136 f. 1454 i 1457); Zofia, jako żona Pawła Chylińskiego, z powiatu chełmskiego, kwitowała braci 1594 r. (Gr. Krak. 149 f. 307). Synowie Jana z działu po dziadzie wzięli w 1586 r. oba Czarnkowy, Żukowice w sandomierskiem, Nieżancice, obie Słupie i Borów.

Rafał umarł bezdzietny przed 1592 r., w którym pozostali bracia sprzedali Czarnkowy Zygmuntowi Dembińskiemu (Gr. Krak. 144 f. 791, 800—802).

Andrzej, został kantorem sandomierskim 1595 r. (Gr. Krak. 154 f. 1157). Żył jeszcze 1617 r.

Stanisław, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Otfinowską, w 1605 r. (Ibid. 180 f. 1532—1533). W 1618 r. części Kossocic, po stryju Erazmie odziedziczone, sprzedał Zygmuntowi. W 1638 r. posesor dożywotni Białej (Zs. Lelow. 8 f. 15), oddał w 1643 r., czworgu dzieciom, spadłą na nich po matce wieś Bodziejowice (Gr. Krak. 254 f. 145). Z dzieci tych Elżbieta, była żoną Stanisława Żarskiego 1638 r. (Ibid. 244 f. 70); Barbara, żoną Marcina Zagórskiego 1643 r. (Zs. Lelow. 35), z synem Adamem niewiadomo co się stało po 1643 r. (Obl. Krak. 98 f. 577), a Kasper Aleksander, dziedzic Białej 1632 r., zeznał w 1635 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Moskorzowa, 1-o v. Hieronimową Filipowską (Gr. Krak. 238 f. 1228). W 1639 r. dostał on od króla za położone zasługi wojenne przeciw Turkom, pod znakiem Konarzewskiego i przeciw Prusom, pod znakiem Kossakowskiego, hutę szklaną w starostwie olsztyńskiem (Obl. Krak. 64, 66 i 64 f. 1023). W 1646 r. zapis swój od stryja Kaspra odstępuje Otfinowskim (Gr. Krak. 260 f. 579—587). Potomstwa zdaje się po nim nie zostało.

Kasper, piąty syn Walentego, kasztelana krakowskiego, dworzanin królewski 1575 r., dzierżawca rożniszewski 1576 r. (M. 114 f. 270 i 322), rotmistrz królewski i podkomorzy mielnicki 1580 r., umarł 1620 r. Żonaty 1-o v. z Maryną, córką Jana Kopcia, dziedziczką Jabłoni i Witulina 1575 r. (Zs. Krak. 39 i 40), dostał od niej w 1576 r. Rososze, gdzie zapisał 5 włók na kościół w 1593 r. (M. 114 f. 270; 120 f. 160; Zap. Lub. 7 f. 628). W 1583 r. dostał od ojca dom na Stradomiu w Krakowie (M. 127 f. 261), w 1585 r. z żoną odstępują dzierżawę Rożniszewską (M. 131 f. 356), w 1586 r. z działu po ojcu bierze Piotrkowice, Zakrzów, Skorupice i Błonie, w 1589 r. żona jego zapisała 20 grzywien czynszu klasztorowi św. Jadwigi w Krakowie; 1610 r. sprzedali Witulin i Ossową Łąkę Sapiesze (DW. 38 f. 1185). Po śmierci pierwszej żony, zmarłej już 1612 r., zaślubił podkomorzy 2-o v. Krystynę z Urowska Urowiecką, starościankę chełmską, której zabezpieczył 1614 r. na swych dobrach 50,000 fl. posagu i wiana (Obl. Krak. 40 f. 2460 — 2462, 2719; 41 f. 62). W 1622 r. była już żoną Zbigniewa Sienińskiego, w końcu kasztelana lubelskiego. Z pierwszej żony pozostawił podkomorzy trzy córki: Agnieszkę, żonę Jana Trzcińskiego, podkomorzego sochaczewskiego, zmarłą jnż 1611 r.; Dorotę i Zofię, obie porwane 1612 r. z klasztoru panien Kolletek u św. Agnieszki w Krakowie i poślubione jedna po drugiej przez Aleksandra Koniecpolskiego, co dało powód do głośnego i długiego procesu. Z drugiej żony była tylko jedna córka Katarzyna Franciszka, wydana 27-go Lipca 1636 r. w Lublinie, za Ludwika Wołczkiewicza Olizara, który jej zabezpieczył w 1637 r. na Korosteszowie 100,000 fl. posagu i umarł w 1640 r.; następnie wyszła 2-o v. za Stanisława Uchańskiego 1645 r. (Gr. Krak. 241 f. 278—280, 1052, 1057; Woł. VI C f. 275; Kij. VI C f. 73 i VI F f. 11).

Erazm, szósty syn Walentego, kasztelana krakowskiego, proboszcz wielicki 1563 r., dziekan krakowski i kantor sandomierski 1571 r., sekretarz królewski 1576 r. (V. L.), proboszcz u św. Michała na zamku w Krakowie 1575 r., działem po ojcu wziął 1586 r. Kossocice, część Strzałkowic, Dobranowice i Poborowice, z których dwie ostatnie wsie darował 1589 r. synowcowi Zygmuntowi. W 1594 r. wyjechał za granicę na kuracyę, 1612 r. procesuje się z całą rodziną Koniecpolskiego i wkrótce umiera (Zs. Krak. 92 f. 163—2226).

Walenty, siódmy syn Walentego, kasztelana krakowskiego, układa się z ojcem w 1558 r., za pośrednictwem wuja, który ręczy za niego, że się zrzeknie

działu i po śmierci ojca zadowolni się Łuczycami i wyposaży siostrę Katarzynę (Zs. Księs. 46 f. 37). W 1565 r. ojciec oddał mu Łuczyce; umarł bezżennie po 1568 r. (M. 99 f. 245).

Baltazar, ósmy syn Walentego, kasztelana krakowskiego, raz jeden wzmiankowany w aktach pod 1570 r., w którym ojciec wyznaczył dla niego opiekę. Musiał zatem wkrótce umrzeć (M. 107 f. 483 i 485).

Hieronim, najmłodszy syn Walentego, kasztelana krakowskiego, z trzeciej żony, dzieckiem jeszcze dostał od ojca w 1577 r. kamienicę w Krakowie (Zs. Krak. 41 f. 499). Usamowolniony 1586 r., tegoż roku objął działem po ojcu Chlewice, Goleniowy, Chebdzie, część Lubochowy i Damianic. W 1588 r. otrzymał od matki starostwo wartskie, za konsensem królewskim z tegoż roku (M. 135 f. 161). W 1600 r. kupił Małoszów i Setejów od Jerzego Aleksandra Dembińskiego. W 1603 roku podstoli krakowski i starosta małogoski, umarł w 1604 r. Hieronim żonaty był 1-o v. z Reginą z Bużenina Bużeńską, starościanką dobczycką i brzezińską 1597 r. (Gr. Krak. 161 f. 367 — 376, 456 — 458, 475; Wyr. Lub. 78 f. 341), zmarłą już 1602 r., a 2-o v. z Anną Drohojowską, kasztelanką sanocką, która w 1604 r. procesowała pasierba o swój posag (Zs. Księs. 45 f. 1), a 1619 r. cedowała różne sumy Parczewskiemu (Zap. Lub. 24 f. 146). Synów zostało dwóch; z nich Jacek, młodszy, umarł dzieckiem 1604 r.; drugi Franciszek, dworzanin pokojowy królewski, za odznaczenie się w walce przeciw Turkom, mianowany 1637 r. chorążym krakowskim, został w 1641 r. podkomorzym krakowskim, starostą wielickim i bocheńskim. W 1605 r. otrzymał potwierdzenie przywileju z 1487 r., na jarmarki w Żabnie (M. 150 f. 76). W latach 1614 — 1627 skupuje Kossocice i części Strzałkowic, od współsukcesorów po stryju Erazmie. W 1618 r. zapisał 300 fl. czynszu Karmelitankom w Krakowie, z dóbr Żabno, Żelazowice, Świradz i Niecieca (Gr. Krak. 209 f. 740). W 1626 r. sprzedał miasto Bużenin z siedmiu wsiami ks. Sarnowskiemu (Ibid. 222 f. 890), a w 1637 r. kupił część Soboniowic. W 1646 i 1648 r. był posłem, 1650 r. oddał synowi Żabno i pięć wsi i umarł 1651 r. Żonaty 1-o v. z Anną, córką Kaspra Wielopolskiego, sędziego ziemskiego krakowskiego, której zabezpieczył w 1621 r. 40,000 fl. posagu i wiana (Gr. Krak. 214 f. 1819 i 1894), 2-o v. z Dorotą Czarnkowską, zmarłą przed 1651 r. (Gr. Krak. 272 f. 1072). Z pierwszej żony syn Jan, z drugiej—córki: Konstancya za Olbrachtem Opackim, chorążym, potem podkomorzym warszawskim 1647 r.; Anna za Pakosławem Kazimierzem Lanckorońskim 1655 r. i Teresa Eleonora, za Rafałem Kazimierzem Makowieckim, w końcu kasztelanem kamienieckim 1655 r. (Gr. Krak. 262 f. 165 i 169; 274 f. 468).

Jan, syn Franciszka, dworzanin królewski 1650 r., starosta nowokorczyński 1655 r., dziedzic Żabna, Kossocic i innych, żonaty z Maryanną Żukowską, podsędkówną sandomierską 1650 r., umarł bezdzietny 1658 r., a wdowa po nim poślubiła 2-o v. Krzysztofa Wilczewskiego, podczaszego drohickiego 1658 r. (Gr. Krak. 266 f. 349—350; 276 f. 351 i 477—481; Zap. Lub. 45 f. 209 i 914; 48 f. 310 i Perp. Czers. 11 f. 66). Proces o spadek po nim rozstrzygnięty został wyrokiem trybunału lubelskiego z 1663 r. Sukcesorami uznani zostali Franciszek i Olbracht Dembińscy, pod opieką Mikołaja Dembińskiego zostający. Widocznie więc całe męzkie potomstwo po kasztelanie krakowskim wygasło.

II. Potomstwo Piotra, sędziego krakowskiego, piszące się z Piotrkowic i Konar, a potém ze Skorczowa.

Piotr (M. 68 f. 291; 82 f. 23), brat rodzony Walentego, kasztelana krakowskiego, a zatem syn Jakóba, komornik graniczny krakowski 1539 r., podstarości krakowski 1541 i 1559 r., sędzia grodzki 1543 r. i sędzia ziemski 1545 r. i burgrabia krakowski 1556 r., sekretarz królewski 1555 r., umarł 1560 r. W latach 1532 — 1537 Piotr wraz z żoną Zofią, córką Mikołaja Słąnki, zawiera różne umowy o dziedzictwo Jurkowa (w pilźnieńskiem), ze stryjecznym bratem, Walentym z Bolmina (Zs. Księs. 14). W latach 1543 i 1554 — 1556 skupuje części Konar (Zs. Wiśl.), w 1544 r. części Gorenic, w 1545 r. Dalechowy, w 1546 r. części Lipnicy (Zs. Krak. 5 f. 659, 686 i 773), w 1550 r. od brata Feliksa części Garlicy Sredniej, którą mu potem zwraca w 1555 r. (Coll. Crac. 2 f. 2967 — 2981; Gr. Krak. 68 f. 71); tegoż roku kupił od Cystersów jędrzejowskich Olbrachcice, za 800 fl., w czem potrąca sobie zapisane mu 170 fl. na Zakrzowie przez żonę, Annę Oleśnicką, a którą sumę Cystersi byli obowiązani mu wypłacić (Zs. Krak. 7 f. 1689—1690). Wymieniona tu żona dawno zmarła, widocznie była jego pierwszą żoną. W 1551 r. sprzedał bratu rodzonemu Walentemu, kasztelanowi bieckiemu, części swe Piotrkowic, Zakrzowa, Woli Piotrkowskiej, Skorupic i Przegrzebu (Zs. Krak. 9 f. 121 i 135). W 1552 r. dostał razem z żoną Zofią, dożywocie na wsi i sołtystwie Trzecież, od klasztoru imbramowickiego (Ibid. 9 f. 712), w 1556 i 1559 r. nabył Strzeszkowice i Piskorzowice (Ibid. 15 f. 168—171; 25 f. 11 i 154). Córek zostawił sędzia trzy: Annę, za Stanisławem Wielkanockim 1555 r. (Zs. Krak. 15 f. 478); Zofię, 1-o v. za Janem Ulińskim, 2-o v. za Florjanem Kotkowskim 1580 r. (Zs. Księs. 24) i Krystynę, za Janem z Gnojnika Gnojeńskim 1582 r. (Gr. Krak. 123 f. 1330 i 1332); a synów dwóch: Jana i Stanisława, którzy dopełnili działu dóbr ojczystych 1570 r. w Krakowie, przyczem Jan wziął Strzeszkowice, Piskorzowice, Damiany z przyległościami, a po śmierci matki ma wziąć i Dalechowy, a Stanisław otrzymał Konary, Dembiany i Zagaje (Gr. Krak. ks. 100 i 103 i Zs. Księs. 23 z 1575 r.).

Jan, zabezpieczył w 1565 r. żonie Reginie, córce Jerzego Niemsty z Krzcięcic. 6,000 fl. posagu i wiana i zeznał z nią zapis wzajemnego dożywocia (Zs. Krak. 27 f. 637 i 987—989; 36 f. 1166). W 1582 r. powiększył oprawę żony do 9,000 fl. i wkrótce umarł, pozostawiwszy syna Stanisława i córki: Zofię, 1-o v. za Hieronimem Strzałą 1584 r., a 2-o v. za Stanisławem z Mojkowic Krupką 1585 r. (Zs. Krak. 50 f. 520 i 1301 i Zs. Księs. 26); Reginę, za Andrzejem Rudzkim 1624 r. (Gr. Chęciń.); Krystynę za Stanisławem Pozowskim; Annę, niezamężną i Jadwigę, za Jerzym Mościckim. Ostatnim czterem siostrom brat wyznaczył po 1,000 fl. posagu w 1587 r. (Zs. Krak. 55 f. 75).

Stanisław, jedyny syn Jana, usamowolniony 1583 r. dekretem królewskim (Zs. Krak. 50 f. 53 z 1584 r.), podsędek 1619 r., a sędzia ziemski krakowski 1623 roku, dziedzic Dalechów, Szczekarzowa i wielu innych, umarł między 1643 r., a 1645 r., nie pozostawiwszy z trzech żon żadnego potomstwa. Pierwszą jego żoną była Anna Chłapowska, córka Macieja, 1-o v. Janowa Krzęcka, 1602 r. (Obl. Krak. 28

f. 397 i 30 f. 2143), drugą—Anna z Wielkiego Turska, 1-o v. Krzysztofowa Chełmska, 1627 r. (Gr. Krak. 224 f. 859; 225 f. 125), trzecią—Anna z Łuczyc, 1-o v. Hieronimowa Czarniecka, 1640 r. (Gr. Chęciń.). Sędzia spisał testament 1642 r., a w 1645 r. potomkowie sióstr jego dziedziczą po nim Szczekarzów (Gr. Krak. 252 f. 787 i Zs. Proszow. 30).

Stanisław, młodszy syn sędziego Piotra, zeznał w 1567 r. zapis dożywocia z żoną, Reginą z Winiar, córką Walentego Ciecierskiego (Gr. Krak. 87 f. 987), z którą miał córki: Annę, żonę Mikołaja Kołka z Wąchadłowa 1593 r. (Zs. Księs. 20) i Katarzynę, 1589 r. i synów czterech: Jakóba, Piotra, Jana i Walentego, który umarł przed 1597 r., a pozostali trzej bracia dopełnili działu dóbr ojczystych Konary i Zagaje, w 1604 r. (Gr. Krak. 178 f. 1459—1470; 1539—1547).

Jakób, ożeniony z Katarzyną Oleśnicką 1605 r. (Gr. Chęciń.), pozostawił z niej córkę Annę, za Janem Soleckim (Gr. Krak. 246 f. 1007 — 1019) i syna Olbrachta 1629 r. Ten to zapewne Wojciech, rotmistrz cesarski, wniósł manifest do grodu krakowskiego w 1637 r., że wyszedł był za zezwoleniem królewskim, z oddziałem na służbę cesarską, a obecnie wrócił (Obl. Krak. 61 f. 398). Dzieci Jakóba pomarły bezpotomnie, a spadek po nich wzięli potomkowie stryja ich Jana.

Piotr, drugi syn Stanisława, żonaty 1-o v. z Zofią Bukowiecką (Gr. Chęciń.), z której miał corkę Ewę, a 2-o v. z Barbarą, córką Bartłomieja Kołka z Gór 1609 r.; z tej ostatniej bezdzietny (Gr. Krak. 186 f. 333, 415, 416). Jedyna córka jego Ewa, dziedziczka Kawęcina, wyszła 1-o v. za Marcina Wybranowskiego, burgrabiego krakowskiego, starostę żarnowieckiego 1626 r., a 2-o v. za Mikołaja z Nadola Łąckiego, podstarościego chęcińskiego 1639 r. (Gr. Krak. 241 f. 76; Obl. Krak. 51 f. 1225; Gr. Krak. 246 f. 1007, 1013, 1019).

Jan, trzeci syn Stanisława, ożeniony z Barbarą z Glinnika, córką Andrzeja Glińskiego z Bełzowa, zagorzałą, jak i on sam, kalwinką, po przeprowadzeniu działu z braćmi, skupuje w 1593 r. od nich Konary, na których zapisuje w 1604 r. żonie 36,000 fl. posagu i wiana (Obl. Krak. 19 f. 1287; 31 f. 1181; Gr. Krak. 178 f. 1351—1355). W 1619 r. wyznaczył trzem córkom po 6,000 fl. posagu, a żona jego tegoż roku dobra swoje Skorczów, Odunów, Chrościnę i Kaczkowice, zapisała trzem synom (Obl. Krak. 52 f. 2495 i 53 f. 725). Umarł 1623 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Benedykta z Brzezia Chrząstowskiego 1625 r. (Gr. Krak. 220 f. 2537). Córki: Regina, była żoną Stanisława z Rudołtowic Witkowskiego 1628 r.; Maryanna, Stanisława Rylskiego, stolnika krakowskiego 1645 r., a Zofia, Henryka z Bądkowa Spinka 1642 r., zmarła 1653 r. Synowie: Hieronim, Andrzej i Stefan, dopełnili w 1636 r. działu dóbr ojczystych Konary i Paśmiechy i macierzystych wyżej wymienionych (Gr. Krak.) i wszyscy trzej wrócili do katolicyzmu. Z nich Hieronim, dziedzic Konar i Skorczowa, ożeniony 1-o v. z Maryanną Tęgoborską 1639 r. (Obl. Krak. 64 f. 950), miał z niej syna Stanisława Adama, 2-o v. z Katarzyną z Bezdziedzy, córką Stanisława Broniowskiego 1647 r. (Obl. Krak. 73), miał z niej syna Jana, zmarłego młodo po 1650 r. Stanisław Adam, syn Hieronima, dworzanin królewski 1663 r., zeznał w tymże roku zapis dożywocia z żoną, Zuzanną Tęgoborską, córką Gabryela i zabezpieczył jej 18,000 fl. posagu i wiana. Dziedzic Konar, Skorczowa i Jakubowa, spisał w 1667 r. testament, z którego widoczne, jak gorliwym był katolikiem i wkrótce umarł, pozostawiwszy tylko dwie

córki: Katarzynę, dziedziczkę Konar, wydaną za Olbrachta Rawicza Dembińskiego i Maryannę, dziedziczkę Skorczowa, za Janem Piegłowskim 1682 r.; wdowa zaś po nim wyszła 2-o v. za Stanisława Piegłowskiego, starostę ujskiego 1669 roku (Gr. Krak. 289 A f. 487; 288 f. 589; 302 f. 273, 280, 314, 336; Obl. Krak 109 A f. 379).

Stefan, drugi syn Jana, a brat Hieronima, dziedzic Paśmiech i Chrościny, dzierżawca dóbr królewskich Szypowic 1639 r., rotmistrz królewski 1650 r., zabezpieczył w 1639 r. żonie, Eleonorze z Rudołtowic Witkowskiej, 1-o v. Wojciechowej Miklaszewskiej 16,000 fl. posagu i wiana (Gr. Krak. 245 f. 1695—1709), nabył w 1641 r od Witkowskiego, Piasek, Wielką Drogę i Trzebol (Obl. Krak. 66 f. 791 i 828), odstąpił za konsensem królewskim z 1649 r. Szypowice Szypowskim, sprzedał w 1651 r. części Ryk i Chrościny bratu Hieronimowi i wkrótce umarł. Stefan oprócz żony wymienionej, która nie żyła już 1643 r., a z której miał syna Jana, miał i drugą nieznaną z nazwiska, z której był syn Jerzy Hieronim. Z tych synów Jan, był ożeniony z Katarzyną, córką Jakóba Bielińskiego, 1662 r., zmarłą bezdzietnie już 1667 r. i zdaje się, że związków małżeńskich nie ponawiał i potomstwa nie zostawił (Gr. Krak. 279 f. 1410; 284 B f. 2351; 291 f. 551, 553). Jerzy Hieronim wraz z bratem sprzedał Paśmiechy i Chrościnę 1663 r. (Obl. Krak. 90 f. 993), brał spadek po ciotce Rylskiej w 1666 r. i został następnie księdzem, a ziemia krakowska w latach 1672 i 1678 usilnie zaleca go posłom swoim sejmowym, aby mu wyrobili jaką wakującą prelaturę, za zasługi położone poprzednio w wojsku. W 1681 r. jest on proboszczem w Jemielnie i kanonikiem kamienieckim.

Andrzej, trzeci syn Jana, brat Hieronima i Stefana, burgrabia krakowski 1656 r. i komornik lelowski 1661 r., dziedzic Kaczkowic i Odonowa, zeznał w 1648 roku zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Anną z Pacanowa, a w następnym roku oprawił jej 28,000 fl. posagu i wiana, spisał testament 1651 r., wyznaczył opiekę czworgu dzieciom 1661 r. i umarł wkrótce potem (Gr. Krak. 264 f. 1366; 265 f. 837; 278 f. 91). Córka jego Helena, wyszła za Stanisława z Rudołtowic Kotkowskiego, w końcu cześnika nowogrodzkiego. Z synów zaś Stefan, dziedzic Nagórzanek, zastawny posesor Gór, wniósł manifest do grodu krakowskiego w 1694 r., o spaleniu się dworu w Górach i wszelkich dokumentów familijnych, kosztowności i skryptów, był opiekunem synowców swych po bracie Krzysztofie 1692 r., żył jeszcze 1727 r., w którym dla wieku zrzeka się opieki nad dziećmi synowca Aleksandra. Umarł bezżenny.

Andrzej, najmłodszy syn Andrzeja, 1689 r. porucznik lekkiej chorągwi, 1697 r. porucznik pancerny, 1702 r. pułkownik królewski, 1703 r. marszałek sejmiku krakowskiego, 1689 r. nabył Sancygniów, Wolę Knyszyńską, Opatkowice i Biedrzychowice od Dolskich, 1697 r. posesor Gór i Polichna (Obl. Krak. 124 f. 1024), w 1702 r. w obozie pod Zassowem, bierze od ks. Wiśniowieckiego w 10,000 fl. należnego mu żołdu Święcice (Obl. Krak. z 1745 r.). Poseł 1710 r., umarł przed 1712 r., zostawiwszy z żony, Apolonii Pisarskiej, 1-o v. Janowej Rawicz Dembińskiej, córkę Julię, ur. 1695 r. w Krakowie i syna Stefana Andrzeja, zmarłego w zakonie pod imieniem Józefa (Gr. Krak. 311 f. 320; 328 B f. 739 i 776; 348 f. 285).

Krzysztof, najstarszy syn Andrzeja i Anny z Pacanowa, ożeniony z Anną Dorotą Orzechowską z Orzechowca 1685 r. (Gr. Krak. 305 f. 378), umarł przed 1692 r., zostawiwszy czworo małoletnich dzieci: Stanisława, ur. 1680 r., zmarłego już 1697 r., Andrzeja, zmarłego bezżennie 1704 r., Agnieszkę, ur. 1683 r. i Aleksandra. Ten Aleksander, jedyny z pozostałych dzieci Krzysztofa, pokwitował w 1704 r. z opieki stryja Stefana, który mu zabezpiecza 30,000 fl. na Nagórzankach (Gr. Krak. 324 B f. 1812—1814 i Gr. Korczyń.). W 1720 r. zeznał on z żoną, Elżbietą Konstancyą Wielowiejską, zapis wzajemnego dożywocia (Gr. Korczyń.). Nad nieletniemi ich dziećmi: Krzysztofem Aleksandrem, Józefem Stanisławem i Zofią, sprawowali 1727 r. opiekę, po zrzeczeniu się dziada Stefana, Kotkowski i Wielowiejski (Gr. Krak. 345 f. 1764 i 1768). Obaj synowie pokwitowali opiekunów 1742 r. (Ibid. 356 f. 2710). Krzysztof umarł bezdzietny po 1747 r. Józef Stanisław, kapitan wojsk koronnych, żył jeszcze 1799 r, a w 1784 r. z dziećmi swemi: Janem, chorążym wojsk koronnych, Krzysztofem, Bogumiłą Pawłową Dzięgielewską i Heleną, panną, procesował Bronikowskich o dług (Obl. Wiśl.; Perp. Crac. 4 f. 197). Jan i Krzysztof, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia w sądzie grodzkim sandeckim 1782 r., a wnukowie Jana: Szczepan Feliks, August i Stanisław 1855 r. w Wydziale Stanów galicyjskich (Goł.).

III. Potomstwo Szczęsnego na Lgocie.

Feliks Szczęsny, brat rodzony Walentego podstarościego krakowskiego, późniejszego kasztelana krakowskiego, a więc syn Jakóba (Gr. Krak. 50 f. 843), w 1526 r. zabezpieczył żonie Elżbiecie, córce Piotra Lgockiego, 200 grzywien posagu i wiana (Zs. Księs. 13 f. 16); była ona zdaje się, 1-o v. za Feliksem Pustołką Czajęckim (Zs. Prosz. 14 z 1526 roku). Wniosła mężowi Gorenice, a umarła 1544 r. W następnym roku ożenił się Feliks powtórnie z Zofią, córką Janusza z Sosnowic Strzały, z którą zeznał zapis dożywocia (Zs. Krak. 7 f. 1000; Gr. Krak. 57 f. 145). Trzecią żoną jego była Katarzyna, córka Hieronima Siedleckiego, zmarła bezdzietnie w 1568 r. (Zs. Krak. 31 f. 1034, 1480; 32 f. 171). W 1543 r. wydaje Feliks synom z pierwszej żony, Krzysztofowi i Janowi, rozporządzenia na wypadek swej śmierci, a córkom: Barbarze i Zuzannie, wyznacza posagi (Zs. Krak. 6 f. 594 i 1092). W 1544 r. sprzedał Dalechowy bratu Piotrowi, w 1551 r. oddaje synom z pierwszej żony Gorenice, a dzieciom z drugiej żony: Stanisławowi, Mikołajowi; Szczęsnemu, Andrzejowi i Katarzynie, wydziela pół Cieślina i sumę na Bulowicach. W 1565 r. kupił Lgotę i część Ostrężnicy od Świerczkowskiego, żył jeszcze 1580 r., w którym trzej synowie z drugiej żony zapisują mu dożywocie (Gr. Krak. 119 f. 2035). Z dzieci Feliksa: Barbara, wyszła 1-o v. za Jakóba Przyłuskiego, pisarza grodzkiego przemyskiego 1550 r., a 2-o v. za Piotra z Sosnowic Strzałę 1558 r. (Zs. Krak. 7 f. 1587 i Zs. Lelow. 11 f. 2); Zuzanna, za Adama Świerczkowskiego 1563 r. (Gr. Krak. 81 f. 1421); Katarzyna, za Andrzeja Pieca z Tarnowej Góry 1578 r. (Zs. Lelow. 12 f. 8). Jan, Szczęsny i Andrzej, założyli trzy nowe linie swego domu, dotąd istniejące, Mikołaj umarł bezżenny przed 1580 r., Krzysztof, współdziedzic Gorenic, ożeniony z Anną Oraczewską, córką Piotra, w 1565 r. (Zs. Krak. 27 f. 59; 34 f. 1120 i 1126), umarł przed 1571 r. bezpotomny, a Stani-

sław, ożeniony z Anną Zofią Kłobukowską, córką Mikołaja, dziedziczką Kobylczyc, której zabezpieczył posag na Lgocie 1571 r. (Zs. Krak. 34 f. 1050; Gr. Krak. 102 i 103; Wyr. Lub. 1 f. 143). Umarł 1586 r., pozostawiwszy synów: Stanisława, Sebastyana i Marcina, oraz córki: Beatę, Barbarę, Reginę i Marynę, którzy wszyscy mają w 1586 r. sprawę z Hieronimem Lanckorońskim (Zs. Lelow. 10 f. 42). Z dzieci tych: Barbara, wyszła za Macieja Miklaszewskiego 1605 r. (Gr. Krak. 180 f. 1647); Stanisław i Sebastyan, pomarli bezdzietnie, przed bratem Marcinem, który jako rotmistrz królewski zginął na wojnie moskiewskiej (Niesiecki nazywa go „własnym Marsem polskim"). Jako jedyna sukcesorka po Marcinie, występuje 1618 r. siostra jego Beata, wdowa po Janie Załuskowskim i pozywa Andrzeja i Erazma Dembińskich, o 18,000 fl. zaległego żołdu i wiele cennych ruchomości, złota i srebra. Beata 1620 r. jest już żoną Piotra Ramulta (Zs. Krak. 95 f. 1182—1190; 96 f. 580 i 1030; 98 f. 417).

a) Jan, syn Szczęsnego z pierwszej żony, dziedzic Gorenic, zapisał w 1569 r. żonie Krystynie, córce Piotra Oraczowskiego, 1,600 fl. posagu i wiana. Tegoż roku nabył sołtystwo Czubrowice od Swierczowskiego, które za konsensem królewskim ustąpił w 1608 r. synowi Adamowi. W 1598 r. wypłacił posag córce Annie, żonie Stanisława Tarczowskiego, która go z odbioru kwituje (Zs. Krak. 32 f. 737; 75 f. 997 i 1000; Gr. Krak. 97 f. 461; Obl. Krak. 34 f. 1166—1168).

Adam, syn Jana, ożeniony z Jadwigą z Solca Ramultówną 1608 r., nabył Łowcze, w ziemi przemyskiej, od Oraczowskiej. Umarł 1631 r., a wdowa po nim i synowie: Gabryel Aleksander i Hieronim, pokwitowali w 1633 r. Janowskiego z 10,000 fl. (Gr. Krak. 185 f. 453; 222 A f. 261 — 270; 234 f. 1256). Oprócz tych synów pozostawił Adam córkę Annę, wyposażoną 12,000 fl., żonę Sebastyana Gołuchowskiego (Gr. Krak. 233 f. 956 i 1129).

Gabryel Aleksander, syn starszy Adama, współdziedzic z bratem Łowczy, Tapina, Dubkowiec 1639 r. (Decr. Castr. Crac. 141 f. 1058), z żoną, Izabellą Bełżecką, kwituje z odbioru sumy Bełżeckich (Zap. Lub. 39 f. 330). Poseł na sejm 1658 r., a deputat na trybunał koronny 1659 r. z województwa krakowskiego (Ibid. 46 f. 387). Po śmierci żony, procesuje Wiśniowieckich w imieniu dzieci: Adama, Mikołaja Jerzego, Zbigniewa Krzysztofa i Krystyny, o spadek po ks. Zbaraskiej, ich babce, a matce jego żony (Obl. Krak. 85 f. 1141, 1151; Zap. Lub. 44 f. 300). Proces ten spadkowy prowadzą jeszcze wnukowie jego 1713 r. (Gr. Krak. 276 f. 958). Córka jego Krystyna, była żoną 1-o v. Karola Szembeka, burgrabiego krakowskiego, zmarłego 1656 r., 2-o v. Adama Kochańskiego 1657 r., a 3-o v. Macieja Aleksandra Tarnowskiego, łowczego łęczyckiego 1666 r. (Gr. Krak. 282 B f. 2919 i nast.; 283 f. 315 i 323). Zmarła 1695 r., pochowana w Gorenicach.

Adam, syn Gabryela Aleksandra, umarł wkrótce po 1658 r. bezżenny.

Mikołaj Jerzy, drugi syn Gabryela Aleksandra, 1671 r. poborca województwa krakowskiego, 1674 r. komornik graniczny proszowski, 1676 r. podstarości i sędzia grodzki biecki, zeznał w 1666 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Konstancyą z Przybysławic Oraczowską (Gr. Krak. 283 f. 1862; 309 f. 2259 i 2265). Spisał testament 1676 r. (Ibid. 296 f. 2056), sprzedał część Bolowa i Bolowca 1687 roku Olbrachtowi Dembińskiemu i wkrótce umarł, a wdowa po nim zapisawszy w 1688 roku synowi Janowi 7,000 fl. (Ibid. 308 f. 907), wyszła 2-o v. za Stanisława Kołaczkowskiego 1689 r. Córka ich Ewa Teresa, wyszła 1682 r. za Jana Jerzego

ze Stanwicz i Mokrego Kreczyka, majora piechoty, a potem miecznika żytomierskiego 1715 r. (Gr. Krak. 304 A f. 909). Wspomniany zaś syn Jan, był nowicyuszem u Franciszkanów 1688 r., ale wystąpił z zakonu 1689 r. i jako jedyny syn Mikołaja Jerzego, pokwitowany przez siostrę z reszty posagu (Gr. Krak. 309 f. 2283). W 1697 r. był on poborcą księskim, 1698 r. komornikiem granicznym księskim, 1707 r. posłem na sejm, 1710 r. został podwojewodzym księskim. W 1692 r. zapisał dożywocie żonie, Aleksandrze Katarzynie Żeliszewskiej; umarł bezdzietny po 1715 r. (Gr. Krak. 312 f. 1680 i 2341).

Zbigniew Krzysztof, trzeci syn Gabryela Aleksandra, dwukrotnie był żonaty; pierwszy raz z Zofią z Proszna Proszyńską, wdową po Janie Gulczewskim 1667 r. (Gr. Krak. 284 A f. 1262 i 286 f. 684); drugi raz ożenił się 1695 r. z Barbarą Wielogłowską, 1-o v. Stanisławową Lubowiecką, 2-o v. Janową Gruszecką. Syn jego z pierwszej żony Jan Józef, pokwitowany przez macochę 1702 r. Ożeniony 1-o v. z Apolinarą z Łapszowa Trembecką 1701 r., a 2-o v. z Zofią Elżbietą Samborską, która, jako wdowa, zawarła w Szczekocinach układ z pasierbami 1732 r. (Gr. Krak. 321 f. 754; 322 f. 775; 347 f. 677 — 681). Z drugiej żony zostawił Jan Józef tylko jedną córkę Salomeę, żonę Józefa Sciborowskiego, podczaszego smoleńskiego 1751 r., z pierwszej zaś siedmioro dzieci: Teresę, za Marcinem Ostaszewskim, podstolim czerniechowskim 1732 r.; Annę, za Zygmuntem Karskim, wdowę 1731 r.; Aleksandrę, za Stanisławem Czarnieckim; Kazimierza, Antoniego, Józefa i Ludwika, chorążego gwardyi królewskiej 1743 r., zmarłego bezdzietnie. Wszystkie te dzieci, oprócz Kazimierza, zawierają kompromis w sprawie spadku po ks. Zbaraskich w 1755 i 1756 r. (Gr. Krak. 370 f. 176—178; Obl. Krak. 188 A f. 199 i 809).

Kazimierz, najstarszy, zmarł 1738 r., pozostawiwszy z żony, Teresy Zdanowskiej, tylko jedną córkę Maryannę, pod opieką stryja Antoniego (Gr. Krak. 351 f. 15; 352 f. 876).

Antoni, drugi syn Jana Józefa, cześnik czerniechowski 1752 r., dziedzic Glichowa, Czernina i Zagórza 1743 r., zeznał 1733 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Anną Pętkowską, a 1751 r. z drugą, Zofią Strusiówną, podstolanką latyczowską (Gr. Krak. 348 f. 1889; 363 f. 2772; 369 f. 1839, 2178). Umarł 1781 roku w Gniewięcinie (Obl. Krak. 213 f. 1085—1096). Z pierwszej żony zostawił Antoni córki: Kunegundę, w zakonie Teklę, Dominikankę w Krakowie 1763 r.; Justynę, za Pawłem Runowskim 1767 r. i Helenę, za Janem Nepomucenem Szwellengreberem 1781 r. i zapewne syna Jana, który jako cześnikiewicz czerniechowski, podpisał konfederacyę 1764 r., a o którym dalszych wiadomości nie mamy. Z drugiej—córki: Elżbietę, za Franciszkiem Porajem Faruchowiczem 1793 r.; Annę, za Wincentym Sędzimirem 1796 r. i Teresę, za Stanisławem Piątkowskim 1799 r. i syna Wincentego Feraryusza. Ten Wincenty Feraryusz, chorąży artyleryi koronnej 1780 r., rotmistrz wojsk koronnych 1788 r., podwojewodzy szczyrzycki 1782 r. i czchowski 1788 r., proszowski 1793 r., krakowski 1796 r., a oświecimski 1801 r., dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia w sądzie grodzkim oświecimskim. Dziedzic po ojcu Glichowa i Gniewięcina, a następnie 1808 r. Szczytnik, Łysokani i Czyżowa (Perp. Crac. 18 f. 302 i 321), ożeniony z Maryanną Bontaniówną 1781 roku (Gr. Krak. 395 f. 304), zostawił z niej synów: Jana Nepomucena, Józefa i Ignacego, oraz córki: Helenę i Annę. Ta Helena zapewne była żoną Franciszka

Komornickiego 1809 roku (Perp. Crac. 19 f. 675). Józef, był dziedzicem Zawad 1806 roku.

Józef, trzeci syn Jana Józefa, zeznał w 1737 r. zapis wzajemnego dożywocia z pierwszą żoną, Maryanną z Rudołtowic Witkowską, podstolanką kijowską, a w 1757 r. drugiej przyszłej swej żonie, Maryannie z Nieczujów Dembińskich, zapisał 2,000 fl. (Gr. Krak. 351 f. 1758 i 371 f. 1104). Był on dziedzicem Krężoł, gdzie też spisał testament 1762 r. i wkrótce umarł. W późniejszych aktach nazywany łowczym rawskim. Z pierwszej żony zostawił Józef dzieci: Wojciecha, Jana, Szymona, Macieja, Zofię, Maryannę i Teklę, którzy w 1766 r. procesują się z Potockimi, o spadek po ks. Zbaraskich (Obl. Krak. 199 f. 129), a wszyscy czterej bracia sprzedali Krężoły Otfinowskiemu 1769 r. (Zap. Ziems. Krak. 1 f. 2045). Z córek: Zofia wyszła 1771 r. za Ludwika Radwana, nazywającego się czasem Radwanem Zebrzydowskim (Zap. Ziems. Krak. 2 f. 806, 810 i 913). Z synów: Wojciech zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Zbierzchowską, w 1774 r. (Ibid. 4 f. 180) i pozostawił syna Macieja, ur. 1780 r., pułkownika b. wojsk polskich, zmarłego 1847 r., który wspólnie z synem Władysławem, urodzonym z Maryanny Jodkówny, 2-o v. Bujalskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.). Władysław umarł bezżenny w Krakowie. Siostry jego: Natalia Taczanowska i Kamilla Kochanowska.

Hieronim, drugi syn Adama, wnuk Jana, dziedzic Małoszowa i Setejowa, w 1651 r. ma oddane, jako biegły w obronie fortec, zastępstwo wojskiego krakowskiego Rupniowskiego, który dobrowolnie poszedł na wojnę. Ożeniony był 1-o v. z Ewą z Rupniowskich Aleksandrową Przyłęcką, z którą zeznał zapis dożywocia 1646 r. (Gr. Krak. 259 f. 507 i 260 f. 23). Zmarła ona 1654 r., pochowana u Karmelitów w Krakowie (Star. Mon.). Tegoż roku ożenił się drugi raz z Katarzyną Opacką, wojewodzianką derpską, której zabezpieczył posag na Małoszowie i Setejowie (DW. 52 f. 747). Hieronim umarł 1659 r., a wdowa urodziwszy bliźniaczki córki, tegoż roku także umarła. Z pierwszej żony zostawił Hieronim syna Franciszka, bezżennego jeszcze 1667 r. (Gr. Krak. 284 A f. 353 i 519) i córki: Annę, zmarłą 1666 r. i Maryannę, za Janem Krupką Przecławskim 1668 (Gr. Krak. 285 f. 74 — 87 i nast.). Z drugiej żony — synów: Zygmunta, żyjącego jeszcze 1669 r. i Wojciecha Olbrachta; córki: Barbarę, żonę Jana Franciszka Kamienieckiego, stolnika zakroczymskiego 1674 r. (Gr. Krak. 292 f. 2811); Cecylię Eufrozynę, ur. 1659 roku, za Krzysztofem Straszewskim, stolnikiem dobrzyńskim 1685 r. (Gr. Grak. 305 f. 794 — 808) i Teresę Aleksandrę, urodzoną 1659 roku (Zap. Lub. 48 f. 6 i 46 f. 470).

Olbracht, syn Hieronima, deputat na Trybunał koronny 1689 r., chorąży zatorski i oświecimski 1694 r., sędzia kapturowy województwa krakowskiego 1696 roku, fundator kościoła i klasztoru OO. Kapucynów w Krakowie 1699 r., spisał testament w Maju 1720 r. w Krakowie, w dworku swym obok Kapucynów i tam tegoż roku umarł. Żonaty był trzykrotnie: najpierw z Katarzyną Dembińską ze Skorczowa, dziedziczką Konar 1681 r. (Gr. Krak. 301 f. 1309), zmarłą bezdzietnie już 1690 r., następnie z Krystyną Czernianką, kasztelanką sandecką, z której została tylko jedna córka Salomea, w zakonie Katarzyna, u PP. Kolletek w Krakowie, zmarła 1756 r. (Gr. Krak. 370 f. 455). Po trzeci raz zaślubił Zuzannę Teresę Żydowską, chorążankę krakowską, 1693 r. (Gr. Krak. 313 f. 3458), która 2-o v.

wyszła za Tomasza Grabskiego, chorążego łęczyckiego. Z trzeciej żony, pozostawił Olbracht córkę Krystynę, za Kazimierzem Odrowążem Wilkońskim, chorążym zatorskim i oświecimskim, z którym się separowała 1730 r. (Gr. Krak. 336 f. 1355 i Obl. Krak. 154 f. 1213) i synów: Franciszka i Jana, którzy obaj w chwili śmierci ojca byli na edukacyi w Paryżu. W 1728 r. dopełnili oni działu dóbr ojczystych Małoszowa, Setejowa, Bolowa, Bolowca, Karniowic, Czajowic, Promnika, pałacu, placów i domów w Krakowie (Gr. Krak. 344 f. 322 — 338), a poprzednio widocznie podzielili się już Strzeszkowicami, Waganowicami, Moniaczkowicami, Chorążycami, Piskorzowicami i Olbrachcicami.

Franciszek, kapitan wojsk koronnych 1722 r., cześnik zatorski i oświecimski 1727 r., podwojewodzy krakowski i szczyrzycki 1732 r., sędzia ziemski krakowski 1734 r., podstarości krakowski 1737 r., deputat na trybunał koronny 1742 r., chorąży zatorski i oświecimski 1746 r. i szambelan Augusta III-go, umarł 1756 r. W 1726 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Konstancyą Kczewską, wojewodzianką malborgską (DW. 66 f. 239; Obl. Krak. z 1730 r. ks. 153 f. 2543—2548; Gr. Krak. 351 f. 1564). Córki jego: Rozalia, za Antonim Lisickim, łowczym, a w końcu podstolim chęcińskim; Katarzyna, za Franciszkiem Lisickim, burgrabią chęcińskim 1775 r. (Obl. Krak. ks. 206) i Maryanna, 1-o v. Zygmuntowa Łubieńska 1752 r., a 2-o v. Ignacowa Załuska, starościna zawichostska 1756 r. Ta ostatnia otrzymała wspólnie z mężem konsens królewski 1767 r., na cesyę wsi Wełecz w powiecie chęcińskim, bratu Piotrowi (Kancl. 32 II f. 52). Tenże Piotr, szambelan Stanisława Augusta, starosta wełecki, poseł na sejm 1764 r., marszałek sejmiku proszowskiego 1773 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r., konsyliarz konfederacyi targowickiej 1792 r., nominat kasztelan warszawski 1795 r., dziedzic Konar, Strzeszkowic, Olbrachcic, Piskorzowic z folwarkiem Dembiany i Borek. Goliany sprzedał w czerskiem 1797 r. Zaślubił 1-o v. Maryannę Nieczuja Dembińską, chorążankę bracławską, 1769 r., zmarłą 1780 r., dziedziczkę Dembian w wiślickiem, Kotlic, Morska, Chwaścic i Brusa (Gr. Krak. 382 f. 329; 386 f. 305; 393 f. 9). Z niej była córka Maryanna Tekla, żona 1-o v. Jerzego Ożarowskiego, cześnika koronnego 1787 r., a 2-o v. Adama Siemońskiego 1796 r. Zawarła ona ugodę z Gawrońskimi, którą potwierdził wuj jej Dominik Borek (Gr. Krak. 404 f. 13; Perp. Crac. 1 f. 157 i 299; DW. 102 f. 1452 i 107 f. 1087). W 1800 r. sprzedała ona Dembiany Brzeskiemu. W 1784 r. zawarł Piotr umowę przedślubną, z hr. Franciszkiem Janem de Rivière Załuskim, starostą grójeckim, o zaślubienie jego córki Maryanny (DW. 100 f. 1482, 91 i 94; 105 f. 691). Z tej żony był syn Jan Kanty Franciszek, zmarły dzieckiem i córki: Zofia, zmarła 1803 r. i Eleonora, za Józefem Stadnickim. Trzecią żoną Piotra była Katarzyna Stępkowska, wojewodzianka kijowska 1791 r. (M. 289 f. 354), z której została tylko jedna córka Domicella, małoletnia 1807 r., wydana potem za Wincentego Linowskiego.

Jan, drugi syn Olbrachta, brat Franciszka, szambelan Augusta II-go 1726 roku, sędzia kapturowy proszowski 1733 r., cześnik zatorski i oświecimski 1734 r., cześnik krakowski 1735 r. Z urzędu tego rezygnował w 1765 r., na rzecz syna Jana Nepomucena (Sig. 30). W 1726 r. nabył od brata Chorążyce, Waganowice i Moniaczkowice w proszowskiem, a 1739 r. sprzedał Karniowice Grabskiemu (DW. 66 f. 197 i 69 f. 1496). W 1750 r. dostał wójtostwo latyczowskie (M. 229 f. 48 i 93). W 1726 r. zawarł umowę przedślubną z przyszłą swoją żoną, Kata-

rzyną Dubrawską, skarbnikówną sanocką, wdową po Janie Wodzickim, staroście ujskim, dziedziczką Nienadowej. Zapisała mu ona 100,000 fl., a następnie zeznali zapis wzajemnego dożywocia (Gr. Krak. 342 f. 2597 i 2620). Syn ich jedyny Jan Nepomucen, dziedzic Czusowa 1742 r., Nienadowej 1747 r., szambelan królewski 1760 r., cześnik krakowski po rezygnacyi ojca 1765 r., członek Stanów Galicyjskich, otrzymał od cesarza Józefa II-go tytuł hrabiowski 1784 r. Hrabia Jan ożenił się 2-go Października 1763 r. w Krakowie, z Krystyną Wiesiołowską, łowczanką wieluńską. Z niej synowie: hr. Feliks bezdzietny z żoną, Józefą Jurkowską, hr. Jan, zmarły młodo, hr. Antoni i hr. Wojciech, oraz córki: Maryanna, za Jackiem Fredrą, chorążym lwowskim i Amelja, za Albinem Rudzkim.

Herb Rawicz hrabiów Dembińskich.

Hr. Antoni, dziedzic Nienadowej, zmarły 1841 r., z Eleonory von Bardeleben, zmarłej 1851 r., pozostawił synów: 1) hr. Konstantego, oficera b. wojsk polskich, bezżennego; 2) hr. Eustachego, ur. 1802 r., zmarłego 1878 r., dziedzica Nienadowej, ożenionego z bar. Wandą Bobowską, z której córka Laura, dziedziczka Nienadowej, i synowie: a) hr. Antoni, dziedzic Bachowa i Stobnicy, w powiecie przemyskim, zmarły 1875 r., z hr. Ludwiki Borkowskiej, zaślubionej w Rudnikach 1870 roku, pozostawił córkę Maryę, ur. 1871 r. w Boryniczach, dziedziczkę ordynacyi Borynickiej i Bachowa, zaślubioną 1893 r. we Lwowie hr. Stanisławowi Mycielskiemu; b) hr. Zdzisław, ur. 1851 roku, zmarły 1891 r., dziedzic Babicy, zaślubił 1875 r. we Lwowie, Emilię Postruską, z której synowie: hr. Jan Nepomucen, ur. 1876 r. i hr. Eustachy, ur. 1880 r. i córka hr. Marya.

Hr. Wojciech, ur. 1776 r., zmarły 1836 r., dziedzic Pawłowic, Bachowa i innych, ożeniony z hr. Karoliną Humnicką, pozostawił syna hr. Teodora, oficera wojsk austryjackich, zmarłego w Ameryce, oraz córki: hr. Maryę, Sercankę we Lwowie, zmarłą 1872 r. i hr. Julię.

b) Szczęsny, syn Szczęsnego, dopełnił działu Lgoty i Ostrężnicy z bratem Andrzejem 1580 i 1583 r. (Gr. Krak. 119 f. 2026 — 2032; Zs. Krak. 48 f. 1189). W 1575 r. zabezpieczył posag pierwszej swej żonie, Annie Frydrychowskiej, a 1597 r. zapisał połowę dóbr swoich drugiej żonie Elżbiecie, córce Krzysztofa Trecyusza (Zs. Krak. 37 f. 803 i Gr. Krak. 160 f. 1049). Z pierwszej żony miał Szczęsny córki: Annę, żonę Wojciecha Grodowskiego 1606 r.; Zofię, żonę Wojciecha Wierzbickiego 1608 r.; Agnieszkę, za Marcinem Brachowskim 1608 r.; Jadwigę za Maciejem Grabowskim 1613 r. i Katarzynę, za Krzysztofem Soboniowskim 1610 r. (Gr. Krak. 218 f. 279, 288 — 291) i syna Zygmunta. Ten to, zdaje się, Zygmunt, zapisuje żonie swej, Zofii z Rudołtowic Witkowskiej, 6,000 fl. i wzajemne dożywocie, w 1658 i 1659 r. W 1660 r. nabył za konsensem królewskim Stróże od ma-

tki żony i umiera bezdzietnie, a wdowa po nim zaślubia 2-o v. Jana z Szarzyna Ostrogórskiego (Gr. Krak. 275 f. 1001; 276 f. 1553; 343 f. 971; Obl. Krak. 87 A f. 106). Z drugiej żony pozostawił Szczęsny córki: Konstancyę, za Andrzejem Pioreckim 1620 r.; Magdalenę, 1625 r. i synów: Krzysztofa i Tomasza. Ten ostatni, jako stryj, jest współopiekunem dzieci Krzysztofa.

Krzysztof, zapisał 4,000 fl. oprawy na Lgocie żonie swej, Krystynie z Sędziszowa Kościeniównie, w 1625 r. (Gr. Krak. 220 f. 1853 — 1854 i 2295 — 2297). Umarł 1644 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Prokopa Aleksandra Dembińskiego. Córek pozostawił Krzysztof cztery: Elżbietę, 1-o v. za Pawłem Gutteterem Dobrodziejskim 1644 r., a 2-o v. za Janem Grabińskim 1655 r.; Zuzannę, Katarzynę i Annę 1645 r.; synów zaś trzech: Ludwika, Stefana i Aleksandra.

O Stefanie od 1653 r. śladu w aktach nie ma.

Aleksander, ożeniony z Zuzanną Węgierską 1664 r., sprzedał część swoją Lgoty bratu Ludwikowi 1664 r., spisał testament 1685 r. i umarł bezdzietny, a wdowa po nim jest 1689 r. żoną Jana Wielowiejskiego, stolnika krakowskiego (Gr. Krak. 281 A f. 507; 305 f. 615; 309 f. 167).

Ludwik, najstarszy syn Krzysztofa, dziedzic Lgoty (Gr. Krak. 255 f. 1630; Ind. Coll. 6 f. 648), wykupił w 1660 r. za konsensem królewskim sołtystwo w Jasienicy. Ożeniony 1663 r. z Katarzyną z Wrocimowic Paczkówną, wdową po Andrzeju Konstantym Dembińskim (Gr. Krak. 280 A f. 708), podpisał elekcyę króla Michała z województwem krakowskiem, spisał testament i ustanowił opiekę nad dziećmi w 1675 r. Umarł przed 1687 r., a synowie jego trzej: Franciszek, Antoni i Marcin, bo czwarty Floryan, wymieniony w testamencie, umarł przed ojcem, zeznają dział dóbr po ojcu 1690 r. (Gr. Krak. 310 f. 793; Obl. Krak. 117 f. 532). Córek Ludwika było dwie: Zuzanna, żona Stanisława z Silniczki Maja, kasztelana wiślickiego i Anna Jadwiga, żona 1-o v. Stefana z Szumina Sierakowskiego 1698 r., a 2-o v. Michała Czernego, stolnika wołyńskiego 1703 r.

Marcin, najmłodszy syn Ludwika, łowczy krakowski 1692 r., dziedzic Rosiejowa, Solca i Niezwojowic, umarł 1695 r., pozostawiwszy z żony, Katarzyny Żaboklickiej, wojewodzianki podolskiej, 2-o v. Stanisławowej Morsztynowej 1695 r., 3-o v. Jerzowej Ossolińskiej, kasztelanowej połanieckiej 1719 r., jedynego syna Michała, dziedzica Smogorzowa, Konar i Skotnik Małych, zmarłego bezdzietnie 1737 r. Wdowa po Michale, Barbara Sahajdakówna, wyszła 2-o v. za Teodora Strzyżowskiego 1738 r. (Gr. Krak. 315 B f. 2719 i 3282; 326 B f. 109 — 127; 352 f. 2527—2532; Gr. Korcz. z 1737 r.).

Franciszek, najstarszy syn Ludwika, towarzysz pancerny chorągwi królewicza Jakóba, miecznik krakowski 1690 r., podpisał z województwem krakowskiem elekcyę Augusta II-go, kasztelan sandecki 1697 r., kasztelan wojnicki 1709 r., wziął działem po ojcu 1690 r. Gruszów, Imbramowice i Wolę w proszowskim i Witowice w księskim. W 1691 r. zabezpiecza żonie, Krystynie ze Szczeczna Borkównie, kasztelance radomskiej, 60,000 fl. posagu i wiana (Gr. Krak. 311 f. 270 i 272). Deputat na trybunał koronny, za konsensem królewskim nabył w 1693 r. Kosinkę i Łopuszno od Olbrachta Dembińskiego, a 1696 r. kupił Charśnicę. W tym ostatnim roku sędzia kapturowy krakowski, nabył wspólnie z żoną, za konsensem królewskim z 1699 r., starostwo wolbromskie od Pisarskiego (Sig. 15), w 1709 r. kupił dobra Szczekocińskie od Walewskiego (Obl. Krak. 133

f. 1238), w 1710 r. na sejmiku proszowskim, dostaje gorące podziękowanie od szlachty, za trudy i straty ponoszone dla województwa i zwolnienie na dwa lata od wszelkich podatków, 1712 r. otrzymał regiment dragoński (Sig. 18), a 1718 r. konsens na cesyę starostwa wolbromskiego synowi Józefowi (Sig. 19); umarł 1727 r. Córki jego: Salomea, żona Józefa Michałowskiego, stolnika rożańskiego 1712 r., potem chorążego krakowskiego (Obl. Krak. 136 B f. 2592 i Perp. Czers. 31 f. 253) i Petronella, żona Józefa Franciszka Otfinowskiego, starosty szczerczowskiego 1730 r. (Gr. Krak. 347 f. 1581—7). Synów kasztelana było czterech: Józef, Stanisław, Ludwik i Franciszek (Gr. Krak. 343 f. 1784).

Józef, starosta wolbromski 1721 r., zeznał 1722 r. zapis dożywocia z żoną, Salomeą Szembekówną, podkomorzanką krakowską, dla której otrzymał tegoż roku ius communicativum na starostwo wolbromskie (Sig. 20). Dostał pomieszania zmysłów, a żona rozwiódlszy się z nim, wyszła 1734 r. 2-o v. za Antoniego Ponińskiego, wojewodę poznańskiego (Gr. Krak. 347 f. 35, 46 i 67).

Stanisław, w zakonie Franciszek, kanonik Grobu Chrystusowego w Miechowie 1727 r., proboszcz wrocimowski 1730 r.

Ludwik, trzeci syn Franciszka, kasztelana wojnickiego, dostał od ojca 1726 r. połowę miasta Białaczowa i wsi Stawowice i Solec w opoczyńskiem i tegoż roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Justyną Piegłowską, kasztelanką oświecimską (Gr. Krak. 342 f. 3185—3189 i 343 f. 249 i 289). W 1728 r. matka ustępuje mu za konsensem królewskim starostwo pieczonoskie (Pieczeniegi v. Pieczonogi w proszowskim), na które wyrobił sobie jus communicativum dla żony 1729 roku. W 1743 r. robi ostateczny dział z bratem Janem (Obl. Krak. 167 f. 2505). Jest on dziedzicem Pęczelic, Szczaworyża, Kapturów, Charśnicy, Witowic, z czego 1753 r. oddał Charśnicę synowi. Wdowa po nim, dziedziczka Wysocic, Żarnownicy, Ulinki, Studniowic i Gołyszyna, otrzymała w 1758 r. konsens królewski, na cesyę starostwa pieczonoskiego synowi i synowej. Dzieci mieli dwoje, które 1784 r. dopełniły działu dóbr po rodzicach (Prot. Ter. Crac. 2 f. 453, 530 i 557). Córka Krystyna, żona 1-o v. Aleksandra z Wierzbicy Romera, pułkownika roty pancernej królewskiej 1749 r., a 2-o v. Stanisława Łętowskiego, podkomorzego krakowskiego 1765 r.

Syn Franciszek, ur. 1729 r., wychowany w Lunewillu, skąd wrócił 1750 r., dostał od ojca 1751 r. Witowice, a 1753 r. Charśnicę, następnie wraz z żoną, Ludwiką z Russockich, dostali od matki starostwo pieczonoskie, poseł na sejm 1773 r., miał siedmioro dzieci: Jana Kantego, Norberta, Franciszka, Teklę, Annę, Marcyannę i Maryannę, którym starościna wolbromska, Urszula Dembińska, zapisała w 1786 r. każdemu po 10,000 fl. (Zap. Zs. Krak. 11 f. 33). Z nich Tekla, wyszła za Marcina Wierzbowskiego 1786 r.; Anna, za Jana Kantego Miroszewskiego 1788 r.; Marcyanna, za Antoniego Misiowskiego, 1799 r. wdowa. Norbert umarł bezżenny 1801 r.; Jan Kanty, ożeniony z Antoniną Justyną Łodzińską, żył jeszcze 1805 r., a Franciszek 1806 r.

Jan, czwarty syn kasztelana Franciszka, poseł na sejmy 1729 i 1746 r., starosta wolbromski 1729 r. i starosta rudzki 1746 r., rotmistrz lelowski 1733 r., łowczy krakowski 1740 r., dziedzic Szczekocin, ożeniony 1727 r. z Maryanną Ewą hr. Krasicką, wdową po Antonim Czermieńskim, kasztelanie małogoskim, dzie-

dziczką Przysuchy, Rusinowa, Janikowa (Gr. Chęciń. z 1727 r.; Gr. Krak. 351 f. 1564; Obl. Krak. 156 f. 2169), odstąpił starostwo wolbromskie, za konsensem królewskim z 1752 r., Stanisławowi Kostce Nieczui Dembińskiemu; umarł 1754 r. w Maju. Wkrótce po nim w Czerwcu zmarł syn jego starszy Kajetan, starosta rudzki, spisawszy testament w Dembianach (Gr. Krak. 368 f. 1451 i 1491; DW. 77 f. 28 i 139; Czerniech. 1523).

Franciszek, jedyny pozostały syn Jana, odkupił od opiekuna swego, Stanisława Kostki Dembińskiego, za konsensem królewskim z 1758 r. starostwo wolbromskie, oddając mu w długu w dzierżawę dobra po swym dziadzie kanclerzu Sapiesze, miasto Sapieżyn z przyległościami (Obl. Krak. 192 f. 2525). W 1762 i 1764 r. jest posłem na sejm, w 1762 r. żeni się z Urszulą Morsztynówną, kasztelanką wiślicką, za którą dostał Tomaszowice, Rząskę, Porębę i Łazy, a której zabezpieczył 600,000 fl. posagu i wiana (Obl. Krak. z 1768 r. 209 f. 1875 — 1879 i 1884; Gr. Korcz.). W 1764 r. oboje wykupili, za konsensem królewskim, starostwo jodłowskie od Poniatowskich (Sig. 31). Tegoż roku fundują kościół i parafię w Przysusze. W 1766 r. żona dostała dożywocie na starostwie wolbromskiem; posiadali także Lgotkę w krakowskiem (Sig. 31; Kancl. 34 II f. 21). W 1762 r. sprzedał starosta część pałacu przy ulicy Franciszkańskiej w Warszawie Sapiesze (DW. 82 f. 418 i 83 f. 1716), umarł 1777 r., zostawiwszy dzieciom w spadku rozległe dobra, jako to: Szczekociny, Gruszów, Imbramowice, Goleniowy, Sędziszów, Borszowice, Lgotę z Ostrężnicą, Małoszów, Bolów i kilkanaście innych. Pozostała po nim wdowa, jedna z najenergiczniejszych i najrozumniejszych kobiet swego czasu, znana starościna wolbromska, nabyła w 1788 r. miasto Nieznamirowice z sześciu wsiami i Studziannę z dwoma wsiami w opoczyńskiem, od Krzeczowskiej (Zap. Zs. Krak. 13 f. 92). W 1796 r. zawarła ugodę w imieniu dzieci w sprawie spadku po Józefie Dembińskim, stryju mężowskim, w którym to akcie wymienieni wszyscy Dembińscy, od pradziada Ludwika począwszy (Ibid. 16 f. 908). W 1793 r. sprzedała Sady i Więcierzową Wolę Rafałowiczowi (DW. 107 f. 155), w 1797 r. kupiła Nieśwień z trzema wsiami od Potockiego (Gr. Chęciń.), w 1803 r. sprzedała Gruszów i Szczytniki Wielogłowskiemu, 1808 r. wydzierżawiła papiernię w Czajowicach. Córki ich: Ksawera, zmarla młodo; Barbara, żona Tadeusza Czackiego, starosty nawogrodzkiego 1792 r. i Salomea, żona Józefa Wielhorskiego, generała b. wojsk polskich 1804 r. Obie siostry, z pomocą matki kupiły w 1795 r. od Poniatowskiego klucze: Mniowski i Błażkowski (DW. 110 f. 630; Perp. Crac. 9 f. 286), a wspólnie z bratem Ignacym i matką, układają się o spadek po Zofii Herburtównie 1781 r. (DW. 97 f. 1000).

Ignacy, starosta wolbromski 1780 r. i jodłowski 1787 r., ożeniony 1-o v. z Maryanną Przebendowską, starościanką solecką 1786 r., która się z nim rozwiodła 1788 r., zaślubił 2-o v. w 1792 r. Katarzynę Gostkowską, generałównę. Dziedzic Przysuchy, Korytkowa i Machor, pozostawił córki: Karolinę, zmarłą 1831 r., żonę Adama Le Brun, oficera b. wojsk polskich; Zofię, zmarłą panną i Amelię, dziedziczkę Przysuchy, zaślubioną 19-go Marca 1825 r. w Krakowie Ludwikowi Nieczui Dembińskiemu.

Antoni, średni syn Ludwika, towarzysz pancerny chorągwi królewicza Jakóba 1690 r., łowczy krakowski po bracie 1695 r., stolnik krakowski 1728 r., dziedzic Kołaczkowic, Janiny, Szczytnik i Zaborza, nabył 1713 r. Góry i Polichno

(Obl. Krak. z 1720 r. 143 f. 2977). W 1714 r. dziedzic Kijów i Czechowa, zcedował 1717 r. Chechły i Smogorzów córce i zięciowi. Żonaty był 1-o v. 1699 roku z Maryanną z Wrzący Brzechwianką, podczaszanką warszawską, z której miał tylko jedną córkę Elżbietę, wydaną 1716 r. za Józefa Nieczuję Dembińskiego, chorążego bracławskiego (Gr. Krak. 336 f. 13 i 337 f. 145). Drugi raz ożenił się Antoni z Teresą Lipską, córką Jana, starosty czechowskiego i Katarzyny Sapieżanki, z którą zeznał zapis dożywocia 1704 r. (Gr. Krak. 324 f. 717; Czerniech f. 863). Z niej córki: Anna, 1-o v. za Stanisławem Lanckorońskim, kasztelanicem radomskim 1739 r. (Gr. Korczyn.), a 2-o v. za Maciejem Sołtykiem, kasztelanem sandeckim 1763 r., w końcu wojewodą sandomierskim i Konstancya, za Piotrem Wodzickim, podczaszym krakowskim 1732 r. i synowie: Idzi Józef i Stanisław Kostka.

Idzi Józef, kapitan gwardyi koronnej 1736 r., podpułkownik wojsk koronnych 1739 r., umarł 1742 r., pozostawiwszy z żony, Ludwiki Boryszowskiej, 1-o v. Marcyanowej Chrząstowskiej, jedynego syna Józefa, zmarłego młodo wkrótce po ojcu.

Stanisław Kostka, łowczy krakowski po ojcu 1729 r., zrzekł się tego urzędu w 1740 r., na rzecz Jana Dembińskiego, po którego śmierci objął znów w 1754 roku ten urząd. W 1736 r. sprzedaje wzięte działem po ojcu Góry i Polichno, Arnolfowi Nieczui Dembińskiemu, a nabywa od niego Barycz, Dąbię i Rzeszówek w chęcińskiem (Gr. Krak. 350 f. 230—243). Żon miał dwie: Helenę Gołuchowską, 1-o v. Samuelową Żeleńską, z którą zeznał zapis dożywocia 1728 r. (Ibid. 344 f. 2514), a drugą—Antoninę Dobrzańską, podczaszankę chełmińską, 2-o v. Ignacowę Mikułowską, chorążynę wilkomierską (Ibid. 377 f. 2353). Umarł 1764 r., pozostawiwszy z drugiej żony jedynego syna Wincentego Ferreryusza, starostę przyłuskiego 1782 r., wojskiego młodszego 1787 r., miecznika 1789 r., wojskiego starszego 1790 r., w końcu cześnika wiślickiego 1793 r. Wincenty, dziedzic Łapanowa, spisał testament 1799 r., a z drugiej żony — Maryanny Saryusz Jaworskiej (Perp. Crac. 4 f. 627; 8 f. 439 i 12 f. 47), pozostawił synów: Józefa i Stanisława, którzy testament ojca uznają za ważny 1806 r. (Ibid. 16 f. 166). Wincenty udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim czchowskim, a syn jego Stanisław i wnukowie: Piotr, Sylwery i Juliusz, zapisani zostali w poczet szlachty galicyjskiej 1830 r.

c) Andrzej, najmłodszy syn Szczęsnego, dopełnił z bratem Szczęsnym działu Lgoty i Ostrężnicy 1580 i 1583 r. W 1582 r. zapisał pierwszej żonie Dorocie, córce Joachima Żeromskiego z Kłoniszewa, 2,000 fl. posagu i wiana, a 1611 r. drugiej żonie, Zofii Ujejskiej, 1,000 fl. (Gr. Krak. 123 f. 1249; 192 f. 138 i 139; Zs. Krak. 48 f. 564). Z pierwszej żony zostawił Andrzej córkę Agnieszkę, za Krzysztofem Sąspowskim 1606 r. i synów: Andrzeja, podwojewodzego olkuskiego 1626 roku, sędziego sądów olkuskich 1638 r., ożenionego z Anną Cieszowską, wdową po Sebastyanie Kmicie 1637 r; Szczęsnego i Jana, wszystkich trzech bezdzietnych (Zs. Krak. 92 f. 1708; 104 f. 293, 811, 883; 105 f. 312; Gr. Krak. 206 f. 1653—1657). Z drugiej zaś żony — syna jednego Andrzeja Konstantego, małoletniego 1617 r., który razem z braćmi różne ma sprawy w latach 1638—1647 (Zs. Krak. 104 f. 293 i 883; Gr. Krak. 262 f. 1454).

Andrzej Konstanty, ożeniony był z Katarzyną z Wrocimowic Paczkówną,, 2-o v. Ludwikową Rawicz Dembińską 1663 r. (Gr. Krak. 262 f. 1615, 1874, 1879

i 280 A f. 1708). Dzieci ich: Franciszek Andrzej, Jan, Stanisław, Elżbieta i Maryanna, pokwitowani 1664 r. z czynszu przez ks. Dymowskiego z Krakowa (Gr. Krak. 281 B f. 2202). Jedna z córek pod imieniem Klary, była ksienią Augustyanek w Krakowie 1697 r. Z synów:

Andrzej Franciszek, umarł bezżenny przed 1673 r.

Jan, dziedzic połowy Lgoty, Gór, Polichna i Rajska, zapisał w 1676 r. przyszłej swej żonie, Apolinarze z Pisar Pisarskiej, starościance wolbromskiej, 20,000 fl. posagu i wiana (Gr. Krak. 296 f. 587 i 977); powiększył oprawę żony do 40,000 fl. w 1686 r. Spisał testament i wyznaczył opiekę dzieciom w 1687 r. i umarł 1688 r., a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Andrzeja Rawicza Dembińskiego (Gr. Krak. 306 f. 2842; 307 f. 3623; 311 f. 320). Syn jego jedyny Józef i córka Teresa, pomarli 1689 r.; z dwóch drugich córek: Anna, wyszła za Jakóba Stanisława Karwowskiego, starostę wojnickiego 1697 r., a Salomea, za Stanisława Gozdawę Sudrawskiego, miecznika dobrzyńskiego 1699 r. Obie te siostry pokwitowały stryjów z opieki 1699 r., a Salomea sprzedała w 1720 r. Góry i Polichno Antoniemu Dembińskiemu (Gr. Krak. 319 f. 2783 i 89; Obl. Krak. 143 f. 2977).

Stanisław, trzeci syn Andrzeja Konstantego, zeznał 1676 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Anną ze Stanwicz i Mokrego Kreczykówną (Gr. Krak. 296 f. 773). Dziedzic Rajska i Klucznikowic, pozwany 1721 r. wraz z córkami z pierwszej żony, przez Dominikanki krakowskie (Dekr. Gr. Krak. 217 f. 1626). Umarł 1724 r. Druga żona jego, Wiktorya z Białobrzeskich, 2-o v. Pawłowa Jerzowa Michałowska, zawarła w 1727 r. kompromis z pasierbicami, a 1741 r. wraz z czworgiem dzieci, pozwana przez Augustyanki krakowskie (Obl. Krak. 151 A f. 1315; Gr. Krak. 235 f. 1644—1647). Córki Stanisława z pierwszej żony: Dorota Baryczkowa 1721 r.; Maryanna, 1-o v. za Stefanem Węglińskim 1697 r., a 2-o v. za Wawrzyńcem Stanisławem Komeradzkim 1715 r.; Zuzanna, Augustyanka w Krakowie 1703 r.; Magdalena, za Franciszkiem Lgockim 1721 r.; Jadwiga, za Antonim Montwidem Irzykowiczem 1727 r. Z drugiej żony zostawił Stanisław jedną córkę Katarzynę, za Stanisławem Zaćwilichowskim 1741 r. i trzech synów: Michała, Franciszka, zmarłego bezdzietnie i Antoniego.

Michał, porucznik kawaleryi narodowej 1743 r., kapitan wojsk koronnych 1752 r., miał być potem miecznikiem krzemienieckim. Dziedzic Majkowa, Chmielnika i Skaszawek, z żony, Rozalii Radońskiej, pozostawił córki: Weronikę, Annę Jackowską i synów: Aleksandra i Feliksa. Feliks, ur. 1758 r., zmarły 1786 r., z żony, Józefy Wyganowskiej, zostawił córki: Maryannę, Małgorzatę i syna Franciszka Borgiasza, żonatego 1-o v. z Wiktoryą Kierską, zmarłą bezdzietnie 1811 r., 2-go v. z Maryanną Salomeą Dramińską. Dzieci Franciszka z drugiej żony: 1) Petronella, za Faustynem Radzikowskim, 2) Wincenta Baraniecka, 3) Franciszka Rosco-Bogdanowiczowa, 4) Aniela, za Walerym Białeckim, 5) Apolonia Nowotarska, 6), Leokadya, 7) Sydonia, 8) Maryan, ur. 1819 r., zmarły 1878 r., właściciel części Stechnikowiec i Obarzańców, z żony, Henryety Dunin Wąsowiczównej, pozostawił córki: Sydonię i Maryę i synów: Seweryna, zmarłego bezdzietnie i Bronisława, po którym, z żony Berty Thomsen, córki: Urszula, Stefania Arturowa Gaszyńska i Helena; 9) Felicyan, ur. 1820 r., zmarły 1876 r., z Amelii Reino, zostawił córkę Amelię i syna Adolfa, ur. 1866 r.; 10) Saturnin, ur. 1831 r., żonaty 1-o v.

z Sydonią Lacier, 2-o v. z Katarzyną Verdiano; z pierwszej żony ma synów: Jana, ur. 1867 r., Franciszka, ur. 1871 r. i Stefana, ur. 1876 r. i córki: Maryę i Helenę; z drugiej—syna Tytusa, ur. 1881 r. i córkę Porfirę.

Antoni, najmłodszy syn Stanisława, dziedzic Klucznikowic, zastępca sędziego grodzkiego krakowkiego 1774 r., ożeniony z Zofią Rogowską 1759 r., umarł 1776 r., pozostawiwszy dzieci: Marcina, Ignacego, Teklę i Maryannę, którzy się wywiedli ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim oświecimskim (Goł.). Po jednym z tych synów Antoniego, pochodzi zapewne Adolf, dziedzic Klucznikowic 1883 roku.

B) Andrzej, brat Jakóba, 1486 r., nabył w 1494 r. części Dembian, Zwoli i Białoszyc, od Marcina i Jana, synów Warsza, prawdopodobnie braci swoich i tegoż roku odprzedał część Dembian bratu rodzonemu Marcinowi. W tym też roku zabezpieczył 200 grzywien posagu i wiana żonie, Barbarze Mężykównie z Putniowic (Zs. Wiśl.). Andrzej, 1510 r. sędzia grodzki nowokorczyński, zobowiązuje się pod zakładem 400 grzywien, dostawić przed króla syna swego Stanisława (Gr. Krak. 27 f. 1847). Wdowa po nim ustępuje zapisu swego na Zwoli Gnoińskim (Coll. Crac. 4 f. 1364 i 24 f. 1186). Córka Andrzeja, Anna, była żoną 1-o v. Jana Kempskiego, 2-o v. Andrzeja Królewskiego z Bolmina 1525 r. Drugą zaś córką jego była zdaje się Katarzyna, żona Stanisława Świerczkowskiego z Gołyszyna 1531 r. Oprócz wymienionego wyżej syna Stanisława, miał jeszcze Andrzej synów: Jana, Marcina, Warsza i Feliksa. Wprawdzie Walenty także nazwany bratem Stanisława 1518 r., był jednak zdaje się jego stryjecznym bratem, a synem Jana. Synem także Andrzeja był zapewne Jakób, o którym już jako nieżyjącym, wspomniano 1518 r. razem ze Stanisławem, jako bratanku Jakóba z Piotrkowic (Zs. Wiśl. 1 f. 753). Tegoż to Jakóba pewnie żona, Barbara z Gorzkowa, sprzedała Gorzków za 110 grzywien 1511 r. (Zs. Lelow. 3 f. 23).

Stanisław, ożeniony 1506 r. z Katarzyną Plechowską (Gr. Krak. 26 f. 1058), sędzia grodzki chęciński 1519 r., skupuje w 1510 r. części Dembian, Białoszyc i Zwoli, od brata Feliksa z Ziemlicz, w 1516 r. od brata Jana, w 1518 r. od braci: Walentego i Marcina, w 1519 r. znów od brata rodzonego Marcina i od brata Warsza (Zs. Wiśl. 1 do 776 str.). W 1526 r. odkupił części tych wsi od Kaczkowskiego, a 1527 r. zastawia Dembiany Annie z Święcian (Gr. Krak. 35 f. 940). Synowie Stanisława: Andrzej, Mikołaj i Sebastyan, dopełnili w 1544 r. działu dóbr ojczystych i macierzystych, Dembiany, Bialoszyce, Grodzina, Opatkowice, Mierzwin, a matce Katarzynie zrobili zapis (Zs. Krak. 5 f. 634). Córka Stanisława Zofia, była żoną Mikołaja Pawłowskiego 1549 r. (Zs. Księs. 17). Z synów: Andrzej, umarł bezdzietnie 1547 r. (Zs. Krak. 7 f. 1190; Gr. Krak. 60 f. 174); Mikołaj żył jeszcze 1564 r., a Sebastyan zapisał w 1549 r. żonie Barbarze, córce Stanisława z Sobolowa Słonkowskiego, podżupnika bocheńskiego, 2,000 fl. posagu i wiana na swych dobrach (Zs. Krak. 8 f. 704; Gr. Krak. 61 f. 185). Jego zdaje się synami byli bracia, Mikołaj i Sebastyan, dziedzice Dembian, Grodziny (Grudzyn), Opatkowic i Mierzwina, z których Mikołaj umarł bezdzietnie, a Sebastyan, z żony Małgorzaty z Minostowic Ossowskiej, sędzianki ziemskiej sandomierskiej w 1579 r. (Zs. Wiśl.), zostawił dwóch synów: Jana i Pawła (Gr. Krak. 85 f. 153). Jan zabezpieczył w 1598 r. posag żonie swej, Jadwidze z Bebelną Górskiej (Gr. Chęciń.), która potem zwana zwykle w aktach Jadwigą z Bełku, na którem miała doży-

cie. Jan, jako sukcesor stryja Mikołaja, ma proces 1612 r. z opatem mogilskim; 1623 r. sprzedał części swe dóbr macierzystych Suliszowic, Minostowic i Grabowca (Gr. Chęciń.), a 1624 r. sprzedał znów części Mierzwina, Opatkowic i Grudzyn (Gr. Krak. 219 f. 1734 — 1736). Zostały po nim tylko trzy córki: Zofia, 1603 r.; Barbara, żona Pawła Kościenia, 1626 r. i Anna, 1626 r. (Gr. Chęciń.). Paweł, drugi syn Sebastyana, sprzedał części swe Mierzwina, Grudzyn, Opatkowic i Bełku Oraczowskim 1609 i 1612 r. (Gr. Krak. 188 f. 543 i Gr. Chęciń.), a z żony, Anny Komornickiej, zostawił tylko jedną córkę Zofię, żonę Krzysztofa Szydłowskiego, 1625 r. (Gr. Krak. 271 f. 128 i 135).

C) Jana, brata Jakóba i Andrzeja, 1504 r. (Coll. Crac. 21 f. 1046), synem zdaje się był Walenty Dembiński, piszący się z Borowa. Żona jego Elżbieta, córka Jana Ożarowskiego, sprzedała część swą Ciszycy stryjowi (Coll. Crac. 4 f. 1580). W 1527 r. kupił on Bolmin od Królewskiego i zabezpieczył na nim 1529 r. posag żonie (Gr. Chęciń.). W 1532 r. prowadzi układy ze stryjecznym bratem Piotrem o Jurków (Zs. Księs. 14), żył jeszcze w 1558 r., w którym występuje razem ze stryjecznym bratem Walentym, kasztelanem sandeckim (Zs. Księs. 19). W 1561 r. synowie jego: Jan, Jakób, Mikołaj, Stanisław, Marcyan v. Marcin i Piotr, prowadzą dalej zaczęty przez ojca proces z Borowskimi (Zs. Księs.), umorzony dopiero 1565 r. (Gr. Krak. 86 f. 1468). Córka Walentego Zofia, była żoną Jana Bociana Przybysławskiego 1553 r. Z synów: Mikołaj, Stanisław, Marcyan i Piotr, sprzedali swoje części Borowa i Potoka bratu Jakóbowi, w latach 1561 — 1563 (Zs. Krak. 21 f. 903; 23 f. 35; 26 f. 979 i 982; Gr. Krak. 77 f. 497 — 501). Mikołaja i Stanisława dalsze losy nie znane. Piotr, zdaje się był potem żupnikiem bocheńskim 1578 r. (M. 119 f. 17), a córka jego Agnieszka, jest żoną Zygmunta Lenczewskiego 1597 r. (Gr. Krak. 159 f. 615). Marcyan v. Marcin miał syna Stanisława, który procesował o dług Myszkowskiego w 1589 r. (Zs. Księs. 27), a 1614 r. w imieniu swojem i brata stryjecznego Erazma, procesował Koniecpolskiego, o zamach na życie stryja Kaspra (Obl. Krak. 40 f. 208). W 1653 r. zapisał dożywocie żonie, Annie Górskiej, córce Adama i ustanowił opiekę nad dziećmi swojemi: Adamem, Mikołajem, Aleksandrem, Konstancyą, Poliksenią i Anną (Zap. Lub. 27 f. 372).

Jan, najstarszy syn Walentego, zwany Janta v. Janda, dziedzic Borowa, komornik ziemski krakowski 1553 r., ożeniony 1-o v. z Zofią, córką Franciszka Sarbskiego, 1549 r. (Zs. Krak. 8 f. 742), a 2-o v. z Agnieszką Gruszczyńską 1566 r. (Gr. Chęciń.), pozostawił z pierwszej żony synów: Jana i Balcera, a z drugiej, zdaje się, córki: Annę, 1593 r.; Barbarę, za Janem Duninem 1601 r. i Reginę, za Bartłomiejem Korycińskim 1601 r.

Jan, syn Jana, dziedzic Borowa 1586 r., procesował swych stryjecznych braci, synów Jakóba (Zs. Krak. 54 f. 1896). Jego, zdaje się żoną, była Anna Borzyszkowska 1581 r. (Obl. Krak. 8 f. 515). Jan umarł przed 1601 r., pozostawiwszy syna Jana i córki: Marynę i Jadwigę, w imieniu których występuje 1601 r. stryj Balcer (Gr. Krak. 170 f. 1589).

Balcerowi ustąpiła Macocha 1599 r. za konsensem królewskim sołtystwo w Murowanej Woli, a on zaraz na nim zapisuje oprawę żonie Ewie (Gr. Chęciń.). W 1601 r. kwituje on w imieniu swojem, sióstr swych i dzieci po bracie Janie, Andrzeja Dembińskiego (Gr. Krak. 170 f. 1589), a za konsensem królewskim ustą-

pił w 1615 r. Murowaną Wolę Karsznickiemu. Córka Balcera Maryna, wyszła 1639 r. za Piotra Strzeleckiego (Gr. Krak. 246 f. 1542). Wojciech, syn Balcera, ożeniony z Reginą Sławęcką, 1-o v. Maciejową Olszowską, 1639 r. (Gr. Krak. 246 f. 1073), umarł bezdzietnie, a brat jego i jedyny sukcesor Samuel, pokwitował w 1680 r. Zabawskiego, egzekutora testamentu Wojciecha (Gr. Krak. 300 B. f. 2585). Niesiecki pisze, że Balcera synem był także Zygmunt. Ten w 1638 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Tyńca Tyniecką (Gr. Chęciń.), a poraniony w bójce przez Ujejskiego, umarł z ran 1641 r. i pochowany w Wielkanocy „gdzie ewangielików chowają“, jak zeznaje woźny (Obl. Krak. 71 f. 774).

Jakób, drugi z rzędu syn Walentego, podwojewodzy krakowski 1563 r., podsędek ziemski krakowski 1565 r., zmarł 1580 r. Pieczęć jego z herbem Rawicz, dochowała się dotąd przy wielu dokumentach, np. Kod. Mog. f. 81. Żonaty był Jakób 1-o v. z Dorotą Kossecką z Kossocic i Srzałkowic, wdową po Piotrze Kowalewskim, z którą zeznał zapis dożywocia 1546 r. (Gr. Krak. 58 f. 1097). Zmarła ona 1559 r. W następnym roku zeznaje zapis dożywocia z drugą żoną, Anną z Kossocic, córką Stanisława Kosseckiego z Komornik (Gr. Krak. 73 f. 1542). W latach 1561—1563 skupił od braci części Borowa i Potoka, był dziedzicem Kosownicy 1569 r. (M. 107 f. 316), Kossocic 1554 r. i Sawy 1566 r. Z pierwszej żony miał córki: Annę Krzysztofową Czarnocką 1567 r. i Zofię i synów: Sebastyana, Stanisława, Waleryana, po 1560 r. stale Wacławem nazywanego i Piotra. Wszystkie te dzieci wraz z ojcem pozwani 1559 r. przez Kowalewskich (Zs. Krak. 19 f. 321, 493—1438). Z synów:

Sebastyan i Piotr, zmarli przed ojcem.

Wacław, choć bez święceń, ale był plebanem w Kossocicach 1570 r., a plebanem w Bendzinie 1576 r. (Zs. Krak. dodatk. 109 f. 69; Gr. Krak. 111 f. 892). Od 1586 r. już nie tytułowany księdzem, żył jeszcze 1608 r. bezżenny.

Stanisław, drugi z rzędu syn Jakóba, podsędka, 1571 r. komornik ziemski krakowski, wysprzedał dobra odziedziczone po ojcu, a nabył Bugaj i część Koźmic 1587 r. Z żony Barbary, córki Mikołaja Łodzińskiego (Zs. Krak. 53 f. 689; 57 f. 618), pozostawił synów: Jana i Marcina (Zs. Krak. 60 f. 64). Obaj synowie Stanisława, wnukowie Jakóba, podsędka, mają sprawę z Zygmuntem, starostą czorsztyńskim, w 1589 r. (Gr. Krak. 37 f. 393 i 883). Jan umarł bezżenny, a brat i sukcesor jego, Marcin na Bugaju, pod opieką matki, prowadzi dalej ten proces 1592 r. (Obl. Krak. 18 f. 356 i nast.). Marcin kupił w 1603 r. Koźmice (Gr. Krak. 174 f. 991) i zapisał żonie, Katarzynie z Raciborska Morsztynównie, 2,200 fl. posagu i wiana, a 1617 r. bierze spadek po stryju Wacławie (Gr. Krak. 183 f. 1241; 204 f. 1006 i 1013). Dzieci ich: Anna Wojciechowa Chrostowska, wdowa 1637 r.; Teresa, zakonnica 1678 r.; Teofila Bogumiła, za Janem Nargiełowiczem; Zofia, za Janem Sobockim, wdowa 1678 r.; Stanisław, sprzedał 1642 r. w imieniu swojem i małoletniego brata Stefana, Bugaj i część Koźmic i Sroczyc Otfinowskiej, umarł przed 1659 r., w którym brat spłaca jego długi (Obl. Krak. 67 f. 1008 i Gr. Krak. 276 f. 516) i najmłodszy Stefan, w 1640 r. wraz z siostrami pod opieką stryjów: Aukta i Andrzeja (Obl. Krak. 65 f. 139), zabezpieczył w 1659 r., żonie Zofii, córce Marcina Krogulec kiego, 8,000 fl. posagu i wiana (Gr. Krak. 276 f. 508, 517, 521). Po śmierci jej wstąpił do Reformatów w Wieliczce, gdzie pod imieniem Franciszka żył jeszcze 1680 r. (Gr. Krak. 298 f. 2173 i 2176; 300 B f. 3007; Zap. Zs. Krak. z 1773 r. 3 f. 730).

D) Marcin 1504 r., brat Jakóba, Andrzeja i Jana, o których wyżej, nabył 1494 r. część Dembian od brata Andrzeja, a 1506 r. wraz z żoną, Anną Kotówną z Przybenic, kupili Widuchowę (Zs. Wiśl.). Anna, już wdowa 1517 r., ceduje części swe Przybenic, Szczekarzowa i Boszczyna szwagrowi Psarskiemu (Zs. Prosz. 3 f. 23; Gr. Krak. 31 f. 314 i 32 f, 262). Synowie ich: Mikołaj i Jan Feliks, byli nieletnimi 1518 r. (Zs. Wiśl. 1 f. 753).

Mikołaj, przezwany Kotek v. Kot, pisał się z Brzostku, a był także dziedzicem Tworowa, części Dobromirza i innych. Zeznał 1550 r. zapis dożywocia z żoną Barbarą, córką Mikołaja Kuczkowskiego (Zs. Lelow. 5 f. 1 i Gr. Chęciń. z 1553 r.). Z niej pozostawił Mikołaj córkę Barbarę, za Janem Pawłowskim z Sobowic 1570 r. i synów: Krzysztofa i Jakóba. Krzysztof, 1572 r. zabezpieczył posag żonie Katarzynie, córce Stanisława Morawca z Podgaja, a 1590 r. wraz z bratem Jakóbem, sprzedali Brzostek Przyłęckim (Gr. Krak. 106 f. 1687; 140 f. 367). Krzysztof umarł 1607 r., pozostawiwszy córkę Annę, za Janem Borkowskim 1617 r. i syna Stanisława, sekretarza królewskiego, opata bledzewskiego 1618 r., zmarłego 1641 r. (Gr. Krak. 204 f. 2337; 240 f. 888; Obl. Krak. 58 f. 282). Jakóbowi Niesiecki daje za żonę Malicką i z niej synów: Daniela i Prokopa. Ten to Prokop Aleksander, zapewne był drugim mężem Krystyny Kościeniówney, 1-o v. Krzysztofowej Dembińskiej 1648 r. (Gr. Krak. 263 f. 619).

Erazm, chorąży nadworny koronny 1569 r. Stanisław, wziął 1667 r. w zastaw w 51,000 fl. od Warszyckiego Gruszów, Wolę i Imbramowice; umarł 1669 r., a suma ta spadła na Olbrachta, syna Hieronima (Gr. Krak.). Maciej i Wojciech, bracia, synowie Wojciecha, znakomici wojownicy. Z nich Maciej, rotmistrz i starosta wendeński 1580 r., za wielkie i znaczne usługi, za nadzwyczajną waleczność w wojnach w Inflantach i przeciw Moskwie, otrzymał od króla Stefana 1585 r. zamek Bebel, który sam zdobył. (Obl. Krak 21 f. 606). Nadanie to potwierdzone zostało konstytucyą z 1598 r. (V. L.). Był on prezydentem, a następnie wojewodą parnawskim, pewnie już 1583 r., wojewodą wendeńskim został 1602 r. Żonaty był 1585 r. z Reginą Sapieżanką, wojewodzianką nowogrodzką (Sap.).

Wojciech, rotmistrz, dostał 1588 r. starostwa orleńskie i blochauzeńskie (Obl. Kielec.). W 1594 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Kościelskich (Gr. Przed. 42 f. 182 — 188). W 1606 r. był i starostą dobrzykowskim (DW. 33 f. 509). Synowie jego: Stefan i Eremian, sprzedali Wysokę Smoguleckim 1620 r. (DW. 46 f. 848).

Stefan, starosta trejdański 1626 roku, dworzanin i stolnik królewski 1630 r., otrzymał Białę ze starostwa olsztyńskiego (M. 178 f. 112). W 1632 roku żonaty był z Zofią Krzyszkowską z Krzyszkowa, wdową po Janie Słupskim (M. 178 f. 425). W 1633 r. nabył od Krzysztofa Dembińskiego, syna Marcyana, część jego spadku po bracie Hieronimie; widocznie blisko z nimi spokrewniony (Gr. Krak. 234 f. 1731). W 1635 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie wsi Bartodzieje, w powiecie bydgoskim (M. 180 f. 380), a 1639 r. konsens na cesyą wsi Biała Małuskim (Obl. Krak. 64 f. 93). W 1650 r. Stefan, stolnik i dworzanin królewski, dostaje w dożywocie Siedlec w krakowskiem (Obl. Krak. 80 f. 3). Żył jeszcze 1660 r. (M. 191 f. 362 i Sig. 3).

Eremian v. Remigian v. Remian z Dembian, dworzanin królewski, w imieniu dzieci swoich: Ludwika i Wiktoryi, urodzonych z Maryanny Wegnerównej,

1-o v. Pudwelsowej i w imieniu pasierbów pozwał 1636 r. Gołuchowskiego (Obl. Krak. 60 f. 1612). Poseł województwa pomorskiego, podpisał z temże województwem obiór Jana Kazimierza. Z chorążego chełmińskiego podkomorzy pomorski 1658 r., kasztelan rogoziński i starosta trejdański 1659 r., dziedzic Będzieszyna, córkę swą Zofię Annę, urodzoną z drugiej żony, Aleksandry Bąkowskiej, podkomorzanki parnawskiej, 1-o v. Mikołajowej Czapskiej, wydał 17-go Stycznia 1661 r. za mąż, za Mikołaja Mycielskiego z Żytowiecka, dając jej 20,000 fl. posagu. Stanisław, stryjeczny brat Eremiana, zawarł ugodę 1661 r. z Bystramem. Kazimierz, poseł kaliski 1668 r., podpisał z województwem kaliskiem obiór króla Michała. Kazimierz żonaty z Maryanną Zakrzewską, posiadacz Blumowa w województwie chełmińskiem 1671 r. (Sig· 12 f. 96). Stanisław, ożeniony z Maryanną Skoroszewską, chorążanką poznańską, w 1708 r. Wojciech, regent grodzki wałecki 1779 r.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Władysław, syn Wojciecha i Maryi Kucińskiej 1853 r., Jan, syn Franciszka i Maryanny z Kakowskich, 1837 r., Ferdynand, syn Ignacego i Konstancyi Stryjewskiej, 1843 r., Ignacy, Ksawery i Jakób, synowie Tomasza i Pelagii Ossowskiej, potomkowie Jana, stolnika inflanckiego, dziedzica Włościborza z Ludwiki Wałdowskiej, 1844 r. Jan, porucznik wojsk koronnych, syn Antoniego, chorążego smoleńskiego i Maryanny Wodzińskiej, zeznał 1796 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką ze Skarzyńskich, 1-o v. Klimkiewiczową (DW. 111 f. 1192 i 112 f. 609). Syn ich Ignacy, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia Bartłomiej 1783 r., w sądzie grodzkim halickim (Goł.). Kalikst, zmarł 1878 r. w Rzeszowie.

Piotr, administrator dóbr Włodzisławskich 1791 r. Jan, pisarz kancelaryi ziemiańskiej płockiej, dziedzic Niestępowa w pułtuskiem, ur. 1768 r., zmarł 1868 roku. Syn jego Tytus, dziedzic Niestępowa, sędzia pokoju pułtuski, zmarł 1861 r. Ignacy, dziedzic Dembian, w ziemi dobrzyńskiej, umarł około 1875 r.

DEMBIŃSCY różni, o których trudno wiedzieć, czy do Nieczujów, czy do Rawiczów należą. Kalikst, pozwał 1525 r. Jasieńskich, o zapis na Knyszynie (Gr. Krak. 35 f. 245 i 470), a 1546 r. procesuje Chomętowskich. Anna z Białaczowa, wdowa po Piotrze, 1583 r. (Ibid. 127 f. 473). Franciszek, 1580 r. procesował o pobicie na drodze z Dobczyc, Strzałkowskiego (Obl. Krak. 7 f. 741). Zofia, żona Andrzeja Kraśnickiego, zmarła przed 1594 r. Anna, córka Jana, wdowa po Stanisławie Birowo, posesorka sołtystwa w Lubieniu 1590 r. (Zs. Krak. 60 f. 623). Jan, ożeniony z Elżbietą Sienicką 1590 r. i Jan, ożeniony z Konstancyą Drzewiecką 1590 r. (Wyr. Lub. 37 f. 441 i 40 f. 6). Agnieszka, żona Jana Maciejowskiego, zmarła przed 1618 r. Jakób, urodzony z Jadwigi Swiradzkiej, 1-o v. Podleskiej, współdziedzic Kijan po matce 1611 r., dziedzic Jastrząbki i Swarzowej 1609 r. (Zs. Prosz. 20 f. 1). Krzysztof, posesor Kobylan 1610 r. Wawrzyniec, poraniony w Żędowicach 1635 r. (Obl. Krak. 59 f. 467). Stanisław, miecznik czerniechowski, ma sumę u Maryanny z Żukowa, 1-o v. Dembińskiej, 2-o v. Wilczewskiej 1658 r. (Gr. Krak. 276 f. 479). Jakób, komornik ziemski lwowski 1659 r. Wojciech Olbracht, ożeniony z Krystyną Łukowską, 1-o v. Czarnocką, 1634 r.,

która żyje wdową z dziećmi: Stanisławem i Maryanną 1685 r. (Gr. Chęciń.). Andrzej, syn Stanisława, nabył części Gozny 1642 r. (DW. 49 f. 2427). Ludwik Franciszek, łowczy wołyński 1668 r. Franciszek, kapitan roty Krasińskiego, referendarza koronnego, 1668 r.; ten sam pewno kapitan wojsk koronnych, Franciszek, ożeniony z Katarzyną Olkowską 1686 r. (Kapt. Krak. 1 f. 310; Zap. Lub. 62 f. 25). Anna, za Michałem Oraczowskim 1651 r. Teresa, za Zygmuntem Pętkowskim 1666 r. Konstancya Zofia, za Stanisławem Szonowskim Fiszerem z Szonowa, zmarła przed 1699 r. Jan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią Sadowską, w 1666 r., zmarłą tegoż roku (Gr. Krak. 283 f. 1970). Jan z żoną, Barbarą Żołtańską, zapisali sobie wzajemne dożywocie 1670 r. (Ibid. 288 f. 233). Jan, ożeniony z Krystyną Morską, podczaszanką sochaczewską, której ojciec zapisał 18,000 fl. w 1674 r., w imieniu córki Katarzyny, zawarł 1680 r. układ z Szembekiem (Ibid. 292 f. 2854 — 2863; 300 A f. 916—917). Stefan, przełożony składu soli mogilskiej 1669 i 1670 r. (Obl. Krak. 17 B f. 2253).

Podpisali elekcyę króla Michała: Aleksander, trzech Janów, Jerzy, Krzysztof, Michał, Mikołaj, Olbrycht i Stanisław z województwem krakowskiem; Piotr, oboźny pułkowy, z województwem sandomierskiem; Wojciech, Adam i Jan, z województwem lubelskiem; Jerzy i Paweł, z ziemią chełmską; Maciej, z województwem brzeskiem litewskiem.

Jakób, kwitował z procesu Krasińskiego, kasztelanica płockiego, w 1682 r. Marcin, podstarości i sędzia grodzki krakowski, komornik graniczny sandomierski 1683 r. Stefan, nabył 1698 r. część Koćmierowej i Jarostowej w sandeckiem, od Stradomskiego (Gr. Krak.). Stefan, syn Andrzeja i Jadwigi Odrowąż Wysockiej, ceduje 1702 r. swemu ciotecznemu bratu Wysockiemu, części Rudy i Główczyna, w ziemi dobrzyńskiej (Gr. Korczyń. 1702 r.; Obl. Krak. z 1795 r.; Prot. Crac. 4 f. 941). Stefan winien siostrze swej, Teresie Wojciechowej Radwańskiej, 1,000 fl. i zabezpieczył je w 1714 r. na sumach swych, posiadanych na Górach, u Antoniego Dembińskiego (Gr. Korczyń.). Anna (?), żona 3-o v. Wojciecha Przepiórki Radwańskiego, nie mając dzieci, ani rodzeństwa, ani krewnych żadnych, zapisała cały majątek mężowi testamentem z 1686 r.; drugi testament spisała w 1691 r. (Obl. Krak 118 f. 636). Izabella, żona 1-o v. Antoniego Pisarskiego, 2-o v. Wawrzyńca Bartoszowskiego, w 1714 r. Jan, podpisany na intercyzie ślubnej, spisanej w Maliniu 1710 r., kiedy siostra jego Katarzyna, 1-o v. Stefanowa Dębicka ze Swarszowic, 2-o v. żona Stanisława Popiela, miecznika żydaczowskiego, wydawała córkę za mąż (Gr. Krak.; Kij. X f. 1255; XI f. 408). Jadwiga, wdowa po Franciszku Pieniążku 1715 roku. Katarzyna, żona Aleksandra Moskorzowskiego 1719 r. Maciej, żonaty z Katarzyną z Kossakowskich 1723 r. (DW. 65 f. 167).

Ks. Andrzej, Norbertanin, były proboszcz krzyżanowicki 1725 r., prawa swoje na Gorzycach odstępuje Czarnockiemu (Gr. Krak.). Ks. Augustyn, prokurator klasztoru św. Jana Bożego, przy kościele św. Urszuli w Krakowie, 1719 r. (Obl. Krak. 142 f. 2397). Mikołaj, wniósł 1734 r. protest przeciw Ładzie, o uwięzienie go (Ibid. 158 f. 338). Jan, burgrabia grodzki krakowski, podpułkownik wojsk koronnych 1737 r. (Gr. Korczyń.). Teresa z Trewanich, wdowa po Franciszku, 2-o v. Andrzejowa Madalińska, kwitowała Romiszowskiego 1747 r. (Gr. Krak. 360 f. 1254). Jan, susceptant grodzki lubelski 1759 r. (Obl. Krak. 192 f. 1978). Józef,

stolnik nurski 1776 r., wierzyciel Franciszka (Gr. Krak.). Mateusz, Antoni i Stanisław, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

Konstancya, 1797 r. przełożona Wizytek w Krakowie. Józef, porucznik i Jozafat, podporucznik w latach 1797 — 1806 w legionach polskich. Jan Kanty, pisarz komory celnej w Sulejowie 1807 r. Wojciech, kapitan 4-go pułku strzelców konnych, kawaler Krzyża wojskowego polskiego 1829 r. Feliks, podporucznik b. wojsk polskich 1829 r.

DEMBIŃSCY v. DĘBIŃSCY z Dębiny, w ziemi ciechanowskiej. Jan i Stanisław, dziedzice części Leszna i Salonek 1567 r. (Paw.). Wojciech, z województwa płockiego, dworzanin Władysława Rościszewskiego, wnosi skargę w Krakowie 1649 r., że go poranili na Kazimierzu nieznani ludzie (Obl. Krak. 75 f. 1947). Melchior, z powiatu ciechanowskiego, godzi się z Piotrowskim, o poranienie go w Krakowie na Kazimierzu 1651 r. (Ibid. 80 f. 264). Stanisław, syn Andrzeja i Elżbiety z Bobińskich, wnuk Pawła, właściciel części Dębiny i Wojciech, syn Grzegorza i Emerencyanny z Zawadzkich, wnuk Pawła, świadczyli w Warszawie 1691 r. przy wywodzie szlachectwa Pawła Bobińskiego i zeznali, że jakiego są herbu nie wiedzą, że Elżbieta Dembińska, córka Grzegorza, była za Janem Bobińskim i że Bobiński jest dobry szlachcic (DW. 57 f. 1577).

Tomasz, z ziemią ciechanowską i Tomasz, z ziemią łomżyńską, podpisali elekcyę króla Michała. Stefan, Stanisław, Walenty i Wojciech, pisali się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Augusta II-go.

DEMBIŃSCY z Dębna, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie z lat 1391—1396 wymieniają Józefa i Tomisława Dambieńskich z Dębna (Leksz.). Józef był synem Wydzierża, który nabył połowę Dębna od Przedpełka, kasztelana międzyrzeckiego. Część tej wsi posiadała w 1578 r. Zofia Dembińska (Paw.).

DEMBIŃSCY ze wsi Dęby, w województwie brzeskiem-kujawskiem. Melchior, syn Grzegorza, żonaty był 1-o v. z Jadwigą z Łakińskich 1610 roku, 2-o v. z Ewą ze Stanisławskich 1615 r. (Gr. Przed. 57 f. 6 i 61 f. 97). Stanisław, syn Jana, kwituje Radziwiłła 1629 r. Jan, wydzierżawia Dęby Wyszczelskiemu 1664 r. (Ibid. 69 f. 691 i 76 f. 129).

DEMBLIŃSCY z Demblina v. Dęblina, w ziemi stężyckiej. Wacław, sprzedał 1447 r. część swą w Łuczce, w powiecie lubelskim, Jakóbowi z Łuczki. Jakób, w 1465 r. sprzedał swój dział w Łuczce, Piotrowi z Grabianowic. Mieczsław, 1447 i 1465 r. jest dziedzicem Czesławic i części Łuczki. Piotr, zabezpieczył 1475 r. posag żony swej Katarzyny, córki Abrahama z Sopików na Łuczce (Arch. Sang. II i V).

[DEMBLIŃSKI hrabia. August hr. de Canon, margrabia de Ville, żonaty w końcu XVIII-go wieku z Izabellą Mniszchówną, marszałkówną wielką koronną, wdową po Dominiku Radziwille, pozostawił syna Filipa Augusta, któremu cesarz

Aleksander I-szy udzielił pozwolenia noszenia tytułu hrabiego Demblińskiego, od dóbr macierzystych Demblina (A. b. Her.).]

z DEMBNA h. DĄBROWA (Dr. Fr. Piekosiński utrzymuje w ostatniem swem dziele, że h. Odrowąż odmien.). Jakób, dziedzic Dębna, ożeniony 1349 r. z Agnieszką, córką Jana Romańca, mieszczanina krakowskiego, za którą dostał 230 grzyw. posagu, domy i place przy ulicy Wiślnej w Krakowie etc. W 1352 r. podpisany tenże Jakób z Dembna, jako jeden z poręczycieli długu króla Kazimierza miastu Krakowowi, a pieczęć jego przedstawia Dąbrowę, w około której napis s. Jacobi de Montevini (? z Winiar, z Winnogóry) (Cod. Civ. Crac.). Córkami jego zapewne były: Anna, żona Andrzeja (z Trzewlina), kasztelana czchowskiego i Kenna, żona Piotra Odrowąża ze Szczekocin, kasztelana lubelskiego, które wniosły mężom Kazimierzę, Dębno, Suffczyn etc. (St. Pr. P. P. VIII; KDM.).

z DEMBNA h. DĘBNO, w powiecie sandomierskim. Wawrzyniec, zaświadcza szlachectwo Przedwoja z Rajca w Radomiu 1416 r., h. Łękawica w krzyżu, zawołania Dębno (Pis. Dz. Pol. IX. Pot.).

z DEMBNA h. SZRENIAWA, w powiecie ´sandeckim. Jakób i Klemens, zaświadczają szlachectwo Grzymały z Łąk w Krakowie 1447 r. (St. Pr. P. P. VII).

z DEMBNA — Wierzbięta, syn Jana, 1430 r., Marcin, syn Michała, 1452 r., Mikołaj, syn Jana, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim.

z DEMBOWCA Hinek Biberstein, kuchmistrz królowej 1448 r. (AGZ. XI). Patrz *Biberstein.*

DEMBOWICZOWIE h. KRZYWDA. Andrzej, Wojciech, Grzegorz i Kazimierz, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie przed sądem ziemskim buskim 1782 roku (Goł.).

Herb Jastrzębiec.

DEMBOWSCY v. DĘBOWSCY h. JASTRZĘBIEC, według Paprockiego, pochodzą z Dębowej Góry, w powiecie opoczyńskim. W 1461 właścicielami Dębowej Góry byli: Mikołaj i Maciej, syn Macieja i Katarzyny (Opocz. Decr. I f. 177 i 212). W 1508 r. wieś tę posiadali: Jerzy i Stanisław, a 1577 r. Andrzej z braćmi. W tym ostatnim roku Andrzej i Sebastyan, byli właścicielami i Dąbrowy, Jan — Niewierszyna i Ostrowa, Andrzej — Rudy, a Benedykt — Kunic i Gawron (Paw.).

Wojciech, burgrabia radomski, 1563 r. Jerzy, podstarości radomski, 1583 r. Córka jego Zofia, pisząca się z Bukówna, 1-o v. za Adryjanem Mikołajewskim 1593 r., 2-o v. za Janem Boglewskim 1609 r., 3-o v. za Stanisławem Lasockim, kasztelanem czerskim, 1621 r., 4-o v. za Mikołajem Sapiehą, wojewodą nowogrodzkim, 1626 r. (Perp. Czers. 1 A f. 343

i 364; 3 f. 260; 6 f. 266 i 7 f. 311). Samuel, 1589 r. w opoczyńskiem. Wojciech i Marcyan, synowie Wojciecha i Maryanny Zofii z Ostrowskich, sprzedają część swoją na Ostrowiu 1653 r. (Perp. Czers. 11 f. 639). Taż Maryanna z Ostrowskich, była następnie za Tomaszem Dembowskim h. Ostoja (Perp. Czers. 12 f. 215). Samuel, siostrzeniec Jana Chryzostoma Paska, ożeniony z Jadwigą z Nadola Łącką, podstarościanką chęcińską.

W tece I. Poraja znajduję szczegóły o gałęzi tego domu, osiedlonej na Wołyniu. Stanisław Dembowski i żona jego, Anna z Pasynkowskich, wprowadzeni zostali 1697 r. do dóbr Hołobiel-Borkowszczyzna, w powiecie łuckim, nabytych od Brańskiego (Gr. Łuc.). Synów ich trzech: Antoni, Józef, cześnik płocki i Piotr. Dwaj ostatni, zawarli w 1753 r. umowę, z bezdzietną swoją bratową, Maryanną z Peszyńskich, Antoniową Dembowską (Gr. Łuc.). Po Piotrze, z Katarzyny Liniewskiej, pozostało dwóch synów: Daniel i Jan.

Daniel, ożeniony z Martą Brodziewiczówną, 2-o v. Taranowiczową, miał syna Józefa, sekretarza sądu powiatowego łuckiego, w latach 1793 — 1817, któremu matka odstąpiła w 1820 r., część Jaromki, w powiecie łuckim.

Jan, drugi syn Piotra, ur. 1730 r. (metr. z kośc. Wielobyckiego), otrzymał w 1760 r. od ojca swego Miastkowicze, w powiecie pińskim (Gr. Pińs.), które wspólnie z synem swoim Antonim, sprzedał w 1773 r. Przemyskiemu (Gr. Pińsk.). Antoniego, z Maryanny z Pawłowskich, synowie: Franciszek, ur. 1800 r. (metr. z kośc. Żornickiego) i Wincenty, ur. 1808 r. (metr. z kośc. Makarowieckiego), legitymowani ze szlachectwa w Cesarstwie 1848 r.

DEMBOWSCY v. DĘBOWSCY h. JELITA, pisali się z Dębowej Góry, w powiecie orłowskim leżącej. Czy gniazdem ich rodowem nie będzie Dębowiec, w powiecie radomskowskim, leżący obok Zamościa, należącego w 1552 r. do Stanisława Zamoyskiego. W tymże roku Dębowiec należał jeszcze do Dębowskich (Paw.).

Herb Jelita.

Tomek i Klemens Dębowscy, występują w Łęczycy 1392 r. (Łęcz. I.). Anna z Dembowej Góry, wdowa 1509 r. po Mikołaju z Kutna, kasztelanie gostyńskim (M. 23 f. 738). Jan z Dembowej Góry, cześnik łęczycki, 1545 r. Gabryel, Sylwester, Andrzej, Erazm, Agnieszka i wdowa po Stanisławie, właściciele Dembowej Góry 1576 r., a Andrzej i Tomasz, właściciele Żeronic i Orłowskiej Wsi (Paw.).

Andrzej, chorąży łęczycki 1536 r., starosta hrubieszowski 1544 r., kasztelan lubaczowski 1557 r., kasztelan bełski 1558 r., w końcu wojewoda bełski 1563 r. W 1565 r. jemu i jego sukcesorom, zastawił król starostwo hrubieszowskie w 16,000 fl. (M. 100 f. 52). W 1549 r. zabezpieczył posag żonie swej, Agnieszce Łaszczównie (M. 77 f. 39). Z niej córka Zofia, żona Andrzeja Tęczyńskiego 1569 r. W tymże roku oddał Andrzej zięciowi swemu Koniatycze (Wyr. Lub. 29 f. 571; M. 105 f. 2 i 114 f. 334). Małgorzata, za Janem Zaleskim 1555 r. Andrzej, podczaszy bełski 1589 r. Sebastyan, syn Stanisława, wziął w zastaw Jastrzębią, w powiecie przedeckim, 1617 r. (Gr. Przed. 63 f. 18).

Pisali się na elekcyę Jana Kazimierza: Olbrycht, stolnik nowogrodzki, z województwem nowogrodzkiem, a Jakób, Aleksander, Wojciech, Marcin i Waleryan, z województwem łęczyckiem. Waleryan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Liniewskich, w 1650 r. (Zap. Lub. 42 f. 747). Stefan, z Katarzyny Kwiatkowskiej, miał synów: Andrzeja, Adama i Aleksandra, żyjących w 1660 r. (Sig. 3 f. 19 i 100).

W powiecie przedeckim: Remigiusz, żonaty z Jadwigą Bielecką 1639 r. Stefan, syn Stanisława, zabezpieczył sumę żonie Dorocie, 1676 r. Zygmunt, brat Tomasza, kwitował z sumy 1678 r. Tomasz, dworzanin królewski, 1694 r. Szymon, stronnik Augusta III-go, głosował za nim w 1733 r. (DW. 58 f. 1382; Obl. Warsz. 49 f. 605). Tomasz, z województwem brzeskiem-kujawskiem, a Andrzej, z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę króla Michała. Tomasz, sprzedał część Woli Czopowej synowi Szymonowi, w 1739 r. Szymon, pokwitowany przez żonę, Zofię Łabęcką, w 1747 r. Wojciech, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Moszczyńską, w 1730 r. (Gr. Przed. 71 f. 129; 73 f. 373; 77 f. 455; 78 f. 137; 87 f. 379; 88 f. 301 i 86 f. 240). Adam z województwem łęczyckiem, a Hieronim z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę Augnsta II-go. Katarzyna, za Władysławem Bajbuzą, stolnikiem bracławskim, w 1712 r. (DW. 62 f. 101). Nad córką ich Franciszką, sprawował opiekę Maciej, starosta płocki, w 1735 roku (Sig. 26).

Tomasz, Andrzej i Sylwester, bracia. Tomasz, cześnik łęczycki 1563 r., sędzia ziemski łęczycki 1566 r. i dworzanin królewski, otrzymał w tym ostatnim roku pensyi 100 grzywien (M. 100 f. 235). Syn jego Andrzej (Gr. Przed. 25 f. 170), kasztelan brzeziński 1566 r., starosta łęczycki 1568 r., kasztelan sieradzki 1569 r., umarł bezdzietnie, bo siostry jego, Anna i Maryanna, odziedziczyły po ojcu cały majątek (Conv. Warsz. 2 f. 261).

Sylwester, miecznik łęczycki 1578 r., sprzedał w 1571 r. część swoją na Dębowej Górze Gosławskiemu (Gr. Przed. 20 f. 95). W 1578 r. zeznał na rzecz jego oblig, brat Andrzej, chorąży łęczycki (Ibid. 26 f. 93).

Andrzej, chorąży łęczycki 1581 r., żonaty 1-o v. z Anną Śladkowską, kasztelanką konarską-łęczycką, 2-o v. z Anną Niszczycką, wojewodzianką bełską, z pierwszej żony pozostawił synów: Rafała, proboszcza w Wawrzyńczewie, plebana osieckiego, Jeremiana, księdza, Jana, Tomasza i Sylwestra, czyli Lasotę. Z drugiej—Adama, Andrzeja, Piotra i Krzysztofa. Floryan, prawnuk Andrzeja, w pamiętnikach swoich wymienia jeszcze Stanisława, a opuścił Jeremiana. Córki chorążego: jedna była za Niszczyckim, druga za Działyńskim, podkomorzym dobrzyńskim, a trzecia Zofia, za Sebastyanem Bielawskim. Ta ostatnia sprzedała Falenice 1604 r. (Perp. Czers. 2 f. 792). Synowie chorążego dopełnili działu dóbr ojczystych: Dębowej Góry, Ostoi i Zleszyna, w 1609 r. (Gr. Łęcz.). Adam i Piotr skupili od braci części ich tych dóbr i w 1633 r. dopełnili nowego podziału (Gr. Łęcz.). Z nich:

Piotr, świadczył w 1646 r. przy wywodzie szlachectwa Bardzkiego (Wyr. Piotrk. 196 f. 1295).

Stanisław, podług pamiętników Floryana, miał synów: Stefana bezdzietnego i Tomasza, którego syn Stanisław, był w 1730 r. dziedzicem Szewców i zastawnym posesorem Mieczek.

Adama synowię: Wojciech i Zygmunt, kwitowali się wzajemnie 1662 r. w grodzie łęczyckim, ze wszystkich pretensyi, a w 1669 r. podpisali elekcyę króla Michała.

Zygmunta syn Hieronim Jarosz, zostawił synów: Antoniego, zabitego przez Chamskiego i Bartłomieja, żyjącego 1730 r.

Wojciech, syn Adama, miał pięciu synów: Samuela, Antoniego i Franciszka, zmarłych bezdzietnie, Adama, po którym syn Maciej, dziedzic Boryszewa 1730 roku i Aleksandra, dziedzica Kątów 1730 r. Aleksander, syn Wojciecha, z żony, Zofii Dobrzelowskiej, zostawił syna Adama, dziedzica folwarku Maćkowskiego, pod Tymbarkiem, wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie sandeckim 1782 r. Syn jego, z Kunegundy Dzięciołowskiej, Wincenty, ożeniony z Maryą Kellerówną, zostawił dwóch synów: 1) Michała Wawrzyńca, po którym z Maryi Głowackiej, syn Mieczysław Klemens 1874 r. i 2) Stanisława, ożenionego z Maryą Zagórską, po którym syn Stanisław Idzi, ożeniony z Olimpią Prokopówną, ma syna Zygmunta Stanisława 1889 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Krajowym galicyjskim.

Wojciech, syn Adama, ożeniony z Barbarą Nowomiejską, miał jeszcze syna Krzysztofa, o którym pamiętnik Floryana nie wspomina, a o którego potomstwie, znajduję następujące szczegóły w Tece I. Poraja. Krzysztof, żonaty z Maryanną Maszkowską, pozostawił dwóch synów: Stanisława i Józefa:

Stanisław, sprzedał w 1772 r. w grodzie rawskim, bratankowi swemu Pawłowi, synowi Józefa, a wnukowi Krzysztofa, część swoją na Dębowej Górze, Ostoi i Kalinie, w powiecie orłowskim i część Nowego Miasta, Woli Pobiedzińskiej i Swidrygałowej, w powiecie rawskim. W akcie tym wymienił, że jest synem Krzysztofa i Maryanny z Maszkowskich, a wnukiem Wojciecha i Barbary z Nowomiejskich. Stanisława, z Anny ze Stodulskich, syn Franciszek Dionizy Józef, ur. 4-go Października 1792 r. (metr. w Leźnicy Wielkiej), wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1844 r., zamieszkiwał powiat brzeziński.

Józef, drugi syn Krzysztofa, został w 1738 r. pokwitowany w grodzie sochaczewskim przez Karłowskiego, z odbioru sumy zapisanej przez Aleksandra i Katarzynę z Żaboklickich, małżonków Dembowskich. Dzieci jego, urodzone z Elżbiety Kurdwanowskiej: Jan, Paweł, Stanisław, Rozalia Joachimowa Popławska i Jadwiga Feliksowa Bojanowska, procesowały się w 1790 r. z Pikarską, o sumy zabezpieczone na ich dobrach: Dąbrowicy, Grodzisku i Paleńcu (Gr. Raws. Manifest. 26 f. 267). Jan, dziedzic Grodziska, zmarły 1806 r., z Eleonory Olszewskiej, zmarłej 1807 r., miał synów: Antoniego, Franciszka i Jana Kantego Wojciecha, ur. w Grodzisku 1789 r. (metr. w Dmosinie), dziedzica na Grodzisku i siedem córek: Rozalię, zaślubioną 1806 r. Pawłowi Chodakowskiemu; Katarzynę, żonę Ludwika Trojanowskiego; Maryannę; Helenę; Annę Felicyę, zaślubioną 1824 roku w kościele św. Jana w Warszawie Piotrowi Manikowskiemu; Zofię Nepomucenę, zaślubioną w powyższym kościele 1821 r. Karolowi Rosso i Wiktoryę. Paweł nabył w grodzie rawskim 1772 r., od stryja swego Stanisława, część jego na Dębowej Górze, Ostoi, Kalinie, Nowem Mieście, Woli Pobiedzińskiej i Swidrygałowej. W akcie tym wymieniono, że jest synem Józefa i Elżbiety Kurdwanowskiej, a wnukiem Krzysztofa i Maryanny z Maszkowskich. Stanisław, ur. w Dąbrowicy 1754 r. (metr. w Makowie).

Jan, syn Andrzeja, chorążego łęczyckiego, zastawiwszy część swą w Dębowej Górze, za 1,000 fl. braciom, przeniósł się do wziętej za żoną, Agnieszką Kosmaczewską, połowy Kosmaczewa w województwie płockiem. Zostawił on pięciu synów, z których Samuel i Stanisław, zmarli bezdzietnie, Remigian wprawdzie pozostawił potomstwo, ale to wymarło; Rafał najstarszy, zostawił syna Wojciecha, dziedzica Wróblewa 1730 r., po którym synowie: Jan osiadł na Wołyniu 1730 r., Maciej, dziedzic Gołocina 1730 r. i Mateusz.

Jan, najmłodszy syn Jana, wnuk Andrzeja, chorążego, z Agnieszki Pniewskiej, zostawił córki: Elżbietę i Zofię i jedynego syna Floryana, autora pamiętnika.

Floryan, dziedzic po babce połowy Kosmaczewa, którego drugą połowę nabył w 1720 r. dla niego syn Antoni, viceregent, burgrabia grodzki i komornik ziemski 1680 r., cześnik 1710 r., podsędek ziemski 1720 r., w końcu sędzia ziemski płocki 1729 r., ur. 1647 r., zmarły 13-go Maja 1735 r. w Warszawie, w pięć lat po obchodzie złotego wesela, ożeniony 23-go Listopada 1680 r. z Ewą (Świejkówną) Ciechanowiecką, dziedziczką części Ciechanowca, ur. 1660 r., zmarłą 23-go Stycznia 1758 r. w Warszawie, której, jako narzeczonej swej, zapisał w grodzie drohickim 1680 r., 5,000 fl. Pochowany wraz z żoną u Karmelitów Bosych, miał z nią pięć córek i siedmiu synów. Z córek: Jadwiga, Maryanna i Magdalena, zmarły przed rodzicami, Joanna, zmarła 1758 roku, wyszła za Tomasza Szabłowskiego, chorążego trębowelskiego i Brygida, za Samuela Skarbka, podstolego winnickiego. Synowie: Antoni Sebastyan, Maciej, Józef, Mikołaj, Tomasz, Stanisław i Jan.

I. Antoni Sebastyan, syn Floryana, sędziego ziemskiego płockiego, ur. 1-go Lutego 1682 r., chrzczony na drugi dzień w Zambrowie na Podlasiu, po skończeniu nauk oddany do boku kanclerza Załuskiego, uwięziony z nim razem 1706 r., trzymany w więzieniu w Dreznie i Opawie 7 miesięcy, po wypuszczeniu na wolność został sekretarzem podkanclerzego Szembeka. Sekretarz poselstwa do Wiednia 1713 r., sekretarz komisyi do ugody z konfederacyą tarnogrodzką 1716 r., od tegoż roku wstąpił do stałej służby królewskiej, z pensyą 600, a potem 1,000 talarów. W 1721 r. nabył Jeziornę i Okrzeszyn za 1,000 czerw. zł.; dostał 1721 r. wójtostwo gąbińskie, 1724 r. starostwo tymbarskie i bendzińskie. W 1725 r. chorąży płocki, 1727 r. regent kancelaryi wielkiej koronnej, 1730 r. referendarz wielki koronny i starosta płocki, poseł w latach 1729, 1730 i 1733., w którym podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). W 1724 r. zawarł układ z Sierakowskimi, w imieniu ojca swojego (M. 223 f. 394). Zaślubił 1-go Stycznia 1725 r. Salomeę Rupniewską, podstolankę podlaską, ur. 1709 r., której przyznano w 1725 r. dożywocie, na trzymanych przez niego starostwach (Sig 20). Za nią wziął Kaliszany w sandomierskiem i 29,000 fl. W 1726 r. nabył dla nich biskup łucki Rupniewski, dworek murowany na Krakowskiem Przedmieściu w Warszawie, a 1728 r. zapisał im 110,000 fl., na Studenicy na Podolu. W 1728 r. nabył Żukowo w województwie płockiem, a sprzedał Kosmaczewo 1729 roku bratu Józefowi (M. 257 f. 25; DW. 66 f. 455; 67 f. 874) i tegoż roku kupił Wojciechowice w sandomierskiem. W końcu tegoż roku 21-go Grudnia stracił żonę, którą pochował u Karmelitów Bosych w Warszawie. Powziąwszy zamiar zmiany stanu, doprowadził go do skutku, po śmierci ojca. W tymże czasie zaczął spisywać bardzo ciekawy pamiętnik. W 1731 r. (Gr. Mieln.) i 1732 r. (M. 259 f. 77)

w imieniu dzieci, sporządził dział spadku po Rupniewskim, biskupie łuckim, z współsukcesorami. Po elekcyi Leszczyńskiego usunął się do Bendzina, a na wiadomość, że ma być uwięziony, uciekł na Szląsk do Bytomia, skąd wezwany przez Augusta III-go, przybył w końcu 1733 r. do Drezna i z nowym królem dopiero powrócił do Polski w Grudniu 1734 r. W 1735 r. w Grudniu przyjął mniejsze święcenia, a 1-go Stycznia 1736 r. dostawszy od króla nominacyę na biskupstwo płockie, urzędy świeckie złożył i starostwa za konsensem królewskim z 1733 r. (Sig. 23) porozdawał: płockie bratu Maciejowi 1735 r., bendzińskie synowi Janowi, tymbarskie synowi Stefanowi, których król usamowolnił, z uwagi na ich nieletność (M. 260 f. 4). Wójtostwo gąbińskie otrzymał po nim jakiś dalszy krewny, Franciszek Dembowski, potem miecznik pomorski 1744 r. Konsekrowany 9-go Czerwca 1737 r., buduje pałac w Warszawie na Grzybowie, zawarłszy o to kontrakt z architektem Bay'em 1739 r. Prezydentem trybunału radomskiego był 1741 — 1742 r. W 1745 r. nabył Koszyce pod Kaliszanami, w sandomierskiem, za 36,900 fl. W 1747 r. wyprawił synów i dwóch synowców za granicę. W tymże roku wybudował kościół w Słupi, w płockiem, w 1748 r. kupił Gulczewo z Tokarami, za 160,000 fl. od Zamoyskiego (Gr. Płoc.). Tegoż 1748 r. otrzymał order Orła Białego. W latach 1749 — 1753 skupuje części różne Miszewka pod Gulczewem (Gr. Płoc.) i Mikułowic (Gr. Sandom.). Mianowany przez króla biskupem kujawskim 6-go Czerwca 1752 r., potwierdzony w Rzymie, wjeżdża na nową stolicę 16-go Kwietnia 1753 r. Brochocin z przyległościami nabył w 1757 r. (Gr. Płoc.) za 77,000 tynfów, a Będków 1759 r. od Świdzińskiej, za 270,000 fl. (Gr. Piotrk.). W 1758 r. ma dodanego koadyutora, z prawem następstwa, Antoniego Ostrowskiego, biskupa inflanckiego (Sig. 27). Biskup bardzo zacny, zabiegliwy i czynny, umarł w Będkowie 22-go Września 1763 r., pochowany w katedrze włocławskiej, gdzie ma tablicę na miejscu gdzie leży i nagrobek w kościele. Córka jego Kunegunda Helena Gertruda, ur. 2-go Maja 1726 r. w Warszawie, wyszła 9-go Stycznia 1752 r. za Aleksandra Ossolińskiego, starościca drohickiego, szambelana królewskiego. Dostała 200,000 fl. posagu, 2,000 dukatów w wyprawie i 2,000 dukatów w klejnotach i srebrze. Intercyzę przedślubną spisała z mężem w grodzie warszawskim 1751 r. Zmarła 23 go Kwietnia 1753 r. Synowie: Bruno, ur. 1727 r., zmarły 1728 r., Stefan i Jan.

Stefan, syn Antoniego Sebastyana, ur. 2-go Września 1728 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), podawany do chrztu uroczystego przez Poniatowskich i Czartoryskich w 1731 r., po ojcu starosta tymbarski 1735 r., został asesorem sądów królewskich w 1752 r. (Sig. 27). Po stryju Tomaszu starosta płocki 1755 r., żeni się 27-go Lipca 1756 r. w Zbrzeziu na Podolu, z Ewą Tarłówną, starościanką goszczyńską. Szambelanem Augusta III-go jest 1757 roku, w którym żona jego otrzymała dożywocie na starostwie tymbarskiem (Sig. 27). W 1764 roku jako starosta i poseł województwa płockiego, wspólnie z bratem Janem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1774 r. kasztelan czechowski, 1766 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a w 1780 r. Orła Białego. W 1785 r. był kandydatem do kasztelanii wiślickiej (MP.). W 1771 r. wspólnie z żoną wprowadzony został do pałacu Tarłów, przy ulicy Długiej w Warszawie, a 1780 r. do dóbr Skorosze. W 1792 r. był komisarzem policyi obojga narodów (DW. 108 f. 962). Dziedzic obszernych włości, jako to: Gulczewa, Mirosławia, Jasieńca, Tokar, Bilinka, Ośnicy,

Imielnicy, Borowniczek, Miszewka Kościelnego, Łagiewnik i Lisina, które od ojca w 1752 r. otrzymał (Gr. Piotrk. z 1762 r.; DW. 89 f. 351; 96 f. 31 i 105 f. 887), umarł w Warszawie 29-go Kwietnia 1802 r., a żona jego 14-go Września 1808 r. w Sancygniowie. Synowie jego: Floryan, Sebastyan, Stanisław, Teodor, Mikołaj, kanonik kamieniecki, dziedzic Rzeplina i Stoków w krakowskiem i Ignacy. Córki: Józefa, za Tadeuszem Dembowskim, ministrem skarbu; Ludwika, za Janem Ślaskim, generałem b. wojsk polskich, zmarła 1830 r.; Eleonora, za Jakóbem Wodzickim, zmarła 1837 r. i Antonina, Kanoniczka w Warszawie, potem osiadła u Szarytek w Płocku, zmarła 1792 r.

Floryan, syn Stefana, sekretarz królewski i starosta tymbarski 1786 r., otrzymał w tymże roku od ojca 30,000 fl., a 1789 r. wziął Skorosze prawem kaduka (DW. 102 f. 1358 i Kancl. 90 II f. 23). W 1794 r. major kawaleryi narodowej i starosta żyżmorski, odstąpił to starostwo Sokołowskiemu (DW. 110 f. 26). Umarł bezżenny 22-go Lutego 1804 r.

Sebastyan, syn Stefana, ur. 1762 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), zmarły w Sancygniowie, zaślubił w Kościelcu 15-go Października 1793 r., Felicyannę Walewską, córkę Romualda, generała wojsk koronnych. Z niej córki: Ewa, za Henrykiem Wielowiejskim; Teresa, za Stanisławem Dembowskim, zmarła 1852 r. i Amelia, za Karolem Chwalibogiem. Synowie: Romuald, ur. w Rzeplinie 1787 r. (metr. w Minodze), właściciel Sędziejowic, żonaty z hr. Teofilą ze Stadnik Stadnicką, 2-o v. Ferdynandową Boniecką, córką hr. Antoniego i Anny z hr. Męcińskich i z nią bezdzietny i Stefan, ur. w Węchadłowie 1795 r. (metr. w Górach), zmarły na emigracyi, żonaty z Eleonorą Ślaską, z której syn Wacław, ur. w Ossiówce 2-go Kwietnia 1829 r. (metr. w kaplicy Berszadzkiej), ożeniony z Natalią Hofmanówną, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1848 r., zmarły 1900 r. (A. b. Her.) i córka Felicya, za Władysławem Wężykiem.

Stanisław, syn Stefana, ur. w Warszawie 8-go Marca 1763 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), pułkownik b. wojsk polskich, ożeniony 1793 r. z Ludwiką Borzęcką, podstolanką koronną (Perp. Czers. 42 f. 665), która rozwiódłszy się z nim, wyszła za Jakóba Młockiego, pozostawił syna Antoniego Sebastyana, ur. w Wiedniu 26-go Czerwca 1796 roku (metr. w kośc. „Chôre der Engel"), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

Teodor, syn Stefana, ur. w Warszawie 5-go Grudnia 1766 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), dziedzic Tokar, Solca i Pacyny, w 1810 r. prefekt gostyński i radca departamentu warszawskiego, senator kasztelan Królestwa w 1815 r., zmarł 11-go Kwietnia 1824 r. w Warszawie (sepult. w kośc. św. Krzyża), pochowany w Dobrzykowie. Z Zuzanny Dembowskiej, podstolanki gostyńskiej, miał synów: Floryana, ur. w Warszawie 12-go Maja 1803 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), oficera b. wojsk polskich, ożenionego z belgijką Maryą Vandenbor, zmarłego 1882 r.; Teodora, ur. w Warszawie 30-go Listopada 1809 r. (metr. w kośc. Najśw. Maryi Panny), Mikołaja, ur. w Solcu 26-go Listopada 1810 r. (metr. w Solcu), właściciela Bielina i Grądek, ożenionego z Józefą Prażmowską i Jana, ur. w Tokarach 26-go Czerwca 1817 r. (metr. w Dobrzykowie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.) i córki: Anielę, żonę Teodora Dembowskiego, syna Aleksego; Kunegundę za Floryanem Zdanowskim i Ludwikę, za Żelisławem Prażmowskim. Z nich Teodor, właściciel Tokar i Gulczewa, zmarły w Dobrzyko-

wie 19-go Października 1865 r., zaślubił 6-go Września 1832 r., w kośc. Najśw. Maryi Panny w Warszawie, Wirginię de Bontemps, córkę generała b. wojsk polskich i z niej pozostawił synów: Konstantego, ur. w Dobrzykowie 20-go Sierpnia 1836 r., ożenionego z Aleksandrą z Jordanów, córką Karola, i Piotra, ur. w Warszawie 9-go Grudnia 1841 r., oraz córki: Zofię, za Janem Lipskim, zmarłą w Meranie 1877 r. i Natalię.

Ignacy, syn Stefana, ur. w Warszawie 4-go Sierpnia 1769 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), sprzedał 1796 r. część Bakuty w powiecie garwolińskim, Rafałowiczom (DW. 111 f. 1213), a pałac w Warszawie przy ulicy Królewskiej, żydowi, za dożywocie i umarł bezdzietny 1850 r.

Jan, drugi syn Antoniego Sebastyana, ur. w Warszawie 14-go Grudnia 1729 r. (metr. w kośc. św. Krzyża z 1731 r.), po ojcu starosta będziński 1735 r., szambelan Stanisława Augusta 1765 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1779 r. W 1766 r. sprzedał Kaliszany Wykowskiemu (DW. 87 f. 785). W 1775 r. odstąpił starostwo będzińskie Kozietulskiemu (Kancl. 55 IV f. 36). Ożeniony 23 go Listopada 1756 r. w Młyńcu nad Drwęcą, z Józefą Potulicką, wojewodzianką czerniechowską, wyjednał dla niej dożywocie na starostwie będzińskiem w 1757 r. i wspólnie z nią wznosi zażalenie 1759 r. na jej brata, o niedotrzymanie umowy (Sig. 27 i M. 232 f. 37). Po jej śmierci wstąpił do stanu duchownego i został biskupem drażeńskim, sufraganem kamienieckim (DW. 98 f. 125). Koadyutor od 1775 r., objął biskupstwo kamienieckie dopiero w 1798 r., bo mu w tem od 1795 roku przeszkadzał samozwaniec Sierakowski. Umarł 1809 r. Z dzieci jego: Faustyna, ur. 1757 r., zmarła tegoż roku; Michał, ur. 1759 r. i Marya, ur. 1761 r., zmarli młodo. Aleksy, ur. w Warszawie 1762 r. (metr. w kośc. św. Karola), ożeniony z Ludwiką Szembekówną, otrzymał od ojca swego Będków w 1795 r. (DW. 110 f. 1154, 1157 i 1181). Florentyna, córka Aleksego, żona Jana Ossolińskiego, a syn Teodor Ludwik, ur. w Warszawie 13-go Marca 1803 r. (metr. w kośc. św. Krzyża); z drugiej żony Aleksego, Zofii z Wisłockich, 2-o v. Ksawerowej Kosseckiej, żonaty z Anielą Dembowską, pozostawił syna Ludwika, ożenionego z Wandą Ślaską (A. b. Her.).

II. Maciej, drugi syn Floryana, sędziego ziemskiego płockiego, wspólnie z żoną, Franciszką Modłkowską, nabył w 1721 r. prawa do Młodzieszyna, służące matce żoninej Zofii (M. 223 f. 99), które to prawa odstąpił Dąbskim w 1724 r. (Sig. 20), a nabył od nich prawa do Czermna (M. 255 f. 71). Z podczaszego bielskiego miecznik płocki 1728 r., stolnik 1730 r., starosta płocki po bracie Antonim Sebastyanie 1735 r., umarł 9-go Maja 1737 r. w Skotnikach. Maciej, żonatym był 2-o v. z N. Zembrzuską, wdową po Michale Łuszczewskim (DW. 71 f. 1275).

Mikołaj, syn Macieja z Modłkowskiej, wychowany przez stryja Antoniego Sebastyana, który nabył dla niego w 1789 r. starostwo osmolskie. Po powrocie z Luneville'u został kapitanem wojsk koronnych 1750 r., a następnie generał-adjutantem Rzewuskiego, hetmana polnego koronnego 1752 r. Żonaty z Anielą Krasińską, kasztelanką zakroczymską, wspólnie z nią kwitował Nowowieskiego 1786 r. (DW. 102 f. 803). W 1761 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa osmolskiego Antoniemu Dembowskiemu, stolnikowiczowi płockiemu (Sig. 27). W 1791 r. był pułkownikiem regimentu jazdy buławy mniejszej koronnej (DW. 107 f. 1423).

III. Józef, trzeci syn Floryana, sędziego ziemskiego płockiego, nabył w 1729 r. Kosmaczewo od brata Antoniego Sebastyana (DW. 67 f. 874). W 1727 r. skarbnik zawskrzyński, 1735 r. miecznik, łowczy 1737 r., stolnik płocki 1756 r., podpisał z województwem płockiem elekcyę Stanisława Augusta. W 1760 r. nabył wspólnie z żoną, Salomeą z Gadomskich, Solec, Wrzącą i Meszne (DW. 83 f. 645). Synowie jego: Antoni, Wojciech i Filip Nereusz.

Antoni, otrzymał 1761 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa osmolskiego z rąk Mikołaja (Sig. 27).

Wojciech, wstąpił do seminaryum 1758 r.; kanonik kruszwicki 1759 r., następnie kujawski 1767 r., żył jeszcze w 1791 r.

Filip Nereusz, podpisał z województwem płockiem elekcyę Stanisława Augusta. Łowczy gombiński 1775 roku, cześnik gostyński 1780 roku, w końcu podstoli 1789 r., z Pauli Zambrzyckiej (DW. 103 f. 699), chorążanki łomżyńskiej, pozostawił córkę Zuzannę, żonę Teodora Dembowskiego, senatora kasztelana Królestwa.

Maryanna, córka Józefa, wyszła w początkach 1759 r. za Tomasza Szczawińskiego, podkomorzego gostyńskiego.

IV. Mikołaj, czwarty syn Floryana, sędziego ziemskiego płockiego, 1733 r. kanonik płocki i warszawski, proboszcz bielski, sekretarz królewski, z kanonika krakowskiego i proboszcza nominata miechowskiego, sekretarz wielki koronny 1735 r., biskup kamieniecki 1741 r., arcybiskup nominat lwowski 1757 r. Umarł 17-go Listopada w tymże roku w Czarnokozińcach, nie objąwszy nowej katedry.

V. Tomasz, piąty syn Floryana, sędziego ziemskiego płockiego, nabył od brata Antonego Sebastyana Brochocino 1758 r. (DW. 80 f. 265). Z miecznika inowłodzkiego łowczy zawskrzyński 1735 r., podkomorzy płocki 1754 r. W 1737 r. otrzymał po bracie Macieju starostwo płockie, na odstąpienie którego otrzymał konsens królewski, zostawszy w 1754 r. podkomorzym płockim. Wspólnie z żoną, Julianną z Kampenhauzenów, otrzymał w dożywocie 1735 r. Jankowo i Trzebiegoszcze (M. 259 f. 87 i 121). Synowie jego: Tadeusz, starosta jankowski; Antoni, wychowywany kosztem stryja Antoniego Sebastyana, od 1749 r. w Luneville'u, a od 1757 r. w Paryżu i Włoszech, scholastyk katedralny kujawski, kanonik pułtuski; Joachim, sekretarz wielki koronny, archidyakon gnieźnieński, proboszcz kujawski, kustosz katedralny płocki i Franciszek, potwierdzili w 1792 r. działy dóbr ojczystych i macierzystych (DW. 108 f. 635).

Tadeusz, starosta jankowski, które to starostwo otrzymał od rodziców w 1775 r. (Kancl. 55 f. 99), pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Stanisława Augusta. W 1780 i 1784 r. poseł na sejmy, w 1786 r. kawaler orderu Św. Stanisława, 1791 r. komisarz komisyi wojennej obojga narodów (DW. 107 f. 1570), członek rządu tymczasowego Księstwa Warszawskiego 1806 r., a w roku następnym minister skarbu, umarł 1809 r. Z Józefy Dembowskiej, zmarłej 1819 r., córka Izabella (Elżbieta), zaślubiona 1814 r. Floryanowi bar. Kobylińskiemu, pułkownikowi b. wojsk polskich, zmarła 1819 r. i synowie: Stanisław, ur. w Warszawie 1780 r. (metr. w kośc. Najśw. Panny Maryi), dziedzic Rudy, zmarły 1866 r., ożeniony z Teresą Dembowską, zmarłą 1852 r., z której córka młodo zmarła, i Jan Nepomucen, ur. w Warszawie 1784 r. (metr. w kośc. N. Panny Maryi), kapitan b. wojsk polskich, właściciel po ojcu Stojadeł, Gamratki i Cho-

szczówki, ożeniony 1822 r. w Warszawie z Konstancyą Markowską, miał z niej córkę Antoninę (A. b. Her.).

Franciszek, syn Tomasza, z żony, Anny Sierakowskiej, miał syna Józefa, ur. 1780 r. w Rudzie, pod Warszawą, malarza, zmarłego koło 1830 r.

Z córek Tomasza: Kunegunda, zaślubiła 16-go Lipca 1755 r. Antoniego Kromkowskiego, cześnika podlaskiego, zmarła 5-go Września 1757 r.; Maryanna, zaślubiła Gordyana Podczaskiego, sędzica gostyńskiego, generał-adjutanta buławy wielkiej koronnej.

VI. Stanisław v. Gabryel Stanisław, szósty syn Floryana, sędziego ziemskiego płockiego, podczaszy zawskrzyński 1735 r., chorąży 1758 r., w 1777 r. był kandydatem do kasztelanii płockiej (MP.). Żonaty 1-o v. z Teresą Psarską 1739 r. (DW. 69 f. 1538), zmarłą 28-go Listopada 1744 r. w Luberadzu, zaślubił 21-go Lutego 1746 r. w Krasnymdworze, 2-o v. Elżbietę Krasińską, kasztelankę zakroczymską (DW. 93 f. 139 i 99 f. 554). Z pierwszej żony córka N. wyszła 23-go Stycznia 1758 r. za Radzimińskiego, syna kasztelanica ciechanowskiego. Z drugiej pozostawił synów: Kajetana, Józefa, Jana i córkę Karolinę, za Tomaszem Nowowieskim (DW. 93 f. 560). Kajetan, major wojsk koronnych i kawaler orderu Św. Stanisława, kwitował Świdzińskiego 1779 r. (DW. 95 f. 581 i 93 f. 542). W 1793 r. zwał się starostą czermińskim (DW. 109 f. 836). Zmarł bezpotomnie, a brat jego Jan, aprobował jego testament 1803 r. (DW. 113 f. 584). Józef, chorążyc zawskrzyński, dziedzic Luberadza i Obrębu w przasnyskiem, zostawił córki: Maryannę, żonę Antoniego Topińskiego, zmarłą 1816 r.; Eleonorę, żonę Bonawentury Zielińskiego i Monikę, żonę Karola Dunkel.

VII. Jan, najmłodszy syn Floryana, sędziego ziemskiego płockiego, otrzymał w 1735 r. w dożywocie Dzwonichę i Sokolec, w województwie bracławskiem (M. 259 f. 77 i DW. 107 f. 1423). Porucznik w regimencie królowej 1735 r., a po odmianie stanu kanonik pułtuski 1744 r., kustosz płocki, dziekan pułtuski, 1758 r. kanonik kujawski, mianowany sufraganem kujawskim 4-go Czerwca 1759 r., konsekrowany biskupem lamberytańskim przez brata 2-go Lutego 1760 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1781 r., żył jeszcze w 1787 r.

Floryan Dembowski w swoim pamiętniku familijnym pisze, że synowie Andrzeja, chorążego łęczyckiego, rozproszyli się po całym kraju, tak, że on już nie znał wszystkich ich potomków. Tem też trudniej obecnie, różne odrośle tego domu, połączyć z głównym szczepem i dla tego nie wdając się w żadne przypuszczenia, podajemy różne linie tego domu, tak jak je spotykamy.

Jedna z nich osiadła w ziemi łukowskiej, gdzie Andrzej Dembowski, syn Adama, zastawił Niewęgłowskiemu w 800 fl. w 1668 r. część swoją na Wielkich Paszkach i Pencowie, nabytą od Samborzeckiego (Gr. Łuk.).

Mikołaj, syn Andrzeja i Maryi z Leżeńskich, nabył tamże w 1710 r. od Niewęgłowskiego, część Tchórzewa-Ziemiańskiego i wziął w zastaw od Kochowskiego, część Wrzosowa (Gr. Łuk.). Mikołaj był cześnikiem łukowskim i z Maryi Lityńskiej pozostawił syna Antoniego v. Antoniego Michała.

Antoni Michał, cześnik urzędowski 1737 r., rotmistrz kawaleryi narodowej, wojski latyczowski 1761 r., poseł województwa podlaskiego 1764 r., cześnik podolski 1767 r., podczaszy czerwonogrodzki 1772 r., stolnik 1775 r., w końcu chorąży czerwonogrodzki 1783 r., nabył w 1740 i 1745 r. części różne na Wrzosowie (Gr. Łuk.), a 1763 r. połowę Harmaków, w powiecie latyczowskim (Gr. Latycz.).

Żonaty z Elżbietą z Dworzeckich, wspólnie z którą otrzymał w dożywocie Komarowce, ze starostwa barskiego, w 1761 r. (M 277 f. 4). Córka jego Franciszka, za Józefem Dąbskim, kasztelanem buskim, a synowie: Józef i Feliks, dopełnili w 1786 r. podziału dóbr, po ojcu pozostałych. Józef wziął Harmaki, których drugą połowę ojciec jego z czasem nabył, a Feliks Wrzosów, Tchórzew-Ziemiański i Starą Wieś (Gr. Latycz.). Z nich:

Józef (V. L. 1789 r.), rotmistrz kawaleryi narodowej, komisarz cywilno-wojskowy ziemi zawskrzyńskiej i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. (Sig. 40 f. 10), żonaty 1786 r. z Konstancyą Narbutówną, podkomorzanką lidzką, zrzekł się w 1792 r. majątku po jej matce, na rzecz jej brata i siostry (DW. 108 f. 379). Dziedzic Harmaków, Nietyczyniec, Hałuziniec i Komarowiec na Podolu, straconych w 1794 r. Córka jego Cecylia, ur. 1787 r., żona Stanisława hr. Grabowskiego, syn zaś Leon, ur. w Puławach 1789 r. (metr. w Włostowicach), właściciel Bronic, Klementowic, Drzewiec i Łopatek, senator kasztelan Królestwa Polskiego 1830 r. W 1861 r. członek Rady Stanu i Dyrektor Komisyi Rządowej Sprawiedliwości, następnie Dyrektor Komisyi Rządowej wyznań religijnych i oświecenia publicznego, prezes Komisyi Emerytalnej, prezes Najwyższej Komisyi Edukacyjnej, umarł w Warszawie 11-go Stycznia 1878 r. Żonaty 1-o v. z Julią Kochanowską, 2-o v. z Seweryną Chłędowską, miał z pierwszej żony syna Edwarda, ur. w Warszawie 31-go Maja 1822 r., zabitego w Galicyi 1846 r.; z drugiej żony, zaślubionej w 1841 roku, syna Henryka, ur. w 1844 r. i córki: Jadwigę i Maryę. Edward, z żony, Anieli Chłędowskiej, siostry swej macochy, zostawił córkę Julię, za Aleksandrem Karpińskim i synów: Edwarda i Czesława.

Feliks, drugi syn Antoniego Michała, szambelan Stanisława Augusta 1773 roku, został cześnikiem czerwonogrodzkim 1780 r., podstolim 1783 r., podczaszym 1784 r., stolnikiem czerwonogrodzkim 1786 r., a stolnikiem latyczowskim 1790 r. W 1789 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Właściciel Wrzosowa, Tchórzewa i Starej Wsi, sprzedał je w 1787 r. ks. Jabłonowskiej (Gr. Łuk.). Żonaty z Maryą Załuską, córką Jana, szambelana Stanisława Augusta, starosty regnowskiego i Anieli z Rzewuskich, z którą zeznał zapis dożywocia w 1776 r. (Gr. Łuckie), miał z niej córki: Julię i Rozynę i syna Konstantego, ur. z Komarowcach 1784 r. (metr. w Barze), wylegitymowanego ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1845 r. Konstanty, dowódca szwadronu w 10-m pułku jazdy b. wojsk polskich 1811 roku, zmarł 1856 r., pozostawiwszy z Heleny Witosławskiej, ur. 1790 r., zmarłej 1870 r., pięć córek. Z nich Jadwiga, żona Eugeniusza Witosławskiego; N., za Aleksandrem Komierowskim; N., za Sadowskim; Wanda, za bar. Klochem.

Jan, cześnik płocki, z Maryanny Pawłowskiej, pozostawił syna Adama, łowczego smoleńskiego 1761 r., ożenionego 8-go Stycznia 1761 r. z Maryanną Słomińską, metrykantówną koronną, zmarłą 11-go Lutego 1763 r. Adam wprowadzony został do Umiastowa w 1781 r. (DW. 97 f. 802 i M. 284 f. 115). Córka jego Katarzyna, wyszła za Onufrego Wilkanowskiego, łowczego łęczyckiego, który jej zapisał dożywocie 1782 r. (DW. 98 f. 512). Syn zaś Antoni, stolnik halicki, zeznał w 1789 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Maryą Anną de Duparty (Duport). Antoni kwitując Wydżgę w 1790 r., pisze się synem Adama, łowczego smoleńskiego, a wnukiem Jana, cześnika płockiego (M. 302 f. 108; DW. 106 f. 146 i 212). W 1793 r. był szambelanem Stanisława Augusta. Synów jego dwóch: Franciszek,

ur. w Warszawie 1787 r. (metr. w kośc. św. Aleksandra) i Ignacy, ur. tamże 1789 r. (metr. w kośc. Najśw. Panny Maryi), ożeniony z hr. Eleonorą Zboińską, właścicielką Nacpolska, w gubernii płockiej, z której synowie: Tytus i Zygmunt.

Tytus, właściciel Nacpolska, ożeniony 1863 r. z hr. Adelą Lanckorońską, zmarłą 1891 r., miał z niej córki: Elżbietę, żonę Stanisława Piwnickiego; Jadwigę, żonę hr. Szczepana Tarnowskiego i Maryę, zmarłą 1891 r. w Warszawie.

Zygmunt, właściciel Kosienic, w powiecie przemyskim, żonaty 1-o v. z hr. Heleną Humnicką, 2-o v. z ks. Antoniną Radziwiłłówną, zmarł 1896 r. Z pierwszej żony syn Ignacy, ur. 1861 r. i córka Eugenia, za Antonim Skrzyńskim, z drugiej córka Adela. Córki Ignacego: Róża, żona Mikołaja Łaźniewskiego i Eleonora, żona Walerego Brzozowskiego.

Józef na Dembowej Górze, współdziedzic Nowosiółek, w województwie bełskiem, część swoją tych dóbr, darował synowi Janowi a Cruce w 1749 r., który oddał ją synowi swemu Mikołajowi Andrzejowi w 1764 r. (Gr. Buskie). Mikołaj, starosta osmoliński, kapitan regimentu konnego hetmana polnego koronnego i generał-adjutant tejże buławy, został w 1753 r. oberst-lejtenantem w tymże regimencie. Następnie z podpułkownika regimentu jazdy wojsk koronnych, wojewody krakowskiego, został pułkownikiem tegoż regimentu w 1763 r. Za zgodą młodszego syna Jakóba, odstąpił w 1774 r. część swoją Nowosiółek, starszemu synowi Konstantemu (Gr. Buskie).

Jakób, syn Andrzeja i Anny z Jezierskich, wnuk Józefa i Maryanny z Piaseckich, z synem Erazmem, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1802 r. Jakób zamieszkiwał Hawryłówkę, w powiecie krzemienieckim, 1793 r. Syn jego Erazm, urodzony z Katarzyny Cichockiej, w Rostokach (metr. w Oleksińcu z 1805 r.), zamieszkały w Łosiatynie, żonaty 1-o v. z Agnieszką, 2-o v. z Eufrozyną Baranieckiemi, 3-o v. zaślubił w Mikołajewie, gubernii chersońskiej, 24-go Kwietnia 1851 r. Teodozyę Zawadzką, córkę Antoniego i Apolonii z Wierzejskich. Z pierwszej żony córka Ludwika i synowie: Hipolit Mikołaj, ur. 1832 r. i Józef Feliks, ur. w Świnnej 26-go Stycznia 1836 r. (metr. w Połonnem). Z drugiej—synowie: Józef Antoni, ur. w Bałacku 19-go Listopada 1845 r. i Jakób, ur. tamże w Marcu 1848 r. Z trzeciej — synowie: Ludwik, ur. tamże 21-go Grudnia 1852 r. i Franciszek Ksawery, ur. tamże 5-go Grudnia 1860 r. Metryki ich w Mikołajewsku (z Teki I. Poraja).

Franciszek sprzedał Pomorzany Stanisławowi 1725 r. (Gr. Przed. 85 f. 51). Jan żonaty z Katarzyną Jarnowską 1725 r. (Ibid. 85 f. 61). Franciszek sprzedał Gogoły Trzcińskiemu 1729 r. (Ibid. 86 f. 226). Antoni z żoną, Teresą Pinińską, posesorowie Strug, w rawskiem, 1714 r. (Gr. Raws.). Antonina, za Stanisławem Kleniewskim, wojskim gostyńskim 1777 r. Jan Józef żonaty z Elżbietą Kosicką 1746 r. (Akta Krak.). Jakób i Marcin, pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Fabian, otrzymał 1766 r. prawem kaduka majątek po Kołkiewiczach (M. 278 f. 280).

Ludwik, szef pierwszej brygady, drugiej legii, potem pułkownik b. wojsk polskich, w końcu generał brygady wojsk francuskich, zginął w pojedynku. Jan, uczestnik ruchu 1794 r. w Warszawie, kapitan legii polskiej, w końcu generał wojsk włoskich 1812 r.

Kazimierz, właściciel Chocenia i Zagajewic 1755 r., miał synów: Macieja, Kazimierza i Jakóba. Józef, rzeczywisty Radca Stanu, ożeniony z Emilią Małowieską, syn Macieja i Zuzanny Kozaneckiej i Józef i Hipolit, synowie Kazimierza i Maryanny Kłobuchowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, 1837 r., a Leopold i Julia, dzieci Jakóba i Kazimiery Pogonowskiej, w 1839 r. (A. b. Her.). Józef, syn Kazimierza, z żony, Zofii Anny z Ubyszów, zostawił synów: Bronisława, Tadeusza i Aleksandra, 1867 r. Julia w Dembowskich Moczulska, ur. 1787 r., zmarła 1859 r. Kazimierz, dziedzic Dańczypola w gubernii kaliskiej, zaślubił 1901 r. w Częstochowie Jadwigę Kowalewską, córkę Telesfora.

W Galicyi udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie Adam z Dembowej Góry 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim i Szczepan, były starosta tymbarski, w sądzie grodzkim czchowskim (Goł.). Jan, właściciel Przedwojewa, zaślubił 1900 r. Maryę Czudowską, córkę Kazimierza i Julii z Niewiarowskich. Dorota z Sokołowskich Dembowska, zmarła 1900 r. Ignacy, z Ewy Wilskiej, zostawił syna Franciszka Józefa, ożenionego z Albiną Rozmysłowską. Syn ich Władysław Stanisław, dziedzic Siar, ma z Maryanny Długoszównej synów: Felicyana Eustachego i Tadeusza Józefa (Akta gal. wydz. kraj.) i córkę Eugenię. poślubioną 1896 r. w Gorlicach Tomaszowi Łaszczowi.

DEMBOWSCY często DĘBOWSCY h. OSTOJA, pochodzą z Dębowicy, w powiecie łukowskim, którą w 1580 r. posiadał Wojciech Dembowski (Paw.). Wyroki lubelskie wymieniają Wojciecha, Leonarda, Stanisława, Macieja, Jana, Tomasza i Mikołaja, jako dziedziców Dębowicy w 1596 r. (Ks. 65 f. 619).

Herb Ostoja.

Tomasz, syn Pawła, zawiera układ z Kaczyńskim 1599 roku (Zap. Lub. 10 f. 451). Tomasz, pisarz grodzki łukowski 1604 r., podsędek ziemski 1622 r., żonaty był z Zofią Maryanną Ostrowską, która w 1653 r. sprzedaje część Ostrowa w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 11 f. 574). Córka ich Anna, żona Marcyana Popławskiego, sprzedała część na Ostrowie 1661 r. (Perp. Czers. 12 f. 215).

Paweł, syn Cyliana, cedował sumę Zbąskiemu 1646 r. (Zap. Lub. 40 f. 940).

Stanisław, syn Wawrzyńca, imieniem swojem i żony, Katarzyny z Głuchowskich, sprzedał części na Szaniawach 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 594).

Zacharyasz z ziemią chełmską, Stanisław Zając z województwem lubelskiem, a Jakób Radwan z ziemią bielską, podpisali obiór króla Michała. Czy ten dodatek *Radwan* ma oznaczać herb, czy też jest przezwiskiem, trudno wiedzieć.

Andrzej, syn Wojciecha, nabył część Nurzyna w 1753 r. Z Antoniny Nurzyńskiej, syn jego Maciej, ur. w parafii Łukowskiej 1774 r.

Piotr, syn Bartłomieja i Anny z Nurzyńskich, odstąpił w 1793 r. synowi Wawrzyńcowi, połowę dóbr swoich na Dębowicy, Nurzynie i Karwowie.

Józef, syn Franciszka, odstąpił w 1775 r. część swoją na Dębowicy, synowi Pawłowi.

Piotr i Wawrzyniec, synowie Andrzeja Jakusza Dębowskiego, nabyli w 1742 r. część Dębowicy od Celińskiego.

Andrzej, syn Wawrzyńca i Rozalii z Osińskich, ur. w parafii Łukowskiej 1780 roku.

Stanisław, syn Dominika, nabył część Karwowa od Karwowskiego, w 1754 r. Syn jego Jan Adam, ur. w parafii Trzebieszowskiej 1756 r.

Ignacy, syn Tomasza, nabył w 1775 r. część dóbr Świercze, od Swierczewskiego.

Wawrzyniec 1803 r., a Maciej, Paweł, Andrzej Jakusz, Jan Adam i Ignacy 1804 r., legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej.

Obecnie Dembowscy tego herbu mają się znajdować na Podolu.

Herb Prus II-gi.

DEMBOWSCY h. PRUS II-gi. Niesiecki opisuje, że z tym herbem widział nagrobek u OO. Bernardynów w Przeworsku, wystawiony Marcinowi Dembowskiemu, który dzielnie się bił na Podolu. Dembowscy ci wyszli z Dembowa, w ziemi przemyskiej leżącego, którego właśnie był właścicielem w 1589 r. Marcin (Paw.).

Stanisław i Tomasz Dembowscy, domownicy Adama z Orska, łowczego przemyskiego 1478 r. (AGZ. XVI). Jadwiga Tomaszowa, Jan i Mikołaj Tomaszowicze, dziedzice Dembowa i Grodziska z wójtostwem, w ziemi przemyskiej 1508 r. (Paw.). Jakób, był komornikiem ziemskim lwowskim przed 1663 r. (AGZ. X. 1878).

z DEMBY (de DAMBY) Jakób, syn Drogomira z dyecezyi gnieźnieńskiej, 1463 r. na uniwersytecie krakowskim.

DEMECCY v. DYMECCY. Łukasz Demecki, syn Kazimierza, wnuk Piotra, prawnuk Józefa, subdelegata grodzkiego Piotrkowskiego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1862 r. (A. b. Her.).

DEMECZOWIE w województwie witebskiem. Krzysztof, szwagier Dyrmontów Siwickich, nabył od nich plac w Witebsku 1634 r., a otrzymał plac tamże od Ramszy 1637 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

DEMERUCKI Stefan podpisał z województwem trockiem elekcyę Augusta II go.

DEMESZYŃSKI Wojciech dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w Wydziale Stanów we Lwowie 1814 r. (Goł.).

DEMIDOWSCY. Miśko Stepanowicz posiada 1545 r. Pietniczany i Demidowce w województwie bracławskiem (Rew. z. Win.). Regina, żona Jana Zamoyskiego, pozwała Bartnickiego 1634 r. (Woł. V B f. 858). Jakób pisał się z województwem brzeskiem litewskiem na elekcyę Augusta II-go.

DEMIŃSCY. Krzysztof, Aleksander, Ludwik i Andrzej, synowie Macieja Krystyana, kapitana wojsk królewskich 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 297). Melchior Ludwik de Wranke Demiński, został podczaszym parnawskim 1766 r. Ludwik, subdelegat prowincyi wielkopolskiej 1768 r. (Kancl. 44 f. 129).

DEMONTOWIE v. DEMUTHOWIE. Wawrzyniec Ludwik a Demuth, kanonik warszawski i dziekan gdański, otrzymał szlachectwo w 1658 r. (M. 196 f. 139). Piotr Demont, syn Marcina, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Rosińską 1712 r. (Perp. Czers. 17 f. 361). Piotr Bogdanowicz Demont, wspólnie z żoną, Konstancyą z Dłużewskich, zastawili Wólkę Tarnowską, w ziemi czerskiej, 1715 r. (Ibid. 18 f. 311). Antoni Demont v. Demuth, syn Piotra i Konstancyi, towarzysz pancerny, kwituje Turowskiego 1752 r. (Ibid. 28 f. 256 i 300; 29 f. 426). Antoni Demuth, proboszcz w Jasieńcu 1775 r. (Ibid. 35 f. 55).

DENEFELTOWIE. Franciszek, łowczy buski, syn Jerzego, pułkownika J. K. M. i Zofii Pruszyńskiej, zeznał 1740 roku zapis dożywocia z żoną, Petronellą Lisowską (Gr. Przem.). Synowie ich: Floryan, Antoni, Wiktor, Kiljan, Tomasz i Konstanty, dowiedli szlachectwa 1782 roku w sądzie ziemskim lwowskim.

Herb Denhoffów.

DENHOFFOWIE v. DÖNHOFFOWIE v. DENOFFOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu srebrnem głowę dzika; w szczycie hełmu pół dzika, dwiema włóczniami na krzyż przeszytego.

Rodzinę tę spotykamy w Inflantach. Otrzymała ona tytuł hrabiowski państwa rzymskiego w 1635 r. Otto von Dönhoff, otrzymał w 1588 r. od króla Zygmunta III-go wieś Idwen, w powiecie rygskim (M. 134 f. 211). Ten Otto, podług Stryka, miał zejść bezpotomnie. Za konsensem królewskim z 1596 roku, nabył Gerhard von Dönhoff Langholm za 1,400 fl. Gerhard, z Małgorzaty Aderkasówny, pozostawił syna Winricha, żonatego z Magdaleną Hastferówną, który dobra te sprzedał 1651 r. Schultzowi (Stryk f. 12). Otto, starosta adzelski, umarł 1620 r. Otto, syn Ottona, starosty hanselskiego [1]), otrzymał 1623 r. konsens królewski na wy-

[1]) Zdaje się, że starostwo adzelskie a hanselskie to jedno i to samo.

kupienie tego starostwa z rąk Paca (M. 173 f. 426). Zginął Otto 1625 r. w potyczce ze Szwedami pod Gniewem. Ernest, dowódca piechoty niemieckiej 1613 r. (M. 156 f. 195). Krzysztof, żonaty z Agnieszką Vietinghoffówną, nie żył w 1621 r. (M. 167 f. 109).

Teodor, z wojewody parnawskiego wojewoda wendeński 1620 r. Jemu Niesiecki, a za nim inni heraldycy przypisują pięciu synów: Hermana, który zginął pod Cecorą 1620 r., Kaspra, Gerharda, Ernesta i Henryka.

Kasper, starosta laiski 1611 r., bolesławski 1615 r., radomskowski i sobowicki 1627 r., klonowski 1628 r., wieluński 1629 r., lemburgski 1638 r., małoszycki 1640 r., sokalski 1645 r., wojewoda derpski 1627 r., wojewoda sieradzki 1634 r. Ochmistrz dworu królowej Cecylii Renaty (V. L. 1641 r.). Żonaty z Anną Aleksandrą Koniecpolską, wojewodzianką sieradzką, wyjednał dla niej dożywocie prawie na wszystkich powyższych starostwach (M. 159 f. 2; 172 f. 84; 176 f. 64; 186 f. 247). Umarł w Warszawie 1645 r., pochowany w Częstochowie (Star. Mon.). Jeździł do cesarza Ferdynanda w sprawie poślubienia przez Władysława IV Cecylii Renaty i wówczas otrzymał tak dla siebie jako też i dla braci swoich: Ernesta i Gerharda, tytuł hrabiowski 1635 r. (Dypl. w Bib. Kr.). Następnie otrzymał tytuł książęcy 1637 r. Kasper w 1618 r. nabył pałac w Warszawie na Krakowskiem Przedmieściu od Lasockiego (DW. 46 f. 451). W 1620 r. nabył dobra Kruszyna, Borowy Łąg, Wiklew etc. od Koniecpolskiego (Zap. Lub. 24 f. 1008). W 1623 r. otrzymał Blumowo i Wydrzno w województwie chełmińskiem, a 1628 r. Dalwin i Lipinko (M. 170 f. 21 i 176 f. 228). W 1631 r. nabył część Borówna i Nieznanic, w powiecie wieluńskim i otrzymał wieś Kącin, którą mu Boniecki zapisał, a którą Brzozowskiemu odprzedał (M. 179 f. 199, 205 i 221). W 1635 r. zcedował mu Aleksander Koniecpolski prawa swe do różnych włości, w powiecie wieluńskim (M. 180 f. 445), a 1637 r. otrzymał wspólnie z żoną Rudniki w województwie krakowskiem (M. 182 f. 340). Synów pozostawił trzech: Aleksandra, Stanisława i Zygmunta, z których dwaj ostatni podpisali elekcyę Jana Kazimierza, oraz córkę Annę, żonę Bogusława Leszczyńskiego, podkanclerzego koronnego. W 1638 r. zawarli Kasprowie Denhoffowie umowę przedślubną z Leszczyńskim i obowiązali się dać za córką 75,000 fl. posagu i 25,000 fl. wyprawą (M. 185 f. 581).

Aleksander, syn Kaspra, administrator opactwa w Jędrzejowie, umarł 1671 r. (Mon. V).

Stanisław, syn Kaspra, otrzymał od ojca starostwo wieluńskie 1635 r. (M. 180 f. 443), a w 1641 r. dobra dziedziczne Przygodzice, Topolę etc., leżące w województwie sieradzkiem i kaliskiem (M. 185 f. 655). Był i starostą radomskowskim. Umarł w 1653 r., a w roku następnym brat jego Zygmunt otrzymał po nim starostwo wieluńskie (M. 196 f. 82 i 83). Stanisław, z żony, Anny Eufemii Radziwiłłówny, która po śmierci jego trzymała starostwo radomskowskie, pozostawił synów: Aleksandra Kaspra, zmarłego młodo przed 1668 r., Zygmunta i Stanisława, nad którymi opiekę sprawował stryj ich Aleksander, opat jędrzejowski, 1668 r. (Gr. Wieluń.). Z nich Zygmunt, starosta sokolnicki 1670 r., podkomorzy wieluński 1683 r., podskarbi nadworny litewski 1693 r., żonaty z Joanną Brzostowską (DW. 59 f. 575). Starostwo sokolnickie odstąpił Olszowskiemu 1670 r. (M. 210 f. 247). Pierwszą jego żoną miała być Helena Działyńska, wojewodzianka kaliska, z której córka Anna, była żoną Aleksandra Daniłowicza, starosty parczowskiego (Czerniech. 9 f. 527 i 1480).

Zygmunt, syn Kaspra, otrzymał od ojca w 1645 r. starostwa: sokalskie, bolesławskie i klonowskie (M. 189 f. 237—239 i 190 f. 56). Był oprócz tego starostą laiskim i bydgoskim; to ostatnie oddał Żelęckiemu, gdy po bracie Stanisławie otrzymał w 1654 r. wieluńskie (M. 196 f. 82 i 83). Starostwo bogusławskie i dźwinogrodzkie otrzymał od Ossolińskiego 1650 r. Krajczy królowej Ludwiki Maryi w latach 1650 — 1654, ożeniony był z Teresą Ossolińską, córką kanclerza wielkiego koronnego (M. 192 f. 409 i 197 f. 50). Umarł 1655 r. (Rud.). Synowie jego: Karol, Jerzy, Stanisław i Bogusław Franciszek, pozwani zostali przed trybunał lubelski 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 552 i 663). Stanisław Kazimierz i Franciszek Bogusław byli bliźniętami, urodzeni 1651 r., a matka umarła w kilka dni po ich urodzeniu (Pam. o Koniecp.). Jerzy Olbracht, Franciszek i Karol, sprzedali Pepłowskiemu 1695 r. dobra Tajkury, spadłe na nich po matce i wuju Franciszku (M. 219 f. 2).

Karol, łowczy sieradzki 1677 r., kasztelan konarski sieradzki 1689 r., żonaty 1-o v. z Katarzyną z Brzozowskich, córką Maksymiliana, wdową po Stanisławie Młockim, staroście tłomackim, 2-o v. 1689 r. z Anną Łysakowską, 1-o v. Potocką, podkomorzyną bracławską (DW. 55 f. 203 i Zap. Lub. 65 f. 449; Woł. IX f. 355—587 i 1860; Kij. VIII f. 12). Córka jego Helena, w zakonie Teresa Aniela, Wizytka w Warszawie (M. 212 f. 116).

Jerzy Olbracht, opat witowski, kanonik krakowski 1679 r. (Zap. Lub. 58 f. 309), biskup kamieniecki 1685 r., biskup przemyski 1687 r., kanclerz wielki koronny 1688 r. Podkanclerzym wcale nie był, jak to wszyscy piszą. Podpisał z województwem ruskiem elekcyę Augusta II-go. Biskupem krakowskim został w Grudniu 1700 r. Umarł 16-go Marca 1702 r. w Kielcach.

Franciszek, kasztelan płocki 1695 r., kasztelan sieradzki 1699 r. Synowie jego z Eufrozyny Mycielskiej: Stanisław, Jezuita, zmarł 1714 r., Mikołaj, kanonik krakowski, proboszcz sandomierski, deputat na trybunał koronny 1712 r., zmarł 1736 r. i Aleksander, mianowany podstolim rawskim 1719 r. Zdaje się, że to przez omyłkę, gdyż był sochaczewskim i umarł 1734 r. Jego córką, urodzoną z Anny Karskiej, zdaje się była Ludwika Franciszkowa Ledóchowska, wojewodzina czerniechowska. Synem Franciszka, urodzonym z pierwszej żony, Jadwigi Lipskiej, miał być również Fryderyk Józef, pułkownik wojsk litewskich, podczaszy litewski 1712 r., żonaty 1-o v. z ks. Lukrecyą Radziwiłłówną, wdową po Grudzińskim, 2-o v. z Konstancyą Kossakowską, 1-o v. Sobieską. W 1713 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Radziwiłłówną (DW. 62 f. 269). W tymże roku otrzymał dożywocie na starostwach: golubskiem i guzowskiem, które trzymała po pierwszym swoim mężu taż Radziwiłłówna. W 1718 r. przelał Fryderyk na mocy konsensu królewskiego, prawa swoje do powyższych starostw na drugą żonę, Kossakowską (M. 221 f. 578 i 581; 247 f. 17 i 18; Sig. 19). Pozostała po nim wdowa trzymała starostwa: dembowieckie, grzybowskie, golubskie, guzowskie i mrzygłodzkie. Za konsensem królewskim z 1724 r. odstąpiła starostwo guzowskie Potockim, a golubskie po jej śmierci wziął Wessel 1732 r. Na odstąpienie starostwa dembowieckiego Siemińskiemu, otrzymała konsens królewski 1730 r., a starostwa grzybowskiego Tarkowskim 1731 r. (Sig. 20 i 22).

2. Gerhard wspólnie z Ernestem dowodzili piechotą niemiecką w wyprawie chocimskiej (Pam. J. Sob.). Gerhard, starosta kościerzyński i adzelski, otrzymał

w 1629 r. dożywocie na starostwie kościerzyńskiem dla żony swej, Katarzyny z Opalińskich (M. 177 f. 416). Następnie ożenił się z ks. szląską Sybillą Małgorzatą na Lignicy i Brzegu (M. 182 f. 301). Wspólnie z nią otrzymał dla siebie i swoich potomków prawem emfiteutycznem starostwo kościerzyńskie 1633 r. (M. 180 f. 242). W 1636 r. jest i ekonomem malborskim. W 1642 r. odstąpił mu starostwo malborskie Ossoliński. W 1643 r. z kasztelena gdańskiego został wojewodą pomorskim. W 1646 r. jest wojewodą pomorskim, podskarbim ziem pruskich, starostą skarszewskim, malborskim, kościerzyńskim, felińskim i lucyńskim, tudzież administratorem ekonomii malborskiej. Z województwem pomorskiem pisał się na elekcyę Jana Kazimierza. Umarł w 1648 r. (Rud.). Córek miał trzy: Katarzyna Jadwiga, 1-o v. za Ludwikiem Weiherem 1645 r. (M. 189 f. 342), 2-o v. za Wojciechem Brezą 1661 r. (M. 204 f. 61); Anna Konstancya za Janem Ignacym Bąkowskim 1668 r. i Sybilla, za Piotrem Żychlińskim 1672 r. Syn zaś jego Władysław, podkomorzy pomorski 1668 r., pułkownik królewski i po ojcu starosta kościerzyński, pisał się z województwem pomorskiem na elekcyę króla Michała i Jana III-go. Wojewoda pomorski 1678 r., zginął pod Parkanami 1683 r. Był i podskarbim ziem pruskich. Pochowany w Gdańsku u Karmelitów, gdzie miał postawiony nagrobek. Z Konstancyi Słuszczanki, 2-o v. żony Ernesta Denhoffa, wojewody malborskiego (M. 219 f. 234), córka Teresa, żona ks. Józefa Czartoryskiego, chorążego wielkiego litewskiego i syn Stanisław, po ojcu starosta kościerzyński; z tym tytułem pisał się na elekcyę Augusta II-go, z województwem pomorskiem. W 1697 r. łowczy litewski, 1704 r. miecznik koronny, 1709 r. hetman polny litewski, 1722 r. wojewoda połocki, kawaler orderu Orła Białego. W 1704 r. starosta nowokorczyński. W 1706 r. Sapieżyna otrzymała konsens królewski, na odstąpienie mu starostwa latowickiego (Sig. 16), lecz nie odstąpiwszy umarła i on je otrzymał wspólnie z żoną, Joanną Denhoffówną, wojewodzianką malborską, w 1709 r. W 1713 r. wspólnie z żoną nabył od Miera prawa jego do Lubczy, w powiecie pilznieńskim (M. 246 f. 68). W 1716 r. starosta kałuski, wyjednał dożywocie na tem starostwie i na starostwie lubocheńskiem dla żony w 1717 r. (M. 249 f. 117 i Sig. 19). Owdowiawszy, pojął za żonę Zofię Sieniawską, ostatnią tego imienia, dziedziczkę olbrzymiej fortuny. W 1726 r. wyjednał dla niej dożywocie na starostwie lucyńskiem, które również posiadał (Sig. 20), a w 1727 r. na starostwach: latowickiem, kałuskiem, lubocheńskiem i kościerzyńskiem (Sig. 20). Umarł w 1728 r. w Gdańsku, pochowany w Częstochowie. Pozostała po nim wdowa wprowadzoną została do starostwa latowickiego w 1728 r. (Perp. Czers. 21 f. 83). Była ona dziedziczką Wilanowa w 1730 r., w którym otrzymała od króla Augusta II-go pałac w Warszawie (Sig. 22). Wyszła 2-o v. za ks. Augusta Czartoryskiego, wojewodę ruskiego. Córka Stanisława, z pierwszego małżeństwa, Konstancya, 1-o v. żona ks. Janusza Sanguszki, marszałka nadwornego litewskiego. 2-o v. żona Józefa Rogalińskiego 1785 r. W tym ostatnim roku wiodła z nim proces separacyjny, który już w 1787 r. ukończony został. W 1785 r. zawarła układ z Ludwiką z Denhoffów Ledóchowską, wojewodziną czerniechowską (M. 285 f. 105 i 300 f. 127).

3) Ernest Magnus, starosta derpski i oberpaleński, dowódca piechoty niemieckiej 1622 r., został dowódcą załogi derpskiej w 1623 r. (M. 168 f. 84 i 170 f. 7). W 1624 r. odstąpił dobra Amboten Ketlerowi (M. 182 f. 291). W 1628 r. otrzymał Polaski w województwie pomorskiem (M. 177 f. 55). W 1633 r. pułkownik

wojsk królewskich (M. 180 f. 217). W 1635 r. kasztelan parnawski, wraz z żoną, Katarzyną bar. de Donau, otrzymał starostwo telszewskie po Sapieże (Sap.), a 1640 roku wojewoda parnawski. Synów dają mu czterech: Henryka, Ernesta, Jana i Fryderyka, ale z nich Ernest ze względu na lata, w których występuje, nie mógł być jego synem; czwartym jego synem był Stanisław.

4) Henryk, z kasztelana derpskiego i starosty hermenezeńskiego, wojewoda parnawski 1646 r. Syn jego Gerhard, wojewodzic parnawski, chorąży nadworny koronny 1661 r., cześnik litewski 1661 r., podstoli litewski 1666 r. i starosta telszewski, podpisał z województwem inflanckiem obiór króla Michała.

Jan, w 1635 r. dworzanin i dowódca gwardyi przybocznej królewskiej, otrzymał dobra Falck, w województwie derpskiem, a wspólnie z żoną, Elżbietą Bielaph v. Bylan v. Bylow, nabył Bronowo, Kalinowo i Borzejowo, w powiecie wiskim. Wspólnie też z żoną otrzymał konsens królewski 1639 r., na wykupienie starostwa tajnowskiego z rąk Dulskiego, a 1646 r. starostwa starogardzkiego, z rąk Henryka Denhoffa (M. 180 f. 477 i 541; 186 f. 120 i 189 f. 510). Jako starosta starogardzki podpisał z województwem pomorskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1660 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa starogardzkiego synowi N. (Władysławowi). Był nim jeszcze jednak w 1661 r. Syn jego Władysław, po ojcu starosta starogardzki, podpisał obiór króla Michała z województwem pomorskiem, a 1668 r. wyjednał dla swej żony, Elżbiety Sobieskiej, dożywocie na temże starostwie (Sig. 10 f. 66). Umarł w 1672 r., a starostwo starogardzkie otrzymał po nim Władysław, podkomorzy pomorski (Sig. 12). Nadanie to jednak musiało być unieważnione, z uwagi na dożywocie przysługujące wdowie po Władysławie, którego syn Franciszek Michał, układając się z Wielhorskimi, o zamążpójście siostry w 1689 r., takowe już posiadał (M. 212 f. 176). Franciszek Michał, starosta starogardzki, sekretarz królewski 1691 r. (Perp. Czers. 14 C f. 113—146), łowczy litewski 1695 r. W tym ostatnim roku wspólnie z żoną, Ludwiką z Dąbskich, nabył różne królewszczyzny od Zamoyskiej, w ziemi lwowskiej (AGZ. X. 6253). Siostra jego, a nie córka, choć nazwana w akcie łowczanką litewską, Konstancya, wyszła 1694 r. za Jana Kazimierza Wielhorskiego, podkomorzego włodzimierskiego.

Fryderyk, pułkownik królewski, wspólnie z żoną, Anną Maryą ab Höckingen, otrzymał konsens królewski 1645 r., na wykupienie z rąk Dulskiego starostwa augustowskiego. Starostwo to pozostała po nim wdowa odstąpiła Massalskiemu (M. 192 f. 37 i Sig. 9).

Stanisław, wojewodzic parnawski, miał syna Jana, ciwuna wileńskiego, który z księstwem inflanckiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a z województwem wileńskiem obiór króla Michała. Po śmierci Jana Fryderyka otrzymał 1660 r. starostwo lucyńskie. Ożeniony był 1-o v. z Anną Krzyszkowską, z którą razem miał w zastawie dobra Dubrowy, w województwie mińskiem, o czem wspomina wyrok trybunału litewskiego z 1779 r. (Akta XII f. 398). Konstytucya z 1670 r. w liczbie komisarzy naznaczonych do rozsądzenia sprawy, pomiędzy obywatelami powiatu piltyńskiego, a księciem kurlandzkim, wymienia Jana, kasztelana smoleńskiego. Widoczna tu pomyłka, gdyż w tym czasie kasztelanem smoleńskim być nie mógł, a był kasztelanem witebskim i starostą lucyńskim, żonatym 1676 r. 2-o v. z Krystyną Kierszensztejnówną i umarł w 1685 r. (Sig. 12 f. 80; 13 f. 133

i Sig. 14). Córki jego z pierwszej żony: Maryanna za Janem Chrapowickim, wojewodzicem witebskim (Pac.); Krystyna za Samuelem Bychowcem, starostą lucyńskim i Konstancya za Adamem Lubowieckim, starostą oświecimskim. W 1748 r. Bychowcowie, wymieniając powyższy rodowód, kwitują Czartoryskiego (DW. 71 f. 1534). Z drugiej żony córka Elżbieta, za Stefanem Chrapowickim, podkomorzym smoleńskim.

Henryk, sekretarz królewski 1618 r. (M. 159 f. 39), otrzymał 1620 r. prawem kaduka grunt Demmerau, w starostwie hamersztyńskiem, a 1621 r. pewne dobra po Brinkenie (M. 165 f. 77 i 167 f. 109). Syn jego Henryk, pułkownik królewski i starosta starogardzki, odstąpił to starostwo Janowi, za konsensem królewskim z 1646 r. (M. 189 f. 510). Starostwo radzyńskie otrzymał 1660 r., które za konsensem królewskim z 1661 r., odstąpił Mniszchowi.

Drugim synem Henryka, sekretarza królewskiego, miał być Teodor, dworzanin królewicza Jana Kazimierza 1635 r., w którym pensyę ze starostwa stanisławowskiego otrzymał (M. 180 f. 531). W 1650 r. wyjednał dożywocie dla żony, hr. Katarzyny Franciszki Bessen, na Leśniowoli (M. 191 f. 375) i otrzymał konsens królewski, na nabycie od Sapiehy starostwa adzelskiego i derpskiego. W 1653 r. będąc i dzierżawcą duckim, otrzymał Siennicę, w województwie kijowskiem (M. 195 f. 53). Z podstolego krajczy litewski 1656 r., podskarbi nadworny litewski 1658 r., podkomorzy wielki koronny 1661 r. W 1660 r. był starostą urzędowskim, derpskim, duckim i białowieżskim (M. 201 f. 355). W 1668 r. wspólnie z żoną, otrzymał starostwo kampinoskie, a posiadają już i wiślickie (Sig. 10). W tymże roku nabył Nowy Dwór od Lubomirskiej (M. 207 f. 350). W 1669 r. odstąpił starostwo kampinoskie Olszowskiemu. Pisał się z księstwem inflanckiem i z województwem mazowieckiem na elekcyę Jana III-go. Córki jego: Elżbieta, żona Stanisława Lubomirskiego, marszałka wielkiego koronnego i Urszula, żona Marcina Kąckiego, kasztelana krakowskiego. Synowie jego: Jan Kazimierz, Henryk i Franciszek.

Jan Kazimierz, kanonik warszawski, dziekan płocki 1666 r., biskup cezeneński, kardynał S. Joannis ante portam latinam 1686 r. Umarł w Rzymie 1697 r., a brat jego Henryk, cały majątek po nim odziedziczył (DW. 59 f. 920).

Henryk Stanisław, otrzymał od matki wieś Kazuń i wójtostwo tamże w 1691 r. (DW. 57 f. 1284). W 1696 r. był starostą urzędowskim.

Franciszek (DW. 56 f. 2041), z tytułem starosty wiślickiego, pisał się z ks. inflanckiem, na elekcyę Jana III-go. W 1689 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Potocką, 2-o v. de Lamothe (DW. 57 f. 407 i M. 251 f. 53). Opiekunami jego dzieci: Andrzeja, Teodora i Teresy, byli w 1702 r. Marcin Kącki i Ernest Denhoff (krajczy litewski?) (Sig. 15). Jeden z nich ożeniony był z Katarzyną Drohojowską, ale umarł bezdzietnie, a wdowa po nim wyszła za Rozwadowskiego.

Władysław, otrzymał 1658 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa lucyńskiego bratankowi swemu, Janowi Fryderykowi (Sig. 1 f. 118), po którego śmierci, nastąpionej w 1660 r., otrzymał je Jan, ciwun wileński. Jerzy, kanonik gnieźnieński i poznański, kapelan i sekretarz królewski 1669 r. (V. L.). Ernest, pułkownik gwardyi królewskiej, podpisał z księstwem inflanckiem obiór króla Michała. Generał wojsk królewskich 1670 r. (Akta Hist. II), a następnie generał

gwardyi koronnej, 1676 r. łowczy litewski, 1683 r. kasztelan wileński, 1685 r. wojewoda malborski, żonaty 1685 r. z Zofią Oleśnicką (Zap. Lub. 61 f. 1036), pozostawił z niej córkę Joannę, żonę Stanisława Denhoffa, wojewody połockiego. Drugą jego żoną była Konstancya Słuszczanka, wdowa po Władysławie Denhoffie (M. 219 f. 234). W 1720 r. otrzymała konsens królewski na odstąpienie starostwa kościerzyńskiego, które po pierwszym swoim mężu widocznie trzymała (Sig. 19). Starostwo to jednak miał w tym czasie Stanisław, syn Władysława i pozostała po Stanisławie wdowa, Zofia z Sieniawskich.

Bogusław Ernest, podkomorzy litewski 1702 r., generał-lejtenant wojsk koronnych 1705 r. (Sig. 10. 6 XI), generał gwardyi królewskiej 1713 r. (Sig. 18. 9 VI), otrzymał 1714 r. list przypowiedny, na chorągiew pancerną (Sig. 18). W 1710 r. został generałem artyleryi wojsk W. Ks. Litewskiego. W 1726 r. odstąpił dzierżawę Zabrodzie, Sokolnickiej (Sig. 20). W 1730 r. kawaler orderu Orła Białego. Umarł 1734 r. W 1703 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Bielińską (Perp. Czers. 15 f. 525). W 1714 r. wyjednał jej dożywocie na starostwie sokolnickiem, które posiadał (M. 248 f. 27). W 1719 r. był z nią rozwiedziony (M. 249 f. 156). Córek pozostawił dwie: Katarzynę, żonę hr. Diderika a Tettau, najwyższego burgrabiego pruskiego i Zofię Karolinę, żonę Gerarda Ernesta hr. de Lehndorff, które objąwszy w posiadanie Czaplinek, Dźwięczną i Obrąb, sprzedały dobra te Rudzieńskiemu 1736 r. (Perp. Czers. 23 B f. 142 i 164).

Konstancya, żona Stefana Potockiego 1701 r. (M. 219 f. 315).

DENHOFF v. DENHOF. Jan z synami: Stefanem, Julianem i Adamem, syn Kazimierza, wnuk Szymona, prawnuk Józefa, dziedzica dóbr Dogiełuce 1747 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1845 r. w gubernii wileńskiej.

DENIGIER Joachim, pułkownik wojsk kurlandzkich, otrzymał szlachectwo 1653 r. (DW. 392 f. 59).

Herb Wukry.

DENISKOWIE h. WUKRY w województwie wołyńskiem. Denisko Mukosiejewicz, otrzymał od Kazimierza Jag. 1441 r. Zbaraż w dożywocie, a Iserń, Wandruchów i Lachowce na wieczność. Przywilej ten jest bardzo wątpliwej autentyczności (ML. 41). Denisko Mukosiejewicz, świadczy 1443 i 1446 r. w orszaku Świdrygiełły, a 1465 i 1466 r. w Ostrogu. Synowie jego: Andrzej i Seńko. Andrzej, świadek przy zamianie Holczy, a Seńko, świadek przy dziale Zbaraskich 1478 r. (Arch. Sang.). Andrzej miał tylko córkę, którą Kazimierz Jag. dozwolił zaślubić Juchnie Zieńkowiczowi 1480 r. i wziąć z nią dobra jej ojczyste Wielhor (Arch. I. Z. Ros. II).

Michał Seńkowicz, ziemianin krzemieniecki, brat Stanka i Iwaszka, nie mając dzieci, zapisał część swego majątku Janowi, biskupowi wileńskiemu, który to zapis potwierdził król Zygmunt 1533 r. Część drugą majątku zapisał Michał swej przybranej córce Dziusance, żonie Iwana Chreptowicza

(ML. 24 f. 666 i Arch. Sang.). W 1505 r. potwierdził Aleksander Jag. nadanie Paniowiec i Tupoczołowskiego, w powiecie czudnowskim Iwaszkowi Deniskowiczowi, któremu król Zygmunt potwierdził w 1508 r. nadanie Dembowiec, w powiecie krzemienieckim (ML. 41 f. 9 i 8 f. 407).

Księgi łuckie (Nr. 2040 i 2049) wspominają o Wasilu Denisku, 1566 r. i Semenie i Piotrze, 1575 r. Piotr Deniskowicz wspomniany w rewizyi zamku krzemienieckiego 1545 r. (Jabł.). Marya Deniskówna ks Dmitrowa Buremska, 1571 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 1). Bohdana Deniskówna, żona Andrzeja Kuniewskiego, sędziego ziemskiego krzemienieckiego (Kniaz. f. 417).

W końcu XVI-go wieku dziedziczyli na Matfiejowicach i stąd Matfiejewskimi się zwali. Semen Denisko Matfiejewski, starosta żytomierski 1583 r., właściciel Matfiejowic i Peszczatyniec (Jabł. f. 135). W tymże czasie Hrehory Denisko Matfiejewski, był właścicielem Onoszkowic. Semen, żonaty był z Dorotą Falczewską (Zap. Lub. 35 f. 54) i pozostawił syna Piotra, zmarłego bezdzietnie, a o dobra Matfiejowice po nim pozostałe, pozwali 1721 r. Ledóchowskich i innych, Piotr Antoni i Jan i Antoni, jego bratankowie (Woł. XI f. 1063). Hrehory, sędzia grodzki krzemieniecki 1603 r., żonaty z Elżbietą Rzeczycką (Woł. 1 f. 345). Aleksander Mukosiej Denisko Szybiński i drugi Aleksander Denisko, podpisali uchwałę sejmikową województwa wołyńskiego 1632 r. (Arch. I. Z. Ros. II. 1). Ten drugi Aleksander, piszący się Matfiejewskim, był administratorem episkopstwa łuckiego i ostrogskiego 1647 r. Jan, podsędek krzemieniecki 1670 r. Jan Mokosiej Denisko Matfiejewski, komornik graniczny czerniechowski 1729 r. Antoni, cześnik połocki 1740 r., żonaty z Anną Kamińską (Czerniech. f. 1354). N., starosta dzierżkowski 1775 r., komisarz do rozsądzenia sprawy Ledóchowskich z Duninem (V. L. VIII f. 373). Michał, pisarz grodzki krzemieniecki 1778 r., podsędek krzemieniecki 1779 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r.

DENISKO na Denisach, w województwie wołyńskiem. Bohusz Zając procesuje się w latach 1590 i 1593 z Bałabanem i Maciejowskim (Woł. I f. 24 i 41). Olechno de Dynysie, ożeniony z Jadwigą Pobiedzińską, która pokwitowała ojca z 40-tu grzywien ojcowizny i macierzyzny w Sanoku 1475 r. (AGZ. XVI).

Herb Denis.

DENISOWICZOWIE v. DENISEWICZOWIE v. DENISZEWICZOWIE h. DENIS na Litwie i Wołyniu. Herb ich przedstawia w polu błękitnem krzyż złamany, nad gwiazdą sześciopromienną; w szczycie hełmu pięć piór strusich.

Fedia Fedkowa Denisowiczowa, zastawiła Wolę ks. Ostrogskim 1474 r. (Arch. Sang.). Wasil i Kuźma procesują ks. Zasławskiego 1496 r. (ML. 6). Hryszko Sofonowicz Denisowicz, bojar smoleński, otrzymał 1518 r. pewne grunta w powiecie bielskim (ML. 41 f. 69). Piotr Denisowicz pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza, a Waleryan z województwem smoleńskiem, na obiór króla

Michała. Piotr Denisewicz z województwem kijowskiem, a Teodor Deniszewicz z województwem wołyńskiem, podpisali elekcyę Jana III-go.

DENNEMARK Jan, oberster, otrzymał indygenat na sejmie 1673 r. (V. L.).

z DENOWA Andrzej, sekretarz Mikołaja Kamienieckiego, wojewody i starosty krakowskiego, otrzymał w 1509 r. szlachectwo i za herb *Pilawę*, od tegoż Kamienieckiego (M. 24 f. 105).

DENOWSCY h. WIENIAWA z Denowa, w powiecie sanockim. Małgorzata Kmicianka z Sobienia, córka Piotra Lunaka Kmity, podczaszego sandomierskiego, po śmierci brata 1434 r. i jego dzieci 1436 r. i po długim procesie ze stryjem Mikołajem Kmitą, zrobiła z nim dział dóbr dziedzicznych 1441 r., na mocy którego objęła dobra Denowskie, t. j. Denów, Denowiec, Bachurz i szesnaście wsi, w sanockiem, Damianice, Drwienię z Wolą, pół Lipnicy i dopłatę gotówką. Posiadała oprócz tego po matce pół Rzeszowa, z trzema wsiami. Potomstwo jej, od głównego majątku, przybrało nazwisko Denowskich. Pierwszym jej mężem był Jan Goły v. Gołyjan v. Golian z Obichowa, podstoli poznański, zmarły 1437 r., a drugim Mościc Przedpełk z Wielkiego Koźmina 1441 r., zmarły 1449 r. Z pierwszym mężem miała córki: Annę i Małgorzatę i syna Stanisława, którym wyznacza 1445 r. trzecią część dóbr swych, t. j. dobra Rzeszowskie i pół Lipnicy Murowanej z przyległościami, a mężowi drugiemu tegoż roku zapisuje Świńczę z Wolą.

Herb Wieniawa.

Stanisław, nazwany jest wprawdzie dwa razy w aktach przemyskich Mościcem Denowskim, ale przezwisko to dane mu przez woźnego, widocznie po ojczymie i w niezliczonych innych zapiskach aktów sanockich i krakowskich, nigdy go więcej nie spotykamy. Długosz zaś wyraźnie syna jego, Jana Denowskiego, nazywa Wieniawitą, a i sam Stanisław jest dziedzicem, Jedlczy, Tczycy i Udorza w krakowskiem, które to wsie były własnością Jana z Obichowa, pierwszego męża Małgorzaty Kmicianki. Stanisław był także dziedzicem Strzałkowa i czterech wsi pobliskich, w powiecie kaliskim. Z sióstr jego: Anna, wyposażona przez matkę tysiącem grzywien, wyszła 1-o v. za Filipa z Żerkowa i Niezamyśla, kasztelana międzyrzeckiego 1462 r., któremu wniosła Rzeszów i potomkowie ich utworzyli nową rodzinę Rzeszowskich h. Doliwa, 2-o v. wyszła Anna za Jana Sąpieńskiego 1470 r. O Małgorzacie nie ma więcej wzmianki w aktach, a może do niej się odnoszą układy Mościcowej z Andrzejem Odrowążem, wojewodą lwowskim, w 1453 r. w Sanoku prowadzone, w których Mościcowa przyrzeka mu wypłacić 1,500 grzywien wiana. Stanisław żeni się 1458 r. z Małgorzatą Odrowążówną ze Sprowy, wojewodzianką ruską, za którą dostał 1,000 grzywien posagu. W 1474 r. sprzedał Udorz Janowi Długoszowi za 1,000 zł. węg., z prawem odkupu. Umarł 1475 r., zostawiwszy synów: Jana i Piotra Denowskich, którzy w latach 1475—1476 wraz z matką częste sprawy mają w sądach sanockich.

Piotr wkrótce umarł bezżenny. Jan, już 1461 r. dostał od babki wsie: Chyżnę i Dylągową w sanockiem. W 1477 — 1480 procesował Długosza o odkupienie Udorza, a 1485 r. odkupił Siedliska, zastawione przez ojca, 1489 r. sprzedał dobra swoje w powiecie księskim: Udorz, Jedlczę, Tczycę i Swojczany, za 3,000 zł. węg. i pół Brzozówki w sanockiem, Janowi z Pilcy, wojewodzie ruskiemu. W 1495 r. został podkomorzym sanockim i umarł tegoż roku, nie pozostawiwszy potomstwa z żony, Jadwigi Zarembianki z Kalinowy, wojewodzianki kaliskiej. Dobra Denowskie objęli po nim cioteczni bracia Rzeszowcy z Żerkowa i sprzedali je 1496 r. Tarnowskiemu, kasztelanowi krakowskiemu, za 14,000 zł. węg., a Strzałków, Będziechów, Kamień, Goliszów i Jaków, w powiecie kaliskim, wzięła wdowa, po której śmierci przysądzono je ostatecznie 1518 r. bratu jej, Janowi Zarembie, wojewodzie kaliskiemu (AGZ. XI, XIII i XVI; Helc. II.; M. 11 f. 399; 17 f. 121; St. Pr. P. P. VI).

DENOWSCY h. WIENIAWA, z przydomkiem *Kalita*. Franciszek, Łukasz, Andrzej i Piotr, synowie Michała i Maryanny Tomkowiczównej, wnukowie Jana i Agnieszki Gawińskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. przed sądem grodzkim trembowelskim (Goł.).

DENTZMAN Pior z Kamienia, pisarz ziemski chełmiński 1512 r.

DEPOLTOWIE v. DEPOLDOWIE v. DEPULTOWIE, w ziemi sochaczewskiej. Wawrzyniec Depolt, który pisał się z ziemią sochaczewską, na elekcyę króla Michała i Jana III-go, syn Piotra, żonaty był 1675 r. z Katarzyną z Mikołajewskich. W 1702 r. wspólnie z żoną odstąpił część dóbr Pawłowic, w ziemi sochaczewskiej, synowi Antoniemu (DW. 55 f. 208 i 61 f. 378).

Jacenty, syn Piotra i Maryanny ze Zmiąckich, zeznał 1696 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną Barbarą z Sobiekurskich (DW. 59 f. 650).

DERAŻYŃSKI v. DEREŻYŃSKI, patrz *Dzierażyński*.

DEREPALSCY. Stanisław i Krzysztof, towarzysze roty lubelskiej Zaporskiego 1648 r. (Akta XXIII).

DERESIEWICZ Michał, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.).

DEREWIŃSKI v. DREWIŃSKI, patrz *Drzewiński*.

DEREZOWSKI Józef, udowodnił w sądzie ziemskim lwowskim pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. (Goł.).

DERĘGOWSCY, patrz *Doręgowscy*.

DERLICKI Sebastyan, syn Jana, właściciel Smolic, w powiecie przedeckim 1604 r. (Gr. Przed. 52 f. 469).

DERNAŁOWICZOWIE h. LUBICZ, z przydomkiem *Doria*, w W. Ks. Litewskiem. Matys Dernałowicz, syn Stefana, ziemianin województwa brzeskiego-litewskiego, dziedzic Bosiacza i syn jego Adam, oskarżeni przez Zubkowskich, o zabójstwo Wojciecha Zubkowskiego, zawarli z nim ugodę w 1615 r. Tenże Matys, testamentem z 1618 r., zapisał dożywocie na dwóch trzecich częściach Bosiacza żonie swej, Szczęsnej Kczuyskiej, a całość dóbr po jej śmierci synom: Adamowi i Ambrożemu. Wspomina w testamencie o trzecim swoim synie Janie, który od dawna dom rodzicielski opuścił i o córkach: Katarzynie, żonie Siemiona Postnika; Rainie, za Pawłem Bosiackim; Szczęsnej, za Olbrychtem Podoskim; Zofii, Krystynie i Halszce (Gr. Brzes.).

Adam, syn Matysa, żonaty z Zofią ze Skalczewskich, nabył w 1642 r. od Wołłowicza, prawa jego do Bosiacza (Zs. Brzes.). Synów miał pięciu: Kazimierza, Andrzeja, Jana, Samuela i Mikołaja. Z nich trzech: Kazimierz, Samuel, pułkownik królewski i poborca oszmiański 1661 r. (V. L.) i Mikołaj, zmarli bezpotomnie. Kazimierz zapisał w 1644 r. na Bosiaczu 1,600 fl. żonie swej, Zofii Guzelfównie (Gr. Brzes. z 1655 r.). Zginął w bitwie pod Wirzchowiczami 27-go Listopada 1655 r., pochowany w Kobryniu 10-go Lutego 1656 r. Pozostała po nim wdowa wyszła 1-go Marca 1656 r. za Jana Monczaka i zagarnęła dziedzictwo mężowskie na Bosiaczu i Worotyniczach.

Herb Lubicz.

Andrzej, syn Adama, wprowadzony 1656 r. do dóbr pozostałych po bracie Kazimierzu, a zagarniętych przez jego wdowę. Właściciel Moszkowicz, które nabył od Głuchowskich, dobra te zapisał testamentem sporządzonym w 1684 r. synowi Jerzemu, urodzonemu z pierwszej jego żony, Maryanny z Głuchowskich. Z drugiej żony, Zofii z Wiszniowskich, pozostawił córkę Annę, za Teofilem Połońskim. Umarł w 1684 r., pochowany w Berezie (Gr. Brzes.).

Jan, syn Adama, miecznik rzeczycki 1667 r., otrzymał w 1658 r. wspólnie z żoną, Maryną Rohozianką, prawem lennem Taranów, w powiecie orszańskim, a wydzierżawił w 1674 roku od Stetkiewiczów Lubawicze, w tymże powiecie (A. Kapt. Orsz.). Syn ich Michał v. Michał Dominik, stolnik smoleński, otrzymał od rodziców w 1730 r. dzierżawę Lubawicką, a w 1676 r. Hołynkę i Klimowicze, w powiecie słonimskim, które w zastawie trzymali W 1690 r. sprzedał Zielenicze, w powiecie wołkowyskim (Gr. Słonim.). W 1697 r. podpisał z województwem mińskiem, elekcyę Augusta II-go. Umarł w 1726 r. Żonaty 1-o v. z Izabellą ks. Połubińską, sędzianką ziemską słonimską, za którą otrzymał Dubitów, w powiecie słonimskim, 2-o v. z Izabellą Wołodkowiczówną, pisarzówną ziemską mińską, 3-o v. z Elżbietą Komorowską, 1-o v. Korsakową, a 3-o v. Wołodkowiczową, miał z pierwszej żony synów: Antoniego, Jezuitę i *Franciszka* Kazimierza, z drugiej — syna Jana, skarbnika rzeczyckiego 1730 r., zmarłego bezpotomnie, a z trzeciej — córkę Wiktoryę, za Zabłockim. Dzieci stolnika dopełniły działu dóbr w 1730 r. (A. Tr. Gł. Lit.).

Franciszek, syn Michała Dominika, strażnik orszański 1730 r., a sędzia grodzki rzeczycki 1737 r., zeznał w 1742 r. testament, którym zapisał cały swój

majątek synowi Leonowi Józefowi. Córkę miał Maryę. Kazał się pochować u OO. Jezuitów w Bobrujsku.

Leon Józef, stolnik rzeczycki 1762 r. i pisarz grodzki 1765 r., następnie chorąży rzeczycki 1765 r., został podkomorzym w 1778 r. Z Wiktoryi Chlewińskiej pozostawił trzech synów: Seweryna, cześnika rzeczyckiego 1783 r., a pisarza ziemskiego 1787 r., w końcu marszałka starodubowskiego 1793 r.; Wincentego, szambelana Stanisława Augusta 1786 r., kawalera orderu Św. Stanisława 1793 r. i Faustyna, także szambelana Stanisława Augusta 1791 r., sędziego ziemskiego rzeczyckiego 1793 r., którzy zeznając dział dóbr ojczystych w 1793 r., poraz pierwszy nazwali się *Doria* - Dernałowiczami i odtąd przydomku tego potomstwo ich używa.

Wincenty, podkomorzy Stanisława Augusta, dziedzic na Wiktorynie, Zabołociu, etc., z Konstancyi z Grabowskich, pozostawił syna Tadeusza Rajmunda, ur. w Zasulu 1794 r. (metr. w Stołpcach).

Faustyn, podkomorzy królewski i sędzia ziemski rzeczycki, dziedzic na Roginie, Rudni, Nauchowiczach, etc., z Tekli Bykowskiej, miał jednego syna Stefana, ur. 1798 r. (metr. w Luszewie), sędziego sądu głównego mohilewskiego 1826 r., ożenionego z Pelagią ks. Puzynianką, córką Tomasza, z której synowie: Michał Cezary, ur. w Roginiu 1826 r. (metr. w Luszewie), Włodzimierz Jan, ur. tamże 1829 r., Augustyn Edmund, ur. tamże 1830 r. i Seweryn Michał, ur. tamże 1833 r. Z nich:

Michał Cezary, właściciel Roginia, żonaty z Maryą Malinowską, córką Izydora, właścicielką Maryampola i Góry, ma z niej synów: Stefana, ur. 1862 r., Edmunda, ur. 1866 r. i córki: Teklę Pelagię i Zofię.

Włodzimierz Jan (często Woldemar), właściciel Rewkowicz, w powiecie rochaczewskim, zaślubił w Mitawie 21-go Września 1868 r. Maryę Adelę Teresę Hołyńską, córkę Aleksandra i Adeli z Hrebnickich i z niej ma synów: Aleksandra, ur. 1869 r., Woldemara Stanisława, ur. w Stefanowie 8-go Kwietnia 1877 r. i Tadeusza Kazimierza, ur. w Syrsku 23-go Sierpnia 1881 r. (metryki w Żurawicach).

Seweryn, właściciel Zabołocia i Mińska, ożeniony z Ewą Dernałowiczówną, córką Tadeusza, ma z niej syna Stanisława, ur. 1880 r. i córki: Maryę, za Stefanem Ciecierskim; Pelagię, zaślubioną w Warszawie 1890 r. hr. Tomaszowi Łubieńskiemu i Józefę.

Dernałowiczom przyznano szlachectwo w Cesarstwie, z przydomkiem *Doria*, w 1837, 1867 i 1889 r.

Legitymacya Dernałowiczów w sądzie ziemskim rochaczewskim z 1777 r. wzmiankuje o Michale, który miał trzech synów: Adama, bezpotomnego, Piotra, po którym synowie: Maciej i Wawrzyniec i Ludwika, bezpotomnego (Teka I. Porąja).

DERPOWSCY h. JUNOSZA. Stanisław, podpisał z województwem poznańskiem, elekcyę króla Michała. Michał Mateusz, nabył Zajezierze, w powiecie przedeckim, 1722 r. Ludwik, został pułkownikiem wojsk królewskich 1722 roku. Franciszka z Kretkowskich, żona N. Derpowskiego 1722 r. (Gr. Przed. 84 f. 357,

379, 391 i 423). Paweł, pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go. Jakób, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim oświecimskim 1782 r., syn jego Franciszek 1841 r., a wnukowie jego: Szczepan, Karol, Franciszek i Maksymilian, 1845 r. zapisani zostali w poczet szlachty galicyjskiej (Goł.).

DERSEVILL Józef, syn niegdy Adolfa Gustawa, sprzedał w 1788 r. Hornowo, w ziemi mielnickiej, Bobrownickiemu (Zs. Droh.). Potomek Józefa Stefan, syn Konstantego, zamieszkuje na Podolu.

DERSZKOFOWIE v. DERSZKOWOWIE h. POMIAN. Felicyan, Dominik i Piotr, synowie Jakóba, wnukowie Piotra, prawnukowie Jerzego, syna Krzysztofa, dziedzica Uszaków 1689 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1819 r.

DERSZNIAKOWIE h. KORCZAK z Rokitnicy, w ziemi przemyskiej. Żyjący w połowie XIV w. Dworsek, zostawił dwóch synów, znanych w aktach, Derśniaka i Hleba.

Hleb Dworskowicz, często świadczy na dokumentach w latach 1361—1378, a w 1375 r. otrzymał od ks. Władysława Opolskiego wieś Biskowicze (dziś Buszkowice), w ziemi przemyskiej. Od niego prawdopodobnie pochodzą Korczakowie Siennowscy.

Herb Korczak.

Derśniak Dworskowicz, świadczy we Lwowie 1378 r. (AGZ. VIII). Chodko, syn jego, komornik królewski 1393 r., otrzymał od króla 1394 r. nową przyłbicę za 2 grzywny i pół grzywny na żupan jedwabny (Pom. Dz. W. Śr. XV). Drugim synem Derśniaka był Mikołaj Sienko z Orzowic i Białoboków, protoplasta Barzich. Chodko żył jeszcze 1415 r., a pozostawił syna Jana, zwanego początkowo Iwankiem Derśniakowiczem 1423 r., Iwankiem z Rokitnicy 1425 r., w końcu Janem Derśniakiem z Rokitnicy 1432 r. Był on 1444 r. podczaszym, a od 1448 r. podkomorzym przemyskim (AGZ. V, VIII, XIII i XIV; Cod. Ep. S. XV. 3) [1]). W 1438 r. procesował się ze stryjem Mikołajem Sienkiem z Orzowic, a w następnym roku sprzedał temuż stryjowi Leksówkę. W 1449 r. nabył od Jana Barzego Błożew, Buniowice i inne włości, za 280 grzywien i za wieś Dambów, a 1454 r. od drugiego brata stryjecznego Ramsza, łąki w Orzowicach. W 1437 r. zabezpieczył żonie Elżbiecie 400 grzywien posagu i wiana na Miedwiedziu, Dembowie i W. Orzowicach. Nazwisko tej żony nie wymienione, ale z aktów dalszych pokazuje się, że była córką Klemensa Wątróbki ze Strzelec, kasztelana wojnickiego. W 1460 r. rada

[1]) Pod rokiem 1442 r. (AGZ. XIII) i 1445 r. (AGZ. V) nazwany jest Janem z Rokitnicy ówczesny podkomorzy przemyski Jan z Sienna. Musiał on być rzeczywiście chwilowo dziedzicem, lub posesorem części Rokitnicy i był w nieokreślonym dotąd stosunku pokrewieństwa z Derszniakami, bo synowie jego, wspólnie z Derszniakami, liczą 1500 r. jedną część spadku po Wątróbkach.

familijna złożona z czterech stryjów herbowych, ich dzieci Siennowskich, Rozborskiego i Czuryły i dwóch wujów, księdza Jana i Stanisława ze Strzelec, przyznaje opiekę nad dziećmi i zarząd dóbr matce Elżbiecie, odsuwając od niej Barzego i wyznacza 10 grzywien rocznie na utrzymanie synów, 20 grzywien rocznie dla córek, a 30 grzywien rocznie ma być składane dla dzieci w Przemyślu. W pół roku potem, ta sama rada uznając, że zarząd dóbr przez matkę jest dobrze prowadzony, zostawia jej go nadal, aż do pełnoletności najstarszego syna Piotra. Synów tych było trzech: Piotr, Jan i Stanisław; córek kilka, z których Elżbieta była żoną Michała z Bolanowic Boratyńskiego 1468 r. (AGZ. XIII), a Katarzyna, żoną Jana Ulińskiego 1486 r. (AGZ. XVI).

Jan, syn średni, nie żył już 1468 r.

Piotr, najstarszy, pełnoletni już 1462 r., sprzedał Leksówkę za 120 grzyw. Zawadzkiemu, a w 1500 r. wraz z bratem Stanisławem, Sienieńskimi, Morskimi i Nassyanem z Widuchowej, bierze trzecią część spadku po Wątróbkach, to jest miasto Uście i wieś Niedary z cłem i przewozem. Drugie części tego spadku biorą Kmitowie i Siennowscy.

Stanisław, najmłodszy, jest 1493 r. podkomorzym przemyskim, umarł 1504 roku. Żoną jego była 1481 r. Barbara Kmicianka z Dubiecka, córka Stanisława, która wzięła 1484 r. działem po dziadzie Dobiesławie Kmicie, wojewodzie sandomierskim, dobra Rzączynę, Tuligłowy i Zagórze i 3,000 grzywien. W tymże roku sprzedała ojczyste swoje Dubiecko z przyległościami, za 6,000 zł. węg. Kmitom. Dzieci ich znanych sześcioro: Katarzyna, żona 1-o v. Franciszka Fredry 1517 r., 2-o v. Tarnowskiego (M. 37 f. 519; Inscr. Castr. Prem. 5 f. 1178); Anna, żona Jana Ramsza z Łyśca, wdowa 1525 r. (M. 25 f. 113; AGZ. X.); Barbara, Klaryska w Starym Sączu, która 1530 r. zrzekła się majątku na rzecz braci swoich: Jana i Mikołaja (M. 45 f. 180). Oprócz tych dwóch synów był jeszcze trzeci i to pewno najstarszy Stanisław, który z niewymienionymi w regestrze poborowym braćmi, jest dziedzicem Rokitnicy 1508 r. (Paw.). Musiał on umrzeć przed 1517 r., bo w pokwitowaniu Fredrowej z 1517 r. i Barbary, zakonnicy, z 1530 r., nie wspomniany.

Mikołaj, poborca województwa ruskiego 1527 i 1538 r. (AGZ. X. i M. 54 f. 420), sędzia ziemski przemyski 1527 r. i wojski samborski 1531 r., a z zamiany z Herburtem wojski przemyski w tymże samym roku, otrzymał 1532 r. potwierdzenie nadań przodkom i dożywocie na wsiach Siekierczynie i Hordyni w przemyskiem dla siebie i synów, Jana i Stanisława. Te wsie potem darował król Kmitom, z czego się wywiązał 1535 r. proces, zakończony 1538 r. wygraną Derszniaków. Z synów tych Jan, wojski samborski 1556 r., podkomorzy lwowski 1558 r., w którym brat jego Stanisław został po nim wojskim samborskim. Ten Stanisław otrzymał dożywociem Balice, w ziemi przemyskiej, 1569 r. (M. 105 f. 135). W 1568 r. pokwitował Stanisława Drohojowskiego, ze spadku po świeżo zmarłej żonie tegoż, a siostrze swojej Dorocie, 1-o v. Stanisławowej Ligęzinie, kasztelanowej żarnowskiej (Gr. Przem. 30 f. 1325). Synów jego dwóch: Walenty i Stanisław, który żył jeszcze 1580 r. (Wyr. Lub. 6 f. 153). Stanisław, syn Walentego i Magdaleny z Kruzlowej Pieniążkównej, bratanek Stanisława i wnuk Stanisława, uznany został za pełnoletniego do działań prawnych 1574 r. (M. 111 f. 183 i 200; Wyr. Lub. 5 f. 9; 6 f. 153 i 9 f. 634).

Stanisław ten, o którym pisze Paprocki, że jedyny pozostał z tego domu za jego czasów, był dziedzicem Rokitnicy, Woli Rokitnickiej, Rączyny, Pantelowic, Zagórza, Łopuszki, Tuligłów i części Czelatyc 1589 r. (Paw.).

Jacek, syn Stanisława, zeznał 1621 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Górską (Zap. Lub. 25 f. 17). Taż Anna, a może druga jego żona, pisana w aktach różnie, raz z Horyniec Gocławską, to znów z Gorynic Gribowską (M. 185 f. 710 i 189 f. 259). Jacek, starosta radoszycki 1638 r., otrzymał wspólnie z żoną 1643 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa synowi Aleksandrowi (M. 189 f. 259).

Aleksander, starosta radoszycki, sprzedał Przedwojewskiemu 1644 r. dom pod gwiazdą w Warszawie, leżący między pałacem arcybiskupim, a domem starosty grzybowskiego (Jerzy Seb. Lubomirski) (M. 190 f. 49). W 1655 r. odstąpiła mu matka Snochowice, Sarbice i Dobrzeszów, w powiecie chęcińskim (M. 194 f. 270). W 1659 r. został cześnikiem sandomierskim. Właściciel Kłódzka, Stanowiska, Straszowa i Jarosz, w powiecie chęcińskim, żonaty 1655 r. 1-o v. z Zofią Maryanną Lipską, 2-o v. 1664 r. z Teofilą Morsztynówną, 1-o v. Andrzejową Rejową, dla której uzyskał dożywocie na starostwie radoszyckiem (M. 194 f. 274 i Sig. 8 f. 59). Sam z żony był starostą małogoskim 1666 r. W 1668 r. jest kasztelanem małogoskim, z którym to tytułem podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała i Jana III-go. W 1685 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa radoszyckiego synowi (Akta Krak.). Córka jego Zofia za Mikołajem Krasińskim, kasztelanem małogoskim.

Syn jego Stanisław, także starosta radoszycki 1687 r., żonaty 1-o v. z Barbarą Morsztynówną, starościanką kowalską 1684 r., wspólnie z drugą żoną, Dorotą Gawrońską, otrzymał 1720 r. konsens królewski, na odstąpienie wsi Łany w województwie krakowskiem, Wielopolskim (12-go Czerwca 1720 r. Sig. 19). Córek miał cztery: Annę, żonę 1-o v. Jana Dobieckiego, podczaszego radomskiego 1723 r., 2-o v. Celestyna Dunina, podczaszego brzezińskiego 1751 r.; Zofię, żonę Kostantego Karśnickiego, wojskiego ostrzeszowskiego 1730 r., zmarłą przed 1751 r.; Helenę, żonę Kazimierza Zajączkowskiego, chorążego dobrzyńskiego i Teresę Oraczewską. Dobieckim odstąpił Snochowice, Sarbice, etc., za konsensem królewskim z 1723 r. (Sig. 20). Syn jego Antoni, został cześnikiem chęcińskim 1742 r., z którego urzędu rezygnował w 1755 r. Antoni, syn cześnika chęcińskiego, starosta kotynicki 1766 r., otrzymał w tymże roku list napominalny, aby nie uciemiężał Buszków, wybrańców kotynickich (Kancl. 31 IV f. 74). W 1792 r. kawaler orderu Św. Stanisława i Orła Białego. W 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie.

[DERUFINUS Egregiusz Karol, chirurg królewski 1654 r. (DW. 52 f. 493).]

DERWIŃSKI Ignacy, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

DERŻENIEWSKI Stefan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1659 r. (V. L.)

DERŻKOWICZOWIE. Aleksander Jag. pryznał w 1500 r. Janowi Derżkowiczowi, bojarowi, posesyą Gigiszek i Pesztuwian, które otrzymał za żoną Anną,

córką Kiborta, a wnuczką Sudka Mingajłowicza (ML. 6). Aleksander Jag. w 1501 roku, a Zygmunt w 1507 r. potwierdzili Janowi, Michnie, Piotrowi i Andrzejowi Stankowiczom Derżkowiczom, różne przywileje (ML. 5 i 8). Ksiądz Jan i Piotr, synowie Mikołaja 1517 r. (Arch. Sang. III). Andrzej i Jan, dworzanie królewscy 1550 r. (ML. 66 f. 555).

DESKUROWIE h. GÓRA ZŁOTOSKALISTA pochodzą z Pikardyi. Herb ich przedstawia w polu błękitnem górę złotoskalistą, na której wierzchołku stoją dwie szare kawki, nakrapiane biało, zwrócone dziobami do siebie. Nad wierzchołkiem góry złota gwiazda. W szczycie hełmu korona szlachecka.

Jan Piotr Deskur (Descours), raz Janem, drugi raz Janem Piotrem, to znowu Piotrem, a nawet Piotrem Pawłem w aktach nazywany, oberszt - lejtenant gwardyi pieszej litewskiej, otrzymał indygenat w 1764 r. (V. L.). Żonaty 1-o v. z Karoliną de Turgau (Tourgautt), 2-o v. z Karoliną Buchowiecką, 2-o v. żoną Łukasza Turskiego, wojskiego mielnickiego, dla której w 1757 r. wyjednał dożywocie na Kobylanach, w ekonomii brzeskiej litewskiej, z pierwszej żony pozostawił synów: Jana i Michała, a z drugiej — Pawła i Hieronima. Wszyscy czterej, na mocy indygenatu udzielonego ich ojcu, za męstwo i zasługi w zawodzie wojskowym, przez nich samych i ich ojca położonych, dyplomem Stanisława Augusta z 1766 r. do używania przywilejów, do godności szlacheckiej w Polsce przywiązanych, przypuszczeni zostali (V. L. i Perp. Czers. 40 f. 147). Paweł, chorąży wojsk litewskich i Hieronim, kwitowali w 1775 r. matkę swą Karolinę z Buchowieckich i ojczyma Turskiego (DW. 92 f. 905). Hieronim odstąpił sumę 2,000 dukatów bratu Janowi w 1778 r. (DW. 94 f. 372). Michał, rotmistrz gwardyi konnej, W. Ks. Litewskiego 1788 r., a major w 1791 r., kwitował brata Jana. Córka jego Antonina za Ludwikiem Cholewińskim 1797 r. (DW. 104 f. 728; 107 f. 194 i 112 f. 44).

Herb
Góra Złotoskalista.

Jan, 1777 r. podpułkownik, a 1787 r. pułkownik gwardyi pieszej litewskiej, zeznał w 1774 r. zapis dożywocia z żoną, Salomeą z Opackich, podstolanką owrucką (DW. 93 f. 814 i 103 f. 423; Perp. Czers. 34 f. 456). Umarł w Warszawie 1-go Listopada 1816 r., pochowany w grobach kościoła św. Krzyża. Otrzymał on 1775 r. dla siebie, żony i potomstwa, dobra Jołcze, Bereski i Jabłonów, w województwie kijowskiem (Kancl. 55 f. 221). Córka jego Maryanna, za Hyacentem Kością, generałem adjutantem buławy polnej litewskiej, a synowie: Andrzej Egidiusz, Jan Stefan i Józef Michał.

1. Andrzej, ur. w Warszawie 30-go Listopada 1776 r. (metr. w kośc. św. Krzyża), był właścicielem Pająkowa, w powiecie kozienickim. Żona jego Helena z Mrokowskich.

2. Jan Stefan, ur. 11-go Lutego 1778 r. w Grzegorzewicach (metr. we Wrociszewie), właściciel Rudy Talubskiej, w powiecie garwolińskim, sędzia pokoju okręgu garwolińskiego, z Barbary z Grzymałów pozostawił córkę Antoninę, ur. w Rudzie 15-go Czerwca 1826 r. (metr. w Garwolinie), żonę N. Dzwonkowskie-

go i synów: Jana, ur. w Rudzie 1-go Marca 1824 r. (metr. w Garwolinie); Andrzeja, ur. tamże 20 go Stycznia 1825 r. i Bronisława, ur. w Warszawie 17-go Lutego 1835 r. (par. św. Andrzeja). Z nich: Jan, ożeniony z Heleną Deskur, córką Józefa z Kosseckiej, miał córkę Pelagię Baranowską i syna Ksawerego. Andrzej, zaślubił w Garwolinie 20-go Kwietnia 1860 r. Ksawerę Barbarę Deskur, córkę Józefa i Pelagii z Kosseckich i z niej pozostawił córkę Zofię Pelagię, za Stefanem Wielowiejskim i synów: Józefa Maryana, ur. w Warszawie 20-go Lutego 1861 r. (par. św. Krzyża), żonatego z Klemensowską i Antoniego Pawła Bogusława, ur. w Irzykowicach 9-go Marca 1862 r. (metr. w Sancygniewie). Bronisław, żonaty z Teklą Bobrownicką.

3. Józef, ur. w Grzegorzewicach 1-go Listopada 1779 r. (metr. we Wrociszewie), pułkownik b. wojsk polskich, zmarły 1858 r., właściciel Sancygniewa, z Pelagii Kosseckiej, 1-o v. Wydżdżyny, pozostawił córki: Elżbietę, Michalinę, Ksawerę za Andrzejem, Helenę za Janem Deskurami i Aleksandrę za Juliuszem Florkiewiczem i synów: Józefa i Stanisława bezdzietnego z Konstancyą Rapacką. Józef, ur. 1812 r. (metr. w Kosienicach z 1817 r.), właściciel Krogulczy i Kowali, zaślubił w Stępocinie 1836 r. Ludwikę Klementynę Jasieńską i z niej pozostawił córki: Amelię Gosławską, Maryę Bukowiecką i synów: Henryka, ur. 1837 r., żonatego 1-o v. z Piórówną, 2-o v. z Bronisławą Wielogłowską, zmarłego 1901 r.; Jana Nepomucena, ur. 1838 r.; Józefa, ur. 1840 r.; Kazimierza, ur. 1842 r., żonatego z Maryą Badenianką i Andrzeja.

Deskurowie legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 i 1847 r., a w Cesarstwie 1888 i 1889 r. (z Teki I. Poraja).

DESNOYERS (DES NOYERS) Piotr, sekretarz i podskarbi królowej Maryi Ludwiki, otrzymał indygenat na sejmie 1658 r. Był on starostą tucholskim pewnie w tym czasie, kiedy wzmiankowana królowa starostwo to trzymała.

DESSAU v. DESSAW Teodor, neofita, nobilitowany na sejmie 1764 r. (V. L. VIII f. 185), został żupnikiem zakroczymskim 1768 r.

[DESSAU - ANHALT, książę Eugeniusz, kawaler orderu Orła Białego 1755 roku.]

DESSIEUR v. DESSYER Jan Chrzciciel, oberstlejtenant, wsławiony obroną Międzyborza przeciw kozakom 1702 r., otrzymał indygenat na sejmie 1726 r. (V. L.). Herb jego przedstawia tarczę w poprzek złotym pasem rozdzieloną, w górnem błękitnem polu dwie gwiazdy złote, w dolnem czerwonem kotwica srebrna, uchem ukośnie w lewo. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. 519). Tenże Jan, wspólnie z żoną, Katarzyną z Bykowskich, 1-o v. Lasocką, kasztelanową zakroczymską, 2-o v. Rościszewską, stolnikową bracławską, otrzymał 1715 r. konsens królewski na wykupienie, z rąk Dłużewskiego, starostwa hajsyńskiego, kiślackiego, Karbówki i Mytliniec, w województwie kijowskiem (M. 253 f. 22; DW. 105 f. 314). Córki jego z pierwszej żony, Joanny Zielińskiej: Marya Łucya, żona Jana Mikołaja Kampenhausena, generała wojsk koronnych, podkomorzego par-

nawskiego i Teressa, 1-o v. żona Jana Stryjowskiego, 2-o v. Waleryana ks. Woronieckiego.

DESZCZYŃSCY z Deszcznej (dziś Deszna), w kaliskiem. Paszek, Bolek i Michał z Deszcznej, 1411 r., Dobek Deszczyński, z synem Grzegorzem, 1414 r., a Kiełcz 1416 r., wspominani w aktach kaliskich (Pis. Dz. Pols. IX.). Wawrzyniec, dziedzic Desznej 1579 r. (Paw.). Anna, córka Macieja, żona Stanisława Goliana, zeznała z mężem zapis dożywocia 1660 r. (Perp. Czers. 12 f. 192).

DESZERTOWIE h KŁOSY. Herb ich przedstawia w polu czerwonem trzy kłosy zboża złote, ułożone jak włócznie w herbie Jelita. Nad hełmem w koronie takież kłosy. Rodzina pochodzi z Prus książęcych. Teodor, kapitan wojsk koronnych, z Ludwiki de Leblein, pozostawił córkę Barbarę, za Michałem Bukatym i syna Michała, który miał być stolnikiem nowogrodzkim. Ten, z Barbary Falęckiej, pozostawił kilka córek, z których Salomea, zaślubiona 1778 r. Dominikowi Wybranowskiemu i syna Józefa, sekretarza i łożniczego królewskiego, który z żoną, Maryanną Cieciszewską, sędzianką liwską, zeznał zapis dożywocia w 1787 r. (DW. 102 f. 1019 i 103 f. 822), a w 1837 r. udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie. Zostawił on synów: Stanisława, Rzeczywistego Radcę Stanu, zmarłego w Dreznie i Eugeniusza, oraz córkę Barbarę, żonę 1-o v. Michała, 2-o v. Franciszka Sufczyńskich.

Inna linia Deszertów pochodzi po Józefie, drugim synie Teodora, kapitana wojsk koronnych 1720 r., ożenionego z Petronellą Bukarówną, którego synowie: Antoni i Jakób, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1802 r.

Antoni, sztabs-kapitan wojsk cesarsko-rosyjskich, pozostawił córkę Antonettę i syna Antoniego Emila, ur. 1818 r. w Björneborgu, w W. Ks. Finlandzkiem. Tego ostatniego z Anieli Treitschke potomstwo: Emilia Aniela, ur. w Horodyszczu 1840 r. (metr. w Cudnowie); Anna Jadwiga, ur. w Lepcewiczach 1842 r. (metr. w Bereznicy); Władysław, ur. tamże 1843 r.; Józef, ur. tamże 1845 r.; Antonina, ur. tamże 1847 r.; Filip Mikołaj, ur. tamże 1850 r.; Witold, ur. tamże 1855 r. i Antoni, ur. tamże 1858 r. Antoni Emil z synami legitymował się ze szlachectwa w Cesarstwie 1872 r. Józef, z Tekli Dzierżanowskiej, ma syna Józefa, ur. w Żytomierzu 1876 roku, wylegitymowanego ze szlachectwa w 1885 r. (z Teki I. Poraja).

Florentyn, Ignacy, Aleksander i Tomasz, synowie Ludwika, wspólnie z siostrą Bazylissą Lelowską, sprzedali Rudniki Przeździeckiemu 1796 r. (DW. 110 f. 1541; 111 f. 599 i 1150). Wymienieni wyżej wraz z Michałem Deszertem, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku. Eugeniusz, wnuk Michała, zapisany został na liście szlachty galicyjskiej 1841 roku (Goł.).

DESZEWSKI NA DESZEWCACH Jan, w chełmskiem 1650 r. (Akta XXIII).

DESZKLENIEWICZOWIE h. GOZDAWA. Franciszek, Paweł, Jakób i Mikołaj, synowie Andrzeja, Wincenty, Ignacy, Maciej i Franciszek, synowie Micha-

ła, a wszyscy wnukowie Tomasza, uznani zostali za szlachtę 1804 r. przez Deputacyę Wywodową Wileńską.

DESZKOWSCY h. CHORĄGIEW, w województwie wołyńskiem, nazwę swą wzięli od wsi Deszkowce, którą w 1628 r. posiadał Ostafi (Woł. V B f. 524). Wasil, pisarz grodzki łucki 1561 r. Bogusz, chorąży bracławski 1575 r. Syn jego Bogdan 1587 roku (Op. Żyt. 8). Bogdan, dziedzic Deszkowiec. Łazarz, syn Bogdana, sprzedał część Pietniczan wujowi swemu Obodeńskiemu 1602 roku (Bracł. I f. 917 i 915). Fedor i Iwan Semenowicze, sprzedali Petryczyn 1587 roku (AGZ. X. 2373 i 4). Iwan v. Iwan Bogusz, podstarości winnicki w latach 1608—1614. Michał, pozwany przez Zakrzewskiego 1637 r., o grabież ruchomości (Bracł. IX f. 175). Włodzimierz i Michał, synowie Jana, procesują Jelców 1664 r. (Kij. VI F f. 16). Iwan, syn Bogusza i Anny Nikifirówny Komarówny, procesował się z Zamoyskim 1643 r. (Woł. VI C f. 143). Władysław i Michał, synowie Jana i Maryny Piersickiej, towarzysze chorągwi strażnika koronnego 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 636 i 50 f. 558). N., z województwem lubelskiem, podpisał elekcyę króla Michała, a Jan, Jerzy i Włodzimierz, pisali się z województwem bracławskiem, na elekcyę Augusta II-go. Jan, cześnik bracławski, umarł 1736 r.

[DESZMING Krzysztof, sekretarz Stanisława Augusta, umarł przed 1775 r. (V. L. VIII f. 498).]

z DESZNA, w powiecie księskim. Wieś ta i kilka sąsiednich, jak Ważlin (dziś Warzyn), Borów, Potok, Wojciechowice, Skroniów i inne, należały w XVI wieku do licznie rozrodzonej szlachty różnych rodów, przeważnie Jastrzębczyków-Zarazów, z których zamożniejsi posiadali części w paru wsiach, ubożsi tylko w jednej.

Jan Pantera z Deszna, Potoka i Skroniowa, 1387 r. okazuje się Jastrzębczykiem (St. Pr. P. P. VII. 1209 i VIII.). Spytek z Deszna i Trzcieńca jest h. Wąż, zawołania Zachorz, 1389 i 1415 r. (Ibid. VII. 237 i VIII. 5193). Wirzchosław z Deszna, zganiony przez Przecława z Strzeszkowic, dowiódł 1407 r. w Wiślicy h. Osmoróg, z cietrzewiem w szczycie hełmu, zawołania Gerałt, a świadczą mu przy tem stryjowie: Rosław i Wrocław z Wojsławic (Pis. Dz. P. IX. 299). Brat jego Timka jest także dziedzicem części Deszna 1382 r. Klemens Cięciwa z Deszna, jest współdziedzicem Ważlina; synowie jego: Floryan i Paszek 1398 roku. Z nich Floryan z Ważlina, h. Kolmasz, świadczy 1429 r. w Radomsku (Pis. Dz. Pol. IX. 138). Stefan z Deszna, h. Godula, świadczy w Książu Wężykowi 1429 r., a Wojciech h. Czewoja, w Krakowie 1455 r. Jastrzębczykowi (St. Pr. P. P. VII. 344 i 985). W 1376 r. współdziedzicami Deszna są: Przedbor, Jasiek, Wojciech, Gotard, Przecław, Borek z matką Agnieszką, Przybek, Rafał, Janek, żonaty z Sandką; w 1384 r. także Sebastyan i Jan, bracia, a dalej Świesław, syn Sławomira, ożeniony z Heleną 1387 r., Paweł, Michał z synami: Mikołajem, Michałem i Marcinem 1381 r., Stasiek 1383 r. i syn jego Jarosz 1384 r., Arnold 1382 r., Bodziek v. Boczek 1384 r., wdowa po nim Strzeszka i syn Stanisław 1398 r., Jakób Kostka, córka jego, żona Piotra z Boleścic 1390 r. i syn Andrzej, którego żona Hanka, sprzedała część swą ojczystą w Desznie za 20 grzywien 1398 r. Rodzeństwo:

Mikołaj, Stanisław, Andrzej, Jakób i Machna, wraz z ciotką Stachną, procesowali się 1398 r. o część Deszna z Grzegorzem. Machna Dominikowa 1398 r. Mirosław Drob, żonaty z Pechną 1398 r.; ten lub inny Mirosław, żonie Annie zabezpiecza 60 grzywien posagu i wiana. Jan, syn Tomasza, 1407 r., a Jan, syn Stanisława, 1427 r., na uniwersytecie krakowskim. Elena, żona Jana z Wygnanowa, nabyła 1470 r. prawem bliższości część Deszna, po bracie stryjecznym Michale (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II.). Wawrzyniec Slepy z Deszna, wziął 1536 r. w zastaw część Nowej Wsi, od Mikołaja Reja. Jan Deszeński i inni współdziedzice Deszna, procesowali się 1546 r. z tymże Rejem. Stąd pewno pochodził Jan Desznicki, współwłaściciel Wojcieszyc, w powiecie sandomierskim, 1578 r. (Paw.).

DESZTRUNCK Kazimierz otrzymał indygenat 1768 r. Wincenty, koniuszy trocki 1790 r. Helena, żona Michała Stanisława Jacuńskiego, strażnika trockiego 1717 r. (Ist. Jur. Mat. XXIV).

[DETORNIAN Szymon, rotmistrz królewski 1663 r. (Zap. Lub 48 f. 177).]

DETTER Justyn, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

[DETURNEL właściwie DE TOURNELLE. Stanisław nabył łan wybraniecki w Lubczy od Wąsowiczów 1759 r. (Sig. 29 f. 145). Barbara, żona Aleksandra Mąkolskiego z Siedlisk (Zs. Pilznień. 11 f. 181). Jan, opat płocki 1793 r. (Perp. Czers. 42 f. 596).]

[DEUPERT Ludwik, komisarz generalny skarbu koronnego 1725 r. (DW. 65 f. 895).]

[DEWEYGEL (de WEYGEL) Maryanna, żona Jana Gasparskiego 1733 r. (Perp. Czers. 23 A f. 149).]

DEWICZOWIE h. TRĄBY. Leon Antoni, sędzia pograniczny województwa mścisławskiego i pułkownik wojsk litewskich, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Leo, horodniczy mścisławski 1767 r.

Franciszek wspólnie z żoną, Anną Mściwojewską, otrzymał 1767 r. konsens królewski, na odstąpienie wsi Radonice, Jatwiegi i Kornice, w ziemi przemyskiej, Grabińskiemu (Kancl. 32 II f. 31) Drugą żoną Franciszka była Honorata z Wyszpolskich, pisarzówna ziemska lwowska, z którą zeznał 1772 r. zapis dożywocia. Tenże Franciszek i Tadeusz, synowie Jakóba i Eleonory Terleckiej, wnukowie Jerzego i Anny Połubińskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. Józef, ożeniony z Maryanną Zamoyską 1793 r., dziedzic Machnowic i Torkowa, umarł 1813 r. Bracia jego: Ignacy, Tadeusz i Wacław, procesowali się z Zarembami, o spadek po nim pozostały. N., dziedzic Czerkawszczyzny w Galicyi, ur. 1836 r. w Hołowczyńcach, z żony, Anieli Mirowiczówny Witwickiej, pozostawił synów: Emeryka, ur. 1867 r. i Bronisława, ur. 1874 r. Wacław, dziedzic Albinówki, ożeniony z Maryą Jasińską, zmarł 1860 r.

[de DEWITZ Albert, generał adjutant buławy wielkiej koronnej, został pułkownikiem wojsk koronnych 1766 r. (Kancl. 31 f. 7). Baron Werner de De-

witz, minister ks. meklemburg-strelitz, kawaler orderu Św. Stanisława i Orła Białego 1773 r.]

DEWKNETOWICZ Andrzej, przyjął na zjeździe w Horodle herb Świnkę (V. L.).

DEYBEL v. DAYBEL A HAMERAU h. WŁASNEGO. Hanusz Deybel, mieszczanin i radny miasta Freysztadtu, otrzymał w 1615 r. od Ernesta Wilhelma hr. Orttenburga szlachectwo i herb, przedstawiający tarczę przepołowioną ukośnie w prawo, wierzchnia jej część złota, dolna—czarna; na niej w pośrodku, na pniu naturalnego koloru, cietrzew w lewo. W szczycie hełmu, w pośrodku dwóch bawolich rogów, w połowie naprzemian złotych i czarnych, takiż cietrzew (z Teki I. Poraja).

Jan Zygmunt Deybel, w 1736 r. kapitan, a następnie major artyleryi koronnej, zmarły 1752 r., żonaty 1-o v. z Anną Dorotą Neymanówną. 2-o v. z Maryą Elżbietą Bastianówną, z pierwszej żony pozostawił synów: Krystyana Gotfryda, Fryderyka i Zygmunta, oraz córki: Konstancyę, Aldegundę, Annę, Dorotę, Maryę i Elżbietę; z drugiej—syna Henryka i córkę Joannę. W ich imieniu, pozostała po Janie Zygmuncie wdowa, nabyła dom w Warszawie 1752 r., a w 1754 r. układa się z pasierbami (DW. 74 f. 364 i 77 f. 7).

Krystyan Gotfryd, pułkownik artyleryi koronnej, otrzymał indygenat na sejmie 1790 r. Następnie był generał-majorem artyleryi b. wojsk polskich. Syn jego Henryk, urodzony w Warszawie 1795 r. (metr. w kośc. ewang.), z Anny de Smett, czy też z Anny Maryi de Desmett (Teka I. Poraja), porucznik regimentu pieszego pruskiego 1805 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. Henryk, żonaty z Idą Florentyną z Klopmanów, zmarłą 1867 r., pozostawił syna Brunona i córkę Maryannę.

Elżbieta za Blumem 1805 r. (DW. 113 f. 951). Jan, od 1768 r. major milicyi skarbowej.

DEYGNIEWICZ Jan Olechnowicz, sprzedał Zukle Gasztołdowi 1517 roku (ML. 191 A f. 81).

DEYMOWIE v. DEJMOWIE h. SULIMA (Goł.). Antoni, pocztmajster lwowski, brat jego Krzysztof i bratanek Walenty, otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.). Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi: Antoni, Krzysztof, były komornik płocki, synowie tegoż Krzysztofa: Antoni, Józef i Franciszek 1783 roku, a synowie ostatniego, Franciszek, dziedzic Snowidowa i Antoni, 1840 r. (Gol.). Józef, komornik lwowski, zmarł bezdzietnie 1809 r., zapisawszy majątek siostrom: Barbarze Kocowej i Maryannie, 1-o v. Ulatowskiej, 2-o v. Pawłowskiej.

DEZYDERY, łowczy gnieźnieński 1257 r.

DĘBICCY v. DEMBICCY v. DĘMBICCY h. GRYF z Dębicy, w powiecie pilznieńskim. Komes Czader (Ceder, Teodor), syn komesa Swiętosława, kasztela-

na wiślickiego, a wnuk komesa Klemensa z Ruszczy, wojewody krakowskiego, otrzymał 1287 r. od księcia Latoszyn, a ożeniwszy się z córką Mirosława, cześnika krakowskiego, dostał od szwagra swego, komesa Mszczuja, w posagu za żoną Dembicę. Od tych dwóch majątków, potomkowie jego przybrali z czasem nazwiska Dembickich i Latoszyńskich (KDM. II.). Swiąszek z Dembicy świadczy 1376 r. w Bieczu, a 1372 r. przenosi miasto swoje Dembicę na prawo niemieckie (KDM.). Synami jego zapewne byli Jakusz 1387 r. i Paszek z Dembicy, po których wdowy, Jachna Jakuszowa i Hanka Pawłowa, spłacają 1403 r. żydom w Krakowie 300 grzywien długów mężowskich (Helc. II. 1012 i 1018).

Jan, syn Jakusza, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj i Jakusz z Dębicy, świadkowie 1420 r. przy sprzedaży Borowej, w powiecie pilznieńskim. O Mikołaju Dembickim pisze Długosz pod 1410 r., że schwytany pod Sztumem, wraz z Tomaszem Szeligą przez Krzyżaków, zmyślonem opowiadaniem nakłonił ich do walki i przyczynił się do ich klęski. Aleksander 1431 r., a Jan 1442 r., synowie Mikołaja, Stanisław 1443 r. i Jan 1449 r., synowie Jana, Wojciech, syn Jakóba, 1438 r., Klemens, syn Grzegorza, 1449 r., Piotr, syn Zygmunta, 1457 r., Stanisław, syn Jana, 1471 r., byli na uniwersytecie krakowskim, ale nie wszyscy z nich zapewne do Gryfitów należą, byli między nimi i mieszczanie z Dębicy. Stanisław, 1454 r. magister sztuk wyzwolonych, był księdzem w Krakowie 1460 r. Piotr, pleban z Dobrkowa i Krzysztof, notaryusze publiczni 1479 r. Jan Podgrodzki z Dębicy, v. Jan Dębicki, zapisał 1464 r. trzecią część majątku swego braciom swoim stryjecznym: Mikołajowi, Janowi i Piotrowi Latoszyńskim. Był zaś dziedzicem miasta Dębicy, Grabówki, Gawrzyjałowej, Głobikowej, pod Dębicą, Braciejowej i Stasiówki, pod Gumniskami i Żdżar i Rudy pod Straszęcinem (Lib. Ben.). W tym samym czasie Mikołaj Dębicki jest dziedzicem połowy Gniewięcina, Klimontowa i Jeżowa, a wdowa po Stanisławie, Jadwiga, dziedziczką Pustyni pod Dębicą (Ibidem). Mikołaj z Dębicy świadczy 1481 r. w Pilznie. Bracia Jan i Jeronim Dembiccy, dziedzice Żdżar 1513 r. (Arch. Sang. V.). Jeromin oprócz Żdżar posiada jeszcze Rzuchowę, Klukowę i Pogorze 1508 r. (Paw.). Jadwiga, właścicielka Charbinowic w powiecie wiślickim 1579 r. (Paw.). Krzysztof na Charbinowicach 1583 r. (M. 127 f. 325). Marcin, właściciel Głobikowa, w powiecie pilznieńskim, 1581 r. (Paw.). Swiętosław, z żony, Petronelli Morsztynównej, ma syna Marcina 1591 r. (Akta Krak.). Krzysztof, żonaty z Barbarą Stojowską 1591 r. Barbara, córka Kaspra, żona Kaspra Wielogłowskiego 1580 r. (Akta Krak.). Jadwiga, córka Marcina, właściciela Zakrzowa, żona Stanisława Ożarowskiego, zrzeka się majątku rodzicielskiego na rzecz ojca 1607 r. (Gr. Sandom.).

Herb Gryf.

Jan, senior, właściciel Rzuchowej i Klukowej, w powiecie pilznieńskim 1579 r. (Paw.). żonaty z Anną z Gładyszów 1583 r. (M. 127 f. 316), pozostawił syna Stanisława, właściciela Rzuchowej 1595 r. (Wyr. Lub. 62 f. 163).

Jan, junior, pozostawił syna Mikołaja, który daje zabezpieczenie Marcinowi 1612 r. (M. 348 f. 27). Jan, żonaty z Anną Barzykowską 1579 r. (Wyr. Lub. 1

f. 333). Mikołaj, syn Jana, pisarz grodzki oświecimski 1602 r. (M. 144 f. 327). Jan, syn Jana, nabył sumę od Widlińskich 1604 r. (Zap. Lub. 15 f. 65). Jan, pisarz grodzki sandomierski, otrzymał Jaślany w dożywocie 1615 r. (M. 156 f. 510). Marcin, syn Stanisława, otrzymał zapis od Leszczyńskiego 1615 r. (DW. 44 f. 465).

Adam, Jakób i Stanisław, synowie Jerzego, w obecności stryja swego Andrzeja, pokwitowani 1642 r. z odbioru sumy przez matkę swą, Ewę z Wolskich (Zap. Lub. 38 f. 366). Jadwiga, wdowa po Piotrze Duninie Karwickim, posesorka Rozwad, w opoczyńskiem, 1659 r. (Akta Opocz.). Andrzej, podstoli łukowski 1669 roku. Zofia, za Jerzym Komorowskim 1660 r. Paweł, syn Mikołaja i Zofii Kotkowskiej, 1660 r. (Sig. 3 f. 144). Izdebski otrzymał konsens królewski 1663 r., na odstąpienie podstolstwa żydaczowskiego, Pawłowi Dębickiemu (AGZ. X. 4914). Paweł Adam, syn Mikołaja Szymona i Barbary z Bidzin, 1659 r. (Zap. Lub. 46 f. 375). Tenże Paweł, podstoli łukowski 1679 r.

Marcin Michał podpisał dwie elekcye, Jana Kazimierza i Jana III-go. W 1650 r. porucznik roty pancernej (Zap. Lub. 42 f. 932) i podczaszy sandomierski, 1658 r. chorąży sandomierski i generał prowiantmagister generalny (AGZ. X. 4715), w końcu 1676 r. podkomorzy sandomierski, a 1670 r. starosta stobnicki. Posłował często, a z sejmów naznaczany bywał do różnych spraw komisarzem. Po abdykacyi Jana Kazimierza był sędzią kapturowym województwa sandomierskiego. Z pierwszej żony, Zofii z Mojkowic Krupczanki (Zs. Prosz. 30 z 1644 r.), miał syna Krzysztofa, doktora św. Teologii i obojga praw, kanonika sandomierskiego 1666 r., proboszcza stobnickiego 1676 r., następnie kanonika krakowskiego 1692 r. Był także archidyakonem zawichostskim, sekretarzem królewskim, deputatem na trybunał koronny 1695 r. Umarł 1705 r. (Zap. Lub. 68 f. 754 i Sig. 13 f. 129 i Łęt.).

Drugi syn podkomorzego Stanisław, proboszcz stobnicki, kanonik krakowski, zmarły 1713 r. (Łęt.), ustąpił siostrze Wąsowiczowej 8,000 fl., zapisanych mu przez ojca (Gr. Krak. 313 f. 3317).

Z drugiej żony, Zofii z Oleksowa Gniewoszówny (Zap. Lub. 59 f. 466), córka Helena, żona Michała ze Smogorzewa Wąsowicza 1687 r. (Gr. Lub.) i syn Mikołaj, miecznik chełmski 1662 r. (Sig. 5), po którym zostało dwóch synów: Krzysztof i Marcin (Zap. Lub. 50 f. 1319).

Aurelian, ożeniony z Anną Pozowską, córką Łukasza (Prot. Ter. Crac. 4 f. 33). Stanisław, z województwem sieradzkiem, Aurelian, Jan, sędzia kapturowy, Krzysztof, kanonik sandomierski, sekretarz królewski, Marcin, chorąży sandomierski i dworzanin pokojowy królewski, Marcin, sędzia kapturowy i dworzanin pokojowy królewski i Mikołaj, podpisali z województwem sandomierskiem obiór króla Michała. Marcin, Mikołaj, Aurelian i Mikołaj na Strzyżowicach, pisali się z województwem sandomierskiem na obiór Jana III-go. Marcin Zygmunt, komornik graniczny 1676 r., sędzia grodzki sandomierski 1683 r., Felicyan, Mikołaj i Sebastyan, z województwem sandomierskiem, a Wincenty, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Mikołaj, Maciej i Marcin, synowie Marcina i Jan (Wawrzyniec) nieletni, syn niegdy Joachima i Krystyny Gołuchowskiej, kwitowali 1633 r. w grodzie sandomierskim Mikołaja Maciejowskiego, żonatego z Zofią Dębicką, ze spadku po tejże Zofii. Joachim musiał być bratem stryjecznym trzech pierwszych, a w aktach

grodzkich opoczyńskich z 1724 r. i Trybunału Lubelskiego z 1723 r. wymieniony jest jako syn Mikołaja.

Jan v. Wawrzyniec v. Jan Wawrzyniec, syn Joachima i Krystyny z Gołuchowskich, sędzia kapturowy województwa sandomierskiego 1669 r. (V. L.), z Krystyny Bidzińskiej (Wyr. Lub. z 1723 r.), pozostawił córkę Krystynę, za Stefanem Żeleńskim z Wielkiego Turska i syna Stefana, pułkownika wojsk królewskich, żonatego z Zofią Żeleńską. Tego synowie: Stefan i Stanisław; oraz córki: Zofia, żona 1-o v. Kaspra Nekandy Trepki, podczaszego wieluńskiego, 2-o v. Józefa Załuskiego, starosty rawskiego 1724 r. (Perp. Czers. 28 f. 201 i M. 256 f. 30) i Ludwika, żona Samuela Gołuchowskiego, stolnika kijowskiego (Gr. Nowokor. z 1765 i 1767 r.).

Stefan, syn Stefana, major dragonów gwardyi królewskiej, żonaty z Zofią Rusiecką, pozostawił syna Antoniego, podczaszego 1744 r., stolnika 1757 r. i jeszcze w tymże roku chorążego wiślickiego.

Antoni, właściciel Bratkowa i Kobylan w sandomierskiem, z Heleny Popielówny, miał pięciu synów: Jacka, Wojciecha, Wita Modesta, Ignacego i Franciszka. Jacek wspólnie z bratem Wojciechem i z Chryzostomem i Maciejem, podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Z synów Antoniego, chorążego wiślickiego:

Jacek, szambelan Stanisława Augusta i miecznik pilźnieński 1777 r., wojski większy 1780 r., dziedzic Swarszowic i Chmielowa w sandomierskiem, na których zabezpieczył 1772 r. posag żonie, Konstancyi z Rupniewskich, pozostawił synów: *Wincentego* Ignacego, ur. 1773 r., żonatego z Heleną Wybranowską i *Józefa* Erazma Leonarda, ur. 1779 r., ożenionego z Józefą Łącką. Ignacy i Hipolit, synowie Wincentego i Ludwik, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1839 — 1850. Ignacy, ze Scholastyki Bonieckiej, córki Wacława, generała adjutanta buławy polnej litewskiej, podstolego ziemi chełmskiej i Salomei z Kochowskich, pozostawił córki: Karolinę Sroczyńską, Zofię Sierzputowską i synów: Kajetana i Zygmunta. Kajetana, ur. 1821 r., z Natalii Głogowskiej, córka Zofia Staniszewska. Zygmunta, ur. 1829 r., z Heleny Grodzieckiej, synowie: Józef, ur. 1873 r., Jan, ur. 1876 r. i córka Marya. Hipolit, zmarły 1850 r., z Teofili Sroczyńskiej, pozostawił syna Zygmunta, zmarłego 1864 r., którego córki: Leokadya Gałecka, Julia Bobakowska i Klementyna Makowska. Ludwik, właściciel Kochowa, z N. Dobieckiej, miał córkę Urszulę, za Feliksem Komarem.

Wit Modest, komornik ziemski sandomierski 1767 r., pozostawił syna Adama, żonatego z Zuzanną Spleszyńską, po której syn Jan Nepomucen, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

Ignacy, porucznik kawaleryi narodowej 1794 r. (DW. 110 f. 446), właściciel Niedźwiedzia, w województwie sandomierskiem, z Eleonory Lgockiej, pozostawił syna Andrzeja, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku.

Franciszek pozostawił syna Józefa, ożenionego z Teklą Komodzińską, z której synowie: Arnulf, Ludwik i Konstanty, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1847 — 1850 (A. b. Her.).

Stanisław, syn Stefana, towarzysz pancerny, z Zofii Mielęckiej, pozostawił syna Ludwika i córkę Helenę, za N. Żeleńskim (Wiśl. z 1780 roku; Dekret Gołuchowski—Kołłątaj).

Herb Gryf hr. Dębickich.

Ludwik, generał wojsk koronnych i szambelan Stanisława Augusta 1783 r., kawaler orderu Św Stanisława, właściciel Zakrzowa, Wiatowic i innych dóbr, otrzymał tytuł hrabiowski austryjacki 1782 r. Zmarł 1808 r. Z Karoliny Góreckiej jego córki: Stefania Kempińska, zamordowana 1846 r., Marya, za Ludwikiem Jabłońskim i Karolina, za Wacławem Jabłońskim i synowie: Karol i Ludwik.

Hr. Karol, ur. 1785 r., właściciel Zakrzowa, zaślubił 1808 r. w Lisiejgórze Kunegundę Ujejską. Z niej synowie: Ludwik i Ignacy.

Hr. Ludwik, ur. 1811 r., oficer b. wojsk polskich, zaślubił Cecylię Ślaską, z której syn hr. Ludwik, ur. 1843 r., właścicile Buohcic, Jazowa, etc., redaktor gazety „Czas", zaślubił 1875 r. Honorynę Pruszyńską. Z niej synowie: Jerzy, zmarły 1895 r., Karol i Leon, oraz córki: Jadwiga, Celina, Felicya, Elżbieta i Łucya.

Hr. Ignacy, ur. 1814 r. w Radlnem, właściciel Nieznanowic, ożeniony 1-o v. z Julią Kępińską, 2-o v. z Klementyną Bobrowską, pozostawił z pierwszej żony syna hr. Juliusza, ur. 1851 r., właściciela Nieznanowic, ożenionego 1875 r. z Anną Dąmbską, z drugiej żony—córkę Wandę i syna hr. Stefana, ur. 1859 r.

Hr. Ludwik, drugi syn generała Ludwika, ur. 1786 r., właściciel Krakuszowic i Wiatowic, major b. wojsk polskich, z Kunegundy Wykowskiej, pozostawił córki: Helenę, Ludwikę i Marcelinę, z których dwie pierwsze w zakonie Panien angielskich (Bork.).

Mikołaj, łowczy wiski 1706 r., miał braci: Pawła i Stefana, dziedzica Swarszowic. Po Stefanie, z żony, Katarzyny Dembińskiej, 2-o v. Stanisławowej Popielowej, został syn Antoni i córka Anna, którą stryj Mikołaj wydał za mąż 1710 r. za Michała Kazimierza Popiela, dając jej 10,000 fl. posagu i 1,000 fl. w klejnotach. Jan 1723 r., a Antoni, posesor Święcic 1740 i 1743 r., nazwani łowczymi wiskimi (Akta Krak.).

Antoni, łowczy wiski, nabył 1740 r. Kobylany w sandomierskiem, od Jana Bratkowskiego. Synowie jego: Franciszek Joachim, ur. 1752 r., z pierwszej żony, Blandyny de Szwarcenberg (Czernównej), i Jakób, ur. 1759 r., z drugiej żony, Justyny Niemieryczównej (metryki w Strzyżewicach), wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Jerzy, stolnik bracławski, ożeniony z Zuzanną Bełdowską 1743 r. Syn jego Jan, odstąpił 1766 r. części dóbr Woli Jastrzębskiej i Pipały bratu Maciejowi, który się wylegitymował ze szlachectwa 1804 r.

Michał i Antoni, synowie Antoniego, wnukowie Jana i Eufrozyny z Latoszyńskich, zawierają 1755 r. układ, o spadek po niej pozostały (Perp. Czers. 30 f. 223).

Kazimierz, syn niegdy Jana, miecznika malborskiego, kwitowany 1765 r. przez Daniłowiczów (Gr. Kij.).

Antoni, podsędek sandomierski 1765 r. Syn jego Tadeusz, urodzony z Felicyanny Kochanowskiej, podwojewodzy sandomierski 1788 r., sprzedał Kobylanki Stanisławowi Malczewskiemu 1780 r. Józef, żonaty z Magdaleną Doruchowską 1798 r. (DW. 112 f. 935).

Maciej, komornik ziemski sandomierski 1788 r., miał syna Antoniego, żonatego z Antoniną Świderską, którego syn Józef wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r. (A. b. Her.).

Zdzisław, syn Gustawa i Aleksandry z Kowalskich, zaślubił 1900 r. w Warszawie Zofię Wierzbicką.

Oprócz wyżej wymienionych jeszcze Franciszek, syn Jana, Jan, syn Rafała i Julian, syn Franciszka, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Maciej, Kazimierz, Mateusz i Wojciech, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r.; Wojciech, syn Kazimierza i Józef, syn Wojciecha, zapisani do ksiąg szlacheckich galicyjskich 1839 r. Jan Złotousty i Jakób, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., a Stanisław, Antoni i Mikołaj 1787 r., udowodnili prawa swoje do szlachectwa w Galicyi.

DĘBICCY v. DEMBICCY z Dębicy, w powiecie pyzdrskim, czy tego samego herbu co poprzedni, nie jest wiadomem. Małgorzata Janowa Druchowska, Marta, Elżbieta i Jadwiga, córki niegdy Jana Dembickiego, wyprawiły pieszego z dóbr swych ojczystych na wojnę wołoską 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 429). Wojciech, właściciel Dębicy 1578 r. (Paw.). Sebastyan, burgrabia pyzdrski 1629 r.

DĘBICKI v. DEMBICKI z Dembicy, w województwie poznańskiem, w okolicy miasta Dolska, wsi dziś nie istniejącej. Świętosław z Dambicy, z bratem Wojciechem, zrzekają się 1324 r. pretensyi do jeziora Mościszki, na rzecz opatów lubińskich. Jasiek sprzedał 1362 r. biskupowi poznańskiemu Brzednię, w latach 1366 — 1372 procesował się z klasztorem lubińskim o Motlewo i Rakowiec i zyskał spłatę 40 grzyw. posagowych ciotki. Tenże Jasiek Dambicki podpisał 1383 r. przyrzeczenie dane Maryi, córce Ludwika Węgierskiego. Pietrek Dambicki podpisał 1382 r. ugodę Wielko i Małopolan w Radomsku, o sukcesyę korony polskiej. Herb jego, na przywieszonej do tego dokumentu pieczęci, zdaje się wyobrażać herb zwany Chomąto (KWP.).

Herb Poraj.

z DĘBNA, w powiecie pyzdrskim, patrz *Dembińscy* h. *Doliwa*.

DĘBNICCY h. PORAJ z Dębnicy, w powiecie gnieźnieńskim. Komes Czestek z Dembnicy, świadczy 1348 roku w Trzemesznie. Ten sam pewno Czestek, kasztelan kostrzyński 1352 r. (KWP.). Akta poznańskie i gnieźnieńskie z końca XIV-go wieku wspominają o Piotrze, Krzczonie, synu jego

Mikołaju i Czestku z Dębnicy (Leksz.). Jakób, syn Piotra, 1424 r., Jakób, syn Wojciecha, 1455 r., a Marcin, syn Mikołaja, 1475 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Czestek Dębnicki wspólnie z synowcem swoim Janem z Żalna, sprzedali Małe Goryninko 1497 r. Dorota, wdowa po Marcinie, a Marta, wdowa po Janie, wyprawiły pieszego na wojnę wołoską 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 199, 200, 386 i 398). Stanisław, właściciel Mydlnik, w powiecie proszowskim, 1581 r., a Mikołaj, posesor Łapszowa i Włostowic (Paw.). Mikołaj, w gwardyi królewskiej 1554 r. (M. 85 f. 15). Mikołaj Dembnicki, doktór medycyny w Poznaniu 1510 r. Syn jego Jan, urodzony z Katarzyny Piekarskiej, został 1546 r. kanonikiem poznańskim, następnie i krakowskim 1550 r., a gnieźnieńskim 1561 r. i ten sam był pewno proboszczem sandomierskim 1561 r. (Łęt. i Kor.; Pis. Dz. Pols. IX). Stanisław z województwem sieradzkiem, pisał się na elekcyę Augusła II-go.

Znajdujemy ich także dziedziczących na Dębnikach, w ziemi łomżyńskiej. Gotard na Dębnikach 1424 r., a Jakusz 1441 r. (Mil.).

Ignacy, syn Jana i Anny Gronostajskiej, wnuk Mateusza, prawnuk Wojciecha, a potomek Jana, właściciela Dębnik w 1554 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1861 r. Karol, syn Franciszka i Franciszki Zawistowskiej, wnuk Jana, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. (A. b. Her.).

DĘBOŁĘCCY h. PRAWDZIC. Kętrzyński pisze, że Jakób Sękowski h. Prawdzic, osiadł 1476 r. w Konojadach i od niego idą Konojadzcy i Dębołęccy nazwę swą biorąc od Dębowej Łąki. Jakób, zamieszkały w województwie chełmińskiem, żonaty był 1592 r. z Barbarą z Deciuszów (Wyr. Lub. 49 f. 196 i DW. 43 f. 912).

Herb Ślepowron.

DĘBOWIE v. DEMBOWIE (DĘBY) h. ŚLEPOWRON z Dębego, w ziemi ciechanowskiej. W 1520 r. żył Jałbrzyk z Dębego, którego wnuk Michał, ożeniony z Małgorzatą Zembrzuską, pozostawił trzech synów: Stanisława, Macieja i Jakóba. Udowodnili oni w 1635 r. pochodzenie swoje szlacheckie w Warszawie. Świadkowie ich: Maciej, Sebastyan i Jan Dębowie, synowie Prokopa, przedstawili, że są ich krewnymi. Anna, córka Mikołaja, była w połowie XVI-go wieku żoną Stanisława Romana (DW. 48 f. 2065). Jan, Łukasz i Wojciech, pisali się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Augusta II-go, a Józef na obiór Stanisława Augusta.

Franciszek, właściciel Karwowa - Wszebory 1731 r., ożeniony z Maryanną Korytkowską, pozostawił syna Macieja, burgrabiego wiskiego 1762 r. Ten, z Wiktoryi Wnorowskiej, miał córkę Agatę, za Tomaszem Bagińskim, oraz synów: Antoniego Walentego, komornika ziemskiego wiskiego, zmarłego bezpotomnie 1792 r., Józefa, Jana i Franciszka. Ci dwaj ostatni nieletni 1792 r. (DW. 108 f. 138). Józefa (metr. jego w Wiznie z 1762 r.), żonatego z Łucyą Godlewską, dzieci: Jakób, Ludwik i Róża Narzymska, zmarła 1861 r. Jakób, ur. w Michnach 1783 r. (metr. w Romanach), 1845 r., a Gracyan, ur. 1817 r. w Świdrach-

Podleśnych (metr. w Grabowie), syn Ludwika, urodzonego w Michnach 1787 r. i Maryanny z Truszkowskich, 1852 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her. i Teka I. Poraja).

Dominik, właściciel Rudna, w ziemi ciechanowskiej, 1734 r., miał synów: Józefa i Macieja. Józef, regent grodzki i podwojewodzy przasnyski 1785 r., pozostawił dwóch synów: Teofila i Jana Nepomucena. Teofil 1837 r., Leopold, syn Jana Nepomucena i Maryanny z Bobrów, 1853 r., a Stanisław i Aleksander, synowie Macieja, 1837 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.). Ten to pewnie Maciej, był burgrabią grodzkim wąsoskim 1775 r., a regentem grodzkim wąsoskim 1787 r.

Teofil pozostawił synów: Józefa i Adama, po którym, z żony Maryi z Baderów, dzieci: Telesfor Wacław, Stanisław, Wiktorya i Klementyna 1867 r.

DĘBSCY v. DEMBSCY z Demby, w powiecie opoczyńskim. W znacznej części wieś ta należała przez wiek XV do Litwoszów h. Grzymała, dziedziców sąsiedniego Kazanowa, ale cząstki należały do dziedziców z innych rodów.

Piotr, syn Wojciecha z Demby, h. Chorąbała, świadczy przy wywodzie szlachectwa w Radomiu 1419 r. i sam zganiony przez Warsza z Olszamowic, oczyszcza ojca swego z zarzutu 1421 r. (Pis. Dz. Pol. IX. Potk.). Mikołaj z Demby ma sprawę z Janem Litwoszem z Demby 1443 r. Małgorzata z Demby sprzedała część Demby za 100 grzyw., Małgorzacie z Kazanowa 1430 r., a Świętosław Litwosz z Kazanowa, sprzedał część Demby z kopalnią za 300 grzywien.

Za Długosza, dziedzicami Demby byli: Jan i Mikołaj Litwoszowie (już 1451 r,). Anna Dembska, właścicielka Demby 1577 r. (Paw.). W 1586 r. bracia: Stanisław, Mikołaj, Maciej i Melchior Dembscy, robią dział ośmiu stawów w Dęby, a ponawiają go 1604 r. Z braci tych Mikołaj został zabity 1612 r. przez górników z Wyszyny (Akta Gr. i Zs. Opoczyń.).

DĘBSCY v. DEMBSCY h. PRAWDZIC z Dembska, w powiecie mławskim. Stanisław, syn Fryderyka, 1421 r., a Maciej, syn Mikołaja, z Dambska, 1478 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób z Dambska, pisarz nadworny Dawida z Buczacza, wojewody podolskiego, między 1481 a 1485 r. (AGZ. VII.). Mikołaj, Jakób i Stanisław, synowie Marcina, pozwali 1530 r. o bliskość do dóbr Rzewnina i Grochowalska po Kunickim, siostry jego rodzone (St. Pr. P. P. VI. 437). Stanisław i Marcin, właściciele Dembska 1578 r. (Paw.). Mikołaj, kanonik płocki i pleban w Szydłowcu, ale bez święceń jeszcze 1570 r., starosta biskupi iłżecki. Paweł, poborca województwa płockiego 1594 r. (Wyr. Lub. 58 f. 1775). Paweł, biskup laodyceński, sufragan i oficyał krakowski, kilkakrotny deputat na trybunał koronny, umarł 1613 r., pochowany na Wawelu (Star. Mon.). Brat jego Marcin, 1586 r. podsędek, a 1601 r. sędzia ziemski zawskrzyński (Zap. Lub. 5 f. 323 i 626). Mat- ka ich, Katarzyna z Szydłowskich, umarła 1601 r., której syn Paweł pomnik u Św. Trójcy w Krakowie wystawił (Star. Mon.). Jan, łowczy płocki 1611 r. Stanisław,

Herb Prawdzic.

podczaszy płocki, zeznał zapis dożywocia z żoną, Heleną z Czosnowskich, 1614 r. (DW. 43 f. 308). Synowie jego: Andrzej, Felicyan i Samuel, wspólnie z matką sprzedali część Zgierza i Zagroby Wesslowi, 1649 r., a grunta na Pradze Kazanowskiemu 1646 r. (M. 192 f. 620 i DW. 50 f. 1072).

Marcin, pisał się z województwem płockiem na elekcyę Jana III-go. Adam, żonaty 1725 r. z Anną Skarzyńską (DW. 65 f. 1054). Adam i Aleksander pisali się z województwem płockiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Ów Adam, 1756 r. łożniczy królewski (DW. 80 f. 22), następnie 1757 roku szambelan królewski, w 1762 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa lipińskiego Grabowskiemu. Starostwo to nabył od Hussarzewskich 1758 r. Żonaty z Elżbietą de Mock (MP. Lisewo 1765 r.), z której miał synów: Adama i Piotra; oraz córki: Barbarę, Maryę i Karolinę, nad któremi opieka została ustanowioną 1772 r. (Kancl. 50, IV f. 79). Barbara wydana za Walentego Dębskiego, z którym w 1777 r. zeznała zapis dożywocia (DW. 93 f. 514). Walenty, starosta zawichostski, kapitan wojsk koronnych, miał z niej syna Wincentego, zmarłego bezdzietnie 1839 r. Jakób, komornik ziemski ciechanowski 1780 r. Wojciech, kapitan wojsk koronnych 1781 r. (DW. 97 f. 715). Jakób, wiceregent, a Józef, podwojewodzy przasnyscy 1790 roku.

Feliks i Kazimierz, synowie Mateusza i Maryanny Michałowskiej, wnukowie Michała, a prawnukowie Jakóba, właściciela Sadłowa, w powiecie zawskrzyńskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1845 — 1846 (A. b. Her.).

Maciej, właściciel Opatowic, pozostawił synów: Józefa, Feliksa i Wojciecha.

Józef, z Julii Borzewskiej, miał synów: Franciszka i Jana Bonawenturę, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1838 — 1848.

Feliks, ożeniony z Elżbietą Kuczborską, z której synowie: Apolinary i Gabryel, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Apolinary, właściciel Przybojewa, żonaty z Różą z Habermanów, pozostawił córki: Walentynę żonę Ezechiela Lasockiego i Władysławę, za Zygmuntem Kanigowskim, oraz synów: a) Bronisława, właściciela Przybojewa, żonatego z Teklą Święcką, z której synowie: Bronisław, Antoni, Stefan, Zygmunt i Witold, zmarły 1899 r; b) Mieczysława, właściciela Ustanówki, sędziego w Warszawie i c) Wacława, właściciela Golanina. Gabryel, ożeniony z N. Kozłowską, pozostawił syna Hipolita, żonatego z Antoniną Mieczyńską. Z niej córki: Józefa Humięcka i Maryanna Rościszewska i synowie: Antoni, Jan, ożeniony z Ludwiką Żórawską, Franciszek, ożeniony z Natalią Mścichowską, Ludwik i Konstanty.

Wojciech, wojski przasnyski 1775 r., ożeniony z Rozalią Lipską, miał synów: Piotra i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.), z których Piotr, właściciel Dębska, ur. 1784 r., zmarły 1843 r., z Ludwiki Dębskiej, pozostawił córkę Walentynę, za Wincentym Krajewskim i syna Władysława, właściciela Dębska, ożenionego z Bronisławą Kanigowską, z której synowie: Tadeusz i Kazimierz, oraz córka Cecylia.

Czy nie do tego domu należy Stanisław Dębski, chorąży i poseł powiatu upickiego, który z tymże powiatem pisał się na elekcyę Jana Kazimierza.

DĘBSCY v. DEMBSCY h. RADWAN z Dembego v. Dębego, w ziemi czerskiej. Jan z Dembego, żyjący w drugiej połowie XV-go wieku, miał syna Macieja, żyjącego 1495 r. i córkę Jadwigę, żonę Jakóba Wysokińskiego. Drugi syn Jana, ksiądz Jakób, przyznał sumę bratu Maciejowi 1508 r. (Zs. Gr. Czers. 3 f. 91 i 4 f. 18). Jan, Marcin, Paweł, Mikołaj i Feliks, synowie Macieja, dopełnili działu Dembego 1523 r. (Zs. Gr. Czers. 25 A f. 365).

Po Janie, zwanym *Szablą*, została się córka Katarzyna, żona Wojciecha Gozlińskiego 1560 r., oraz synowie: Walenty, Szymon i Jerzy. Dwaj ostatni dopełnili działu dóbr 1559 r. i na nich zrzekła się majątku ojczystego siostra ich Katarzyna 1560 r. (Zs. Gr. Czers. 23 f. 400 i 26 f. 861).

Herb Radwan.

Walenty zabezpieczył posag żonie, Annie Dębskiej ze Starego Dębego, córce Walentego, w 1558 r. (Ibid. 22 f. 505). Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Walentego Dębskiego, syna Wacława. Synowie jego: Tomasz i Wojciech, sprzedali 1592 r. schedę swoją na Budziskach Tomaszowi, bratu stryjecznemu (Perp. Czers. 1 A f. 286). Tomasz, żonaty z Zofią Walicką, której w 1591 r. sumę zabezpieczył, pozostawił córkę Barbarę, za Janem Witowskim (Ibid. 1 A f. 174 i 11 f. 552).

Szymon, żonaty z Zofią Głoskowską, nie pozostawił potomstwa, gdyż brat jego Jerzy, część pozostałą po nim na Dembem, zastawił synowi Adamowi 1580 r. (Zs. Gr. Czers. 40 f. 411 i 47 f. 700).

Jerzy, żonaty z Agnieszką Czaplińską, której posag w 1557 r. zabezpieczył, pozostawił synów: Adama, Stanisława i Jerzego, z których dwaj pierwsi procesują w 1588 r. braci swoich stryjecznych, synów Pawła, o zabicie brata ich Jerzego (Ibid. 21 f. 667 i 56 f. 736).

Adam, żonaty z Zofią Biejkowską, córką Stanisława, był podstarościm czerskim 1593 r. Zmarł bezpotomnie.

Stanisław, żonaty z Jadwigą Bliskowską 1591 r. (Perp. Czers. 1 A f. 199), pozostawił synów: Piotra, Jana, Adama, Seweryna, Kaspra, Aleksandra i Marcyana, oraz córki: Jadwigę, żonę Zygmunta Wierzbińskiego 1616 r. i Zuzannę. W chwili śmierci ich ojca Piotr i Jan byli pełnoletni i Jan nad młodszym rodzeństwem sprawował opiekę, której się zrzekł w 1611 r. Aleksander, Marcin i Seweryn, sprzedali 1634 r. grunt nad Świdrem pod młyn, a Seweryn sprzedał 1643 roku schedę swoją po stryju Adamie, braciom: Aleksandrowi i Marcyanowi (Ibid. 4 f. 26; 5 f. 192; 9 f. 186 i 10 f. 412).

Piotr, syn Stanisława, nabył część Strupiechowa 1626 r. Zabezpieczył posag żonie, Zofii z Zawiszów, 1620 r. (Ibid. 7 f. 325 i 6 f. 126). Córka jego Dorota, za Jakóbem Goliańskim 1654 r. Synowie: Stanisław i Jan, nabyli część Kożuszek 1652 r., na której ojcu zapisali dożywocie (Ibid. 11 f. 526 i 7). Stanisław zeznał 1653 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Czerwińskich. Z niej syn Tomasz i córka Maryanna, żona N. Wawrzyszewskiego, zrzekła się w 1685 r. majątku rodzicielskiego na rzecz brata (Ibid. 11 f. 574 i 14 A f. 141). Mateusz i Jan, synowie Tomasza, kwitowali Rożeckich 1731 r. Marcin, syn Mateusza, ze-

znał 1767 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Parulów (Ibid. 22 f. 85 i 33 f. 192).

Marcyan, syn Stanisława, żonaty 1-o v. z Anną Prażmowską 1623 r., 2-o v. z Ewą Suffczyńską 1634 r., pozostawił córki: Annę, żonę Jana Kalińskiego i Krystynę, żonę Adama Gozlińskiego 1644 r. (Ibid. 6 f. 673; 9 f. 190; 10 f. 252; 14 A f. 297).

Aleksander, syn Stanisława, zabezpieczył posag żonie, Konstancyi ze Staniszewskich, 1632 r. Z niej synowie: Stanisław, Michał, Karol, Walenty, Kazimierz i Jan, oraz córki: Barbara Kaniewska i Anna Limińska. Stanisław, syn Aleksandra, sprzedał wyżlicę Biejkowskiemu 1652 r. Michał i Walenty, sprzedali Linkhausenowi części na Dembem i Budziskach 1683 r. Jan, dziekan przemyski, deputat na trybunał koronny 1672 r., a oficyał generalny przemyski 1685 r., w tym ostatnim roku część swoją na Dembem, Budziskach i Kołaczkach, oddał braciom swoim: Michałowi, Karolowi i Walentemu, dzieciom po bracie Kazimierzu i po siostrach, o których wyżej się mówiło (Ibid. 8 f. 627; 11 f. 479; 14 A f. 135 i Zap. Lub. 54 f. 574). Kazimierz, brat oficyała, podpisał z ziemią przemyską elekcyę króla Michała. Był on wyznaczony komisarzem do rozgraniczenia powiatów: lwowskiego, bieckiego i innych, z sejmu 1670 r. (V. L.). Żonaty z Anną Stawską, pozostawił synów: Jana Kazimierza i Jerzego, oraz córkę Justynę. Jan Kazimierz, sprzedał Dembe Linkhausenowi 1698 r. (Perp. Czers. 15 f. 23). Jerzy, Jezuita, rektor kolegium przemyskiego, umarł 1733 r. Justyna, przełożona Benedyktynek w Przemyślu. Po Janie Kazimierzu, który osiadł w ziemi krakowskiej, prawdopodobnie pochodzą: Jan, który kupił Rosiejów 1733 r. i Ignacy i Jan Nepomucen, bracia, obaj burgrabiowie krakowscy 1792 r. (DW. 108 f. 1027). Ignacy, był poprzednio podwojewodzym lelowskim 1786 roku; a 1768 r., jako miecznikowicz czerniechowski, z żoną, Anną Duninówną Szpotówną, starościanką bagocką, 1-o v. Hieronimową Otfinowską, zeznał zapis wzajemnego dożywocia (Gr. Krak. 381 f. 285).

Julia, żona Stanisława Goczałkowskiego. Siostra jej Antonina, dziedziczka Wrzempi, żona Józefa Dunikowskiego, zmarła 1815 r.

Marcin, syn Macieja, zabezpieczył 1529 r. posag żonie, Zofii z Raduczyna (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 88). Synowie jego: Wawrzyniec, Floryan, Jan, Walenty i Maciej. Wawrzyniec część swoją na Dembem, Budziskach i Kołaczkach, zastawił 1566 r. braciom: Floryanowi i Janowi, a Walenty kwitował brata Macieja 1563 r. (Ibid. 33 f. 337 i 30 f. 611). Jan, syn Floryana, żonaty z Krystyną Chobrzyńską, która po śmierci męża wprowadzoną została 1612 r. do dóbr po nim pozostałych (DW. 35 f. 1214 i Perp. Czers. 4 f. 138). Jan, syn Marcina, zabezpieczył 1559 r. posag żonie swej, Katarzynie Sempochowskiej (Zs. Gr. Czers. 24 f. 580). Mateusz, syn Jana, zastawił część Ciechnina 1581 r. (Ibid. 48 D f. 864). Maciej, syn Marcina, zabezpieczył 1563 r. posag żonie swej, Annie Uwielińskiej. Dobra, jakie posiadał, oddał synowi Franciszkowi 1591 r., a synowi Walentemu 1601 r. (Ibid. 30 f. 616 i Perp. Czers. 1 A f. 211 i 2 f. 136).

Potomstwo Mikołaja i Pawła, synów Macieja, jest nieznane.

Feliks, syn Macieja, z Reginy Wrzosowskiej, pozostawił córkę Katarzynę, za Janem z Dąbrówki 1566 r. i syna Pawła, któremu matka pewną sumę odstąpiła 1565 r. (Zs. Gr. Czers. 32 f. 415 i 34 f. 81 i 2).

Paweł, zabezpieczył 1553 r. posag żonie, Jadwidze z Niwisk (Ibid. 16 f. 189) a oddał pewne grunta w Budziskach synom swoim: Adamowi, Janowi, Tomaszowi i Hieronimowi 1578 r. Dwaj inni jego synowie: Paweł i Feliks, przyznają dług Dąbrowskiemu 1589 r. (Ibid. 46 f. 618; 56 f. 736 i 57 f. 431). Hieronim zabezpieczył 1601 r. posag żonie swej, Annie z Czarnowęskich (Perp. Czers. 2 f. 114).

Walenty, syn Jana z Dembego, zeznał zapis kolegiacie warszawskiej 1535 roku, a w 1538 r. zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie z Gąsek (Zs. Gr. Czers. 5 f. 266 i 10 B f. 400). Synowie jego: Sebastyan i Mikołaj i córka Anna, 1-o v. za Walentym Dębskim, synem Jana, 1558 r., 2-o v. za Walentym Dembskim, synem Wacława (Ibid. 47 f. 858).

Sebastyan, właściciel Dembego i Woli Dembskiej 1579 r. (Paw.), zabezpieczył 1574 r. posag żonie swej, Reginie Piotrowskiej, córce Andrzeja. Synowie jego: Marcin, żonaty 1622 r. z Anną Biejkowską, a Stanisław, 1616 r. z Zofią Miastkowską, z którą w tymże roku zeznał zapis dożywocia (Zs. Gr. Czers. 42 f. 676; Perp. Czers. 6 f. 437 i 5 f. 155).

Mikołaj, syn Walentego, procesuje Grobickiego 1566 r.; nie żył 1579 r., w którym dzieci jego: Marcin i Zofia, byli jeszcze nieletniemi (Zs. Gr. Czers. 34 f. 1 i 46 f. 1008).

Marcin, właściciel dóbr Prace Sędzicowe, burgrabia czerski 1601 r., zmarły 1615 r., zeznał 1601 r. zapis dożywocia z żoną, Reginą Olszewską (DW. 45 f. 1581 i 32 f. 356: Perp. Czers. 2 f. 163). Synowie jego: Piotr, z sekretarza królewskiego miecznik warszawski, Baltazar i Krzysztof, wystawili pomnik rodzicom w kościele w Tarczynie. Oprócz wyżej wymienionych, miał jeszcze Marcin synów: Waleryana, Andrzeja i Aleksandra. Baltazar sprzedał Piotrowi część swoją na Sędzicowych Pracach 1645 r. Krzysztof, żonaty z Katarzyną Prażmowską 1627 r. Waleryan i Aleksander, sprzedali Andrzejowi, części swoje na Sędzicowych Pracach, w 1653 r. Po Andrzeju został się syn Wawrzyniec, wprowadzony do Prac 1670 r., a Aleksander, żonaty z Ewą Młochowską, miał synów: Karola i Andrzeja, oraz córkę Teresę Zwierzchowską, wprowadzonych do Gąsek 1693 r. Karol sprzedał Sędzicowe Prace Zaleskiemu 1689 r., a z Reginy Mlekickiej, pozostawił córkę Jadwigę, żonę Jana Wilkowskiego 1717 r. Andrzej, wspólnie z żoną, Jadwigą z Oczosalskich, odstąpił 1680 r. sumę Ossolińskiemu (DW. 50 f. 1052; 52 f. 161, 281, 467 i 698; 53 f. 381; 54 f. 1686; 55 f. 1303; 57 f. 686 i 62 f. 1339; Perp. Czers. 7 f. 492 i 14 C f. 179).

Jan i Walenty, synowie Wacława, części swoje na Dembem, Budziskach i Kołaczkach, wydzierżawili Szymonowi Dembskiemu 1564 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 812).

Jan, żonaty z Katarzyną Staniszewską 1567 r., pozostawił syna Krzysztofa, którego siostra, Anna Zbrożkowa, kwituje z odbioru posagu 1615 r. Mikołaj, syn Krzysztofa, zapisał dożywocie matce swej, Zofii z Budziszewskich, 1644 r. Maryanna, siostra Mikołaja, żona Jana Stryjkowskiego, zrzekła się na brata majątku rodzicielskiego 1654 r. Krzysztof miał jeszcze córki: Katarzynę i Agnieszkę, żonę Jana Osieckiego 1630 r. Mikołaj wspólnie z żoną, Anną ze Stanclewskich, sprzedał Olszamowskiemu część swoją na Dembem, 1653 roku (Perp. Czers. 5 f. 126; 10 f. 362, 524 i 525; 11 f. 563 i 694; Zs. Gr. Czers. 35 f. 930).

Walenty, syn Wacława, żonaty z Anną Dębską, córką Walentego, 1-o v. Walentową Dębską, której zapisał sumę 1583 r., pozostawił synów: Bartłomieja, Marcina, Wacława i Andrzeja. Pozwał ich o gwałty 1589 r. Paweł Dembski. Bartłomiej, żonaty z Elżbietą Goślicką 1590 r., miał córki: Katarzynę, żonę Pawła Zabrochowskiego i Zofię, za Stanisławem Gojskim 1615 r. (Zs. Gr. Czers. 52 f. 703 i 57 f. 583; Perp. Czers. 4 f. 332 i 5 f. 84).

Andrzej i Tomasz, synowie Tomasza z Dembego, przyznali sumę bratu Janowi 1527 r.

Walenty i Szymon, synowie Jana, dopełnili działu dóbr Dembe ze wszystkimi innymi współdziedzicami, 1569 r. (Zs. Gr. Czers. 8 f. 167 i 36 f. 672). Annie z Dembego zabezpieczył mąż jej, Jerzy Boniecki, posag na Bończy 1569 r.

Michał i Krzysztof z ziemią czerską, Andrzej z ziemią warszawską, Stanisław z województwem sandomierskiem, a Marcin z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Jan, syn Krzysztofa, sprzedał część swoją na Dembem, Budziskach i Kołaczkach Perzanowskiemu 1734 r. (Perp. Czers. 23 A f. 228). Michał, syn Szymona i Anny z Bilczewskich, zeznał 1751 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Perzanowskich (Ibid. 29 f. 309). Karol, kwituje 1795 r. Nowosielskiego, ze spadku po Annie z Dębskich, Józefowej Krupskiej, która spadek po Justynie z Dębskich, 1-o v. Kotkowskiej, 2-o v. Witowskiej, odstąpiła bratankowi swemu Franciszkowi, 1793 r. (DW. 109 f. 951 i 110 f. 1618). Antoni, wojski żydaczowski, odstąpił 1754 r. dzierżawę Grabinę, w ziemi warszawskiej, Kościanowiczowi (M. 230 f. 62).

Felicyan i Jozafat, synowie Karola i Maryanny z Moszczeńskich, wnukowie Mateusza, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1855 — 1860 (A. b. Her.).

Kazimierz z synami: Antonim i Maciejem, Józef z synami: Wiktorem, Marcinem, Antonim i Konstantym, synowie Antoniego; oraz Stefan z synem Janem i Józef z synami: Maciejem i Antonim, synowie Mateusza; a wszyscy wnukowie Michała, prawnukowie Hieronima, syna Stanisława, dziedzica Krejkowa 1689 r., dowiedli szlachectwa swego 1820 r. w gubernii wileńskiej.

DĘBSCY h. RAWICZ z Dębna. Ignacy, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim czchowskim 1782 r. (Goł.).

DĘBSCY w Prusach. Maciej pozostawił synów: Jakóba, Sebastyana i Zygmunta, 1624 r. dziedziców Jankowic, w powiecie dąbrowieńskim. Jakób, żonaty z Dorotą Bedlińską, pozostawił synów: Mikołaja, Macieja i Ludwika, którzy sprzedali Jankowice 1639 r. Mikołaja żona, Ewa Wieczfińska, a Macieja — Katarzyna Sokołowska. Sebastyan nabył Brzeźno 1624 r. Urszula za Tomaszem Dzierżanowskim (Kętrz.).

DĘBSCY na Rusi. Jan Dambski, ma 1494 r. sprawę we Lwowie z Sienieńskim. Nie wymienione z imienia dzieci jego i zmarłej jego żony, Doroty z Niesłuchowa i Żelechowa, zeznają w 1498 r. dział dóbr po matce z ciotkami. Dobiesław Dambski, posesor części Żelechowa, z żoną Barbarą, procesują się

1498 r. z jej siostrą i szwagrem, współdziedzicami Żelechowa (AGZ. XV). Marcin Dembski z Żelechowa, ma sprawę 1555 r. ze Streptowskim. W 1587 r. dziedzicem Żelechowa i części Leska jest Stanisław Dembski. Marcyan z Żelechowa, podsędek buski 1579 r. Córka jego Dorota z Żelechowa, jest 1599 r. żoną Piotra Hrodiłowskiego. W 1605 r. bracia, Stanisław i Adam, odstępują jej i szwagrowi dobra Lesko (Zap. Lub. 15 f. 587 i AGZ. X). Nie wiem czy nie tutaj należałoby zaliczyć Marcina z Dambna, który z żoną Dorotą zastawił 1446 r. Stobieniec Dołuskiemu w Przemyślu. Jan, syn tego Marcina, procesuje się z Dołuskim 1447 r. (AGZ. XIII).

DĘBSCY v. DEMBSCY w gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa w 1863 r.: Michał z synem Józefem i synami tegoż—Waleryanem i Józefem i Marcin z synem Janem Kantym, synowie Grzegorza, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Józefa, syna Jakóba, a w 1886 r. Franciszek i Kazimierz, synowie powyższego Jana Kantego (Spis.).

DIAKOWICZ Wieliczko, klucznik trocki 1502 r.

DIDKOWSCY, patrz *Dydkowscy*.

[DIEPOW Jan, major regimentu konnego królewskiego 1749 r. (Perp. Czers. 29 f. 10).]

DIETRICH h. ZAREMBA odm. Jakób, kapitan fizylierów koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r., a za herb Zarembę z tą odmianą, że pole błękitne i w murze nie trzy, a cztery kamienie złote, w złotej oprawie, trzy i jeden (Kancl. 98 f. 137). Dyplom na szlachectwo otrzymał 1792 r. (ML. 220 A f. 475 i Sig. 37 f. 138). W 1794 r. dostał od ojca swego Michała, właściciela Siedliszczan 1781 r., różne sumy (DW. 97 f. 547 i 110 f. 609).

DIETZ de, Tomasz Jakób, generał major wojsk rosyjskich, otrzymał od Augusta III-go tytuł dziedziczny baronowski 1759 r. Do własnego herbu miał dodane białe skrzydło orle, w czerwonem polu (Kancl. 14 f. 212).

[DIONISI margrabia Kajetan, z miasta Osimi, w państwie kościelnem, został podkomorzym Stanisława Augusta 1781 r. (Kancl. 67 f. 53).]

DIONIZY biskup poznański, umarł 1106 r.

DIONIZY v. DZIWISZ, kasztelan spicimierski 1384 r., zaświadcza w Sieradzu 1399 r. szlachectwo swego współherbownika, zawołania „Kliza, szczytu i znamienia włóczni“ (Pis. Dz. Pol. IX. Potk.). Pisał się z Koprzywnicy, a imiona jego i synów wskazują na Jelitczyków.

DIONIZY, władyka łucki 1415 r.

[DIRINGHOFFEN hr. N., łowczy króla pruskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r.]

DIRMA Jan, bojar żmudzki, otrzymał od Zygmunta Augusta 1546 r. trzy nieosiadłe wsie w dyrwiańskiej włości (M. L. 61 f. 240).

de DIUBELL Justus, kapitan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 roku (V. L.).

DJAHILEWICZ, patrz *Dziahilewicz.*

DŁOCZOWSKI Michał, podczaszy żytomierski 1726 r.

DŁOTOWIE h. SYROKOMLA (Dług. Lib. Ben.) w województwie lubelskiem. Dłoth, komornik królewski 1393 r. (Pom. Dz. W. S. XV). Dłotho ze Słupi, świadczy 1424 r. Jan, syn Jana, alias Dłotho ze Słupi, 1452 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Dłotho ze Słupi, świadczy w Lublinie 1475 roku. Jan Dłotho, sołtys z Porzecza, od 1443 r. często obecny we Lwowie na sądach, a w 1454 r. z żoną Dorotą, sprzedał sołtystwo swe w Porzeczu arcybiskupowi lwowskiemu, za 26 grzywien, jednego konia i jeden postaw sukna gorlickiego. Ten sam, czy inny Jan Dłotho, za żoną N. (Elżbietą?), siostrą Krzystka z Wzdowa i Wary, ma obiecane 50 grzywien posagu. Jakób 1456 r. we Lwowie (AGZ. XI, XIV).

Herb Syrokomla.

Mikołaj Dłoto, dziedzic Czeszyna 1476 r. (Akta XIX). Jan Dłoto, syn Stanisława ze Słupi, 1579 r., a Krzysztof, syn Stanisława, 1591 r. Sebastyan i Krzysztof, synowie Piotra, 1593 r. (Zap. Lub. 1 f. 319; 6 f. 311; 18 f. 687 i Wyr. Lub. 56 f. 335).

Słupia, leżąca w powiecie urzędowskim, do nich należała. W 1531 r. dziedziczył już na niej Dłoto (Paw.).

DŁOTOWSCY v. DŁUTOWSCY h. WĄŻ z Dłotowa v. Dłutowa, w powiecie szreńskim, jednej dzielnicy z Ciechomskimi. Panu Janowi z Dłotowa zabrali Krzyżacy w czasie pokoju 9 koni, wartości 50 grzywien i wieś spalili 1411 r. (Lit.). Jan, sędzia ziemski gostyński w latach 1430 — 1434. Andrzej z Ciechomic, wojewoda mazowiecki i Jan z Dłotowa, bracia, sprzedali plac w Płocku 1436 r. (M. 336 f. 52). Jan, cześnik płocki, zabezpieczył posag żonie Annie, 1438 r. (Ibid. f. 77). Łaszcz i Andrzej, synowie Piotra, dziedzice Dłotowa 1444 r. (M. 3 f. 307). Jakób, podsędek dobrzyński, umarł 1515 r. Król Zygmunt potwierdził w 1532 r. Janowi, Stanisławowi i Maciejowi, synom Jakóba, przywilej erekcyjny miasta Dłotowa, ze wsi tegoż nazwiska, wydany przez ks. Ziemowita Mazowieckiego (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 116). Wymieniony Stanisław, żonaty z Zofią Łaszewską, córką Zygmunta, w 1537 r. (Ibid. f. 270). Stanisław, poborca województwa płockiego 1559 r. (Ibid. 5 f. 302), a podsędek zawskrzyński 1552 r.

Herb Wąż.

Feliks, podsędek zawskrzyński, zmarły 1626 r., pozostawił trzech synów: Michała, Mikołaja i Wiktora. Michał, miecznik bełski 1653 r., kwitował Kryskiego 1628 r., a nabył od brata swego Wiktora część jego na Dłotowie 1635 r. (Gr. Przed. 69 f. 589 i DW. 48 f. 1829). Z województwem bełskiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1631 r. nabył od brata swego stryjecznego Jana, syna Macieja, część jego na Dłutowie (M. 179 f. 170). Mikołaj nabył od Andrzeja i Mikołaja, synów Jakóba, części ich na Dłotowie, 1645 r. (DW. 50 f. 770). Maryanna za Szymonem Zawiszą, rotmistrzem królewskim, 1682 r. (Woł. IX f. 169).

DŁUGAWSCY z Długawy, w województwie lubelskiem. Wyroki lubelskie z 1590 r. wspominają o Pawle, synie Macieja, Trojanie, Stanisławie i Salomonie, synach Abrahama, Stanisławie, Barbarze i Dorocie, dzieciach Mateusza, Janie, Zygmuncie i Rafale, synach Stanisława, Krzysztofie, synie Pawła i Wawrzyńcu, synie Tworziana, dziedzicach Długawy i Długawy - Tworki (Ks. 42 f. 519 i 585).

DŁUGI Jan z Kunowa, udowodnił 1433 r. w Krakowie, pochodzenie swoje szlacheckie, a świadkowie zeznali, że jest h. *Kaja* t. j. *Radwan* (Helc. II. 2473).

z DŁUGICH KĄTÓW, w powiecie łęczyckim (de Długie Katy), Floryan, syn Jana, kwituje Zboińskiego 1530 r., a w 1537 r. zabezpieczył posag żonie Annie (Gr. Przed. 1 f. 226 i 2 f. 132). Andrzej, przyznał dług Wojciechowi 1552 r. (Ibid. 1 f. 320).

z DŁUGIEGO Leśnio, podstarości trembowelski 1452 r. Mikołaj Lesień z Długiego 1464 r. w Haliczu. Pełka alias Wołczko v. Wilczek z Długiego, komornik sądu trembowelskiego 1458 r.

z DŁUGIEGO, w województwie brzeskiem-kujawskiem. Janusz, syn niegdy Wincentego, wojewody brzeskiego-kujawskiego, świadek 1357 r. (Dok.). Wincenty był wojewodą 1350 r. Drugim jego synem był Wincenty 1353 r. Wincenty, wojewoda, poprzednio sędzia ziemski brzeski 1348 r., był h. Doliwa (Rz. M.).

Herb Topór.

z DŁUGIEJ WOLI. Andrzej, syn Marcina, 1424 r., Marcin, syn Piotra, 1459 roku, Klemens, syn Stanisława, 1459 r. na uniwersytecie krakowskim.

DŁUGOBORSCY h. TOPÓR z Długoborza w powiecie zambrowskim. Akta łomżyńskie z 1498 r. wymieniają: Mikołaja, syna Jakóba, Jana, syna Macieja, Jakóba i Aleksego, synów Andrzeja, Macieja i Jana, braci, Piotra i Windykę, synów Mikołaja, a wnuków Falisława, właścicieli Długoborza h. Topór (Mil.). Mikołaj, podsędek zambrowski 1665 r. i Andrzej, podstarości zambrowski, pisali się z ziemią łomżyńską na elekcyę króla Michała, a Andrzej i na obiór Jana III-go. Maciej, Roch, Władysław, Maciej i Wojciech, elektorowie Augusta II-go. Antoni, podsędek zambrowski 1746 r. Jan, komornik ziemski zambrowski 1788 r. Piotr, subdelegat grodzki

trembowelski 1779 r., syn Antoniego i Katarzyny Zakrzewskiej, wnuk Stanisława i Anny Wądołkowskiej, dowiódł swego pochodzenia szlacheckiego w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., a wnukowie jego: Szymon, Mateusz i Jan, synowie Antoniego Andrzeja, 1837 r. w Królestwie.

W tymże roku wylegitymowali się również ze szlachectwa w Królestwie: Stanisław i Franciszek, synowie Michała i Maryanny z Wyrzykowskich i Mateusz, syn Joachima (A. b. Her.).

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa 1839 r.: Ignacy Antoni z synami: Mikołajem, Felicyanem i Stefanem, syn Antoniego, wnuk Piotra, a 1858 r. Jan, syn tegoż Ignacego i Ludwik i Jan Józef, synowie Jana, wnuki Antoniego, prawnuki Piotra (Spis.).

DŁUGOJEWSCY v. DŁUGOJOWSCY h. PRUS I-szy z Długojowa pod Radomiem. Bernardyn z Długojowa, odkupił łan w Smogorzowie od Dmoszyckich 1488 r. (Perp. Radom. 1 f. 621). Wieś tę posiadał 1508 r. Jakób, a 1569 r. Maciej, Wojciech i Stanisław (Paw.). Stanisław zastawił część Długojowa Potkańskiemu, który ją ustąpił 1545 r. Kochanowskiemu, a od tego wykupili ją 1552 r. Stanisław, Jakób, Mateusz, Paweł i Wojciech Długojewscy. Wojciech, subdelegat grodzki przedecki 1639 r., odstąpił wójtostwo w Rybnie Ostrowskiemu 1645 r. (Gr. Przed. 41 f. 192 i 72 f. 257). Wiktor pisał się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Jana Kazimierza.

DŁUGOKAŃSCY v. DŁUGOKOŃSCY w W. Ks. Litewskiem. Mikołaj, wnosi 1665 r. manifest. o ograbieniu go i zatraceniu przywilejów na Stare Sioło, przy zdobyciu Mścisławia 1654 r. i pozywa Karjackiego o najazd (Ist. Jur. Mat. XXV). Ignacy, regent ziemski i surrogator województwa mścisławskiego 1761 r. (Woł. XV B f. 346), pisarz grodzki 1765 r., a sędzia grodzki rzeczycki 1777 r.

DŁUGOKĄCCY v. DŁUGOKĘCCY h. LIS z Długokątów, w powiecie mławskim. Duczadło (?) z Długich Kątów, obrabowany 1411 r. przez Krzyżaków, w czasie pokoju, na 30 grzywien. Jan i Jakób, synowie Stanisława, Wojciech, syn Piotra, Maciej i Andrzej, synowie Mikołaja, Jan i Wojciech, synowie Marcina, Leonard, syn Macieja, Stanisław i Nikodem, synowie Pawła i Leonard, syn Jana, właściciele Długokątów w latach 1536—1544 (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 375 i 6; 7 f. 102 i 3; 9 f. 310). Adam, Andrzej, Jan i Wawrzyniec podpisali elekcyę Augusta II-go.

Herb Grzymała.

DŁUGOŁĘCCY h. GRZYMAŁA z Długołęki w ziemi rożańskiej. Jan, żonaty 1585 r. z Anną Slasianką (Zs. Gr. Czers. 53 f. 1329). Tomasz z Wielkiej Długołęki, podpisał z województwem krakowskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Ożeniony był 1642 r. z Zofią Morsztynówną, 2-o v. Janową Wężykową, wdową już 1654 r., oboje byli aryanami (Akta Krak.). Wojciech z ziemią rożańską, pisał się ną elekcyę Jana Kazimierza. Jan, dwóch Pawłów, dwóch Stanisławów, czterech

Wojciechów, dwóch Jakubów, Andrzej, Walenty, Seweryn i Maciej, z ziemią rożańską, a Jakób z ziemią wyszogrodzką, podpisali elekcyę króla Michała. Tomasz z ziemią zakroczymską, podpisał obiór Augusta II-go, a Stefan z ziemią warszawską, elekcyę Stanisława Augusta.

Jakób, podpisarz warszawski 1610 r. (DW. 38 f. 1478). Jan, syn Macieja, sprzedał Żelazowo Skolimowskim 1630 r. W 1622 r. zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Oborskich (DW. 48 f. 302 i Perp. Czers. 6 f. 355 i 624). Katarzyna, córka Stanisława i Zofii z Młyńskich, za Janem Paszkowskim 1783 r. (DW. 99 f. 569).

Stefan, regent komisyi wojskowej koronnej 1775 r. (V. L.), ożeniony z Józefą Dzierżańską, zostawił córki: Matyldę, zmarłą panną i Józefę, zamordowaną na Pradze 1794 r. i synów: Ferdynanda, Szymona, kapitana b. wojsk polskich, Michała, Jozafata i Wincentego, po którym, z Maryanny Hryniewieckiej, syn Józef umarł bezdzietnie. Stanisław, ostatni opat czerwiński 1819 r. Mateusz, ożeniony z Teklą Przeradowską 1811 r.

Piotr, właściciel Długołęki-Miroszy, w ziemi ciechanowskiej, 1770 r., miał syna Stefana, którego syn Tadeusz, żonaty z Febronią Rościszewską, pozostawił synów: Stanisława, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. i Szymona, ożenionego z Ludwiką Młodzianowską, po której syn Ludwik, wylegitymowany 1846 r. (A. b. Her.). Stanisław, Prakseda, zamężna Bieńkowska i Teresa Gregorowiczowa, współwłaściciele Długołęki - Miroszów, zmarli przed 1865 r.

Melchior, właściciel Długołęki, w ziemi rożańskiej, 1762 r., z Agnieszki Olenkowskiej, miał syna Karola, po którym syn Antoni, z Magdaleny Lipskiej, pozostawił syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa 1855 r. wraz z synami: Arturem i Witoldem, urodzonymi z Kamilli Jurgielewiczówny (A. b. Her.).

Mateusz, także dziedzic na Długołęce 1770 r., miał syna Tomasza, żonatego z Heleną Ogonowską, którego synowie: Stanisław z synem Adamem, urodzonym z Gertrudy Borkowskiej i Józef z synami: Wojciechem i Antonim, wylegitymowali się ze szlachectwa 1848 r. (A. b. Her.).

Po Wojciechu, dziedzicu części Długołęki, wdowa Teofila z Klonowskich, 2-o v. Mieczkowska, umarła przed 1870 r.

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa: Jakób, syn Mateusza, wnuk Jakóba, prawnuk Kaspra i Karol Wacław z synami: Arturem Karolem i Witoldem Juliuszem, syn Antoniego, wnuk Wawrzyńca, prawnuk wymienionego wyżej Jakóba, syna Kaspra, w latach 1848 i 1850; Mateusz Bartłomiej, syn tegoż Wawrzyńca, wnuk Jakóba, z synem Felicyanem, 1862 r., Zygmunt, syn wymienionego Karola Wacława, 1857 r., a syn tegoż Zygmunta, Jan Adam, 1894 r., Antoni i Lubomir Szczęsny, synowie Artura Karola, 1892 roku (Spis.).

Herb Pobóg.

DŁUGOŁĘCCY h. POBÓG z Długołęki, w ziemi ciechanowskiej, z którą pisali się na obiór Augusta II-go: Michał, Adam, Fabian, Balcer, Bartłomiej, Dominik, dwóch Wawrzyńców, dwóch Kazimierzów, dwóch Walentych, dwóch Woj-

ciechów i Stefan. Tadeusz podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Mateusz, komornik ziemski ciechanowski 1791 r.

Andrzej, właściciel dóbr Ogony - Koski, w ziemi rożańskiej 1762 r., miał syna Jana, po którym syn Franciszek, ożeniony z Rozalią Turską, pozostawił syna Ignacego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1862 r. (A. b. Her.).

Jan, właściciel dóbr Młynarze 1783 r., miał syna Józefa, żonatego z Kunegundą Bieńkowską, po której synowie: Teofil, Sylwester i Ferdynand, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1850—1860 (A. b. Her.).

Stanisław, ożeniony z Teofilą Pobińską 1864 r.

DŁUGOŁĘSCY, prawdopodobnie zamiast DŁUGOŁĘCCY. Maryanna z Rozwadowskich, wdowa po Józefie, odstąpiła w 1699 r. dożywocie służące jej na Jastrzębi, w ziemi czerskiej. Maciej, syn Marcina i Zofii z Konarzewskich, przyznał dług Karbińskiej 1741 r. (Perp. Czers. 16 C f. 240 i 25 f. 258).

DŁUGOPOLSCY h. SAS. Andrzej z województwem wołyńskiem, podpisał elekcyę króla Michała. Andrzej, pisarz grodzki owrucki 1689 r. Wieś Długopole leży w powiecie sandeckim i mogła być gniazdem tej rodziny. Kazimierz, miecznik łukowski, syn Jakóba i Zofii z Golińskich, zeznał 1718 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Turowską, córką Jerzego (DW. 63 f. 191).

[DŁUGOSZ Janusz, kozak królewski, z żoną i potomstwem, do dziedziczenia dóbr przypuszczeni 1633 r. (M. 180 f. 80).]

DŁUGOSZEWSCY v. DŁUGOSZOWSCY h. WIENIAWA. Marcin Długoszewski otrzymał prawem kaduka majątek po Zielińskim 1777 r. (Perp. Czers. 35 f. 276). Teresa, córka Józefa i Anny Eszenkównej, żona Stefana Aleksandra Kałuskiego 1800 r.

Jan Kanty i Rafał Długoszowscy, synowie Jana i Kunegundy z Rudowskich, dowiedli 1782 r. swego szlacheckiego pochodzenia, w sądzie grodzkim sandeckim (Goł.).

Łukasz Józef i Antoni Stefan Długoszewscy, synowie Szymona, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Józefa, dowiedli szlachectwa 1848 r. w gubernii podolskiej (Spis.).

Herb Wieniawa.

DŁUGOSZOWIE h. WIENIAWA. Pisarze nasi, prawie jednomyślnie utrzymują, że gniazdem tej rodziny jest ziemia wieluńska. Mnie by się inaczej zdawało. W ziemi opoczyńskiej znajdujemy całe gniazdo Wieniawitów, z włością Wieniawą na czele. Właścicielem Wieniawy był 1416 r. Stanisław, Zajączkowa 1411 r. Jan, Jabłonicy 1418 roku. Jan, Radestowa 1418 roku. Stanisław i Maciej, wszyscy Wieniawici (Pis. Dz. Pols. IX). Dalej idzie Libiszów, gniazdo Wieniawitów Libiszowskich. Nieopodal Wieniawy pod Szydłowcem, leży wieś Długosz i kto wie, czy nazwa tej wsi z nazwą rodzinną znakomitego naszego historyka, nie ma związku, tem więcej, że rodzina ta w XIV-m wieku posiadała

wójtostwo sandomierskie i tak ojciec historyka, on sam i jego rodzeństwo, posiadali dobra w województwie krakowskiem i sandomierskiem. Gdyby Niedzielsko, z którego się zwykle pisywał ojciec historyka, nie było majątkiem nabytym, lub za żoną, pochodzącą z ziemi wieluńskiej, otrzymanym, a majątkiem rodowym, to pewnie i ojciec i dzieci nie byliby pozostali przy nazwisku Długoszów, lecz byliby się nazwali Długoszami-Niedzielskimi.

W 1398 r. sąd ziemski krakowski uznał, że wójtostwo sandomierskie należy do Mikołaja, syna Mikołaja Długosza i rodzeństwa: Janusza, Katarzyny i Anny (Helc. II. 337). Ów Janusz h. Wieniawa, piszący się z Łosławia (z Gosławia?), naganiony w procesie, miał nakazane w 1401 r. przez sąd krakowski udowodnienie swego szlachectwa, przed sądem ziemskim wieluńskim (Ibid. 807). Synami jego zapewne byli bracia: Jan i Bartosz Długoszowie.

Z nich Bartłomiej, pleban w Kłobucku, był 1410 r. jako kapelan królewski pod Grunwaldem, a ustąpiwszy swej parafii synowcowi 1434 r., umarł tegoż roku (Cal. Crac.).

Jan Długosz, piszący się z Niedzielska, Kociny, Parzymiech, Grabowej i Czernic, za odznaczenie się pod Grunwaldem, otrzymał 1410 r. burgrabstwo brzeźnickie (starostwo). W latach 1421 — 1422 jest starostą nowomiejskim-korczyńskim. Wtymże roku sprzedał ośm jatek szewckich w Wieluniu; w 1430 r. ręczą za nim liczni dygnitarze, że się stawi na wezwanie królewskie, 1433 r. nabył Prusiecko, 1440 r. sprzedał Niedzielsko i Łyskórnię Madalińskiemu, tegoż roku dostał przywilej królewski, na założenie wsi Czarny Stok, na karczunku, w starostwie krzepickiem, 1441 r. odstąpił synowi Janowi Kocinę. W 1444 r. w Wieluniu 14-go Stycznia, spisał akt fundacyjny, altaryi w kościele brzeźnickim, na którą przeznaczył 5 grzywien czynszu rocznego ze wsi swej Czernice i umarł w jedenaście dni potem w Wieluniu, gdzie został pochowany, obok pierwszej żony Beaty, córki Marcisza z Borówna, zmarłej 1429 r. Druga żona jego dotąd nieznana z nazwiska. Dzieci zostawił wiele i córek i synów. Z synów, sześciu jest znanych i wszyscy nosili imię Jan.

Najstarszemu z nich Janowi, ustąpił ojciec Czernice 1441 r.; on też wraz z ojcem dziedzic Grabowej i Kociny, procesował się z Jaksonem z Żelaznej 1441 r. W następnym roku pozwał Hinczę z Rogowa, o bezprawne wdarcie się w Kocinę, bez spłacenia mu zapisu królewskiego, a gdy Hincza złożył 120 grzyw. u Jana z Jedlczy, pozwał i tego w 1443 r. Był też dziedzicem Bąbelna, a zabity został 1456 r. przez Zdziebora ze Swiradzic, o czem wspomina brat, Jan starszy, kanonik, w liście do Rafała ze Skawiny.

Następny Jan, zwany starszym, ur. 1415 r. w Brzeźnicy, 1428 r. zapisany na uniwersytet krakowski, 1433 r. notaryusz, potem kanclerz Zbigniewa z Oleśnicy, biskupa krakowskiego, najbliższy i najwierniejszy jego domownik i przyjaciel, był odtąd, jak słusznie biskup Łętowski w Katalogu powiedział, „przez 22 lata prawą ręką kardynała", a „warci byli siebie". W 1434 r., za cesyą stryja, został plebanem w Kłobucku, 1436 r. kanonik krakowski, 1440 r. wyświęcony na księdza, 1443 r. kantor, 1445 r. kustosz wiślicki, był i kanonikiem sandomierskim. W 1449 r. przywiózł z Rzymu kapelusz kardynalski dla Zbigniewa Oleśnickiego, tegoż roku poseł od króla do Węgier i Wiednia, odbył zarazem pielgrzymkę do

Ziemi Świętej, z której wrócił do kraju 1452 r. W 1456 r. komisarz do wypłaty żołdu i wykupienia Malborga, z rąk zaciężnego wojska; 1461 r. jako stronnik prawnego elekta Jakóba z Sienna, biskupa krakowskiego, wygnany wraz z bratem z Krakowa przez starostę, przyczem mu Kurozwęccy dom zrabowali. Cały rok kryje się w zamku melsztyńskim, pod opieką Jana Melsztyńskiego. W 1464 r. poseł do Torunia, w sprawie pokoju z Krzyżakami, a 1466 roku do Wrocławia. W 1467 r. zostaje wychowawcą królewiczów, w 1471 r. otrzymał kanonię gnieźnieńską. Wszędzie zostawił ślady swej pobożności i zacności, gdziekolwiek przeszedł, tak w Wiślicy, jak w Sandomierzu, a zwłaszcza w Krakowie. Trudno tu wyliczać wszystkie jego pobożne i dobroczynne fundacye, wspomnę tylko najważniejsze, t. j. bursę dla ubogich studentów uniwersytetu krakowskiego, Paulinów na Skałce w Krakowie 1472 r. i Kamedułów na Bielanach pod Krakowem 1480 roku.

Największą jego jednak zasługą, że pierwszy skreślił dzieje swego narodu, czem na wieczną wdzięczność ziomków swoich zasłużył. On również zebrał opis kościołów dyecezyi krakowskiej i ich uposażeń, wymieniając rody, do których należeli właściciele wsi i spisał pierwszy Herbarz Polski, dla tego też jego za ojca haraldyków naszych uważać należy. Za tyle zasług, dopiero przed śmiercią, doczekał się należnego mu oddawna odznaczenia, otrzymawszy w Październiku 1479 r. nominacyę na arcybiskupstwo lwowskie. Umarł podobno 19 Maja 1480 r., zanim potwierdzenie jego nominacyi z Rzymu nadeszło; pochowany w kościele Św. Stanisława na Skałce. Żył jeszcze 12 Maja; 24-go t. m. wzmiankowany w aktach jako nieżyjący (Helc. II. 4216, 4236 i 4237). Starowolski mylnie odniósł datę jego śmierci na 10 Maja.

Jan, zwany młodszym, jest 1447 roku na uniwersytecie krakowskim, 1449 roku pleban w Kłobucku, 1453 roku kanonik katedralny krakowski, zmarł 1471 roku.

W 1446 r. Jan, kanonik (starszy), z trzema braćmi Janami, prowadzi dalej sprawę z Janem z Jedlczy, starostą krzepickim, o spłatę zapisu królewskiego z Kociny, a 1448 r. z Machną z Balic, o Rembielice. W tymże roku czterej bracia Janowie, dziedzice Grabowej, pozwali Bielów z Libidzy, o ewikcyę daną ich ojcu, przy kupnie Popowa i Przedmościa od Grabowskiego. W 1456 r. Janowi, kustoszowi wiślickiemu, Janowi, kanonikowi krakowskiemu, Janowi, Janowi i Januszowi, krewnym swoim, zapisuje Jan z Kobylan, stolnik krakowski, w razie swej bezpotomnej śmierci, wszystkie ruchomości swoje i sumy, zapisane mu przez króla na Jadownikach i sześciu innych wsiach. Z tych trzech świeckich Janów, żyjących w tym roku, o Janie, zwanym Sasin, alias Długosz, wiadomo, że zostawił córkę Beatę, żonę Andrzeja Pieniążka z Kruzlowej 1469 r., za którą stryj Janusz zobowiązał się dać 500 zł. węg. posagu.

Drugi Jan, dziedzic Bąbelna, nabył 1463 r. razem z bratem Januszem, Nieszków od Sienieńskich, za 790 grzyw., a 1471 r. sam nabył Udorz od Stanisława z Denowa, za 1,000 zł. węg. Syn jego Mikołaj, dziedzic Bąbelna i Udorza po ojcu, a Czarnocina, Słaboszowa i innych po stryju, zwany czasem Długoszem Bambelskim, procesuje w latach 1483 — 1485 zabójców stryja Janusza. Żył jeszcze 1504 r.

Trzeci z wymienionych 1456 r., a najmłodszy zdaje się z braci Jan v. Janusz, otrzymał 1462 r. zaszczytne oznaki rycerskie pod Puckiem, na wojnie z Krzyżakami, 1466 r. ranny ciężko pod Chojnicami. Dziedzic Czernic, Nieszkowa, Czarnocina, sprzedał 1467 r. Przedmoście w wieluńskiem. W 1469 r. burgrabia grodzki krakowski, 1470 r. zamienił wsie swoje Kosterę, Służów i Kościelec, w wiślickim powiecie, z proboszczem Norbertanek z Buska, na Słaboszów, 1471 r. pojechał do Czech z Władysławem Jagiellończykiem, jako kuchmistrz nadworny, 1475 roku jako podczaszy odwoził Jadwigę Jagiellonkę do Bawaryi, a 1479 r. znów jako kuchmistrz, Zofię Jagiellonkę do Frankfurtu. Gdy przyjechawszy z Nieszkowa 1482 r. na nabożeństwo w Boże Ciało do Słaboszowa, zatrzymał się na plebanii, tamże zabity został przez sąsiada, Piotra Piechotę z Dziaduszyc. Dzieci nie pozostawił, a spadek po nim wzięła wdowa Katarzyna, żyjąca jeszcze 1491 r. i bratanek Mikołaj (Helc. II.; Cod. Ep. XV; Dług. Hist. i Lib. Ben.).

Spotykamy w aktach jeszcze innych Długoszów, lecz ci zapewne nie należą do rodziny wyżej wymienionej. Mikołaj Długosz, świadczy w Pyzdrach 1317 r., a ręczy za Przybysława, kasztelana kowalskiego, 1320 r. (KWP.). Wawrzyniec Długosz, wójt kołomyjski, zapisał 1445 r. żonie, Annie Niedźwieckiej, 120 grzyw. posagu i wiana na wójtostwie i Matfiejowcach. Syn jego Jan ze Sniłodowa, zabezpieczył 1461 r. żonie, Annie Słoczyłównie z Żukowa, 400 grzyw. posagu i wiana na wójtostwie, albo na dobrach mazowieckich. W 1462 r. przed sądem halickim tenże Jan Długosz, syn Wawrzyńca, wójt kołomyjski, zeznaje zamianę z bratem swoim stryjecznym, także Janem ze Sniłodowa, synem Jakóba z Golandkowa. Daje wzmiankowane wójtostwo i wieś Matkowce, za które ma otrzymać części w dobrach dziedzicznych na Mazowszu, w Sniłodowie, Sulirzyszu, Rampkowie i Golandkowie (AGZ. XII. 3050).

Andrzej Długosz ze Strachocic 1450 r. Jan Długosz, żonaty z Katarzyną, posesor Kuczkowa i Woli 1460, 1470 i 1502 r. (Akta Krak.). Jan Longinus (Długosz?) Sanczalski, świadczy 1540 r. w Koprzywnicy (Arch. Sang.). Wyroki lubelskie z 1579 r. wspominają o Marcinie Długoszu, żonatym z Anną Opiłacz, a z 1596 roku o Auguście, synu Macieja i Stanisławie, synu Jana (Ks. 1 f. 56 i 68 f. 336). Benedykt Długosz z żoną, Ludwiką Otocką, współdziedzice Bużenina 1775 r.

Herb Grzymała.

DŁUSCY h. GRZYMAŁA wyszli ze wsi Długie Wszebory na Podlasiu, na której dziedziczyli w końcu XVI-go wieku Stanisław, syn Macieja, Zygmunt, Wojciech, Jan i Stanisław, synowie Jana, Jakób, Stanisław, Jan, Wojciech, Walenty, Wawrzyniec, Paweł i Adam (Wyr. Lub. 53 f. 188 i 57 f. 754). Mateusz z ziemią drohicką, a Władysław z ziemią rawską, podpisali elekcyę króla Michała. Dominik i Karol, z ziemią chełmską, a Mateusz i Paweł, z ziemią nurską, pisali się na obiór Augusta II go.

Franciszek, syn Grzegorza Dłuskiego Łosia, wziął w zastaw część wsi Długie - Grzymki 1746 r. Syn jego Stanisław, ur. 1747 r. w parafii Ceranowskiej, dowiódł szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. Wojciech, syn Szymona, sprzedał 1769 r. część Długiego Jakóbowi, synowi Pawła. Maciej

Dłuski Wszebor, syn Wojciecha, nabył 1770 r. część Grądów. Syn jego z Franciszki Wierzbickiej, Jan, ur. 1777 r. w parafii Kosów. Jan i Jakób, dowiedli szlachectwa 1804 r.

DŁUSCY h. KOTWICZ z Długiego, w powiecie wschowskim. Akta poznańskie z 1388 r. wspominają o Mikołaju Dłuskim (Leksz.). Stefan z Długiego, łożniczy królewski 1484 r. Kasper, podkomorzy wschowski 1510 r. Dawid, dworzanin pokojowy królewski 1502 r., starosta sandomierski 1505 r., starosta koniński i pyzdrski 1506 r., którego syn Stanisław 1524 r. (M. 36 f. 711). Stanisław, kawaler maltański 1512 r. (Łuk. I f. 73). Piotr, dziedzic na Długiem 1523 r., starosta biskupi lipowiecki 1522 r., nabył Iwanowice od Pieniążka 1527 r. (M. 36 f. 90 i 43 f. 488). Andrzej wracając z Wenecyi do Polski, przywiózł list Hozyusza do Dantyszka. Wojciech, podsędek wschowski 1541 r. Andrzej, żonaty z Agnieszką Myszkowską 1542 r. (M. 63 f. 298). Synowie jego: Wojciech i Mikołaj, 1555 i 1556 r. na naukach w Zurychu. Mikołaj, dziedzic Iwanowic, sprofanował kościół tamże 1551 r. Synowie jego wrócili do katolicyzmu. Ten sam Mikołaj, żonaty z Anną Minocką, właściciel Minogi, Nowej Wsi, Iwanowic, Poskiłowa, Danic 1581 r. (Paw.), surrogator grodzki krakowski 1581 r. po śmierci Zborowskiego, pozostawił syna Jana (Wyr. Lub. 37 f. 222 i 10 f. 312). Jan, właściciel Iwanowic 1593 r., opat bledzewski 1607 r. (M. 351 f. 14, Zap. Lub. 8 f. 677 i 20 f. 212). Regina, Norbertanka w Strzelnie. Prawdopodobnie jej rodzice, Andrzej z żoną Anną, zapisani w nekrologu strzelińskim w XVII-m wieku.

Herb Kotwicz.

DŁUSCY h. NAŁĘCZ z Długiego, w powiecie lubelskim, na której to wsi dziedziczyli 1531 r. Jakób, Barbara i Andrzej (Paw.). Mikołaj, pisarz grodzki 1579 r., a podstarości lubelski 1585 r. Jerzy, podstarości i sędzia grodzki lubelski 1589 r. Krzysztof, syn Jerzego, zeznał 1618 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą Stawską, córką Piotra (Zap. Lub. 23 f. 304). Krzysztof wspólnie z żoną, Katarzyną Kłopocką, posiada 1627 r. wójtostwo w Krzczonowie, w starostwie lubelskiem. Tenże Krzysztof, z trzecią już żoną, Katarzyną Zwiartowską, posiada wzmiankowane wójtostwo 1636 r. Pozostała po nim wdowa, otrzymała konsens królewski 1654 r., na odstąpienie wyżej wymienionego wójtostwa córce swej Katarzynie, żonie Stanisława Rozwadowskiego (M. 176 f. 97; 182 f. 73 i 196 f. 32).

Herb Nałęcz.

Adam i Jan, synowie Jana i Elżbiety Chmielowskiej, odstępują 1624 r. różne sumy Gorajskiemu. Stefan, syn Adama, sprzedał Długie Stoińskiemu 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 601 i 921). Stanisław, żonaty z Katarzyną Gawłowską 1629 r. (Perp. Czers. 8 f. 149). Stanisław, dziedzic na Łubkach, w powiecie lubelskim, 1676 r. (Paw.). Kazimierz, żonaty 1724 r.

z Jadwigą Zwierzchowską, córką Jana. Synowie jego: Gabryel, z żoną, Anną z Ogrodzińskich, 1753 r., a Józef z żoną, Zofią z Domańskich, 1755 r., zeznali zapisy dożywocia (Perp. Czers. 19 f. 396; 23 B f. 508; 29 f. 549 i 30 f. 147).

Andrzej nabył dożywocie na Rudniku 1732 r. Józef wspólnie z żoną, Magdaleną z Gawińskich, otrzymał konsens królewski 1725 r., na wykupienie z rąk Siedliskich wójtowstwa w Łopusznicy (DW. 68 f. 398 i 65 f. 1251). Tomasz, właściciel Gutanowa i Niedrzwicy, regent grodzki lubelski 1744 r. (Czerniech. f. 1445), wojski lubelski 1746 r., skarbnik urzędowski 1746 r., lecz obie te nominacye nie doszły do skutku. Łowczy lubelski 1750 r., sędzia grodzki lubelski 1762 r., podkomorzy lubelski 1765 r. W 1781 r. kawaler orderu Św. Stanisława i kandydat do województwa lubelskiego (MP.). W 1768 r. nabył Ściborówko od Lubomirskiego, a 1783 r. wspólnie z żoną, Klarą z Olędzkich, wdową po Wojciechu Turskim, kwitował Czartoryskiego (Perp. Czers. 34 f. 17 i DW. 99 f. 838). Tomasz i syn jego Kanut, byli posłami województwa lubelskiego na sejm elekcyjny 1764 r., to też oni i Józef, drugi syn Tomasza, podpisali tęż elekcyę.

Kanut, otrzymał konsens królewski 1767 r., na wykupienie starostwa zwoleńskiego od Potkańskich, a 1785 r. wraz z ojcem pokwitowani przez Gogolewskiego (DW. 101 f. 1186; Sig. 30).

Sebastyan, trzeci syn Tomasza, podkomorzy Stanisława Augusta, wykupił 1766 r. starostwo łukowskie z rąk Nowosielskiego. W 1775 r. wyjednał dożywocie na temże starostwie dla żony swej, Joanny z Krasińskich (Sig. 32). W 1766 r. nabył Cieszkowiznę od Nowosielskiego (DW. 85 f. 651). W 1788 r. był posłem województwa lubelskiego na sejm czteroletni; umarł 1807 r.

Józef, syn Tomasza, ur. 1746 r. w Lublinie, ożeniony z Maryanną Kownacką, pozostawił córkę Joannę Antoninę, ur. 1783 r. (metr. w Kurowie) i synów: Jana Chryzostoma *Tomasza*, ur. 1782 r. i Jana *Józefa*, ur. 1784 r. (metryki w Lublinie u Św. Michała). Tomasz, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.). Tomasz ten, dziedzic Gutanowa, pozostawił z żony, Maryi z Baranowskich, córki: Józefę za hr. Leonem Grabowskim; Maryę za Aleksandrem Łączyńskim i Annę, zmarłą panną.

Wincenty, regent grodzki łukowski 1788 r. N., współwłaściciel Werbki na Podolu 1578 r. (Jabł.). Marcin, w województwie wołyńskiem, 1640 r. (Kij. IV B f. 7). Bonifacy, komornik ziemski łucki 1783 r. Remigian, wojski podolski i regent grodzki kamieniecki 1767 r. Ignacy, biskup hebroński, sufragan i oficiał kamieniecki 1779 r. (Kal.). N., generał b. wojsk polskich 1831 r., ożeniony z Benignę Górską.

Nie wiem, czy są tego herbu: Paweł, żonaty z Katarzyną Witkowską, około 1780 r. i Piotr, żonaty z Barbarą Ankwiczówną, nad których córką Dominiką, ustanowioną została opieka 1768 r. (DW. 96 f. 76 i Kancl. 44 f. 178).

Elżbieta posiadała Łubnę, w powiecie pilznieńskim, 1580 r. Mikołaj, właściciel Łysakowa, w powiecie wiślickim, 1508 r. Wojciech, dziedzic Kolanówki, w powiecie bieckim, 1581 r. (Paw.). Onufry i Jerzy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim bieckim 1782 r. (Goł.). Urszula, żona Antoniego Siemieńskiego 1809 r.

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa: Kasper Piotr, Kajetan Jakób i Józef Kalasanty, synowie Herasima (Hieronima?), wnukowie To-

masza i Józef, syn Józefa, wnuk Mikołaja, wszyscy razem prawnuki Jakóba, syna Feliksa, 1838 i 1842 r. Kazimierz, Erazm, Józef i Wiktorya, dzieci Kajetana, Aleksander, Wacław, Jan i Aloizy, synowie Józefa Kalasantego, 1865 r. i Stanisław, syn Wacława, 1895 r. (Spis.).

DŁUSCY h. PÓŁKOZIC z Długiego, w powiecie radomskim, parafii potworowskiej. Wieś tę w drugiej połowie XV-go wieku dziedziczyli: Sławiec i Paweł, a Wolę Dłuską—Andrzej Dłuski (Dług.). Mikołaj, Wojciech, Jan, Maciej i Franciszek, właściciele Długiego 1569 r. (Paw.).

Abraham z Długiego, 1381 r. jeden z poręczycieli ks. Ziemowita mazowieckiego, Zawiszy biskupowi krakowskiemu (KKKr.). Gunter z Długiego 1418 i 1430 roku na uniwersytecie krakowskim.

DŁUSCY h. TRZASKA wyszli, podług Paprockiego, z pod Skrzynna, w powiecie radomskim.

DŁUSCY w W. Ks. Litewskiem, są h. PÓŁKOZIC i TRZASKA. Andrzej, namiestnik memeski Hlebowicza, żonaty z ks. Hanną Boratyńską 1546 r. (Kniaz. i ML. 61 f. 10). Bazyli, ziemianin orszański, ożeniony z Maryanną Szymkiewiczówną 1670 r. Paweł Piotr z Długiego Dłuski, koniuszy orszański 1730 r. Jan ojciec i Olbrycht i Benedykt synowie Dłuscy, pozwali 1718 r. Świrskich i Kamińskich, o najazdy i grabieże (Ist. Jur. Mat. XXV). Stefan, 1721 r. w orszańskiem (Ibid. XXVI). Michał, stolnik smoleński 1757 r. Antoni Maksymilian, starosta micuński, poseł i rotmistrz powiatu orszańskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Michał, rotmistrz orszański, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Józef, sędzia i podskarbi sądów kapturowych powiatu lidzkiego 1764 r. (V. L.). Józef, koniuszy lidzki 1767 r. Stefan, podczaszyc lidzki, nabył 1777 r. Odechowiec, w powiecie radomskim, od Tymińskiego. Syn jego z Maryanny Zawistowskiej, Franciszek Kajetan Józef, ur. 1785 r. (metr. w Odechowie), dowiódł szlachectwa 1803 roku w Galicyi zachodniej.

Herb Półkozic.

Herb Trzaska.

Wymieniony wyżej Antoni, rotmistrz orszański, dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia 1773 r. w ziemstwie orszańskiem, z herbem złożonym, przedstawiającym na przećwiertowanej tarczy w pierwszem polu Nałęcza, w drugiem Grzymałę, w trzeciem półksiężyc rogami w górę, przeszyty dwoma mieczami, jednym z góry prosto przez środek, drugim od dołu ku górze przez prawy róg (odmiana Trzaski), w czwartem Półkozic. W dowodzie tym okazał układ z 1718 r. zawarty między Pawłem i Mikołajem Dłuskimi, akt nabycia dóbr Miskowszczyzna z 1731 r. przez Pawła od Kryszpinów, plenipotencyę

daną w 1751 r. przez Michała, Jana i Mikołaja, bratu Remigianowi, do windykowania dóbr Długie i Krczonów, w lubelskiem, po Krzysztofie Dłuskim i inne, na mocy których dowiódł, że Floryan i Remigian, synowie Krzysztofa, pozostawili synów: Floryan — Jerzego i Józefa, a Remigian — Pawła i Mikołaja, od których idą wywodzący się Antoni i Stefan, synowie Jerzego i Mikołaj, Remigian, Antoni i Michał, synowie Pawła (Herb. Orsz; Ist. Jur. Mat. XXVIII).

Wnukowie wspomnianego Jerzego, syna Floryana, wnuka Jerzego Krzysztofa, dziedzica dóbr Wołczki Dekorowszczyzna, a synowie Onufrego: Wacław Ksawery z synami: Kryspinem, Michałem i Eljaszem, Kasper, Jerzy, Albin, Paweł i Tadeusz, dowied i szlachectwa 1820 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską, ale tylko z herbem Półkozic.

z DŁUTOWA Jan, brat Andrzeja z Ciechomic, kasztelana płockiego, w 1432 roku (M. 336 f. 52), patrz *Dłotowscy*.

DŁUŻEWSCY h. POBÓG z Dłużewa, w ziemi czerskiej. W połowie XVI wieku żyło dwóch braci: Stanisław i Jan. Adam, syn Stanisława, wspólnie ze stryjem swoim Janem, dziedziczyli na Dłużewie 1569 r. (Paw. i Perp. Czers. 1 B f. 287). Adam, oprócz córki Zofii, żony Seweryna Staniszewskiego 1605 r., pozostawił trzech synów: Kaspra, Stanisława i Mikołaja, którzy podzielili się Dłużewem w 1610 r. (Perp. Czers. 2 f. 526 i 3 f. 357).

Herb Pobóg.

Kasper zeznał 1610 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Łętowską. Córka jego Zofia, za Stanisławem Żukowskim 1616 roku, a syn Seweryn nabył część Łętowa w 1664 r. i podpisał z ziemią czerską elekcyę króla Michała. Z Maryanny Dybowskiej, pozostawił syna Krzysztofa, który w 1721 r. odstąpił pewne prawa bratu stryjecznemu Mikołajowi. Piotr, syn Krzysztofa, wspólnie z żoną, Heleną z Bielińskich, zawarł układ z Turowskim w 1740 r. (Ibid. 3 f. 303; 5 f. 182; 12 f. 417; 11 f. 702; 19 f. 158; 24 f. 427 i 25 f. 227).

Stanisław, syn Adama, zabezpieczył 1610 r. posag żonie, Jadwidze Borowskiej. Adam i Wojciech, synowie Stanisława, podzielili się Dłużewem i zapewnili dożywocie swej matce w 1646 r. Wojciech zabezpieczył sumę żonie swej, Annie Ołdakowskiej, 1645 r. (Ibid. 3 f. 356 i 10 f. 543 i 683).

Mikołaj, syn Adama, żonaty 1-o v. z Elżbietą Rosochacką, której w 1610 r. zabezpieczył sumę, 2-o v. z Anną Kraśnicką, z którą zeznał zapis dożywocia w 1626 r., z pierwszej żony pozostawił syna Andrzeja, z drugiej — Krzysztofa, Jana i Franciszka. Andrzej i Jan, 1647 r., a Franciszek 1652 r., sprzedali bratu Krzysztofowi, części swoje na Dłużewie.

Andrzej, podwojewodzy czerski, podpisał elekcyę Jana Kazimierza i króla Michała. Żonaty z Anną Chełchowską w 1650 r., pozostawił córkę Zofię, żonę 1-o v. Stanisława Łuszczewskiego, 1685 r., 2-o v. Franciszka Żukowskiego 1692 roku (Ibid. 3 f. 359; 7 f. 386; 10 f. 776 i 779; 11 f. 335 i 505; 14 A f. 137 i 14 C f. 148).

Krzysztof, wspólnie z rodzicami, otrzymał od Tęczyńskiego 12 włók w Łukowściu (?) 1625 r. Pisał się on z województwem lubelskiem, gdzie był właścicielem Dąbia (Paw.), na elekcyę Jana Kazimierza, a razem z Franciszkiem podpisał obiór króla Michała. Z Anny Stawskiej, synowie jego: Jan, Tomasz, Andrzej i Kazimierz.

Andrzej, w 1690 r. sprzedał swoim pozostałym braciom część swoją na Dłużewie i Woli.

Tomasz był podporucznikiem w wojsku koronnem.

Jan, 1690 r. kanonik poznański i przemyski, kantor kamieniecki, 1694 r. oficyał i proboszcz łukowski, proboszcz zbuczyński, ratneński i porażeński, deputat na trybunał koronny, biskup gracyanopolitański, sufragan chełmski i administrator biskupstwa kamienieckiego w 1700 r., nabył od Raciborskiego dobra Siodło i Choyny w 1705 r. (ibid. 7 f. 191; 14 C f. 33 i 188; 16 A f. 379; Zap. Lub. 61 f. 828 i 66 f. 20; DW. 61 f. 713). Stronnik Stanisława Leszczyńskiego, był mianowany przez niego biskupem kamienieckim, następnie administratorem arcybiskupstwa gnieźnieńskiego, a w końcu nawet arcybiskupem. Gdy Jan wszelkiemi środkami bronił urojonych praw swoich, kapituła gnieźnieńska wykluczyła go ze swego grona (Kor.).

Kazimierz, syn Krzysztofa, wspólnie z bratem Janem, sprzedał część Dłużewa Linkhausowi 1694 r. W 1689 r. podczaszy chełmski, 1690 r. dworzanin i towarzysz chorągwi husarskiej królewskiej, otrzymał w 1710 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa zgierskiego Chociszewskiemu. W tymże 1710 r. był starostą hajsyńskim i pułkownikiem królewskim. W 1715 r., w którym był marszałkiem Trybunału koronnego, otrzymał starostwo tarnogórskie i konsens królewski, na odstąpienie starostwa kiślackiego i hajsyńskiego Dessierom (M. 253 f. 22). W 1720 r. chorąży chełmski, 1724 r. kasztelan chełmski. W 1710 r. nabył Kamionkę, w powiecie garwolińskim, od Dominika Dłużewskiego (Perp. Czers. 14 C f. 1 i 188; 14 A f. 143 i DW. 61 f. 1140). Z Barbary Podoskiej, córka jego Agnieszka, za Franciszkiem Węglińskim, podkomorzym chełmskim i synowie: Idzi *Franciszek* i *Stanisław* Mateusz, z których pierwszy zwykle Franciszkiem, a drugi Stanisławem w aktach są nazywani. Trzecim zapewne synem kasztelana był Zygmunt, starosta zgierski, ożeniony z Katarzyną Gorzyńską 1720 r. (Rel. Gr. Kal. 82 f. 1769). Musiał jednak umrzeć bezdzietnie, bo dwaj tylko bracia sporządzili dział Dłużewa, a w 1732 r. Franciszek połowę tych dóbr na siebie przypadającą, odstąpił bratu Stanisławowi (Perp. Czers. 21 f. 352 i 22 f. 195; DW. 68 f. 479). W 1728 r. matka zrzekła się dożywocia na rzecz syna Franciszka, który w 1736 r. został chorążym krasnostawskim, a 1750 r. po bracie Stanisławie, chorążym chełmskim. Właściciel Uhruska, którego część otrzymał od brata Stanisława w 1747 r., z Anny Rostworowskiej (Perp. Czers 20 f. 368 i DW. 80 f. 39), miał dwóch synów: Antoniego i Tadeusza, którzy w 1773 r. zawarli w grodzie chełmskim pewien układ.

Antoni, skarbnik, dalej wojski młodszy 1765 r., wojski starszy 1770 r., w końcu łowczy krasnostawski 1773 r., umarł w 1778 r. W 1761 r. w imieniu swojem i syna Hieronima, urodzonego z Ewy z Cieciszewskich, kwitował Ciecierskiego (DW. 77 f. 188). Drugą jego żoną była Julianna z Mołodeckich Wydżdżyna (Kancl. 47 II f. 190) i z niej pozostawił syna Franciszka, ur. 1771 r. (metr.

w Pawłowie), którego, z Franciszki Kuroszównej, syn Antoni, ur. w Goniwilku 1808 r. (metr. w Żelechowie), udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r.

Stanisław, drugi syn Kazimierza, otrzymał od ojca w 1722 r. wójtostwo Świderszczyznę, w ziemi czerskiej. W 1732 r. chorąży chełmski, żonaty z Teodorą Cieszkowską, kasztelanką liwską (DW. 69 f. 782 i Perp. Czers. 19 f. 189), miał z niej synów: Kajetana, Floryana, Ludwika i Krzysztofa. Teodora z Cieszkowskich, po śmierci męża, wyszła za N. Okolskiego, a następnie za Protazego Jełowickiego (Perp. Czers. 32 f. 451 i 36 f. 357). Kajetan, ze skarbnika wojski młodszy chełmski 1770 r., dalej miecznik chełmski 1771 r., umarł bezpotomnie, a schedę po nim Ludwik odstąpił bratu Floryanowi w 1787 r. Floryan w imieniu braci: Kajetana, Ludwika i Krzysztofa, odstąpił w 1760 r. Małachowskiemu prawa do spadku po Katarzynie Firlejównie (DW. 103 f. 1540 i M. 269 f. 169). Ludwik, chorąży buławy polnej koronnej 1764 r., właściciel Dłużewa, sprzedał te dobra bratu Floryanowi 1785 r. (Perp. Czers. 32 f. 444 i 451; 38 A f. 265). Krzysztof, skarbnik chełmski 1770 r., wojski młodszy 1771 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim bełskim 1782 r. (Goł.). Floryan (DW. 100 f. 370), ur. w Uhrusku 1739 r., regent grodzki chełmski 1764 r., wykupił od brata Kajetana w 1766 r. wieś Stajne, w ziemi chełmskiej i stąd się zwał starostą stanińskim (V. L. 1789 i Kancl. 31 IV f. 98). Z Małgorzaty Malińskiej, syn jego Romuald Kazimierz, ur. 1769 r. (metr. w Pawłowie), sędzia pokoju okręgu siennickiego, właściciel Siennicy, żonaty z Antoniną Suchodolską, wraz z synami swoimi: Marcelim, ur. w Nowodworze 1811 r. i Erazmem, ur. w Woli Siennickiej 1814 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r.

Erazm, właściciel Dłużewa i Siennicy, sędzia pokoju okręgu siennickiego, radca Komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, zaślubił w Siennicy 29-go Czerwca 1839 r. Aleksandrę Józefę Maryannę Przegonia Dzwonkowską, córkę Stanisława, podprefekta powiatu siennickiego i z niej pozostawił synów: Jana Nepomucena, Ludwika, Józefa, Władysława, Piotra i Pawła. Z nich Józef, ur. w Dłużewie 28-go Listopada 1843 r. (metr. w Kolbieli), radca Dyrekcyi Głównej Towarzystwa Kredytego Ziemskiego, zaślubił w Iwielicach 24-go Listopada 1870 r. Jadwigę Gniazdowską, córkę Marcina z Czarnostawu i Zofii z Piechowskich i z niej ma synów: Jana Nepomucena Czesława, ur. w Pobyłkowie 18-go Kwietnia 1872 r. i Karola, ur. tamże 20-go Kwietnia 1875 r. (metr. w Dzierżeninie). Jan Nepomucen, właściciel Łubienicy, ożenił się w Warszawie 1899 r. z Adelą Grochowską (z Teki I. Poraja).

Jan, współwłaściciel Dłużewa 1569 r. miał syna Mikołaja, który w 1590 r. zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Karczewskiej, córce Sebastyana. Mikołaj oddał synowi swemu Marcyanowi część Dłużewa 1624 r. Córki Mikołaja: Maryna za Janem Bełdowskim 1623 r., a Prakseda za Adamem Chrościechowskim 1643 r. Synowie Mikołaja: Jan i Marcyan, sprzedali części swoje na Dłużewie Cieciszewskiemu 1634 r. (Perp. Czers. 1 A f. 112 i 7 f. 84; 6 f. 571; 10 f. 421 i 9 f. 159). Jan, zeznał 1637 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Turowską (Ibid. 9 f. 382). Marcyan, zeznał 1643 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną Dąbrowską. W 1640 r. nabył Kamionkę, a 1647 r. Suffczyn (Ibid. 10 f. 168 i 420; 11 f. 79). Marcyana córek

dwie: Zofia za Mikołajem Czyszkowskim 1643 r. i Katarzyna za Waleryanem Strzeszewskim 1668 r., oraz synów czterech: Remigian, Zygmunt, Władysław i Kazimierz, którzy w 1679 r. zawarli komplanacyą o Kamionkę (Ibid. 11 f. 205; 13 f. 241; 13 f. 646; 14 C f. 122 i 18 f. 285). Remigian, pisał się z ziemią czerską na elekcyę Jana III-go, a Zygmunt i Władysław, na obiór Augusta II-go.

Zygmunt, zeznał 1687 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą ze Skarzyńskich, 1-o v. Staniszewską (Ibid 14 A f. 219 i 16 A f. 122).

Kazimierz, sprzedał 1686 r. część swoją Kamionki bratu Zygmuntowi, a w 1677 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Libiszewską (Ibid. 14 A f. 186; 13 f. 518).

Remigian, subdelegat grodzki czerski 1680 r., zeznał 1666 r. z żoną, Elżbietą Boglewską, zapis dożywocia (Ibid. 13 f. 42 i 665). Córka jego Konstancya, za Piotrem Bogdanowiczem 1714 r., a syn Dominik, sprzedał 1710 r. część Kamionki Kazimierzowi Dłużewskiemu (Ibid. 18 f. 133 i DW. 61 f. 1140). Dominik, żonaty 1-o v. z Konstancyą Rudzką, z którą zeznał zapis dożywocia 1695 r., 2-o v. z Agnieszką Siemiradzką, wspólnie z którą kwituje Irzykiewicza 1715 r. (Perp. Czers. 14 C f. 322 i 18 f. 327). Synowie jego: z pierwszej żony—Jan Antoni, z drugiej—Karol. Jan Antoni, zapisał sumę przyszłej swej małżonce, Felicyannie Wolskiej, 1734 r., a zeznał z nią zapis dożywocia 1735 r. (Ibid. 21 f. 233; 23 A f. 200 i 24 f. 66). Karol, żonaty 1-o v. z Katarzyną Mieczyńską 1751 r., 2-o v. z Katarzyną Jeżówną, z którą zeznał zapis dożywocia 1755 r., tytułowanym był w aktach chorążym kijowskim (Ibid. 23 B f. 83 i DW. 77 f. 326). Córki jego: Maryanna, żona Michała Zalewskiego, łowczego bracławskiego 1781 r. i Karolina, żona Juliana Staniszewskiego 1790 r. Synowie: Józef i Michał, zawarli układ 1791 r. o sumę z Wręczy (Perp. Czers. 36 f. 405 i 40 f. 245; DW. 107 f. 764). Michał, kapitan w wojsku koronnem 1791 r. (DW. 107 f. 760). Józef, podczaszy mszczonowski 1766 r., żonaty z Agnieszką Rogala Zawadzką, która po śmierci jego, wspólnie z dziećmi, Władysławem i Ludwiką, wprowadzoną została do Grzegorzewic 1796 r., odziedziczonych po Władysławie Mieczyńskim (DW. 111 f. 42).

Władysław, syn Marcyana, zeznał z żoną, Praksedą Trzebińską, zapis dożywocia 1677 r. (Perp. Czers. 13 f. 517). Córka jego Zofia, za Janem Goślickim 1715 r. (Ibid. 18 f. 236) i synowie: Józef, Tomasz, Jakób i Mikołaj. Józef, żonaty z Teresą Tyszkowską 1714 r., pozostawił córkę Jadwigę, żonę 1-o v. Tomasza Korzeniowskiego 1752 r., 2-o v. Ignacego Dąbrowskiego 1758 r. (Ibid. 17 f. 34; 18 f. 196; 29 f. 435 i 31 f. 54). Tomasz i Jakób sprzedali poddanego Skarbkowi 1710 r. Tomaszowi odstąpił ojciec prawa do Rudzienka 1712 r. Tomasza córka Joanna, urodzona z Konstancyi Piotrowskiej, żona Adama Gostkowskiego, sprzedała część Kamionki i Czarnowa 1750 r. (Ibid. 17 f. 200 i 396; 29 f. 161). Mikołaj nabył od Krzysztofa prawa do wsi Wilki 1721 r. Żonaty był 1-o v. z Maryanną Goślicką 1722 r., 2-o v. z Konstancyą Smarzewską 1729 r., 3-o v. z Katarzyną Zielińską (Ibid. 19 f. 158 i 206; 21 f. 175 i 25 f. 178; DW. 62 f. 1242). W 1744 roku tytułowany jest łowczym czerskim, a przy sprzedaży Głoskowa 1746 r. miecznikiem radomskim (DW. 70 f. 1234 i Perp. Czers. 27 f. 344). Testament zeznał w grodzie radomskim 1754 r. i zapisał w nim wieś Klwatkę starszemu synowi Janowi, Suzińce i Marków młodszemu Józefowi, sumy różne żonie i córkom: Salomei, Maryannie i Petronelli. Jan, z żony Teresy, miał syna Andrzeja Jana, ur.

1763 r. (metr. w Radomiu). Józef, urodzony z drugiej żony, starosta brzeziński, sprzedał 1785 r. część Bogoryi. Syn jego, z Eleonory Ołtarzewskiej, Kalikst Stanisław, ur. 1777 r. (metr. w Bobach).

Adam pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Augusta II-go, Franciszek z województwem sieradzkiem, a Jan z województwem sandomierskiem, na obiór Stanisława Augusta. Adam, żonaty z Maryanną Gośliczką 1701 r. Stanisław, regent grodzki chełmski 1692 r., a pisarz ziemski chełmski 1704 r. Maciej, syn Jana, w ziemi czerskiej, 1741 r. (Perp. Czers. 26 f. 24; 16 B f. 104). Wiktorya, żona 1-o v. Szymona Moraczewskiego, 2-o v. Antoniego Kuczyńskiego, stolnika mielnickiego, zmarłego w Dreznie 1811 r.

DŁUŻNIEWSCY h. DOŁĘGA z Dłużniewa-Zawiszy, w powiecie płońskim. Pisali się też z Kondradzca. Zawisza z Dłużniewa v. z Kondradzca, podstoli i starosta płocki 1435 r., kasztelan raciąski 1440 r. Zawisza z Dłużniewa seu Kondradzca, chorąży płocki 1466 r. i marszałek książąt mazowieckich 1490 r., kasztelan raciąski 1496 r., a płocki 1497 r., żonaty z Katarzyną z Gościeńczyc (M. 5 f. 150). Z kasztelanii płockiej rezygnował 1504 r. Był i starostą wyszogrodzkim.

Herb Dołęga.

Jan v. Janusz Zawisza Dłużniewski, kasztelan dobrzyński 1532 r., kasztelan płocki 1535 r., dwa razy ponawiał związki małżeńskie. Z pierwszej, nieznanej żony, syn Paweł; z drugiej, Zofii Szreńskiej, synowie: Zawisza i Jan, nad którymi sprawował opiekę 1542 r. wuj ich, Feliks Szreński, wojewoda (Płoc. Gr. Wiecz. 3 f. 369; 4 f. 290 i 8 f. 109). Oprócz wymienionych synów, miał jeszcze kasztelan córki: Dorotę, Małgorzatę, Zofię i Eufrozynę, z których Dorota była żoną Jana Wissla (Wessla) 1539 r. (Ibid. 3 f. 370; 5 f. 144 i 289).

Paweł, cześnik płocki 1555 r., zabezpieczył 1538 r. posag żonie swej, Annie Gostomskiej, córce Hieronima, na Leliczu, Zbójnie, Dłużniewie, Kondradzcu, Sarbiewie i innych (Ibid. 5 f. 33 i 7 f. 295). W 1563 r. otrzymał od teścia część Gostomi (M. 90 f. 186).

Jan, cześnik płocki 1559 r. Jan z Lelic obrany sędzią ziemskim płockim 1577 r., umarł 1602 r. Syn jego Stanisław, sprzedał Wolę Kiełpińską, Zgierz etc., w powiecie zakroczymskim, Świeszowskiemu 1622 r., a Poczernin, w powiecie ciechanowskim, Gołkowskiemu 1642 r. (M. 185 f. 690). Ten sam pewno Stanisław podpisał z województwem płockiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Ludwik, syn Marcina i Maryi z Kownackich, 1701 r. w płockiem. Franciszek Szymon, syn Wojciecha i Salomei Rościszewskiej, wnuk Adama, prawnuk Walentego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1851 r.

DŁUŻNIEWSCY h. POMIAN z Dłużniewa, w ziemi łomżyńskiej. Trojan, Mikołaj i Adam na Dłużniewie 1421 r. Jan z bratankiem Maciejem, 1443 r. Michał, h. Pomian, 1472 r. Albert, h. Pomian, 1469 r. Marcin, syn Bogusława, 1497 r. (Mil. Akta Łomż.).

DŁUŻNIEWSCY v. DŁUŻNOWSCY h. PRUS III-ci z Dłużniewa v. Dłużnowa Wielkiego i Małego, w województwie płockiem, powiecie bielskim, lub raciążskim. Dom wielce rozrodzony, brali różne przezwiska dla odróżnienia się jedni od drugich.

Maciej, syn Jakóba, 1448 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław i Tomasz, synowie Tomasza z Dłużniewa, 1468 r. (M. 5 f. 97). Andrzej, właściciel Swierczyna 1530 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 22). Pisał się z Karwosieku, synów miał pięciu: Stanisława, Adama, Jana, Andrzeja i Jakóba (Ibid. 2 f. 119 i 4 f. 221). Stanisław Zając z Dłużniewa Wielkiego, syn Mikołaja, pisał się 1538 r. Dłużnowskim (Ibid. 2 f. 24 i 5 f. 24). Jan Puszczonek z Dłużniewa Wielkiego, miał synów: Prokopa, Mateusza i córki: Katarzynę i Agnieszkę. Mateusz pisał się z Dłużnowa 1540 r. (Ibid. 1 f. 47; 4 f. 186 i 6 f. 139). Bracia Gniew i Jan Łankosz z Małego Dłużniewa 1527 r. Dzieci Gniewa: Mikołaj, Józef, Feliks, Zofia, Agnieszka i Małgorzata, obwiniają 1531 r. Jakóba Dziadko z Dłużniewa, o zabicie siostry Marty. W 1542 r. dwóch z nich, Mikołaj i Józef, pisani w aktach Dłużnowskimi z Dłużnowa (St. Pr. P. P. VI. 349; Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 195 i 307; 7 f. 222). Piotr Nawrot 1543 roku. Józef, Gniew i Mikołaj, synowie Jana Łąkosza, 1543 r. (Ibid. 8 f. 298, 314 i 515). Stanisław, Mikołaj, Małgorzata i Anna, dzieci Jana Rogawicza z Małego Dłużniewa, 1537 r. (Ibid. 4 f. 64). Leonard, Marcin, Piotr, Wojciech, Dorota i Barbara, dzieci Wawrzyńca Zambek z Małego Dłużniewa, 1538 r. (Ibid. 3 f. 90 i 5 f. 48). Jan Kos, Jan Dziando z dziećmi: Stanisławem, Jakóbem, Mikołajem, Małgorzatą i Anną, 1538 r. (Ibid. 5 f. 37). W 1578 r. liczni dziedzice Dużego i Małego Dłużniewa, noszą jeszcze niektóre z wymienionych przezwisk. Spotykamy w ich liczbie: Dorotę Łąkoszowę z braćmi; Bartłomieja, syna Jana Dziatko; Mikołaja Gniew z braćmi; Piotra i Leonarda, synów Wawrzyńca, etc. (Paw.).

Herb Prus III-ci.

Stanisław Dłużniewski z Konotopy, właściciel Wasiłowiec, w ziemi bełskiej i Milejowa w województwie lubelskiem, 1543 r. (M. 64 f. 193).

Aleksander z województwem sieradzkiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a Andrzej, Bogumił i Stefan, z temże województwem, obiór króla Michała. Marcyan, Michał i Mikołaj Dłużnowscy, podpisali z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go.

Wiktorya, córka Michała i Elżbiety Kołakowskiej, sprzedała 1793 r. części swe we wsiach Dłużniewo - Czwaliny Wielkie i Małe, oraz Zalesie, synowi swej siostry, Franciszki Antoniowej Chmielewskiej (DW. 109 f. 862). P. Polaczek zalicza Dłużnowskich do Doliwczyków.

Michał, pochodzący z tegoż Dłużniewa miał dwóch synów: Bartłomieja i Mikołaja, którzy w latach 1469 - 1479 nabyli części na Piskach i Milanach-Filochach, w ziemi łomżyńskiej. Mikołaj umarł bezpotomnie, a Bartłomiej pozostawił syna Jana, po którym szedł Rafał, którego znów syn Marcin, pozostawił synów: Jana, dziedzica na Milanach - Filochach, Daniela i Marcina, zamieszkujących powiat oszmiański. Jan, syn Marcina, wywodzi swoje szlachectwo w Łomży

1609 r., przedstawiając powyższy rodowód, a świadkami jego byli: Jan, syn Erazma, Stanisław, syn Jana, Piotr i Jakób, synowie Adryjana, wszyscy Dłużniewscy (Mil.).

Jan Kazimierz, podstoli mozyrski 1673 r. Józef, 1719 r., a Ksawery i Ignacy, 1764 r., w powiecie oszmiańskim (V. L.). Ignacy, komisarz z sejmu 1768 r., do zamiany dóbr (V. L.).

Paweł, syn Stanisława i Maryanny Żdżarskiej, wnuk Antoniego i Anny Sokolnickiej, dowiódł pochodzenia szlacheckiego, nie podając herbu swego, w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., a wnukowie jego: Aleksander i Marceli, w Wydziale Stanów we Lwowie 1857 r. (Goł.).

DŁUŻNIEWSCY w Dłużniowie, w powiecie opoczyńskim, czy nie herbu *Doliwa*, gdyż Sułek z Dłużniowic, świadek Michała z Kamienia, przy wywodzie szlachectwa w Krakowie 1404 r., do tego herbu należał (Helc. 1080). Długosz pisze, że wieś ta należała do Różyców. W 1508 r. właścicielem tej wsi był Stanisław, a 1577 r. Janusz, Piotr, Paweł, Sebastyan i Jadwiga Dłużniewscy (Paw.). Filip, syn Filipa, komornik opoczyński, kwitował Raduńskiego 1639 r. (Zap. Lub. 37 f. 365). Jakób, komornik opoczyński, umarł 1634 r., pochowany w Piotrkowie (Star. Mon.).

DŁUŻYŃSKI Walenty, żonaty 1654 r. z Agnieszką Lisowską, z ziemi czerskiej (Perp. Czers. 11 f. 676).

DMIŃSCY h. DOŁĘGA z Dminina, w powiecie łukowskim, którego właścicielami byli: Marcin Sowka 1531 r., Jan, Mikołaj, Stanisław i Jakób Sowkowie 1552 r. i kilku innych niemających chłopów, a N. Dmiński 1580 r. (Paw.). Krzysztof, syn Abrahama i Jan, syn Mikołaja, kwitują Kłębowskiego 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 935). Jan, syn Krzysztofa, zabezpieczył posag żonie Agnieszce, 1611 r. (DW. 39 f. 989). Piotr z województwem lubelskiem, podpisał elekcyę króla Michała.

Franciszek, komornik ziemski bracławski 1723 r. Antoni, żonaty z Anną z Komarnickich, 1-o v. Andrzejową Czerniecką, procesuje Czernieckich, 1724 r. (Kij. X f. 1462). Józef, pisarz grodzki stężycki 1777 r. i regent grodzki 1769 r. Kazimierz, regent grodzki stężycki i sędzia kapturowy województwa lubelskiego, pisał się z województwem lubelskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Następnie pisarz grodzki stężycki 1779 r., syn Mateusza Franciszka i Aleksandry Zielińskiej, zawarł w 1779 roku intercyzę przedślubną z Katarzyną Górską (DW. 95 f. 100).

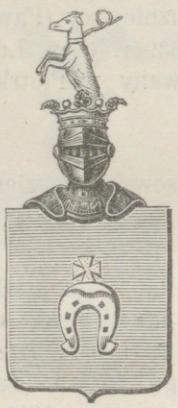
DMITROWICZ Aleksander, horodniczy kijowski 1561 roku i starosta ostrski 1564 roku.

DMITROWICZOWIE, patrz *Dymitrowiczowie*.

DMITROWSCY, patrz *Dymitrowski*.

DMOCHOWSCY v. DMUCHOWSCY h. POBÓG z licznych wsi Dmochy, w ziemi nurskiej, dom rozrodzony. Anna, córka Mikołaja z Dmochów, żona Jana Przeździeckiego, zrzekła się 1470 r. majątku rodzicielskiego na rzecz swoich braci: Stanisława, Jakóba i Stefana (M. 5 f. 132). Maciej Broda z Dmochowa (?) oddaje cały swój majątek dzieciom: Janowi, Olechnie, Barbarze, Małgorzacie, Zofii i Katarzynie, 1502 r. (M. 18 f. 148). Paweł, zastępca sędziego grodzkiego płockiego 1543 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 8). Marcin, syn Jerzego, 1584 r. Wojciech, Wiktor i Jan, synowie Bernarda, 1589 r. Mateusz, syn Rosława, 1590 r., dziedziczyli na Dmochach (Wyr. Lub. 23 f. 492; 36 f. 88 i 42 f. 585). Sebastyan, podstarości latyczowski 1593 r. Stanisław, syn Jakóba, pozwany przez Jakackiego 1606 r. (DW. 33 f. 104).

Kasper i Adam Bombelowie Dmochowscy, otrzymali dobra Kempe, w województwie wendeńskiem, 1634 r. (M. 180 f. 273). Jan, syn Mikołaja z Dmochów, obiera plenipotenta w Lublinie 1637 r. (Zap. Lub. 36 f. 150). Adam i Mikołaj, synowie Wojciecha, współdziedzice Chojnego Starego, w ziemi chełmskiej, 1564 r. (Paw. i Wyr. Lub. 7 f. 262). Jan i Jakób, synowie Mikołaja z Chojnego, pozywają Krobonowskiego 1622 r. Marcin, Wojciech i Paweł, synowie Adama z Chojnego, pozywają Temowskiego (?) 1605 r. (Zap. Lub. 26 f. 228 i 11 f. 249). Anna, wdowa po Krzysztofie Wolwanowskim, 1655 r. Maciej, współwłaściciel Słotwiny, w powiecie lubelskim, 1676 r. (Paw.). Andrzej Teofil, pisarz ziemski chełmski 1687 r.

Herb Pobóg

Elekcyę króla Michała podpisali: z województwem sandomierskiem — Krzysztof, z ziemią chełmską—Andrzej i Wiktoryn, z ziemią nurską — Jakób, komornik ziemski nurski, Balcer, dwóch Maciejów, Mateusz, Jakób, Grzegorz, Jan, Łukasz, dwóch Michałów, trzech Wojciechów i Stanisław, z ziemią drohicką – Franciszek, z województwem lubelskiem — Maciej. Elekcyę Augusta II-go podpisało z ziemią nurską: pięciu Stanisławów, dwóch Marcinów, pięciu Janów, czterech Adamów, trzech Kazimierzów, dwóch Kasprów, czterech Maciejów, dwóch Tomaszów, trzech Wojciechów, dwóch Mateuszów, dwóch Mikołajów, Szymon, Michał, Floryan, Józef, Bazyli Konstanty, Wawrzyniec, Walenty, Władysław, Łukasz, trzech Andrzejów, dwóch Grzegorzów, Jakób, Sebastyan i Wacław.

Stanisław, w ziemi czerskiej, żonaty z Zofią Targońską, 1729 r. Córka jego Helena 1741 r. (Perp. Czers. 21 f. 172 i 25 f. 288). Kasper, syn Stanisława, sprzedał 1746 r. części wsi Długie Grzymki. Helena Marcinowa Witkowska i Konstancya Orańska, córki Aleksandra i Joanny z Markowskich, procesują Żółkiewskiego o dzierżawę 1755 r. (Gr. Bełskie). Wojciech, syn Jakóba i Doroty Zarębianki, sprzedał 1773 r. Drewnowskiemu części na Zarębach (DW. 90 f. 203). Tadeusz, syn Adama i Maryanny Bojanowskiej, kwituje z sumy Uszyńskiego 1783 roku (DW. 99 f. 1035). Stanisław, syn Stefana i Maryanny z Lipskich, sprzedał 1784 r. części swoje na Dmochach, Wypychach, Glinkach etc., Kazimierzowi, synowi Bartłomieja i Elżbiety z Krajewskich (DW. 100 f. 1370). Jan, brat Stani-

sława, sprzedał znów części swoje 1792 r. Kasprowi, synowi Wawrzyńca i Maryanny Zarębianki (DW. 108 f. 1087). Krzysztof i Michał, synowie Norberta i Maryanny z Ryszewskich, 1793 r. (DW. 109 f. 60). Stanisław, komornik graniczny nurski 1788 r. Antoni na Dmochach Rodzonkach, komornik ziemski bielski 1790 r. Franciszek, ksiądz Pijar, otrzymał prezentę na probostwo w Kole 1791 r. (Sig. 39 f. 7).

Jan, regent grodzki krasnostawski 1786 r., z Antoniny Sosnowskiej, pozostawił synów: Antoniego i Aleksego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. Aleksy, właściciel dóbr Burzec, w powiecie łukowskim, ożeniony z Aleksandrą z Cieciszowskich, zmarłą 1892 r., pozostawił synów: Leona, ur. 1844 roku, radcę Komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, zmarłego 1898 r. w Davos, ożenionego 1868 r. z Ludwiką Sokołowską; Janusza, ożenionego z Julią Jahołkowską i Bronisława i córki: Helenę za Bolesławem Chrzanowskim, Zofię Babską i Paulinę za Augustem Lelewelem. Zofia, córka Janusza, zaślubiona 1901 r. w Siedlcach Konstantemu Nowaczyńskiemu.

Wojciech, z Maryanny Bieńkowskiej, pozostawił synów: Jakóba i Piotra, oraz córki: Marcyannę, żonę Franciszka Lewalskiego, Konstancyę, żonę Macieja Czyżewskiego, Katarzynę, żonę Benedykta Białego i Helenę, żonę Stanisława Murawskiego. Wymienione córki Wojciecha kwitują Staniszewskiego 1781 r. (DW. 82 f. 424 i 97 f. 645).

Jakób, właściciel Bieniewic, które sprzedał Gadomskiemu 1762 r. (DW. 82 f. 422), miał syna Wojciecha, żonatego z Franciszką Śledziewską, z której syn Ludwik, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r.

Piotra, syn Wojciech, żonaty z Antoniną Białą, pozostawił syna Tomasza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1847 r. (A. b. Her.).

Ludwika, żona Ludwika Godlewskiego, 1810 r.; Barbara, żona Bartłomieja Pieńkowskiego 1810 r.; Konstancya, zamężna Pilichowska, umarła 1857 r.; Justyna, żona Piotra Sotkiewicza, umarła 1855 r. Tadeusz Tetera Dmochowski, ożeniony z Elżbietą Poletyłłówną, miał syna Kazimierza, którego z Anastazyi z Zamoyskich, syn Wacław, ur. 1868 r. w Santiago.

Wojciech, komornik ziemski nurski 1776 r., syn Marcina i Emerencyanny Boguckiej, żonaty z Anną Iżycką, pozostawił syna Jana, który nabył 1792 r. od Kłembowskiego część Kłembowa, Dminina i Rzym (DW. 108 f. 470). Syn jego Antoni, z Tekli Łozińskiej, pozostawił synów: Henryka i Aleksandra, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. Henryk zginął 1863 r.; siostra jego Eleonora, za Wiktorem Heltmanem.

Oprócz wyżej wymienionych udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r.: Józef i Mikołaj, synowie Kazimierza i Anastazyi Kossakowskiej; 1843 r. Mateusz, syn Tomasza i Katarzyny Sadkowskiej; 1848 r. Leopold, syn Hilarego i Katarzyny Pruszyńskiej, wszyscy jako potomkowie Mateusza, komornika ziemskiego zambrowskiego 1723 r.; 1852 i 1861 r. Bartłomiej i Tomasz, synowie Andrzeja i Maryanny Skarzyńskiej, jako potomkowie Jana, właściciela Miodusz 1716 r.; 1843 r. Franciszek, syn Franciszka, właściciela dóbr Śwież 1794 roku i Izabelli Mikorskiej; 1843 r. Adam, syn Franciszka i Scholastyki Niemierzycówny; 1842 r. Ludwik i Ignacy, synowie Stanisława; Józef i Ferdynand, synowie Klemensa i Maryanny Moszczeńskiej, jako pochodzący od Jana, właściciela

Brolina 1715 r.; 1844 r. Józef, syn Franciszka, wnuk Stefana, prawnuk Jana, praprawnuk Wacława; 1843 r. Józef, syn Wawrzyńca i Maryanny Jundziłłównej; 1848 r. Jakób, syn Kazimierza, wnuk powyższego Wawrzyńca; 1857 r. Paweł, syn Józefa, wnuk także Wawrzyńca; 1842 r. Antoni, syn Kazimierza i Barbary Gałęzowskiej; 1844 — 1854 r. Józef, Grzegorz, Wincenty i Jan, synowie Dionizego i Maryanny Pieńkowskiej, wnukowie powyższego Kazimierza (A. b. Her.).

W W. Ks. Litewskiem Marcyan, ziemianin skidelski, żonaty z Hanną Rumbowiczówną, wdową po Bartłomieju Ożarowskim, 1530 r. (ML. 24 f. 32). Teodora, 1-o v. Janowa Suszczewska, 2-o v. Spikowiczowa 1662 r. Jan pisał się z województwem brzeskiem-litewskiem, na elekcyę Jana III-go. Samuel Jan, ziemianin oszmiański 1690 r. Kazimierz, w województwie witebskiem, 1719 r. (Ist. Jur. Mat. XXI i XXV). Jan, cześnik orszański, 1686 r. Jerzy, 1719 r. Marcyan, w powiecie oszmiańskim, 1764 r. Wiktoryn, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Kazimierz, regent grodzki postawski, w powiecie oszmiańskim 1779 i 1786 r. Szymon, rotmistrz oszmiański, 1786 r.

Józef z synami: Aleksym i Atyllem, syn Jana, wnuk Samuela, prawnuk Jana Montwid Dmochowskiego, dziedzica Wołoczejów 1696 r., dowiódł szlachectwa 1798 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską. Adam i Ksawery, synowie Antoniego, Hipolit, syn Jana, Antoni, Ignacy, Adolf i Konstanty, synowie Kazimierza, Adam, Józef, Jan i Piotr, synowie Stanisława, wszyscy razem wnukowie Dominika, prawnukowie Mateusza, 1776 r. dziedzica Paszków, w 1833 r., a Stanisław z synem Edwardem Kazimierzem, syn Kazimierza, wnuk Stefana, prawnuk Samuela, 1696 r. dziedzica dóbr Kirkiliszki, Dmochowscy w 1835 r. wywiedli się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej.

Kazimierz, syn Aloizego i Róży Świętochowskiej, podstolanki chęcińskiej, ur. 1779 r. w Zabłociu na Litwie, mianowany arcybiskupem mohilowskim 1847 r., umarł w Petersburgu 1851 r.

Tomasz, syn Wojciecha i Marcyanny Tyborowskiej, vicesgerent grodzki brański, posesor Netrebki, ożenił się 1-o v. 1764 r. z Maryanną z Mączyńskich Pakoszewską, a 2-o v. 1776 r. z Krystyną Pakoszewską. Z drugiej żony pozostawił córki: Katarzynę i Petronellę i synów: Józefa Benedykta i Franciszka Wojciecha. Tego ostatniego, z Wiktoryi Nieławickiej, córka Franciszka i syn Hipolit, któremu przyznano szlachectwo w Galicyi 1833 r.

W gubernii podolskiej dowiedli szlachectwa 1848 r.: Gabryel, Stefan, Jan, Dymitr i Damian, synowie Teodora, wnukowie Jana, prawnukowie Marcina, a 1871 i 1892 r. dzieci wymienionego Damiana: Eugeniusz, Konstanty, Włodzimierz, Piotr, Marya i Anna. W 1848 r. Cypryjan, Zenon i Leopold Ludwik, synowie Antoniego Jana, wnukowie Jana Idziego, prawnukowie Grzegorza Wojciecha, praprawnukowie Marcina i 1864 r. Michał, syn Leopolda Ludwika (Spis.).

DMOCHOWSKI h. KORWIN Kazimierz, syn Andrzeja i Franciszki Lesiczyńskiej, wnuk Stanisława i Wiktoryi Niewierskiej, prawnuk Łukasza, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

DMOŚCICCY v. DMOSZCZYCCY z Dmoszczyc, w ziemi przemyskiej. Andrzej Radkowicz z Dmościc, zabezpieczył 1446 r. posag żonie Krzychnie, córce

Matiasza z Barańczyc (AGZ. XIII). Ten Andrzej pochodził z Rybotycz i był herbu *Sas.*

DMOSICCY v. DMOSZYCCY v. DMOŚCICCY h. OSTOJA z Dmosic, w powiecie sandomierskim. Machna, wdowa Strzeczkowa z synami: Klemensem, Przecławem i Stanisławem, zawarła 1352 r. układ w Opatowie, o część Jeżowa, z Mirosławem i Falislawem z Jeżowa.

Stanisław z Dmosic, ręczy za Przechną w sprawie o Jeżów 1378 r. Bratankowie jego: Piotr, Leonard, Marcin i Mikołaj, wespół z siostrami: Przechną, i Bronką, sprzedają części na Jeżowie 1378 r. (KDM. III.). Stanisław z Dmosic żonaty z Anną 1419 r. (Zap. Zs. Wiśl. I f. 68).

Przecław, syn Pawła, 1431 r. na uniwersytecie krakowskim, podpisał 1439 roku konfederacyę Spytka z Melsztyna. Przecław wziął w zastaw starostwo spiskie 1546 r. W 1472 r. pisał się starostą lubowelskim i podolińskim. Żona jego, Katarzyna z Tarnowa, wojewodzianka krakowska, ustąpiła zapisu wianowego na Ogrodzieńcu Jakóbowi z Dębna, a mąż jej zapisuje 1,200 zł. węg. na połowie majątku (Helc. II. 3842, 3 i 5; M. 12 f. 185). Umarł 1474 r. Córką ich zapewne była Elżbieta z Dmoszyc, żona Piotra Kmity, wojewody krakowskiego. Jan, brat stryjeczny Przecława, robi go opiekunem dóbr swych i dzieci 1466 r. Był on wraz z Jakóbem właścicielem Dmosic, współdziedzicem Kiełczyny i Woli. Jakób zaś był dziedzicem jeszcze części Postronnej i Jachimowic, a Paweł w tym czasie posiadał Glew (Dług. Lib. Ben.). Syn jego Jan, 1467 roku na uniwersytecie krakowskim.

Herb Ostoja.

Mikołaj, Wojciech i Andrzej, bracia, sprzedali Woźniki Smogorzewskiemu 1487 r. (Rad. Inscr. Decr. VII f. 197). Mikołaj, właściciel Dmosic 1508 r., Stanisław—Woli Kiełczyńskiej, a Wojciech—Dmosic i Tudorowa. Bartłomiej Dmosicki, seu Tudorowski, właściciel Dmosic 1578 r. (Paw.). Po Stanisławie z Kiełczyna zostały się córki: Zofia Błotnicka, Barbara Bujalska, Anna Oczosalska i Dorota (Wyr. Lub. 46 f. 151).

Jan i Andrzej, synowie Jana, 1586 r. (Ibid. 28 f. 713). Ten Jan był właścicielem Winiar, w powiecie sandomierskim, 1578 r. (Paw.). Ludwik i Jan, synowie Mikołaja, pozywają Glińskiego 1654 r. Kazimierz, kanonik łucki, deputat na Trybunał koronny 1672 i 1682 r. W 1687 r. i kanonik płocki, sekretarz królewski, 1697 r. archidyakon płocki (Zap. Lub. 43 f. 138; 44 f. 157; 51 f. 72; 60 f. 285; 63 f. 2 i 68 f. 700). Anna Dmościcka, żona Antoniego Dobrzańskiego, podczaszego chełmińskiego, 1742 r.

DMOSIŃSCY z Dmosina, w ziemi wyszogrodzkiej. Czechosław z Dmosina, wspólnie z synem Falentą, sprzedają części na Dmosinie 1425 r. (M. 3 f. 53 i 55). Jerzy Strumiło w Dmosina, chorąży, następnie starosta i kasztelan lwowski, pochodził z tegoż Dmosina (M. 4 f. 99). W 1450 r. nabył część Golędzinowa,

w ziemi warszawskiej (M. 60 f. 124). W 1452 r. we Lwowie zapisał się na sąd polubowny, ze Stanisławem i Janem, braćmi Dmosińskimi (AGZ. XIV). Patrz *Strumiło.*

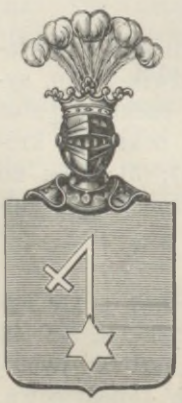
DMOSIŃSCY v. DMOSZYŃSCY h. TOPACZ, właściwie KOPACZ z Dmosina, w powiecie rawskim. Pani Katarzyna Kopaczowa z Dmosina, wdowa, podkomorzyna mazowiecka, z dziećmi ma częste sprawy w Łęczycy w latach 1387—1389. Dersław i Dadźbog z Dmosina, otrzymali prawo niemieckie dla tego miasteczka 1430 r. Król Zygmunt potwierdził to nadanie Mikołajowi Dmosińskiemu, właścicielowi Dmosina 1539 r. (M. 59 f. 92). Miłosław nabył część Krosnowa 1434 r. (M. 335 f. 4). Jan, syn Grzegorza, 1474 r., Piotr, syn Jana, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, Piotr i Adam, właściciele Dmosina 1579 r. (Paw.). Stanisław, syn Jana, układa się z Chociwskim 1616 r. (DW. 45 f. 688). Stanisław pisał się z ziemią sochaczewską na elekcyę Jana Kazimierza. Paweł, syn Jana, odstąpił pewną sumę synom swoim: Marcinowi i Józefowi, 1699 r. (Perp. Czers. 16 A f. 238). Jakób, syn Aleksandra i Anny Puczniewskiej, zeznał 1703 roku zapis dożywocia z żoną, Anną Szczepanowską. Wspólnie z nią nabył część Powsina 1717 r. (Ibid. 15 f. 502 i DW. 62 f. 1299). Córka ich Katarzyna, żona Jana Borkowskiego, kwitowała matkę z posagu 1723 r. (DW. 65 f. 251).

Herb Topacz.

Stanisław, syn Jakóba, kwitował Magnuszewskiego 1738 r. Żonaty z Katarzyną Staniszewską, córką Mikołaja, pozostawił z niej syna Jakóba, żonatego z Agatą Gębską 1762 r. (Perp. Czers. 28 f. 81; 24 f. 373; 31 f. 349 i 80 f. 9). Antoni, komornik ziemski rawski 1769 r.

DMOWSCY h. DENIS, w ziemi czerskiej. Gabryel, żonaty 1644 r. z Urszulą Sieklucką, pozostawił synów: Wojciecha, który w 1690 r. nabył Żebrak (Perp. Czers. 10 f. 490 i 14 C f. 35); Jana, pisarza grodzkiego 1686 r., a następnie sędziego grodzkiego stężyckiego 1702 roku; Walentego, właściciela części różnych majątków, w powiecie liwskim, 1662 r., który podpisał z województwem rawskiem, elekcyę Jana Kazimierza i króla Michała. Walenty zabezpieczył w 1644 r. posag żonie, Annie Konstancyi Grabowskiej, córce Mateusza (Zap. Lub. 47 f. 904; 408 f. 619 i 63 f. 1178). Jan Władysław z ziemią liwską, podpisał obiór króla Michała, a Gabryel i Piotr, poseł liwski, pisali się z ziemią liwską, na elekcyę Augusta II-go. Urszula, córka Jana, sędziego i podstarościego grodzkiego stężyckiego i Heleny Strzyżewskiej, 1-o v. za Pawłem Kożuchowskim 1699 r., a 2-o v. za Andrzejem Boskim 1702 r. Elżbieta za Stanisławem Ogrodzińskim, stolnikiem wilkomierskim, 1721 r. (Ibid. 15 f. 166; 16 B f. 306 i 19 f. 157; DW. 61 f. 401). Maryanna, córka Jakóba, za Danielem Wążem 1742 r.

Herb Denis.

Jan, cześnik bracławski, z żoną, Magdaleną Wolińską, zawarli ugodę z jej siostrą i siostrzeńcami 1743 r. (DW. 70 f. 761). Felicyan, syn Piotra i Marcyanny z Krasnodębskich, zabezpieczył 1764 r. sumę żonie, Katarzynie Chrościechowskiej (Ibid. 26 f. 41 i 32 f. 197; DW. 80 f. 30).

DMOWSCY v. DMOSCY h. POBÓG ze wsi Dmochy, w ziemi nurskiej, jeden dom z Dmochowskimi. W latach 1583 — 1596 dziedziczyli na Dmochach: Adam, Wojciech, Andrzej i Krzysztof, synowie Mateusza, Adam, syn Wojciecha, Bartłomiej, syn Stanisława, Mateusz, Wacław, syn Marcina, Wojciech i Stanisław i Jan, synowie Adama (Wyr. Lub. 18 f. 245; 23 f. 145; 42 f. 8, 509, 510; 48 f. 242; 57 f. 633 i 67 f. 610). Stanisław, dziekan i proboszcz łosicki 1580 r. Stanisław, syn Zygmunta i Andrzej, syn Stanisława, dziedziczą na Retkach 1585 r. (Ibid. 7 f. 362 i 18 f. 307).

Herb Pobóg.

Wojciech, syn Łukasza, nabył 1729 r. część wsi Dmochy-Rogale, od Anny Dmowskiej. Syn jego Mikołaj, ur. 1741 roku (metr. w Rozbicach). Stanisław, syn Andrzeja, nabył 1750 r. części wsi Reczki, od Jaruzelskich. Syn jego Wawrzyniec Stefan, ur. 1728 r. (metr. w Mokobodach), ożeniony z Apolonią Krasnodębską, pozostawił synów: Aleksandra Stanisława, ur. 1763 r., Andrzeja, ur. 1765 r. i Władysława Piotra, ur. 1767 r. (metr. tamże). Jan, syn Wawrzyńca, ustąpił część Osin Dolnych 1746 r. synowi Jackowi, który z żony Petronelli, miał syna Pawła, ur. 1748 r. (metr. tamże). Marcin, syn Tomasza, nabył 1756 r. część Dmochów, od Rozalii Remiszewskiej, a z żony Salomei, syn jego Wawrzyniec, ur. 1751 r. (metr. w Rozbicach). Piotr, syn Aleksandra i Heleny, ur. 1776 r. (metr. w Sokołowie). Kazimierz, syn Józefa, nabył 1784 r. część Dmochów, od Nasitowskiej. Franciszek i Szymon, synowie Grzegorza, kupili 1759 r. część dóbr Przewuski, a Franciszek tegoż roku nabył także część wsi Jaruzele i Dmochy-Reczki, od Antoniego Węża, a 1795 r. część Przewusk, od bratanka Piotra, syna Szymona. Aleksander, syn Andrzeja, nabył 1770 r. część Przewusk, od Jakóba Błońskiego, a syn jego Dominik, dokupił jeszcze cząstkę 1791 r. Grzegorz, syn Andrzeja, sprzedał 1782 r. część Dmoch Antoniemu Dmowskiemu. Ignacy, syn Grzegorza, ur. 1771 r. (metr. w Rozbicach).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Ludwik i Franciszek, synowie Macieja, 1853 r., Henryk, syn Franciszka, 1858 r., Stanisław, Franciszek i Jan, synowie Józefa i Barbary Księżopolskiej, 1860 r., a Julian i Wacław, synowie Walentego i Józefy Lenarskiej, 1862 r.

[DMUSZEWSKI Krzysztof, geometra królewski 1772 r. (Kancl. 50 f. 98).]

DNIESTRZAŃSCY. Jerzy pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go. Maciej z żoną, Teklą z Kleczyńskich, nabyli 1762 r. wójtostwo w Koble Starym, w samborskiem, od Wojakowskich (Sł. Geogr.). Tomasz

z Baczyny, Kazimierz, Klemens i Ignacy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

N. z żony, Anny Kłodnickiej, pozostawił córki: Franciszkę za Andrzejem Milanowskim 1783 r. i Julię za Wojciechem Brzozowskim.

DOBACZEWSCY z Dobaczewa, w powiecie lipnowskim. Paweł, właściciel tej wsi 1564 r. (Pew.).

DOBANIOWSCY, patrz *Dubaniowscy*.

z DOBCZYC Stanisław, marszałek nadworny koronny 1482 r. (to *Lanckoroński*).

DOBCZYCCY. Tomasz, Kasper, Katarzyna, Zofia, Anna i Barbara, dzieci Stanisława, 1582 r. Tomasz, Wojciech i Małgorzata, dzieci Krzysztofa, 1585 r. Tomasz, Wojciech, Mikołaj i Kasper, synowie Krzysztofa, 1593 r. (Wyr. Lub. 13 f. 784; 25 f. 1047 i 54 f. 891).

Józef, dziedzic części w dobrach Nizborg Stary i Nowy, Myszkowce i Kapuścińce, z Maryanny Gołdzieckiej, miał syna Aleksandra, po którym z Franciszki Szlichtynównej, syn Józef, dziedzic tych dóbr po dziadzie 1739 r. (Grodz. Trembow.), udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r.

DOBCZYŃSCY z Dobczyna, w powiecie kościańskim. Jana Dobczyńskiego żona Anna, 1-o v. Janowa Kołudzka, 3-o v. Janowa Poniecka 1514 r. Jadwiga, żona Piotra Bielawskiego 1605 r. Jan sprzedał Przylepki Cieleckiemu 1618 r. Jan zapisał żonie, Annie Cieleckiej, 4,000 fl. na Górze 1625 r., a powiększa zapis do 15,000 fl. 1646 roku (Res. Posn. 3 f. 304; 1618 r. f. 4; 1625 r. f. 18 i 1646 r. f. 1016).

DOBEK, patrz *Dobiesław*.

DOBEK, ciwun wileński 1524 r. Czy nie jego synem był Floryan Dobkowicz, chorąży oszmiański 1542 r.

DOBERSCY h. GRYF. Andrzej Doberski z województwa gnieźnieńskiego 1746 r., pozostawił syna Adama, którego syn Adam, ożeniony z Wiktoryą Szczudłowską, miał syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1855 roku (A. b. Her.).

DOBIECCY h. GRZYMAŁA czy nie wzięli nazwy swej z Dobiesza, w powiecie czerskim, o których to Dobieckich patrz niżej.

Michał Grzymała Dobiecki, chorąży dobrzyński, syn niegdy Michała i Zofii z Leszczyńskich, a brat Antoniego, miecznika dobrzyńskiego, sprzedał Leśnicę, w powiecie szadkowskim, Dzierzbickiemu, 1743 r. (Gr. Sieradz.).

Herb Grzymała.

Jan, proboszcz w Radziechowicach, zmarł 1874 r. Rodzeństwo jego: Antoni, Józef, Wojciech, zmarły 1867 r., Apolonia Kowalska i Henryka Misiewiczowa.

Marcin Karol, vicesgerent sądowy krasnostawski 1785 roku, pisarz grodzki krasnostawski 1786 r., komisarz cywilno-wojskowy ziemi chełmskiej, obrany 1792 r. sędzią ziemiańskim bełskim, pozostawił syna Karola, żonatego z Anielą Lipińską, z której syn Józef, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

Do tego herbu zaliczyć by należało: Stanisława, w powiecie buskim, 1581 r., Sebastyana, banitę, którego król nakazuje wygnać staroście lwowskiemu 1585 r. (AGZ. X. 2156 i 2432), Adama, miecznika kijowskiego, który pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Jana III-go, Jana, żonatego z Maryanną Jędrzejowską, 1777 r. (Oblig. Warsz. 76 f. 648) i Ignacego, vicesgerenta sądowego żytomierskiego.

DOBIECCY h. OSORYA z Dobiecina, w powiecie piotrkowskim, którą to wieś i Zdziesulicze posiadali w 1552 r. Benedykt, Mikołaj Dyxa i Maciej (Paw.). Ów Benedykt na Dobiecinie Dobiecki, zabezpieczył 1550 r. posag żonie, Łucyi Kowalskiej (M. 78 f. 378). Benedykt, był rotmistrzem powiatu piotrkowskiego (Zap. Lub. 6 f. 547). Mikołaj, współwłaściciel Białobrzegów, w powiecie opoczyńskim, 1577 r. (Paw.). Stanisław, Franciszek i Zofia, żona Stanisława Sumińskiego, dzieci Melchiora, 1629 r., w powiecie piotrkowskim (M. 179 f. 61). Maryanna za Bernardem Zamoyskim 1637 r. Agnieszka, córka Jana, za Pniewskim 1609 r. Walenty i Anna, dzieci Sebastyana, w powiecie przedeckim, 1605 r. (Gr. Przed. 61 f. 136; 56 f. 441 i 53 f. 1[illegible]. N., podstoli sieradzki, z żony Przerembskiej, kasztelanki sieradzkiej, miał córkę za Janem Tomickim z Baranowa, w początkach XVII-go wieku. Mikołaj z Kraszewic, w radomskiem, trzymał 1652 r. do chrztu Dorożyńskiego.

Herb Osorya.

Jan, Marcin, Michał, Stanisław i Zygmunt, z województwem sieradzkiem, a Wojciech, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Paweł, Tomasz i Zygmunt, pisali się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Augusta II-go, a Ludwik, Jan, Mateusz i Stanisław, na obiór Stanisława Augusta. Jan, podwojewodzy szadkowski 1777 r. Andrzej, komornik ziemski inowrocławski 1773 r.

Jan, syn Adama, nabył 1622 r. Strzelce, w piotrkowskiem, od Sosnowskiej (Gr. Piotrk.). Synowie jego: Adam, Stanisław i Jan, niepodzielni dziedzice Strzelec 1637 r., układają się o dziesięcinę z Toczyńskim, kanonikiem kurzelowskim. Bliskim ich krewnym był Aleksander, którego syn Zygmunt, nazwany 1671 r. stryjecznym bratem córek Stanisława. Ten Zygmunt, dziedzic Kraszewic, Kuczkowa, Szreniawy, Sulisławic i Smotryczowa, zabezpieczył 1679 r. na tych dobrach 12,000 fl. posagu i wiana żonie,

Elżbiecie Krupczance Przecławskiej (Gr. Chęciń.). Umarł podczaszym ciechanowskim, a wdowa 1699 r. robi zapisy przyszłemu mężowi, Ludwikowi Pukarzowskiemu. Katarzyna, siostra Zygmunta, była za Andrzejem Psarskim, druga N. za Trepką. Z synów Jana:

I. Adam, najstarszy syn Jana, zmarły już 1663 r., z żony, Jadwigi Dzibałtowskiej (Gr. Opocz. z 1708 r.), zostawił córkę Elżbietę, za Andrzejem na Trzemsze Trzemeskim, której bracia w 1,000 fl. oddają część Strzelec 1685 r. (Gr. Piotrk.) i trzech synów: Michała, Jana i Stanisława.

Michał umarł bezdzietny, a wdowę po nim, Katarzynę z Przecławic, spłacili szwagrowie 1681 r. (Gr. Piotrk.).

Stanisław, żonaty z Zofią Czarniecką (Gr. Piotrk. z 1676 r.), także zdaje się bezdzietny.

Jan, średni syn Adama, ożeniony z Zofią Witrelinówną (?), skupił całe Strzelce i 1708 r. darował je starszemu synowi Mikołajowi. Drugi syn jego Antoni, dziedzic Tworowic i Chilczowa, pozwolił bratankowi Ludwikowi wrębu w swoich lasach 1750 r. (Gr. Piotrk.). Synem jego był pewno Stanisław, dziedzic Tworowic 1768 r.

Mikołaj, starszy syn Jana z Witrelinówny, dziedzic Strzelec po ojcu 1708 roku i Smotryczowa, nabytego 1732 r., ożenił się 1700 r. z Anną Pukarzowską (Gr. Piotrk.). Umarł stolnikiem dobrzyńskim po 1733 r., zostawiwszy córkę Ludwikę, za Andrzejem Soleckim, wdowę 1767 r. (Gr. Piotrk.) i syna Ludwika.

Ludwik, dziedzic Strzelec i Smotryczowa, łowczy owrucki, żeni się 1740 r. z Anną Majówną, stolnikówną żytomierską, za którą dostał 1742 r. w 8,000 fl. posagu wieś Borzykówkę. Przy działach zwraca szwagrom tę wieś, a dostaje 21,000 fl. na Sekursku (Gr. Piotrk.). W 1762 r. skarbnik piotrkowski, 1765 r. miecznik, 1768 r. wojski radomski, umiera tegoż roku, a wdowa po nim i dzieci: Teodor, Piotr i Agnieszka, procesują 1768 r. Siemieńskiego, o szkody graniczne (Gr. Piotrk.). Agnieszka, wyszła za Anastazego Skarbka Radońskiego, wojskiego opoczyńskiego i kwitowała 1780 r. ze spadku po ciotce braci, którzy dokonali działu dóbr 1783 r. (Gr. Piotrk.).

Teodor, dziedzic Smotryczowa, ożeniony z Konstancyą Suchecką 1784 roku (Gr. Piotrk.), zostawił potomstwo, z którego Kasper, z synem Kajetanem, dowiedli szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.). Adolf, syn Kaspra, zmarły 1867 r., żonaty był z Emilią Mieczkowską. Syn jego Henryk, zaślubił 1885 r. M. Müllerównę.

Piotr, drugi syn Ludwika, działem wziął Strzelce 1783 r., a z żony, Wiktoryi Czaplickiej, zostawił syna Aleksego, ur. 1807 roku, wylegitymowanego ze szlachectwa 1837 r., żonatego z Żelazkowską, zmarłego bezdzietnie w Warszawie 1880 r.

Władysław, trzeci syn Jana z Witrelinówny, ustąpił pewnej sumy bratu Mikołajowi 1717 r. Ożeniony z Maryanną Szczepanowską, miał syna Mateusza Stanisława, który w 1747 r. zawarł układ z Bystrzanowskim.

Mateusz Stanisław z żony, Joanny Nahoreckiej, miał córkę N., za Maciejem Szymanieckim, wojskim latyczowskim i synów: Stefana, Antoniego i Bonawenturę.

Stefan, dziedzic Żelaznej, Kołacina, Kołacinka i Mrogi, 1796 r., sędzia pokoju powiatu czerskiego 1809 r., z dwóch żon potomstwa nie zostawił.

Antoni, ur. 1755 r. (metr. w Rozprzy), dziedzic Owadowa i Jankowa, w opoczyńskiem i Szewców, w chęcińskiem, ożeniony z Heleną Roszkowską, pozostawił córkę Katarzynę, za Michałem Skorkowskim i synów: Cypryjana, legionistę, zmarłego bezżennie, Wojciecha i Wincentego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 i 1839 r.

Wojciech, ur. 1780 r., paź Stanisława Augusta, pułkownik b. wojsk polskich, zmarły 1862 r., żonaty z Anną Niemiryczówną, ur. 1788 r., zmarłą 1856 r., miał córkę Ksawerę Łazowską i syna Napoleona, właściciela Gromadzic, ożenionego z Pauliną Bełdowską, z której córki: Helena, 1-o v. Holtan, 2 o v. 1899 r. Tadeuszowa Czapelska; Wanda, zaślubiona N. Lenczewskiemu i Marya, zaślubiona 1888 r. Michałowi Wołowskiemu.

Wincenty, legionista, generał b. wojsk polskich, właściciel Miechowic i Oczesał, żonaty z Magdaleną Skorkowską, miał córki: Helenę, żonę 1-o v. Ignacego Osławskiego, 2-o v. Ignacego Czempińskiego; Maryę, żonę Józefa Sadowskiego; oraz synów: Teodora, Mieczysława i Wincentego. Teodor, właściciel Oczesał, z Anieli Lubowidzkiej, pozostawił syna Władysława, ur. 1847 r., właściciela Oczesał i Sadów, Radcę Dyrekcyi Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Radomiu. Mieczysław, żonaty z Karoliną Skrodzką, bezpotomny. Wincenty, właściciel Miechowic i Rdzuchowa, z Wincenty Mikułowskiej, pozostawił syna Stefana, ożenionego z Szelechowską, z której syn Tadeusz i córki: Jadwigę, Janinę i Wandę, zmarłą 1882 r.

Bonawentura, trzeci syn Mateusza Stanisława, subdelegat grodzki piotrkowski 1780 r., ożeniony z Ludwiką Wężykówną, zmarłą 1830 r., pozostawił synów: Mateusza, Michała i Stefana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. i Józefa, który wspólnie z synami: Teodorem i Wincentym, udowodnił prawa swoje do szlachectwa 1855 r. Mateusz, żonaty z Cecylią Boską, zmarłą 1892 r. i Stefan, żonaty z Adelą Giersztówną, zmarłą 1868 r. bezdzietni. Michał, oficer b. wojsk polskich, ur. 1790 r., zmarły 1872 r., właściciel Kędziorek, żonaty z Anną Kossowską, zmarłą 1872 r., pozostawił syna Stanisława, ożenionego z Izabellą Krosnowską, z której pięcioro dzieci, oraz córki: N. Czaplicką i Irenę Zabierzowską. Józef, żonaty ze Scholastyką Walewską, pozostawił jak wyżej synów: Teodora, ożenionego z Walewską, po którym córka N. Bukowiecka, zmarła 1877 r. i syn jeden i Wincentego, żonatego z Anielą Gawrońską, oraz córki: Marcelę i Florentynę Lipowskie; Ksawerę, żonę Michała Skorkowskiego; Józefę za Wiktorem Zabierzowskim; Natalię za Eustachym Dobieckim; Maryę i Teklę, zmarłe pannami.

II. Stanisław, drugi syn Jana, dziedzica Strzelec, miał tylko córki, z których Elżbietę, wydają bracia stryjeczni za Mścisława Mnichowskiego 1671 r. Drugim jej mężem był Zygmunt Pukarzowski (Gr. Piotrk.).

III. Jan, najmłodszy syn Jana, dziedzica Strzelec, pozostawił syna Franciszka, współopiekuna córek Stanisława 1671 r., procesującego się o Strzelce z synami Adama 1663 i 1667 r. (Gr. Piotrk.). Jego to synem był pewnie Jan, podczaszy radomski, protoplasta linii na Łopusznie. Ów Jan, pisarz 1720 r., podstarości i sędzia grodzki opoczyński 1723 r., podczaszy stężycki 1726 r., podczaszy

radomski 1731 r., żonaty z Anną Derszniakówną, starościanką radoszycką, za którą wziął Łopuszno, pozostające do obecnej chwili w rękach jego następców, otrzymał w 1723 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk rodziców żony, Snochowic, Sarbic i Dobrzeszowa, w województwie sandomierskiem (Sig. 20). Wdowa po nim, 2-o v. Celestynowa Duninowa, podczaszyna brzezińska, ustąpiła synowi i córkom spadek po Morsztynach 1757 r. Z córek tych: Konstancya była za Kasprem Grotowskim, sędzią ziemskim rawskim, a Magdalena, 1-o v. za Janem Gołuchowskim, 2-o v. za Teodorem Woyczyńskim, podkomorzym rawskim.

Syn zaś Andrzej, dziedzic Łopuszna po matce, cześnik chęciński 1755 r., chorąży chęciński 1764 r., pułkownik pancerny 1766 r., podkomorzy województwa sandomierskiego i kawaler orderu Św. Stanisława 1783 r., był w 1777 r. kandydatem do kasztelanii małogoskiej, a 1781 r. kandydatem do kasztelanii wiślickiej (PM.). Żonaty 1-o v. z Gertrudą Duninówną, 2-o v. z Franciszką Tymowską, chorążanką piotrkowską, wdową po Antonim Radlickim, z którą zeznał zapis dożywocia 1785 r. (DW. 101 f. 273). Z pierwszej żony córki: Anna i Tekla i synowie: Wojciech, ur. 1758 r., podczaszy chęciński i deputat na Trybunał koronny 1783 r. (Sig. 35), kawaler orderu Św. Stanisława, prezes izby administracyjnej kieleckiej 1809 r. i Franciszek, kawaler orderu Św. Stanisława 1794 r. Wojciecha córki z Leszczyńskiej: Anna, ur. 1790 r., za Józefem Duninem Borkowskim, zmarła 1874 r. i Kajetania, za Kajetanem Duninem Rzuchowskim, zmarła 1861 r., ma nagrobek w kościele Św. Piotra w Krakowie.

Franciszek, ur. 1761 r. w Łopusznie, z Antonilli hr. Przerembskiej, miał córkę Józefę, za Adamem Ślaskim, zmarłą 1879 r. i syna Eustachego, ur. 1805 r.

Eustachy, właściciel Łopuszna, Radca Komitetu Towarz. Kred. Ziems., żonaty 1-o v. z Cecylią Cieszkowską, 2-o v. z Natalią Dobiecką. Z pierwszej żony córka Józefa, za Henrykiem Karskim i synowie: Juliusz, zmarły bezżennie, Kazimierz, ur. 1834 r., żonaty z Natalią Rulikowską, zmarłą 1899 r. w Warszawie, z której syn Stefan, ożeniony 1892 r. z Konstancyą Wiercieńską i córka Melania i Bronisław, prezes Dyrekcyi Szczegółowej kieleckiej Tow. Kred. Ziems., żonaty z Maryą v. Graeve, z której synowie: Alfred i Artur i córki: Cecylia, Marya i Zofia. Z drugiej żony córka Marya, zaślubiona 1880 r. Henrykowi Cichowskiemu i synowie: Eustachy, ur. 1855 r., właściciel Łopuszna, Radca Komitetu Towarz. Kred. Ziems. i Józef, ur. 1861 r., właściciel Krzyżanowic, żonaty z bar. Bronisławą Heydel.

Mateusz, kapitan wojsk francuskich i polskich, ożeniony z Eufrozyną Raszewską 1817 r. Andrzej, współdziedzic Gruszczyna i Krasocina, zmarł 1827 r. Symforoza, ksieni Benedyktynek w Sandomierzu 1809—1830 r.

DOBIECCY do XVII-go wieku włącznie DOBIESCY z Dobiesza, w powiecie czerskim. Marcin, właściciel Ustanowa 1468 r., komornik graniczny 1469 r., a burgrabia czerski 1475 r., dostał 1476 r. od ks. Konrada wraz z innymi ziemianami różne wolności dla dóbr swoich Dobiesz, w ziemi czerskiej. Pozostawił dwóch synów: Mikołaja i Jana, którzy dopełnili działu dóbr 1478 r.

Mikołaj, starosta czerski 1488 r., żonatym był 1481 r. z Katarzyną Pruszkowską, córką Świętosława (Zs. Warec. 1 B f. 187; Zs. Gr. Czers. 2 f. 238 i 321).

Jan, starosta bądkowski 1499 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 290), w 1503 r. skarbnik i starosta czerski, pozostawił syna Franciszka i córki: Agnieszkę, żonę Pawła z Jaszewa 1521 r. i Annę, żonę Jana z Moczydłowa 1529 r. (M. 41 f. 167 i Zs. Gr. Czers 7 f. 66 i 8 f. 376 i 380). Franciszek, żonaty 1541 r. z Zofią Łoską, pozostawił syna Jana, właściciela Dobiesza i Ustanowa, który w 1569 r. zabezpieczył posag żonie, Barbarze Czerniakowskiej, córce Jana, cześnika czerskiego (Zs. Gr. Czers. 11 f. 554; 30 f. 418; 29; 33 f. 709; 37 f. 796 i 38 f. 142). Sebastyan, syn Jana, sprzedał część Ustanowa Łomińskiemu, a brat jego Wojciech zastawił część swoją tamże Cedrowskiemu 1607 r. Wojciech zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Skolimowską, w 1609 r. Córka jego Fineta, za Stanisławem Leżeńskim 1623 r. (DW. 34 f. 303 i 744; Perp Czers. 3 f. 159 i 6 f. 503). Katarzyna, córka powyższego Jana, za Janem Pikarskim 1609 r., a siostra jej Barbara, za Andrzejem Sielczyńskim 1602 r. (Perp. Czers. 3 f. 220 i 2 f. 275).

Małgorzata, córka Adama, 1-o v. za Mikołajem Trzcińskim 1608 r., 2-o v. za Jakóbem Wojczyńskim 1629 r. (Perp. Czers. 3 f. 128 i 8 f. 279). Stanisław, syn Jana, zeznał 1649 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Oczosalską (Ibid. 10 f. 473). Jan Kazimierz, proboszcz w Żeliszewie 1676 r. Tomasz, z Anny Kochanowskiej, miał synów: Pawła i Piotra, oraz córkę Maryannę, żonę Michała Dobrosielskiego 1780 r. Piotr zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Trzcińską, w 1784 r. Paweł, z żony Jadwigi, pozostawił syna Józefa, żonatego z Jozafatą Lasocką, z którą zeznał zapis dożywocia 1780 r. W 1787 roku sprzedał Giełczę, którą nabył 1748 r. (Ibid. 23 B f. 559; 30 f. 107; 31 f. 58; 36 f. 206 i 300; 40 f. 28).

DOBIEGNIEW, podkanclerzy ks. Ziemomysła kujawskiego 1268 r. (Dok.). Dobiegniew, sędzia inowrocławski 1318 r.

DOBIEJEWSCY v. DOBIEJOWSCY h. WCZELE z Dobiejowa, w powiecie gnieźnieńskim. Wawrzyniec Dobiejewski, procesuje Świnarskich 1396 r. (Leksz.). Wojciech, współwłaściciel Dobiejewa 1580 r. (Paw.). Walenty i Wojciech Dobiejewscy, podpisali z województwem kaliskiem, obiór króla Michała. Aleksander, towarzysz pancerny, otrzymał w dożywocie Modłowo, w województwie kaliskiem, 1710 r. (M. 221 f. 74). Marcin, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r. (Goł.).

DOBIEJOWSCY h. DOLIWA (AGZ. II). Piotr, nabył w ziemi halickiej Siemienkowce 1437 i 1447 r. (AGZ. IV f. 153). Żonaty 1-o v. z Anną 1435 r., 2-o v. 1447 r. z Heleną z Sarnek, 1-o v. Piotrową Złotnicką, zabezpieczył jej posag 1458 r. (AGZ. XII). Był podsędkiem halickim 1462 r. Sprzedał Siemienkowce arcybiskupowi lwowskiemu 1466 r., za 250 grzywien i jeden anniwersarz wieczysty za niego i żonę Helenę.

[DOBIELEWICZ Piotr, archidyakon lubelski 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 1246).]

DOBIESCY, patrz *Dobieccy*.

DOBIESŁAW w zdrobnieniu DOBIESZ i DOBEK. *D.*, kasztelan małogoski 1319 r. *D.*, kasztelan wiślicki 1271 r. *D.*, skarbnik krakowski 1282 r. *D.*, podstoli krakowski 1345 r. *D.*, podsędek krakowski 1272 r. *D.*, podkomorzy sandomierski 1350 r. *D.*, koniuszy sandomierski 1311 r. *D.*, starosta liwski 1479 r. *D.*, sędzia kaliski h. Abdaniec, 1343 r. *D.*, łowczy poznański 1335 r. *D.*, kanonik i kanclerz łęczycki 1398 r. *D.*, podczaszy sieradzki 1390 r. *D.*, kasztelan kowalski 1349 r. *D.*, kasztelan zawichostski 1252 r. *D.*, podczaszy sandomierski 1256 r. *D.*, chorąży (inowrocławski) 1305 r. *D.*, chorąży brzeski kujawski 1348 r. *Dobek*, podstoli czerski 1381 r. *D.*, podrządczy biecki 1394 r. *D.*, podrządczy krakowski 1431 r. *Dobiesz*, kasztelan małogoski 1224 r., kasztelan zawichostski 1229 r. *D.*, syn Wojsława 1228 r.; syn jego Piotr (KDM. II.). *D.*, sędzia krakowski 1281 roku.

z DOBIESŁAWIC, w powiecie proszowskim. Jan z Dobiesławic 1379 r., zostawił córki: Małgorzatę, za Adamkiem z Małej Kazimierzy 1398 r.; Klarę, za Janem z Czcikowic 1400 r. i syna Wawrzyńca. Temu i siostrze jego Klarze, przyznano 1397 r. Dobiesławice prawem bliskości, na Imramie z Nakła, któremu ma spłacić 105 grzywien. Siostry obydwie wyprocesowały dwie części Podlesia na Zbyszku Stadnickim, który odkupuje te części od nich za 200 grzywien 1400 r. (St. Pr. P. P. VIII).

DOBIESŁAWSCY z Dobiesławic, w powiecie orłowskim, której to wsi był właścicielem 1576 r. Jan Dobiesławski, syn Piotra (Paw.). Ów Jan, zabezpieczył posag żonie, Petroneli Kalińskiej, 1571 r. Synowie jego: Jakób i Walenty, procesują Owsianego 1591 r. (Gr. Przed. 13 f. 139; 20 f. 119 i 39 f. 677). Seweryn, syn Adama, sprzedał 1572 r. część swoją Dobiesławic Pęcławskiemu (Gr. Łęczyc.). Tomasz, syn Kaspra, kwituje Szewskiego 1603 r. Jan, syn Bartłomieja, kwituje Katarzynę z Błońskich Dobiesławską 1625 r. (Gr. Przed. 51 f. 43 i 69 A f. 35). Zygmunt pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Władysława IV-go.

Herb Szeliga.

DOBIESZEWSCY h. OKSZA. Barbara z Dobieszewskich Popowska, babka Macieja, z powiatu kaliskiego, kanonika poznańskiego 1589 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

DOBIESZEWSCY h. SZELIGA z Dobieszewa, w powiecie kcyńskim i z Dobieszewic, w powiecie gnieźnieńskim. Wojsław z Dobieszewa, obecny 1248 r. przy rozgraniczeniu Panigrodza. Antoni i Wojsław, dziedzice Dobieszewa, sprzedali 1288 r. Jaktorowo. Dobiesz z Dobieszewa, płaci 1365 r. dziesięciny kościołowi w Kcyni. Mikołaj, 1386 r. sędzia polubowny opata Byszowskiego w Nakle (KWP.).

Akta gnieźnieńskie i kościańskie z lat 1396 — 1399, wspominają o Dobrogoście z Dobieszewa, Mikołaju Dobieszewskim i synie jego, czy też bratanku Wincentym (Leksz.). Sędziwój, syn Mikołaja z Dobieszowic, 1402 r. na uniwersytecie krakowskim, 1424 r. jest dziekanem kruszwickim i bawi

w Rzymie. Jakób, syn Jana z Dobieszewic, 1421 r., Mikołaj, syn Mikołaja z Dobieszewa i Stanisław, syn Marcina z Dobieszewa, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj z Dobieszewic, 1446 r. w Poznaniu. Maciej Dobieszowski z Dobieszowa w Przemyślu 1447 r. (AGZ. XIII). Mikołaj, komornik poznański 1436 r. Stanisław, kanonik poznański 1454 r. Bartłomiej, kanonik poznański, zmarł 1464r. Michał, Maciej i Baltazar Dobieszewscy, właściciele Dobieszewic 1580 r. (Paw.). Helena, Norbertanka w Strzelnie, zmarła 1624 r. Wawrzyniec, w tymże czasie zapisany w nekrologu strzelińskim.

z DOBIESZKOWA h. NIECZUJA, w powiecie brzezińskim. Nieczuja z Dobieszkowa, zastawił 1398 r. część Dobieszkowa, a 1400 r. pozwał syna swego Jana, o siano, które mu zabrał szwagier Jana, Tworek Przewicki. Jan Nieczuic, syn Nieczui, sprzedał 1399 r. część swoją Dobieszkowa, Mikołajowi z Dolecka. Dobek z Dobieszkowa ma synów: Sasina 1416 r. i Dobka, któremu 1417 r. wydzielił część Skoszew, jako ojcowiznę.

Andrzej Bland z Dobieszkowa 1417 r. (Łęcz. I. 6185; II. 1993, 2191, 2201, 2806, 2891, 2912). Andrzej, żonaty 1437 r. z Jadwigą Boglewską, kasztelanką czerską (M. 3 f. 201). Jan, syn Dersława, 1469 r., Mikołaj, syn Świętosława, 1475 r. na uniwersytecie krakowskim.

DOBIESZOWSCY, prawdopodobnie z Dobieszowic, w Księstwie Siewierskiem. Marcin Dobieszowski, właściciel Jadownik, w powiecie sandeckim 1581 roku (Paw.).

DOBIŃSCY h. ROLA z Dobni, w powiecie łęczyckim, której to wsi byli współwłaścicielami 1576 r.: Jan Dobiński i Stanisław, syn Stanisława (Paw.). Paweł, syn Jana, 1665 r.

Z nagrobku wystawionego 1700 r, w kościele w Sokołowie, w powiecie gostyńskim, przez Andrzeja, opata wistyckiego, Krzysztofa, łowczego gostyńskiego, Stanisława i Tomasza, pokazuje się, że Jan z Dobni, dziedzic części dóbr Pomorzany-Bydlne, wróciwszy z wojny chocimskiej, umarł na zarazę 1626 r. Do niego odnoszą się h. Rola, Świnka, Ogończyk i Doliwa.

Herb Rola.

Syn jego Maciej, urodzony z Anny Słonawskiej, posesor wójtostwa gostyńskiego, dzielny żołnierz w wojnie z Kozakami i Szwedami, pochowany przez wnuka Jana, razem z pradziadem 1665 r.; na tablicy do niego się odnoszącej są herby: Rola, Prus, Świnka i Grzymała.

Drugim synem Jana był Grzegorz Kazimierz, komornik graniczny proszowski 1642 r., potem i krakowski, któremu brat Maciej ustąpił 1658 r. części dóbr Pomorzany-Bydlne (Akta Gal.)., nabył on 1662 r. dobra Bętkowice, w powiecie proszowskim i zapisał na nich dożywocie żonie, Ewie Tchorzewskiej, w 1663 r. Podpisał z województwem krakowskiem elekcyę Jana III-go i umarł 1675 r. Synów zostawił siedmiu: Jana, Waleryana, Romana, Pawła, Stanisława, Tomasza i Krzy-

sztofa. Z nich: Waleryan, umarł przed 1682 r., a Stanisław, dziedzic Gniewięcina, przed 1718 r. Obaj bezdzietni.

Synem Grzegorza, albo Macieja, był Andrzej Maurus, opat mogilski 1697 r. następnie opat wistycki, sekretarz królewski, zmarły 1717 r. (Kod. Mog.; Akta IV.; Zap. Lub. 61 f. 479; 63 f. 692; Kor.; Akta Zs. i Gr. Krak.).

Krzysztof, syn Grzegorza, namiestnik chorągwi pancernej 1683 r., dziedzic Bętkowic, posesor Woli Libertowskiej, Chliny, Wierzbicy, Jeżówki i Siedlec, łowczy gostyński, podpisał z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go. Bętkowice sprzedał Strusiowi 1711 r. Z Maryanny N. jego dzieci: Anna, żona Marcina Strusia, podstolego latyczowskiego i Jan, podpułkownik wojsk królewskich, biorą 1718 r. spadek po stryju Stanisławie. Jan, został 1718 r. po ojcu łowczym gostyńskim, jednak z tytułem tym spotykamy od 1720 r. Zygmunta. Jan zaś jest burgrabią krakowskim. Córka jego, Zofia Konstancya, urodzona z Teresy z Zasieckich, jest żoną Zygmunta Dobińskiego 1741 r.

Tomasz, syn Grzegorza, ur. 1663 r., żołnierz z pod Wiednia, podpisał z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go. Burgrabia krakowski 1718 r., komornik ziemski proszowski 1723 r., dobra Bienieszowice, w wiślickiem, ustąpił synowi Zygmuntowi (Akta Leg. Gal.). Zmarł 1733 r.; pochowany w Krakowie u Reformatów. Z Magdaleny Morskiej, zostawił synów: Stanisława, Krzysztofa i Zygmunta.

Stanisław, burgrabia krakowski i poseł województwa krakowskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 422).

Krzysztof, biskup serreński, sufragan gnieźnieński, dziekan łowicki i opat hebdowski, umarł 1769 r. (Kor.).

Zygmunt, kapitan dragonów pułku Łubieńskiego Bogusława, łowczy gostyński 1720 roku, dziedzic Uliny, którą sprzedał bratu Krzysztofowi 1722 r. Właściciel Bieńkowic i Pałecznicy, burgrabia krakowski 1728 r., poseł na sejm 1732 r., kasztelan brzeziński 1754 r., umarł 10-go Września 1759 roku. Żon miał trzy. Pierwszą—Barbarę Maryannę Dąmbską, zaślubioną 1720 r., zmarłą 1723 r.; z niej córka Anna Barbara, zmarła dzieckiem. Drugi raz ożenił się 1727 r. z Teresą z Wilczej Turzy Turską, starościanką pilźnieńską, wraz z którą otrzymał 1738 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Jana Dobińskiego, burgrabiego krakowskiego, Woli Libertowskiej z przyległościami (M. 258 f. 129). Trzecią żoną jego była córka tegoż Jana Dobińskiego, Zofia Konstancya, 1741 r. (Inscr. Castr. Crac. 327 f. 1600; 332 f. 1527; 336 f. 920 i 1622; 338 f. 1683; 339 f. 1855, 1937 1940; 343 f. 2977; 346 f. 1226; 347 f. 1935; 355 f. 2601; 373 f. 2075 i 2082). Z córek jego: Katarzyna, zmarła panną 1797 r.; Franciszka, żona Kazimierza Dunina Karwickiego, zmarła 1776 r.; Magdalena, żona hr. Mikołaja Russockiego, cześnika krakowskiego, 1793 r. Synów było czterech: Jan Chrzciciel, Józef, szambelan Stanisława Augusta 1793 r., Jan Kanty Fryderyk, urodzony z drugiej żony, dziedzic Sierakowa i Dziekanowic, który dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego 1782 r., w sądzie ziemskim czchowskim, Krzysztof, urodzony 1751 r. z trzeciej żony, dziedzic Kowar, zmarły 1817 r., po którym, z żony Franciszki Skorupczanki, pozostało pięć córek: Kordula za Wojciechem Linowskim, senatorem rzeczypospolitej krakowskiej; Urszula za Ignacym Bytrzonowskim; Antonina za Ignacym Pi-

sarzowskim; Salomea za Łuczyckim i Maryanna za Józefem Rotkiewiczem z Kroczyc i Bruno Franciszek Michał, ur. 1753 r. w Pałecznicy.

Stanisław, z województwem kaliskiem, Kazimierz, z województwem krakowskiem, Jacek, Kazimierz, Klemens i Marcyan, z ziemią gostyńską, podpisali elekcyę króla Michała. Adam i Felicyan z województwa łęczyckiego, a Franciszek z województwa brzeskiego-kujawskiego, elektorowie Augusta II-go. Antoni, burgrabia krakowski w latach 1739 — 1764, Michał, porucznik artyleryi koronnej, a Onufry, kanonik chełmski 1789 r. (DW. 105 f. 1320). Zofia, żona 1-o v. Ignacego Łodzińskiego, 2-o v. Kazimierza Prus Petryczyna 1766 r. Julianna, zamężna Bratkowska 1781 r. Andrzej Klemens, syn Aleksandra i Julianny Hejnianki, ur. 1741 r. (Akta Legit. Galic.).

Herb Giejsztor.

DOBKIEWICZOWIE vel DOBKOWICZOWIE herbu GIEJSZTOR. Józef, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). Ignacy, właściciel Junowicz - Dobkiszek, w powiecie kowieńskim 1773 r., z Maryi Nowickiej, pozostawił syna Szymona, który udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1848 r. (A. b. Her.).

Według p. Polaczka, tego nazwiska jest w W. Ks. Litewskiem rodzin kilka, herbu: *Gryf*, *Korwin*, *Lis*, *Lubicz*, *Trąby* i *Wczele*.

DOBKOWIE h. GRYF wyszli z Łowczowa, w powiecie pilźnieńskim i często brali przydomek *Lowczowski*. Bliższym ich protoplastą był Dobiesław z Łowczowa, w zdrobnieniu Dobek, który świadczy 1491 r. w Pilźnie. Syn jego Jan, był 1483 r. na uniwersytecie krakowskim, a 1492 r. był notaryuszem publicznym. Drugi syn, zapewne Bartłomiej Łowczowski, dziedzic części Rychwaldu, Ośnicy i Małego Łowczowa 1508 r. Bartłomiej i Michał Dobkowie, dziedzice części Rychwaldu i Łowczowa 1536 r., a Kasper i Michał, właściciele Ośnicy, w powiecie pilźnieńskim, 1536 r. (Paw.). Marcin i Wiktorya z Borowic, wystawili kościół w Pleśnie 1637 r., który odnowił Mikołaj 1674 r. Paweł Dobek, współwłaściciel Minogi, w powiecie proszowskim 1581 r. Feliks, właściciel Richwaldu, w powiecie pilźnieńskim i części Zborowic, w powiecie bieckim, 1581 r., ma syna Feliksa 1585 r. Stanisław, dziedziczył na Szydłówku, a Andrzej i Jan na Klonowcu, w powiecie radomskim 1569 r. (Paw.). Zygmunt, kanonik krakowski 1545 r. (Łęt.).

Herb Gryf.

Stanisław Dobek, dożywotni posiadacz Biły i Kurzelowa, w powiecie kamienieckim, 1564 r. (M. 99 f. 58). Tenże Stanisław Dobek Łowczowski, sędzia ziemski kamieniecki 1569 r. Mikołaj, syn Stanisława, kwitował Gołkowską 1607 r. (DW. 34 f. 1254). Jan, ożeniony z Barbarą Wielogłowską 1590 r. Jan, podstoli krakowski 1618 r., umarł 1628 r., a wdowa po nim, Zofia z Marcinkowskich, 1-o v. Piegłowska, wy-

stawiła mu nagrobek u Franciszkanów w Nowym Sączu. Hieronim Dobek Łowczowski, syn Jana, zeznaje oblig na Iwickiego 1622 r. Paweł, syn Andrzeja, dziedzic na Kozarzewie, zabezpieczył 1622 r. posag żonie, Katarzynie Borzęckiej, córce Jana (Zap. Lub. 26 f. 2, 7 i 52). Wojciech, Adam i Krzysztof, synowie Pawła, procesują Doleckiego 1685 r. (Ibid. 61 f. 728). Stefan, syn Andrzeja z Piczkowic, zeznał zapis dożywocia z żoną, Heleną Kłodnicką, córką Wojciecha, w 1625 r. (Ibid. 28 f. 1244). Tomasz, syn Zbigniewa, 1690 r. (Ibid. 66 f 888). Tomasz, syn Jana, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią Osiecką, w 1667 r., a siostra jego Anna, żona Adryjana Grochowskiego, zrzeka się na niego dóbr Gruszka (Perp. Czers. 13 f. 111). Antoni, syn Wojciecha, towarzysz pancerny 1731 roku (DW. 68 f. 55).

Mikołaj, z województwem lubelskiem, Tomasz, z ziemią czerską, a Andrzej, Franciszek, Marcin i Stanisław, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Jan pisał się z województwem łęczyckiem, na obiór Augusta II-go.

Wojciech, syn Józefa, miecznika wieluńskiego i Heleny Groszkowiczówny, odstąpił 1788 r. sumę Karskiemu (DW. 104 f. 1162). Wojciech, regent komisyi monetarnej 1788 r., deputat na Trybunał Koronny z województwa sieradzkiego 1792 r. (M. 301 f. 134 i DW. 108 f. 170). Stanisław, rewizor komory warszawskiej 1780 r. (DW. 96 f. 594). Zygmunt, pisarz grodzki bydgoski 1772 r., podstarości sieradzki 1780 r., skarbnik sieradzki 1772 r., a miecznik 1778 r.

Jakób, syn niegdy Franciszka i Heleny z Regmontów Sobieszczańskiej, ustąpił części dóbr Starawieś Wojciechowi Dobkowi 1786 r. Ignacy Piotr, syn Jakóba i Agnieszki, ur. 1787 r. w parafii Targowickiej, dowiódł szlachectwa 1804 roku.

Joanna z Kętrzyńskich, 1-o v. Morawska, 2-o v. Dobkowa Łowczowska z Leśnicy, umarła 1817 r. Julia z Cywińskich, 1-o v. Prażmowska, 2-o v. Dobkowa Łowczowska, właścicielka Turzynowa, w orłowskiem, zmarła 1824 r. Antoni, ur. 1790 r. w Piaskach, w lubelskiem, generalny intendent skarbu Królestwa Polskiego, umarł 1850 r.

Żyjący w 1700 r. Wojciech, miał syna Andrzeja, właściciela Poradzowa, w województwie sieradzkiem, 1724 r., po którym syn Józef, pozostawił syna Wojciecha, żonatego z Antoniną Szamowską, którego syn Eugeniusz, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1850 r. (A. b. Her.).

Jan, właściciel Jankowic, w województwie łęczyckiem, 1781 r., pozostawił syna Stanisława, żonatego z Jadwigą Siedliską, którego syn Aleksander, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1841 r. (Ibid.).

Teodor, Julian, Roman, Jan, Antoni i Dionizy, synowie Wincentego i Jadwigi Wojciechowskiej, potomkowie Stanisława, właściciela Wojnicznej Góry 1718 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1850 — 1856 (Ibid.).

W gubernii podolskiej, wywiedli się ze szlachectwa 1848 roku: Teodozy i Julian, synowie Zygmunta, wnukowie Józefa Gabryela, prawnukowie Andrzeja (Spis.).

Herb Kościesza.

DOBKOWSCY h. KOŚCIESZA z Dobek, w ziemi bielskiej. Jakób, syn Piotra, występuje w aktach brańskich 1569 roku (Mil.). Wyroki lubelskie z 1598 r. wspominają o Wojciechu i Wawrzyńcu, synach Jakóba (Ks. 76 f. 728). Marcin i Piotr, synowie Józefa, i brat ich stryjeczny Paweł, syn Stanisława, sprzedali Dobki 1603 r. (Mil.). Wawrzyniec, syn Antoniego, nabył Kierzki 1794 r. (DW. 110 f. 188).

Jakób, komornik ostrołęcki 1706 r., miał syna Marcina, komornika łomżyńskiego, po którym syn Jakób, pozostawił syna Marcina, żonatego z Maryanną Wierzbowską, których synowie: Błażej, Franciszek i Wojciech, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

DOBKOWSCY h. ŁADA z Dobek, w ziemi łomżyńskiej. Wojciech Dobkowski, syn Grzegorza, świadek 1637 r. przy wywodzie szlachectwa Gocławskiego zeznał, że pochodzi z powiatu łomżyńskiego, parafii czerwińskiej, a herb jego przedstawia podkowę z dwoma strzałami i krzyżem (DW. 49 f. 989).

DOBKOWSCY h. ŚLEPOWRON z Dobek, w ziemi łomżyńskiej. Mateusz Dobkowski, przy wywodzie szlachectwa Wojciecha Gunkowskiego 1650 r. zeznał, że dziad wywodzącego się, żonaty był z Dorotą Dobkówną. Takież zeznanie złożył i Wojciech Dobkowski, syn Grzegorza, tegoż herbu (DW. 51 f. 1114).

DOBORSCY h. NIEZGODA. Karol z synem Janem, Tadeusz i Marcin z synami: Tomaszem, Tadeuszem i Wincentym, synowie Jana, wnukowie Fabiana, syna Stanisława, dziedzica 1670 r. dóbr Połukni, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r.

DOBOSKI Tomasz, pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go.

DOBOSZEWICZ Józef, stolnik szawelski 1792 r.

DOBOSZYŃSCY h. HABDANK. Grzegorz, pisarz grodzki owrucki 1618 r. Andrzej i Rafał, podpisali z województwem połockiem, elekcyę Jana III-go. Ignacy głosował za Augustem III-m (Oblig. Warsz. 49 f. 605). Franciszek, sędzia grodzki połocki 1785 r.

Kazimierz z synami: Józefem i Tadeuszem i Ignacy z synem Joachimem i wnukami: Stefanem, Kajetanem, Wincentym, Michałem i Antonim, synowie Bonifacego, podczaszego smoleńskiego; Tadeusz z synami: Jerzym, Piotrem, Tadeuszem, Michałem i Dominikiem, syn Benedykta, wnuk Michała, prawnuk Franciszka, praprawnuk Mikołaja, syna Aleksandra, wnuka Andrzeja, dziedzica 1614 r. dóbr Chaciowszczyzny, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1816 roku.

Kajetan, właściciel dóbr Prepunty 1786 r., miał syna Józefa, żonatego z Felicyanną Konarską, którego syn Justyn, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r.

DOBRACZYŃSCY h. KORCZAK z Dobraczyna, w powiecie bełskim. Mikołaj, podsędek bełski, umarł 1527 r. Magdalena, żona Stanisława Fredry, około 1560 r. Jakób, wspólnie z żoną, Agnieszką Dłużniewską, posiadał Witków 1579 r. (M. 119 f. 339). Andrzej, Franciszek, Helena, Teresa i Maryanna, dzieci Stanisława i Joanny, w 1660 r. (Sig. 3 f. 114). Helena Janowa Kunicka i Teresa Stanisławowa Wirska, siostry, zawarły 1715 r. ugodę z Charlęskim, o zapis Katarzyny z Charlęskich Osińskiej (A. Tryb. Lub.). Andrzej, rotmistrz królewski 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 71). Józef, skarbnik chełmski 1765 r., wojski mniejszy 1766 roku, miecznik 1770 r., wojski większy chełmski 1771 r. Andrzej, pułkownik wojsk koronnych, umarł 1793 r. (MP.).

Herb Korczak.

Józef, sędzia grodzki krasnostawski i podczaszy 1736 r., z Wiktoryi Nossadyni, miał syna Stefana, po którym syn Antoni, żonaty z Teresą Szembekówną, pozostawił dwóch synów: Stanisława i Ignacego. Stanisław 1849 r., a Ignacy z synem Franciszkiem, urodzonym z Karoliny Iżyckiej, 1846 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

DOBRACZYŃSKI h. PRUS I-szy Antoni, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim sanockim 1782 r. (Goł.).

DOBRAKOWSCY h. GOZDAWA, OSTOJA i zapewne jeszcze innych, z Dobrakowa, w powiecie lelowskim. Pietrasz z Dobrakowa, ma 1376 r. proces o część tej wsi, z Adamem ze Zbikał, a 1398 r. zaświadczył szlachectwo swego klejnotnika, Marka z Bzowa h. Ostoja. Stasiek v. Ostasz z Dobrakowa, 1376 r., z żony Małgorzaty, miał syna Macieja 1394 r., który częste procesy prowadzi z Falisławem z Dobrakowa.

Oprócz nich dziedziczą w tych czasach w Dobrakowie: Klich, Dobiesław, Marcin, Mikosza z bratem i Jakusz. Jakób z Dobrakowa h. Gozdawa, zaświadczył 1448 r. w Krakowie szlachectwo Soleckiego (St. Pr. P. P. VII i VIII). Andrzej Dobrakowski, skarbnik bracławski, zabezpieczył 1774 r. na Pilicy, w lelowskiem, posag żony swej, Małgorzaty Bonieckiej. Syn jego Franciszek, burgrabia rawski, kwitował Giżyckich 1786 r. (Perp. Czers. 34 f. 526 i 39 f. 77). Andrzej i Franciszek pisali się z ziemią czerską, na elekcyę Stanisława Augusta. Feliks, właściciel części Pilicy, zmarły 1814 r., pozostawił wdowę Katarzynę z Rayskich i małoletnie dzieci: Antoninę, Ludwikę, Franciszkę i Henryka.

DOBRANIECCY. Marcin i Władysław podpisali z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go.

DOBRATYCKI h. ŁODZIA Maciej, kanonik wileński 1559 r. (Sap.).

DOBRATYŃSCY. W 1663 r. ustanowioną została opieka nad Janem i Heleną, dziećmi Franciszka Dobratyńskiego i Anny z Głębockich (Sig. 7 f. 37).

z DOBREJ, w powiecie szczyrzyckim, pisali się Ratoldowie z Raciborzan i do nich pewno należy Ścibor z Dobrej, który wraz z synami: Janem i Mikołajem, procesował się 1495 r. z Wierzbiętą ze Stróży (Akta Krak.).

z DOBREJ. Sieciech 1384 r. w Krakowie (K. Mog.). Andrzej, syn Henryka, 1405 r., Ninogniew, syn Strzeszka, 1414 r., a Strzeszek, syn Jana, 1468 r., na uniwersytecie krakowskim. Ninogniew umarł kantorem wiślickim 1433 r. Jan, rektor uniwersytetu krakowskiego 1440 r. Słuchaczami tegoż uniwersytetu byli: Mikołaj, syn Macieja i Maciej, syn Piotra, w 1426 r., Michał, syn Jakóba, 1435 r., Wawrzyniec 1438 r. i Piotr 1442 r., synowie Stanisława, Paweł, syn Stefana, 1460 r. i Mikołaj, syn Pawła, 1463 r.

DOBRENIECCY Szymon i Waleryan, pisali się z województwem płockiem' na elekcyę Augusta II-go.

z DOBRKOWA h. TOPÓR (Długosz), w powiecie pilźnieńskim. Mikołaj zastawił 1388 r. wieś Nossalowice. Tenże Mikołaj Noss 1397 r. w sądzie krakowskim. (St. Pr. P. P. VIII). Długosz wymienia Jana Nossa z Dobrkowa, który odznaczył się w bitwie pod Koronowem 1410 r. Jan Noss, dziedzic Dobrkowa, w drugiej połowie XV-go wieku.

z DOBROCHOWIC h. GRABIE, w łomżyńskiem. Clewyotka i syn jego Stanisław 1462 r. (Łag.).

DOBROCIELSKI Stefen, wojski winnicki 1686 r. Czy to nie *Dobrosielski?*

DOBROCIESCY h. JELEŃ i h. PRUS (TURZYNA) z Dobrociesza, w powiecie sandeckim. Piotr z Dobrociesza, h. Jeleń-Opole, świadek 1414 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa Wiktora z Wiatrowic (Helc. 1330). Mikołaj z Dobrociesza, zarzucił 1416 r. Druszkowskiemu, że nie jest szlachcicem (St. Pr. P. P. VII. 283).

Mikołaj z Dobrociesza, h. Turzyna, świadczył przy wywodzie szlachectwa w Krakowie 1450 r. Jan i Stanisław 1496 r. Mikołaj, podstarości nowokorczyński 1520 r., podstarości sanocki 1524 r.

Mikołaj, syn Piotra z Dobrociesza h. Prus i Urszuli z Kąckich, kanonik krakowski 1594 r. i sandomierski, umarł 1608 r. (Łęt.). W 1592 r. był rektorem akademii krakowskiej (Wyr. Lub. 49 f. 533). Jan, miecznik bracławski i rotmistrz królewski 1630 r., posiadacz Laszek, w ziemi lwowskiej (M. 178 f. 342). Mikołaj, Stanisław, Piotr, Anna i Barbara, dzieci Jakóba, pokwitowani przez Ligęzę 1623 roku (Zap. Lub. 27 f. 599).

DOBRODZCY v. DOBROCCY h. SAS, z przydomkiem Zuzak. Michał, syn Andrzeja i Zofii Zdziańskiej, Jan, Wojciech, Andrzej i Antoni, synowie Mikołaja

i Jadwigi z Wysockich, a wszyscy wnukowie Teodora i Maryanny Nahujowskiej, prawnukowie Piotra i Katarzyny Dwernickiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r.

DOBRODZIEJSKI, patrz *Gutteter*.

DOBROGOJSCY v. DOBROGOYSCY h. GRABIE z Dobrogościc, w powiecie bydgoskim, której to wsi byli właścicielami 1583 r., Jan i Łukasz (Paw.).

Podług rodowodu Dobrogoyskich, przechowywanego w archiwum poznańskiem, o którym wzmiankuje p. Żychliński w „Złotej Księdze“, żyjący na schyłku XVII-go wieku Jan Dobrogoyski, z Maryanny Radolińskiej, pozostawił syna Jerzego. Jerzy, żonaty z Dorotą Kawiecką, miał syna Kazimierza, ożenionego z Maryanną Koczorowską, po którym szedł syn Maciej, podczaszy bracławski 1775 r. Maciej zaślubił Maryannę Trąpczyńską i z niej miał kilka córek i czterech synów. Z tych ostatnich:

1) Stefan, zmarły w Zberkach, nabytych od Szczanieckich, podpisał z województwem poznańskiem elekcyę Stanisława Augusta. Żonaty z Katarzyną Miaskowską, pozostawił czterech synów: a) Wojciecha, właściciela Skotnik, ożenionego z Teklą Dobrzycką; b) Wiktora, bezdzietnego z Trąmpczyńską; c) Józefa, kapitana 11-go pułku piechoty 1813 r., który z Nieżychowskiej miał córki: Franciszkę Michałowską, Waleryę Felicyanową Sypniewskę i Ludwikę Prądzyńską i d) Kazimierza, bezpotomnego. Czy nie ten sam Kazimierz, żonaty był 1818 r. z Teresą Głowacką.

Herb Grabie.

Wojciecha z Dobrzyckiej, córki: Wiktorya, Józefa i Julia i synowie: Atanazy, Michał, bezżenny i Jan Nepomucen, bezdzietny z Siemiątkowską.

Atanazy, ur. 1804 r. w Skotnikach, porucznik 14-go pułku piechoty liniowej 1831 r., kawaler krzyża wojskowego polskiego, zaślubił Teofilę Szeliską, córkę Michała i Celiny z Wiewiórowskich, z której córka Wanda i syn Lucyan, młodo zmarli, a po dwóch drugich synach, Arturze i Stefanie, pozostało potomstwo.

Artur, właściciel Prusinowa, zmarły 1883 r., z Jadwigi Zofii Krajewskiej, pozostawił synów: Bronisława, ur. w Biskupicach 1862 r.; właściciela Prusinowa, ożenionego 1900 r. w Kobylinie z Kutznerówną, z której syn Jerzy Artur Zygmunt, ur. w Prusinowie 1900 r. i Edwarda, ur. w Prusinowie 1876 r. Wanda, córka Artura, zaślubiła 1901 r. w Gnieźnie Kazimierza Grudzielskiego.

Stefan, z Tekli Szeliskiej, pozostawił córkę Wandę, młodo zmarłą i syna Stanisława, ur. w Prusinowie 1867 r., właściciela Mielżyna, żonatego z Zofią Oświecimską, córką Ryszarda i Wirginii z Wężyków, z której córki: Halina, Marya i Anna.

2) Mikołaj, sprzedał Borgów i Ostrów 1795 r. (DW. 110 f. 1241 i 1247), a z Maryanny Smoleńskiej, miał dwóch synów: Marcelego Antoniego, ur. 1792 r.

(metr. w Chwałkowie), poległego 1812 r. i Damazego, ożenionego ze Znamirowską, z której córka Bronisława i syn Władysław, żonaty z Prądzyńską, ma córkę Wandę

3) Jakób, z Trąmpczyńskiej, miał córkę Anielę, żonę Piotra Maciejowskiego.

4) Ignacy, żonaty z Korytowską, bezpotomny (Żychliński XXIV).

DOBROGOST, wojewoda poznański 1181 r. (?). *D.*, wojewoda gnieźnieński 1208. *D.*, kasztelan spicimierski 1228 r. *D.*, stolnik ks. Ziemowita płockiego 1254 r. *D.*, stolnik poznański Władysława Łokietka 1298 r. *D.*, wojewoda kaliski 1309 r. *D.*, stolnik poznański 1326 r. *D.*, cześnik kaliski 1339 r. *D.*, chorąży kaliski 1365 r. *D.*, kasztelan czarnkowski 1367 r. *D.*, kasztelan na Gieczu 1392 roku.

DOBROGOWSCY z Dobrogoszcza, w ziemi drohickiej. Marcin, Stanisław, Zofia i Barbara, dzieci Nikodema Jałbrzyka Dobrogowskiego 1596 r. (Mil.).

DOBROŁĘCCY z Dobrołęki, w powiecie rożańskim. Mikołaj i Jakób podpisali z ziemią rożańską, elekcyę króla Michała.

DOBROMIRECKI Samuel, pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go.

DOBROMIRSCY h. GIERAŁT i h. OSTOJA z Dobromirza, w powiecie chęcińskim. Że Dobromirscy są h. Gierałt, dowodzi zeznanie Adamka i Lutka z Dobromierza, którzy świadczyli 1412 r. w Radomiu, przy wywodzie szlachectwa Czewoi ze Stawowic (Pis. Dz. Pols. IX. Pot.). Że są i h. Ostoja, świadczy Niesiecki.

Herb Gierałt.

Herb Ostoja.

Ubisław z Dobromirza, żonaty ze Śmichną z Przybysławic 1385 r. Wojtkowi winien 10 grzywien Przybysławski 1398 r. Lutek kwituje z długu Bernarda 1398 r. Mikołaj i Grzegorz z Paczołtowic Dobromirscy, obecni 1434 r. przy rozgraniczeniu Bętkowic. Piotra żona Elżbieta, córka Stanisława Thoruńskiego, kwitowała Koniecpolską 1441 r. (St. Pr. P. P. VIII. i Helc. II). Mikołaj i Stanisław, właściciele Dobromirza 1508 r., a Andrzej Jankowic, w powiecie opoczyńskim, 1577 r. (Paw.). Maciej Dobromirski, właściciel Krzywego, w województwie podolskiem, sędzia ziemski kamieniecki 1565 r. (Jabł.). Mikołaj, z Katarzyny Rudeckiej, miał syna Marcina i córkę Katarzynę, za Mikołajem Siemianowskim 1599 r. (Wyr. Lub. 81 f. 262).

Jan, właściciel Łopotowiec, w województwie podolskiem 1565 r. (Jabł.), miał synów: Szymona, Mikołaja, Marcina, Wojciecha i Bartłomieja, oraz córki: Dorotę, żonę Samuela Konieckiego 1599 r. i Katarzynę (Wyr. Lub. 29 f. 784 i 81 f. 262). Bartłomiej, posesor Prosiątkowa, ze starostwa kamienieckiego 1629 r. (Źr. Dz. V.). Szymon, pisarz ziemski kamieniecki 1594 r., miał syna Stanisława, łowczego podolskiego 1639 r., który wspólnie z żoną, Heleną z Piaseckich, obierał plenipotentów w Lublinie 1631 r. (Zap. Lub. 33 f. 1082). Zofia, za Wacławem Szczuckim 1635 r. Kasper, pisarz ziemski podolski, deputat na Trybunał koronny z województwa podolskiego 1652 r., żonaty z Konstancyą z Liczkowic (Zap. Lub. 43 f. 583). Drugą lub pierwszą jego żoną była Ewa Ludzicka. Córka jego Konstancya, żona 1-o v. Iżyckiego, 2-o v. Krzysztofa Kawieckiego 1676 r.

[DOBROMIRSKI Jan, doktór i rajca miasta Lwowa, poseł tegoż miasta 1674 roku.]

DOBRONIEWSCY. Racibor Kiełczowic w części otrzymał, w części nabył 1439 r. od ks. Władysława Mazowieckiego grunta, w powiecie wiskim leżące, zwane Dobroniewo. Maciej, syn Racibora, 1484 r. Mikołaj, Jan i Maciej, synowie Piotra, 1484 r. Józef, syn Macieja, 1571 r. (Mil.).

DOBRONISCY z Dobroniża. Marcyan, Leon, Piotr, Paweł i Wiktoryn, synowie Piotra, procesują 1609 r. ks. Wiśniowieckiego o Myszowę. Leon, żonaty 1618 r. z Zuzanną Trzeciakówną, córką Stanisława (Kij. II. B f. 364 i III. A f. 328). Helena, za Andrzejem Dachnowiczem 1627 r. (Woł. V. A f. 278). Anna, żona Kaliksta Hornowskiego, zmarła 1633 r. Siostra jej Bohdana Stanisławowa Bobrownicka 1621 r. Brat ich Marcyan, dziedzic Dobroniża 1620 r. Syn Marcyana Piotr, pisał się z województwem brzeskiem - litewskiem, na elekcyę Władysława IV-go. Tenże Piotr, łowczy brzeski-litewski 1671 r., zmarły 1681 r., zaślubił 1-o v. 1638 r. Zofię Miłaszewską, córkę Jerzego, a 2-o v. Krystynę Hreczyniankę. Z pierwszej żony córka Anna, 1-o v. Stefanowa Orzeszkowa, 2-o v. Pawłowa Ryszkowska, kasztelanowa mścisławska, z drugiej — Zofia, żona Władysława Hieronima Żardeckiego; Katarzyna, żona Wincentego Hornowskiego 1699 r., Marcin, Paweł i Kazimierz. Kazimierz, wojski mozyrski 1696 r, podpisał z województwem brzeskiem-litewskiem obiór Augusta II-go.

Herb Cholewa.

DOBROSIELSCY h. CHOLEWA z Dobrosielic, w województwie płockiem, powiecie bielskim, dom rozrodzony. Maciej, ksiądz i Andrzej, synowie Pawła Wiska, pokwitowani 1531 r. przez Marcina, syna Piotra Sądka. Prokop, syn Klemensa i Andrzej, syn Stanisława Imbrama, świadkowie 1531 roku. Marcin, Bartłomiej, Andrzej i Mikołaj, synowie Jana Zglesza, dopełnili działu 1544 r. Paweł, syn Macieja Gliwy i Doroty, procesuje Jakóba, syna Marcina Wielk, 1540 r. Hieronim i Jakób, synowie Michała Gliwy, 1541 r. Marcin, syn Macieja Pielesza, sprzedał część swoją na Dobrosielicach bratu

Maciejowi, w 1541 r. Jan Grzymak, 1541 r. Andrzej, syn Tobiasza, 1542 r. Marcin, syn Jana, 1542 r. Jan, syn Mikołaja, 1543 r. Paweł, syn Macieja Gliwy i Katarzyny 1544 r. Jakób, syn Andrzeja Imbrama, 1544 r. Wymienieni Dobrosielscy dziedziczyli na Dobrosielicach - Imbramach, Zalesie, Pielesze, etc. (Gr. Płoc. 1 f. 109 i 185; 6 f. 87 i 360; 7 f. 18, 93 i 351; 8 f. 90 i 9 f. 20, 327, 330, 345 i 351).

Jan, doktór obojga praw, kanonik krakowski 1568 r, (Łęt.). Andrzej Dobrosielski, syn Wojciecha, zapisał majątek swój żonie, Katarzynie z Łoskich, w 1617 r. Córka jego Ewa, żona Wojciecha Gurbskiego 1673 r. (Perp. Czers. 5 f. 274 i 13 f. 460). Andrzej pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Elekcyę Augusta II-go podpisał z województwem płockiem Adam, a Stanisława Augusta — Wojciech. Andrzej w województwie sandomierskiem 1697 r. Walenty, podstoli czerniechowski 1720 r. Michał, syn Walentego, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Dobiecką, w 1780 r.

Stanisław, deputat na Trybunał koronny lubelski 1658 r., miał syna Macieja, którego syn, również Maciej, pozostawił syna Mikołaja, po którym syn Wojciech, ożeniony z Kunegundą Chmielewską, miał synów: Jana i Antoniego, żonatego z Justyną Modzelewską. Jan 1840 r., a Antoni wspólnie z synem swoim Józefem 1861 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

DOBROSIELSCY h. RADWAN być może, że z tych samych Dobrosielic. Piotr pisał się z województwem inowrocławskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. W powiecie przedeckim: Potencianna za Janem Sokołowskim 1647 r., Kazimierz, nabywca Strzyg 1675 r., Szymon kwituje Stodulskiego 1720 r. (Gr. Przed. 72 f. 368; 77 f. 379 i 84 f. 134).

DOBROSIELSCY w W. Ks. Litewskiem. Samuel i Aleksander, wnieśli 1665 r. manifest do grodu mścisławskiego, że w 1654 r. przy zdobyciu Mścisławia, stryj ich Tymoteusz dostał się do niewoli moskiewskiej i w niej umarł, a ruchomości jego zrabowane i przywileje ks. mścisławskich na Dobre Sioło, Płużynino, Nowiny, Dąbrowę Załężną zatracone (Ist. Jur. Mat. XXV). Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku.

Herb Nałęcz

DOBROSKI Andrzej, towarzysz pancerny, otrzymał szlachectwo na sejmie 1685 r. (V. L.). Aleksander wprowadzony do Machnatki 1700 r. (Perp. Czers. 16 B f. 8).

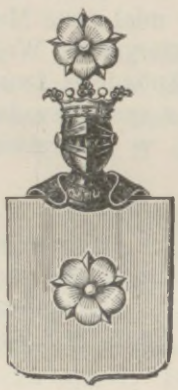
DOBROSŁAW, miecznik łęczycki 1399 r.

DOBROSŁAWSCY h. NAŁĘCZ z Dobrosławia, w ziemi wieluńskiej. Maciej, dostał od króla, Stanisława Leszczyńskiego, Barszczowice 1709 r. (AGZ. X.). Eliasz na Dobrosławiu Dobrosławski, utracił majątek w skutek wojen szwedzkich, a z wnuków jego: Antoniego Norberta i Piotra, zdjęte

zostało konstytucyą 1775 r. (f. 173) abusum nobilitatis. Piotr wprowadzony do Górki, w ziemi czerskiej, 1778 r. (Perp. Czers. 36 f. 3). Antoni Norbert, łowczy lwowski 1783 r., właściciel Kurowa, pozostawił syna Ignacego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Stanisław, regent grodzki kościański 1784 roku.

z DOBROSOŁOWA h. NOWINA, w powiecie gnieźnieńskim. Naciesław dał 1293 r. sołtystwo w Dobrosołowie Henrykowi, sołtysowi, dla lokacyi wsi na prawie niemieckim. Pieczęć jego przywieszona do tego dokumentu przedstawia Nowinę i początek napisu s. Naceslai co (mitis) (KWP.).

DOBROSOŁOWSCY v. DOBROSUŁOWSCY h. PORAJ z Dobrosołowa, w powiecie gnieźnieńskim. Akta pyzdrskie z 1390 r. wspominają o Porajach z Dobrosułowa. Poraj z Dobrosułowa powierza 1390 r. sprawę swoją bratu, Zawiszy z Wrześni (Leksz.). Stanisław, syn Marcina, na uniwersytecie krakowskim 1482 r. Dobrosołowo i Czertkowo posiadali 1580 r. Wojciech, Stanisław, Prokop i Wawrzyniec (Paw.). Marcin i Gabryel, synowie Prokopa, właściciele Zaleszowa 1586 r. (Wyr. Lub. 29 f. 188). Marcin, znakomity wojak, bronił dzielnie Chocimia 1572 r. (AGZ. X. 1689). Floryan, syn Gabryela, kwitował Jarczewskiego 1593 roku (Zap. Lub. 7 f. 775). Był on 1598 r. opiekunem Elżbiety, córki Gabryela i Zuzanny z Wrzeszczów (Wyr. Lub. 77 f. 324).

Herb Poraj.

Stanisław, dworzanin królewski, procesuje Koreckiego 1534 r., o zabicie oficyalisty (ML. 26). Agnieszka, zamężna Klonowska, babka Wydzierzewskiego, kanonika poznańskiego (P. Dz. IX. Akta Kap. Pozn.).

DOBROSTAŃSCY wzięli nazwisko od wsi Dobrostany, w ziemi lwowskiej, w której byli sołtysami. Stanisław, syn Stanisława z Dobrostanów, 1478 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób Dobrostański 1489 r. we Lwowie. Stanisław, sołtys z Dobrostanów, opiekun Zofii z Dolinian 1478 r. Sylwester i Jeronim Dobrostańscy 1499 i 1500 r. we Lwowie. Ten sam pewno Hieronim, sołtys z Dobrostan 1516 r. (AGZ. X. 256, 257, 284 i 287 i AGZ. XV.).

DOBROSZELSKI Franciszek, pisał się z ziemią warszawską, na elekcyę Augusta II-go. Pewnie to *Dobrosielski.*

DOBROSZEWSKI v. DOBROSZOWSKI v. DOBRISZOWSKI h. PÓŁKOZIC Marcin Łysik, burgrabia krakowski 1585 r., żupnik olkuski 1595 r., a 1602 r. krakowski, zmarły 1613 r., właściciel Maszkienic, w powiecie sandeckim (Paw.), żonaty z Jadwigą Taranowską (Wyr. Lub. 67 f. 182).

DOBROSZYŃSKI Joachim, z województwa połockiego, szambelan Stanisława Augusta 1789 r.

DOBROWLAŃSCY Jan, Józef, Szczepan i ksiądz Paweł, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. (Goł.). Są to właściwie *Dubrowlańscy*, patrz tamże.

DOBROWODZKI Aleksander, pozwany 1643 roku przez Bahrynowskiego, o niesłuszne używanie prerogatyw szlacheckich, wygrał sprawę (Woł. IV. C f. 90).

DOBROWOLSCY h. DOLIWA. Dionizy, Józef, Franciszek, Cecylia, żona Józefa Bartosiewicza i Anna, dzieci Jana, rotmistrza i Konstancyi Pachowskiej, odstąpili 1758 r. spadek po swej matce Potrykowskim (DW. 80 f. 334). Franciszek, kapitan wojsk koronnych, na sejmie 1775 r. przywrócony do czci i honoru szlacheckiego, a wszelkie dekreta przeciw niemu wydane, skasowane zostały. Pozostawił on dwóch synów: Józefa i Franciszka.

Herb Doliwa.

Józef, ur. 1774 r. (metr. w Górze), z Katarzyny z Barańskich, miał dwóch synów: Ksawerego, ur. w Korytnicy 1802 r. i Jakóba, ur. w Kozkach 1813 r. (metr. w Sarnakach). Ksawery, żonaty z Ewą Głodzińską, z dziećmi: Celestyną Maryanną Józefą, ur. 1824 r. w Krępie (metr. w Maciejowicach), Julianem Marcelim Józefem, ur. tamże 1825 r., Teofilem Dionizym Leonem, ur. tamże 1830 r. i Henrykiem Prokopem Adamem, ur. tamże 1833 r. i brat jego Jakób, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Franciszek, brat Józefa, ur. 1794 r. (metr. w Porytem), z Elżbiety Sobocińskiej, pozostawił syna Mikołaja Sylwestra, ur. w Łomży 1837 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1862 r. (A. b. Her. i Teka I. Poraja).

Michał z synem Kazimierzem, Jan z synem Michałem, Kazimierz z synami: Kazimierzem i Franciszkiem, Andrzej z synami: Felicyanem i Onufrym, synowie Michała, wnukowie Jana, dziedzica Boguszek 1743 r., dowiedli szlachectwa w gubernii wileńskiej 1800 r.

DOBROWOLSCY h. DRZEWICA. Ludwik Dominik, rotmistrz kowieński, właściciel Burniszek, po którym dobra te przeszły 1789 r. w spadku na synów jego: Tadeusza, Jakóba i Antoniego. Tadeusz, żonaty z Barbarą Skocińską, miał syna Antoniego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1841 r., po którym z żony, Zofii Kolczyckiej, syn Antoni Eugeniusz, wylegitymowany 1854 roku (A. b. Her.).

DOBROWOLSCY h. GRABIE. Kazimierz, Błażej, Bazyli i Jan, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. (Goł.).

DOBROWOLSCY h. NAŁĘCZ. Kazimierz i Wojciech, wylegitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1789 r. (Goł.).

DOBROWOLSCY h. NIECZUJA odm. (Kancl. 100 f. 191). Michał Dobrowolski, nobilitowany na sejmie 1790 r., miał wydany dyplom na szlachectwo 1792 roku (ML. 220 A.). Józef Urbański, podstoli bracławski, zeznał 1791 r., że go do swego herbu przypuścił (MP.).

DOBROWOLSCY h. NOWINA. Stanisław z synem Józefem, Tomasz, Michał i Marcin, synowie Antoniego, wnukowie Jakóba, prawnukowie Stefana, dziedzica Łuczkian 1728 r., dowiedli szlachectwa swego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1803 roku.

DOBROWOLSCY h. NOWINA. Marcin, neofita, chrzczony w Szkudach 1760 r., z mocy konstytucyi 1768 r. nabył praw szlachectwa. Wnukowie jego: Antoni, dziedzic Masiad 1795 r. i Józef, synowie Jerzego, wylegitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1811 r. (Z teki Brensteina).

Herb Nowina.

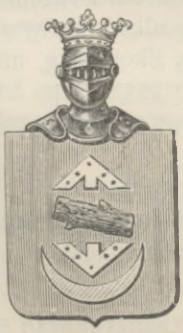
DOBROWOLSCY h. ODYNIEC. Jan Dobrowolski, zamieszkujący Litwę, na mocy konstytucyi o neofitach, otrzymał szlachectwo na sejmie 1764 r., że jednak umarł, nie uzyskawszy odpowiedniego przywileju, synowie jego: Felicyan, w zakonie Bazylianów, Piotr, komornik orszański i Wincenty, otrzymali na nowo szlachectwo w 1788 r. i herb Odyniec, obok zamieszczony (Kancl. 42 A f. 221).

Herb Odyniec.

DOBROWOLSCY h. POCISK. Antoni Dobrowolski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. Dyplom z h. Pocisk wydanym został 1776 r. (Kancl. 41 f. 441). Synów pozostawił trzech: Jana, Józefa i Stefana.

Jan, v. Jan Antoni, dzierżawił Bedlno od Libiszowskiego, z którym procesował się w 1777 r. (Gr. Opoczyń. Dissoluta). Żonaty z Klarą Przewłocką, miał z niej syna Wacława, ur. 1770 r. (metr. w Borszewicach). Wacława, posesora Ornatowic, ożenionego z Klarą Trębicką, syn Franciszek Tomasz, ur. w Ornatowicach 1801 r. (metr. w Grabowcu), zaślubił 1828 r. w kościele św. Mikołaja w Gdańsku, Sabinę Wilhelminę Klicką. Ich potomstwo: Ludwik *Wacław*, ur. w Gdańsku 1828 r., Leokadya, ur. tamże 1829 r., *Aleksander* Franciszek Józef, ur. w Szystowicach 1831 r. (metr. w Łowiczu), Franciszek, ur. w Łowiczu 1833 r., *Eugeniusz* Konstanty, ur. tamże 1835 r., *Adam* Spirydyon, ur. tamże 1838 r., *Józefa*, ur. tamże 1840 r., Antonina, ur. tamże 1841 r., Kazimiera, ur. tamże 1843 r. i Sabina, ur. tamże 1845 r. Synowie Franciszka legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1848 r. (A. b. Her. i Teka I. Poraja).

Herb Pocisk.

Józef, żonaty z Maryanną Karwowską, miał syna Konstantego, wylegitymowanego 1838 r., po którym synowie: Kajetan i Leopold, urodzeni z Maryanny z Bzurów, wylegitymowali się ze szlachectwa 1854 r.

Stefan, żonaty z Franciszką Popławską, pozostawił synów: Ksawerego, Konstantego, Juliana, Józefa, Ignacego i Aleksandra, którzy wspólnie z Ryszardem, synem Ksawerego, wylegitymowali się ze szlachectwa 1846 r. (A. b. Her.).

DOBROWOLSCY h. ŚLEPOWRON. Antoni Jan i Ignacy, synowie Jana, wnukowie Adama, prawnukowie Józefa, dziedzica różnych dóbr na Litwie, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1817 r.

DOBROWOLSCY h. TĘPA PODKOWA. Józef, właściciel Bizduk alias Sudymt, w powiecie telszewskim, nabytych od Gawryłłowiczów 1739 r., pozostawił synów: Michała, ur. 1742 r. i Tomasza, ur. 1744 r. Klemens, syn Tomasza, ur. 1785 r., wylegitymował się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r. (Z teki Brenszteina).

DOBROWOLSCY h. TRZY GWIAZDY. Jerzy Wiktor z synami: Karolem, Kajetanem, Tomaszem i Tadeuszem. Wiktor z synem Ludwikiem, Antoni i Stanisław, synowie Józefa, wnukowie Samuela, dziedzica 1718 r. dóbr Sopuńce, w 1817 r., Józef, Franciszek, Karol i Wincenty, synowie Tadeusza, wnukowie Tomasza, prawnukowie Macieja, 1726 r. dziedzica Burniszek, w 1819 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską.

DOBROWOLSCY w orszańskiem. Jan i Grzegorz, synowie Szymona, neofity, ochrzczonego 1740 r. u Jezuitów w Orszy, wywiedli się ze szlachectwa w 1773 roku w ziemstwie orszańskiem (Herb. Orszań. i Ist. Jur. Mat. XXVIII).

DOBROWOLSCY. Jan i Dominik, neofici, otrzymali szlachectwo na sejmie 1764 r. (V. L.).

DOBROWOLSCY różni. P. Polaczek w swoim spisie szlachty wymienia oprócz wyżej podanych jeszcze Dobrowolskich h. *Cholewa*, *Dobenek*, *Jastrzębiec*, *Junosza*, *Krzywda*, *Leszczyc*, *Łaska*, *Mzura*, *Ostoja* i *Świenczyc* zamieszkujących różne prowincye b. Rzeczypospolitej polskiej. Jan, syn Piotra, otrzymał od króla Zygmunta 1514 r. dwie wsie i czterech ludzi pod Żyżmorami (ML. 7). Michał, rektor kolegium łuckiego Jezuitów 1668 r. (Woł. VIII. A f. 669). Andrzej, zapisał Tarasy w województwie kijowskiem, synowi Michałowi Stanisławowi 1684 r. (Op. Kij. 2). Stanisław, pułkownik wojsk koronnych 1720 r. Józef, żonaty z Anną Tolilówną 1733 r. (Perp. Czers. 19 f. 59 i 23 A f. 186). Michał, cześnik urzędowski, otrzymał 1776 r. prawem kaduka majątek pozostały po Zahorowskim (Kancl. 37 f. 792). Piotr i Anna z Ancutów, małżonkowie, otrzymali 1775 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa plutyceńskiego Moniuszce (Kancl. 55 f. 58). Michał, horodniczy winnicki 1781 r. Józef, kapitan wojsk koronnych, syn Antoniego, sekretarza królewskiego i Doroty z Wagnerów, zeznał 1781 r. zapis dożywocia

z żoną, Joanną Zegladowską, córką Józefa i Anny z Pieściorowskich (DW. 97 f. 335). Hieronim, towarzysz pancerny, kwitował Zaborowskiego 1781 roku (DW. 97 f. 319).

Łukasz, w sądzie grodzkim trembowelskim, Piotr i Michał, w sądzie grodzkim przemyskim, Kazimierz, Antoni, Feliks i Szymon, w sądzie grodzkim trembowelskim, a Marcin Tadeusz, w sądzie grodzkim bełskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. Jan i Marcin, w Wydziale Stanów we Lwowie 1806 roku (Goł.).

Dobrowolscy różnych rodzin wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Wojciech Walenty z synem Ludwikiem, Józef z synem Julianem, synowie Dominika, 1848 r. Stanisław i Kazimierz z synami: Felicyanem i Julianem, synowie Jana, Mateusz z synami: Józefem, Łukaszem i Piotrem, Paweł z synami: Józefem i Stefanem, synowie Wojciecha, wnukowie Józefa, prawnukowie Mateusza, w 1851 r. Paweł, trzeci syn Kazimierza, 1857 r., a syn jego Mikołaj 1859 r. Roman i Bazyli, synowie Mateusza, wnukowie Kazimierza Pawła, syna Józefa i Antoni z synem Józefem, syn Mateusza, wnuk tegoż Józefa, 1855 r.

Kazimierz z dziećmi: Zygmuntem, Heleną, Celestyną i Maryą, Stanisław z dziećmi: Bolesławem, Aleksandrem i Idalją, synowie Wojciecha, wnukowie Stanisława, w latach 1850, 1865 i 1866, a Włodzimierz, syn Bolesława, 1892 r. Emanuel, Dymitr, Onufry, Jakób, Piotr i Bazyli, synowie Leontiego i Paweł, Konstanstanty, Stefan i Feliks, synowie Piotra, wszyscy wnukowie Grzegorza, prawnukowie Jana, 1832 r.; Seweryn i Władysław, synowie Pawła i Stanisław, syn Konstantego, wnukowie Piotra wspomnianego, w 1838, 1839 i 1857.

Andrzej, Włodzimierz, Karol i Jan Stanisław, synowie Jana Nepomucena, wnukowie Grzegorza, prawnukowie Jana, syna Mikołaja, 1837 r.; syn Włodzimierza Zygmunt Stefan 1876 r., a dzieci jego: Tadeusz, Czesław, Włodzimierz, Władysława, Marya i Laura, 1897 r. Aleksander z synami: Antonim i Janem, Jan z synami: Cypryjanem i Antonim, Daniel, Tomasz i Franciszek, synowie Michała Jana, wnukowie Jana, syna powyższego Grzegorza, w 1863 r.

Tomasz, syn Stanisława, Józef, Mikołaj, Szymon, Adam i Antoni, synowie Mikołaja, wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Pawła, w 1838 r.; Zygmunt, syn Józefa, i Józef, Marek i Julian, synowie Tomasza, w 1865 r.; synowie zaś tegoż Juliana: Jerzy, Romuald, Paweł i Adolf, w 1892 r.; Mateusz, drugi syn Stanisława, z synami: Faustynem, Floryanem, Feliksem i Julianem, 1862 r., a synowie Feliksa, Mikołaj i Aleksander 1871 r.

Mateusz z synami: Erazmem, Liborym i Janem i Andrzej, synowie Dominika, wnukowie Stanisława Michała, prawnukowie Andrzeja, syna Bartłomieja, 1844 roku.

Pius Michał, Michał Hieronim z synami: Dionizym, Janem i Emerykiem, Ludwik, Julian i Antoni z synami: Wincentym i Jakóbem i tegoż synem Adolfem, synowie Michała, wnukowie Józefa, prawnukowie Stanisława, 1845 r.; Stanisław Leonard, syn Juliana, 1846 r.; Dionizy, syn Piusa Michała, 1888 r.; Mateusz, Tomasz z synami: Michałem Wilhelmem, Antonim i Józefem i Jan z synem Aleksym, synowie Gabryela, wnukowie Antoniego, prawnukowie Grzegorza, w 1846 r.; Józef, syn Aleksego, 1874 r.; Stefania, córka Antoniego, 1859 r., a z dzieci Michała Wilhelma: Włodzimierz, Elżbieta, Marya i Zofia 1859 r., Michał i Aleksander

1866 r., Stanisław, Helena, Eugenia i Olga 1875 r., drugi Włodzimierz 1879 r. i Ludwik 1885 r.

Paweł, Zacharyasz Jerzy i Franciszek z synami: Adamem, Franciszkiem i Karolem, synowie Zacharyasza, wnukowie Jana, prawnukowie Piotra Antoniego, 1845 i 1846 r.

Antoni z synem Franciszkiem Ludomirem i Stanisław, synowie Bartłomieja, wnukowie Kazimierza, syna Tomasza, 1849 r.; Michał, syn tegoż Kazimierza 1850 r.; Augustyn, drugi syn Antoniego, 1873 r. (Spis.).

DOBROWSCY h. KUSZABA. Michał, subdelegat, Jerzy, burgrabia grodzki lwowski i Paweł, synowie Andrzeja, skarbnika gostyńskiego i Maryanny Sobolewskiej, wnukowie Rudolfa, rotmistrza królewskiego i Anny Wąsowskiej, prawnukowie Andrzeja, rotmistrza, i Krystyny z Polańskich i Jan i Dominika, dzieci ich brata Tadeusza, podstarościego lwowskiego z Katarzyny Radomskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Tadeusz, z drugiej żony, Teresy Błażowskiej, 2-o v. Romanowskiej, nie miał potomstwa. Jan zmarł 1791 r.; po Jerzym, z Agnieszki Ryszczewskiej, 1-o v. Morawskiej, pozostał syn Michał i córki: Rozalia Józefowa Pawłowska i Teresa.

DOBRSCY v. DORBSCY v. DUBRSCY h. JASTRZĘBIEC, ze wsi Dobrska, w pow. płońskim. Małgorzata z Dobrska, procesowała w Pyzdrach 1397 r. brata swego Mikołaja z Wenecyi, sędziego kaliskiego, o wsie Kiszków i Rybno (Leksz.). Jakób 1409 r. i Jan, syn Andrzeja, 1414 r. w Prusach (Kętrz.). Maciej, syn Szymona z Dobrska, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Wojciech, skarbnik płocki 1482 r., sędzia ziemski zawskrzyński 1483 r. Synowie jego: Krystyn, kanonik płocki, Mikołaj, Andrzej i Michał, dopełnili działu dóbr Czyrnic 1486 r. (M. 6 f. 180). Jan, syn Michała, 1532 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 222). Stanisław, podstoli płocki 1489 r. Synowie jego: Piotr zabezpieczył posag żonie Jadwidze, córce Piotra z Lochodzina, 1536 r, (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 43 i 102). Jan wziął w zastaw część Dłużniewa 1540 r. (Ibid. 6 f. 131); dzieci jego: Stanisław i Agnieszka (Ibid. 7 f. 315 i 9 f. 90). Andrzej, syn Marcina, 1583 r. (M. 127 f. 358). Łukasz, pisarz ziemski płocki 1623 r.

Herb Jastrzębiec.

Władysław, sądowy chełmiński, deputat na Trybunał koronny 1665 r. i Jan Kazimierz, deputat województwa chełmińskiego na Trybunał koronny 1687 r., pisali się z województwem chełmińskiem, na elekcyę króla Michała i Jana III-go. Obiór Augusta II-go podpisali z województwem płockiem: Jakób i Wojciech.

Jan Kazimierz, chorąży michałowski, umarł 1714 r., pozostawiając z żony Czapskiej, syna Antoniego, rektora Jezuitów w Gdańsku. N., chorąży bydgoski, ożeniony z Anną Wierzbowską, 1-o v. Słończewską, 2-o v. Iwańską, podczaszyną łęczycką 1697 r. (Pam. Wierzbowskiego). Michał, Jan i Stanisław, synowie Jana, dopełnili działu dóbr Kraszewa, Gacułty i Sławęcina, w województwie płockiem, 1726 r. (A. b. Her.). Franciszek, Roch i Tomasz, pisali się

z województwem płockiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Stanisław otrzymał 1766 r. sołtystwo Wiewiórki, w województwie chełmińskiem (MP.). Andrzej, pisarz grodzki zawskrzyński 1779 r. Ludwik, kapitan artyleryi koronnej, syn Antoniego i Zuzanny z Łoboszewskich, brat zmarłego bezpotomnie Ignacego, kwitował brata Stanisława 1790 r. (DW. 106 f. 158). Ludwik został podpułkownikiem artyleryi koronnej 1793 r. (MP.).

W Królestwie udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: w 1839 r. Wiktoryn i Ignacy, synowie Ludwika i Joanny Bagniewskiej, wnukowie Macieja, prawnukowie Pawła, właściela Dobrska 1730 r. W 1844 r. Julian, syn Apolinarego i Katarzyny Dubiańskiej, wnuk wymienionego wyżej Macieja. W 1839 r. Albin i ksiądz Sabin, synowie Ludwika i Maryanny Kwasiborskiej, wnukowie Jana, właściciela Łempinek 1766 r. W latach 1839 — 1848 Hipolit, Romuald i ksiądz Antoni, synowie Jana i Marcyanny Czermińskiej, wnukowie powyższego Jana. W 1860 r. Bonifacy, potomek Andrzeja, regenta ziemskiego mławskiego 1791 r., a także Franciszek, Ignacy i Feliks, synowie Stanisława i Franciszek, syn Ludwika.

DOBRSCY. Oprócz wyżej wymienionych są jeszcze Dobrscy ze wsi Dobre, w powiecie rypińskim, której właścicielami byli 1564 r. Andrzej, Tomasz, Jan, Michał i Marcin (Paw.) i Dobrscy z Dobrej, w powiecie brzezińskim, którą w 1576 roku posiadał Marcin Dobrski. Tenże Marcin i Jan, syn Pawła, byli właścicielami Kielminy w tymże roku (Paw.).

W powiecie przedeckim spotykamy Jakóba, żonatego z Urszulą 1632 r., Adama 1706 r., Mateusza, który zeznał zapis dożywocia z żoną Elżbietą 1749 r., Ksawerego 1773 r. i Teodora 1785 r. (Gr. Przed. 73 f. 390; 82 f. 240; 89 f. 12; 91 f. 317 i 98 f. 23). Andrzej i Stanisław pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go. Władysław posiadał 1696 r. Dobrą, a Adam Radzyń, Nową Wieś i Piotrkówek, w województwie łęczyckiem (A. b. Her.). Michał, 1735 r. oratoryanin w Studziannej. Józef, skarbnik brzeziński 1744 r., a cześnik inowłodzki 1765 r., jako poseł województwa łęczyckiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Stanisław, komisarz cywilno - wojskowy województwa kaliskiego, właściciel Kossarzewa 1792 r. (DW. 108 f. 188).

Herb Doliwa.

Z Dobrskich w ziemi dobrzyńskiej, Bartłomiej, Jakób, Sebastyan i Michał, podpisali elekcyę Augusta II-go. Do jakich rodów te dwa domy Dobrskich należeli, nie jest wiadomem.

DOBRUCCY h. DOLIWA z Dobruta, w powiecie radomskim, którego część w 1569 r. posiadał Stanisław Dobrucki (Paw.). Markusz z Dobruta, h. Doliwa, świadek przy wywodzie szlachectwa w Radomiu 1415 r. (Pis. Dz. P. IX). Jakób z Dobruta zastawił część tej wsi 1458 r., Piotrowi z Dąbrówki (Akta Radom.). W drugiej połowie XV-go wieku dziedzicami tej wsi byli Seweryn i Jan, h. Doliwa, a bracia Jan i Mikołaj, zwani Dobroth, h. Doliwa, dziedziczyli na Bartodziejach, w radomskiem (Dług.). Porównaj *Drobot*. W 1589 r.

dziedzicem Dobruta był Piotr, syn Andrzeja, który pozostawił synów trzech: Baltazara, Kaspra i Wojciecha (Wyr. Lub. 33 f. 793). Wojciech, syn Jakóba, sprzedał 1622 r. część dóbr Ostrów-Mściszki, Zaborowskiemu (Zap. Lub. 23 f. 33). Jan pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Antoni, Jan Chrzciciel, Andrzej i Jan Ewangelista, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie przed sądem ziemskim lwowskim 1782 r. (Goł) Jan, ożeniony z Urszulą z Szylerów, właściciel Żornisk, a potem Isypowiec, w tarnopolskiem, zmarł 1813 r., pozostawiając synów: Mateusza i Franciszka Feliciana i córki: Teklę za Franciszkiem Wrzeszczem, Barbarę i Juliannę.

DOBRUCHOWSCY v. DOBROCHOWSCY h. OGOŃCZYK z Dobruchowa, w powiecie szadkowskim. Na wdowie Janusza z Dobruchowa i na Ubiszku z Kobierzycka, zyskał 1399 r. Wojciech Kopeć, posag żony swej Wirzchosławy, t. j. trzecią część Dobruchowa, po Stanisławie (Zs. Sier. II f. 72). Jakób 1471 r. w Sieradzu. Ewa, żona Zygmunta Otockiego 1599 r. (Gr. Łęcz.) Piotr, właściciel Woli Kwiatkowskiej, łowczy sieradzki 1549 r. Wawrzyniec, którego żona Jadwiga, sprzedała Potrykozy w ziemi warszawskiej 1633 r. (DW. 48 f. 1273). Adam pisał się z województwem rawskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Adam i Jan, z ziemią rawską, a Andrzej z województwem sieradzkiem, podpisali obiór króla Michała.

Herb Ogończyk.

Jan, burgrabia ostrzeszowski 1701 r., właściciel Piekar, miał syna Mikołaja, po którym szedł Felician, tego syn Józef, żonaty z Zofią Ojrzanowską, zmarłą 1854 r., pozostawił syna Hipolita, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1840 roku.

Piotr z synami: Józefem, Ferdynandem, Piotrem i Teofilem, i Franciszek, synowie Ignacego, wnukowie Pawła, prawnukowie Andrzeja, Dobrochowscy, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1848 r. (Spis.).

DOBRUJEWSCY z Dobrujewa, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie wspominają o Wańku z Dobrujewa 1391 r, a o Świętosławie Dobrujewskim 1397 roku (Leksz.).

DOBRULSCY. Małgorzata, żona Stanisława Dobrulskiego, sprzedała 1509 roku dobra Worzuwki Stanisławowi Janowiczowi (ML. 191 A f. 17).

DOBRUNISKI Jan w województwie kaliskiem 1497 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 84).

DOBRYCZ (DOBRZYCZ) Wacław, obersztlejtenant wojsk koronnych, otrzymał indygenat 1673 r.

DOBRYLEWSCY. Jan i Jerzy pisali się z powiatem grodzieńskim, na elekcyę Stanisława Augusta. Zacharyasz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Będą to pewnie *Dobrzylewscy*.

DOBRYNICCY v. DOBRYNIECCY z Dobrynic, v. Dobrzynic, w ziemi lwowskiej. Nazywali się także Dobrzyńskimi. Stanisław, syn Klemensa z Dobrynicz, 1449 r., a Wojciech 1454 r. i Jakób 1458 r., synowie Świętosława, na uniwersytecie krakowskim. Jan z Dobryniec 1441 r., z żony Małgorzaty z Dydatycz, zostawił synów: Jana, zmarłego bezdzietnie i Stanisława i córkę Małgorzatę, żonę Stanisława z Milanowa, której jako posag oddaje 1462 r. brat Stanisław całą część macierzystą w Dydatyczach, swoją i zmarłego brata Jana. Katarzyna z Dobrzynic, żona Jakóba z Wołkowa, procesowała Jana z Dobrzynic 1490 r. (AGZ. XIV, XV). Jakób Dobrynicki, podstoli przemyski 1602 r. Kasper i Maksymilian, synowie Jakóba, pozwani przez Daniłowicza 1633 r. (Zap. Lub. 34 f. 386). Franciszek podpisał z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go. Patrz *Dobrzyniecki* herbu *Prus*.

DOBRYSZOWSCY h. PÓŁKOZIC. Marcina Łysika Dobryszowskiego, burgrabiego krakowskiego, zmarłego w 1613 r. i żony jego, Urszuli z Lipnickich, zmarłej w 1596 r., nagrobki znajdują się w kościele Panny Maryi w Krakowie (Star. Mon.).

z DOBRZANKOWA pisali się *Bogaccy* h. *Prawdzic*.

[DOBRZANOWSKI Andrzej, przywilejem króla Jana Kazimierza, uwolniony od postoju 1651 r. (DW. 51 f. 1394).]

DOBRZAŃSCY z Dobrzan, w ziemi lwowskiej. W połowie XV-go wieku dziedziczyli na Dobrzanach Miczek, z żoną Anną, Iwaszko, Siemaszko, Wańko, Jan, Kachna i Maryna, a część należała do Kornelowskich. Wańko, zaświadczył 1440 r. szlachectwo Hleba ze Stanimirza, z obcego herbu. Zostawił syna Steczka, który oddał 1470 r. część Dobrzan, za dług ojca, w zastaw Ilkowi Czarnocie. Był on sędzią grodzkim grodeckim 1485 r. i umarł przed 1489 r. W tym roku bowiem synowie jego, Andruszko i Hleb Borys, niepodzielni dziedzice Dobrzan, pozwani byli o dług ojca (AGZ. XIV. XV.). Petronela za Jobem Sokolnickim 1498 r. (M. 16 f. 240). Iwan i Hieronim Dobrzańscy, dziedzice Dobrzan 1578 r. (Paw.). Michał, za ojca Macieja, i Stefan, stawili się 1651 r. na popis ziemi lwowskiej.

Herb Leliwa.

DOBRZAŃSCY h. LELIWA z Dobrej, w ziemi sanockiej. Trudno orzec stanowczo, czy który z Leliwitów nabył część Dobrej i wziął od niej nazwisko, czy też, co prawdopodobniejsze, niektórzy z licznie rozrodzonych dziedziców z rodu Sasów, przez nieświadomość odmienili Sasa na Leliwę.

Mikołaj, kanonik krakowski 1600 r. Jan, chorąży chełmski 1677 r. Aleksander podpisał z województwem san-

domierskiem obiór Augusta II-go. Był on dziedzicem Zawady 1704 r. Andrzej z żoną, Zofią Wereszczyńską, 1-o v. Bryszewską, pozwani o Kierlikówkę przez Dembińskich 1730 r. (Obl. Krak. 154 f. 1380). Antoni z Dobrej, podczaszy chełmiński 1742 r., ożeniony z Anną Dmościcką. Syn jego Michał 1756 r. Córka Antonina, żona 1-o v. Stanisława Rawicza Dembińskiego, łowczego krakowskiego, 2-o v. Ignacego Mikułowskiego, chorążego wilkomierskiego, zrzekła się 1768 r. spadku po rodzicach (Gr. Krak. 382 f. 31). Łukasz, właściciel Ludwiszcz, w powiecie krzemienieckim, skarbnik dobrzyński 1764 r. i Stanisław, synowie Michała i Apolonii z Lewickich (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Jerzy, kanonik sandomierski 1753 r., dziekan kielecki i kanonik krakowski 1761 r., deputat na Trybunał koronny 1763 i 1765 r., umarł 1792 r. (Łęt.). Aleksander, ur. 1766 r., biskup leontopolitański, sufragan kielecki, potem sandomierski, umarł 1831 r. Aleksander, cześnik smoleński 1744 r. Franciszek, namiestnik ziemski kijowski 1779 r. Michał, porucznik kawaleryi narodowej 1780 r. (MP.).

Maciej, miecznik pilźnieński 1780 r. Ten sam pewno Maciej Hubal na Dobrej, stolnik nowogrodzki, podpisał elekcyę Stanisława Augusta, a w 1769 r. zawarł układ z Szymońskim. Dziedzic Garbacza, w opatowskiem, 1773 r. Syn jego Jerzy Hubal, ur. z Franciszki Romerównej 1762 r. (metr. w Waśniowie), zawarł 1791 r. układ z Aleksandrem, dziekanem kieleckim i Andrzejem, towarzyszem kawaleryi narodowej. Był on dziedzicem Ostrowca, Nietulisk, Gradowca, Swarszewic i Rzeczniowa, które poszły na eksdywizyę 1827 r. Z żony, Salomei z Moszyńskich, zostawił trzech synów: Łukasza, Romana i Rocha, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1839, 1840 i 1846. Z nich:

Roman. ur. 1792 r., ożeniony z Fryderyką z Ignatowiczów, zmarł 1855 r. w Dreznie bezdzietny.

Łukasz, ur. 1789 r. (metr. w Mominie), pułkownik wojsk polskich, zmarły 1878 r., z żony, Maryi Karoliny Bergonzoni, miał sześciu synów: Z nich: 1) Henryk, zmarły 1880 r., z żony, Leonii hr. Potockiej, zostawił córkę Maryę, za Kazimierzem Drohojowskim i syna Henryka, ożenionego 1893 r. z hr. Maryą Lubieniecką z Zameczka, z której syn Henryk. 2) Józef, zmarły 1901 r. w Warszawie, dziedzic Smogorzowa, zaślubił 1863 r. w Warszawie Leontynę Rudzką, z której synowie: Łukasz, ur. 1864 r., Stanisław i Józef, i córka Irena, zaślubiona 24-go Listopada 1900 r. w Stopnicy doktorowi Włodzimierzowi Daniewskiemu. 3) Łukasz z żony, Natalii z Wesslów, zostawił syna Romana i córki: Maryę, zaślubioną 1892 r. Michałowi Ostrowskiemu, N., zakonnicę i Różę. 4) Michał i 5) Roman, zginęli 1863 r. 6) Piotr, zaślubił 1880 r. Stefanię Skrzyńską; z niej syn Rudolf, ur. 1887 r. i córki: Aleksandra i Celina.

Roch, trzeci syn Jerzego, ożeniony z Kassyldą Sas Dobrzańską, z której synowie urodzeni w Kornacicach pod Opatowem: 1) Bolesław, bezżenny; 2) Aleksander z żony, Stanisławy Kijańskiej, ma syna Zygmunta; 3) Piotr, ożeniony 1872 r. z Jadwigą Domańską, ma synów: Mieczysława i Zenona i córki: Zofię i Annę; 4) Antoni, z żony Zofii Rudnickiej ma syna Jerzego.

Wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1848 r. Wincenty, syn Pawła, oficera b. wojsk polskich, zmarłego 1878 r. w Radomiu i Antoniny Preiss, wnuk Walentego, prawnuk Jana, cześnika mielnickiego, właściciela Chomrawy 1727 r. (A. b. Her.).

Dobrzańscy tak Leliwici, jako też Sasowie, zamieszkiwali przeważnie województwo ruskie, stąd przy legitymacyach ze szlachectwa bez względu na tę okoliczność, że przydomki pewne wyłącznie jednemu domowi służyły, przedstawiali częstokroć osobistości z drugiego domu za swoich przodków i obecnie jedne i te same przydomki obu domom służą.

W latach 1872 — 1783, 1830, 1832, 1844 i 1846, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Sanoku, Haliczu, Lwowie i Pilźnie: Szymon Białas, Jerzy, Szczepan, Jan, Grzegorz, Michał i Piotr, z przydomkiem *Częstopian*, ksiądz Jan, Jerzy, Jan i Andrzej, Szczepan, Franciszek i Michał, wnukowie Jana, Mikołaj i Jerzy, Piotr i Szczepan, wnukowie Mikołaja, Mikołaj, Antoni, Jan, Adam i Michał i Jan, wnukowie Jana, Michał, Szczepan i Aleksander, z przydomkiem *Demkowicz*, Jan, Andrzej, Michał i Jan, z przydomkiem *Gackiewicz*, Antoni, Michał, syn Antoniego, Mikołaj, Walenty, Paweł, Bazyli i Michał, Bazyli, wnuk Bazylego, i Szymon, syn Michała, z przdomkiem *Niesiewicz*. Bazyli z Dobry, z przydomkiem *Hubal*, Antoni, Mikołaj, Antoni i Jan, wnukowie Jana, bez przydomku (Goł.).

DOBRZAŃSCY v. DOBRZYAŃSCY h. SAS z Dobrej, w ziemi sanockiej. Jagiełło nadał 1402 r. Juremu, Zańkowi i Dymitrowi, braciom stryjecznym między sobą, sługom swym z Ulicza i innym ich braciom, pole zwane Dobre, w sanockiem, na wieczystą własność, z obowiązkiem służby wojskowej na trzech koniach. Przywilej ten wniósł do grodu halickiego 1621 r. Andrzej Dobrzański z Dobrej (AGZ. VII.). Wasil i Stefan, bracia, pozwani 1443 r. o głowę przez Wasila, brata Kowala i Mala, syna Tyszowego. Włodek ręczy za Andrzejem 1451 r. Tenże Włodek 1463 r. dobra swe zapisał córce Juliannie. Semen, syn Zuna, kupił 1467 r. część od Iwana Dziatkowicza. Iwan, dziedzic trzeciej części Dobrej, ma syna Stefana, 1467 r. W 1469 r. piętnastu dziedziców sprzedaje swe części Pieniążkowi, staroście sanockiemu. Włodek i Masz, skupują 1474 r. części od dzieci Iwana. Piech Andrzej i Niesz, bracia rodzeni, 1478 r. (AGZ. XI. XVI.).

Herb Sas.

Mikołaj Sokołowicz, otrzymał 1613 r. konsens królewski, na odstąpienie wsi Lastówki, ze starostwa samborskiego i sołtystwa we wsi Świdniku, synom Iwana, Andrzeja, Stefana i Fedka (M. 155 f. 147). Stefan, Mikołaj i Andrzej, synowie Andrzeja, 1660 r. (Sig. 3 f. 104). Stefana brat Eliasz, pozostawił synów: Aleksandra i Porfirego, żyjących 1621 r. (M. 165 f. 135). Michał, Iwan i Andrzej, posiadają wójtostwo w Leszczynie, w starostwie przemyskiem, 1625 r. (M. 172 f. 223). Bazyli i Teodor, synowie Iwana, wnieśli manifest w grodzie lubelskiem 1683 r. (Zap. Lub. 40 f. 1100). Andrzej i dwóch Janów podpisali obiór króla Michała, z ziemią przemyską.

Hieronim Demkowicz i Adam Hnatuszko, bracia stryjeczni, spadkobiercy Dymitra, towarzysza roty pancernej Frąckiewicza, zapisali się na sąd polubowny 1681 r. (M. 238 f. 9). Jan, Andrzej i Zuzanna, dzieci Stanisława i Maryanny Giżyckiej, sprzedali 1731 roku część swą w Falejówce Witskiemu (Gr. Sanoc. Prot. 66 f. 941).

Mikołaj pisał się z województwem ruskiem na elekcyę Augusta II-go. Jerzy otrzymał konsens królewski 1765 r., na nabycie od Bielawskich gruntów w Odrzechowie, w ziemi sanockiej (MP.). Jerzy, skarbnik sanocki, ożeniony z Maryanną Korycką, 1-o v. Józefową Dunajewską.

Jan zaślubił w Rybotyczach 1656 r. Annę Roguską i z niej pozostawił: Samuela, ur. 1658 r.; Katarzynę, ur. 1659 r.; Aleksandrę Helenę, ur. 1665 r.; Elżbietę, ur. 1668 r. i Antoninę Zuzannę, ur. 1671 r. Stanisław, syn Jana i Katarzyny, ur. 1652 r. Stefan z Leszczyn, ożeniony z Anną Świeykowską v. Świerczkowską, miał synów: Jana Samuela, ur. 1678 r. i Jana, ur. 1682 r. w Leszczynach. Zuzanna zaślubiła 1682 r. w Leszczynach Jana Zagórskiego. Adam z Leszczyn zaślubił 1655 r. Katarzynę Tyniecką. Teodor, syn Jordana (Adama?) i Katarzyny Tynieckiej, ur. 1675 r. w Leszczynach. Konstancya, żona Jana Pacławskiego 1683 roku, a Anna Dobrzańska z Pacławia, zaślubiła 1684 r. Franciszka Godlewskiego. Błażej zaślubił 1681 r. Helenę Żurawską. Anna Bazylowa Nanowska, córka Bazylego i Żurowskiej. Bazyli miał dożyć 112 lat, w 1733 r. Michał Stanisław, ksiądz 1678 r. (metryki ich w Dobromilu i Rybotyczach).

Romuald Dobrzański Niesiewicz, ur. 1826 r. w Kopyczyńcach, dziedzic Majdanu, w husiatyńskiem; siostra jego za Podfilipskim.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: 1843 r. Jan, syn Jerzego *Częstopian*, wnuk Walentego; 1845 r. Józef, syn Wincentego, wnuk Józefa, prawnuk Antoniego, właściciela Zbyszyc 1740 r.; 1845 r. Kazimierz, syn Franciszka i Franciszki Kozickiej, wnuk Mikołaja, właściciela Lipników 1782 r. Potomkowie Jana, właściciela Derput na Żmudzi 1720 r., którego syn Michał, pozostawił Józefa, mającego synów: Jakóba i Macieja. Jakóba syn Józef, urodzony z Maryanny Iwaszkiewiczówny, 1847 r., a syn jego Robert, urodzony z Karoliny Aweydo, 1850 r. Macieja, syn Wojciech, urodzony z Kunegundy Zabłockiej, 1855 r. (A. b. Her.).

W sądzie grodzkim sanockim, ziemskim przemyskim, buskim i halickim, w 1782 i 1783 r., a potomstwo ich w XIX-m wieku, przedstawili dowody swego szlachectwa w Galicyi: Michał, Jan, Bazyli, Szczepan i Józef, z przydomkiem *Częstopian*. Jan, Antoni i Bazyli, z przydomkiem *Demkowicz*. Ignacy i Jan *Dziurdzewicze*. Jan *Hnatuszko*, syn Bazylego, i Teodor i Michał, synowie Jana Hnatuszki. Jan, syn Jerzego i Andrzej Junczyk *Hnatuszkowie*. Szymon i Ignacy, z przydomkiem *Hryckiewicz Stalony*. Aleksander, Jerzy i Andrzej, z przydomkiem *Hubal*. Sylwester, Jan, rektor uniwersytetu lwowskiego 1809 r., Aleksander, Bazyli i Dominik, z przydomkiem *Niesiewicz*. Maciej, Jacek, Jerzy, Teodor, Jacek, Jacek, Jan i Dymitr, z przydomkiem *Sokołowicz*. Bez przydomków: Antoni, Szymon, Aleksander, Józef, wnuk jego Józef Tomasz, Jerzy Michał, Wojciech, dwóch Józefów, jeden syn Stanisława, drugi syn Jerzego, Aleksander, Ignacy i Jakób i wnuk jego Jan, Kajetan Nicz, Sykstus, Jan, Michał i Jan (Goł.).

Dobrzańscy wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Onufry, syn Kajetana i Seweryn, syn Pawła, wnuki Antoniego, prawnuki Wawrzyńca Zacharyasza, w 1853 r.; Wilhelm z synami: Lucyanem i Wincentym, syn Piotra, wnuk Mateusza, prawnuk Wawrzyńca Zacharyasza, w 1882 r. Wawrzyniec Zacharyasz był synem Józefa Zacharyasza, a wnukiem Mikołaja.

Józef z synem Janem, Jan, Maciej, Franciszek, Hieronim i Wincenty, synowie Michała, wnukowie Jana, prawnukowie Mikołaja, 1857 r. Mateusz Onufry, syn Andrzeja, wnuk Samuela Józefa, 1819 r. Romuald Jan i Celestyna, dzieci Józefa, wnuki powyższego Andrzeja, 1847 i 1848 r.

Jan, Józef i Maciej, synowie Wincentego, wnuki Andrzeja; Marcin z synami: Tomaszem i Piotrem, Piotr, Paweł i Tomasz, synowie Antoniego i Michał, syn Piotra, wnukowie tegoż Wincentego, w 1838 r. Jakób, piąty syn Antoniego, 1841 r.; Jan, trzeci syn Marcina, 1856 r.; Wacław, syn Tomasza, wnuk Marcina, 1860 r.; Feliks, syn Piotra, wnuk Antoniego, 1865 r., a synowie jego: Michał i Piotr, 1886 r.; Jan, syn Macieja, wnuk Wincentego z dziećmi: Jozafatem i Maryą, 1862 r. Jan, Apolinary, Łukasz Dionizy i Oktawian, synowie Tomasza Józefa, wnuki Bazylego, prawnuki Michała, praprawnuki Bazylego, 1848 r., a Gracyan i Tomasz, synowie Oktawiana, 1878 i 1879 r. (Spis.).

DOBRZECHOWSKI Andrzej, właściciel Dobrzechówki, w powiecie pilźnieńskim, 1508 r. (Paw.). Stanisław, dziedzic części Dobrzechówki, bierze spadek po stryju Janie 1563 r. (Gr. Sanoc. 19 f. 630).

DOBRZELEWSCY v. DOBRZELOWSCY h. PORAJ z Dobrzelowa, w powiecie piotrkowskim. Andrzej, dziedzic Raszowy 1612 r., żonaty z Jadwigą z Przerembskich, zapisał sumę na Dobrzelowie synowi Zofii z Dobrzelowskich, Hieronimowej Bąkowskiej. Marcin, żonaty z Katarzyną z Bełchatowa, 2-o v. Andrzejową Wężykową Widawską, 1644 r. (Akta Piotrk.). Katarzyna, żona Stanisława Zoczowskiego 1665 r., posesorka Dąbrowy. Wojciech, kanonik gnieźnieński i łęczycki, archidyakon poznański, sekretarz królewski, opat lubiński 1678 r., urodził się 1620 r. Był on synem Jana, urodzonego z Jadwigi Mysłowskiej i Reginy z Wodziradzkich. Umarł 1680 r., będąc administratorem wakującego biskupstwa poznańskiego (Kor.). Samuel, syn Mikołaja, z województwa sieradzkiego, sprzedał 1635 r. część Milaszowa Karczewskiej (DW. 48 f. 1856).

Herb Poraj.

Pisali się z województwem sieradzkiem: Stanisław, Zygmunt i Wojciech, na elekcyę króla Michała; dwaj Janowie i Wojciech, na elekcyę Augusta II go, a Andrzej, Franciszek, Maciej i Stanisław, na obiór Stanisława Augusta.

Wojciech, skarbnik sieradzki 1761 r. (DW. 83 f. 1154). Jan, wprowadzony do Dębionki, w powiecie przedeckim, 1729 roku. Maciej zeznał zapis 1752 r. na tejże Dębionce, żonie Agnieszce (Gr. Przed. 86 f. 205; 89 f. 208 i 90 f. 472).

Jan, dziedzic Dzieszczki 1820 r. Siostra jego Małgorzata, żona Jana Bielińskiego, zmarła przed 1820 r. Antonina, ur. 1833 r., córka Franciszka, dziedzica Bliznowa i Barbary Nieniewskiej, wyszła 1857 r. w Wągłczewie, za Ludwika Adolfa Dunina.

Jan, współwłaściciel dóbr Borowo, w powiecie piotrkowskim, 1759 r., miał syna Macieja, po którym syn Kazimierz, pozostawił syna Antoniego, żonatego

z Józefą Mękarską, którego syn Józef, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r.

Maciej, współwłaściciel dóbr Borowo 1759 r., miał syna Kazimierza, który pozostawił synów: Jana, Bernarda, Wojciecha i Ignacego. Z nich: Bernard 1837 r., a synowie Jana — Ignacy 1837 r., Feliks i Nereusz 1845 r.; synowie Wojciecha i Salomei Głogowskiej: Wincenty, Robert, Józef i Ignacy 1841 r., syn Ignacego i Ludwiki Wierzbickiej—Józef 1857 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Wojciech złożył dowody swego szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. (Goł.).

z DOBRZELINA, w powiecie orłowskim. Jan 1454 r. (Inw. Arch. Kor.). Mikołaj, kasztelan inowłodzki 1480 r. Wojciech, kasztelan brzeziński 1538 roku. Patrz *Bielawski.*

DOBRZENIECKI, patrz *Dobrzyniecki.*

DOBRZEWIŃSKI N., poseł pomorski, stronnik Augusta III-go 1733 r. (Obl. Warsz. 49). Jan pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

DOBRZUCHOWSKI Józef, zmarły przed 1745 r., żonaty był z Magdaleną z Jaszczołtów, 1-o v. Cybulską, 2-o v. Szarzyńską, 3-o v. Przypkowską (DW. 71 f. 257).

DOBRZYAŁOWCZ Paweł Jakób, syn Floryana, właściciel Chojnowa 1625 roku (DW. 47 f. 946).

DOBRZYCCY v. DOBRYCCY h. HABDANK z Dobrzycy, w ziemi wiskiej. Daniel, syn Mikołaja, właściciel Dobrzycy, świadek 1610 r. w Warszawie przy wywodzie szlachectwa Skrockiego (DW. 38 f. 1372). Karol otrzymał spadek po Tomaszu 1606 r. (DW. 33 f. 781). Jan, żonaty z Anną Bzicką 1661 r. (Woł. VII. B f. 78). Maciej i Mateusz pisali się z ziemią wiską, na elekcyę Augusta II-go. Maciej ceduje sumę Majewskiemu 1796 r. (DW. 111 f. 1262).

Herb Leszczyc.

DOBRZYCCY h. LESZCZYC z Dobrzycy, w powiecie kaliskim. Jan i Grzymko, dziedzice Dobrzycy 1411 r. (Akta Kalis.). Grzymisław Dobrzycki prowadził orszak na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 614). Mikołaj zabezpieczył 1513 r. żonie, Jadwidze Cieleckiej, córce Mikołaja, 300 grzyw. posagu i wiana na Lgocie, w powiecie kaliskim (Res. Posn. z 1513 r. f. 464). Jan, stolnik kaliski 1525 r. Stanisław, dziedzic Nielisza, w krasnostawskiem, 1564 r. (Paw.). Jan i Wojciech, właściciele Dobrzycy 1579 r. (Paw.). Chryzostom, właściciel Bratuszyna, żonaty 1661 z Anną Orzelską (Gr. Przed.

75 f. 429 i 432). Bazyli, Stanisław, Jan i Andrzej, podpisali z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała. Władysław pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Jan, syn niegdy Stanisława i Maryanny z Mirosławskich, 2-o v. Pawłowej Kleniewskiej, odstąpił prawa swe do Pawłowic Żeromskiemu 1754 r. Siostra jego, Joanna Krzewska, wdowa 1763 r. (Gr. Łęczyc.). Franciszka, 1-o v. za Franciszkiem Cieleckim, 2-o v. za Jakóbem Kosickim 1760 r. (Akta Poznań.). Ignacy, syn niegdy Franciszka, sędzic grodzki kaliski, zawarł układ z Dąbskim 1755 r. (Zap. Tryb. Piotrkow. 54 f. 181), a sprzedał Mycielskiemu 1774 r. połowę dóbr Mechlin, Dąbrowa, Kotowo, etc. (DW. 91 f. 95). Jolanta, córka Józefa i Anny Urszuli Prusimskiej, żona Jana Nepomucena Mycielskiego, starosty ośnickiego, zmarła 1779 r. Jan Nepomucen, podkomorzyc wendeński, poseł gnieźnieński 1782 roku, sędzia sejmowy 1783 r. (DW. 99 f. 1314), chorąży chełmiński i podstarości wschowski 1788 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Paweł i Piotr, synowie Józefa i Agaty Świeszkowskiej, wnukowie Jana, prawnukowie Franciszka, w 1839 roku. Wiktor, syn Franciszka i wnuk Franciszka, 1849 r. Michał, syn Ambrożego, wnuk Jakóba, prawnuk Wojciecha, 1845 r. Antoni, syn Stanisława i Zofii Klimaszewskiej, wnuk Macieja, prawnuk Wojciecha, 1848 r. Gabryel, syn Jana i Teresy Grabowskiej, wnuk wymienionego wyżej Stanisława, prawnuk Macieja, syna Wojciecha, 1851 r. (A. b. Her.).

Tytus Telesfor, syn Bogumiła i Zuzanny z Gorczyczewskich, dziedzic Cerekwicy i Baborowa, ur. 1790 r., zmarł 1864 r., pozostawiwszy z żony, Eustachii Moszkowskiej, trzech synów i córkę. Wincenty, ożeniony z Barbarą Gawrońską, miał synów: Napoleona, ur. 1807 r. i Franciszka, ur. 1809 r.

Dobrzyccy w gubernii podolskiej, wywiedli się ze szlachectwa w 1856 r. Teofil z synami: Wacławem, Apolinarym i Gustawem, syn Antoniego, wnuk Michała, prawnuk Jana (Spis.).

Herb Lubicz.

DOBRZYJAŁOWSCY h. LUBICZ z Dobrzyjałowa, w ziemi wiskiej, który jeszcze w 1577 r. do nich należał. Pochodzą oni od Jana z Chojnowa, kasztelana płockiego, którego syn Jan z Woli, pozostawił synów czterech. Dopełnili oni działu dóbr rodzicielskich 1486 r. Stanisław wziął pół Woli i po nim idą Wolscy; Wielisław—Chojnowo, a po nim poszli Chojnowscy; Mikołaj i Andrzej—Dobrzyjałowo i dali początek Dobrzyjałowskim (M. 6 f. 197). Że są herbu Lubicz, dowodzi tego wywód szlachectwa Garlińskich z 1618 r. (DW. 46 f. 143). Floryan kwitował 1575 r. w Łucku Czaplica (Op. Łuc. 2049). Mikołaj, syn Floryana, świadek powołany przez Garlińskiego 1615 r. (DW. 44 f. 1093).

Michał Świętosław pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza, a obiór Augusta II-go, podpisali z ziemią wiską: Jan, Paweł, Seweryn, Wawrzyniec i Władysław. Wawrzyniec, podczaszy bracławski 1757 r.

Herb Dołęga.

DOBRZYKOWSCY h. DOŁĘGA z Dobrzykowa, w powiecie gostyńskim. Mikołaj z Dobrzykowa v. z Krośni, sędzia ziemski płocki 1480 r., kasztelan płocki 1485 r. Syn jego Jan h. Dołęga (M. 44 f. 549), dworzanin królewski 1530 r., sprzedał 1531 r. część swoją na Krośni Stanisławowi, synowi Jana Olbrachta Dobrzykowskiego (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 60 i 147). W 1535 r. będąc już wojskim gostyńskim, zabezpieczył posag żonie swej, Jadwidze Wolskiej, kasztelance sochaczewskiej (Ibid. 3 f. 78). W 1536 r. podkomorzy płocki, 1537 r. i stolnik nadworny koronny. Anna, żona Benedykta Wiktorowskiego 1563 r. Stanisław, właściciel Skotnik, w powiecie opoczyńskim, 1579 r. (Paw.). Stanisław, sekretarz królewski, układa się z Dembińskim 1606 r. (DW. 3 f. 509). Anna za Sebastyanem Tarnowskim, kasztelanem konarskim sieradzkim, 1580 r., a Elżbieta, za Mikołajem Tarnowskim 1624 r.

DOBRZYŁOWSCY z Dobrzyłowa, w powiecie piotrkowskim. Jan Dobrzyłowski, krajczy koronny 1537 r. Jan i Mikołaj, właściciele Dobrzyłowa, a Stanisław Postękalic 1552 r. Dziedziczyli też na Kałdunach i Zawadzie (Paw.). Wawrzyniec, syn Seweryna, żonaty z Zofią Korecką 1661 r. (Sig. 3 f. 326). Mikołaj, w województwie kijowskiem, żonaty z Krystyną Bajbuzianką 1647 roku (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Michał, z województwem kaliskiem, podpisał obiór króla Michała.

DOBRZYMĘCCY h. LILIA (GOZDAWA). Dorota Dobrzymęcka tegoż herbu, była babką Bajkowskiego, biskupa eneńskiego, zmarłego 1650 r. (Kor.).

Herb Ciołek.

DOBRZYNIECCY v. DOBRZENIECCY h. CIOŁEK z Dobrzyńca, w ziemi czerskiej. Sasin z Dobrzyńca, procesuje Chinowskiego 1408 r. Brat jego Imisław 1409 r. Katarzyna, córka Mikołaja z Dobrzyńca, zrzeka się majątku rodzicielskiego 1442 r. na rzecz braci swoich: Ziemaka, Mikołaja i Piotra (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 9; 1 B f. 677 i M. 3 f. 274). Mikołaj, dziedzic części Proszewa i Woli Proszewskiej, w ziemi liwskiej, Ziemak, dziedzic Dobrzyńca, Woli Dobrzynieckiej i drugiej Woli i Piotr, dziedzic Dobrzyńa z przyległościami, w ziemi czerskiej, wraz z innymi ziemianami otrzymali 1476 r. od ks. Konrada różne wolności dla dóbr swoich (KM.).

Mikołaj, syn Ziemaka (Zs. Gr. Czers. 2 f. 175), podstoli czerski 1502 r., a zakroczymski 1507 r., pozostawił córkę Małgorzatę, żonę Pawła Ossowieńskiego 1535 r. i synów pięciu: Wawrzyńca, Jana, Andrzeja, Pawła i Franciszka. Wawrzyniec, kuchmistrz ks. Janusza na Czersku; Jan, podstoli zakroczymski; Andrzej, kanonik włocławski; Paweł i Franciszek, synowie niegdy Mikołaja, podstolego zakroczymskiego, otrzymali od ks. Janusza różne przywileje 1525 r. (M. 41 f. 70 i Zs. Gr. Czers. 10 A f. 347).

Wawrzyniec, syn Mikołaja, kuchmistrz czerski 1525 r., podstoli czerski 1534 r., pisał się z Glinianki, gdzie wzniósł kościół 1564 r. (DW. 62 f. 1321) i z Wawrzyńcowa (Zs. Gr. Czers. 30 f. 135 i 33 f. 293 i 674). Umarł w 1570 r., w którym spisał testament, pozostawiwszy z Elżbiety Obrębskiej, syna Bartłomieja i córkę Annę, którzy zmarli jednak bezpotomnie, gdyż majątek pozostały po Wawrzyńcu, przeszedł na jego bratanków (Ibid. 37 f. 334, 5 i 577; 42 f. 394 i M. 108 f. 277).

Jan, syn Mikołaja, podstoli zakroczymski 1525 r., zawarł umowę 1553 r. z synami swoimi: Stanisławem, Wojciechem, Andrzejem i Pawłem, o dobra dziedziczne: Dobre, Makowiec, Nowawieś, Czarnogłów i Wolę, Rudzienko, Rudna, Rakowiec i Polków, z których zatrzymał dla siebie w dożywocie miasto Dobre, Rakowiec, połowę Rudna i Rudzienka, a resztę oddał synom (Zs. Gr. Czers. 16 f. 259). Umarł w tymże jeszcze roku.

Stanisław pozostawił syna Jana, który schedę swoją po ojcu i po dziadku stryjecznym Wawrzyńcu, sprzedał Radzimińskiemu 1574 r. Jan był żonaty z Małgorzatą Gulczewską, podsędkówną nurską (Ibid. 42 f. 228 i 47 f. 759).

Wojciech, po ojcu podstoli zakroczymski 1553 r., zmarły przed 1571 r., pozostawił synów trzech: Adama, Franciszka i Marcina, którzy w 1571 r. wprowadzeni zostali do Karczewia (Ibid. 40 f. 276). Adam zeznał 1574 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Młądzką, córką Jakóba. Synowie jego: Jakób wprowadzony do Dąbrówki 1590 r., a Krzysztof zabezpieczył sumę żonie, Zofii Giżyckiej, 1616 r. (Ibid. 42 f. 509; 43 f. 181; DW. 45 f. 1824). Franciszek sprzedał 1590 r. część na Piasecznie i Rzachtach bratu Marcinowi, a schedę swoją po Franciszku, staroście rożańskim, Karczewskiemu (Perp. Czers. 1 A f. 65 i 2 f. 78). W 1588 r. zabezpieczył posag żonie swej, Katarzynie Gołyńskiej, córce Jakóba z Białołęki (Zs. Gr. Czers. 56 f. 938). Córki jego: Zofia, za Janem Wągrodzkim 1626 r., a Helena, za Janem Rudzińskim 1636 r. (Perp. Czers. 7 f. 295 i 8 f. 508). Marcin, zabezpieczył 1579 r. posag żonie, Katarzynie Załęskiej, córce Jana. Synowie jego: Jan i Jerzy, sprzedali Młądz Karczewskiemu 1603 r., a dopełnili działu dóbr Piaseczna, Rzachty i Kępy 1619 r. (Zs. Gr. Czers. 46 f. 705; Perp. Czers. 2 f. 322 i 6 f. 78). Córki Marcina: Jadwiga, 1-o v. za Adamem Świderskim, skarbnikiem czerskim, od którego otrzymała zapis 1622 r., 2-o v. za Janem Duninem Szpotem 1624 r.; Barbara, za Janem Bielawskim 1622 r.; Helena, za Stanisławem Cieciszewskim 1623 r.; a Zofia za Stanisławem Gralewskim 1624 r. Jadwiga, Helena i Zofia, zrzekły się majątku rodzicielskiego na brata Jana (Perp. Czers. 6 f. 460, 469, 485 i 715; 7 f. 122 i 141 i 8 f. 429). Jan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Finetą ze Skulskich, 1622 r.; takiż zapis zeznał z drugą żoną, Agnieszką Kłopocką, w 1639 r. Syn jego Piotr, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną ze Staniszewskich, 1680 r. (Ibid. 6 f. 366; 10 f. 99 i 13 f. 684). Jerzy, brat Jana, żonaty z Zofią Radziejowską, podstolanką sochaczewską, zeznał z nią zapis dożywocia 1631 r. Miał z niej córkę Joannę Maryannę, o czem działy dóbr Tarnowa i Rudy dopełnione z Nowomiejskimi 1639 r. przekonywają. Joanna Maryanna, 1-o v. za Samuelem Nowomiejskim 1639 r., 2-o v. za Mikołajem Giżyckim 1645 r., 3-o v. za Maksymilianem Oczosalskim 1670 r. (Ibid. 8 f. 578 i 10 f. 67 i 535; 13 f. 321; Zs. Warec. 25 f. 80 i 26 f. 592).

Andrzej, syn Jana, podstolego zakroczymskiego, był pisarzem ziemskim dobrzyńskim 1563 r.

Paweł, syn Jana, podstolego zakroczymskiego, schedę po bracie swoim Andrzeju, darował żonie, Małgorzacie z Zaliwskich, podsędkównie liwskiej, 1568 roku. Synowie jego: Adryjan i Adam, nieletni 1572 r. (Zs. Gr. Czers. 36 f. 192 i 40 f. 124).

Oprócz czterech wymienionych synów, miał jeszcze Jan, podstoli zakroczymski, syna Hieronima, który w 1574 r. odstąpił schedę swoją po stryju Wawrzyńcu bratankom swoim, synom Wojciecha (Ibid. 42 f. 394).

Andrzej, syn Mikołaja, podstolego zakroczymskiego, kanonik włocławski, proboszcz w Mińsku, schedę swoją w majątkach dziedzicznych odstąpił braciom: Wawrzyńcowi i Franciszkowi, 1534 r. (Zs. Gr. Czers. 12 f. 412).

Franciszek, syn Mikołaja, podstolego zakroczymskiego, cześnik czerski i wojski płoński 1536 r., podstarości łomżyński 1537 r., starosta makowski i rożański 1545 r. Z Magdaleny Zabielskiej, syn jego Adam, nad którym opiekę miał stryj Wawrzyniec 1567 r. i córka Anna, za Maciejem Bogatką 1560 r. Oboje musieli umrzeć bezpotomnie, lub z powodu, że Zabielska nie była żoną, a nałożnicą Franciszka, spadek po nim przeszedł na potomstwo jego braci (Zs. Gr. Czers. 33 f. 737; 35 f. 794 i 37 f. 101; Perp. Czers. 2 f. 78).

Andrzej, Zofia, żona Mikołaja Suffczyńskiego, Katarzyna, Krzysztof, Franciszek i Jadwiga, dzieci niegdy Piotra, 1557 r. (Zs. Gr. Czers. 23 f. 212 i 27 f. 454). Krzysztof zabezpieczył posag żonie, Annie Oborskiej, podkomorzance czerskiej, 1577 r. Synowie jego: Marcin i Jerzy 1590 r. (Ibid. 43 f. 617 i 59 f. 1190). Franciszek zabezpieczył posag żonie, Apolonii Laskowskiej, 1564 r. (Ibid. 31 f. 567).

Anna Zaleska, wdowa po Janie, imieniem synów swoich: Stanisława, Jerzego, Jana i Marcina, wydzierżawia część Rzachty 1581 r. (Ibid. 49 f. 511). Stanisław zeznał zapis dożywocia z żoną, Lukrecyą Olszewską, 1605 r. (Perp. Czers. 3 f. 3).

Anna, córka Andrzeja, zrzekła się 1611 r. majątku rodzicielskiego na rzecz braci: Wojciecha, Stanisława i Jakóba (DW. 39 f. 1364 i 1363; 44 f. 669). Marcin, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Zdziarską, 1651 r. (DW. 51 f. 1551). Krzysztof, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Gliniecką, 1662 r. (Perp. Czers. 12 f. 286). Pisał się on z ziemią liwską na obiór króla Michała, a z ziemią czerską, na elekcyę Jana III-go. Jan, syn Stanisława, sprzedał część Żelechowa 1670 r. (DW. 54 f. 2022). Jan z województwem krakowskiem, podpisał obiór króla Michała. Kazimierz, syn Marcina i Maryanny z Bielawskich, kwituje z procesu Giżyckich 1715 r. (Perp. Czers. 14 D f. 138).

Michał i Katarzyna z Cieszkowskich, małżonkowie, kwitują Ostroroga 1701 r. Michał, z Anny Czyszkowskiej, pozostawił córkę Franciszkę, żonę Kazimierza Łuby 1730 r. i synów: Józefa i Jana. Józef, żonaty 1730 r. z Joanną z Izbińskich, 1-o v. Czyszkowską, 2-o v. Skrzypkowską, 3-o v. Boimską (Perp. Czers. 16 B f. 63; 14 D f. 147; 20 f. 23 i 21 f. 315). Piotr, podwojewodzy radziłowski 1784 r.

W powiecie przedeckim: Adam, Wojciech, Sebastyan i Tomasz, pozwali Czosnowskiego 1597 r. Melchior, syn Mikołaja, kwitował Kobialickiego 1602 r.

(Gr. Przed. 45 f. 31 i 50 f. 204). Jan, dziedzic części Kostrzyna, w powiecie radomskim, 1789 r.

DOBRZYNIECCY h. PRUS III-ci. Jan podpisał z ziemią chełmską obiór króla Michała. Mikołaj z żoną, Teresą z Korybutów, nabyli wójtostwo w Strzelbicach 1706 r., a sprzedali je 1718 r. (AGZ. X.). Syn ich Józef, dziedzic Uherc, stolnik bracławski, z żony, Zofii z Giewartowskich, zostawił syna Antoniego, kapitana wojsk koronnych, ożenionego 1761 r., z Maryanną Jordanówną, łowczanką oświecimską i Jana. Antoni, generał adjutant królewski i Jan, sprzedali odziedziczone po ojcu Uherce 1775 r. Błońskiemu (Gr. Przem.) i udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Patrz *Dobrynicki*.

DOBRZYŃSCY h. JELITA. Jan, podstoli kaliski, umarł 1532 r. Jakób, podkustosz kościoła Św. Floryana w Krakowie 1592 r. (Wyr. Lub. 49 f. 177). Maciej i Jan pisali się z województwem kaliskiem, na elekcyę Władysława IV-go. Regina za Andrzejem Młądzkim 1641 r. (Perp. Czers. 10 f. 244). Jan, kwatermistrz 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 608). Jan z województwem poznańskiem, a Kazimierz z ziemią wiską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Kazimierz, syn Jana, z ziemi dobrzyńskiej, przeniósł się do województwa witebskiego, gdzie wuukowie jego dwaj po synu Piotrze, dowiedli szlacheckiego pochodzenia 1774 r. (Herb. Witebski).

Herb Jelita.

Na Wołyniu spotykamy już w XVI-m wieku Dobrzyńskich. Andrzej złożył przysięgę wierności 1569 r., po przyłączeniu Wołynia do Korony. Był on właścicielem Boczanicy. Stanisław, żonaty z Fedorą Tomiłówną Woronianką 1571 r. (Op. Łuc. 2045). Adam procesuje Ciemierzyńskiego 1579 r. (AGZ. X. 2051). Marcin, procesowany przez Demidowskich 1634 r. (Woł. V B f. 858), a Andrzej przez Jarmolińskich 1667 r. (Kij. VII f. 32). Wojciech i Stefan, synowie Stefana, 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 181). Wojciech, komornik graniczny włodzimierski i regent grodzki łucki i Jan, syn Stefana, z Doroty Wołyńcówny, procesują Stępkowskich o Ławrów 1701 r. (Bracł. XIV f. 855). Mikołaj i Kazimierz, synowie Andrzeja, synowcy Mikołaja, stolnika czerniechowskiego, procesowani przez Potockiego o Koniuszki, 1725 r. (Woł. XII f. 35). Mikołaj, skarbnik krzemieniecki 1765 r., syn Andrzeja i Franciszki Lesieckiej, wnuk Andrzeja i Magdaleny Czarnowskiej, żonaty z Magdaleną Glinojecką, pozostawił córki: Annę, żonę Ignacego Piwko i Elżbietę, żonę Józefa Spendowskiego i syna Piotra, dziedzica Nowosielec, po którym, z Tekli Ledóchowskiej, synowie: Franciszek i Faustyn. Franciszek, członek Stanów Galicyjskich 1817 r., z Michaliny Kłodnickiej, miał syna Ludwika, po którym, z Ludwiki Moraczewskiej, córka Helena i syn Cezary Piotr 1889 r. Faustyn, drugi syn Piotra, ożeniony z Maryanną Rudzieńską, miał synów: Józefa i Antoniego. Józefa, z Aleksandry Srokowskiej, syn Kazimierz, a Antoniego, z Zofii Jacewiczównej, synowie: Wiktor i Aleksander. Gałąź ta począwszy od Piotra, legitymowała się w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. i w Wydziale Stanów galicyjskich 1817, 1869, 1882 i 1889 r.

Franciszek, skarbnik nurski, sprzedał 1763 r. Lubomirskiemu dom w Bieczu (DW. 84 f. 76). Franciszek, miecznik stężycki 1788 r., odstąpił za konsensem królewskim z 1773 r. Hołotki i Michałowce, w powiecie latyczowskim, Lubomirskiemu (Kancl. 37 f. 475 i 477). O nim wspomina konstytucya z 1764 r., wymieniając przy rehabilitacyi, że jest herbu Jelita (V. L. VII f. 167). Franciszek, żonaty 1-o v. z Magdaleną Pniewską, 2-o v. z Maryanną Burdzicką (DW. 109 f. 704), z pierwszej żony miał syna Jana, z drugiej — Kajetana i Michała.

Jan, ur. w Kurczewie (metr. w Krzychowie z 1761 r.), z Anny Robertówny pozostawił synów: Jana, ur. w Kurczewie 1780 r. i Franciszka, ur. w Sawicach 1783 r. (metryki w Krzychowie). Jan zaślubił 1817 r. w Kałuszynie Weronikę Dramińską i z niej miał synów: Józefa Franciszka, ur. 1819 r. i Jakóba, ur. 1823 r. Jakób zaślubił 1850 r. Rozalię Kłopotowską i z niej ma syna Chwalisława Jakóba Franciszka, ur. 1850 r. i córki: Maryę Mirosławę, Anielę Maryę i Adelę Antoninę.

Kajetan Dydak Marcin Stanisław Kostka, ur. w Brześcach 1779 r. (metr. w Janowcu), właściciel Krzyżanowic, w powiecie opatowskim, 1837 r.

Michał Stanisław Józef, ur. 1782 r. (metr. w Janowcu), właściciel dóbr Sarny w 1837 r.

Potomkowie Franciszka wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1827 — 1856 (z Teki I. Poraja).

Antoni i Maciej Walenty, synowie Marcina i Katarzyny v. Maryanny Karwosieckiej, przedstawili w sądzie ziemskim czchowskim 1783 r., dowody swojego szlachectwa. Franciszek, Konstanty, Antoni, Jacek, Ignacy i Walenty, synowie Macieja Walentego i Wacław, Karol, Antoni, Pankracy i Tytus, synowie Walentego, wnukowie Macieja Walentego i Agnieszki Świderskiej, zapisani zostali do ksiąg szlacheckich w Galicyi 1823 i 1832 r. (Goł.). Antoniego z Teresy Jakielskiej, syn Wincenty, legitymował się ze szlachectwa w grodzie trembowelskim 1782 r.

DOBRZYŃSCY h. KANDOR. Herb ten przedstawia w polu czerwonem — dwie srebrne lilie rzędem. Nad koroną pałasz ostrzem na dół, końcem w prawo (Kancl. 42 A f. 147; Ostr. 1257). Franciszek, Maciej i Antoni, bracia Dobrzyńscy, z neofitów, otrzymali szlachectwo na sejmie 1764 r., z herbem wyżej opisanym. Dominik, syn Macieja, kwitował Tarnowieckiego 1790 r. Z Apolonii Staniszewskiej, synowie jego urodzeni w Warszawie: Henryk 1827 r., Władysław 1828 r. i Ignacy 1832 r. (DW. 106 f. 479). Henryk dowiódł szlachectwa w Królestwie 1857 r.

DOBRZYŃSCY h. KŁOBUK. Anna, żona Macieja Gałczyńskiego, w XVI-m wieku (Kor. II f. 40). Herb Kłobuk na nagrobku ks. Kałczyńskiego wyobraża trzy karpie o jednej głowie (Kat. Gnieź. Polkow. f. 178).

DOBRZYŃSCY w Prusach. Sulisław, Stanisław i Wojtek, bracia, dostali 37 włók w Sokołach, w powiecie niborskim, na których założyli wieś Dobrzyń i stąd wzięli nazwisko. Jan 1671 r., w działdowskiem (Kętrz.).

DOBRZYŃSCY na Rusi. Tak się czasem pisali Dobrzańscy z Dobrzan i Dobryniccy v. Dobrzyniccy.

DOBRZYSZEWSCY h. ROGALA z Dobrzyszewa, w powiecie grójeckim, dziedziczyli i na obok leżącym Odrzywole (Odrzywołku), stąd często Odrzywolski-

mi się zwali i nawet w drugiej połowie XVI-go wieku nazwisko Dobrzyszewskich zarzucili, zwąc się już tylko Odrzywolskimi. Wszyscy heraldycy, poczynając od Paprockiego, dają im za herb Ładę, pierwszy jednak Dobrzyszewski, o którym akta wspominają, Marcin, starosta czerski 1488 r., raz nazwał się 1494 r. Marcinem Łoskim z Dobrzyszewa (M. 18 f. 71), co wskazuje, że tak Dobrzyszewscy, jak pochodzący od nich Odrzywolscy Rogalici, od Łoskich początek swój biorą.

Marcin, starosta czerski, miał syna Jana, który zeznał oblig na Płochockiego 1538 r. (Zs. Grój. 9 f. 335).

Jan Dobrzyszewski z Odrzywoła v. Odrzywolski, z żony Konstancyi, miał synów: Stanisława i Prokopa, z którymi zawarł umowę 1553 r., dotyczącą dóbr ich ojczystych i macierzystych: Dobrzyszewa, Odrzywoła i Skuł. Stanisław, umarł w tymże 1553 r., pozostawiając wdowę Zofię, a brat jego Prokop, zabezpieczył w tymże roku posag żonie swej, Annie Cedrowskiej (Zs. Gr. Czers. 16 f. 262 i 17 f. 344 i 5). Stanisław był komornikiem granicznym czerskim 1549 r. Piotr, Jan, Mikołaj, Zofia i Katarzyna, dzieci Stanisława, i Stanisław, Jan, Krzysztof, Mikołaj, Anna i Barbara, dzieci Prokopa, zwali się już Odrzywolskimi i o nich na właściwem miejscu mówić będziemy.

Mikołaj Dobrzyszewski, zabezpieczył 1523 r. posag żonie swej, Barbarze z Rybna. Córka jego Zuzanna, za Stanisławem Jeżewskim 1554 r. (Zs. Grój. 6 f. 589 i Zs. Gr. Czers. 19 f. 5).

DOBSZEWICZOWIE v. DOPSZEWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Ambroży Dopszewicz pisał się z księstwem żmudzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Józef Dobszewicz, rotmistrz kroski, a Kazimierz, chorąży wilkiski 1786 r. (Kal.).

DOBUŻYŃSCY. Jan, skarbnik wilkomierski 1764 r. Jan, strażnik wilkomierski 1787 r.

DOBYSZEWSCY h. SZELIGA. Franciszek, Józef, Andrzej i Antoni, synowie Antoniego, wnukowie Marcina, prawnukowie Samuela, dziedzica 1732 r. Kotołowszczyzny, wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r. Porównaj *Dobieszewscy*.

DOCHTOROWICZOWIE v. DOKTOROWICZOWIE. Andrzej i Konstanty pisali się z województwem brzeskiem-litewskiem, na elekcyę Augusta II-go. Antoni podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Patrz *Hrebnicki*.

DOEBELL von (v. DÖBEL) Fryderyk Rudolf, obersztlejtenant wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. W 1779 r. był pułkownikiem wojsk koronnych (DW. 95 f. 224). Egzekutorowie jego testamentu kwitują Lubomirską 1795 r. (DW. 110 f. 1014).

[DOERING Jan Jakób August, konsyliarz króla Stanisława Augusta, pozwał 1779 r. Szawłowskich, o podstępnie otrzymany na niego dekret (Gr. Lwows.).]

[DOERPER Jakób, generał adjutant królewski i pułkownik, wziął dymisyę z rangą generała majora za Stanisława Augusta (MP.).]

DOGIELOWIE v. DOGILOWIE h. DZIAŁOSZA. Jacek z synami: Ignacym i Stanisławem i Adam, synowie Adama, wnukowie Dominika, prawnukowie Jana Dogila, dziedzica Szlachtowszczyzny, 1693 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1828 r. Patrz *Cyryna*.

DOGIELOWIE h. TRĄBY, w powiecie lidzkim. Kazimierz, syn Macieja, wnuk Kazimierza, Ignacy i Wincenty, synowie Stanisława, wnukowie Jana, Józef, syn Floryana i Józef, syn Tomasza, wnukowie tegoż Jana, a wszyscy prawnukowie Wawrzyńca, syna Piotra, dziedzica 1699 r. dóbr Łyczków - Byczkowszczyzna, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1817 r.

Wymieniony Józef, syn Tomasza, żonaty z Anną Adamowiczówną, pozostawił syna Józefa, po którym syn Stanisław wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r., a syn jego Konstanty, urodzony z Anny z Zimnochów, 1847 roku (A. b. Her.).

Maciej, ur. 1715 r., rektor Pijarów w Wilnie, autor i wydawca pierwszego kodeksu dyplomatów w Polsce 1758 r.

DOGOCKI Błażej, dziedzic części Rytel Święckich, żonaty z Reginą Swiejkowską 1585 r., 2-o v. Radgowską 1598 r. (Zs. Drohickie). Józef z powiatu oszmiańskiego, podpisał manifest szlachty litewskiej, 1763 r.

DOKOWSCY h. LESZCZYC z Dokowa, w powiecie kościańskim, której to wsi właścicielem był Wawrzyniec 1580 r. Jan asystuje 1514 r. w sądzie w Poznaniu, siostrze ciotecznej, Małgorzacie Jutroskiej.

DOKURNIEWICZOWIE, bojarowie wileńscy. Jury Chrzczonowicz 1541 r. (ML. 31 f. 1034). Maciej Dokurno, ziemianin oszmiański 1699 r.

DOLANOWSCY. Maciej, Stefan, Stanisław i Samuel, synowie Mikołaja, wnieśli protest w grodzie lubelskim 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 608). Marcin na Wołyniu, żonaty z Zofią Dąbrowską 1682 r. (Woł. IX f. 182).

DOLAŃSKI Krzysztof, na popisie ziemi lwowskiej 1651 r., stawił jednego konia. Jan udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów we Lwowie 1813 r. (Goł.).

DOLECCY h. JUNOSZA z Dolecka, w powiecie rawskim, którą to wieś posiadali 1579 r. Jan, Hieronim i Maciej (Paw.). Mikołaj z Dolecka powierzył bratu swemu, Jakuszowi z Orłowa, sprawy z Sobockim 1395 r. Był on dziedzicem Dobrej 1410 r. (Łęcz. II. 267 i 1883). Urszula, córka Macieja, żona 1-o v. Piotra Wojczyńskiego 1590 r., 2-o v. Jana Jarochowskiego 1604 r. (Perp. Czers. 1 A f. 67 i 2 f. 392). Elżbieta, córka Jana, za Walentym Lipskim 1592 r. Marcin, żonaty z Elżbietą Goźlińską, kwitował Goźlińskich 1613 r. (Ibid. 4 f. 301). Hieronim pisał się z województwem rawskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Samuel Bzura Dolecki, wspólnie z żoną, Jadwigą z Chlewińskich, sprzedał część Milanowa i Grodziska 1620 r. Córka jego Elżbieta, 1-o v. za Walentym

Mlekickim, 2-o v. za Jakóbem Golianem 1657 r. (DW. 46 f. 988 i Perp. Czers. 12 f. 15 i 16). Jan z województwem lubelskiem, podpisał elekcyę króla Michała. Andrzej Prokop, kanonik przemyski i sekretarz królewski 1694 r. (Perp. Czers. 14 C f. 184). Adam, syn Jakóba, żonaty z Barbarą Wilczopolską, pozostawił syna Józefa, żyjącego 1681 r. Konstanty i Jerzy, synowie Józefa, 1691 r. (Zap. Lub. 47 f. 773; 59 f. 873 i 67 f. 8). Maryanna, za Wojciechem Rayskim 1701 r.

DOLEŃSKI Kazimierz pisał się z ziemią liwską, na elekcyę Augusta II-go.

DOLEŻKOWIE v. DOŁĘŻKOWIE. Jan i Marcin Doleżkowie podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Marcin ożeniony z Katarzyną z Grottów 1668 r. (Zap. Gr. Chęciń.). Córka jego Elżbieta, za Franciszkiem Duninem Wąsowiczem. Marcin Aleksander, piszący się baronem, dziedzic dóbr Benduk i Mijaczów, w siewierskiem, z żoną, Katarzyną z Serwalów, zeznaje zapis na kaplicę w Iłży 1711 r. Jan Dołężek, skarbnik dobrzyński 1715 r.

DOLFUS, patrz *Dulfus.*

DOLGIERT, patrz *Dolgierd.*

DOLIBOWSKI Sebastyan udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

DOLINIAŃSCY h. HABDANK z Dolinian, w powiecie lwowskim, którą to wieś posiadał Walenty Doliniański 1578 r. (Paw.). Mikołaj Pirka z Dolinian 1448 r. Bartosz Pirka z Dolinian, sędzia grodecki 1443 r. i sędzia grodzki lwowski 1448 r. W 1466 r. wraz z synami: Janem i Andrzejem, procesuje Hryczka z Owczuch. Jan Pirka, podwojewodzy lwowski 1487 r. Stanisław i Adam Pirkowie z Dolinian, bracia rodzeni i synowiec ich, Stanisław, procesują się o Berdechow 1499 roku (AGZ. XV.). Krystyna, żona Jana Wróblewskiego 1656 r. Felicyan, syn Krzysztofa i Urszuli z Przeuskich, skarbnik lwowski, umarł 1724 r. Syn jego Józef, sędzia kapturowy lwowski 1733 r., żonaty z Józefą Malicką. Andrzej Seweryn, syn Józefa, wiceregent grodzki lwowski i Feliks, pisali się z województwem ruskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Feliks, chorąży wojsk koronnych 1780 r. (MP.). Andrzej Seweryn, cesarsko - królewski rzeczywisty radca, najwyższego Trybunału Sprawiedliwości 1777 r., podczaszy wielki koronny galicyjski 1787 roku, otrzymał tytuł baronowski w Galicyi 10-go Grudnia 1782 r. Z Barbary z Tchórzewskich, syn jego baron Wincenty, właściciel Dolinian, ożeniony z Maryą Felicyą Drohojowską, pozostawił trzech synów: bar. Seweryna, ur. 1814 r., właściciela Dolinian, prezesa rady powiatowej grodeckiej, ożenionego z Bronisławą Kozłowską, bar. Bronisława i bar. Wincentego, urodzonego 1829 r.

Herb Habdank.

Herb baronów Doliniańskich przedstawia na tarczy czterodzielnej w polu pierwszem — Junoszę, w drugiem — Jastrzębca, w trzeciem — Leliwę, w czwartem — Ostoję; w pośrodku głównej tarczy mała, z Habdankiem. Nad tarczą korona baronowska, nad którą trzy hełmy ukoronowane, nad pierwszym pięć piór strusich, dwa białe, między trzema czerwonemi, nad drugim—Habdank, nad trzecim — Jastrząb, podkowę złotą z takimże krzyżem w szponie trzymający. Labry z prawej strony czerwone, z lewej błękitne, podbite złotem (Ostr. 551).

Franciszek, Wincenty i Maryan dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego, w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. (Goł.).

DOLIŃSCY h. HABDANK. Ludwik i Krzysztof otrzymali szlachectwo 1578 r., a do Habdanka przypuszczeni zostali przez Walentego Żołędzia (M. 118 f. 174).

DOLIŃSCY h. SAS z Doliny, w ziemi sanockiej, której właścicielem był w 1429 r. Jan (AGZ. XI.). Ów Jan, syn Jasia, sprzedał Postołów 1424 r., a zabezpieczył posag żonie, Annie z Pakoszówki, 1433 r. (AGZ. XI.). Jan, komornik sądu ziemskiego przemyskiego 1430 r., wojewoda i podstarości przemyski 1440 r. (AGZ. XIII.), chorąży przemyski 1454 r., sędzia ziemski przemyski 1468 r. Sprzedał on 1440 r. Dolinę za 200 grzyw. Czeszykowi z Rytarowic, a w następnym roku nabył od Szafrota za 500 grzyw. Trześniów i od Kmity za 1,000 grzyw. Ruszelczyce, Iskań i Ruskie Dubiecko, które im odprzedał 1463 r. W 1465 r. kupił Nowosiedlce, w przeworskiem, za 1,100 grzywien od Spytka z Jarosławia. W aktach przemyskich pisze się Dolińskim z Bylic. W 1467 r. nabył Tuligłowy (AGZ. XIII.). Synowie jego: Piotr i Wilam 1462 r. (AGZ. XI.) Trzecim synem jego był Baltazar Doliński z Bylic, który w 1477 r. wziął w zastaw Zimnicę, w sanockiem. Jeden z synów sędziego żonaty był z Jadwigą, siostrą Jana Lakwy z Krzywczy, której sędzia zwrócił posag i dał 30 grzyw. za wiano 1468 r.

Herb Sas.

Wilhem v. Wilam, zostawił córkę Burnetę, żonę Klemensa Pobiedzińskiego, który zapisał jej 1486 r. 120 grzyw. posagu i wiana i syna Jana Wilama, pisanego także Wilamkiem i Wilhelmem. Ten Jan Wilam, ożeniony 1-o v. z Anną Biernaszowską 1494 r., nabył od Biernaszowskich dziedziczne wójtostwo w Nowosiedlcach, które sprzedał Szeliskiemu 1509 roku. W 1503 r. zapisał drugiej żonie Barbarze, dożywocie. W 1505 r. był sędzią grodzkim sanockim; umarł 1510 r. (AGZ. XI. — XVI.; St. Pr. P. P.IX.).

Józef, ożeniony z Aleksandrą Borkowską, córką Wojciecha i Teresy z Lisowskich, kwitował rodziców żony z posagu 1748 r. (Gr. Trembow. Prot. 71 f. 270). Tomasz w województwie kijowskiem 1708 r. (Op. Kij. 26). Franciszek, kapitan regimentu milicyi skarbu koronnego 1777 r., major wojsk koronnych 1789 roku, żonaty z Barbarą Czechowską (DW. 93 f. 88; 92 f. 546 i 105 f. 1316). Jan, żonaty przed 1787 rokiem z Agnieszką Biernacką, 1-o v. Malczewską (DW. 103 f. 1322).

Norbert, syn Antoniego, rotmistrz powiatu wołkowyskiego, sprzedał część na Otrębusach Ogińskiemu 1791 r. (DW. 107 f. 1198). Jakób, właściciel Mosiejki, Pirochowiec i Rusak 1753 r., miał syna Stanisława, którego syn Franciszek, żonaty z Barbarą Sawicką, pozostawił synów: Feliksa i Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Feliksa syn Emil, a Józefa—Kandyd, wylegitymowani 1856 r.

Kazimierz, Wawrzyniec i Franciszek, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie ziemskim halickim 1782 r. Jan i Kazimierz, wnukowie Franciszka, zapisani do ksiąg szlacheckich 1825 r. Stanisław, Piotr, Aleksy, Franciszek, Michał, Jakób i Jan, złożyli dowody swego szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim i grodzkim trembowelskim, 1782 i 1783 r. Kajetan, Tomasz, Michał i Jakób, synowie Jakóba, zapisani do ksiąg szlacheckich 1832 r.

Gabryel, syn Tymoteusza, zmarły 1721 r., zostawił syna Grzegorza, ur. 1699 r., którego syn Franciszek, dziedzic Kieturyk, alias Falkowszczyzny, w powiecie wołkowyskim, miał dwóch synów: Jana, majora wojsk austryjackich i Stanisława, który z obu synami i bratem, dowiódł pochodzenia szlacheckiego przed Deputacyą Wywodową gubernii grodzieńskiej 1785 r.

Stanisław, kapitan gwardyi litewskiej; zmarł 1841 r., pozostawiając z żony, Franciszki de Wetzel, zmarłej 1851 r., synów: Franciszka, po którym Włodzimierz i Ludwik, i Stanisława, porucznika b. wojsk polskich, ur. 1793 r., zmarłego 1871 r. w Petersburgu, ożenionego z Teklą Ehrenkreutz. Syn jego Artur, zaślubił 1870 r. Kleopatrę Bryttikównę, z której ma córki: Ludwikę i Genowefę (Żychl.).

W gubernii podolskiej dowiedli szlachectwa: Inocenty z synem Piotrem i Paweł z dziećmi: Leonem, Piotrem, Emilianem, Heleną i Zofią, synowie Piotra, wnukowie Nicefora, Szymon i Andrzej, synowie Mikołaja, wnukowie Bazylego, a wszyscy prawnukowie Teodora, w 1856 r.; Maciej, Helena i Elżbieta, dzieci Inocentego i Aleksander, syn Pawła, wnukowie Piotra, 1863 r. (Spis.).

DOLIWOWIE h. DOLIWA z Doliw, w powiecie wiskim, którą to wieś posiadali 1577 r. Trojan, syn Grzegorza, i wdowa po Mikołaju (Paw.). Stanisław, łowczy łomżyński 1693 r. i chorąży wojskowy, pisał się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Augusta II-go. Z Heleny Kruszewskiej miał syna Wojciecha, burgrabiego wąsoskiego, żonatego z Maryanną Sobolewską, którego syn Kasper, regent ziemski i grodzki wiski 1774 r., podsędek wiski 1775 r., poseł ziemi wiskiej 1782 roku, pozostawił syna Adama, ożenionego z Maryanną Kożuchowską, z której synowie: Szczepan, Adolf, Edward i Julian, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

Anna, córka Józefa i Franciszki, poślubiona 1901 r. w Warszawie Kazimierzowi Rzeszotarskiemu. Wzmiankowany wyżej, czy też inny Wojciech (Adalbert), z regenta ziemskiego i grodzkiego wiskiego cześnik 1735 r., a stolnik wiski 1744 r. Jan, wojski większy bielski 1783 r.

[DOLLABELLA Tomasz, malarz i dworzanin królewski, przyznany za obywatela miasta Krakowa 1641 r. (DW. 49 f. 1666).]

DOLSCY książęta h. własnego, przedstawiającego Kościeszę z tą odmianą, że na niej nie cały krzyż, a pół krzyża kładą. Nazwę swą wzięli od Dolska, w powiecie pińskim. Ks. Andrzej, otrzymał z myta łuckiego 6 kóp, w 1488 r. (ML. 4). Ks. Ilia na Dolsku, ma sprawę z Koziką 1530 r. (ML. 24 f. 13). Jego żoną zapewne była Lubka Michałówna Wazgirdówna, 1539 r. (Arch. Sang. IV.). Prokop, sędzia grodzki wołkowyski 1564 r. (Gr. Wołk.). Ks. Michał Romanowicz, z podstolego podsędek piński 1589 r., wyznaczony został poborcą tegoż powiatu. W 1606 r. sędzia ziemski piński, 1621 r. kasztelan brzeski-litewski. Prokop Romanowicz, brat Michała, sędzia ziemski wołkowyski 1609 r. (Arch. Zbor. Dok. IV.), z Maryny Maciejówny Kłoczkówny (Wolff Kniaz.), pozostawił czterech synów: Andrzeja, Krzysztofa, Mikołaja i Pawła, którzy tak jak ich ojciec przestali używać tytułu książęcego. Córką jego mogła być ks. Ewa, żona Pawła Wasilewskiego, wojskiego witebskiego 1641 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Andrzej, sekretarz królewski 1627 r. (V. L.), podkomorzy wołkowyski 1628 roku, poseł 1632 r., żonaty z Katarzyną Naruszewiczówną, kasztelanką żmudzką, pozostawił córki: Izabellę, żonę Władysława Komara, sędziego ziemskiego oszmiańskiego i N., żonę Gabryela Rudominy, kasztelanica nowogrodzkiego (Wolff).

Krzysztof, podkomorzy piński 1631 r., z Wołkowiczówny miał syna Kazimierza, żonatego z Jadwigą Jelską (Wolff).

Mikołaj, chorąży piński 1633 r., zabity 1647 r. w Telechanach, przez własnych poddanych, pozostawił z Heleny Jelskiej, syna Jana Karola. Jan Karol, podkomorzy piński 1662 r., marszałek piński 1666 r. i krajczy litewski 1670 r., podczaszy litewski 1676 r., marszałek nadworny litewski 1685 r., marszałek wielki litewski 1691 r. Był i starostą pińskim 1679 r., a wołkowyskim 1685 r., także i pułkownikiem królewskim 1666 r. Podpisał z powiatem pińskim elekcyę Jana III-go. Pisał się hrabią na Dolsku, Dąbrowicy i Komarnie (Woł. IX f. 1175). Żonaty 1-o v. z Elżbietą Ostrorożanką, starościanką rohatyńską, 1680 r., 2-o v. z Anną z Chodorostawu, wdową po ks. Konstantym Wiśniowieckim, wojewodzie bełskim, z licznego potomstwa, które miał z dwóch żon, pozostała jedyna córka Katarzyna, żona ks. Michała Serwacego Wiśniowieckiego (AGZ. X. 5723, 6030 i 6816; Woł. IX f. 1175; Czerniech. f. 396; Bracł. XIV f. 725; Zap. Lub. 61 f. 1504 i 68 f. 177; M. 216 f. 127 i 271; 219 f. 77 i 240 f. 11).

Paweł, sekretarz królewski 1643 r. (Akta 1), wojski wołkowyski, nie żył już 1645 r. Z ks. Maryanny Florencyi Druckiej - Sokolińskiej, jego córki: Konstancya za Samuelem Chreptowiczem, chorążym starodubowskim, a Izabella za Mikołajem Tyszkiewiczem, kasztelanicem smoleńskim (Wolff. Kniaz.). Niewiadomo, czy do tej rodziny należy Helena Dolska, żona Jana Kurzenieckiego 1611 roku (Wolff).

Jan Karol miał umrzyć ostatnim tego domu 1695 r. Może być, że umarł tylko ostatnim potomkiem Prokopa, gdyż znajdujemy zapisanych do ksiąg szlacheckich w Galicyi: Daniela, Bazylego, Krzysztofa i Jerzego 1813 r., a Leona, Mikołaja i Jana, synów Daniela, 1833 r. Są h. *Kościesza*, a używają przydomku *Michałkiewicz* (Goł.).

DOLSKA i Przewał, w powiecie kowelskim dziedzice: Mikołaj (Łaman), żona jego Agafia i synowie: Hurko, Stecko i Andruszko, fundowali cerkiew św.

Mikołaja w Dolsku 1432 r. (Bibl. Kras. Dypl.). Hurko, dziedzic Przewał, był stolnikiem chełmskim 1485 r. Jadwiga Steckowa Łomanowa i syn jej Jakób, sprzedali Dolsk Sanguszce 1503 r. Mikołaj Hurkowicz Łamanowicz, potwierdza tę sprzedaż 1507 r. (Arch. Sang. III.). Jadwiga, córka Stecka, 1-o v. Święcicka, 2 o v. Jahodyńska. Syn jej pozwał Sanguszków o Dolsk 1522 r.

z DOLSKA, w powiecie rypińskim, Gotard, łowczy dobrzyński 1434 roku. Patrz *z Dulska*.

DOŁBYNICZ Szułga, ziemianin winnicki, otrzymał od Aleksandra Jag. 1504 r. Koteniewo, w powiecie bracławskim (Gr. Ant. f. 38).

DOŁĘGOWIE h. DOŁĘGA z Dołęg, w powiecie wiskim. Zdaje się, że protoplastą ich będzie Stanisław, dictus Dołęga z Bab (de Baby), który nabył w 1435 roku od ks. Władysława Mazowieckiego 21 włók w ziemi wiskiej (Inw. Arch. Kor.). N., poseł dobrzyński 1504 r. (Tek. Paw. I). Mikołaj, poseł wiski 1506 r. (Tek. Paw. I), kasztelan wiski 1507 r. Dziedzicami na Dołęgach byli 1589 r.: Jan, syn Wawrzyńca, Adam i Stanisław, synowie Marcina, wnukowie Trojana; Jerzy i Wojciech, synowie Macieja, Adam, syn Józefa, Mikołaj, Andrzej i Dominik, synowie Jakóba (Wyr. Lub. 36 f. 671). Niektórzy z nich przezwali się *Dołęgowskimi* i dali początek temu domowi.

Herb Dołęga.

Maciej, ma sprawę z Sosnowskim 1541 r. (ML. 42). Michał, syn Salomona, dziedzic na Dołęgach 1577 r. (Paw.). Tomasz, dziedzic na Dołęgach, Turzej Łące i Mazewie, przeniósł się 1647 r. do Prus Brandeburskich, gdzie pojąwszy za małżonkę Dorotę Gorlewską, miał z nią syna Michała, żonatego z Katarzyną de Sacken. Syn jego Marcin, podpułkownik wojsk koronnych, odzyskał dziedzictwo po dziadzie Tomaszu (V. L. VII f. 380) i nabył w 1772 r. Sulborowice, w województwie sandomierskiem (DW. 89 f. 498). W 1749 r. otrzymał Marcin sołtystwo Turowie, w powiecie lelowskim, a 1752 r. będąc dowódcą regimentu jazdy, buławy mniejszej koronnej, otrzymał wspólnie z żoną, Anną de Wendery, wójtostwo w Wyczerpach (M. 263 f. 291 i 229 f. 549). Pisał się on z województwem sandomierskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Był dziedzicem Machor 1781 r. Syn jego Michał, ur. 1753 r. (metr. w Końskich), szambelan Stanisława Augusta, został w 1782 r. asesorem sądów zadwornych asesorskich (Sig. 55 i DW. 103 f. 803 i 106 f. 841). Sprzedał Machory z Kuźnicami i pięciu wsiami w opoczyńskiem, Dembińskiemu, 1802 r.

DOŁĘGOWSCY h. DOŁĘGA, idą od Dołęgów. Jan, Wawrzyniec, Marcin, Stanisław, Mikołaj, Maciej, Wojciech, Jan, Józef, Andrzej, Dominik i Jakób, dziedziczą na Dołęgach 1585 r. (Wyr. Lub. 18 f. 578). Paweł, 1650 r. w Chełmie (Akta XXIII). Marcin i Grzegorz, synowie Andrzeja i Barbary, urodzeni 1736 r. w parafii Hoszcza (Akta Legit. Galic.). Paulina z Godlewskich, wdowa po Anto-

nim, odstąpiła 1792 roku dożywocie służące jej po mężu, Stanisławowi i Mateuszowi Dołęgowskim, synom braci Antoniego (DW. 108 f. 1048). Józef, żonaty 1794 r. z Franciszką z Lutoszewskich. Kasper 1793 roku (DW. 109 f. 108 i 110 f. 493).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Antoni, syn Andrzeja i Zofii Szepietowskiej, wnuk Tomasza, prawnuk Jana, 1840 r. Karol, syn Pawła, wnuk Jana, 1840 r. Franciszek, syn Tomasza i Katarzyny z Kaczyńskich, wnuk Pawła, 1849 r. Bernard 1853 r., a Ludwik 1860 r., synowie Franciszka i Małgorzaty Jasińskiej, wnukowie Jana, prawnukowie Franciszka, syna Rocha, dziedzica na Dołęgach 1749 r. (A. b. Her.).

DOŁGIERDOWIE v. DAŁGIERTOWIE v. DOLGIERTOWIE h. ŁABĘDŹ w W. Ks. Litewskiem. Jan na Wołyniu 1592 r. (Woł. I f. 9). Benedykt Dołgierd, miecznik piński, żonaty z Maryną Maskiewiczówną, 2-o v. Felicyanową Rodakowską, 3-o v. ks. Stefanową Szujską 1656 r. Aleksander, ziemianin piński 1651 r. (Arch. Zbor. Dok. VI). Aleksander Dolgiert, wojski żytomierski, podpisał z województwem wołyńskiem obiór króla Michała. Po śmierci N. Dołgierdzigo (prawdopodobnie Dołgierda), podstolim bracławskim został Kłodnicki 1668 r. Jan, podczaszy oszmiański, pisał się z województwem mińskiem, na elekcyę Augusta II-go. Adam, ożeniony z Joanną Branecką, 1-o v. Nowomiejską 1668 r., 2-o v. Brzeską Stefanową, ma sprawę 1696 r. w Warszawie. Apolonia, żona Pruszyńskiego, skarbnika żytomierskiego 1715 r. (Woł. X f. 803). Wincenty, syn Wawrzyńca i Maryanny z Jaworskich, 1780 r. (DW. 96 f. 87).

[DOŁGORUKOWIE książęta, kawalerowie orderu Orła Białego: Ks. Bazyli, pułkownik regimentu przeobrażeńskiego 1730 r.; ks. Bazyli, feldmarszałek cesarsko-rosyjski 1730 r.; ks. Paweł, poseł rosyjski w Danii 1730 r.; ks. Jan Aleksiejewicz, wielki podkomorzy rosyjski 1730 r.; ks. Sergiusz, poseł rosyjski w Polsce 1730 r. i ks. Grzegorz, zmarły przed 1730 r.]

DOŁKIEWICZOWIE. Anna, żona Marcina Dąbrowskiego, skarbnika bracławskiego, 1721 r. Franciszek żonaty z Maryanną Osiecką 1768 r.

DOŁMATOWICZOWIE, patrz *Isajkowscy*.

DOŁMATOWIE h. ROZMIAR w W. Ks. Litewskiem. Bohdan Matfiejewicz Dołmat, ziemianin klecki królowej Bony, sprawca starostwa rohaczewskiego 1552 roku (ML. 50 i 51). Konstanty z żoną, Anną z Jurkowskich, fundatorowie monasteru w Ceprze 1618 r. (Akta XII f. 50). Grzegorz, chorąży starodubowski 1627 r. Wincenty z synem Franciszkiem, Ignacy z synami: Jakóbem i Józefem, synowie Tadeusza, wnukowie Marcina, syna Jana, dziedzica Trokiel 1682 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1804 r.

DOŁOBOWSCY h. DOŁĘGA. Steczko z Dołobowa, marszałek królewski 1534 r. Paweł Dołobowski, dziedzic Tołoczek, w powiecie grodzieńskim, miał sy-

na Aleksandra, żonatego z Maryanną Tołoczkówną a ten synów: Jana, po którym syn Karol bezpotomny, Mikołaja i Szymona. Mikołaj, z Eufrozyny Roszenowiczówny, miał syna Wawrzyńca, a ten Michała i Jana. Tego ostatniego synowie: Adam, Onufry i Jan. Michał zaś, cześnik latyczowski, z Maryanny Szczepanowiczównej, miał trzech synów: Stanisława, po którym Franciszek, właściciel Grigul, w powiecie rosieńskim, Piotr i Stanisław, właściciel Powojniszek, w powiecie szawelskim. Ten ostatni żonaty 1-o v. z Dulcynellą Raczkowską, 2-o v. z Teresą Czerniewską, miał z pierwszej żony synów: Romana, właściciela Powojniszek, którego synowie z Eugenii Andrzejewskiej: Witold i Tadeusz i Stanisława bezżennego.

Herb Dołęga.

Szymon, trzeci syn Aleksandra, z Konstancyi Wolmerówny, miał synów: Franciszka i Piotra bezpotomnego. Franciszek, żonaty 1-o v. z Kwiatkowską, 2-o v. z Teresą Mieleszkówną, pozostawił czterech synów: Ludwika, komornika wołkowyskiego 1785 r., po którym syn Adam Bazyljanin; Józefa, strukczaszego brzeskiego, żonatego z Konstancyą Wołodkowiczówną, z której synowie: Tomasz, major wojsk rosyjskich, Aleksander, adwokat i deputat gubernii grodzieńskiej, Antoni, Michał i Ignacy; Stanisława, rotmistrza grodzieńskiego 1784 r., żonatego z Ewą Bęklewską i Ignacego, regenta, następnie podkomorzego wilkomierskiego, żonatego z Anną Węgrzynowską, z której synowie: Adam, Kazimierz, Franciszek, Konstanty, Michał, Ignacy i Józef (z Teki Brenszteina).

DOŁOTECKA Maryanna, żona Jeremiasza Tyszy Bykowskiego 1628 roku (Woł V B f. 133). Apolonia Proroczenko Dołotecka, żona Filona Woronicza, w początkach XVII-go wieku.

DOŁOŻYŃSKI Jakób, 1651 r. przy popisie ziemi lwowskiej stawił jednego konia.

DOŁUMBOWSCY. Barbara z Dołumbowskich Jasudowa, Jakób Jasuda i Jan Dołumbowski, syn Michała, sprzedali dobra Greycie i Bordzie Szulborskiemu, 1802 r. (DW. 113 f. 424).

Herb Trąby.

DOŁUSCY h. TRĄBY z Dołuszyc, w powiecie szczyrzyckim. Wojciech, brat Hanka z Zakliczyna, protoplasty Jordanów, bachmistrz wielicki 1367 r., był dziedzicem Sierczy i sołtysem w Dołuszycach, blisko Wieliczki. Potomkowie jego przybrali stąd nazwiska Sierskich i Dołuskich. Wyszek z Dołuszyc, ożeniony z Pachną z Lichwina, która 1396 r. sprzedała swe dziedzictwo w Lichwinie. Paweł v. Paszek z Sierczy, sołtys z Dołuszyc, syn Wojciecha, wykupił Sierczę od Hanka i oddał 1377 r. czwartą jej część siostrze swej Konstancyi, żonie Wawrzyńca, złotnika z Krakowa, jako należną jej ojcowiznę. W 1398 r. wwiązany w Dołuszycach, z wyroku

zyskanego na opacie wąchockim. W 1410 r. z żoną Heleną wykupił z zastawu Sierczę i zaraz ją na nowo zastawił żupnikowi wielickiemu, wymawiając sobie sól, drzewo potrzebne do salin i t. p. W 1411 r. zaświadczył szlachectwo Nowiny z Koźmic. Miał on kilku synów, z których Mikołaj, piszący się Dołuskim z Sierczy, lub Sierskim z Dołuszyc, zyskał 1437 r. nakaz na rozgraniczenie wsi swej i braci Sierczy, od Wieliczki. Wdowa po nim Krzychna, wraz z opieką małoletnich synów: Jana i Stanisława, układa się 1457 r. z Jordanem, o prawa do wójtostwa myślenickiego. Synowie ci dorosłszy, sprzedali części swe Zakliczyna i prawa do kopalń i bachmistrzowstwa w Wieliczce Jordanowi, w latach 1464—1467. Pietrasz z Dołuszyc, zaświadczył szlachectwo Pilawity z Dąbrowicy, 1412 r. w Krakowie. Jan Dołuski przeniósł się na Ruś, gdzie posiadał 1441 r. Starzawę, a 1446 r. wziął w zastaw Stobieniec, w ziemi przemyskiej. Wdowa po nim Elżbieta v. Małgorzata z dziećmi: Anną, Katarzyną i Mikołajem, procesowała 1447 r. Dobiesława z Żyrawicy, a 1448 r. ks. Małgorzatę z Szamotuł Raciborską. Mikołaj Dołuski 1467 r. na sądach w Przemyślu (St. Pr. P. P. VII i VIII; Helc. II; AGZ. XIII i XIV i Akta Krak.).

W drugiej połowie XV-go wieku był Jan Dołuski współdziedzicem Nawodzic, a Henryk z braćmi sprzedali części swe Dołuszyc (Dług. Lib. Ben.). Jan Dołuski, za konsensem królewskim, wykupił 1511 r. Wolę i Czerniawę, w ziemi przemyskiej, od Wojcickiego i zabezpieczył na nich posag i zapisał dożywocie żonie swej, Annie z Rzepniowa. Na wykupienie tych wsi od Anny, wdowy po Janie, otrzymał konsens królewski Hynek, podkomorzy łęczycki, w 1519 r., ale widocznie nie wykupił ich, bo nowy konsens wydany 1527 r. Kmicie, kasztelanowi wojnickiemu, na wykupienie tych wsi, od Kaspra Dołuskiego (Arch. Sang. V). Stanisław, dziedzic części Nawodzic 1508 r. (Paw.).

DOŁWNEROWIE. Franciszek, kapitan wojsk królewskich, właściciel Lutkówka, w ziemi warszawskiej, syn Andrzeja i Elżbiety z Makowskich, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Zagajewskich, w 1751 r. (DW. 73 f. 629 i 702).

DOŁŻAŃSCY. Stanisław pisał się z województwem mińskiem, na elekcyę Augusła II-go. Michał, Józef i Teodor, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1790 r. (Goł.).

DOŁŻKIEWICZ v. DOŁSZKIEWICZ Aleksander, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 r. Stefan Aleksander, wojski owrucki 1690 r., z żony, Anastazyi z Trypolskich, pozostawił córki: Katarzynę Metelską, Maryannę Baranowiczową i Zofię i synów: Jana i Aleksandra, którzy w 1724 r. zawarli układ z Trypolskim. Aleksander został po śmierci ojca wojskim owruckim 1710 r., córka jego N., urodzona z Franciszki Grabowskiej, wyszła za Kazimierza Macieja Spendowskiego. Brat Aleksandra, zapewne trzeci, Michał, Jezuita.

Herb Dołżkiewiczów przedstawia: dwie szable na krzyż, ostrzem do góry; jedna z nich z samym krzyżem, druga z rękojeścią. Między niemi w górze krzyż kawalerski, z prawej ich strony gniazda, z lewej barkiem do nich księżyc na nowiu.

DOMABAR, sędzia ziemski poznański 1363 roku, ma być Tomisław *z Domaborza.*

[DOMAGALICZ Jan, mieszczanin lwowski, patron w sądach asesorskich, właściciel kamienicy w Warszawie 1654 r. (DW. 361 f. 10). N., jurysta królewski, prawdopodobnie powyższy Jan, nabył 1639 r. Jankowice, w powiecie dąbrowińskim w Prusach. Dobra te posiadają w końcu XVII-go w. Jan i Aleksander, wraz ze szwagrem swoim, Franciszkiem Gałęzowskim (Kętrz.).]

DOMAGALSCY h. BOŃCZA. Władysław, właściciel Szyszkowa w województwie poznańskiem 1786 r., miał trzech synów: Jacentego, Franciszka i Tomasza. Jan, syn Jacentego, 1845 r., Adam i Julian, synowie Franciszka i Maryanny z Micewiczów, 1849 r., a Stanisław, syn Tomasza i Teresy Moradeckiej, 1850 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b Her.).

DOMAHOŚCISKI z Domahościsk, w ziemi przemyskiej. Bartosz zobowiązuje się 1439 r., wypłacić posag siostrze Annie, żonie Mikołaja Kuli. W 1443 r. sprzedał połowę Domahościsk, Odrowążowi ze Sprowy i odtąd pisze się Bartoszem z Ostrowa. Henryk v. Andrzych Łojowicz, zwany też Rutowiczem, świadczył 1437 r. razem z Bartoszem, Mamajowiczowi w Przemyślu. W 1445 r. razem z synem Mikołajem procesował mieszczan z Wiszni, a w latach 1450 i 1460 Odrowąża, współdziedzica Domahościsk. Paweł Waśko 1465 r.

DOMANIC, podskarbi mazowiecki księcia Konrada 1222 r.

DOMANIEWSCY v. DOMANIOWSCY h. LUBICZ z Domaniewic, w powiecie rawskim. Tomasz i Hieronim, synowie Mikołaja, dziedzice na Domaniewicach i Strzałkach 1542 r. (M. 63 f. 316). Z nich Hieronim, noszący przezwisko *Pieroga*, podstoli rawski 1553 r. Adam na Zalesiu, podwojewodzy rawski w tymże roku, sędzia grodzki rawski 1555 r. Andrzej, zastawny posesor części Łęgonic 1541 r. W 1579 r. Walenty i Stanisław Domaniewscy, byli dziedzicami Tomczyc w rawskiem, Wojciech Domaniewski, Andrzej, Mikołaj i Eliasz Diktusowie, Stanisław Jeż, Mal i Trzaska, dziedzicami części Domaniewic, Jan Gogolek części Domaniewic i Mroczkowic, Pirog i Bedo części Domaniewic i Strzałek (Paw.).

Herb Lubicz.

W ziemi czerskiej: Stanisław i Sebastyan, synowie Andrzeja, kwitowani 1598 r. przez siostrę Zofię, żonę N. Kani, z odbioru posagu (Perp. Czers. 1 B f. 134). Jan, syn Jana, sprzedał Sienińskiej 1611 r. część swoją na Domaniewicach, Wylazłowie i Mroczkowicach (Ibid. 4 f. 57). Wojciech żonaty z Elżbietą Bieniedzką; syn jego Jan i żona jego, Agnieszka z Grobickich, nabyli część Goźlina 1626 r. (Ibid. 7 f. 156 i 320). Barbara z Gojskich, wdowa po Jakóbie, 2-o v. za Adamem Dąbrowskim 1623 r. (Ibid. 6 f. 559). Zofia, żona Sebastyana Wąsowicza, rotmistrza królewskiego 1639 r. (Gr. Biec. 55 f. 959). Józef, żonaty z Justyną Wąso-

wiczówną, starościanką dzierzkowską 1739 r. (Gr. Sandom.). Abraham Jakób pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Augusta II-go. Był on synem Marka, ożeniony 1691 r. z Maryanną Stegniejówną (Perp. Cz. 14 C f. 97 i 16 A f. 375). Józef, syn jego, porucznik wojsk koronnych 1733 r. (Ibid. 23 A f. 98 i 29 f. 640), zapisał się 1750 r. na kompromis z siostrą, Agnieszką Korytyńską (Perp. Czers. 29 f. 247). Zostawił syna Karola, którego synowie: Marcin z synem Hugonem Henrykiem, Antoni, Feliks, Jan i Franciszek, z synami: Józefem i Oskarem, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1835 r. Jan i Stanisław, synowie Oskara, 1862 r., a Józef, syn Józefa, 1865 r. Maciej, drugi syn Abrahama, zostawił syna Jana Stanisława, którego synowie: Adam, Wincenty, Franciszek z synami: Ignacym, Stanisławem, Janem, Feliksem i Ludwikiem i Andrzej z synami: Wiktorem, Leonardem i Ferdynandem, wywiedli się ze szlachectwa razem z wyżej zacytowanymi 1835 roku. Edward, syn Leonarda, 1841 r. (Spis.). Stanisława, z Krystyny Prusinowskiej, córka Janina, zaślubiła 1901 r. w Żytomierzu Oskara Sobańskiego.

Jakób, żonaty z Apolonią z Domaszewskich 1788 r. (Perp. Cz. 40 f. 168). Tomasz sprzedał część swoją na Domaniewicach i Wylazłowie Krosnowskiemu 1628 roku, a żona jego, Dorota z Grotowskich, odstąpiła Rzachty i Piaseczno Boglewskiemu 1637 r. (DW. 47 f. 2133 i M. 182 f. 502). Stanisław, chorąży czerski 1659 roku. Tomasz, burgrabia sieradzki 1710 r., sędzia grodzki sieradzki 1720 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Mniszkówną, 2-o v. z Konstancyą Gąsiewską, wdową po Cetnerze, otrzymał w 1718 r. dożywocie na starostwie szczurowieckiem, które żona jego posiadała, a które w 1727 r. odstąpił Buynom. W tym ostatnim roku został podstolim piotrkowskim. Z pierwszej żony miał syna Józefa, żonatego z Teodorą Walewską, który pozostawił synów, Tomasza i Franciszka. Franciszek, zabezpieczył 1775 r. żonie, Franciszce z Libiszowskich, 8,000 fl. (Gr. Opocz.). Tomasz, cześnik 1765 r., a podstoli szadkowski 1768 r., w końcu podczaszy piotrkowski 1783 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., żonaty z Franciszką Cieńską, miał synów: Mikołaja i Kaspra. Pierwszą żoną Tomasza była Maryanna Męcińska, a córka z niej Zuzanna, wyszła 1778 r. za Andrzeja Kiełczewskiego (Obl. Krak. 210 f. 85). Ignacy, syn Mikołaja i Anny Bielskiej, 1837 r., a synowie jego: Tadeusz i Aleksander, urodzeni z Izabelli Schaade, 1854 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie. Wincenty, syn Kaspra i Salomei Jankowskiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1837 r.

Michał, starosta szczurowiecki, nabył 1774 r. Zacharzów w opoczyńskiem, od Mikołaja Brzezińskiego. Franciszek i Michał pisali się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Jan i Ignacy, synowie Franciszka, 1837 roku, Konstanty, syn Jana, 1837 r., a synowie jego: Tomasz i Roman, 1854 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (M. 222 f. 268 i 316; 256 f. 58 i A. b. Her.).

Wiktor, oficer b. wojsk polskich 1824 r. Stanisław, syn Apolinarego i Pauliny z Rzeszotarskich, z Ostrowa w sieradzkiem, ur. 1867 r., umarł 1885 r. Wacław, dziedzic Ostrowa, syn tychże, zaślubił Władysławę Wodzińską.

W województwie ruskiem Aleksy Domaniewski, z łowczego wojski grodecki 1548 r. Po rezygnacyi Aleksandra z Domaniowic, łowczym przemyskim został syn jego Mikołaj 1553 r., a drugi syn Hieronim 1554 r. (M. 84 f. 286 i 86 f. 287). Jest tu jakieś bałamuctwo w tych nominacyach, bo jednocześnie w 1554 r.

mianowany został na ten urząd Rafał Ścibor z Domaniowic (zamiast z Dobanowic), po rezygnacyi ojca jego Aleksandra. Rafała spotykamy jeszcze łowczym w 1580 r.

Remigian, w ziemi halickiej, wspólnie z żoną, Konstancyą z Widawskich, posiada Czerniejowo i inne królewszczyzny, 1660 r. (Sig. 3 f. 96). Aleksander i Regina, żona Adama Wilgi, dzieci Wojciecha i Katarzyny z Pobiedna, 2-o v. Samuelowej Polanowskiej, procesują 1637 r. Krasnosielskich, o zagrabienie majątku pozostałego po ich bracie Janie (Bracł. IX f. 180 i Woł. V B. f. 872). Jan, rotmistrz królewski, otrzymał 1624 r. w dożywocie Skwir, w województwie kijowskiem (M. 169 f. 422). Stanisław, chorąży roty pancernej 1661 r. (Sig. 3 f. 244), podstoli bracławski 1689 r. Michał, syn Stanisława, podstoli bracławski, posesor po ojcu wójtostwa Brzeska Wola, zmarły 1743 r., z pierwszej żony, Elżbiety Włodkówny, miał synów: ks. Ignacego i Antoniego; z drugiej zaś, Eleonory Popielównej, 2-o v. Błońskiej, miecznikowej liwskiej: Jana, Brunona, Józefa, Katarzynę i Różę, 1-o v. 1743 r. za Ignacym Kozłowskim, miecznikiem żytomierskim, 2-o v. za Poniatowskim, a 3-o v. za Kazimierzem Nehrebeckim, zmarłą 1789 r. (Akta Lwow. For. Nob).

Karol Jeż Domaniewski podpisał z województwem wołyńskiem elekcyę Stanisława Augusta. Tenże Karol, sędzia grodzki winnicki, jako obywatel województwa bracławskiego, został sędzią pogranicznym bracławskim od Porty 1781 r. W 1791 r. był komisarzem cywilno-wojskowym dźwinogrodzkim (DW. 107 f. 1236). Jan, burgrabia lubelski 1781 r.

Ogólnie zaliczają do tego domu Jana Domanowskiego, biskupa żmudzkiego 1555 r., zdaje mi się jednak, że bezzasadnie, gdyż pisał się on z Domanowa seu Domaniowa, ale nigdy z Domaniewic, z których Lubiczowie Domaniewscy wyszli.

DOMANIEWSCY h. ROLA z Domaniewa, w powiecie łęczyckim. Rafał 1387 r., Mścigniew v. Mściszek i Mikołaj 1390 r., dziedzice Domaniewa (Łęcz. I). Piotr, syn Mścisława z Domaniewa 1416 r. i Piotr, syn Mikołaja, 1425 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej brał udział 1498 r. w wojnie tureckiej. Wieś tę posiadał 1576 r. Wojciech, syn Marcina, a Domaniewek Mikołaj i Małgorzata, wdowa po Macieju. Maciej, widocznie z pierwszej żony, Barbary Borzewickiej, miał syna Jana, kanonika gnieźnieńskiego i poznańskiego 1587 r., który ożeniwszy się, utracił obie kanonie 1590 r. (Kor.). Jakób Domaniewski wprowadzony do Boniewa 1556 r. Stanisław i Anna, jego dzieci, w powiecie przedeckim 1564 r. (Gr. Przed. 10 f. 460 i 14 f. 296). Wojciech, syn Marcina, pokwitowany przez Boczkowskiego 1580 r. (Ibid. 28 f. 312). Jan, stolnik łęczycki 1593 r., żonaty z Anną Chwalczewską, wdową po Stanisławie Miłoszewskim, którego w 1593 r. spotykamy na Wołyniu, gdzie i Mikołaj procesuje Krasnosielskich 1603 r. (Wyr. Lub. 68 f. 49 i 69 f. 491; Woł. 1 f. 10 i 894).

Herb Rola.

Maciej, kasztelan konarski-łęczycki, deputat na Trybunał koronny 1598 r. (Wyr. Lub. 75 f. 225). Synowie jego:

Mikołaj na Mniowie, cześnik łęczycki i poseł 1609 r., który w 1605 r. obrał za opiekuna dzieciom swoim brata Jana, stolnika łęczyckiego, urodzonego z Krystyny Miłoszewskiej (Zap. Lub. 15 f. 3 i 1268). Marcin, w 1609 r. zeznał oblig na brata Jana (DW. 35 f. 1083). Zofia, córka kasztelana, za N. Orłowskim 1611 r. (DW. 39 f. 1795). Jan, syn Mikołaja, cześnika, obiera pełnomocników w grodzie przedeckim 1646 r. Stanisław, kanonik kijowski, sekretarz królewski 1646 r. (Gr. Przed. 72 f. 347). Mikołaj i Marcin, synowie Jana, pozwani przez Bielickiego 1617 r. Wawrzyniec, wicegerent grodzki krakowski 1602 r. i sędzia grodzki krakowski 1611 r. (Zap. Lub. 13 f. 284). Marcin pisał się z województwem łęczyckiem, na obiór Augusta II-go.

DOMANIEWSKA h. RAWA (RAWICZ) z okręgu rawskiego Barbara, zamężna Koluszkowska, babka scholastyka poznańskiego 1590 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

DOMANIKOWSCY v. DOMAŃKOWSCY h. POBÓG z Domanikowa, w powiecie łęczyckim, którą to wieś posiadały 1576 r. Agnieszka, wdowa po Abrahamie i Anna z Dzierzbickich, wdowa po Mikołaju (Paw.). W aktach łęczyckich z końca XIV-go wieku wspominani często Mikołaj Włostowicz, Mikołaj Sówka, Przybysław Sówka z Domanikowa, Staszek Domanikowski, Franek i syn jego Jan, Rafał i inni. Paszek z Domanikowa, zganiony przez Mikołaja z Ciechanek, dowiódł 1416 r. na wiecu w Radomiu szlachectwa h. Pobóg, a świadczyli mu przytem Mirosław i Dobek z Domanikowa, tegoż herbu (Pis. Dz. Pol. IX. Potk.). Jakób, komornik wojewody łęczyckiego 1457 r. (Rz. M.). Mikołaj Migdał z Domanikowa, notaryusz publiczny 1500 r., kanonik łęczycki, został 1516 r. kanonikiem poznańskim. Mikołaj, syn Stanisława, zabezpieczył 1542 r. posag na Domanikowie żonie Katarzynie. Syn jego Mikołaj 1561 r. (Gr. Przed. 3 f. 10; 5 f. 225; 9 f. 383 i 14 f. 359). Mikołaj, syn Piotra, przyznaje sumę Dzierzbickiemu 1569 r. Wawrzyniec zastawił część Domanikowa Bielickiemu 1575 r. Maciej, Wojciech i Abraham, synowie Abrahama, dopełnili działu dóbr 1586 r. (Ibid. 18 f. 80; 24 f. 257; 31 f. 496; 32 f. 477 i 34 f. 315).

Herb Pobóg.

Mikołaj Domańkowski, właściciel Kobakowiec i Bakoty na Podolu 1565 r. (Jabł.), poborca województwa podolskiego 1567 r.

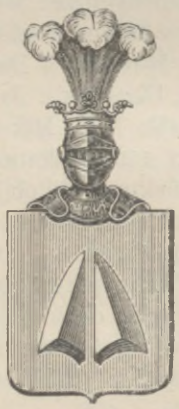
DOMANOWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem, w powiecie pińskim. Semen Domanowicz, sędzia grodzki piński 1548 r. Syn jego Iwan Semenowicz, ziemianin piński, pozwał 1550 r. teściowę swoją, Maryę Iwanową Welatycką, o danie równego udziału z majątku żonie jego Temile (ML. 51 f. 42). Iwan, podsędek piński 1570 r.

DOMANOWSCY z Domanowa, w powiecie brańskim. Paweł Domanowski, sędzia grodzki brański 1553 r. Piotr, Jan, Dorota, Jadwiga, Krzysztof, Józef, Jan, Leonard, Adam i Bernard, dzieci Pawła, sędziego, Jerzy, Jan, Maciej i Absalon,

synowie Piotra, Serafin, syn Mikołaja, Daniel, Bartłomiej i Jan, synowie Stanisława, dziedzice Domanowa w latach 1581 — 1591 (Wyr. Lub. 10 f. 498; 11 f. 335; 18 f. 678 i 48 f. 321). Jan Domanowski, proboszcz wileński i sekretarz królewski 1546 r. (ML. 47 f. 225 i 62 f. 102), administrator dyecezyi wileńskiej 1555 r., biskup żmudzki 1555 r., człowiek wielkiej nauki i pracy, umarł 1563 r. Zdaje się, że dyecezyi nie objął, nazywany zwykle episcopus designatus (Bart.). Adam, podstoli podlaski 1622 r.

DOMAŃSCY h. LARISSA z Domanina, w powiecie ostrzeszowskim. Niesiecki wspomina, że Pietrasz z Domanina, zeznał zapis na ołtarz w Ostrzeszowie 1436 r., a 1578 r. zeznany został w grodzie ostrzeszowskim dział Domańskich. Anna, zamężna Rożniatowska, babka biskupa krakowskiego Trzebickiego. Paweł i Stanisław z ziemią wieluńską, podpisali obiór króla Michała. Wcześnie musieli się przenieść w różne strony kraju, a szczególnie do powiatu łukowskiego, gdzie spotykamy dom ten licznie rozrodzony w XVI-m wieku, dziedziczący na Domaninie-Żyłki, D.-Gąsiory, D.-Rzymy etc.

Wyroki lubelskie z lat 1580 — 1599 i regestra poborowe z 1580 r. wymieniają następujących Domańskich, dziedziczących na tych kilku Domaninach: Andrzej i Troyan, Marcin Kruk i Stanisław Król, Stanisław, żonaty z Jadwigą Oknińską, Mikołaj, Janusz, Sebastyan, Jan, Jakób i Stanisław, synowie Marcina, Paweł, Wincenty, Mikołaj, Piotr i Adam, Szymon Kruk, Gabryel z synami: Sebastyanem, Stanisławem, Mikołajem, Pawłem i Wojciechem, Jan, Mikołaj i Stanisław, synowie Andrzeja, Wacław Król, Bartłomiej, Maciej, Krzysztof, Marek, Floryan, Wojciech i Wawrzyniec (Ks. 6 f. 378; 30 f. 763; 35 f. 796; 46 f. 121; 56 f. 254; 65 f. 110 i 413; 74 f. 1024 i 81 f. 938). Przydomek Kruk, który tutaj spotykamy, przetrwał do XVIII-go wieku. W 1720 r. Kruk Domański został cześnikiem bracławskim.

Herb Larissa.

Stanisław na Domaninie, syn Macieja, zeznał 1600 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Bielawską (Zap. Lub. 12 f. 422). Jakób, syn Macieja, zeznał takiż zapis z żoną, Anną Suścińską, 1624 r. (DW. 47 f. 826). Wacław pisał się z województwem brzeskiem-litewskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech Piotr Borzay, Jan Kruk, Jakób Łoś i Maciej Żełka, podpisali z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. Stanisław wprowadzony do Ujazdowa 1659 r. Andrzej, syn Stanisława, część tamże sprzedał Miączyńskiemu 1683 r., a Stanisław z żoną, Agnieszką z Podgórskich, Lubomirskiemu, 1691 r. (DW. 52 f. 1715; 56 f. 705 i 57 f. 2607). Jan z województwem trockiem, a Wojciech z województwem ruskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Adryjan Stanisław, pisarz grodzki bełski 1662 r. Szymon, komornik ziemski stężycki 1688 r., a łukowski 1689 r., pisarz grodzki łukowski 1690 r. Krzysztof, Kazimierz, Maryanna, Zofia, Katarzyna i Ewa, dzieci Stanisława, 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 260). Stanisław, Krzysztof, Małgorzata Obertyńska, Katarzyna i Elżbieta, dochodzą 1692 r. praw swoich do Żabokruk, w województwie ruskiem,

po matce, Annie z Więckowskich. Adam, syn niegdy Stanisława, zwanego Januszowicz, sprzedał 1682 r. części wsi Domaniny-Żyłki Adamowi Domańskiemu, synowi niegdy Pawła Januszowicza. Adam Domański Janusz, z żony Elżbiety, zostawił syna Wojciecha, ur. 1683 r. Syn Wojciecha i Doroty, Kazimierz Maciej, ur. 1726 r. Michał, syn niegdy Andrzeja i Konstancyi Włoszkówny, sprzedał 1747 r. części Jeziornej Włoszkowi, a z żony Maryanny, miał synów: Macieja, ur. 1747 r. w parafii Wohyń, Marcina, ur. 1751 r., Kazimierza, ur. 1754 r. i Wincentego, ur. 1761 r., trzej ostatni w parafii Czemierniki (Akta legit. Galic.).

Antoni, podwojewodzy i vicesgerent grodzki łukowski, syn niegdy Krzysztofa, zwanego Królik, części dóbr Jezioro sprzedał bratu swemu Stanisławowi 1710 r., który nabył także części Jeziorka od Włoszka 1718 r. Stanisława i Joanny syn Wojciech, ur. 1706 r. w parafii Czemierniki (Ibid.).

Jan, bibliotekarz i topograf królewski, został sekretarzem królewskim 1713 r. (DW. 62 f. 259). Helena, córka Stanisława i Katarzyny Przegalińskiej, za Janem Goślickim 1717 r. (DW. 62 f. 1494). Wojciech Franciszek, sekretarz pieczęci wielkiej litewskiej 1724 r., był synem Mateusza, a zostawił syna Michała, którego wnuki: Edmund, Marcin i Małgorzata, dzieci Hilarego Stefana, Felicyan, syn Bartłomieja, Stefan, Rudolf i Stefan Karol, synowie Karola, Józef, Hilary, Franciszek i Wojciech, synowie Teofila, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1845 i 1850 r. Stefan, syn Rudolfa, w 1890 r., a Władysław i Jan, synowie Franciszka, 1893 r. wpisani do ksiąg szlacheckich.

Rodzinę tę spotykamy osiedloną w ziemi czerskiej, w drugiej połowie XVII-go wieku. Andrzej z ziemią czerską, podpisał elekcyę króla Michała. Józef, syn Andrzeja, właściciel Magierowej Woli 1690 r. (Perp. Czers. 14 C f. 36). Marcin, żonaty z Ewą Łazowicką 1692 r. (Ibid. 14 C f. 129). Wawrzyniec, syn Wojciecha, kwitował Rostworowskiego 1724 r. Z Jadwigi Kozłowskiej, wspólnie z którą nabył Polichowo i Jasionę 1717 r. (DW. 62 f. 1254), pozostawił córek pięc i synów trzech: Katarzynę za Pawłem Rudzkim 1715 r.; Maryannę, 1-o v. za Stefanem Rykalskim 1722 r., 2-o v. za Aleksandrem Siemińskim; Franciszkę za Antonim Głoskowskim, 1723 r.; Annę za Franciszkiem Kaliszem, 1724 r. i Barbarę za Franciszkiem Zawiszą, 1739 r. (Perp. Czers. 18 f. 298 i 331; 19 f. 189, 314, 388 i 408; 25 f. 97 i 29 f. 360; DW. 65 f. 1137).

Jan, syn Wawrzyńca, wspólnie z matką, Jadwigą z Kozłowskich i braćmi: Stanisławem i Stefanem, kwitował Rudzkiego 1729 r. (Ibid. 21 f. 141). Dziedzic na Domaninie-Gąsiorach i Polichnie 1729 r., sędzia kapturowy czerski 1733 r., skarbnik łukowski 1759 r., wspólnie z żoną swoją, Maryanną z Boskich, sędzianką czerską, kwitował jej braci w tym ostatnim roku. W 1739 r. zeznał z żoną zapis dożywocia. W 1761 r. wdowa po nim pozostała, wprowadzoną została do Polichny i Kurczowej Wsi (Ibid. 14 D f. 249; 21 f. 141; 31 f. 241 i DW. 81 f. 203). Córka jego Antonina, za Franciszkiem Sebastyanowiczem, stolnikiem halickim 1793 r., a dwaj synowie: Jakób i Franciszek, dopełnili działu dóbr 1775 r. (DW. 107 f. 944 i Perp. Czers. 38 A f. 168).

Jakób, ur. 1752 r. (metr. w Jasieńcu), pokwitowany przez Boskiego 1787 r., a przez siostrę Sebastyanowiczową 1791 r. (DW. 103 f. 982 i 107 f. 944). W 1792 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Antoniną Proszkowską (Perp. Czers. 40 f. 439),

z której córka Karolina, zmarła panną i syn Leopold, radca Dyrekcyi Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Radomiu, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., ożeniony z Maryanną Zbyszewską, zmarłą 1875 r., pozostawił córki: Amelię za Piotrem Grobickim; Jadwigę za Piotrem Dobrzańskim i synów: Kazimierza i Gustawa bezżennych i Władysława, dziedzica Dębin, ożenionego z Zuzanną Okęcką, którego dzieci: Jan, Kazimierz, dziedzic Wiru, Jakób, ożeniony z Elżbietą Kwiecińską, Bronisław, Piotr i Marya. Drugi syn Jakóba, z Proszkowskiej, Stanisław, z synem Konstantym, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1845 r. (A. b. Her.).

Franciszek, brat Jakóba, kanonik smoleński, proboszcz osiecki, komisarz cywilno-wojskowy ziemi czerskiej, sprzedał Grabowę Makowieckiemu 1791 r. (Perp. Czers. 40 f. 326).

Stefan, syn Wawrzyńca, podwojewodzy czerski 1767 r., kwitował 1750 r. z odebrania posagu za żoną swą, Małgorzatą Orlewską, po śmierci której zaślubił 1765 r. Magdalenę Lasocką. W 1784 r. sprzedał Wilczą Rudę Staniszewskiemu. Jako poseł ziemi czerskiej, wspólnie z Franciszkiem i Jakóbem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Synów jego siedmiu: Antoni, Franciszek, Ignacy Józef, Stefan, Nikodem, urodzeni z Orlewskiej, Jan i Stanisław z Lasockiej.

Antoni, komornik ziemski czerski 1782 r., a następnie sędzia ziemiański czerski, właściciel Jasiony, którą sprzedał 1796 r. i Warpęs, żonaty 1-o v. z Zofią Kożuchowską, wdową po Wojciechu Dziedzickim, z którą zeznał zapis dożywocia 1782 r., 2-o v. z Maryanną Kawiecką, z którą zeznał takiż zapis 1789 r. (DW. 100 f. 733; 111 f. 1161 i 112 f. 1179; Perp. Czers. 37 f. 433 i 40 f. 21). Córki jego: Julianna za Wincentym Cebulskim ze Stoku i Tekla, za Adamem Trąbczyńskim ze Zbroszy. Synowie: Adam umarł bezżenny, Mateusz, Jakób i Damazy, urodzeni z Kawieckiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 roku. Z nich: a) Mateusz, dziedzic Kurdwanowa, z Karoliny Słubickiej, zostawił córki: Eugenię za Karolem Rudzkim z Dłużniewic i Bronisławę, za Bronisławem Siewersem z Gośniewic i syna Edmunda, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1854 r., ożenionego z Witkowską, po której dzieci: Edmund, Marya i Jadwiga; b) Damazy, ożeniony z Kawczyńską, bezdzietny; c) Jakób, dziedzic Kawenczyna, w kaliskiem, a potem Jasieńca i Jasionny, w ziemi czerskiej, z żony Pągowskiej, zostawił trzech synów: Antoniego, Cypryjana i Zenobiusza. Antoni, dziedzic Jasieńca i Jasionnej, z żony, Barbary Proszkowskiej, pozostawił synów: Zygmunta i Feliksa i córki: Annę za Władysławem Leskim i Maryę, zaślubioną 1899 r. Stanisławowi Czekanowskiemu z Głuchowa. Cypryjana *Stanisława* z żony Tąklówny, dzieci: Stanisław, Lucyan, Anna za Juliuszem Wieliczko, Marya i Halina. Zenobiusz, z żony Daszewskiej, ma syna Stefana i córki: Zofię Zielińską, Wandę i Jadwigę.

Franciszek, w 1785 r. obrany w sprawie Mrokowskiego na superarbitra (Perp. Czers. 38 A f. 274 i 42 f. 265).

Ignacy Józef, burgrabia czerski 1776 r., komornik graniczny czerski 1788 r., a następnie sędzia ziemiański czerski, właściciel Czychrów, z Maryanny Zbroskiej, pozostawił synów: Piotra, wylegitymowanego ze szlachectwa 1837 r. i Juliana i Grzegorza 1843 r. (DW. 107 f. 1163; 110 f. 876; 112 f. 1179 i A. b. Her.).

Stefan, dopełnił działu dóbr z bratem Janem 1796 r. Jan kwitował w 1798 r. brata Stefana z sum należnych mu z Polichny, Warpęs i Gniewiewic. Synowie Jana: Stefan, Seweryn i Władysław, urodzeni z Maryanny Okęckiej, wylegitymowali się ze szachectwa w Królestwie 1843 r. (DW. 111 f. 1362 i 112 f. 1033; A. b. Her.). Z nich Stefan, dziedzic Wiru, ożeniony 1-o v. z Antoniną Karczewską, a po rozwodzie z nią, 2-o v. z Pelagią Chudzyńską, umarł bezdzietny.

Nikodem, nabył 1782 r. od braci Jana i Stanisława, części ich na Domaninie-Gąsiorach. W 1785 r. będąc stolnikiem sanockim, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Janiszewskich (Perp. Czers. 37 f. 122 i 38 A f. 234).

Jacek, Tomasz, Petronella i Wiktorya, dzieci Michała i Katarzyny z Jaszowskich, sprzedali część Wągrodna Wielopolskiemu 1753 r. (Perp. Czers. 29 f. 542; DW. 64 f. 1753). Zofia, córka Mikołaja, za Józefem Dłuskim 1755 r. (Ibid. 30 f. 147). Maciej, syn Jana, z synami: Ludwikiem, Andrzejem i Ignacym, ustanawia plenipotentów 1764 r. (Ibid. 32 f. 240). Wojciech i Agnieszka z Anuszewskich, małżonkowie, posiadacze wójtostwa w Unimie 1765 r. (DW. 85 f. 158). Jan, żonaty 1784 r. z Wiktoryą Krassowską (DW. 100 f. 527). Michał, syn Macieja i Teresy z Łęskich, zeznał 1790 r. zapis dożywocia z żoną, Łucyą Zarębianką (DW. 106 f. 267). Jakób, żonaty 1792 r. z Antoniną z Raczków, córką skarbnika mielnickiego (DW. 108 f. 536). Ignacy Franciszek, syn Andrzeja i Katarzyny Sobierskiej, burgrabia warszawski 1780 r., żonaty z Zofią Sulińską, córką Józefa, nabył 1779 r. Starąwieś i Żabieniec od Potrykowskiego. W 1791 r. był komisarzem cywilno-wojskowym ziemi czerskiej (DW. 95 f. 156; 96 f. 963; 107 f. 773 i 112 f. 725). Michał, poseł powiatu pińskiego 1768 r. Felicyan, namiestnik kawaleryi narodowej 1794 r. (DW. 110 f. 446). Ignacy, kanonik uniejowski, proboszcz w Lutomiersku 1798 r. Szymon, syn Jana i Franciszki z Okońskich, pozostawił czterech synów: Szymona i Andrzeja, księży, z których pierwszy proboszcz w Michałowicach 1851 r., Antoniego i Stanisława. Ten ostatni zginął 1863 r.

Oprócz wyżej wymienionych, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: w 1837 r. Stanisław i Feliks, synowie Michała, właściciela Grzebowilka i Anny Janiszewskiej; w 1850 r. Jan, syn Piotra i Heleny z Albrechtów, wnuk Antoniego, prawnuk Jana Kantego, vicesgerenta sądowego lubelskiego 1767 roku, praprawnuk Michała, dziedzica na Jeziory 1744 r.; w 1840 r. Nikodem, syn Bogumiła, właściciela Chwalborzyc, w powiecie kaliskim, potomek Szymona, właściciela Budziłowa 1703 r.; w 1855 r. Leon, syn Wojciecha i Maryanny Kowalewskiej, wnuk Stanisława; w 1860 r. Jan, syn Macieja i Barbary Wysokińskiej; w 1850 r. Kazimierz, syn Karola i Katarzyny Szymańskiej; w 1840 r. Filip, syn Józefa i Maryanny Zakrzewskiej, potomkowie Jana, właściciela Kurczowa 1740 r.; w 1839 r. Henryk, syn Michała i Maryanny Bojarskiej, wnuk Jana, właściciela Radziszewa 1767 r. (A. b. Her.). Zenon, syn niegdy Leona i Zofii z Wojniłłowiczów, zaślubił 5-go Lipca 1900 r. w Wilnie, Janinę Domańską, córkę Adama i Katarzyny z Wolfów. Aleksandra, córka Kazimierza i Maryi z Bagińskich, poślubiła 1856 r. w Warszawie Franciszka Włodarskiego.

W Galicyi wylegitymowali się ze szlachectwa: Mateusz i Wojciech, synowie Michała i Katarzyny z Pawłowskich, wnukowie Michała, w sądzie grodzkim halickim 1782 r., a Aleksander, syn Wojciecha i Ludwiki z Gąsiorowskich, 1834 roku. Tomasz, syn Macieja i Doroty z Zwierzchowskich, wnuk Jana i Maryanny

z Dębickich 1789 r., a Michał, Antoni, Józef i Piotr, synowie Marcina i Anieli z Glinków, wnukowie Szymona, 1788 r., w Wydziale Stanów we Lwowie. Michał zmarł 1814 r. bezdzietnie, a spadek po nim wzięły siostry: Rozalia Eterlan (Eterlein) i Magdalena (A. Lwows. For. Nob.).

W gubernii podolskiej dowiedli szlachectwa: Karol z synem Antonim, Józef, Mikołaj z synem Janem i Jan z synami: Pawłem, Mikołajem, Alojzym, Erazmem i Antonim, synowie Eliasza, wnukowie Jerzego, prawnukowie Jana, syna Pawła, w 1845 r.; szósty syn Jana Hipolit, 1854 r., a wnukowie tego Jana po synie Mikołaju: Jan, Mikołaj, Wiktor, Mieczysław, Paweł, Michał i Jarosław, w latach 1867 — 1872. Stefan z synami: Fabianem i Szymonem, i Daniel, synowie Macieja, Mikołaj z synem Polikarpem, syn Jana, 1848 r.; Dionizy, Filip, Wincenty i Józef, synowie Aleksandra, 1857 r., a wszyscy wnukowie Stefana Bazylego, prawnukowie Grzegorza, syna Pawła. Dominik, trzeci syn Stefana, z synem Franciszkiem, 1887 r. Maryan Jan, syn Franciszka, wnuk Józefa, prawnuk Mateusza, syna Stefana i Karol, Antoni, Wincenty, Wojciech i Julian, synowie Jana, wnukowie Mateusza, 1847 r. Mateusz ten, ur. 1753 r. w parafii Zbuczyńskiej, miał brata Bartłomieja Józefa, ur. 1767 r. Ojciec ich Stefan, ur. 1719 r., ożeniony z Ewą, syn Pawła, dziedzica części Rzążewa 1700 r. i Agnieszki, wnuk Stanisława.

Benedykt, syn Stanisława Kozła, nabył 1758 r. części wsi Paszki Wielkie, a z żony Katarzyny synowie jego: Franciszek, ur. 1764 r., Mateusz, ur. 1770 r., Walenty, ur. 1778 r. (metr. w Radzyniu). Adam, syn tegoż Stanisława Kozła, ustąpił 1758 r. części wsi Paszki Wielkie bratu swemu Michałowi. Adama synowie: Józef i Kajetan 1803 r., Michała i Maryanny syn Maciej, ur. 1764 r. (metr. w Radzyniu).

Jakób, syn niegdy Andrzeja Czapli, vicesgerent grodzki grabowiecki, nabył 1782 roku części wsi Domanino - Gąsiory, a brat jego Kazimierz sprzedał 1782 r. część tamże Kazimierzowi Roli. Kazimierz, syn Antoniego Mędali, kupił 1766 r. część w Domaninie-Żyłkach od Rozwadowskiej, syn jego, z Agnieszki Buszkowskiej, Maciej, ur. 1760 r. (par. Ulan). Piotr, syn Bartłomieja Łaś, sprzedał część Domanina-Gąsiorów Maciejowi Roli 1764 r. Synowie jego z Katarzyny Jurkowskiej, Paweł, ur. 1746 r. i Andrzej, ur. 1749 r. (metr. w Ulanie). Jakób, syn Bartłomieja, nabył 1772 r. część w Niewęgłowie-Lichtach. Z żony Maryanny, syn jego Łukasz, ur. 1751 r. (metr. w Radzyniu). Piotr, syn Jakóba, nabył 1783 r. część w Paszkach - Wielkich, od Marcina Kozła Domańskiego. Syn jego z żony Magdaleny, Józef, ur. 1776 r. (metr. tamże). Piotr, syn Wojciecha, nabył część w Paszkach - Wielkich od Mateusza Zabielskiego 1769 r.; syn jego, z żony Katarzyny, Wojciech, ur. 1759 r. (metr. tamże). Maciej, syn Pawła, kupił 1780 r. od Józefa Jezierskiego części wsi Domanino - Żyłki, Burkaty, Kępki, Gąsiory, Wierzchowiny i Paskudy; synowie jego z żony Petronelli: Paweł, ur. 1762 r. i Józef, ur. 1774 r. (metr. w Ulanie).

Maciej i Kazimierz, synowie Mikołaja i Maryanny z Zabielskich, sprzedali 1790 r. część w Paszkach, Aleksandrowi Kłębowskiemu. Andrzej, syn Mikołaja, podwojewodzego i vicesgerenta grodzkiego łukowskiego i Anny Turskiej, sprzedał Łazy Niewęgłowskiemu. Z Maryanny Gołaskiej, jego synowie: Paweł, ur. 1762 r., Tomasz, ur. 1764 r. i Antoni, ur. 1774 r. (metr. w Łukowie). Wawrzyniec, syn Tomasza i Zuzanny Krzeskiej, odstąpił 1763 r. część wsi Zarzec-Wielki, w lubel-

skiem, bratu rodzonemu Kazimierzowi. Tego Kazimierza i Heleny ze Świderskich, syn Antoni Józef, 1791 r. komornik ziemski łukowski, nabył 1781 r. część Zarzecza-Szlacheckiego, od Onufrego Szaniawskiego.

Mateusz, syn Wojciecha i Maryanny Zaleskiej, odstąpił część Domanina synowi Kazimierzowi 1794 r. Mateusz z żony, Agnieszki Wysockiej, miał jeszcze trzech synów: Macieja, ur. 1756 r., Kaspra, ur. 1770 r. i Wawrzyńca, ur. 1773 r. (metryki w Ulanie). Antoni, syn Jana, nabył 1785 r. części Zalesia od synowca swego Jakóba. Z pierwszej żony, Katarzyny Rozwadowskiej, pozostawił synów: Andrzeja, ur. 1766 r. i Pawła Wojciecha, ur. 1770 r., z drugiej — Barbary Gołaskiej, Wincentego, ur. 1781 r. i Jakóba, ur. 1784 r. Jan, syn Jana Przasnek i Maryanny, ur. 1688 r., sprzedał część w Domaninie-Żyłkach, Michałowi Zakrzewskiemu, 1737 r. Ożeniony z Franciszką Zaleską, pozostawił synów: Jakóba, ur. 1725 r., po którym, z żony Brygitty, synowie: Józef, ur. 1763 r. i Kasper, ur. 1765 r. i Józefa, ur. 1731 r., po którym z żony Petronelli, syn Franciszek, ur. 1770 r. (metr. w Ulanie). Wojciech, syn niegdy Andrzeja Siemienia, sprzedaje część w Domaninie - Gąsiorach 1771 r., swemu stryjecznemu bratu Franciszkowi, synowi Kazimierza Siemienia. Franciszka z Rozalii Jaroszewskiej, syn Stanisław, ur. 1761 r. (metr. w Ulanie).

Antoni, syn Jana Idźkowicza, ożeniony z Maryanną Tobiczówną, kupił część w Domaninie-Gąsiorach od Marcina. Synowie jego: Piotr Stefan, ur. 1735 r. (metr. w Radzyniu), którego z Apolonii, syn Maciej, ur. 1768 r. (metr. w Ulanie) i Kasper, ur. 1744 r., sprzedał część tej wsi Kasprowi Roli 1782 r. Ożeniony z Teklą Szaniawską, miał syna Jakóba, ur. 1777 r. (metr. w Ulanie). Tomasz, syn Mikołaja Szczerby, sprzedał 1772 r. część w Domaninie - Rzymach, Tomaszowi Przegalińskiemu. Ożeniony z Klarą Zalewską, pozostawił synów: Szymona, ur. 1758 r. i Stanisława Antoniego, ur. 1767 r., ochrzczonych w Ulanie (Akta legit. pogalicyjskie z lat 1803 i 1804).

Wiktor z synem Franciszkiem, syn Marcina, wnuk Jana, prawnuk Mikołaja, dziedzica Łuniewa, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1805 r.

Herb Habdank.

DOMARADZCY h. HABDANK z Domaradzic, w powiecie kościańskim. Opacz z Domaradzic ma sprawę w Poznaniu 1393 r., ze Struszem, a Agnieszka Opaczowa Domaradzka, z Pakosławskim w Kościanie 1400 r. (Leksz.). Maciej, kanonik poznański 1567 r., syn Piotra h. Habdank i Jadwigi Malechowskiej (Pis. Dz. Pols. IX). Jeden z Domaradzkich z Domaradzic umarł 1630 r., a pozostała po nim wdowa, Anna z Pigłowic, wystawiła mu nagrobek w Katedrze poznańskiej (Star. Mon.). Władysław pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

DOMARADZCY v. DOMARACCY h. GRYF z Domaradza, w powiecie pilźnieńskim. Bracia: Mikołaj, Marcisz, Pełka i Piotr, dziedzice niepodzielni Zakobyla, czyli Domaradza - Niższego, rozgraniczyli 1462 r. tę wieś od Domaradza-Wyższego, leżącego już w powiecie sanockim, własności biskupów przemyskich.

Marcisz, z żony Anny Dedeńskiej, zostawił jedyną córkę Annę, którą stryj rodzony Piotr i inni krewni, wydają 1498 r. za Feliksa Budka z Zaborza i wyznaczają jej 100 fl. posagu na wsi i sołtystwie Lutczy. Mikołaj spłacił Czarnockim część długu zabezpieczonego na dobrach Małe Łączki, Piotrusz i Wysoka 1501 r. (AGZ. VIII i XVI). Piotr, właściciel Zakobyla v. Lutczy, Hieronim— Krasnego, a Mikołaj — Łączki-Wysokiej 1508 r. Stanisław, właściciel Domaradza, a Andrzej, Dobrzechówki 1537 r. Jadwiga, właścicielka Domaradza, a Piotr — Gwoźnik 1581 r. (Paw.). Stanisław, żonaty z Anną Balówną, dożywotnik wójtostwa w Jaśle 1525 r. (M. 39 f. 177). Katarzynie, córce Stanisława, dziedzica z Domaradza i Zakobyla, zabezpieczył 1570 r. mąż Krzysztof Dedeński, 1,000 fl. posagu i wiana (Zs. Sanoc. 2 f. 858). N., ożeniony z Zofią Uchaczówną 1522 r. (St. Pr. P. P. IX). Katarzyna, żona Jana z Orska Dunikowskiego 1597 r. Gabryel, żonaty z Jadwigą Burzyńską 1589 r. (Wyr. Lub 32 f. 441). Daniel, sekretarz królewski 1609 r., opat paradyski i deputat na Trybunał koronny 1616 r. Piotr, poborca ziemi sanockiej 1601 r. Stanisław, z podstolego lwowskiego, podczaszy sandomierski 1614 r. Jan i Daniel podpisali z województwem ruskiem, elekcyę Władysława IV-go, a Stanisław obiór Jana Kazimierza. Jan, ożeniony z Anną Balicką, miał synów: Szymona, ur. 1641 r. i Jana, ur. 1644 r. (metryki w Rybotyczach). Aleksander pisał się z województwem krakowskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Herb Gryf.

Niesiecki utrzymuje, że na Rusi są Domaradzcy także h. *Równia*; jeżeli są, wyszli zapewne z tego samego Domaradza, co Gryfici.

DOMARADZCY v. DOMARACCY h. JASTRZĘBIEC z Domaradzina, w powiecie brzezińskim, którą to wieś posiadali w 1576 r.: Stanisław, Jan, Adryjan, Sebastyan i Andrzej, syn Łukasza (Paw.). Jasiek Szczyrba z Domaradzina, pozwany 1389 r. o część w Domaradzinie, przez Febronię (Łęcz. I. 1508). Stanisław i Paweł z Domaradzina, świadczą na przywileju lokacyjnym Głowna. Łukasz, burgrabia grodzki bobrownicki 1541 r. Krzysztof, dziedzic części Ostrołęki i Krasowa, w rawskiem, 1579 r. (Paw.). Ezdrasz, ożeniony z Zuzanną Jagniątkowską, w początkach XVII-go wieku. (Zs. Gostyń. z 1767 r.). Wojciech i Łukasz, synowie Jana, sprzedali części swoje na Domaradzinie 1615 r. (DW. 43 f. 649 i 1168). Fares, syn Andrzeja, zeznał oblig na Modzelewskiego 1614 r. (DW. 42 f. 394).

Herb Jastrzębiec.

Marcyan, z województwem łęczyckiem, podpisał obiór króla Michała. Andrzej, sędzia grodzki kowalski, z województwem inowrocławskiem, Aleksander, Daniel i Krzysztof, z województwem łęczyckiem, a Stanisław z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Jan, żonaty z Anną Zakrzewską 1721 r. (Gr. Przed. 84 f. 310). Adam Jakób z Do-

maradzina, pułkownik królewski 1683 r. (Zap. Lub. 60 f. 977 i 1151). Jan Kazimierz, z cześnika żydaczowskiego, podstoli łęczycki 1689 r. Ludwik Władysław, miecznik gostyński, ożeniony z Anną z Arciszewa 1676 r., zawiera układ z Morsztynami (Gr. Krak.). N., podczaszy inowrocławski, umarł 1699 r. Michał, dożywotnik Osmolina, otrzymał 1717 r. konsens królewski, na odstąpienie tej dzierżawy Słubickim (M. 222 f. 219). Zdaje się, że tenże sam Michał, był i starostą lubuskim, o którym konstytucya z 1710 r. wspomina.

Stanisław, pułkownik królewski, otrzymał starostwo kruszwickie 1712 r.; przysięgę na urząd starosty wykonał dopiero w 1715 r. (M. 250 f. 16). Otrzymał on konsens królewski w 1718 r., na odstąpienie tego starostwa Mycielskiemu (M. 222 f. 233). Franciszek, syn starosty kruszwickiego, miał syna Ignacego, którego syn Feliks, żonaty z Józefą Wolską, pozostawił synów: Edwarda, Aleksandra i Wincentego. Dwaj pierwsi 1852 r., a Jan, Romuald i Wiktor, synowie Wincentego, w latach 1852 — 1854, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Wojciech, komornik ziemski brzeski-kujawski 1781 r., a pisarz grodzki kowalski 1790 r., pozostawił syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Synowie jego: Augustyn, Seweryn i Władysław, urodzeni z Wiktoryi Bielskiej, zapisani zostali do ksiąg szlacheckich w latach 1838 — 1854 (A. b. Her.).

DOMARADZCY w W. Ks. Litewskiem, mają być tegoż herbu, chociaż Okolski utrzymuje, że herbem ich jest miesiąc utajony (w podkowie księżyc na nowiu). Kojałowicz w swoim herbarzu daje im w polu czerwonem Jastrzębia, wspartego na dwóch podkowach. Aleksander z powiatem orszańskim, a Stanisław z księstwem żmudzkiem, pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. Dyzma, z województwa brzeskiego-litewskiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku. Stefan, stolnik smoleński 1764 r.

DOMARADZCY h. OSTOJA i h. JASTRZĘBIEC z Domaradzic, w powiecie sandomierskim. Dojść o nich trudno, którzy do jakiego herbu należą. Że byli Ostojczykami, świadczy Niesiecki i wywody szlacheckie w Galicyi. Że Jastrzębczykowie dziedziczyli na tych Domaradzicach, dowodzą akta krakowskie, gdzie pod 1427 r. Stogniew i Piotr z Domaradzic, zawołania Nagórę, herbu podkowa z krzyżem wewnątrz, zaświadczają szlachectwo swego klejnotnika.

Herb Ostoja.

W drugiej połowie XV-go wieku, dziedzicami tej wsi są: Dersław Gomołka h. Jastrzębiec i Lutek Wołek, Kot, Dyak i Błożno, których herbu Długosz nie podał, mogą być zatem i Ostojczykowie między nimi (Lib. Benef.). Piotr, syn Klemensa, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób, w latach 1546—1563 administrator dóbr Mikołaja Reja. W 1578 roku Domaradzice posiadali: Zacharyasz, Rafał, Andrzej, Marcin, Jan, Mikołaj Błożno i Slezak (Paw.).

Mikołaj, dworzanin Sieniawskiego, żonaty 1572 r. z Teodorą Pociejówną. Synowie jego: Zacharyasz, Jan, Krzysztof

i Zygmunt (M. 109 f. 842 i Wyr. Lub. 59 f. 1413). Maciej Szczęsny, syn Stanisława i Doroty z Orłowskich, właściciel Domaradzic 1635 r., ma sumę u Orłowskiego (Zap. Lub. 35 f. 165; Gr. Przed. 70 f. 666). Daniel, syn Macieja, zeznał 1691 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Tyszkowską (Perp. Czers. 14 C f. 55). Tu pewno należą: Wojciech, pisarz grodzki żydaczowski 1627 r.; Wojciech, pisarz grodzki trembowelski 1642 r. i Jakób, burgrabia lwowski 1627 r. Andrzej z województwem lubelskiem, a Zygmunt z ziemią przemyską, podpisali obiór króla Michała.

Aleksander Domaradzki (v. Domaracki), h. Ostoja, wziął 1630 r. w zastaw Borysowo z dóbr Szkłowskich, w orszańskiem. Synowie jego: Dominik i Szymon, posiadali część w Krasulinie 1693 r. Józef, Michał, Floryan i Maciej z synami: Jakóbem i Janem, synowie Jana, Aleksander z synem Jakóbem, Grzegorz z synem Maciejem i Leon, synowie Grzegorza, Paweł z synami: Janem, Jerzym i Andrzejem, syn Michała, wnukowie Szymona, wywiedli się ze szlachectwa h. Ostoja, w ziemstwie orszańskiem, 1774 r. Maciej Janowicz, miał jeszcze synów: Pawła i Teodora, a Floryan—Pawła i Jana (Herb. Orszański; Ist. Jur. Mat. XXVIII). Piotr, Franciszek i Jan, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie lwowskim ziemskim 1782 r. Waleryan, Feliks i Ludwik, synowie Jana, zapisani zostali do ksiąg szlacheckich galicyjskich, w latach 1828 — 1852. Michał, Feliks, Wojciech i Eustachy, synowie Franciszka, 1832 r., a Michał, syn Piotra, 1837 r. Jan w sądzie pilźnieńskim, a Bazyli i Jan, w sadzie trembowelskim, wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r. (Goł.).

Antoni, cześnik dobrzyński, pozwał 1757 r. ks. Wąsowicza, proboszcza w Lubczy i innych, w sprawie zapisów testamentowych swego brata młodszego Adama (Gr. Nowokorcz.).

z DOMARADZIC, w powiecie kościańskim, Ubisław, cześnik kaliski, podpisał 1382 r. w Radomsku ugodę Wielko i Małopolan, w sprawie sukcesyi korony polskiej. Na pieczęci jego, przywieszonej do tego dokumentu, widać część szachownicy, prawdopodobnie od herbu *Wczele* (KWP.).

Herb Grzymała.

DOMARAT, kasztelan ujski 1233 r. *D.*, sędzia nadworny ks. Władysława Odonicza 1235 r., a ks. Przemysława w latach 1246 — 1253. Brat jego Jarosz (KWP.). *D.*, sędzia kaliski 1209 r. (?). *D.*, sędzia poznański 1242 roku. *D.*, sędzia gnieźnieński 1243 r., *D.*, podsędek krakowski 1252 r. *D.*, sędzia płocki 1343 r. *D.*, biskup poznański, umarł 1323 r.

DOMARATOWIE h. GRZYMAŁA. Heraldycy przypisują im herb Okszę niesłusznie, bo są Grzymalitami, jak to już samo nazwisko ich, wzięte z imienia rodowego Grzymalitów, wskazuje. Protoplastą ich był Domarat z Kobylan, małszałek królewski, w końcu kasztelan lubelski 1435 r. Z synów jego Domarat układa się 1440 r. o spłatę należnych ojcu jego od króla sum z Zawichosta. Domarat, dziedzic Michocina 1463 r. Tenże Domarat Kobylański, wraz z Jakóbem

Domaratem Kobylańskim, są właścicielami Radowąża, a sam Jakób Domarat, współwłaścicielem Michocina, Kaimowa i innych wsi (Lib. Ben. Dług.).

Domarat, pisarz w. ks. Witolda, był synem Jana ze Śladkowa 1430 r. (Cod. Ep. XV i Wit.). Jest on potem pisarzem ziemskim podolskim 1442 r. Andrzej z Balina, dworzanin królewski, wspólnie z ojcem Janem, posiadacze dożywotni Burburzyniec, w ziemi kamienieckiej, 1489 r. (M. 86 f. 59). Stanisław, podsędek sandomierski 1542 r., właściciel Leszczkowa i Żołczyc (Rad. Inscr. Decr. XIV f. 370 i Arch. Sang.). Jerzy, właściciel Lipowy, w powiecie sandomierskim, 1578 r., a Jan części Trębonowa (Paw.).

Niewiadomo, czy do tego domu należy Tomasz, który z województwem wileńskiem, podpisał elekcyę Augusta II-go.

DOMAS, stolnik mazowiecki 1236 r., stolnik czerski 1256 r.; syn jego Piotr (Bibl. Kras.).

DOMASKI Jaśko, o którym wspominają akta gnieźnieńskie 1399 r. (Leksz.).

DOMASŁAWSCY v. DOMOSŁAWSCY h. NAŁĘCZ z Domosławia, w powiecie kcyńskim. Andrzej Domasławski, świadczy w Poznaniu 1396 r. Piotr Koza Domasławski i brat jego Wit, świadczą w sądzie gnieźnieńskim 1399 r. (Leksz.). Dobrogost z Domosławia 1419 r. Michał, syn Andrzeja, 1443 r., a Jan, syn Macieja, 1469 r. na uniwersytecie krakowskim. Anna, żona Tomasza Wybranowskiego, wyprawiła konnego na wojnę wołoską 1497 r. i na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 303 i 605).

Herb Nałęcz.

Anna z Rajska, wdowa po Janie, zapisała testamentem z 1680 r. Mostwiłowicze synom swoim: Samuelowi i Henrykowi. Samuel, ożeniony z Katarzyną Niezabytowską i Henryk, ożeniony z Jadwigą Olędzką, podzielili się Dokudowem 1730 r. (Gr. Wileńs. 27 f. 1077 i 81 f. 287). Teofil, wojski i podstarości wołkowyski, generał adjutant wojsk litewskich 1719 r., a generał major tychże wojsk 1739 r. (Akta IV i VIII), z bratem Janem Stefanem, starostą brzeskim, pułkownikiem artyleryi litewskiej, podzielili się 1741 r. dobrami Głębokie, spadłemi na nich po bracie Stanisławie, stolniku zakroczymskim. Jan, zastawił 1744 r. Głębokie żonie swej, Zofii ze Śliźniów, a w 1761 roku generał lejtnant wojsk litewskich, wraz z żoną, za konsensem królewskim, ustępują Sucharkę synowi Michałowi, porucznikowi buławy wielkiej litewskiej (Gr. Wileńs. 95 f. 199; 100 f. 412 — 423; 124 f. 603).

Adam podpisał z województwem brzeskiem-kujawskiem, obiór króla Michała. Samuel pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Augusta II-go. Wojciech Stanisław, sekretarz królewski 1719 r. (Woł. X f. 829), ożeniony z Jadwigą Cyrusówną. Syn jego Józef, cześnik czerniechowski, z żoną, Ewą Piegłowską, starościanką ujską, dochodzi 1775 r. spadku po Zbaraskich (Prot. Crac.

3 f. 1). Tych syn Aleksander, subdelegat grodzki krakowski 1784 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r. Karol z Borzewa, radca sądu w Lublinie, 1796 r., ożeniony z Teklą Kleczyńską, 2-o v. Kajetanową Michałowską.

DOMASŁAWSCY z Domasławic, w powiecie czchowskim. Przecław i Mikołaj Prażmowicz z Domasławic, świadczą 1372 r. Jakusz procesował się z Przecławem 1381 r. Jan wziął 1389 r. w zastaw część Zabawy, a 1400 r. część Miedźwiady. W 1416 r. jest sołtysem w Szyrzynach, a żona jego Małgorzata, procesuje Rozenbarskich, o 130 grzywien posagu. Córka ich Małgorzata, wyszła 1418 r. za Sebastyana z Sobniowa, a syn Jakusz zabezpieczył 1412 r. żonie Mszczui 130 grzyw. posagu (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

DOMASZEWSCY v. DOMASZOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Domaszewnicy, w powiecie łukowskim, tej samej, z której poszli i Nieczujowie. Jan, syn Andrzeja, 1614 r. (DW. 42 f. 413). Samuel, syn Kaspra, obiera plenipotentów 1633 r. (Zap. Lub. 34 f. 123). Abraham i Samuel, bracia, 1670 r. Samuel, żonaty 1689 r. z Eudoksyą Dydkowską, 1-o v. Semenową Zakusiłową (Kij. VIII f. 108). Tomasz, pisarz grodzki latyczowski 1643 r. Jakób, komornik ziemski opoczyński, z województwem sandomierskiem, a Jan, z ziemią nurską, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Jan, żonaty z Konstancyą Olszanowską 1699 r. (Perp. Czers. 16 A f. 159). Zuzanna, żona 1-o v. Tomasza Samuela Popławskiego, 2-o v. Konstantego Libiszowskiego, w asystencyi Franciszka Domaszewskiego, kwitowała 1695 r. Chlewickiego, z sumy z Mokrzca (Gr. Radoms.). Jana, regenta grodzkiego horodelskiego, z Brygidy Duninówny Brzezińskiej, córka Franciszka, żona Ignacego z Kulczyc Wisłockiego, w końcu XVIII-go w.

Herb Jastrzębiec.

Piotr z województwem sandomierskiem, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Jan, komornik ziemski radomski 1777 r. Tadeusz, burgrabia nurski 1785 r., regent ziemski i grodzki kamieńczykowski 1790 r. Franciszek, komornik graniczny drohicki 1790 r. Apolonia, córka Tomasza, za Jakóbem Domaniewskim 1788 r. (Perp. Czers. 40 f. 168).

Mikołaj, komornik graniczny łukowski, miał synów: Wawrzyńca, Jana, Seweryna i Macieja. Córki jego: Elżbieta za Hieronimem Rudzińskim 1624 r., a Zofia za Adamem Rudzińskim 1628 r. (Perp. Czers. 7 f. 87; 8 f. 122 i 10 f. 255).

Wawrzyniec i Jan kwitują Kazanowskiego 1627 r. Wawrzyniec, żonaty 1629 r. z Anną Hańską, a Jan z Anną Budzyńską (Zap. Lub. 30 f. 222 i 32 f. 14 i 526). Wawrzyniec i Seweryn, schedę po bracie Macieju, odstąpili bratu Janowi 1630 r. Władysław i Jan, synowie Seweryna, odstąpili część swoją na Domaszewnicy sędziemu Stanisławowi Widlicy Domaszewskiemu 1649 r. (Ibid. 33 f. 150 i 42 f. 512). Jan, wojski łukowski, rezygnował z wójstwa 1688 r. Stanisław, syn Wawrzyńca i Zofii z Krzyszkowic Kochanowskiej (Perp. Czers. 14 A f. 199), łowczy łukowski 1681 r. i pisarz grodzki łukowski 1669 r., podpisał, z województwem lubelskiem, obiór króla Michała.

Pisarzem grodzkim radomskim był 1686 r., a następnie sędzią grodzkim. Syn jego Jan, urodzony z Ludwiki Szczuckiej, zeznał 1730 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką Zbroską (DW. 67 f. 902). Tenże Jan, 1741 r. podstoli łukowski, pozostawił córkę Łucyę, przełożoną Dominikanek w Górze 1761 r. (Perp. Czers. 26 f. 18 i 31 f. 252).

Jakób, komornik ziemski opoczyński, drugi syn Wawrzyńca i Kochanowskiej, dziedzic Wysokiej i Sokolnik - Suchych, ożeniony 1-o v. z Kochanowską, a 2-o v. 1687 r. w Radomiu z Maryanną Piotrowską (Pam. Wąsow.), pozostawił z drugiej żony dzieci: Franciszka, Jezuitę, Tomasza, Karola, Stanisława, Kunegundę i Rozalię, którzy 1719 r. procesują się o Sokolniki (Bracł. XV f. 1662). Z tych dzieci: Tomasz, ożeniony z Małgorzatą Izdebską, miał synów: Jana, dziedzica Dąbrówki i Szymona zastawnika Nowosiółek, którzy dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim pilźnieńskim. Jana syn Michał, żonaty z Anielą Ostrowską, pozostawił synów: Henryka, Juliana i Feliksa, którzy wraz z Pawłem, synem Juliana, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1842 — 1850 (A. b. Her.).

Antoni, regent grodzki radomski 1726 r., pisarz grodzki 1730 r., następnie podstarości i sędzia grodzki, zabezpieczył 1727 r. posag żonie, Izabelli Duninównie Głuszyńskiej. Syn jego Ignacy i córka Maryanna, żona Wojciecha Pilichowskiego, stolnika nowogrodzkiego 1742 r. (Perp. Czers. 20 f. 193 i 252; DW. 70 f. 594). Franciszek, cześnik smoleński, wprowadzony do Pęcic 1765 r., ożeniony z Anną z Gołuchowskich. Bracia: Antoni, miecznik owrucki i Piotr, podstoli łukowski, kwitują Byszewskiego 1778 r., w imieniu Anny z Gołuchowa, wdowy po Franciszku. Piotr, nazwany jest synem Jana i podstolicem łukowskim 1775 r., wszyscy trzej zatem będą synami wyżej wymienionego Jana i Franciszki Zbroskiej. Czwartym bratem ich jest Wojciech (DW. 94 f. 652). Antoni wspólnie z żoną, Benigną z Lasockich, łowczanką brzezińską, kwitował Dionizego Lasockiego 1788 r. Córka ich Maryanna, za Ignacym Wodzińskim, pułkownikiem korpusu kadetów 1791 r. (DW. 104 f. 731; 107 f. 607 i 108 f. 586). Antoni otrzymał dzierżawę czułczycką 1775 r., którą odstąpił bratu Wojciechowi 1788 r. (V. L. i M. 289 f. 130). Piotr, dziedzic Smardzewa 1775 r., podstoli łukowski 1782 r., wspólnie z żoną, Justyną ze Sztembergerów, 2-o v. Tadeuszową Szymońską i synem Antonim, nabył dom w Warszawie przy ulicy Długiej 1783 r. Synowie ich: Antoni, ur. 1775 r. (metr. w Wrzeszczowie), Feliks, ur. 1778 r., Anastazy Stanisław, ur. 1784 r. i Franciszek, ur. 1787 r. (metryki w Radzanowie), wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (DW. 99 f. 269, 928 i 1061; A. b. Her.).

Wojciech, generał adjutant królewski 1777 r., wojski większy bielski 1774 roku, otrzymał 1774 r. z dóbr pojezuickich część Woli Naropińskiej w województwie rawskiem, a 1788 r. brat Antoni odstąpił mu dzierżawę czułczycką. Poseł ziemi rawskiej 1764 r., podpisał z temże województwem, elekcyę Stanisława Augusta. Syn jego Stanisław, szambelan Stanisława Augusta 1792 r., zeznał 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Antoniną Szanowską, cześnikówną łomżyńską (DW. 107 f. 1523 i 108 f. 586).

Stanisław z żoną, Jadwigą z Suskich, ustąpił sumy swe na Sulgostowie Boratiniemu 1663 r. (Gr. Opocz.). Elżbieta, 1699 r. wdowa po Krzysztofie Suffczyńskim, chorążym czerskim. Teofila za Mikołajem Karśnickim, a siostra jej Ale-

ksandra za Wojciechem Humieckim, w pierwszej połowie XVIII-go wieku (Perp Czers. 16 A f. 204 i M. 299 f. 60). Magdalena z Kobyłeckich, wdowa po Franciszku Domaszewskim, podstolim łukowskim, 1715 r. żona Jana Jezierskiego. Syn ich Józef, zabezpieczył 1743 r. posag żonie, Barbarze z Nietyxów, wdowie po Józefie Magnuszewskim. Syn jego Antoni, córka Anna (Perp. Czers. 18 f. 283; 26 f. 226 i 257; 24 f. 261; 25 f. 161; 28 f. 172 i 228; 29 f. 100).

Łukasz, nazywany w aktach 1764 r. podczaszym bracławskim, 1766 roku podczaszym smoleńskim, 1781 r. podczaszym parnawskim, żonaty z Maryanną z Wężyków Rudzką 1764 r. (Perp. Czers. 32 f. 449). Łukasz, właściciel Radzanowa 1793 r., miał syna Walentego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

Wiktorya, żona Tomasza Wisłockiego 1820 r. Franciszek, sędzia pokoju powiatu ostrołęckiego 1809 r. Stanisław, ożeniony z Anną Potkańską, 1-o v. Kłopocką, zmarłą 1898 r. Natalia, córka Antoniego, właściciela Krzywej Woli w gubernii lubelskiej i Aleksandry z Wasiutyńskich, zaślubiła w Warszawie 1899 r. Kazimierza Bacciarelli, syna Zdzisława i Olimpii z Kisielewskich.

DOMASZEWSCY v. DOMASZOWSCY h. NIECZUJA z Domaszewnicy, w powiecie łukowskim. Przydomek ich *Widlica*. Maciej z Domaszewnicy, podsędek łukowski 1446 r. Piotr, skarbnik łukowski 1506 r. Jan, Stanisław i Jakób Widlicowie, procesowali się 1525 r. o dział Domaszewnicy, z Gołąbkami Jezierskimi. Stanisław Widlica miał synów: Feliksa, Piotra, Erazma, Jakóba i Mikołaja, z których Feliks, Piotr i Erazm, dziedziczyli na Domaszewnicy 1586 r. (Paw.; Wyr. Lub. 14 f. 299 i 81 f. 977; Zap. Lub. 2 f. 197).

Herb Nieczuja.

Erazm, podczaszy lubelski 1608 r., burgrabia zamku krakowskiego 1613 r., starosta łukowski i podkoniuszy koronny 1616 r., następnie koniuszy koronny, umarł 1633 r. Fundator kościoła i klasztoru Bernardynów w Łukowie. Nagrobek wystawił mu w Lublinie zięć jego, Daniel Iżycki, sekretarz królewski, ożeniony z jedyną jego córką Konstancyą (Mon. Star.). Stanisław, żonaty 1590 r. z Anną Łętowską, a 2-o v. z Dorotą Miastkowską 1596 r. (Perp. Czers. 1 f. 86 i 1 B f. 30).

Feliks Widlica, żonaty z Zofią z Kłoczowa, miał synów: Mikołaja, Floryana i Anzelma, żyjących 1589 r. (Wyr. Lub. 35 f. 793 i 65 f. 105). Dorota, córka Feliksa, za Floryanem Kamieńskim 1593 r. (Perp. Czers. 1 f. 301). Floryan, podstarości łukowski 1624 r., z Doroty z Mężenina, miał synów: Walentego, Stanisława i Jakóba, oraz córki: Marynę, Krystynę i Annę (Zap. Lub. 32 f. 510).

Stanisław Widlica, podsędek łukowski 1644 r., sędzia ziemski łukowski 1650 r., nabył część Domaszewnicy od Władysława i Jana Domaszewskich 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 512), a z województwem lubelskiem, pisał się na elekcyę Jana Kazimierza. W 1658 r. starosta łukowski, w końcu 1663 r. kasztelan lubelski. Żonaty 1-o v. z Joanną Leżeńską, z którą w 1655 r. nabył Sieciaczkę od Kazano-

wskiego, 2-o v. z Zofią z Pankraczewic Grabianczanką 1661 r. (M. 194 f. 201; Sig. 5 f. 8 i Zap. Lub. 47 f. 702). Synowie jego z pierwszej żony: Marcin i Kazimierz (Zap. Lub. 50 f. 394 i 1176; 52 f. 684).

Kazimierz, za konsensem królewskim z 1663 r., otrzymał od ojca starostwo łukowskie (Sig. 7 f. 149). Z województwem lubelskiem pisał się na elekcyę Jana III-go. W 1688 r. będąc i rotmistrzem królewskim, zapisał 3,000 fl. na Woli Domaszewskiej na ołtarz Św. Kaźmierza w katedrze wileńskiej i odstąpił za konsensem królewskim starostwo łukowskie Drohojowskiemu (M. 240 f. 58 i Sig. 14). W tymże samym roku prawdopodobnie został kasztelanem sanockim. Żona jego Konstancya Stempkowska (Zap. Lub. 65 f. 137).

Jakób, chorąży łukowski 1653 r. Synowie jego: Floryan Widlica i Kazimierz Widlica, rotmistrz ziemi łukowskiej, podpisali z województwem lubelskiem obiór króla Michała (Zap. Lub. 56 f. 430 i 59 f. 617). Kazimierz, miecznik łukowski i podstarości chęciński 1686 r., podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go. W 1688 r. tytułowany wojskim owruckim (Zap. Lub. 64 f. 249). Adam, miecznik łukowski, umarł 1709 r. Jan, sędzia grodzki łukowski 1764 r. Wojciech, miecznik łukowski 1765 r. Adam Widlica, komornik ziemski łukowski 1790 r. Antoni Widlica, cześnik owrucki, z Anastazyi Skulskiej, miał trzech synów: Pawła, Andrzeja i Stefana. Paweł Widlica, podstoli 1767 r., podczaszy 1777 r., stolnik łukowski 1778 r., sędzia grodzki 1767 r. i podstarości łukowski 1783 r., sprzedał 1767 r. połowę dóbr Niedźwiedzi Kierz i Gozd, w łukowskiem, bratu Stefanowi (DW. 106 f. 1166). Andrzej, burgrabia warszawski 1754 r. (DW. 74 f. 10). Stefan (V. L. Konstyt. z 1775 r.), viceregent grodzki łukowski 1767 r. (Perp. Czers. 33 f. 198), skarbnik łukowski 1778 r. Syn jego z Franciszki N., Franciszek Łukasz, ur. 1778 r. w parafii Tuchów. Syn tego Franciszka i Józefy Załuskiej, Ignacy, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r., ale z herbem *Grzymała*. Wojciech udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r., bez podania herbu (Goł.).

Gałąź ich przeniosła się na Litwę, gdzie Jan, podstarości wieliski 1653 r., witebski 1656 r., ożeniony z Katarzyną z Szymańskich, siostrzeniec Józefa Biegúńskiego, który mu testamentem zapisuje majątek 1653 r., ma syna Jerzego (Ist. Jur. Mat. XXI). Marcin, ożeniony z Anną z Palimowskich na Wołyniu 1791 r. (Zs. Żytomiers.). N., żonaty z Zuzanną z Owsianych 1781 r. (DW. 97 f. 650).

DOMATEWICZ Teodor udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

DOMAZERSCY v. DOMAZYRSCY z Domazeru, w ziemi lwowskiej. Jarosz z Domaszira, 1444 r. na sądach we Lwowie. Wawrzyniec Jaroszowicz z Domazyru, sprzedał 1483 r. ryby ze stawu swego Jaromirskiego, za 30 grzywien. Bracia rodzeni, Jan i Bartłomiej, niepodzielni posesorowie Domazyru 1498 r., sprzedali ryby ze stawu swego. Ciż sami, Jan i Bartłomiej, nie stawili się na wyprawę mołdawską, za co król odebrał im posiadane dobra, w powiecie lwowskim i nadał je Iwaśkowi, tłomaczowi, 1497 r. Widocznie usprawiedliwili się i dobra im wrócono. Grzegorz Steczkowicz Domazerski, otrzymał Łoziny w starostwie lwowskiem 1543 r. (AGZ. X. 174 i 684; AGZ. XV). Patrz *Domożyrscy*.

DOMBROWICZOWIE v. DĄBROWICZOWIE h. DĄBROWA w W. Ks. Litewskiem. Kasper Dombrowicz, właściciel Budy, w powiecie kowieńskim, nabytej od Polanowskich, testamentem sporządzonym 1736 r., dobra te zapisał synom swoim, Andrzejowi i Franciszkowi, urodzonym z Hilaryi z Przemyślskich (Magd. Wierzboł). Wymienieni synowie Kaspra sprzedali ten majątek 1744 r., Józefowi i Elżbiecie z Dombrowiczów Grzymkowskim (Gr. Kowieńs.). Andrzej, ożeniony z Anną Kowalewską, miał czterech synów: Dominika, Jakóba, Antoniego i Kazimierza Kalasantego. Z nich:

Herb Dąbrowa.

1) Dominik, ur. w Wierzbołowie 1754 r., zmarły tamże 1817 r., z Krystyny z Prassowskich, pozostawił dwóch synów: *Wincentego* Andrzeja, ur. w Wierzbołowie 1794 r. i Kazimierza Franciszka, ur. tamże 1810 r. Wincenty, z Justyny z Wilkańców, pozostawił syna Ferdynanda, ur. w Wilnie 1816 r. (metr. w kośc. Św. Jana), ożenionego 1850 r. z Maryanną Stępkowską, z której synowie: Karol, ur. 1854 r. i Stanisław, ur. 1855 r.

2) Jakób, ur. 1766 r. (metr. w Pankieliszkach), zaślubił 1796 r. w Wierzbołowie Annę z Norellów i z niej pozostawił synów: Kazimierza Tomasza, ur. w Wierzbołowie 1802 r., Andrzeja Macieja, ur. tamże 1803 r. i Jana Walentego, ur. 1812 r.

3) Antoni, ur. 1773 r. (metr. w Wierzbołowie), z Katarzyny z Dargiewiczów, miał syna *Karola* Antoniego Franciszka, ur. w Wielkich Telaniach 1797 r. (metr. w Poniemoniu), właściciela dóbr Wyspa Ostrów, w powiecie maryampolskim i Dobrowola, w kalwaryjskim. Karol, członek Deputacyi Szlacheckiej gubernii augustowskiej i sędzia pokoju okręgu maryampolskiego, zaślubił 1-o v. 1828 r. w Sapieżyszkach Stanisławę Znatowiczównę, 2-o v. Dezyderyę Annę Rozalię z Zabiełłów. Z pierwszej żony synowie: Waleryan Wacław Antoni, ur. 1832 r. i Henryk *Bronisław* Karol, ur. 1834 r. i córka Kamilla Gabryela Maryanna, żona Zenona Lubicz-Zaleskiego; z drugiej— syn Henryk i córki: Marya za Michałem Zielonką i Stefania za Janem Domańskim. Henryk, żonaty z Daukszówną, córka jego Gabryela.

Herb Dangiel.

4) Kazimierz Kalasanty, ur. w Wierzbołowie 1780 r., właściciel Ruczkan w powiecie kowieńskim, 1845 r.

Dombrowiczowie wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1844 — 1858 r. (Teka I. Poraja.)

DOMEYKOWIE v. DOMEJKOWIE h. DANGIEL pisali się z Kontryma. Jerzy Kazimierz Domeyko, syn Szymona, zmarły 1682 r., testamentem sporządzonym w tymże roku, kazał się pochować w Kuliszkach, które zapisał swej żonie, Ewie Białojciównie, córce Jana, bratu rodzonemu Krzysztofowi, zapisał ruchomości, a córce jego Halszce, upominek (Gr. Star. Żmudz.). Krzysztof pozostawił syna Jerzego Kazimierza, strażnika inflanckiego 1730 r., który manifestował się 1695 r. w są-

dzie grodzkim żmudzkim przeciwko Woyszwiłłom, o zagarnięcie majątku stryja Jerzego Kazimierza.

Jerzy Kazimierz, syn Krzysztofa, żonaty z Katarzyną z Kniażyckich, 2-o v. Zaleską, wspólnie z którą kwitował 1730 r. Chłusewicza, z odbioru posagu (Gr. Oszm.), miał z niej córkę Apolonię za Racewiczem, cześnikiem owruckim 1779 r. i synów: Franciszka, zmarłego przed 1779 r. i *Kazimierza* Onufrego, ur. 1725 r. (metr. w Okołowie).

Kazimierz, skarbnik inflancki i komisarz królewski 1767 r. (Gr. Pińskie) i żona jego, Bogumiła z Odachowskich, córka Kazimierza i Cecylii ze Świętorzeckich, wzięli w zastaw 1777 r. od Mickiewiczów, Zadoroże w województwie mińskiem (Zs. Mińs.). Z testamentu sporządzonego przez Kazimierza 1779 r. (Gr. Mińs. z 1781 r.), którym rozporządził swoim majątkiem, dowiadujemy się, że pozostawił niżej wymienione dzieci: Joannę za Andrzejem Olędzkim, rotmistrzem starodubowskim 1779 r., Tadeusza, Antoniego *Hipolita*, Mateusza, Ignacego, Leona, Maryannę, Józefa i Dionizego. Synowie Kazimierza legitymowali się ze szlachectwa 1798 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską. Z nich:

Tadeusz, miecznik mścisławski 1788 r., podsędek powiatu wilejskiego 1801 r., a podkomorzy 1817 r., pozostawił trzech synów: 1) Stefana *Aleksandra*, ur. 1804 r. (metr. w Parafianowie), właściciela dóbr Sitco, chorążego 1829 r., a marszałka wilejskiego 1832 r., kamerjunkra dworu cesarsko-rosyjskiego 1834 r., następnie szambelana, radcę tajnego i marszałka gubernii wileńskiej 1861 r., bezpotomnego z Brochocką. 2) Kazimierza Franciszka, ur. 1805 r. (metr. tamże), po którym syn Wacław i córka Wiktorya. 3) Lucyana Wincentego, ur. 1808 roku (metr. tamże), bezżennego.

Hipolit, ur. 1764 r. (metr. w Zasławiu), z Karoliny z Ancutów miał córkę Antoninę, za Alfonsem Jezierskim i trzech synów: 1) *Adama* Jana Ksawerego Felicyana, ur. 1799 r. (metr. w kośc. Uździańskim), właściciela Wielkiej i Małej Niedźwiadki, w powiecie nowogrodzkim, asesora sądów granicznych, który z Józefiny Śliźniówny, 2-o v. Antoniowej Wierzbowskiej, córki Jana, chorążego nowogrodzkiego i Anieli z Maćkiewiczów, miał trzy córki: Anielę za Stanisławem Łopotem, Zofię za Arturem Wierzbowskim i Maryę za bratem poprzedniego, Wilhelmem Wierzbowskim. 2) Ignacego, ur. 1802 r. (metr. w Parafianowie), emigranta z 1831 r., profesora i rektora uniwersytetu chilijskiego, zmarłego 1889 r., ożenionego z N. Guzman de los Montes, który pozostawił dwóch synów: Kazimierza i Hermana, księdza i córkę Anitę (Annę), wydaną za brata stryjecznego, Leona Domeykę. 3) Kazimierza, ur. 1803 r. (metr. w Parafianowie), porucznika gwardyi wojsk rosyjskich, żonatego z Idalią Markiewiczówną, z której córki: Helena za Gustawem Śliźniem, Celina, Marya Kazimiera, wydana 1880 r. w Dziatłowie, za Napoleona Wincentego Odachowskiego i synowie: *Hipolit* Waleryan, ur. w Niedźwiadce 1842 r., zmarły 1880 r., ożeniony z Maryettą Śliźniówną, córką Rafała i Kamilli z hr. Tyszkiewiczów, *Leon* Ignacy, ur. w Niedźwiadce 1844 r., żonaty ze stryjeczną swą siostrą Anitą Domeykówną, *Ignacy* Jan, ur. tamże 1849 roku, ożeniony z Teofilą Wierzbowską, 1-o v. Michałową Miłaczewską i *Aleksander* Apolinary, ur. tamże 1857 r. (metryki ich w Mirze).

Mateusz (Maciej?), właściciel Gierwiat, w powiecie wileńskim, sekretarz pieczęci mniejszej litewskiej, podkomorzy powiatu wileńskiego 1811 r., bezdzietny.

Ignacy, regent sądów asesorskich i Trybunału Głównego W. Ks. Litewskiego 1792 r., był 1817 r. vice-marszałkiem powiatu słonimskiego (z Teki I. Poraja).

DOMEYKOWIE v. DOMEJKOWIE h. DOŁĘGA z Żomojtkań-Domejek, w powiecie kowieńskim. Konstanty Janowicz Domeyko, został 1670 r. pokwitowany przez Skorulskiego, chorążego kowieńskiego, z moderunku wojskowego, dostarczonego z dóbr Domejki. Tenże Konstanty i żona jego, Jadwiga z Kudrewiczów, manifestowali się 1659 r. w grodzie kowieńskim, że uchodząc przed wojskiem moskiewskiem z okolicy Żomojtkań-Domejek, osiedli w okolicy Piepól, w domu Kazimierza Kudrewicza, który od pioruna zgorzał, a z nim różne ich dokumenty, jako to: przywileje królowej Bony, akta dotyczące spadku po bracie Stanisławie Matuszowiczu Domeyce, oblig Kaspra Stanisławowicza Domeyki i zapis Jakóba Bartłomiejowicza Domeyki. Konstanty nabył za 200 kóp gr. lit. 1671 r. połowę Domejek, od brata swego ciotecznego, Bernata z Monwida Tomkiewicza, spadłą nań po stryju jego matki, Mateuszu Janowiczu Domejce (Zs. Kowieńs.).

Herb Dołęga.

Michał, syn Konstantego, otrzymał 1714 r. list ochronny od hetmana Pocieja, dla dóbr swych Domejki-Radyki (Zs. Kowieńs. z 1797 r.). Michał pozostawił synów czterech: Michała, Jakóba, Franciszka i Szymona. Z nich: Franciszek część swoją Domejek sprzedał 1747 r. bratu Jakóbowi (Zs. Kowieńs. z 1776 r.), a Szymon część swoją tych dóbr, przypadłą nań z podziału, z wymienionymi braćmi, oddał synowi Dyzmie 1731 r. (Zs. Kowieńs. z 1732 r.).

Michał, syn Michała, budowniczy kowieński 1775 r., w ten sposób rozporządził swoim majątkiem 1799 r., że Domejki zapisał synowi młodszemu Wincentemu, regentowi ziemskiemu kowieńskiemu, a połowę Nichielkiewiczyszek synowi starszemu Konstantemu, chorążemu kawaleryi narodowej W. Ks. Litewskiego 1792 roku (Zs. Kowieńs.). Wincenty, regent ziemski kowieński 1793 r. i żona jego, Józefa z Weryhów, sprzedali 1801 r. Domejki Juszkiewiczowi, za 2,000 fl. (Gr. Kowieńs.). Syn ich Jan Leon, ur. w Żemejtkeniach 1809 r. (metr. w kośc. św. Piotra w Kownie).

Jakób, syn Michała, komornik kowieński 1739 r., deputat na Trybunał Litewski 1770 r. (Gr. Kowieńs.), nabył 1739 r. Towiany, w powiecie wilkomierskim. Ożeniony z Teodorą Gołkontówną, miał z niej trzech synów: Michała, Franciszka i Antoniego. Dwaj pierwsi sprzedali 1786 r. części swoje na Towianach, bratu Antoniemu (Zs. Wilkom.). Antoni, rotmistrz kowieński 1786 r., mostowniczy kowieński 1787 r., elektor Stanisława Augusta, deputat na Trybunał Litewski 1784 r. (Zs. Kowieńs.), buńczuczny buławy wielkiej W. Ks. Litewskiego 1793 roku, umarł bezdzietny, a spadek po nim wzięli jego bratankowie. Brat jego Michał, rotmistrz kowieński 1786 r., podpisał 1763 r. manifest szlachty litewskiej. W 1792 r. był sędzią ziemskim kowieńskim. Z Franciszki Wołodkiewiczówny, pozostawił dwóch synów: Ignacego, rotmistrza kowieńskiego i Antoniego, asesora sądu ziemskiego kowieńskiego, którzy dopełnili 1808 r. podziału dóbr, po ojcu

i stryju pozostałych. Ignacy wziął Pausłów i Towiany, a Antoni Kaplice, alias Ponatery (Zs. Kowieńs). Antoni, z czasem sędzia ziemski kowieński 1820 roku, z Felicyanny z Downarowiczów, miał pięciu synów: Klemensa Konstantego, ur. 1813 r., Karola Polikarpa Walentego, ur. 1815 r., Antoniego Michała, ur. 1816 r., Justyna Ottona Eustachego, ur. 1819 r. i Józefa Szymona Ignacego, ur. 1821 r. (metryki ich w Ponaterach).

Szymon, syn Michała, część Domejek odziedziczoną po ojcu, odstąpił 1731 roku synowi swemu Dyzmie, urodzonemu z Elżbiety Ługajłówny Przeciszewskiej (Zs. Kowieńs. z 1732 r.). Dyzma, rotmistrz kowieński 1778 r., następnie porucznik powiatu kowieńskiego, dobra powyższe sprzedał 1781 r. siostrze swej, Scholastyce i mężowi jej, Józefowi Skalskiemu. Miał jeszcze Dyzma trzy siostry: Barbarę za Maćkiewiczem, Annę i Ewę za Szymonem Żelniem (Zs. Kowień. z 1782 r.). *Antoni* Jerzy Wincenty, syn Dyzmy i Felicyanny z Maćkiewiczów, córki Józefa, 1-o v. Pląskowskiej, ur. w Linkowie, alias Więckowie (metr. w Kownie z 1782 r.). Opiekun jego, Wincenty Domejko, prowadził proces 1796 r. z Fergisem i Białuskimi. o zabór gruntów w jego majątku Linkowie (Zs. Kowieńs.). Antoni, żonaty z Anną Szylańską, miał z niej syna *Antoniego* Mikołaja, ur. w Girnikach 1801 r. (metr. w kośc. Wendziagolskim), ożenionego z Elżbietą Brzozowską, z której syn Władysław Jan, ur. w Wilnie 1829 r. (metr. w kośc. Bernard.).

W sprawie Andrzeja Domejki i synów jego: Michała, Franciszka, Antoniego v. Aleksandra i Macieja z Sutkiewiczami, z 1704 r., przedstawiony został drugiej linii tego domu rodowód, następującej treści: Hrehory i Bonifacy, bracia rodzeni. Hrehory miał trzech synów: Macieja, Leona i Stefana. Po Macieju pozostało sześciu synów: Kazimierz, Daniel, Wacław, Piotr, Andrzej i Samuel, z których Kazimierz miał dwóch synów: Mikołaja i Eliasza. Po Leonie było dwóch synów: Kasper i Jakób. Kasper miał także dwóch synów: Konstantego i Mateusza. Po Konstantym pozostało trzech synów: Konstanty, Kazimierz i Mikołaj, z których Konstanty miał synów: Floryana, Michała i Jana. Po Mateuszu pozostał syn Stanisław. Jakób, brat Kaspra, miał pięciu synów: Wawrzyńca, Pawła, Bartłomieja, Filipa i Piotra. Z nich Bartłomiej miał również pięciu synów: Jerzego, Andrzeja, Jana, Kazimierza i Krzysztofa. Po Jerzym szło trzech synów: Kazimierz, Michał i Jan, a po Andrzeju czterech: Michał, Franciszek, Maciej i Antoni v. Aleksander, wpływający do procesu z 1704 r.

Bonifacy, brat Hrehorego, miał pięciu synów: Stanisława, Stefana, Jakóba, Wojciecha i Józefa. Stanisława dwóch synów: Kasper i Maciej, którego syn Kazimierz. Stefana syn Mikołaj, miał dwóch synów: Wacława i Jerzego, po Wacławie pozostali Andrzej i Kazimierz, którego synowie: Mikołaj, Jerzy i Józef. Jerzego syn Jan. Jerzy, brat Wacława, miał trzech synów: Stanisława, Pawła i Piotra. Jakób, miał syna Jana, a ten Bogusława i Stanisława. Wojciecha synów dwóch: Adam i Piotr, po którym syn Bartłomiej (z Teki I. Porąja).

DOMEYKOWIE v. DOMEJKOWIE h. GRZYMAŁA na Żmudzi. Jerzy Domejko z żoną Elżbietą, 1-o v. Szymonową Gojcewiczową, nabyli 1732 r. od Szlagierów Gilwicze, w powiecie berżańskim (Gr. Żmudz. z 1757 r.). Synowie ich: Maciej, Jakób, Kazimierz i Bartłomiej, wprowadzeni zostali do tychże dóbr, po śmierci ojca 1757 r. (Ibid.). Z nich:

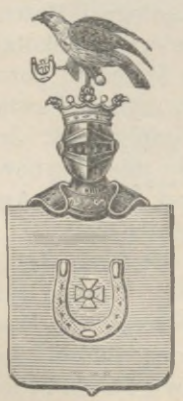
Kazimierz, ożeniony z Elżbietą z Woyszwiłłów, pozostawił dwóch synów: Marcina i Stanisława. Marcin, ur. w Lejciach 1760 r. (metr. w Rawdzianach), z Katarzyny z Grudziów, miał dwóch synów, ur. w Lejciach: Jana 1807 r. i Franciszka 1809 r. Stanisław, ur. w Lejciach 1774 r., z Katarzyny Ciechanowskiej, miał syna Marcina, ur. tamże 1798 roku, a ten z Anny z Januszów, syna Józefa, ur. w Baltykiszkach 1837 r. (metr. z kośc. Łuknickiego).

Herb Grzymała.

Bartłomiej, z Anny z Goyskich, miał syna Kazimierza (metr. w Szydłowie z 1774 r.), który odziedziczone po ojcu i nabyte od braci Gilwicze, sprzedał 1794 r. Korffowi (Zs. Rosieńs.). Z Anny Osockiej, pozostawił Kazimierz pięciu synów: Antoniego, ur. w Symoniszkach 1800 r. (metr. w Cytowianach), Józefa Antoniego Kazimierza, ur. 1815 r., Juliana Wincentego, ur. 1818 r., Kajetana Joachima, ur. 1820 r. i Aleksandra Antoniego, ur. 1824 r. Czterej ostatni urodzeni w Jurgajciach, a metryki ich w Szydłowie. Antoniego, z Maryanny Skomcewiczówny, syn Julian, ur. 1824 r., ochrzczony w Cytowianach (z Teki I. Poraja). Mają przyznane szlachectwo w Cesarstwie.

DOMEYKOWIE v. DOMEJKOWIE h. JASTRZĘBIEC, wyszli prawdopodobnie z Domeykiszek, w powiecie twerskim. W liczbie bojarów Medyngiańskich, którym król Zygmunt potwierdził 1544 r. dawne ich prawa, jest wymieniony Domeyko Burnekoyticz (ML. Ks. Zapis. 24 f. 225).

Herb Jastrzębiec.

Szczepan Domeyko, syn Marka, połowę dóbr odziedziczonych po ojcu zapisał 1603 r. żonie swej, Agnieszce Urbanównie. Daniel, syn Szczepana, ziemianin żmudzki, na dobrach swych Pubzubie, zapisał 1642 r. 200 kóp gr. lit. żonie swej, Zuzannie Andruszkiewiczównie, córce Adama (Zs. Żmudz.). Jan, syn Daniela i żona jego, Magdalena Aleksandrowiczówna, córka Wojciecha, nabyli 1684 r. część Pubzubia od Niewiardowskich (Ibid.). Wawrzyniec, syn Jana i żona jego, Anna z Giedyminów, dopełnili podziału Pubzubia z Bartłomiejem Domeyką, synem Szczepana i żoną jego, Leonorą z Telickich. Tenże Wawrzyniec nabył 1724 r. Linkowiec, w powiecie upickim, za 12,000 fl. od Krassowskiego (Zs. Upic.), który darował 1759 r. synowi swemu Franciszkowi (Ibid.). Oprócz niego miał jeszcze synów, Kaspra i Kazimierza, zmarłych bezdzietnie. Franciszek w imieniu własnem i synów swoich: Tadeusza, Kaspra i Józefa, urodzonych z pierwszej żony i Franciszka, Adama, Klemensa i Stanisława, urodzonych z drugiej, Maryanny, sprzedał 1781 r. Linkowiec Bobanowi (Ibid.), a testamentem sporządzonym 1783 r., rozdzielił Pubzubie między wymienionych synów (Zs. Telszew. z 1784 roku). Z nich:

Tadeusz, żonaty z Katarzyną z Siuciłłów, część swoją Pubzubia sprzedał 1815 r. Pikturnom (Zs. Telszew.).

Józef, ożeniony z Barbarą z Płataków, miał trzech synów: Jana, ur. w Tarwidach 1792 r. (metr. z kośc. Żorańskiego), Tomasza, ur. tamże 1796 r. i Leona Wincentego, ur. tamże 1805 r. Jana, z Ewy Kumżówny, synowie urodzeni w Tarwidach: Józef Zacharyasz 1821 r. i Kazimierz Stanisław 1827 r. Leona Wincentego, z Maryanny Jokszówny, synowie urodzeni z Szarpajciach: Józef Zacharyasz 1829 r. i Szymon Leon 1831 r. (metr. w Worniach).

Franciszek, żonaty z Franciszką Zaleską, miał syna Józefa, ur. w Pubzubiu 1793 r. (metr. w Twerskim kośc.), którego z Reginy Kweczówny syn Dominik i córka Weronika, bliźnięta, ur. w Ławryszkach 1821 r. (metr. w kośc. Żorańskim). Szlachectwo mają przyznane w Cesarstwie 1859 r. (z Teki I. Poraja).

DOMHEROWIE. Antoni, Józef z synem Aleksandrem i Aleksander z synami: Leopoldem, Leonardem, Aleksandrem i Waleryanem, synowie Józefa, wnukowie Franciszka, prawnukowie Stanisława, syna Jana, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1862 r. (Spis.).

DOMIECHOWSCY h. PRAWDZIC z Domiechowic, w powiecie piotrkowskim. Miczek Domiechowski, świadczy w Łęczycy 1390 r. (Łęcz. II. 3492). Wacław i Wojciech, dziedzice Kakawy, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.). Katarzyna z Domiechowic, wdowa po Joachimie Lubomirskim 1614 r. (Akta Krak.). Katarzyna, córka Wacława, za Janem Trepką 1598 r. (Wyr. Lub. 95 f. 761). Wojciech, dworzanin prymasa Uchańskiego. Dorota, córka Wojciecha, żona Mikołaja Cieleckiego 1604 r. (Res. Posn. f. 136). Jakób, ożeniony z Dorotą Cielecką z Bachorzewa 1615 r. (Gr. Pyzdr.). Przecław 1655 r. w sieradzkiem. Walenty i Sebastyan pisali się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Władysława IV, a Ludwik z województwem poznańskiem, na obiór Jana Kazimierza. Stefan, któremu nagrobek w Kaliszu wystawiła 1654 r. żona, Jadwiga Żychlińska (Star. Mon.). Stefan z województwem sieradzkiem, a Władysław z województwem kaliskiem, podpisali obiór króla Michała.

Herb Prawdzic.

Przemysław, dziekan zatorski, pleban w Wadowicach i Woźnikach 1653 r. Albert, protonotaryusz apostolski, umarł 1693 r., pochowany w Pogorzelicach (Łuk.). Jakób, cześnik kijowski 1694 r. Jan podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Tenże Jan, syn Władysława, nabył sumę od Kierskiego 1765 r. (DW. 85 f. 122). Józef, naznaczony komisarzem do rozsądzenia sprawy Zakrzewskiego, z sejmu 1775 r.

DOMINIK, kapelan i podkanclerzy czerski i warszawski ks. Janusza Mazowieckiego 1385 r., kanclerz 1388 r. *D.*, skarbnik kujawski ks. Ziemomysła 1282 r. *D.*, kasztelan bydgoski 1286 r. *D.*, podsędek i wojski krakowski 1295 r. *D.*, podsędek łęczycki 1344 r. *D.*, podkomorzy dobrzyński 1349 r. (?). *D.*, podsędek ciechanowski 1357 r. *D.*, burgrabia biecki 1416 r.

DOMINIKOWSCY h. GRZYMAŁA z Dominikowa, w powiecie koneckim. Przecław, syn Mikołaja, 1400 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób, syn Jaro-

sława, młodzieniec 21-letni, na prośby króla dostaje od Papieża kanonię gnieźnieńską i kujawską 1454 r. W 1465 r. został proboszczem szkalbmierskim, 1466 roku jest i kanonikiem krakowskim i sandomierskim, 1468 r. proboszczem wiślickim (Theiner; Dług.; Lib. Ben,; KKKr.; Cod. Ep. XV).

DOMINIKOWSCY z Dominikowic, w powiecie szadkowskim. Marcin 1636 r. w Sieradzu. Szymon podpisał z województwem łęczyckiem, obiór króla Michała, a Jan i Wojciech pisali się, z temże województwem, na elekcyę Jana III-go. W 1789 r. żył Antoni, syn Stanisława i Zuzanny Kowalskiej, wnuk Alberta i Anny Smardzewskiej (DW. 105 f. 1062).

DOMINOWSCY h. NOWINA z Dominowa, w powiecie lubelskim. W drugiej połowie XV-go wieku dziedzicami Dominowa jest kilku szlachty h. Nowina (Lib. Ben. Dług.). Piotr z Dominowa zelżył podsędka lubelskiego 1425 r. Paweł, syn Stanisława, 1596 r. (Wyr. Lub. 67 f. 320). Wojciech, syn Pawła, nabył 1647 r. część Bończy i Rudawicy, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 11 f. 71). Jan z Panoszewa podpisał z województwem łęczyckiem, elekcyę Jana III-go. Wojciech i żona jego, Teofila z Rozenów, kwitowali Oborskiego 1791 r. (DW. 107 f. 540).

DOMIŃSKI Wojciech, wprowadzony do Odartej Wsi 1626 roku (Perp. Czers. 7 f. 349).

z DOMISZEWA Adam Pirog, dostał od ks. Janusza Mazowieckiego 20 włók gruntu blisko Nowogrodu 1422 r. (KM.).

DOMKOWSKI, pewnie z Domkowic, w powiecie sochaczewskim. Stanisław, syn Zygmunta, zeznał 1629 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną Łopatecką (Perp. Czers. 8 f. 301).

DOMONTOWIE książęta. Herb ich przedstawia grot od strzały utkwiony w dwóch księżycach, barkami do siebie zwróconych (Piek. f. 248).

Według źródeł wskazanych przez P. J. Wolffa (Kniaz.), kniaź Wasil Domont posiadał w XVI-m wieku Łebedyn i Moszny, w powiecie czerkaskim i domy w Owruczu i w Czerkasach. Z pierwszej nieznanej żony, miał syna Wasila, z drugiej—ks. Heleny Glińskiej, córki: Janowę Kelbowską i Michałowę Hrybunowiczową.

Ks. Wasil Wasilewicz, właściciel Moszny 1552 r., miał córkę Owdotię, żonę Michała Łaski, sędziego grodzkiego winnickiego 1591 r.

Ks. Hrehory Wasilewicz, żonaty 1585 r. z Polonią Fedorówną Tyszanką Bykowską, która jako wdowa, jest posesorką Domontowa, w starostwie czerkaskiem 1616 r. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

DOMONTOWIE w W. Ks. Litewskiem. Władysław IV-ty potwierdził 1641 r. Michałowi Domontowi przywilej króla Zygmunta, którym potwierdził Charytonowi i Olechnie Bartłomiejowiczom Domontowiczom, nadanie przez w. ks. Witolda Hlebowi Juriewiczowi Domontowi, ziemi jagintowskiej i tekunowskiej, w powiecie markowskim, i Kononowicz i Wierzun nad Uszą, za pobicie Tatarów za Słuckiem i odbicie zajętych do niewoli Litwinów, w lasach skowyszyńskich

(A. Zap. Ros.). Akt ten wpisał do ksiąg połockich Jerzy Dominik Domont, 1668 r. (Ist. Jur. Mat. XXIV). Jerzy, sekretarz królewski, podpisał z województwem połockiem, elekcyę Jana III-go, a Michał, z województwem trockiem, obiór Augusta II-go. Porów. *Dowmont.*

DOMOSZYŃSCY. Jakób Domoszyński pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Stanisława Augusta. W tymże samym roku wprowadzony został do Turowic (Perp. Czers. 32 f. 236). Antoni, komornik ziemski rawski, komisarz do rozgraniczenia dóbr z sejmu 1775 r.

DOMOŻYRSCY. Jan i Samuel udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r. (Goł.). Patrz *Domozerscy.*

DOMYSŁAWSKI Kazimierz dzierżawca dóbr Karnegen w Prusach 1704 r. (Kętrz.). Domysław, w powiecie człuchowskim.

DOMŻA Zacharyasz, w województwie smoleńskiem 1662 r. (V. L.).

DOMŻAŁOWSKI N., z województwem sandomierskiem podpisał obiór króla Michała. Wojciech, proboszcz w Górze 1723 r. Stryj jego Tomasz, kanonik pułtuski (Perp. Czers. 19 f. 345).

DONAT Jan, chorąży wojsk polskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. Czy nie z tej rodziny Stanisław Donat, syn Macieja, kwitował Białaczewskich 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 688). Maciej oprócz syna Stanisława, miał jeszcze synów: Wojciecha i Jana (Wyr. Lub. 50 f. 2).

DONATKOWSCY z Donatkowic, w powiecie proszowskim h. *Oksza*, h. *Starykoń* i pewno innych jeszcze herbów. Mikołaj, rycerz, zwany Donatowicz, wspomniany 1328 r. w księgach miejskich krakowskich. Wieś Donatkowice już w końcu XIV-go wieku należała do licznie rozrodzonej szlachty, różnych rodów. Dziedziczyli tam Andrzej, Budek, Wawrzyniec 1384 r.; dzieci Pawła i Stachny, pod opieką Pietrasza 1387 r.; Ninota, Stefan, Dziwisz 1387 r. Niektórzy nazywali się Donatami z Donatkowic, jak Jasiek, dziedzic także części Jankowic 1387 r., Pietrasz 1400 r., Pełka 1398 r., którego syn Stanisław był 1408 r. na uniwersytecie krakowskim. Zbyszek podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Syn jego Michał, był 1456 r. na uniwersytecie krakowskim, a 1470 r. plebanem słaboszowskim. Drugi syn Zbigniewa Mikołaj, przy wywodzie szlachectwa w Krakowie świadcząc, nazwał herb swój *Okszą*. Obaj bracia mają przyznany dług 375 grzywien przez Wątróbkę Jana. Imram i Stanisław, świadczą w Krakowie 1441 roku.

Mikołaj z Donatkowic h. *Starykoń*, świadczył w Krakowie przy wywodzie szlachectwa 1417 r.; ożeniony był z Pechną, wdową po Dziwiszu z Moniaczkowic, a 1416 r. razem z Walcerzem z Donatkowic, brał udział w najeździe Tczycy (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II).

Paweł zabity 1662 r.; sprawa o to zabójstwo z Żelepuchą (AGZ. X. 2184).

DONATOWICZ Stefan, ziemianin witebski, zniszczony przez wojnę, z żoną Rainą Bajewiczówną, zastawili część dóbr Gralewskich Zankowiczom 1635 roku (Ist. Jur. Mat. XXV).

DONIECKI Jan, w województwie kijowskiem 1710 r. (Op. Kij. 27).

DONIMIRSCY v. DONIMIERSCY h. BROCHWICZ w Prusach, z Donimierza, w dzisiejszym powiecie wejcherowskim. Andrzej, poseł powiatu puckiego, głosował za Augustem III-m (Obl. Warsz. 49 f. 612). Wojciech, sądowy (ławnik) malborski 1766 r. Donimirscy w XIX-m wieku niezwykłe zasługi położyli w Prusach na polu narodowym i ekonomicznym.

Józef, dziedzic Cygusów, w ziemi malborskiej, zmarły 1830 r., zostawił syna Ignacego, po którym z żony, Izabelli z Kalkszteinów, zmarłej 1876 r., synowie: Józef, ożeniony z Teofilą Ossowską, Stefan i córka Helena, Ignacowa Luiska. Antoni, brat Józefa, zostawił syna Teodora, dziedzica Buchwałdu, po którym z Hortensyi z Kalksteinów, synowie: Edward, Antoni i inni. Bolesław, dziedzic Tylic, syn Edwarda z Łysomic i Heleny z Wolańskich, ur. 1871 r., zaślubił 1896 r. w Działowie Zofię Działowską.

DONINOWIE z Donina, a właściwie de Dohna. Mieszek z Donina, świadek 1310 r. na przywileju ks. Henryka szląskiego (Bon.). Otto z Donina, burgrabia z Donina, 1310 r. w orszaku tegoż księcia (KWP.). Jan z Donina, z żoną Małgorzatą z Sarnowa, nabyli 1387 r. od Wincentego z Granowa Zakrzew, Kawcze i Jasień, w okręgu ponieckim, za 300 grzywien (KWP.). Akta poznańskie i kościańskie, z końca XIV-go wieku, wspominają o tej Małgorzacie Doninowej już wdowie 1396 r. i synach jej: Ottonie i Jurdze. Otto był właścicielem Sarnowa (Leksz.). Jurga v. Jerzy, był dziedzicem Zakrzowa 1424 r.

DONOWAJ Jan Wilhelm, oberster królewski, otrzymał indygenat na sejmie 1654 roku (V. L.). Tenże Jan z żoną, Judytą Zolderbachówną, procesował o długi Kiszkę, wojewodę witebskiego i Paca, kanonika wileńskiego, 1648 roku (Pac.).

DOPNIARSKI Hubicz Tomasz, vicegerent grodzki buski 1742 r., został podczaszym mielnickim 1744 r. (Sig. 26).

DOPPORSKI z Doppora Ludwik, major wojsk koronnych, pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

DOPSZEWICZ, patrz *Dobszewicz*.

[DORAU Jan, kanonik warszawski, proboszcz grójecki i worowski 1791 r. (DW. 107 f. 47).]

DORBSKI, zdaje mi się zamiast *Dobrski*. Mateusz pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Augusta II-go.

DORCHOWSKI Maciej, pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Augusta II-go. Czy to nie Doruchowski?

DORĘGOWSCY v. DORENGOWSCY v. DERENGOWSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia w czerwonem polu dwie trąbki myśliwskie czarne, w srebro oprawne, wylotami do góry, na krzyż białą przepaską związane. W szczycie hełmu takaż trąbka, z czarnym sznurem, barkiem na dół, wylotem w prawo. (Ostr. 572).

Wieś Doręgowice, w województwie pomorskiem, jest ich gniazdem. Pisali się a Gleisen. Jan, sądowy tczewski, umarł 1625 r., pochowany w Chojnicach. Jan, archidyakon i oficyał kamieński 1611 r. Piotr i Michał z innymi grabili dobra Kartuskie 1646 r. Baltazar, sędzia ziemski człuchowski 1654 r. Rodzeństwo: Jan Fryderyk, Piotr, Michał, Aleksander i Barbara, wystawili kaplicę w Sentajnach w Warmii 1663 r. (Kor.). Feliks, stolnik parnawski 1668 r.

Samuel Derengowski, ziemianin połocki 1659 r., ożeniony z Katarzyną Wyszetrawianką, wdową już 1667 r., miał z niej córkę Marynę Stefanową Krzyczewską 1658 r. i syna Jana 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Aleksander, rotmistrz królewski, z żony, Katarzyny z Chebronów, pozostawił synów: Jana, Jezuitę, Piotra Ernesta, który działem 1699 r. wziął po ojcu dobra Bendomin, Bendominek i Rekownicę w Prusach i córkę Konstancyę, za Reinholdem Maciejem Pierzchą, kapitanem wojsk królewskich, która wzięła dobra na Litwie (Gr. Skarszew. 1691). Dorota, ksieni Benedyktynek w Toruniu, zmarła 1691 r. Maryna, ziemianka połocka, żona Mikołaja Antoniego Bobrowskiego 1666 roku (Ist. Jur. Mat. XXV).

Franciszek i Stanisław, z województwem kaliskiem, podpisali obiór króla Michała. Mikołaj Franciszek, Mikołaj, Stanisław i Stefan, pisali się z temże województwem, na elekcyę Augusta II-go.

Jan, podczaszy podolski, umarł 1700 r. Piotr, cześnik czerniechowski 1702 roku. Andrzej, skarbnik żytomierski, żonaty 1703 r. z Teofilą z Gasparskich, 1-o v. Karolową Tyszkiewiczową (Czerniech. f. 390). Synowiec jego Adam, nazwany cześnikiem żytomierskim 1699 r., ustępuje mu praw swych do Rachowy (Dekr. Wołyń.). Ten sam pewno Adam, viceinstygator koronny, został generałem audytorem autoramentu cudzoziemskiego 1710 r. (Sig. 17). Rezygnował z tego urzędu 1715 r. (Sig. 18). Żonaty z Katarzyną Janiszewską (M. 246 f. 90). Ludwik, rotmistrz pancerny, otrzymał 1721 r. Romanówkę w województwie wołyńskiem (M. 253 f. 10). W 1729 r. był podstolim inflanckim. N., kapitan b. wojsk polskich, zginął 1807 r. pod Gdańskiem. Floryan, syn sądowego świeckiego, ożeniony z Moszczeńską, podstolanką kowalską, 1808 r.

Władysław Fongleic i Wojciech Aglas Dumna Derengowscy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, pierwszy w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r., a drugi w lwowskim 1783 r. (Goł.). Przydomki wzięte przez nich *Fongleic* i *Aglas* są widocznie przekręceniem dawnego przydomku *von* vel *a* Gleisen.

Wawrzyniec Derengowski z synami: Wawrzyńcem i Bolesławem, syn Jana Józefa, wnuk Jana, dowiódł szlachectwa w gubernii podolskiej 1859 roku (Spis).

DORFFMAYER Antoni, kapitan wojsk cesarskich, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. Tenże generał adjutant królewski 1779 r., podpułkownik wojsk koronnych 1780 r. (DW. 95 f. 24; 96 f. 413).

DORFFOWIE. Romuald Dorff, syn Wojciecha i Waleryi z Boratyńskich, sprzedał 1786 r. część dóbr Łabętnik, Kuków i Rumejki, bratu Antoniemu Adamowi (DW. 102 f. 1155 i 103 f. 62). Antoni, major wojsk koronnych, wziął dymisyę 1780 r. z rangą oberstlejtenanta (MP.). Antoni, komornik ziemski bielski 1788 r.

de DORFLINGER baron Jerzy, feldmarszałek kurfista brandeburskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1685 r.

DORGAL v. DEWGAL, chorąży wileński 1431 r.

DORGIEWAL Ludwik, major wojsk królewskich 1689 r., jako stolnik inflancki, pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go. Żonaty z Anną Czeluścianką (DW. 57 f. 549 i Czerniech. f. 514). W 1694 r. zapisał na dobrach swych, Długojowie i Prędocinku pod Radomiem, 14,000 fl. Pijarom krakowskim (Akta Gr. Radom.).

DORGIEWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Dorgi z bratem Astykiem, podpisali wieczny pokój Litwy z Polską 1401 r. (St. Lit. i Cod. Ep. Vit.). Pan Dorg. świadek w Brześciu 1463 r. (Arch. Sang.). Mikołajowi Dorgiewiczowi, ciwunowi dowgowskiemu, Aleksander Jag. potwierdził 1493 r., przywilej wielkiego księcia Zygmunta (ML. 39 f. 210). Maryna, córka Michny Dorgiewicza, żona Jana Zawiszyca, podstolego W. Ks. Litewskiego. zeznała 1522 r. zapis na altaryę przy kościele w Użugościu. Elżbieta Dorgiewiczówna, wspólnie z mężem, Jerzym Zawiszycem, ufundowali dwie altarye przy kościele w Żejmach (Żyw. Bisk. Wil.).

[DORHN Fryderyk, został doktorem chirurgiem królewskim 1765 r. (MP.).]

DORNIACH v. DORNIAKA. Zygmunt III-cl uznał Sebastyana Dorniaka za szlachcica powiatu oszmiańskiego. Przodkowie jego byli bojarami Gasztołda i należeli do zamku gieranojnskiego (Akta XIII). Adam Dorniach, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.).

DOROHOSTAJSCY h. LELIWA pochodzą od Mikołaja Piotrowicza Olechnowicza Kuchmistrzowicza, miecznika litewskiego, który otrzymał od Zygmunta Augusta 1547 r., przywilej na założenie miasteczka w Dorohostajach, leżących w powiecie łuckim, urządzenie tamże targów i otwarcie karczem (ML. 62). Brali przydomek *Monwid.* Jeden z synów miecznika Mikołaja, także Mikołaj, zaczął się od dóbr wymienionych Dorohostajskim nazywać.

Mikołaj, będąc dzierżawcą wielońskim, został 1566 r. stolnikiem litewskim, a 1576 r. wojewodą połockim. Był i starostą wołkowyskim i lepelskim, dzierżawcą szereszowskim, wielońskim, bejsagolskim i ciwunem gondyńskim. Z Anny

Wojnianki (Sap. I), miał córkę Rainę, żonę 1-o v. Iwana Wacława Agryppy, kasztelana smoleńskiego, 2-o v. Mikołaja Sapiehy, wojewody nowogrodzkiego i synów: Krzysztofa i Piotra.

Krzysztof, po ojcu starosta wołkowyski, 1588 r. stolnik, 1590 r. krajczy, 1592 r. podczaszy litewski, 1596 r. marszałek nadworny, w końcu 1597 r. marszałek wielki litewski. Trzymał dzierżawy: szereszewską, mścibowską, jałowską i kuryłowską (Sap.) i posiadał starostwa: nowomolskie i dynemundzkie. Na odstąpienie pierwszego z nich, otrzymał konsens królewski 1605 r. Marszałkiem sejmowym był 1596 r. (Bielski). Żonaty 1-o v. z Zofią Radziwiłłówną, wojewodzianką nowogrodzką, wdową po Jerzym Chodkiewiczu, krajczym litewskim (Kotł.), 2-o v. z Aleksandrą Pawłówną Wereszczakówną, która w 1604 r. nabyła Murawiec (Arch. Sołt.). Syn jego Władysław, nieletni 1626 r., procesowany przez Firleja o Romanów (Kij. II. C f. 236).

Władysław, starosta żyżmorski i cześnik litewski 1636 r., żonaty z Elżbietą Podbereską, 2-o v. hr. Teodorową Tarnowską (Sap.), pozostawił córkę Zofię, 1647 r., żonę Tomasza Sapiehy, obożnego litewskiego (Sap.).

Piotr Mikołajewicz, kasztelan miński 1599 r., wojewoda mścisławski 1600 r., a smoleński 1605 r., pozostawił syna Wojciecha (Sap.).

Jan, prawdopodobnie także jeden z synów Mikołaja, miecznika litewskiego, zwał się Dorohostajskim, gdyż w liczbie szlachty powiatu łuckiego, która przysięgła na wierność Koronie 1569 r., znajdujemy i Jana Dorohostajskiego z Dorohostaja. Jego to synem miał być Paweł, dworzanin królewski 1592 r. (Kij. 1 f. 20), właściciel Obuchowa w województwie kijowskiem 1599 r. (Op. Kij. 1), ożeniony z Teodorą Chrenicką, 2-o v. ks. Jerzową Puzyniną. Córka jego Elżbieta, żona Andrzeja Firleja 1620 r. (Kij. II. B f. 224; II. C f. 236; Woł. V. A f. 148). Siostrami Pawła były: Marusza, żona Mikołaja Tryzny; Aleksandra i Bogdana v. Barbara, żona Jana Korsaka (Kij. 1 f. 20, III. A f. 502 i Sap.).

DOROHOSTAJSCY h. WŁASNEGO w W. Ks. Litewskiem. Herb ich przedstawia Kościeszę z tą odmianą, że w miejsce żelezca strzały, kładą linię poprzeczną, której końce zgięte na dół (Piek. f. 240 Nr. 29).

Ponieważ heraldycy twierdzą, że dom Leliwitów Dorohostajskich wygasł na Zofii Sapieżynie, być więc może, że Justyna z Dorohostajskich, 1-o v. Koziełłowa, 2-o v. Kazimierzowa Żabina 1709 r., do tego drugiego domu Dorohostajskich należała (Sap. III).

Czy nie do tego domu należą wylegitymowani w gubernii podolskiej Dorohostajscy: Józef i Paweł z synami: Janem Nepomucenem i Janem Nepomucenem Antonim, synowie Kazimierza, Antoni, Andrzej, Jakób, Stanisław i Atanazy Jan, synowie Michała, wnuki Pawła, prawnuki Andrzeja, w latach 1844 i 1859.

DOROHOTEYSCY v. DOROTEJSCY - SOŁUCHOWIE z Dorohoteży. Radion Stefanowicz Dorohoteyski i synowie jego: Stefan, Kiryk i Filon, zawarli ugodę z Uhrowieckim 1593 r. (Zap. Lub. 7 f. 680). Tenże Radion, pop cerkwi niesuchojeskiej, z żoną Ohafią i trzema synami i trzema córkami, w latach 1591 — 1593 procesują Zasławskich o grabież, gwałty, więzienie etc. Jedna z córek Anna, jest żoną Mikołaja Pioruna Piotrowskiego (Akta XIX).

[DOROSIEWICZÓWNA Domicella, 1-o v. po Aleksandrze Prackim, 2-o v. po Janie Krakowińskim wdowa 1711 r. (Perp. Czers. 19 f. 250).]

DOROSZENKO Michajło, hetman wojsk zaporoskich w latach 1625—1628 (Arch. Zbor. Dok. VII.). Piotr, syn Dorofeja, a wnuk hetmana Michała, także hetman wojsk zaporoskich 1665 r., otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 roku. W 1664 r. otrzymał Hulajpole w województwie czerniechowskiem (Sig. 8). Iwan, kozak nobilitowany na sejmie 1650 r. N., assauła kozacki, otrzymał 1665 r. Ostapie na Zadnieprzu (Sig. 9).

DOROSZEWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Józef i Ludwik, synowie Mikołaja, Michał z synami: Joachimem, Narcyzem i Rafałem, syn Józefa, wszyscy trzej wnukowie Jana, prawnukowie Antoniego, syna Jerzego, 1845 r.; Stefan, Edward i Marceli, synowie Joachima, 1872 i 1886 r.; Piotr, Dymitr i Mikołaj, synowie Narcyza, 1873 i 1883 r. (Spis.).

DOROSZKIEWICZOWIE v. DOROŻKIEWICZOWIE h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia strzałę żeleźcem w górę; raz jeden przekrzyżowaną (Piek. 236 Nr. 6). W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Od nich mają pochodzić Bouffałowie, których jednak herb jest odmienny.

Waśko Doroszkiewicz, pisarz Kazimierza Jag. 1482 r., podkoniuszy wileński 1507 r., otrzymał od Aleksandra Jag. Andronikowszczyznę, w powiecie żołudskim i dwie wiorsty kwadratowe lasu nad Łososną, w powiecie grodzieńskim (ML. 8 f. 261 i 61 f. 223). Syn jego Boguffał Doroszkiewicz, dworzanin królewski 1550 r. (ML. 66 f. 593), ma być protoplastą Bouffałów. Jan Doroszkiewicz, dzierżawca homelski 1541 r. Tadeusz, strukczaszy mozyrski 1773 r.

DOROSZKOWSCY. Maryna z Wyszyńskich, 1-o v. Krzysztofowa Iwanowska, 2-o v. Doroszkowska, sprzedała 1669 r. swe dobra (po pierwszym mężu) Ulanowo i Tarantowo, w połockiem, Szczytowi. Atanazy, ziemianin połocki 1669 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Herb Krzywda.

DOROTYCZOWIE, posiadacze ziemi z nadań wielkich książąt litewskich i królów polskich, w powiecie owruckim (V. L. VIII f. 296).

DOROŻYŃSCY h. KRZYWDA, wyszli jak się zdaje z Beydów na Podlasiu i osiedlili się w województwie bracławskiem i kijowskiem.

Jeden z nich, Piotr Albert Dorożyński, ożenił się w połowie XVII-go wieku z Katarzyną Biestrzykowską, dziedziczką na Biestrzykowie, w województwie sieradzkiem i z niej miał synów: Stanisława, Józefa, Jana i Mikołaja.

Stanisław sprzedał 1711 r. część swoją na Biestrzykowie bratankowi swemu Stanisławowi (Gr. Piotrk. z 1712 r.).

Mikołaj kwitował 1718 r. bratowę swoją, Janowę Dorożyńską, z odbioru spadku na Biestrzykowie.

Józef, zmarły przed 1699 r., żonaty był z Krystyną z Siemońskich, córką Krzysztofa, a wdową po Bartłomieju Wodzińskim. Sprzedała ona część Biestrzykowa Kobielskiemu, w grodzie piotrkowskim, 1699 r. Synów jego dwóch: Stanisław i Jan. Stanisław sprzedał schedę swoją na Biestrzykowie stryjowi Janowi, w grodzie piotrkowskim 1716 r., a brat jego Jan, kwitował 1714 r. tegoż stryja, z odbioru należności za sukcesyę na Biestrzykowie. W 1726 roku obaj bracia zaskarżyli w grodzie piotrkowskim Annę z Gorzkowskich, wdowę po Janie Dorożyńskim i inne osoby, o napad. Tomasz, syn Stanisława, pozostawił syna Stefana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Cesarstwie w pierwszych latach XIX-m wieku.

Jan, czwarty syn Piotra Alberta, urodzony 1652 r., o czem metryka chrztu z Rzejowic, w powiecie radomskowskim, przekonywa (Gr. Latyczow. z 1764 r.), żonaty 1-o v. z Anną Winnicką, 2-o v. z Maryanną Łaską, 3-o v. z Anną Gorzkowską. Tę ostatnią Jan w testamencie swoim zwie Teresą. W 1723 roku Rybiccy kwitowali Jana w grodzie żytomierskim, z odbioru sukcesyi po żonie jego, Maryannie z Łaskich, 1-o v. Żdżarskiej, 2-o v. Wyhowskiej. Jan, umarł 1726 r., sporządziwszy poprzednio testament w Trojanowie. Pochowany w Żytomierzu. Testament wymienia jego synów, urodzonnych z Anny Winnickiej: Bazylego, Piotra, Stanisława, Stefana, Antoniego, Aleksandra i Kazimierza, oraz córkę Annę Gorczyńską (Gr. Winnic. z 1766 r.).

Z synów Jana: Bazyli z Barbary Miłaczewskiej pozostawił córki: Helenę za Michałem Zaleskim, łowczym nowogrodzkim i Katarzynę za Antonim Karwowskim.

Aleksandra potomstwo nieznane.

Stefan, łowczy latyczowski, żonaty był 1-o v. z Jadwigą Kolankowską (Bracł. XVII f. 1899), 2-o v. z Franciszką z Ostrowskich, 1-o v. Spendowską; on i druga jego żona zmarli 1785 r.; on pochowany w Hołowaniewsku (Gr. Winnic. z 1786 r.). Córki jego z pierwszej żony: Helena za Ignacym Spendowskim i Urszula za Antonim Rasiewiczem.

Piotr miał pozostać w województwie sieradzkiem i pewnie będą jego potomkami, Józef i Piotr Dorożyńscy, którzy podpisali z temże województwem, elekcyę Stanisława Augusta.

Stanisław v. Stanisław Mateusz, syn Jana, żonaty 1-o v. z Maryanną z Laskowskich, 2-o v. z Anną z Okólskich, z którą brał ślub w Winnicy 1754 r., zeznawszy 1776 r. testament w Trościańcu, gdzie mieszkał, tamże umarł. Testamentem rozporządził majątkiem swoim na rzecz dzieci, urodzonych z pierwszej żony: Krzysztofa, Tomasza, pisarza grodzkiego latyczowskiego, Aleksandra, Apolonii, Stanisławowej Miączyńskiej i Felicyana; dzieciom zaś z drugiej żony: Dominikowi, Marcinowi Tadeuszowi, ur. 1759 r., Kazimierzowi, ur. 1761 r., Franciszkowi, Wawrzyńcowi Kajetanowi, ur. 1764 r., Joannie Stefanowej Meleszkowiczowej i Maryannie Gabryelowej Misiewskiej, zapisał część swoją Trościańca (Gr. Winnic. z 1776 r.). Z dzieci Stanisława: Krzysztof, z Teresy Szanderowskiej, miał córki: Katarzynę za Tomaszem Pankiewiczem, Maryannę za Ludwikiem Oranowskim i Petronellę.

Tomasz, pisarz grodzki latyczowski 1767 r., a sędzia grodzki 1779 r., w końcu podstarości, a jednocześnie cześnik dźwinogrodzki i następnie podstoli 1762 r., poseł województwa bracławskiego, podpisał z temże województwem, ele-

kcyę Stanisława Augusta. Żonaty 1-o v. z Cecylią z Rozwadowskich, wdową po Ignacym Woroniczu, staroście ostrskim, 2-o v. z księżniczką Heleną Czetwertyńską, z obu żon nie pozostawił potomstwa, W 1787 r. Grzebienie i Juszki, które trzymał w województwie kijowskiem zastawem, odstąpił za 50,000 fl. bratankowi swemu Adamowi, synowi Franciszka Ksawerego (Gr. Kijow. z 1787 r.), a zeznając 1800 r. w Iliaszówce testament, rozporządził znacznym majątkiem na rzecz żony, braci i bratanków. Pochowany w Starym Konstantynowie, obok pierwszej swej żony.

Aleksander, komornik graniczny bracławski 1777 r., umarł bezpotomnie. O spadek po nim pozostały procesują się 1795 r. bracia jego i siostry (Zs. Winnic. z 1795 r.).

Felicyan, miecznik mścisławski 1766 r., żonaty 1-o v. z Justyną Tyszkowską, 2-o v. z Urszulą Brzozowską, z pierwszej żony pozostawił syna Czesława, z drugiej synów: Mikołaja, Juliana, Ignacego, Kajetana i córkę Apolonię, żonę Stanisława Moszyńskiego. Dzieci Felicyana zapisane do ksiąg szlacheckich gubernii podolskiej 1802 r. Czesław, z Teofili z Poźniaków, miał synów: *Karola* Teofila, ur. 1814 r. i *Feliksa* Macieja, ur. 1816 r. (metryki w Międzyborzu), oraz córkę Kamillę, za Stefanem Kuczalskim. Karola, zmarłego 1879 r., z Jadwigi z Kownackich potomstwo; Tadeusz, ur. 1851 r., ma synów: Stanisława, Karola i Sergiusza; Teofila za Antonim Dorożyńskim; Marya za Władysławem Biskupskim; Zofia za Cz. Zdziechowskim i Kazimierz, ur. 1865 r., ożeniony w Dederkałach 1889 r. z Teodorą Radzimińską. Feliks, brat Karola, właściciel Paseczny, zmarły 1876 r., z Antoniny Radlińskiej, pozostawił synów: Czesława, ur. 1844 r. i Antoniego, ur. 1846 r., właściciela po ojcu Paseczny, żonatego z Teofilą z Dorożyńskich, z której syn Feliks, ur. 1881 r. i córka Marya.

Ignacy, brat przyrodni Czesława, zmarły 1848 r., z Emilii Rogalskiej, pozostawił córki: Helenę za Arturem Czarneckim; Ludwikę za Bronisławem Czarneckim; Anielę i Emilię, oraz synów: Włodzimierza, zmarłego 1874 r., żonatego z Wandą z Bułharynów i Stanisława, ur. 1831 r., zmarłego 1891 r., który z Maryi Trzeciakówny, pozostawił synów: Ignacego, ur. 1882 r., Stanisława, ur. 1888 r., Franciszka, ur. 1889 r. i córkę Julię.

Dominik, ze Skulskiej, miał synów: Antoniego i Ignacego, Marcin, syna Franciszka, a Kajetan synów: Kazimierza, Zenona, Fortunata, Onufrego i Józefa. Ci wszyscy i Adam, syn Kazimierza, i Adam, syn Józefa, wylegitymowani z całą rodziną ze szlachectwa w gubernii podolskiej w latach 1835, 1848 i 1865—1896.

Antoni, piąty syn Jana, z Agnieszki Ulewskiej, córki Stefana i Heleny z Kryńskich, miał synów: Jana — Karmelitę, Franciszka Ksawerego, Stanisława, Marka i Antoniego.

Franciszek, skarbnik nurski, dziedzic na Bystrzyku i Dorożyńszczyznie, zeznał 1769 r. w grodzie winnickim zapis dożywocia z żoną, Zofią z Pietruszewskich, córką Jerzego, podstolego nowogrodzkiego i Eleonory ze Stempkowskich. Z niej synowie: Adam Tadeusz i Jakób, oraz córka Tekla. Ojciec z wymienionemi dziećmi procesuje Aksaka 1781 i 1788 r. (Gr. Łuckie z 1781 r.; Zs. Łuckie z 1788 r.). Franciszek zeznał w Pilawie 1792 r. testament, którym cały majątek zapisał synowi Adamowi (Zs. Kijow. z 1798 r.).

Adam, ur. 1765 r. w Pilawie, ochrzczony tegoż roku w Tywrowie, vice-regent grodzki kijowski 1789 r., podsędek dźwinogrodzki 1797 r., a podkomorzy bohusławski i wasilkowski 1805 r., nabył 1799 r. Siedliszcze. Żonaty z Ewą z Gradowskich, pozostawił z niej synów: Abla, Setha, ur. 1805 r., Hugona Adolfa, ur. 1808 r. i córkę Tyrcyę Marcelę. za Bazylim Edwardem Karłowiczem (metr. w Rzyszczowie). Abla, z Maryanny Gujskiej, syn Henryk, a z Nepomuceny Brodowskiej, córka Teodozya. Seth żonaty z Julią Dubrowlańską. Hugona syn Włodzimierz.

Jakóba, brata Adama, córka Magdalena i synowie: Antoni i Józef Gabryel. Antoniego synowie: Atanazy, Franciszek, Henryk, Józef i Marceli, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1846 i 1848 r., a Wincenty, syn Marcelego, 1890 r.

Stanisław, syn Antoniego, z Wiktoryi Łopackiej, pozostawił syna Michała, zmarłego bezpotomnie.

Marek, syn Antoniego, z Anieli Oranowskiej, pozostawił córki: Franciszkę za Stanisławem Misiewskim; Maryannę za Michałem Wekerem; Domicellę za Stefanem Bilińskim i Józefę za Piotrem Teleżyńskim.

Antoni, syn Antoniego, z Julianny Bohdanówny, pozostawił syna Aloizego Antoniego, który zeznał 1795 r. w Horodyszczu zapis dożywocia z żoną, Zofią z Czyżewskich, córką Michała i Maryanny z Piotrowskich (Zs. Kijow. z 1795 r.). Aloizy zmarł w Siedliszczu bezpotomnie.

Kazimierz, siódmy syn Jana i Winnickiej, z Maryanny z Piątkowskich, pozostawił dwóch synów, Mikołaja i Jana. Mikołaj, podczaszy pomorski, zeznał 1792 r., że tak on, jako też i brat jego Jan, nic nie otrzymali ze spadku po dziadzie swoim Janie, na Biestrzykowie i dlatego wszystkie swoje prawa do tego majątku odstępuje synom brata swego Jana, urodzonym z Rozalii z Kępskich, mianowicie: Franciszkowi, Wincentemu, Wojciechowi i Antoniemu (Gr. Kijow.). Jan, tak jak i jego synowie, byli właścicielami Wolicy, pod Podhajcami.

W gubernii połtawskiej wylegitymował się ze szlachectwa 1848 r. Franciciszek Dorożyński, syn Józefa, z dziećmi: Erazmem, Sewerynem, Józefem, Wiktorem, Anną i Aleksandrą.

Herb Leliwa.

[DORPER Krzysztof Luter, został pisarzem publicznym w powiecie piltyńskim 1766 r. (Kancl. 31 f. 62). Krzysztof został tajnym radcą legacyjnym 1778 r. (MP.).]

DORPOWSCY h. LELIWA z Dorposza, w województwie chełmińskiem. Jan z Dorposza, Jan ze Świerkocina i bracia z Drożyna, sprzedali dobra Ulnowskie kapitule pomorskiej 1393 r. (Kętrz.). Andrzej Dorpowski prowadził sam orszak na wojnę wołoską 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 431). Andrzej Krowicki alias Dorpowski, 1516 r. Andrzej i Jakób, bracia Dorpowscy, 1536 r. (Kętrz). Krzysztof Chryzostom, generał audytor wojsk koronnych, asesor sądów asesorskich i sekretarz królewski, Jakób i Wojciech, pisali się z województwem chełmińskiem na elekcyę Augusta II-go. Powyższy Krzysztof v. Chryzostom, chorąży brzeski 1702 r., kaszte-

lan brzeski 1713 r., wojewoda łęczycki 1715 r. W 1706 r. otrzymał przywilej na starostwo dybowskie, którego nie objął w posiadanie i został pułkownikiem znaku husarskiego (Sig. 16). W 1709 r. otrzymał starostwo przedeckie, a wspólnie z żoną, Barbarą z Kretkowskich, (Sig. 19. 22 List.), starostwo kłodawskie 1713 r. W 1718 r. odstąpił starostwo przedeckie synowi Michałowi, który w 1719 r. otrzymał starostwo kłodawskie od matki (Gr. Przed. 83 f. 353 i 84 f. 26).

Michał, starosta przedecki i kłodawski, uzyskał 1724 r. dożywocie dla żony swej, Teofili z Podoskich, na starostwie przedeckiem, a 1725 r. na starostwie kłodawskiem (Sig. 20 i Gr. Przed. 85 f. 14). Starostwo przedeckie odstąpił Michał Kossowskiemu 1732 r., a pozostała po nim wdowa, 2-o v. Józefowa Dąbska, kłodawskie Dąbskim 1738 r. (Sig. 26).

Ludwik, stryj Michała, na którego tenże zeznał pełnomocnictwo 1731 r. (Gr. Przed. 87 f. 98), pułkownik wojsk królewskich 1735 r., żonaty z Maryanną Gniazdowską, zawarł w tymże roku układ z Mrowińskim (M. 225 f. 129). Syn jego Józef, kanonik gnieźnieński 1782 r., marszałek Trybunału koronnego 1787 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1788 r.

Antoni, chorąży gnieźnieński 1773 r. i żona jego, Maryanna z Chrościckich, wykupili 1765 r. z rąk Czapskich sołtystwo sopenińskie, w województwie pomorskiem (MP.).

Maryanna, żona 1-o v. hr. Antoniego Grudzińskiego, z którym się rozwiodła 1804 r. i wyszłu 2-o v. za Adama Brońca, marszałka dworu Królestwa Polskiego.

DORSZA Marcin pisał się z województwem inowrocławskiem, na elekcyę Augusta II-go.

DORSZT Jan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r.

[DORTORIUS Łukasz, kanonik krakowski, egzekutor testamentu Bernarda Maciejowskiego 1608 r. (M. 349 f. 75).]

Herb Niesobia.

DORUCHOWSCY h. NIESOBIA z Doruchowa, w powiecie ostrzeszowskim. Wierzbięta, syn Piotra z Doruchowa, 1432 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław Doruchowski, surrogator ostrzeszowski 1613 r., sekretarz królewski, poseł na sejm 1627 r. i deputat na Trybunał radomski (V. L.). Jakób Wierzbięta, syn Macieja i Katarzyny Sulisławskiej (Kor.), scholastyk poznański 1614 r., kantor kapituły warszawskiej i sekretarz królewski 1627 r. (M. 176 f. 289), archidyakon warszawski 1631 r., został referendarzem koronnym 1635 r. i w końcu kantorem gnieźnieńskim. Anna, urodzona z Doroty Siąskiej, żona Jakóba Kraszkowskiego 1657 r. (Kor.). Zygmunt z województwem sieradzkiem, Aleksander i Tomasz, z ziemią wieluńską, podpisali elekcyę króla Michała.

Paweł, zeznał 1706 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Godlewską. Syn ich Krzysztof 1729 r. (Gr. Przed. 82 f. 241

i 86 f. 222). Marcin, cześnik mielnicki 1715 r. Jakób otrzymał 1773 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Zamościu, w ziemi wieluńskiej, Zarembie (Kancl. 51 II f. 219). Franciszka, córka niegdy Kazimierza i Apolinaryi Mańkowskiej, żona Jana Cieleckiego 1736 r. (Inscr. Posn.).

Bartłomiej, właściciel dóbr Skrzynki i Zarzecze 1689 r., miał syna Andrzeja, którego syn Jan, pozostawił syna Mikołaja, żonatego z Kunegundą Rupniewską. Synowie jego: Szymon, Teodor, Błażej i Jan, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, z przydomkiem „Wierzbięta“, 1839 r., a Aleksander, syn Szymona, 1849 r. (A. b. Her.).

DOSTOJEWSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia Radwana z tą odmianą, że w miejsce krzyża nad chorągwią pierścień kładą. W szczycie hełmu ręka zbrojna z mieczem. Nazwę swą wzięli od wsi Dostojewa, leżącej w powiecie pińskim.

Stefan, ziemianin miński, otrzymał 1577 r. monastyr wozniesieński w Mińsku (Arch. I. Z. Ros. III). Teodor, domownik ks. Kurbskiego 1572 r. Piotr, marszałek piński 1598 r. Piotr, sędzia grodzki piński 1627 r. Jarosz, podstarości owrucki 1604 r. Stefan wróciwszy z niewoli tureckiej 1624 r., zawiesił srebrne kajdany przed obrazem cudownym Matki Boskiej we Lwowie. Dawid i Jan, ziemianie nowogrodzcy, podpisani 1647 r. na testamencie Jeleńskiego. Aleksander, Andrzej, Bogumił, Jan, Mikołaj i Stanisław, pisali się z powiatem pińskim, na elekcyę Jana Kazimierza, Lew z województwem brzeskiem litewskiem, na obiór króla Michała, a Jan z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go. Stanisław, żonaty z Heleną Górską, odstąpił pewną sumę około 1715 r. Annie, żonie Teodora Hulewicza (Bracł. XV f. 1425).

DOSZOKIŃSKI Kazimierz, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

[DOTHULA Wespazyan, podczaszy królowej Bony 1552 r. (M. 80 f. 114).]

Herb Przyjaciel.

DOTKIEWICZÓWNA Anna, za Janem Marcinem Dąbrowskim, skarbnikiem bracławskim 1701 r. (Perp. Czers. 16 B f. 50). Inny akt nazywa ją *Dołkiewiczówną* (DW. 82 f. 194).

DOUKSZA, patrz *Dauksza*.

DOWBOROWIE v. DAWBOROWIE v. DOUBOROWIE h. PRZYJACIEL, bojarowie kiernowscy z powiatu wileńskiego, gdzie znajdujemy Dowbory. Brali przydomek „Muśnicki“, od dóbr na których dziedziczyli. Jerzy sprzedał dworzec drubieński Jasieńskiemu 1551 r. Agnieszka Dowborówna za Janem Nieszyjczycem 1549 r. (ML. 65 f. 679 i 407). Eliasz obiór Jana Kazimierza, a Kazimierz elekcyę Jana III-go, podpisali z ks. żmudzkiem. Samuel i Maryanna z Dowgirdów Dowborowie, odziedziczone po rodzicach Kazimierzu, skarbniku pło-

Krzysztofa i Stanisława. Krzysztof, żonaty z Jadwigą z Hryniewiczów, sprzedał 1662 r. część swoją na Ratowtach, bratu Stanisławowi (Zs. Wilkom. z 1665 r.).

Walenty, syn Jakóba, żonaty z Polonią Piotrowiczówną 1617 r.

Jerzy, syn Jakóba, miał dwóch synów: Krzysztofa i Jakóba. Krzysztof nabył 1675 r. od brata swego stryjecznego, Stanisława Janowicza, część jego na Ratowtach, za 100 kóp gr. lit., a brat jego Jakób, sprzedał część swoją tamże 1684 r. bratankom swoim, a synom Krzysztofa (Zs. Wilkom.) Synów tych Krzysztof miał czterech: Jana, Stanisława, Kazimierza i Andrzeja. W 1678 r. Jan w imieniu swojem i nieletnich trzech swoich braci, procesował się w sądzie ziemskim wilkomierskim, ze stryjem swoim, Stanisławem Janowiczem, o Ratowty, a Stanisław, żonaty z Halszką Wociańcówną i Kazimierz, nabyli 1692 r. znaczną część Ratowt za 425 kóp gr. lit. od Ratowtów (Zs. Wilkom. z 1701 r.).

Prawdopodobnie ten to Stanisław, pozostawił syna Michała, miecznika żmudzkiego, który testamentem sporządzonym 1726 r., kazał się pochować u Bernardynów w Cytowianach, a dobra swoje Dyrlany zapisał synom swoim: Janowi, cześnikowi wilkomierskiemu i Jerzemu, wojskiemu starodubowskiemu (Gr. Wilkom. z 1733 r.). Jan i Jerzy sprzedali Dyrlany Staszkiewiczowi 1751 r. (Gr. Kowieńs.). Z nich:

Jan, syn Michała, cześnik wilkomierski, żonaty 1-o v. z Ewą z Janulewiczów, wspólnie z którą wziął w zastaw 1767 r. Nowydwór od Tyzenhauzów (Zs. Wilkom.), 2-o v. z Teresą z Semplińskich, córką Michała, rotmistrza wilkomierskiego i Katarzyny z Kęsowskich, z drugiej żony pozostawił syna *Antoniego* Aloizego i córkę Katarzynę. W 1789 r. zeznał testament, którym kazał się pochować w Abelach, żonie zapisał pewne sumy, a nieletnim dzieciom wyznaczył opiekunów (Gr. Wilkom.). Pozostała po nim wdowa wyszła następnie za Hieronima Hryncewicza. *Antoni* Aloizy, ur. w Krosztach 1787 r. (metr. w Abelach), wspólnie z siostrą Katarzyną otrzymał od matki Kalniecie w powiecie wilkomierskim 1806 r. (A. Sąd. Wilk.), które sprzedał Szukście 1820 r. Z Tekli z Taraszkiewiczów, jego synowie: *Stanisław* Ignacy Feliks, ur. 1813 r. (metr. w Dziewałtowie), ożeniony z Anną Dąbrowską i *Alfons* Melchior, ur. 1817 r. (metr. tamże). Alfons, major wojsk rosyjskich, ożeniony z Nadieżdą Persidską, córką Jana, ma z niej synów: Piotra, ur. w Carycynie, gubernii saratowskiej, 1850 r., Wiktora, ur. 1853 r., Konstantego, ur. 1863 r. i córkę Olgę, ur. w Kamyszynie 1855 r.

Jerzy, drugi syn Michała, miecznika żmudzkiego, wojski starodubowski 1726 r., z czasem pisarz grodzki wilkomierski, żonaty z Felicyą Borowską, 1-o v. Downarowiczową, skarbnikową wilkomierską, pozostawił z niej synów: Stanisława, Onufrego i Józefa, bliźniaków, ur. w Pienianach 1755 r. (metr. w Onikształch) i córki: Maryę i Joannę, nad któremi opieka ustanowioną została 1762 r. (A. Tr. Lit.). Józefowi odstąpiła matka Wesołowo, do którego wprowadzony został 1782 r. (Gr. Wilkom.).

Józef, szambelan Stanisława Augusta 1789 r., ożeniony z Agnieszką Karwowską, miał dwóch synów: Marcelego Korneliusza Józefa i Maurycego, bliźniaków, ur. w Januszowie 1802 r. (metr. w Kowarach). Z nich Maurycy, z Karoliny ze Strumiłłów, pozostawił dwóch synów: Józefa Romana, ur. w Malatach 1848 r. (metr. tamże) i Grzegorza Zygmunta, ur. w Biebrusach 1853 r. (metr. w Inturach). Antoni z dwoma synami 1840 r., synowie Maurycego 1856 r., a Piotr i Olga 1874 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Cesarstwie z h. Habdank.

Zwracając się obecnie do Kazimierza, właściciela Ratowt, syna Krzysztofa, a brata Stanisława, to miał on mieć syna Konstantego Marcina, z regenta grodzkiego, namiestnika grodzkiego wilkomierskiego 1736 r., horodniczego wilkomierskiego 1743 r., deputata na Trybunał Litewski 1766 r., właściciela Ratowt. Ten to Konstanty Marcin, nabył 1745 r. od ks. Leona Radziwiłła Siesiki, w powiecie wilkomierskim, które po dzisiejszy dzień w rękach jego potomków zostają (Gr. Wilkom. z 1746 r.). Kazimierz, syn Konstantego Marcina, horodniczy i komisarz cywilno-wojskowy wilkomierski, właściciel Siesik, sprzedał odziedziczone po ojcu Ratowty 1791 r. Tomaszewiczom (Zs. Wilkom.). Z Maryi z Hoppenów, synowie jego: Apolinary, ur. w Siesikach 1780 r., którego, z Anny Surgowttówny, syn Kazimierz Grzegorz, ur. 1827 r. (metr. w Kowersku) i *Dominik* Wawrzyniec, ur. w Siesikach 1789 r., zmarły w Paryżu 1857 r., po ojcu właściciel Siesik, ożeniony z hr. Maryą de Broel-Platerówną, córką hr. Krzysztofa. Dominika syn *Stanisław* Grzegorz Ignacy Konstanty, ur. w Siesikach 1822 r., właściciel Siesik, zaślubił hr. Idalię Potocką, córkę hr. Przemysława i Teresy z książąt Sapiehów, zmarłą w Siesikach 1893 r. i z niej ma synów: *Kazimierza* Przemysława, Przemysława *Dominika* i córkę Maryę.

Kazimierz Przemysław, ur. w Wilnie 1854 r., zmarły w Rydze 1892 r., z Antoniny Biegańskiej, córki Wincentego, pozostawił córkę *Teresę* Helenę Maryę, ur. w Hryczkowszczyznie 1884 r., zaślubioną w Dukształach 1901 r. Tomaszowi Zanowi, synowi Abdona.

Przemysław *Dominik*, ur. 1867 r., zaślubił w Młynowie na Wołyniu 1892 r. hr. Annę Chodkiewiczównę, córkę hr. Jana Karola i Oktawii z Falkowskich i z niej ma czterech synów: *Stanisława* Karola Ignacego Andrzeja, ur. w Poznaniu 1894 r., *Karola* Dominika Maryana, ur. w Wilnie 1896 r., *Konstantego* Kazimierza Mieczysława, ur. w Siesikach 1897 r. i *Dominika* Oktawiana Przemysława Oskara, ur. tamże 1900 r.

Apolinary i Dominik z synami legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie z h. Habdank 1835 r.

Jakób Dowgiałło, horodniczy lidzki, nabył 1760 r. Poszemienie, w powiecie oszmiańskim, od Narbutta (A. Tr. Lit.). Synów jego trzech: Antoni, Kazimierz i Marcin bezdzietny.

Antoni, syn Jakóba, właściciel Poszemienia, ur. 1744 r., budowniczy trocki 1778 r., komisarz graniczny sądów normalnych zawilejskich 1792 r., a od 1795 r. prezydent sądu grodzkiego zawilejskiego, z Ewy Węcławskiej, miał czterech synów, urodzonych w Poszemieniu: Justyna 1778 r. (metr. w Kołtynianach), Wincentego 1784 r., Benedykta 1785 r. i Józefa 1788 r., oraz córki: Katarzynę i Pulcheryę. Z nich:

Justyn, podpułkownik b. wojsk polskich, kawaler Legii honorowej, sędzia ziemski zawilejski i członek sądów głównych gubernii wileńskiej, właściciel Poszemienia, skupionego od braci 1809 r. (Zs. Zawilejs.) i nabytego w powiecie brasławskim Hubowa, zmarły 1829 r. w Warszawie, z Jozafaty Klimańskiej, pozostawił synów: Ignacego i Antoniego.

Wincenty, właściciel Romaniszek i Pieniak, w powiecie zawilejskim, sędzia 1809 r., a prezydent sądu ziemskiego zawilejskiego 1811 r., podkomorzy zawilejski 1823 r., prezydent departamentu sądu głównego wileńskiego 1827 r.,

zmarły w Wilnie 1859 r., z Anastazyi z Gedroiców - Jurahów, pozostawił synów: *Ksawerego* Antoniego, ur. w Romaniszkach 1815 r.; *Lucyana* Justyna Józefa, ur. tamże 1819 r. (metr. w Łyntupiach) i córki: Kazimierę za Leonem Odyńcem, Józefę za Ignacym Jaźwińskim, Aleksandrę za Stanisławem Montwiłłem i Emilię. Ksawery, właściciel Romaniszek i Pielak, żonaty 1-o v. z Melanią Umiastowską, 2-o v. z Józefą Chlewińską, z tej ostatniej pozostawił trzech synów: Antoniego, Stanisława i Władysława Ignacego i tyleż córek: Elżbietę, Melanię za Stefanem Jundziłłem i Józefę.

Benedykt umarł bezżenny 1807 r.

Józef, major b. wojsk polskich, kawaler Legii honorowej, zmarły 1821 r., ożeniony 1818 r. z Florentyną Czarnocką, 2-o v. Kazimierzową Rewieńską.

Kazimierz, młodszy syn Jakóba, skarbnik latyczowski, z Heleny Oraczewskiej (u Żychl. Oranowska), pozostawił córki: Scholastykę, zmarłą 1847 r., żonę Ksawerego Czarnockiego, podstolego witebskiego 1783 r.; Annę i Dominikę, żonę Franciszka Rewieńskiego.

Synowie Antoniego 1806 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską, a Wincenty z synami 1834 r. w Cesarstwie, legitymowali się ze szlachectwa z herbem Zadora.

Franciszek, testamentem sporządzonym 1782 r., kazał się pochować w kościele Karmelitów w Rosieniach, połowę dóbr swoich Aleksandrajcie, w powiecie rosieńskim, zapisał dożywociem żonie, Marcyannie z Duksztów, a drugą połowę synom swoim: Szymonowi, Kilianowi i Mikołajowi. Ci ostatni mieli wypłacić bratu swemu Walentemu, a w zakonie Karmelitów Wiktorynowi, 200 tynfów (Zs. Rosieńs.). Szymon nabył 1786 r. od brata swego Kiliana, część jego Aleksandrajci (Zs. Rosieńs.). Kilian pozostawił syna Izydora, a Szymon, ożeniony z Apolonią Tołłokiewiczówną, miał syna Ottona Piotra, ur. 1791 r. (metr. w Rosieniach). Otton Piotr, zmarły 1855 r., zaślubił 1820 r. w Olwicie Katarzynę Wiktoryę Czarnorudzkę, córkę Mateusza i Maryanny z Gotowtów i z niej pozostawił: Paulinę Wilhelminę, ur. 1822 r.; Józefinę, ur. 1824 r.; Konstantego, ur. 1827 r.; Antoninę, ur. 1828 r.; Ottona, ur. 1833 r.; Waleryę Annę, ur. 1836 r. i Antoniego Juliana, ur. w Dębowej 1838 r. (metr. w Wysokiej Rudzie).

Antoni Julian osiedlił się 1860 r. w połtawskiej gubernii i ma syna Włodzimierza i córki: Helenę Pawłowską, Maryę, Eugenię, Anastazyę i Aleksandrę.

Otton Piotr, legitymując się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. z h. Zadora, przedstawił swój rodowód, który tutaj zamieszczamy. Andrzej Dowgiałło, syn Ławryna, właściciel Wołnojowa na Żmudzi 1591 r., miał syna Stanisława, po ojcu dziedzica powyższych dóbr. Tego trzech synów: Aleksander, Krzysztof i Samuel, z których Krzysztof pozostawił synów: Jana i Chryzostoma. Po Chryzostomie szedł syn Wawrzyniec, a po nim synowie: Józef, Maciej—ksiądz, Franciszek, o którym wyżej, Kazimierz i Bartłomiej.

Eustachy Dowgiałło wprowadzony został 1703 r. do Piotrowszczyzny, po śmierci ojca swego Piotra (A. Tr. Lit.). Syn jego Michał, z synami swoimi: Józefem i Jakóbem, sprzedali 1770 r. powyższe dobra Rychlewiczowi, za 15,000 fl. (Ibid. 1772 r.). Michał, ur. w Chomiczach 1717 r., a syn jego *Józef* Ignacy, ur. tamże 1748 r. (metr. w Ejszyszkach). Józef, ożeniony z Maryanną Biernacką, miał

dwóch synów: *Marcina* Ignacego, ur. w Chomiczach 1785 r. i Ignacego, ur. tamże 1803 r. (metr. w Ejszyszkach).

Po Marcinie, z Maryanny Bołondziówny, pozostało pięciu synów, z których czterej pierwsi urodzeni w Chomiczach: Franciszek Bernard 1816 r., Ferdynand 1821 r., Jerzy Kazimierz 1825 r., Barnaba Antoni 1831 r. (metr. w Ejszyszkach), a piąty Romuald Jan, ur. w Wilnie 1828 roku (metr, kongr. niemiec. św. Anny).

Z nich: Ferdynand, żonaty z Zofią z Pryszmontów, miał dwóch synów: Józefa, ur. w Wojdagach 1859 r. i Ludwika, ur. tamże 1862 r. (metryki w Ejszyszkach).

Ignacy, żonaty z Apolonią Jundziłłówną, pozostawił syna Józefa Wincentego, ur. w Chomiczach 1826 r.

Marcin z synami i wnukami i Ignacy z synem, legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie z h. Zadora 1851, 1859 i 1887 r.

Jerzy, deputat na Trybunał litewski z księstwa żmudzkiego 1609 r. (Akta XII). Jan Stefanowicz sprzedał 1612 r. Jamontyszki Sakielom (Zs. Rosień.). Floryan, deputat na Trybunał litewski 1622 r. (Ist. Mat. XXVII f. 390). Stefan podpisał z powiatem kowieńskim, elekcyę Jana Kazimierza, a Andrzej, Rafał, Samuel i Stanisław Kazimierz, z województwem wileńskiem, i Jan, Paweł i Piotr z księstwem żmudzkiem, obiór króla Michała. Elekcyę zaś Jana III-go podpisali: Jan, skarbnik lidzki, z województwem wołyńskiem, Andrzej i Samuel z powiatem lidzkim, Mikołaj, kanonik smoleński i sekretarz królewski, z województwem wileńskiem, Rafał z powiatem oszmiańskim, Aleksander i Stanisław z księstwem żmudzkiem. Stanisław Kazimierz, podstoli wileński i sekretarz królewski 1674 r. Adam i Marcin, synowie Jana, skarbnika lidzkiego, 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 782 i 816). Jerzy, Adam, Tadeusz, Dominik, Michał, Maciej i Ignacy, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Z nich: Tadeusz, Michał i Dominik 1764 r. w powiecie oszmiańskim (V. L.). Franciszek, chorąży petyhorski 1777 r. (M. P.). Bartłomiej, chorąży wojskowy rosieński 1786 r. (Kal.). Aleksander, chorąży wojskowy widuklewski 1786 r. (Kal.). Ignacy, regent ziemski i grodzki smoleński 1785 r. Józef, rotmistrz ks. żmudzkiego 1780 r. (DW. 96 f. 393).

Adam z synami: Augustynem i Janem, Ignacy z synami: Jerzym i Feliksem i Józef z synem Antonim, synowie Andrzeja, wnukowie Jakóba, prawnukowie Andrzeja, praprawnukowie Samuela, syna Macieja Janowicza, 1602 r. dziedzica Dowgiałłowa, w 1819 r., a Rafał, syn Antoniego, wnuk Szymona, dziedzica Dowgiałowska, w 1805 r., legitymowali się ze szlachectwa i h. Zadora przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Niektórzy z Dowgiałłów brali przydomek *Oginiec*, jak przypuszczam, od majątku Ogińce, w powiecie upickim, który do nich należał.

Andrzej Oginiec Dowgiałło, mostowniczy upicki, syn Józefa, testamentem sporządzonym 1732 r., dobra Ogińce vel Dowgialance, w części odziedziczone po ojcu Ogińcu Dowgialle Józefie, synie Mikołaja, i po zmarłym bezdzietnie bracie Michale, zapisał synom swoim: Gabryelowi, Józefowi, Jerzemu i Janowi, córkom zaś swoim: Annie Janowej Borodziczowej i Krystynie Stanisławowej Bartoszewiczowej, oprócz wypłaconych im 6,000 tynfów, zapisał jeszcze 1,000 tynfów (Gr. Upic.).

Gabryel, syn Andrzeja, testamentem z 1771 r., zapisał połowę dóbr Ogińce-Dowgialance żonie Reginie i córkom: Katarzynie i Ludwice, a drugą połowę synom: Kazimierzowi, Wiktorowi, Augustynowi i Józefowi. Z nich Kazimierz, zaślubił Jozafatę Jackiewiczównę i z niej pozostawił trzech synów: Piotra *Pawła*, ur. 1798 r., Wiktora Bartłomieja, ur. 1801 r. i Teofila, ur. 1803 r. (metryki ich w Wobolnikach). Piotr *Paweł*, żonaty z Zofią Piotrowską, miał z niej synów: Edwarda. ur. 1829 r. i Juliana Tadeusza, ur. 1831 r. (metr. w Wobolnikach).

Jerzy, syn Andrzeja, ożeniony z Katarzyną z Mackiewiczów, 2-o v. żoną Wiktora Pierzyńskiego, miał syna Antoniego, któremu matka odstąpiła 1797 r. część Oginiec, którą Jerzy posiadał.

Jan, syn Andrzeja, z Heleny Pietkiewiczówny, pozostawił dwóch synów: Andrzeja Konstantego i Antoniego, komornika upickiego, którzy, po śmierci ojca, 1787 r. wprowadzeni zostali do części Oginiec, posiadanej przez niego (Gr. Upic.).

Andrzej Konstanty, ur. w Ogińcach 1761 r. (metr. w Wobolnikach), zaślubił Izabellę Granicką i z niej pozostawił dwóch synów: Antoniego Andrzeja, ur. w Ogińcach 1801 r. i Józefa Ignacego, ur. tamże 1804 r. (metr. w Wobolnikach). Józef Ignacy, regent sądów granicznych apelacyjnych powiatu upickiego, żonaty z Anną z Szerszawickich, 1-o v. Dysztuglofową, miał syna Leona, ur. 1837 roku (metr. w Poniewieżu). Szlachectwo mają przyznane w Cesarstwie 1836 i 1856 r. (Większość wiadomości podanych o Dowgiałłach wziętą została z Teki I. Poraja).

DOWGIELEWICZOWIE h. NIECZUJA. Maciej z synem Tomaszem, syn Jerzego, wnuk Andrzeja Janowicza, dziedzica Rumbowicz 1741 r., dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1804 r.

DOWGINTOWICZ Butrym, bojar peniański 1496 r. (ML. 5 f. 117).

DOWGIRDOWIE v. DAWGIRDOWIE v. DOWGIERDOWIE h. BAWOLA GŁOWA, ŁABĘDŹ i MOGIŁA w W. Ks. Litewskiem. Ponieważ niepodobna rozróżnić, którzy pojawiający się w aktach Dowgirdowie, do którego z powyższych domów należą, wszystkich ich razem tu zamieszczam.

Dowgird, seu Jan, wojewoda wileński 1434 r., zobowiązał się w Trokach 1437 r., przed w. ks. Zygmuntem, że nie wyda po jego śmierci Wilna nikomu innemu, jak królowi Władysławowi, lub jego następcom (Inw. Arch. Kor.). Michał Dowgerdowicz podpisał przymierze zawarte przez w. ks. Świdrygiełłę z Krzyżakami, 1432 r. (A. Rus. Liw.).

W akcie, w którym Aleksander Jag. nadał kniaziowi Matfiejowi Mikitynowiczowi Struny, w powiecie wileńskim, powiedziano, że dobra te trzymał za Kazimierza Jag. Andruszko Dowgirdowicz (Arch. I. Z. Ros. I). Ten Andruszko wybudował i uposażył kościół w Łyntupach; pozostała po nim wdowa Świętochna, nadanie to potwierdziła 1459 r. Córkom ich: Olenie, żonie ks. Petka Świrskiego i Annie Juszkowej Gojcewiczowej, król Kazimierz potwierdził posiadanie Łyntup, Świran i Trokinik (Kniaź.). Anna zapisała Łyntupy 1481 r. swemu drugiemu mężowi, Iwanowi Iliniczowi (ML. 4 f. 370). Hanusz i Chwedko Dowgirdowie, uposażyli kościół w Widzach 1481 r. (Żyw. Bisk. Wil.).

Dowgird, bojar wołkowyski 1495 r. (ML. 5 f. 77). Bohdan Dowgirdowicz, dworzanin królewski w latach 1517 — 1522, poseł do Moskwy 1505 r. (A. Zap. Ros. I), starosta przewalski 1538 r. (ML. 15 f. 107 i Arch. I. Z. Ros. I), pozostawił kilku synów, z których Mikołaj i Razmus, byli dworzanami królewskimi 1546 r. (ML. 61 f. 56). Razmus poseł do Cara Dawlej-Gireja 1557 r. (ML. 57 f. 329), żonaty 1-o v. z ks. Anną Wasilewną Połubińską, rozwiedzioną z ks. Aleksandrem Sanguszką, a wdową po Mikołaju Zawiszy, 2-o v. z Aleksandrą Mikołajówną Pacówną, około 1550 r., 3-o v. z Zofią Andrejewną, wdową po Iwanie Basie, 4-o v. z ks. Apolonią Timofiejewną Drucką - Sokolińską 1575 r., która po jego śmierci wyszła za Bohdana Sapiehę (Sap.). Razmus był 1568 r. sędzią ziemskim trockim. Zdadzibor Dowgiert, poseł powiatu lidzkiego 1569 r. (Dan.). Jan Dowgird namiestnik wasiliski (3 Stycznia Ind. III; ML. 11 f. 1072). Paweł Dowgirdowicz, dworzanin królewski 1522 r., namiestnik wysokodworski 1530 r. (ML. 15 f. 320). Stanisław i Maciej, bracia Dowgirdowicze, sprzedali 1528 r. Kostewiczowej poddanego swego, przyczem świadczy ich brat Michno (Arch. Sang. III). Jerzy, dworzanin hospodarski 1524 r. (Ibid.). Szczastny Dowgirdowicz i żona jego Hanna, procesują się 1546 r. z Zawiszyną, o dobra pozostałe po Mikołaju Zawiszy (ML. 61 f. 297). Katarzyna Dowgirdówna, żona Mikołaja Szembela 1532 r. (ML. 24). Jan, dworzanin królewski 1560 r. (Op. Łuc. 2035). Wiktor Dowgird z żoną, ks. Reginą Drucką-Lubecką, dostali prawem lennem Truhanowicze, w powiecie lidzkim, 1629 r. (Kniaź.). Barbara, żona Białozora (Gabryela?), podkomorzego upickiego 1661 r. (Sap.). Aleksander Dawgierd, a Konstanty i Michał Dawgirdowie, pisali się z województwem wołyńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Obiór króla Michała podpisali z województwem wileńskiem: Aleksander, Jan i Władysław Paweł Dawgirdowie, Stanisław Dawgird i Adam Dowgird, a z ks. żmudzkiem — Bartłomiej Dowgird. Obiór Jana III-go podpisali z powiatem lidzkim: Aleksander i Władysław Dawgirdowie, a elekcyę Augusta II-go z województwem wileńskiem: Aleksander, Augustyn, Felicyan i Jan Dawgirdowie, a z ks. żmudzkiem: Franciszek i Józef Dowgirdowie.

Konstanty Dowgierd i córki jego: Apolonia Janowa Buszyńska; Katarzyna Stanisławowa Laskowska i Ewa Kazimierzowa Pruszyńska, urodzone z Aleksandry Zahorowskiej, procesowani przez Czarnieckich 1682 r. (Woł. IX f. 182). Teofila z Szaszewskich, 1-o v. Ostrowska, 2-go v. Dawgierdowa, procesowała zabójców pierwszego męża 1703 r. Andrzej, ożeniony z Eufrozyną Strybelówną, pozostawił synów: Aleksandra, cześnika czerniechowskiego, ożenionego z Joanną Dziakiewiczówną i Mikołaja, których 1726 r. pozwał Strybel, o majątek ojczysty. Aleksander z żoną zasądzony w tymże roku, w sprawie o Ostrowce, przez Konstancyę z Dawgierdów Lassotową. Wiktorya, córka Mikołaja, jest żoną Franciszka Jełowickiego, miecznika czerniechowskiego, 1748 r. (A. Tryb. Lub. Kij. i Bracł.). Stefan Dowgird, starosta kozubski, 1707 r. na zjeździe w Lublinie. Tomasz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Jan, sędzia kapturowy lidzki, Ignacy i Michał w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Stanisław, krajczy żmudzki 1778 r. Wincenty, rotmistrz wilkiski 1786 roku. Elżbieta z Gadonów, wdowa po N., marszałku gubernii kowieńskiej, zmarła 1899 r. w Polepie. Michał Dowgird, ożeniony 1850 r. z Maryą Jeleńską, obchodził złote wesele 1900 roku w Warszawie.

Dominik z synem Michałem, syn Szymona, Szymon z synami: Józefem i Jakóbem i Marcin z synami: Wincentym, Leopoldem i Feliksem, synowie Jakóba, wszyscy trzej wnukowie Adama, prawnukowie Michała, praprawnukowie Hrehorego, syna Jana, wnuka Mikołaja, prawnuka Bohdana Dowgierda, dziedzica 1500 r. dóbr Pomeszyszki i Miechciewszczyzna, dowiedli szlachectwa swego z herbem *Bawola Głowa*, przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r.

Herb Bawola Głowa.

Józef z synami: Stanisławem i Tomaszem, syn Benedykta, wnuk Franciszka, prawnuk Konstantego, praprawnuk Gabryela, syna Andrzeja, wnuka Sebastyana Dowgirda, dziedzica dóbr Żyzmy, 1798 r., a Franciszek z synami: Szymonem, Józefem, Feliksem i Jerzym, i Jakób z synem Józefem, synowie Kazimierza, wnukowie Stanisława, prawnukowie Krzysztofa Dowgirda, dziedzica 1691 r. Ejtulan, w 1805 r., dowiedli szlachectwa z h. *Łabędź* przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Herb Łabędź.

DOWGOTH v. DOWGOWD kniaź Juri, przyrzeka 1401 r. w Trokach, że po śmierci Witolda dochowa wierności królowi Władysławowi Jag. i koronie polskiej (Cod. Epist. s. XV). Syn jego, kniaź Hleb Dowgołdowicz, podpisany 1436 r. na traktacie z zakonem i 1441 r. na nadaniu prawa magdeburskiego dla Wilna (Kniaź.).

DOWGRAŁO Michał, pisał się z województwem bracławskiem, na elekcyę Augusta II-go. To zapewne *Dowgiałło*.

DOWIAKOWSCY h. TRĄBY. Andrzej, właściciel Niezabita 1724 r., pozostawił syna Pawła, po którym syn Franciszek, ożeniony z Teklą z Herniczków, miał syna Jana Kantego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

Koniec tomu czwartego.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1]

Adamski M. Staszów, gub. radomska.
Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden i Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badowski Ignacy, Warszawa.
Bagniewski Zygmunt, Brześce gub. radomska.
Baier, Kraków.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich, Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Bisping Helena, Massaliany gub. grodzieńska.
Błażowski Włodzimierz adwokat w Przemyślu.
Bogusz adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław Potworów gub radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza Achilles, Siekierzyńce gub. wołyńska.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Emanuel, Wilno.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politechniki Lwowskiej.
Centrzerszwer (księgarnia), Warszawa.
Chełmicki Adryjan, Okalewo gub. płocka.
Chrapowicka Marya, Kochanowicze gubernia wileńska.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Cichocki W., Częstochowa.
Ciechanowiecki, Warszawa.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cieszkowski, Warszawa.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr., Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryjski książę A., Wielki Bór W. Ks. Poznańskie.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.
Czosnowski hr. Izydor, Rzym.

[1] Ponieważ na liście obecnej, znaczna liczba prenumeratorów Herbarza opuszczoną została, z powodu nie przedstawienia ich przez księgarzy, uprasza się tych wszystkich, którzy w niej pominięci zostali, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Darewski Kazimierz, Sadki gub. podolska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Denel Dr. Bolesław, Warszawa.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Dowiakowski, Tomsk.
Drohojowski hr. Lwów.
Drużbacki Dr. Pratkowce Galicya.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, Radom.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Golmer, Warszawa.
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górecki Bolesław, Antaryszew gub. kowieńska.
Górska, Warszawa.
Górski Ludwik, Prezes Komitetu T. Kr. Zs. Warszawa.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabski A., Warszawa.
Grendyszyński, Petersburg.
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodzicki z Równej.
Grodziński, Radom.
Grodziński Br., Czacharniki gub. podolska.
Grossman i Knoebell (księgarnia) Moskwa.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Guranowski Juliusz, Warszawa.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania Hołoblin gub. mohilowska.
Horoch Baron Tadeusz, Poczałkowo gubernia warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Iwaszkiewicz Józef, Kijów.
Iżycki Józef, Warszawa.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jackowski Bronisław, Promna gub. warszawska.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowicz I., Cukrownia Sitkowce gubernia kijowska.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gub. podolska.
Jankowski, Petersburg.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Kazimierz, Kublicz gubernia podolska.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Janowski, Warszawa.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Karczewski Bronisław, Warszawa.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo gub. płocka.
Karpińska Jadwiga z Małkowa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kiślański, Warszawa
Klemensowski z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski. Warszawa.
Kłoczkowski Wł., Inżynier, Czelabińsk.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Kołakowski Hipolit, Uchińsk gub. irkucka
Kołakowski Profesor, Warszawa.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Kossakowski hr. Stanisław, Warszawa i Wojtkuszki 2 egz.
Kossowski I. Eks. ksiądz biskup, Włocławek
Kossowski Władysław, Petersburg.
Kotarski Warszawa
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gub. kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa.
Krasicki hr Bohdan, Warszawa
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gubernia kijowska.
Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.
Kruszewska Zofia z Borchowa.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Księgarnia Spółki wydawniczej Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan w Pińsku.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.

Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lipkowska Katarzyna, Horodnica gubernia kijowska.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Lubomirski książę Tadeusz, Warszawa.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedkę z Kalisza.
Lutomski, Warszawa.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Kazimierz, Kriczanówka gubernia podolska.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Gustaw, Warszawa.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Makowiecki Kapitan, Nikolsk-Ussuryjski.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Miaskowski Zygmunt, Warszawa.
Mielżyński hr. Karol, Warszawa.
Mikulicz-Radecki Adwokat, z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Monkiewicz z Doboszna, gub. mohilowskiej.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rz. R. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Naramowicz (księgarnia), Kielce.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Nyko Adela, Kamionka gub. wołyńska.
Okulicz Bazyli, Szpoła gub. kijowska.
Orłowski z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Perzanowski Lucyan, Warszawa.
Piekosiński Franciszek, profesor uniwersytetu, Kraków.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
Pohorecki, Warszawa.
Pokrzywnicki, Warszawa.
Połotyński Dr. Janusz, Kraków.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przewłocki Konstanty z Woli Gałęzowskiej gub. lubelska.
Przeździecki Gustaw, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimińska, Warszawa.
Radzimiński Zygmunt, Zawadyńce gubernia wołyńska.
Radziwiłł Książę Maciej, Warszawa.
Rakowski z Kozieniec gub. kijowska.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górniczej.
Romanowski Olenikow podporucznik, Warszawa.
Romer, Wilno.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka, Odessa.
Różycka Marya, Odessa.
Rudzka, Warszawa.
Rulikowski Edward, Warszawa.

Rummel W., Petersburg (Departament Heroldyi Rządzącego Senatu.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Korotojak gub. woroneżska.
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski z Wiernego.
Sienkiewicz Henryk, Warszawa.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Marya, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs., Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gub. podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sokołowski Stanisław, Warszawa.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Stadnicki hr. Konstanty, Poplińce gubernia podolska.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Suchoński (księgarnia), Radom.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szaszkiewicz, Warszawa.
Szczawiński Jan, Buki gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gub. piotrkowska.
Szymański ksiądz Walery, Czerniowce gub. podolska.
Tangor ze Świdnicy, Galicya.
Tarnowski hr. Jan, Jampol gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radomska.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Tuszczyniec gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gubernia płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wiertomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzeciak Marya, Bolnia Nizgurcy gubernia kijowska.
Tyszkiewicz hr. Jan, Waka gub. wileńska.
Tyszkiewicz hr. Michał, Andruszówka gub. kijowska.
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Watson, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węgleńska Anna, z Miączyna.
Węcławowicz, Wilno.
Wilczewski Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gub. warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zachert Baronowa, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Janki gub. piotrkowska.
Zalewski Ludwik, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zaremba, Warszawa.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

BIBLIOTEKA NAUKOWA WAP
5.4
3079/3